

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1955

(Грани Агни йоги 1955)

Записи на Б.Н.Абрамов от 1955 година

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ СЪСТАВИТЕЛЯ

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарането на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложили от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такова изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, земляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от

съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при будърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забрава на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.»
(Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благо на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.
22.06.2013 г.

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

(Кратка биография на Борис Николаевич Аврамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.)

Борис Николаевич Аврамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Аврамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н.К.Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Аврамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Аврамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Аврамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович,

Абрамов казвал, че Гуру ясно е формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н.К.Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплащение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не жънел буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1955 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като

всички те са дадени от Единния висок Източник. Б.Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните Записи с думите “Гуру” и “М.А.Й.”(Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на Записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов.

ЗАПИСКИ НА БОРИС НИКОЛАЕВИЧ АБРАМОВ ОТ 1955 ГОДИНА

1. (1 януари). Нужни ли са тези Записки? Нужни са, защото представляват жизнен опит. Защо условията не се облекчават, а напротив - утежняват се? Маслодайното семе отделя масло под налягане: колкото по-голямо е налягането, толкова повече е маслото. Така и сокът на жизнения опит при обременени обстоятелства се увеличава по количество. Трудно, но чудно е също формула на живота. Да се окажеш в спокойни условия значи да загубиш възможност за придобиване на знания. Никой от достигналите не е имал лек живот. И не да се оплакваш трябва, а да извличаш от всяка трудност или неприятност полезния опит. И главното - да не жалиш себе си. Ако се разгледат щастливите, спокойни, сити и обилни животи на много хора, сред тях няма да намерим духовно-плодоносни животи, с редки изключения на тези духове, които са страдали твърде много в предшестващите животи, но общото правило си остава неизменно: по-лесно е да се вдене въже в иглено ухо, отколкото богатият да влезе в царството на духа. Изпитанията се дават според силите. Ако те са тежки, значи духът е силен, макар че може би още не осъзнава своята сила. Да се преклониш и прегънеш под тежестта на изпитанието ще означава негодност на приемника за вместиране на Светлина. Отказът от Моята работа под натиска на обстоятелствата ще бъде признак на това, че вибрациите на обкръжаващата среда са надвили духа и са потушили огньовете. Тъй като няма и не може да има такива условия, когато видимо или невидимо, явно или скрито да не може да се свети в обкръжаващата тъмнина. Висшата Светлина е невидима за земното око. Устоялият в Мен докрай се нарича победител. Уплашилият се от изпитанията и неустоялият отново ще се върне някога, но ще му се наложи да започне всичко отначало. Всяко изпитание обременява духа до пълната победа над него. И тогава то си заминава от живота поради ненужност. Така е и с хората. И всяко изпитание, и всеки човек учат на нещо. Да се откажеш от тях значи да се откажеш от придвижването и духът трябва да се примири с болката. Възлюбени Мои, бъдете мъжествени сред тежестите на живота и не угасявайте духа. Тежко е, но напред е Светлина. Тъмно е, но Светлината на бъдещето е ваша и вие сте в нея.

2. Ще утвърдим тържествеността в дните на особени напрежения. Тя ще защити като щит от накипа на живота. Хората са загубили тържествеността и животът им се е превърнал в пазар. Вътре в човека се създава вълна от самопородени от волята вибрации, вървящи в разрез с общата настройка на обикновения живот. Това ще бъде утвърждаване на самопроизводни лъчи, неприличащи на това, което вибрира и пулсира наоколо, бидейки продукт на човешките творения. Само силният може да настрои себе

си в ключа на тържествеността и да престане да бъде обикновен човек. Да бъдеш такъв като всички е изискването на стандарта. Но ученикът е пълна противоположност на това, което в очите на хората трябва да бъде човекът. И тежестта на тази своеобразност ученикът носи върху себе си сам, тъй като не може да предаде на разкъсване от хората своето съкровище. Светинята не се хвърля на псетата. И това още повече затруднява пътя, тъй като по човешки ти се иска да получиш признание и одобрение от хората. Но опитният ученик убива в себе си желанието за човешко признание и преминава в самота своя път. Ненапразно във всички векове подвижниците са бягали в уединение от човешките тълпи. Съприкосновението с хората е тежко. И именно благодарение на разликата във вибрациите. Но качествата на духа, особено тържествеността, служат като защитна броня. Затова е нужно огнената тържественост да се противопостави на еснафския безсмислен и сляп живот. Тя ще облекчи много пътя към победата. В живота хората приличат на слепи котета, готови да скимтят при съприкосновение с обкръжаващото. Но героят не се бои, а само отвежда съзнанието по-дълбоко в своите глъбини, за да издържи натиска на живота. Да се облече в тържественост може само закаленият дух, тъй като пламъкът на тържествеността свидетелства за огъня на духа. Този тържествен пламък трябва не само да се разпали, но и да се задържи. Когато огньовете вътре преодоляват напрежението на външната среда, вече наближава, наближава победата. Да започнем новата година с мисъл за победа и да я завършим с победа. Новата и трудна година ще започне под знака на победата над яростта на тъмнината. Но победата е начертана върху Моя щит. И знайте, Мои деца, че Ние ще победим. Задръжте съзнанието си върху Мен, закрепвайки усилията с тържественост. Тъй като когато сте с Мен пътят ще стане победен. А това, което ви тревожи, обременява и терзае, ще си отиде от вашия живот и няма да прегради вашия път към Мен. Да започнем и завършим новата година с победа и да я закрепим с тържественост.

3. (2 януари). Сложността на времето се потвърждава и от напрегнатостта на токовете. Взривът е неотвратим. Пространството около Земята не може да се насища безпределно с енергии. Реакцията на пространствените струпвания от хаотични енергии ще предизвика страшен обратен удар. Вдигнатият топор ще се стовари върху главите на вдигналите го. Небивало време. Напрегнато време. Време на крайна разплата. Кармата подготвя сметката и по нея ще се наложи да платят всички, всички нарушили и нарушаващи законите на доброто. Законът на причинността царува в света. Сега страшните причини се пораждат на Земята. Обратният удар е неминуем и то именно върху пораждащите сили на разрушение. Който мисли за убийства, за разрушения, събира над себе си буреносни облаци и мълнии на пространствения огън. Смятат да устоят в планетарното зло. Вдигат ръка над Моята Страна. Замислили са да разрушат великото строителство. Но няма да има тържество на тъмнината. Ще търпим до известно време. Но ето, че времето идва и пределите на Космическото Дълготърпение настъпват. Отдалечавахме удара, докато беше възможно. Но ето че настъпва пределът. Сеячите на зло и енергии на разрушението ще предизвикат ураганен шквал и първи ще станат негови жертви. Лишени от своя водач силите на тъмнината сляпо и неудържимо ще се устремят в бездната, за да бъдат погълнати от нея. Те всички ще си заминат от планетата. И повече няма да има угнетявани, нито угнетители. Свободата ще настъпи върху свободната Земя за радост и щастие на хората. Сега грижата е за това да се отделят нишките на кармата на обречените от съдбата от тези, които трябва да оцелеят. Задача най-сложна. Тъй като ще загинат

множество. Давам предупреждение, за да се посрещне надвисващата катастрофа твърдо и с подготвен дух. Нашите Лъчи ще опазят тези, които ще бъдат с Нас. Ще бъдат под особена защита. Немислимо е да се допуска по-нататък разпространението на злото, тъй като умъртвяването на планетната аура е достигнало вече заплашителни размери. Облаците се сгъстват страшно. Ще има буря.

4. (3 януари). Ние Устремяваме волята магнитно към нужните явления и те растат в пространството, очаквайки момента за възплъщение в плътните условия. Много форми за Новия Свят са вече готови за утвърждаване. Те ще дойдат на смяна на старите. В това е еволюцията. Всичко ново, даже несъмнено доброто, се приема неохотно и с противодействие. Такъв е човешкият ум. Старите чехли са и удобни, и привычни, и на крака е добре в тях. Това е разбираемо. Аурата прираства към явленията и предметите и сживявайки се сраства с тях. Само несвързаното съзнание свободно крачи в еволюцията. Да разгледаме явлениято несвързаност. Всички форми на обществен живот са условни и всички са преходни и временни. Всичко се заменя с ново и се видоизменя. Изменя се всичко: храната, облеклото, жилищата, посудата, обстановката, формата на управление и стопанско-икономическия живот. Всичко отива или към възход, или към упадък. Остатъците от някога велики народи населяват островите и отмират израждайки се. Други се развиват и преуспяват. Но смяна и замяна протича и в двата случая: там, където има еволюция и там, където има инволюция. Може да се приеме обикновения стандарт на живота и с него да се задоволяваш, може, отхвърляйки обикновеното, да се приеме стандартът на духа и тогава условните форми на момента няма повече да имат власт над съзнанието. Външно може да бъдеш като всички, но вътрешно неубедителността на видимия живот и на човешките условни мерки във всичко става явна и неотречима, а оттам и незадължителна и несамостоятелна. Виждайки контето, облечено по последна мода, може мислено да си представиш цялото безкрайно разнообразие на тези моди във всички народи и през всички векове и да разбереш колко условни и относителни са изискванията на момента. И това е във всичко. Но спокойствието, мъжеството и останалите качества на духа във всички векове, у всички народи и у всеки човек от висша гледна точка са скъпоценни явления. Тяхната сила и степен може да се изменя, но сами по себе си те все пак остават непреходни ценности. Например огньовете на запалените центрове винаги ще бъдат съкровища на духа, неизгубващи своята ценност никога. Така сред всичко непостоянно и променящо се сияят като неразрушими скъпоценни камъни искрите на вечната Светлина сред живота. Затова съществува стандарт обикновен и съществува стандарт на духа. Единият се променя с течение на времето, другият е неизменен и се измерва само със силата на огньовете, проявяващи се в него във времето. Затова гигантите на духа стоят като нерушими кули на Светлината, озарявайки човечеството в продължение на цели столетия и хилядолетия. Духът отдал се на събиране на непреходните съкровища на Светлината се приобщава към Вечността и излиза в просторите на Безпределността. От водовъртежа на живота той е излязъл в пространството и водовъртежът не го е погълнал. Еснафите - това са хора, затънали в настоящето и погълнати от него. Но освен настоящето съществува бъдещето и вечното. Чрез бъдещето духът достига вечното и си завоюва безсмъртие. Безсмъртието се утвърждава в обикновения живот по пътя на победата над него и разрушаване на неговите илюзии. Духът прозрял вечното и непреходното под изменчивите покривки е победител над Майя. Призовавам към разбиране на вечното във временното, за да се

утвърди Чашата на Безсмъртието. Така несвързаността на духа се проявява в утвърждаване на вечното и непреходното сред променливия поток на земния живот.

5. Събитията настъпват. Ще достигнат до вас. И вече няма да има място нито за съмнение, нито за отричане. Скоро ще дойдат. Настъпват, настъпват, настъпват, настъпват, събитията настъпват. Носят със себе си нови дългоочаквани ветрове. Кой знае къде кръжи вятърът и какво ще донесе. Но Ние Знаем, тъй като Гледаме от Планината. И ви Казваме: „Имайте търпение”. Дори и облакът, за да стане видим, трябва да се събере достатъчно влага в атмосферата. Но предварителният процес е невидим. Но Ние Виждаме. Гответе се, гответе се да приемете обещаната приказка като чудна действителност. Настъпва времето за осъществяване. Вплитам нишки на нови невиджани разцветки. Тъмнина, тъмнина; Светлина, Светлина. Изчезни, тъмнина! Да бъде Светлина! Аз обещавам да Постава чудесното бъдеще на прага на събитията. Аз ще Дам сила на Светлината да достигне сърцата, предназначени за щастие. Аз ще Счупя ключалките на времената. И ще Дам да се пожъне обилна жътва към пришествието на сроковете. Аз ще Обърна кормилото на световния кораб в нужното направление. Аз - Пазителят на вашето щастие ще ви Изпратя вълните на щастieto, Подготвям, Подготвям, Подготвям Светлината за безбрежното утвърждаване в живота. Ще Дам знак за началото. Ще Огледам доспехите. Ще ви Въведа във вълната на Бъдещето внимателно и необратимо. Аз Съм Записал за вас върху Моя щит, изкован от злато, успеха и победата във всичко, което ще се върши с Мен. Призовавам да проявите готовност на духа в преддверието на Часа. Ще ви Обсипя със стрелите на Светлината като защитен кръг. И ще Застана зад вас като пламенен стълб, който ви охранява. Носите голямо Поръчение за тези, които са предназначени за вас. Те са много. Чакат. Пламтят в очакване. Чудото, чудото идва. Чудото на прозрелите и чакащи сърца. Колко много са те, вече пробудилите се! Вече не хиляди и стотици хиляди, а милиони ще Преброя. Чрез вас ще се устремят към Мен. Бъдете готови да вместите. Ще Опазя, ще ви Опазя до Моя Ден, тъй като сте нужни, тъй като много ще дойдат при Мен чрез вас. Ще ви Опазя. Пространството е набъбнало с готовността на часа. Усещате ли? Крилата на щастieto са готови да се размахат над вас, чакащите Мен. Ще Дойда да сътвори заповяданото. И ще бъдете с Мен. И ще творите с Мен в Моята Светлина. Тъмнината е дълбока, но затова е и голяма Светлината на вашето щастие. Пребъдвайте в очакване. Аз Казах.

6. (4 януари). Казвам ви, оставете пътя на обичайното мислене. Времето сега е необикновено. Необикновеността е проявена в необикновените пространствени условия. Пространството сега е по-различно от това, което е било винаги. Пометени са много постройките на Тънкия Свят, обуславящи нормите на живот. Върху тях вече не може да се опирате в мисленето. Новите все още се създават. Други лъчи и токове пронизват пространството. Много натрупвания са се съгостили за неотложно унищожаване и Планът на еволюцията, изсечен от Нас във веществото на стихииите, е готов да се спусне на Земята веднага щом комбинацията от условия позволи. Много нещо вече се осъществява. Но новото още чака земно утвърждаване. Сега преходната степен не е завършена. Затова сенките се смесват със светлината. Преходното време винаги е трудно и на съзнанието е трудно. Но трудните времена ще отминат. Заложеното ще се извърши.

7. Да се докоснеш мислено до Сферите на Твърдината е вече благо. Нейният строй е твърде различен от условията на земния живот. Докосването до Нас носи

обновяване на съзнанието. Притеглянето на Твърдината може да бъде много силно. То може да бъде толкова силно, че да преодолее обкръжаващото притегляне. И тогава човек оставя всичко и заминава надалеч в търсене на неизвестното планинско селище. Това означава, че висшите притегляния са победили. Понякога идват по Зов. Магнитът на духа се привлича от Висшия Магнит. Дотук може да се достигне освобождавайки се от властта на трите. Отхвърляйки тялото човек може да живее, отхвърляйки астрала - също, отхвърляйки менталното тяло остава жив. Значи същността на живота не се съдържа в трите нисши, а по-горе. Твърдината достигат само тези, които са утвърдили властта над трите. Завършекът на пътя е при достигане на тази степен. Но по-напред трябва да бъдат преминати трите степени.

8. (5 януари). Тежките токове ще преминат и ще се заменят с хармонични и леки. И сърцето ще запламти отново от почувстваните възможности. Отрязъците от пътя биват различни. И едните, и другите трябва да се преминат. Тъй като и едните, и другите са само принадлежност на самия път, но не на пътника. Случайностите на преминавания път са свойство на пътя, а не на този, който върви по него. Пътят ще бъде преминат и неговите знаци ще останат назад, и ще се заменят с нови. Трябва само да се погрижиш да не попаднеш под властта на тяхното временно въздействие. С това е и прекрасно движението, че движещото се съзнание го извършва по отношение на това, покрай което то преминава. В самата същност на движението се съдържа освобождаване и откъсване от обкръжаващата среда. В него, в движението е спасението. Само застоят е страшен, тъй като държи съзнанието вързано с нишките на притегляне към временните и случайни условия, които не трябва да задържат съзнанието на място в неподвижността на застоя. Времето се движи и също помага на съзнанието да оставя назад преминатите веци. Утеха може да се намира в бяга на времето, оставящо назад преминатите етапи на пътя. И колкото и да господства настоящето над съзнанието, все пак ще му се наложи да отстъпи на течението на времето и да замине в забравата на миналото. Спасението е също и в това. Може даже да се каже: настояще, колкото и тежко или страшно да си, не се страхувам от теб, тъй като ще си отидеш от моя живот и ще ме освободиш от своя лик. Бъдещето ще те изтрие и ще те извади от сметката. Ти си обречено на унищожение и изчезване както и да се опитваш да утвърдиш своята власт над мен. Всичко ще премине, всичко ще се забрави, всичко ще се замени с ново. И тежките токове ще преминат, Лъчите ще разсеят сгъстяването, Майя ще отстъпи и бъдещето отново ще пламне с огньовете на нови възможности.

9. Формулата „Където е вашето сърце, там е и вашето съкровище” си остава жизнена както и по-рано. Предайте сърцето на Мен и то изцяло, и тогава съзнанието лесно ще установи контакт. Но ако съзнанието затъва в обикновените мисли, то контактът е невъзможен. Сърцето устремава съзнанието към желания обект не насилствено, а с любов. Но ако любовта е пресъхнала, то какво ще движи устрема? Истинската любов е постоянна, а не според настроението и тя не зависи от токовете на пространството. Следователно и Общуването, предизвикано с любовта, не зависи от тях. Много неща зависят от състоянието на пространството, но не и любовта. Нека да разберем основите на връзката с Учителя. Ти искаш да бъдеш близък и да преуспееш? Обичай! Обичай, когато възхождаш. И постоянното предстоене, и постоянното спомняне без любов са невъможни. Когато тя е налице указаните явления произтичат от нея естествено и просто. Тъй като където е нашето съкровище там е и нашето сърце.

Светлината се достига чрез сърцето. И Царството Божие, тоест Висшия Свят, също се достига със сърцето. Любовта към Него като магнит влече към себе си духа. С любов може и да се победи, и да се достигне. Любовта трябва да се разбере по-широко, а не само като любов към ближния. С любов към желаната цел се достига целта. Значи нито едно достижение не може да мине без сърцето. Затова се дава Учението на Сърцето, тоест най-краткия път към Висшето. Сърцето може да се възпитава. Сърцето може да се насочва. Сърцето може да се уговори да действа в желаното направление. Но трябва да се заемеш с него, но трябва да му се отдели внимание. На най-важното трябва да се отделя поне известно време и загриженост. Отделяме на стомаха и то немалко. Защо да не отделим и на сърцето? По линия на сърцето върви и притеглянето, и получаването, тоест възприятието. Трябва да се напрягне сърцето в усилие да се приближиш към Мен. И сърцето, напрягнато към Мен, ще донесе нужната вест.

10. (6 януари). Сине Мой, трябва да се преразгледа понятието любов към Учителя. Има условна преданост, има условно ученичество, има и условна любов. Никой не иска да бъде наречен условен ученик. Така също и условната любов не струва много. Ако се дават знаци, ако всичко е добре, ако сърцето е пълно с мисли, изпращани към Учителя и пламти любов към Него, то това е едно. Но ако няма знаци, ако условията са непоносимо тежки и не се чувства Близостта на Учителя, но пламти тази същата любов, то това е заслуга по-голяма и несравнима с първата. Но ако при всички неблагоприятни условия любовта угасва и сърцето не е изпълнено с Учителя, и мислите са далеч от Него, и Неговото Дело не се върши, то такава любов, зависеща от външните променящи се и случайни условия, ще бъде условна любов. Условният ученик не струва много, не струва много и условната любов. Трябва да провериш сурово себе си, претегляйки нелицеприятно своите чувства и да определиш степента и качеството на своята любов към Учителя и ако тя куца, сурово и незабавно да се разпали до степента на нужните огньове. Без любов към Учителя няма придвижване. Тази любов се проявява не на думи, а на дело. При честен самоанализ нейното качество може лесно и бързо да се определи. Но получавате по съзвучие, тъй като с каквато мярка мерите, с такава и ще ви се отмери. С мярката на любовта върви получаването и в пълна съгласуваност с нейната сила и качество. Оскъдна ли е любовта, оскъдно е и получаването. Ако пресъхне любовта ще затихне и приемникът на възприемане. Възприемането преминава през сърцето и се привежда в готовност не с електричество като радиото, а с любов. Изпитанията са добри с това, че позволяват на разумния ученик да познае самия себе си и да определи тези данни, които са му нужни за придвижване и достижение. Трябва точно да се отчетат своите сили, способности и качества и да не се самоизкушаваш с въображаеми свойства и достойнства. По-добре е сурово да се отчетат своите недостатъци и да се заемеш с тяхното изправяне, отколкото да затъваш в притежаването на въображаеми качества, които не съществуват. Недостигащото качество може да се допълни, но въображаемостта – никога. То като спуснато перде пред окото няма да позволи да се види пътя. Няма по-печално зрелище от самоизмамата, самозалъгването с въображаеми качества, каквито в действителност нямаш. Но тогава изпитанията ще помогнат да видиш себе си в действителна светлина и виждайки да се заемеш с утвърждаване на куцащите качества. Така всяко изпитание може да принесе голяма полза. Казано е да възлюбиш своя Господ с цялото си сърце, с цялото си разбиране. Но Господ не е неведом Абсолют без форма и образ, а Владика, Отец и Защитник, жив и реален, усещан в сърцето и не един път Свидетелствал за

Своята Близост. Ето за тази любов към Него и се е говорело. Спасителят е Нарекъл Своя Владика Отец и е Говорил на хората за Любовта към Него. Веригата на Йерархията е неразривна. Неговият Отец ще бъде Отец и Владика на всеки, който е признал и приел Сина, тоест приел Христа и Неговото свидетелство за Себе Си и за Отца, който е в Него. Следователно формулата на любовта към Небесния Отец, тоест към Владиката, си остава нерушима. Трябва само неясната и мъглява представа за Ощеца да се сведе до живия и конкретен жизнен Облик на Учителя, на Владиката, на Застъпника и Представителя пред Висшия. Трябва да вникнете в понятието Космически Отец, утвърждавано според принадлежността към Лъча и Светилото. Трябва да се разбере, че никой не е свидетелствал че е предстоял на Висшето Начало на Началата. Трябва да се приеме, че над Най-Висшето, което би могъл да си представи човек и да Го нарече Бог, следва още По-Височайшо и Неизразимо. Но Обликът на Владиката е реален и представлява Врата към Висшите Йерархични Степени. Самата дума Господ означава Господар, тоест Владика. Няма такава звезда, върху която би възседял Богът Вседържец, Творец на Космоса, но има звезди - обители на Планетните Духове, Дхияни, сияещите Логоси, които знаещите Наричат Владици на Светлината. Говорим за това, което съществува и което Виждаме, и Указваме пътя към Висшето.

11. Приятелю Мой, на неизбежното течение на времето ще противопоставим себе си само като гледащи на всичко, което преминава пред очите. И на неизбежното, но временно, ще намерим противовес в своя дух, който стои над времето. Нещо се случва с човека и той гледа, преживява, страда и наблюдава, наблюдава от своята дълбина външните явления, ставащи с него. И преди пет, и преди десет, и преди двадесет години той е гледал по същия начин на нещата, ставащи с него, но с други хора, при други условия, други явления. Но е гледал все Той, все същият този Гледащ отвътре. Трябва да се различават три потока на преминаващите покрай нас явления: потокът на външните събития, потокът на чувствата и емоциите, потокът на мислите - всички те текат през екрана на съзнанието като филм, който е наблюдаван от него, Гледащият вътре, Безмълвният Регистратор. И цялата работа е в това с какво ще отъждествиш себе си: с него ли, Мълчаливия Свидетел на потоците на живота или с един от потоците, или едновременно с всичките три, отдал се в тяхната власт. Трудно е да се излезе от потока, трудно е да отъждествиш себе си с Безмълвния Свидетел. Но как по друг начин да се освободиш от Майя? Само заставайки извън нея може да се разбере великата илюзия на живота. Тя лесно може да се докаже логически, представяйки си колко различни и индивидуални са тези потоци на възприятие, течащи през екрана на съзнанието. Няма нито един подобен на друг - всичките са различни, всичките се различават като Небето и Земята. Светът на бушмена, светът на тасманиеца, светът на миньора, светът на летеца, светът на философа, светът на пияницата или наркомана, светът на прокажения или боксьора - всички са толкова различни, че умът може да се изгуби в тези малки човешки светове. И все пак животът е единен, и все пак Йерархията е единна, и все пак човешкият дух стои над всички дребни лични светове. Учителят Призовава зад завесата на илюзията, за да се вмести всичко и да се обхване в синтез Космоса. Великото разбиране на живота се утвърждава върху знанието на неговите неизменни закони, които представляват форма на изразяване на Вечната Истина. Законите на живота са рамките, в които се проявява животът и на които той се подчинява. Като се знаят тези закони може да се предвиди течението на потоците, на който и да е от трите. Законът за спиралата, законът за циклите, законът за

седмичността - много са тези вечни неизменни форми за изразяване на космическия живот, подчинявайки се на които тече Великият жизнен поток, реката на живота на Света. Ще търсим вечното във временното в проявите на космическите закони, тъй като всичко се обхваща от закона и всичко се проявява подчинявайки се на него.

12. (7 януари). Приятели, Денят на Моето Пришествие е също така неотвратим, както и утрешния ден. Той ще настъпи. Зачеркнете от съзнанието отрязъкът от време, отделящ настоящето от часа на Пришествието и тогава Неговата реалност ще се изправи в цялата своя значимост. Ще Дойда и Моето Пришествие ще бъде ден на тържество на Светлината. Елементите на тъмнината и елементите на Светлината сега се намират в състояние на борба и противопоставяне. Стихиите са излезли от равновесие, пространството е неспокойно и токовете са антагонистични, а хората безумстват. Но ще дойде Моят Ден, когато вълните на победната Светлина ще залее аурата на планетата и ще настъпи времето на голямото равновесие. И Царството на Светлината няма да има край. Отново ще настъпи Златният Век на човечеството. Нека Моят Ден да бъде символ на Раждането на Новия Век, на Новата Светла Епоха, на Новата Земя и на Новото Небе. Ще го почитаме като рожден Ден на Светлината, тъй като е Донесъл в света Моята Светлина. В света няма щастие, но ще има. На Земята няма мир, но ще бъде мир. Няма и единение и съгласие между народите и няма братство, но братството между народите ще се осъществи и мечовете ще бъдат прековани на плугове. Сатия Юга носи на човечеството свършено нови условия на живот. Преходът е тежък и необичайно сложен. Мнозина страдат при това. Но вашата печал ще пребъде в радост, тъй като радостта на духа ще царства над свободните простори на Земята. Трудно е даже да си представите доколко ще се измени животът. Разбира се, хората няма да станат свършени, но ще свърши времето на разпятията, убийствата и насилието. И най-добрите ще бъдат на кормилото. Епохата на Сатия Юга може да се нарече Епоха на свобода на човечеството. Сега човек живее в огромно робство на всевъзможни измислени от него самия ограничения, предразсъдъци, условности, обичаи, традиции, фанатични вярвания, мнения, привички. Много от тях са се утвърждавали десетки и стотици години. Човек даже не ги забелязва, както не забелязва атмосферното налягане, но те натискат върху неговото съзнание, лишавайки духа от крила. И все пак е възможно да си представим човечеството свободно от тях. Но преди това трябва тъмните да си отидат от планетата, тъй като веригите на робство са наложени от тях. Учителите са Носели свобода на света, давайки Учението на Живота, но тъмните бързо са слагали ръка върху него и Ученията на свободата са се превръщали във вериги на робството и насилието. По този начин тъмните са изопачили всичко. Но изопачителите ще си отидат. Хоризонтът на бъдещето е чист и светъл. То се приближава с неизменна крачка. И светлият Ден, Денят на тържеството на Светлината, Денят на Моето Пришествие наистина ще дойде. Аз Казах.

13. (8 януари). Ще пишем за Неизповедимите Космически Пътища, пред които е безсилна човешката воля. Свободата на избора си остава, но само изборът на техните тесни и неизменни условия. Гърбавият урод също може да избира, но с гърбица върху раменете и с печата на уродство върху лицето. Човек не може да прибави към своя ръст нито един лакът. Твърди и тесни са тези рамки, в които кармата поставя човека и свободата на избора е ограничена от твърдостта на неизменните условия. Ломоносов е преодолял препятствията на околната среда и е станал велик учен. Но ако кармичните съчетания на скандите не бяха му дали способности за наука, всички негови усилия

биха се оказали напразни. Трябва да се разбере слабостта и ограничеността на плътта. Ограниченията се заключават в трите [нисши обвивки]. Но от тях зависят постъпленията на отлаганията в сферата на Безсмъртната Индивидуалност. И ако те са оскъдни, то Висшата Триада, притежаваща малко натрупвания, не може да се изяви широко на Висшите Планове. И все пак от каквито и условия да е ограничен земният живот, да се почерпи полезен опит от него може винаги. Можеш постоянно и да се учиш, и да наблюдаваш, тоест да придобиваш опитно знание. Великият Закон на равновесието предвижда всичко и ако човек е лишен в едно направление, или в нещо е ошетен, то същевременно той придобива възможност да преуспее в друго отношение. Например физическата слепота е голямо нещастие, но слепите развиват в себе си тънкото зрение до такава острота, а също и другите чувства, че законът за равновесието компенсира загубата и се получава пълна компенсация. И така е във всичко. Затова можеш съзнателно да престанеш да се оплакваш от съдбата и от трудните условия на живот. Тези трудности и лишения създават тези същите условия, които някога и някъде ще представляват в действителност благословия, носеща радост за изпиталия ги. Работата е в това, че в света на двойствените противоположности единият полюс на явлението винаги служи като причина и обуславя раждането или манифестацията на другия. Затова в земната радост вече е скрита мъка, в благополучието – лишение, в живота – смърт, в младостта – старост, в разцвета – повяхване, в славата – забвение, в загубата - получаване и така без край. И това трябва да се разбере добре, за да се знае, че бидейки поставен на нежелателния полюс на условията, законът на равновесието обезателно ще предизвика за живот и противоположните условия. И тъй, лишаването в едно представлява гаранция за получаването на нещо друго, равно по значимост на лишението. Тогава възможно ли е да се огорчаваш от каквото и да било, ако е известен законът за компенсацията и обезщетението. Наистина, това не освобождава от страданията и скръбта. Но скръбта ще бъде за радост, а страданието е най-неизменното условие за разпалване на огньовете, тази висша радост и висше достижение на човека. В света на страданията човек придобива за себе си и изгражда за себе си сияйния доспех на духа, нерушим и вечен, закален в огъня, в който той ще пребивава във Висшите Светове за период от време несъизмерим по своята продължителност с животите на Земята. Наградата за човека представлява пространственият живот в тялото на Светлината в просторите на Безпределността. Но тялото на Светлината трябва да изградиш сам от отложените Висши енергии, придобити и извикани за живот в земните условия. И в това е целта на живота. Можеш да пострадаш и можеш да се потрудиш, тъй като далечната цел е величествена и прекрасна. Да израснат огнени крила, за да летиш в пространствата на Светлината – това не е ли достижение, достойно за приложените усилия и оправдаващо всякакви трудности на живота, всякакви изпитания. В света на двойствеността единият полюс на явлението се уравновесява с другия. Но радостта и възможностите на Висшите Светове са несъизмерими със земните радости и успехи. Тъй като цветовете на Земята са бледи и бедни и нейните песни и красота са нищожни в сравнение с великолепието на сияйния Огнен Свят на Светлината. И може ли да се сравнява с тях краткия земен живот на безкракия инвалид, ако той, благодарение на своето осакатяване, неподвижен се е научил да лети в духа и пребивава дълги, дълги години в Надземния Свят, свободно летейки в неговите безбрежни простори, докато в същото време други, ходещи на два крака и затъващи в благополучие, могат да преминат надземния живот като каменни истукани,

неподвижни и застинали. Законът за равновесието е велика сила. И нито едно страдание, нито едно лишение, нито един ущърб не остава без полза, ако духът познава своя път. Затова да се порадваме на трудния живот, да се порадваме на гоненията, униженията, притесненията и лишенията, да се порадваме на всичко, което ни приближава към Чертога на Светлината, от което израстват крила, което дава възможност на духа да израсне от всички противодействащи обстоятелства. Да помислим за трудностите на Тези, Които Вървят преди нас, указвайки ни пътя. Запомнете: лишението тук е придобиване и утвърждаване на нова възможност там. Великият Закон за равновесието управлява световите. За тежките земни животи човечеството го очаква велико бъдеще. Човечеството от земен сирак ще стане наследник на огромно космическо наследство. Огромните съкровища на Светлината са отредени за духа в пространствата на Безпределността. Такъв е Планът на Еволюцията на Космическия живот.

14. В радостта за Владиката ще намериш спасение от земните радости и скърби, редуващи се според своята двойствена природа. Самата Земя и всичко, което е на нея, представлява ярко изражение на двойствеността. Крайното освобождение на духа означава освобождаване от веригите на двойствеността. Приливът и отливът се редуват като вълни. Такива са и вълните на живота – текат, сменяйки се една друга. Така също се сменят Циклите и Югите, Кръговете и Манвантарите. И целта на всичко е освобождението. Но да се освободиш е възможно натрупвайки и достигайки, и издигайки се над сферата на плътната, астрална и тънка двойственост. В Царството на Светлината, където няма сенки, нейната власт над съзнанието свършва. Но в световите по-долу всичко се проявява според светлосиянката. Огледалото пази тайната, давайки пълно, но обратно отражение на това, което е в това, което го няма. Това, което ражда отражението, съществува, но самото отражение няма битие. Светът на обикновения човек, светът на отразената действителност е свят на Майя и няма битие. С нея Обозначаваме и земните животи. След смъртта човек се събужда от тях, тъй като смъртта е освобождение от земните илюзии. След тях идват астралните и менталните илюзии. Само Огненият Свят – Светът на Светлината е реален, тъй като първите три са преходни и временни, макар и да са много продължителни. Запалените центрове са органи за познаване на Огнения Свят, на Света действително съществуващ. Времето има начало и край, тоест то е двойствено. Но във Висшите Светове няма време. Много от ограничаващите земни понятия ги няма във Висшите Светове. Мое и твое, тук и там, горе и долу, близко и далече в Огнения Свят не съществуват. Към явленията на Светлината се прилагат други, видоизменени мерки: всичко е тук, всичко е сега, всичко е в мен и извън мен, и всичко е Аз, и Аз съм във всичко, Аз, нямащ форма, цвят и брой, Аз – Той, Безмълвният Гледащ, Мълчаливият Свидетел, Безсмъртният Регистратор, станал единствено изражение на съкровената същност на човешкия дух.

15. (9 януари). Нека да бъдат благословени трудните времена, тъй като те раждат героите на духа. От нищо не се ражда нищо. Така и при обикновения, привичен и гладък живот не могат да пламнат огньовете на духа. Да уловим условията, творещи силни духове. Ако животът не дава такива условия, то силният дух ги създава сам, изменяйки коренно неговото течение. Много преобразуватели са се родили в спокойните условия на тихия и улегнал живот. Но техният дух не е могъл да се примири с това. И те са създавали живота отново. Знаем много примери от историята. Известни са много животи, когато човек ги е променял по своя воля, създавайки

трудности за победното им преодоляване. Може да се намира голяма радост в развиването на приспособимостта на съзнанието към всякакви условия и при всякакви положения в живота. Даже и върху дреболии може да се забележи как те се поддават на усилията на волята, когато се намира някакво решение и изход за всичко. Затова на всички въпроси, проблеми и трудности може да се гледа като на нещо, подлежащо на решение и притежаващо някакъв способ за тяхното най-добро приложение на практика. Неразрешими обстоятелства няма. И ако са затворени всички изходи в плътния свят, те остават отворени към Тънкия Свят. Направлението на най-малкото съпротивление трябва да се има винаги предвид при обстоятелства, които хората смятат за безизходни. Освен трите измерения има и по-високи измерения, освен обикновените решения има и необикновени решения. Пътят на Йога е път на необикновеността. Йогата на Огъня е необикновена по своята природа, тъй като природата на Огъня не се измерва със земни мерки.

16. Сине Мой, получаващ Моето Свидетелство за правилността на твоето възприемане. Затова бъди спокоен и вярвай в здравината на твоята връзка с Мен. Вярата е голям възпламенител на духа. От вярата се ражда знание. Утвърждавам вярата в Моята Близост и ще я Утвърждавам, докато тя не премине в неизменно и непоколебимо знание. Но когато действителността се нуждае от постоянно утвърждаване против ръмженето на тъмнината и измамностите на Майя, това вече не е съмнение, а чудовищна пропаст между очевидността и действителността. Сине Мой, трябва не само да се устои, но и да се движиш мощно, побеждавайки с огъня на духа и угасявайки сгъстения се мрак. Сложността на времето е необичайна. Стой сам като сто хиляди, като воин, като стълб пламък, като фокус на Светлината, събрал Моите Лъчи. На Мен са Ми нужни тези устои на Светлината, тези кули на духа сред низините, покрити с мрак. Ти си Ми нужен. Разбери значимостта на невидимото, но мощно действие на Светлината. Разбери значението на Великото Дело. Чрез Моите Изпращам Светлина и Изпращам Моите, за да подхранват и насищат сферите, които ги обкръжават, невидими и видими, за да насищат пространството. Изпълването на пространството със Светлина е важна и отговорна задача, макар и външно невидима, макар и незабележима. Тя ляга върху плещите на малцина. И тези плещи трябва да бъдат силни, издръжливи и устойчиви. Не Говоря за предаността - без нея няма сътрудничество, без нея няма Близост, без нея няма и не може да има Велико Служене. Говоря за Великото Служене, станало съдба на сина. Сине Мой, работата не е в това да се осъществи заповяданото бъдеще. То ще се осъществи неизменно, а в това да запазиш в своето съзнание Моята Близост независимо и въпреки опълчилата се тъмнина. Тези, противодействащите, унижаващите, вървящите против теб са Мои врагове. По този признак и определяй. Не срещу теб, а срещу Мен се опълчват, тъй като усещат благословията на Моята Светлина, пребиваваща в теб. Не трябва да изразходваш върху тях своите чувства, тъй като те са подготвили своята участ с противодействието си на Светлината и са се причислили към лагера на Моите врагове. Не искай от тях нито помощ, нито съчувствие, нито разбиране, тъй като това е отваряне на Светлината за враговете, за които твоята светлина е непоносима. Мълчи и знай, и помни, че техните дни са преброени и са кратки възможностите им да вредят на Моите избрани. Гледай не величината или незначителността на явлението, а неговата същност и ще разпознаеш скритата тъмнина по нейната реакция на твоята светлина. Вие сте Моите лакмусови хартийки за разпознаване на Моите врагове. Много от тях все още

замърсяват Земята. Но техните дни са преброени и тяхното число е преброено, и всички са отбелязани с печата на последното непоправимо осъждане. И все пак Светлината на бъдещето е предопределена, и все пак тази Светлина съществува. И все пак тъмнината ще загине. Пред лицето на мрака Свидетелствам за Светлината и пред lika на тъмнината – за нейното пълно и окончателно унищожаване. Аз, Владиката на Шамбала, чрез сина Свидетелствам за пълната и близка победа на Светлината. Сине Мой, да се порадваме духом и в духа на неизменността на бъдещето. Светлината настъпва победно и мощно.

17. (10 януари). Не е достатъчно да се осъзнае постоянството на Близостта на Учителя, трябва и да се задържиш в нея. Тя присъства винаги, но при условие на съзнателен и постоянен стремеж да се запази, да се задържи и да се пребивава в нея неизменно. Малко е да се достигне, трябва и да се задържи достигнатото. Малко е да се изкачиш на следващото стъпало, трябва и да се задържиш на него. След постижението винаги следва продължителен изпитателен период за здравината, устойчивостта и постоянството на това, което е било завоювано. Да се задържиш на завоюваната височина не е никак лесно, тъй като лунната същност, която още не е изживяна напълно, дърпа назад и в миналото. Затова времето, следващо постижението, е най-опасно. Мнозина ненамерили в себе си сила да се задържат отстъпват, лишавайки себе си от достигнатите резултати. Но докато си с Мен, докато сърцето е пълно с устременост към Мен, завоюваните възможности не само са опазени, но и нарастват безмерно. Да се предпазим от равнодушието и безразличието, подхвърлено от гасителите на светлината, внимателно следящи за всяка възможност да угасят светлината. Изпращат такива мисли, хора и условия, за да погасне вашата светлина под натиска на отегчителното ежедневие. Утвърдената светлина трябва да се охранява зорко, бдително и постоянно. Има много врагове на Светлината и много лица и гърбове, зад които те се крият. Не смеят да се приближат, тъй като знаят, че вие сте опазвани и се страхуват да не се изгорят. Но изпращат своите съзнателни и несъзнателни помощници. Бъдете винаги на стража, при всички условия. Светлината свети на всички, но светилникът се охранява зорко и бдително от чиито и да било ръце. В светилището не се допуска никой, даже най-близките. Тайнството на Общуването на Учителя с ученика се опазва с всички сили на духа. Човек умее да пази земните съкровища и ценности. Съкровището на духа се нуждае от още по-добра охрана. Опазете най-съкровеното.

18. Сине Мой, Светлината на очите на Владиците ще стане светлина на твоите очи. Очите са прозорци на душата и нейната светлина се излива от нейната същност чрез апарата на очите. Лъчът на окото е явление психофизическо. Той е също така реален, както и лъчът на Слънцето. Той носи в себе си светлина или тъмнина, живот или смърт, радост или мъка, бодрост или униние, усмивка или сълзи, благословия или проклятие, благо или зло в различни степени, според силата на мислителя, дал лъча. Под добрия, даващ живот поглед цветята разцъфтяват, но от тъмните излъчвания увяхват. Разбира се, цялата аура представлява излъчване. Но аурата е ограничена до своята сфера, докато лъчът на окото, подобно на лъч на прожектор, действа на разстоянието на своята видимост. Лъчът на духовното око не познава разстояния и може да твори и да поражда на огромни пространства. Когато в нашето съзнание си представяме предмет или човек, към него се протяга невидим лъч, носещ му еманации или енергии, които го засягат непосредствено и му въздействат. Добре е да имаш добро

око. То твори, но за благо. То възвишава хората, то ги прави по-добри в техните собствени очи. По-добре е да се подобри с поглед лошия човек, отколкото да се направи лош добрия. Затова се осъжда осъждането. Мислейки лошо за човека го правим още по-лош. А лъчът на невидимата психическа енергия помага да се задълбочи творимото зло. Но не се опитвайте да изразходвате енергията напразно за тъмните служители. Освен вреда нищо няма да се получи. И в раздаването на светлина се изисква мъдрост и съизмеримост. Не трябва да се раздава безсмислено. Внимателно носете светилника на духа, опазвайки го от протягащите се отвсякъде ръце. Даже мушиците летят към светлината. Светлината е магнетична, увлича и притегля към себе си и светлите, и тъмните духове, само че приближаващи с различни цели към нея. Да опазим най-съкровено бдително.

19. Приятелю Мой, Близостта на Владиката се утвърждава със сърцето. Тя се създава не с мозъка, а със сърцето и чувството. Когато сърцето е изпълнено с Владиката, то и мозъкът послушно върви след повелите на сърцето. И нощем, когато мозъкът почива, сърцето устремено към Него донася на бодърстващото денем съзнание своите далечни вести. Мисълта лесно се подчинява на волята, когато мисълта се води от сърцето. Затова чувството е по-силно от дейността на интелекта и с любов се достига това, което е невъзможно да се достигне от мозъка. Устойчивото сърце прави и мозъка, и волята устойчиви. Защо е така трудно да се пребивава постоянно с Мен? И какво пречи? Какво запълва свободните минути? И защо не може да се посвети трудът на Мен? И защо не може да се посвети на Мен всяка мисъл, всяко движение, всяко свое дишане? Защо? Нима призраците се предпочитат пред действителността и призраците са по-интересни? Нали не е възможно, потапяйки се в обятията на Майя, да видиш действителността. От служенето на действителността и служенето на Майя какво ще предпочетем? И може ли при тази половинчатост, при това раздвояване на дома, тоест на съзнанието в самия себе си, когато част от времето се отделя на Мен, а част от времето - на призраците, плаващи наоколо, да се получи бързо, успешно и плодотворно придвижване? И може ли да се устои при половинчатото служене? Учителят Иска пълна преданост и пълна устременост. И Иска не за Себе Си, а за успеха на възхода. Тъй като с каквато мярка мерите, с такава ще се отмери и на вас. И мярката на пълната преданост и на пълната устременост ще бъде най-плодотворна. Значи тези качества трябва отново да се напрегнат помнейки, че основа на качествата представлява тяхната безпределност. Ключовете от вратите на преуспяването са дадени, следователно е възможно да се преуспее пълно и ненакърнено. И тъй, ще задълбочаваме започнатото, ще усъвършенстваме пътя за приближаване към Владиката, ще изтънчаваме, ще изтънчаваме нужните качества. Тъй като успехът и победата не са в нечий други ръце, а в своите собствени. И даже не трябва да се сърдите на външните условия, тъй като какво е значението на никакви си условия, когато основното е спасено и Владиката царства безразделно в преданото сърце. Значи трябва да се застане още по-близо, тъй като е Казано, че „освен нишките на сърцето няма нищо”. Сине Мой, бори се с илюзиите, измамата и съблазните на Майя настойчиво и упорито, без да отпускат оръжието нито за миг, тъй като победени в една форма те незабавно възникват в друга и обвиват съзнанието със своята омая. Да победи Майя е задача на Архата. Целият земен живот е велика илюзия и Учението на Живота дава тези Основи на действителността, върху които можеш здраво да се опреш, за да започнеш да развиваш в себе си чудния дар на разпознаването. И тогава, разкривайки го, победителят може да

каже властно: „Майя, отстъпи!“ Нека Моят Лик да застане като основа на живота завинаги между теб и потока от майявични явления, за да отдели действителността от очевидността. Аз Съм действителността на живота, проявяваща чрез себе си Лика на Истината. Утвърждавайки Ме в себе си, утвърждаваш Истината. Казвам: „Изпълнете се с Мен, тъй като Аз Съм Пътят, Истината и Животът“.

20. (11 януари). Сине Мой, Смятам, че в света няма по-голямо щастие от щастието да послужиш на Светлината. Това служене е възможно винаги, при всякакви условия на живот. Служенето на Светлината се заключава в такова състояние на аурата, когато нейните хармонични и светли излъчвания взаимодействат с обкръжаващото пространство, преобразявайки го; и не само с пространството, но и с всичко, което е в него - с аурите на хората, живите същества, растенията и предметите. Частиците светлина, наслоявайки се върху всичко, с което аурата на носителя на Светлина влезе в съприкосновение, носят благо на света. Не толкова думите, постъпките и мислите, колкото светлоносното състояние на аурата със своята светлина твори неръкотворно благо. Думите, постъпките и мислите ще бъдат логично и неизбежно следствие на благата аура или на светлината, носена в сърцето. Носителите на Камъка, преобразили своите обвивки, преобразяват с мощта на неговите излъчвания обкръжаващия ги свят. Творят не сами по себе си, а във връзка с Йерархията. Затова главната грижа е за нужното състояние на аурата. Качествата имат мощно въздействие върху аурата. Ако вземем за пример аурата на спокойствието и аурата на безпокойството и сравним тяхното въздействие върху хората, може да се види, че първата носи в себе си благословия, втората – зло и разруха на хората. И останалите качества също въздействат мощно. Така и ходят хората сред човеците, излъчвайки около себе си енергии на светлината или тъмнината. Затова утвърждаването на качествата в себе си не е лично дело, а пространствено. Затова човек е отговорен пред хората за качеството на излъчванията на своята аура, за светлината или тъмнината, носена от него в себе си. Спасението не е в думите, а в прилагането на Учението в живота, тъй като думата, приложена и употребена, поражда в човешкия микрокосмос утвърдени енергии, раждащи се в проявени излъчвания. И тъй като са много сивите наоколо, то трябва да се подчинявате не на техните въздействия, а да пораждайте свои, тоест да носите собствената светлина непоколебима от мътните и дисхармонични излъчвания на обкръжаващите. Обкръжението и хората алчно и вампирично поглъщат светлината на носителя на Светлина. Затова трябва мъдро да се опази светилникът от ръцете, протягащи се към него, за да го потушат съзнателно или несъзнателно. Борбата за светлина не се прекратява нито за миг. Можем да наречем герои на духа тези, които носят на света светлина в своята аура. Този подвиг е невидим и незабележим, но е тежък за сърцето и е труден. Сърцето изпитва болка от отровата, поемана от него за трансмутацията ѝ в енергии на светлината. Тежък и труден е подвигът на внасяне на Светлина в живота. Но това е и Великото Служене. Трябва да си дадете ясен отчет в какво се заключава неговата същност. Вече не клади, не разкъсване от зверове, но постоянно, всекидневно разпъване на сърцето върху кръста на живота. И кой може да каже къде се изисква по-голямо мъжество, твърдост и търпение. Трудността на подвига на съвременния носител на Светлина се заключава в неговата продължителност и в това, че той се извършва сред живота, при това героят на духа го извършва без да се отдалечава от живота. Но пък победата е толкова е по-славна и е толкова по-близко Владиката, който Вижда всичко, Знае всичко и Обича своите воители. Изпратих ви в

света, за да проявите на света Моята Светлина. Вашата мисия е да занесете незатъмнена на света в своята аура Моята Светлина. Учителят Стои зад вас и Гледа как Неговата Светлина се пречупва във вашата аура в излъчвания, вече самопроизводни. Носете, носете, скъпи Мои, Моята Светлина и вашата в света за преобразяване на света.

21. Наистина е така: ще станеш свидетел за Моето Идване и ще свидетелстваш за Мен - това е мисията на твоя живот. Имаш потвърждение на това в предишните Записи и сега в думите на Майката на Агни Йога получаваш отново потвърждение. Ето твоето Поръчение - да свидетелстваш за Идването на Владиката до и след Пришествието. Такова Поръчение може да бъде дадено само на най-близкия. Давам Поръчението на сина. Всеки изпълнява своята задача. Дадох ти право да говориш за Моето Име и от Мое Име. Познаваш ли силата на Моето Име? Силата на Моето Име е непреодолима за тъмните. Могат да безумстват, но в своето безумство нямат сила да поразят носителя на този огнен талисман. Светлината е неуязвима за тъмнината. Тъмнината може да вреди само тогава, когато нейните елементи проникват в един или друг вид вътре в човешкия микрокосмос. Затова са толкова опасни пукнатините, даже малките, в предаността, любовта и готовността. Светлината, ако не е затъмнена от нищо, е непробиваема и неуязвима за тъмнината. Затова е благо ако ученикът може да каже: "Ето, тъмнината се опълчи срещу мен, но аз не се страхувам от нея, тъй като няма нищо в мен". Тъмните могат да вредят по съзвучие. Но Аз Пазя Моите докато завършат своите огнени доспехи. Деца Мои, любими Мои деца, отровното време ще премине и вие, утвърдени в Мен, ще се приобщите към безоблачната радост на духа. Да! Да! Да! Говоря за пълната и окончателна победа на Светлината, утвърдена вече във всички Светове. Само плътният единствено все още не я е утвърдил. Тържеството на Светлината над тъмнината ще бъде пълно и съвършено във всичките три Свята. Затова и Казвам да проявите още малко търпение. Идва, идва радостта. Идва, идва чудната приказка, облята в Светлина, за да се въплъти в земния живот като победна действителност. Да се порадваме на трудните условия на живота, щом като трудностите приближават към Мен. Имате свидетелство за Моята Близост - и невидимо, и видимо, потвърждавано от Майката на Агни Йога. Пребивавате в Моите Лъчи и се храните от Моите лъчи, и с тях насищате глада на духа. Но задълбочете още Близостта, но усилиете още Общуването, но вложете цялото сърце в това да застанете по-близко, колкото може по-близко до Владиката, до вашия Отец, до вашия Приятел и Застъпник. Аз Казах.

22. (12 януари). Правилно, сине Мой, без преодоляване на напрежението на обкръжаващата сфера не може да има Общуване. Излъчванията на сърцето трябва да победят вибрациите на енергиите, пулсиращи наоколо. С тях е изпълнено всичко. Те създават психическата атмосфера на местността, града, дома. Те въздействат властно върху съзнанието и го заставят да звучи в унисон с тях. Но Общуването е Висше съзвучие не с обкръжаващата човека сфера, а със Света на Висшите Енергии, с които е наситена сферата на Духа на Учителя. С тях именно трябва да се приведе в съзвучие собственото съзнание, изолирайки го напълно от външния, плътен свят. Моят Свят и вашият свят се различават по своите вибрации. Затова устременият дух трябва да издигне своя свят до вибрациите на Моя Свят. За да се осъществи съзвучие е нужно усилие и то немалко. Иначе няма да зазвучи песента на духа и мисълта няма да потече. И не мозъкът, а сърцето представлява двигателят в този тънък процес. Творчеството протича през моя Лик, въведен в сърцето. Яснотата на представянето на Лика има

огромно значение в работата по Общуването. Затова трябва да се стремите сияйният Образ на Владиката да бъде винаги с вас. За успеха на делата е добре на всяко дело да се изпрати предварително сияйния, победен Облик на Владиката. Тъй като с Мен е Победата. Блестящият Лик е победен и Мощен. Лъчите Светлина на Блестящия Лик на Владиката проникват през плътната стена на земните вибрации и разпалват със своята Светлина огньовете на сърцето. Така се заражда творчеството по Лъча. Но се изисква неговото осъзнаване и съзнателно приложение. Психомеханиката изисква тънко познаване на процеса. Но ако той е утвърден творчеството се превръща в начин на живот и потокът от мисли на Учителя изпълва с нови вълни преданото и устремено сърце. А за мозъка остава да ги възприема и отпечата по най-добрия начин, изработен от опита и практиката. Трябва да се прояви много несломимо упорство, за да се състои Общуването. Неустойчивите и преходни настроения на астрала са врагове на Общуването. И не според времето и не според настроеността, а по неотклонимия, твърд, здрав устрем на сърцето се създава живата нишка на сребърната връзка с Учителя. Този който издига като преграда случайностите на външните временни условия между своето сърце, между своето съзнание и Владиката на Светлината, към когото те се устремяват от волята, ще претърпи неуспех. Ако се отдаде предпочитание на преходното, то ще отминие и изчезне и нищо няма да остане от него, но няма да има и Общуване. Няма да има нито от едното, нито от другото. Но ще има вълни от нови външни условия, които постоянно се сменят с нови. И ако се отдава на тях сърцето, то и Общуване няма да има. Затова стойте здраво в Мен. Тъй като Аз Съм Камъкът на вечната основа на живота. Говоря за живота, а не за смъртта, на която подлежи всичко, което виждат очите ви и усещат сетивата ви. Утвърждавам Живота в света на тържествуващата смърт и Повтарям: дошлият при Мен се приобщава към безсмъртния живот, тъй като е отхвърлил с живота си смъртта. Погледнете другите! Колко са много! Но те живеят в смъртта, тъй като всичките им дела, всичките им начинания, всичките им земни стремежи са обречени на смърт и забвение. Но Аз Говоря за земен живот осмислен със Светлината на вечното разбиране на живота, в който сред плътните условия се утвърждава вечния пламък на безсмъртието в човешките дела. Говоря за утвърждаване на вечното във временното, когато самият човек става изразител на вечния пламък на духа, проявяващ се в земния живот. Така се утвърждава Светлината на Земята. Така временното става форма на изразяване на вечното и вечното във временното става действителност, истина, проявявана в преходните и плътни форми. “Дойдох да Донеса . Огънят на вечния живот на Земята и толкова бих Искал той да се разгори”.

23. Сине Мой, пази равновесието на всяка цена. Нима не виждаш как се напруга тъмнината, за да го наруши? За тях е радост да видят как помръква и гасне светлината. За тях е непоносима светлината на равногорящия пламък. Незнаещия може да се поддаде. Но ти знаеш и няма да дадеш повод на тъмнината да злорадства. Вземи енергията от тях, настъпващите срещу теб и я насочи към благо, и увеличи своята сила от противодействието на тъмнината. А те, лишени от своите енергии, така и ще си останат с празни ръце. В това е силата на равновесието. Задържахият се в него и съхранил го придобива сила над своите противници. Тъй като никой няма да устои срещу равновесието. Равновесието е висше качество на духа. Достига се с упорит труд над себе си. Дава се чрез знанието. Трябва да се научите да пазите равновесие отначало в малкото, после в голямото. Даже хапенето на комарите може да изкара от равновесие.

Но срещу комарите има мрежи. Така срещу всичко може да се вземат някакви защитни мерки. Да пазиш равновесие съвсем не означава да отдадеш себе си на разкъсване от тъмните зложелатели. Даже напротив, това означава да се обградиш от тях така, че тяхната вредоносност да не поразии отвореното сърце. Нищо по-добре от самия живот няма да помогне да се укрепи и закали това чудесно качество. Всеки път, когато обкръжаващият живот се стреми да го наруши, може спокойно да се обмисли как да се помогне на работата и ако нещо е възможно да се направи, да се направи възможното, оставяйки останалото на течението на кармата. Главното не е в това да се избегнат неприятностите, а в това да се запази равновесието въпреки тях. Изпитанията не са за това да се избавиш от тях и да ги отстраниш, а затова да се премине през тях с чест, с достойнство и красиво. Да се карат, да се сърдят, да се вълнуват, да се горещят по всевъзможни поводи могат всички, но да останеш спокоен независимо от всички поводи и да запазиш достойнството на духа ще бъде вече победа над тъмнината. Тъй като тъмните, натъквайки се на защитния кръг, действат с дреболии и чрез нечие посредничество. Всеки противник трябва да се разбере и да му се намери правилното решение. Иначе няма да се освободиш от орбитата на неговото въздействие. И колкото повече справедливо възмущение и негодувание ще предизвика той, толкова по-здрава ще става нишката, свързваща с него. Изходът е в утвърждаване на пълното, нерушимо равновесие, когато врагът е безсилен да го взриви. Тогава злобните енергии се връщат към своя създател и обратният удар е неизбежен. И нека невежиат да се гневи сам на себе си. Равновесието е непробиваем щит. Приятели Мои, пазете равновесието на всяка цена.

24. (13 януари). В Моята Кула се кове бъдещето на човечеството. Най-близките имат достъп до Кулата. Моята Кула е вашето прибежище за духа. В нея може да се пребивава духом и в духа; не в тялото, а в духа. В тялото - по-късно, след завършването. Преди лягане за сън може да се изпрати мисъл за посещение, сякаш давайки насока на духа. Бодърстващото съзнание и волята дават направлението на нощните полети и последната мисъл преди потапяне в съня е особено значителна. Добре е ако цялото същество на човека, подобно на таран в точката на удара, е насочено към една мисъл. Последната мисъл преди заспиването е ръководна и тя ще господства, устремявайки сърцето към зададената цел. Мисълта въздейства на сърцето, сърцето на мисълта. Сърцето ще действа под влияние на мисълта. Сърцето се възпитава от мисълта. Възпитаването на сърцето не е насилие над него, а устремяване на неговата енергия по определено направление. Разбира се, мисълта трябва да бъде дисциплинирана. Строежа на мисълта на всеки индивид е различен. Определя се от селектиращите способности на съзнанието. Така че изборът на мисли, техният характер и направление изцяло зависят от човека. Но болшинството от хората пребивават в робство на своите мисли, забравяйки за това, че в техния свят върховната власт над мисълта принадлежи на тях. Впрочем мислите могат също така спокойно да се избират, както книгите или приятелите. Неканените и нежелани гости могат просто да не бъдат приемани. Но това може да се направи само прекарвайки мисълта пред лъча на съзнанието и осветявайки я с лъч светлина, като на екран, тоест подлагайки я на контрол. Може да се приеме или отхвърли всяка мисъл, но извършвайки това съзнателно. Мисълта лесно се подчинява на волята, ако е осъзнат нейния приоритет. Мисълта е временна, волята – постоянна и на волята принадлежи властта над мисълта. Не са нужни никакви особени и главно измъчени усилия, изисква се проста, спокойна,

но решителна заповед на волята. Властта на човека над менталната материя е върховна и абсолютна, ако това е осъзнато. Мисълта, макар и да представлява същество, живо същество от духовния план, но се поражда от човека и се подчинява на човека. Някои не могат да управляват своите мисли, както и астрала си. Но умопобърканите се намират под пълен контрол на мислите и емоциите, породени от тях. И това е само логичният завършек от предаването на своята власт на нещо и отказ от собствения суверенитет над вътрешния свой свят. Това явление е недопустимо даже в зачатъчна степен. Ако се проведат опити с мисълта ще може да се види колко бързо и безпрекословно тя се подчинява на въздействието на волята. Нужно е само богатирът на духа да осъзнае своята сила преди да започне да действа. Трябва да се събудите за осъзнаване на своята сила и за властта, дадена над трите. Те могат да бъдат разюздани и непокорни докато техният властелин и господар не вземе твърдо в своите ръце юздите на управлението, разбрал, че той и никой друг се явява техен господар. И на трите - тялото, астралът и менталът остава само да се подчинят. С една дума, трябва да се встъпи във владение на това имущество, което принадлежи на човека по право. И Учителят Утвърждава съзнанието на ученика в това.

25. Всичко се отдава на Владиката. "Няма нищо мое, всичко е Твое, Владико - така мисли ученикът. - Всичко принадлежи на Теб: и мислите, и думите, и действията, и цялото мое имущество. И моето истинско нетленно достойние, моят дух и неговите натрупвания - всичко е Твое, Владико. В Твоето Име вървя през живота и всичко принадлежи на Теб. На Теб посвещавам цялото мое бъдеще, всички мои дела, всички чувства, тъй като всичко е Твое. Научи ме, Отче мой, достойно и мъдро да се разпореждам с Твоето достойние, за да го използвам и приложа за Благо. Ти си всичко за мен. Към теб са устремени всички мои енергии и Твоите Лъчи изпълват сферата на моя микрокосмос. Чрез Теб живея, чрез Теб дишам, чрез Теб имам моето разбиране. От Твоя Лъч е моето самосъзнание, тъй като наистина Ти Си мой Отец, дал ми живот със самосъзнаваща разумност. Теб признавам и Теб утвърждавам в своето сърце като Единствен Светилник в живота, Неизменен и обхващащ в Себе Си всичко мое. Аз съм в Теб, Ти Си в мен и ние сме единни от началото на вековете. Ти ме Изведе от тъмнината на несъзнателността на арената на самосъзнателния живот и ме направи самосъзнаваща се същност - човек. Затова Ти казвам, Владико Мой, че всичко мое е Твое. Отсега всички мои сили, цялото мое разбиране и сърцето си отдавам безвъзвратно, навеки на Теб. Тъй като всичко е Твое, мой Владико любим, единствен за мен и мой, мой Отец, мой Застъпник и мой Поръчител пред Висшия. Въздавам на Теб според моето разбиране и Ти принасям даровете на моето сърце. Посвещавам ти творчеството на моя дух, тъй като творя в Твое Име. С Твоето Име вървя през живота и с Твоето Име побеждавам. Отче мой, Възлюбени мой, приеми моето достойние за принасянето му върху олтара на Светлината. Посвещавам себе си на Велико Служене на Теб, за да нося Твоята Светлина неотслабена на хората. И нека Твоята Светлина да бъде блестяща и неотслабена пред хората, когато дойде моят час да утвърдя Твоето Име пред хората. Отче Мой, предавам духа си в Твоите Ръце. И нека Твоята Воля отсега и вовеки да се утвърждава в моята воля неопетнена и незатъмнена от ограниченията на моето его. Владико, нека печатът на Твоя Дух да пребъде върху моето чело, тъй като аз съм Твой. Дай ми сили, Велики Владико, да пребивавам неотклонно в Твоята Светлина и да утвърдя мощта на Постоянното Предстоене. Любими Владико, моето сърце е в Твоите ръце, за да можеш ти да го оформиш по Твоята Воля. С изявление на своята свободна

воля предавам своя дух на Теб. Твори го, Отче, според Своята Воля. Утвърди Своето Отчество в моето синовство, тъй като аз съм Твой син. Приеми, Владико, дара на моето сърце отсега и завинаги. Сега и в Световите, навсякъде и всякога аз съм свързан съзнателно с Теб с неразривните връзки на любовта и Светлината, тъй като Ти Си моят Владика, Застъпник и Приятел, и Отец".

26. (14 януари). Сине Мой, между всичко застрашаващо, тревожно, плашещо, безпокоящо, огорчаващо, неприятно, изкушаващо, зло, пречещо, въвеждащо в измама, опечаляващо и раздразнително, между всичко, което е във и теб постави Моя Лик. Постави Мен между себе си и потока на живота. Първо Аз, а после всичко останало. През Мен, през Моя Лик гледай на живота и ще бъдеш защитен от мрежите на Майя. И ако видиш нещо нахлуващо в съзнанието, за да наруши неговото равновесие, постави Мен помежду и през Мен като през леща наблюдавай и гледай живота. Хората носят очила, за да виждат по-добре. Нека Моят Лик да бъде твоята духовна леща, през която се приучи да гледаш всичко. Нека през Моята Същност се пречупват в твоето съзнание явленията на земния живот. Мисли с Моите мисли и гледай живота с Моите очи. Сливайки се с Мен изгубваш себе си и ставаш Мен; и ставайки Мен и загубвайки своята душа придобиваш своята безсмъртна Индивидуалност, която сияе в Моята Светлина с вечния пламък на духа. И ако Аз Застана преди твоите дела и мисли, то и ще господства това, което изхожда от Мен, а не твоите създания. Когато сърцето е изпълнено с Владиката така, че Той Стои преди всичко, в сърцето господства Владиката. Тогава Аз Мога да сътворя Своята Обител в твоето сърце. И тогава твоето сърце ще стане наистина вместилище на Светлината. Да устоиш в Мен и да задържиш съзнанието си върху Мен в земния живот не е лесна задача. Малцина са преуспели в нея. Земните вихри помитат от съзнанието постройките на духа. И трябва да се прояви необичайно упорство. Сред неустойчивата и бързо променяща се фантазмагория на обикновения живот нека Моят Лик да бъде за теб Дар от Надземния и Висш живот.

27. Да погледаме тези, които не Ме знаят и стоящите във. Къде отиват, за какво живеят, към кого могат да се обърнат, кого да помолят, кой ще ги насочи, кой ще им укаже - не знаят. Но вие знаете и знаете своя път, и знаете как да задълбочавате и разширявате съзнанието си безпределно. В това е различието: вие знаете, те - не. Искате да се приближите към Мен? Знаете как да направите това и как да установите Общуване с Мен, и да получите Съвет и Указания. Но те не знаят нищо. И няма към кого да се обърнат и техният път е пуст, тъй като не виждат целта. Смятат, че могат да минат без Мен. Но даже те, не знаещите, получават своите най-добри импулси от Мен и без да знаят това творят Моето Дело. Така тече строителството на новия живот и строителите не знаят величието на издиганата от тях постройка. Но защо вие, признайте Ме, се бавите, защо е неуверена вашата крачка? И какво ви пречи? Имате Висшето. Защо не взимате даровете, които са ви поднесени? Вие, които знаете пътя, не се задържайте в низините на живота. Вие знаете, а те - не. От знаещият се изисква. По-добре да не знаеш, отколкото да знаеш и да не приложиш в живота. Не губете дните напразно, тъй като времето е малко.

27А. Дошлият при Мен да Ме последва. Иначе защо да идва, не затова, разбира се, за да си остане предишния. Животът е нещо, което расте и се развива само по себе си. Пшеничният клас и самото растение загива, но всяка година милиони акри се покриват с нови, тъй като животът не се прекратява. Смяната на формите е процес на непрекъснато се живот. Чрез съзнателна намеса в този процес формите на изява на

живот могат да се подобрят и усъвършенстват безкрайно, а също и формите на живота на хората и формите на изява на човешкия дух, в които той се облича. Формите на духа: физическа, астрална и ментална, могат да се усъвършенстват и изтънчват. Висшата форма на тяхното изразяване се проявява в принципа на красотата, утвърдена на Земята, а също и в сферите на тяхното съответно проявяване. Красотата на обвивките може да се нарече хармония на елементите, влизащи в тях и съчетаващи се красиво, като например миризмата, цвета и формата в цъфтящата роза. Формата на изява на същността на духа съответства на неговите обвивки. Риши може да благоухае, докато в същото време грешникът изпуска зловоние в своите еманации. Излъчванията на тялото могат да бъдат благоуханни или зловонни в зависимост от състоянието на съзнанието. В човешките обвивки може да се подобрят много неща със съответна култура и дисциплина на духа. Ароматното значение на качествата е огромно. Огромно е и тяхното фотопсихическо значение, тоест влиянието върху цветовете излъчвания на аурите на всичките три тела. Говорят за някакво наказание за така наречените грехове или даже възмездие на Висшите Сили, но това са детски приказки, тъй като печатът или клеймото на всички свои мисли, думи, чувства, действия и постъпки човек носи в себе си в своите излъчвания и кристалите от неунищожими отложения, събирани от него в собствената му същност. Нищо не преминава безследно, не оставяйки следа върху аурата. Човек е сам свой осъдител и платец по сметките. Ако към простия мотор се отнасят любовно и се грижат за него, то той ще работи безотказно. Така също и апаратът на човешкия дух изисква грижа, но по-внимателна и изтънчена. Когато злобят, дразнят се, предават се на пороци - отравят себе си явно и тайно. Какво мислят алкохолиците, наркоманите, върлите пушачи и останалите самоотровители? Кого мамат? Виждаме върху много от тях външно забележим процес на разложение. В трупа той протича бързо, в тях – забавено, но същността на процеса е еднаква. Само че тези се разлагат приживе, отравяйки със зловоние на невидимите еманации всичко обкръжаващо: и въздуха, и хората, и предметите, и растенията, и даже животните. Носят печата на престъпленията срещу своя дух върху себе си и то чудовищно явно за тези, които виждат. Въздаянието за греховете, тоест за нарушаване законите на красотата и хармонията, става веднага и незабавно по пътя на въвеждане в своя собствен микрокосмос на елементите, които им съответстват и които по линиите на магнитното притегляне привличат от пространството форми за своята изява, които са им съзвучни. Чудовищни, безобразни, отвратителни и отблъскващи са тънките тела на тези нарушители на законите на живота, а и физическата им форма, особено остаряващата, става много некрасива. Вътрешната същност напират през физическата обвивка, обезобразявайки я. Затова е Казано: “Всеки има съдия в себе си”. И още: “Не се заблуждавайте, Бог не може да бъде поругаван. Каквото посееш, това и ще пожънеш”. Така неразбираемите думи на Свещените Писания се превръщат в живот, проявяван във всяко движение на човека: в мислите, в думите и постъпките, за които той самият носи отговорност в пълна степен.

28. (15 януари). Животът е труден, пътят е труден, хората са трудни. Къде е то – лесното? И не е ли лекост това състояние на съзнанието, когато енергиите на духа не се проявяват, тоест настъпва бездействие? Бездействието не е свойствено на Космоса. В него всичко е в постоянно напрегнато движение. Животът е именно движение. И колкото то е по-напрегнато, толкова повече е животът в него. Силният човек, тоест способният да даде напрежение, лесно преодолява това, което не е по силите на слабия.

Не Говоря за силата на мускулите, а за духа. Затова трябва безропотно да се приучавате към това да бъдете в постоянно напрежение, като обтегната тетива или лък. Често животът способства именно за това, не давайки възможност да се разслабят струните на арфата на духа. И тогава нейните струни звучат. И е добре когато това звучене е стройно, хармонично. Може да се звучи и в разстроен тон. Но дисонансът вече сам по себе си е разрушителен. Затова, арфи Мои, звучете съгласувано, всяка в своята нерушима настройка или в своя ключ. И нека ключът на вашата настройка да се намира във вашите ръце, а не в чуждите. Пазете ключа от нея зорко и внимателно, особено от странични очи. Настройчик всеки е сам, а съвсем не срещаните или минувачите, или който и да било страничен, друг, близък или далечен. Достъпът е отворен само за Владиката и за този, когото Той е Избрал за посредник между Себе Си и вас, ако има такъв. Но Общуването с Владиката е непосредствено и в духа и не се нуждае от посредници. Не Говоря за Майката на Агни Йога. Тук връзката е здрава и непосредствена. Също и на Гуру беше Поръчано да донесе вестта и да доближи до Мен. Говоря за стоящите извън веригата и по-долу по линия на Йерархията, но особено за вредящите. В чужди ръце, във враждебни ръце ключът не трябва да се дава или даже да се показва, дори и само ако се забележи, че действията и постъпките на вашите недоброжелатели предизвикват някакво движение в същността, тоест да забележите, че вашето равновесие е нарушено. Защо да се дава на злосторниците властта над себе си и пръчка в ръката им да ви подкарват. Всяка проява на вътрешното емоционално състояние сякаш предоставя или отваря място за вражеския удар. Затова се затворете с всички ключалки. Тъй като не знаете къде и под какъв образ се крие врагът. Увеличете зоркостта. Много са тези, чакащи да ви нанесат вреда. Пазете равновесие, тъй като това е най-добрата броня за духа. С него ще се защитите от най-пагубните тъмни опити. Армагедон свърши, но тъмните продължават да вредят – такава е тяхната природа. Да се поправят не може: затова и са осъдени необратимо. В Тънкия Свят техният разгул го няма, тъй като те нямат достъп в забранените слоеве. Светлите и светляците, не оградени от тях тук, там са здраво оградени, ако Законът за Йерархията е в порядък. Защитата е и тук, но войните на Светлината се сражават срещу тъмнината, макар и защитени. При удари от страна на тъмните трябва да се проследи преди всичко да не се нарушава равновесието, а след това и за мерките за противодействие. Противодействието при нарушено равновесие не е ефективно. Затова преди всичко равновесието. А Учителят ще Помогне да се подрежат ноктите. Тъй като обратният удар е неминуем. Злата, димяща свещ се докосва до Моя факел и започва да се топи. Много вреда причиняват на себе си вървящите срещу вас. Особено болезнен е обратният удар на енергията на сблъскалите се с бронята на равновесието. Затова преди всичко равновесието. И все пак животът е най-добрият учител. Все пак той донася опита. Учители са всички: и приятелите, и враговете.

29. Трябва да се обърне внимание на това, че Указанието, незабавно приложено, донася и незабавни резултати. Трябва само те огнено да се внедрят в съзнанието и да се запомнят, запомнят, запомнят за приложение и в бъдеще, а не само в частния случай, заради който Указанието е било дадено. За съжаление разликата между това, което е дадено и между това, което е приложено един-два пъти и е забравено е много голяма. Забравянето е осъдено. Целият смисъл на Учението е в прилагането на даваните Указания в живота. Прилагането може да се нарече най-бързия способ за събиране на кристали от отлагани в Чашата енергии. Именно утвърждаването на мисълта в действие

предизвиква кристализация на енергиите в човешкия микрокосмос. Затова на човека се предоставя да действа. Учението говори за полезните действия, за действията за благо. Ако искате да преуспеете и да напредвате, ще се съгласим за действие. Без Указания и Съвети не сте оставени. Но всичко може да се задълбочава и разширява. Когато трябва нещо да се задълбочи и разшири Предизвиквам понякога такива условия или обстоятелства, които дават нагледен урок. Щом като той е разбран, изучен и Указанията са приложени, необходимостта от него отпада. Урокът е изиграл своята роля. Изпитанието е издържано. Учението на Живота се постига в живота. Затова е и наречено така. И може ли да се оплакваш от това, че животът дава такъв богат опит под мъдрото ръководство на Учителя. Сърцето се изпитва с отровата на живота, за да пламне лотосът с ярките огньове на всички листенца. Отровата дава най-ценната окраска. Това и ще бъде трансмутация на огньовете. Това е пътят на превръщане на най-горчивото в най-сладко. Пътят на Бодхисатва е път на превръщане на тръните на живота в най-редки цветя на духа. Това трябва да се разбере със сърцето, тъй като трансмутацията се извършва в сърцето, със сърцето и чрез сърцето. Затова и пулсира бедното сърце и тъгува в тъмницата на плътния свят по своята огнена родина, по просторите на безпределния свят. При вас, дошлите при Мен пътят е най-кратък и затова най-труден. Сега времето е особено и трябва спешно да се подготвите за изпълнение на Поръчението. Ще бъде трудно да се готвите, когато настане времето на Пришествието. Оттук и толкова препятстващи трудности, препятствия, притеснения и тъмни въздействия. Трябва бързо да се закалят доспехите. Чакат. Нима ще Изпратя Моите посланици при тях, чакащите, без да ги огледам, да укрепя, да закаля острието на духа? Предстои голяма сеитба и е нужен огромен опит. Но най-главното е да се утвърди твърдината на сърцето върху Мен непоколебимо и здраво, като основа на кула върху скала. Спасението е в кулите на духа и търсещите го ще се втурнат към тях. Искам да поясня сурово за необходимостта от здрава закалка. Бронята на духа трябва да се закали за всички случаи в живота. Затова са толкова чести и разнообразни изпитанията. Но всяко донася полза и всяко учи на нещо и именно на това, което е Имал предвид Учителят. Затова към всяко събитие в живота, към всяко изпитание трябва да се подхожда с въпрос: на какво учи или е научило то, какво е неговото значение, защо е дадено, какво може да се извлече от него и как да се използва по най-добър начин? Трябва да се измени коренно отношението към изпитанията. Не наказание, не заплащане на дългове, не мъчения, но поредния урок на живота, даващ неотложно нужния опит, който по друг път е невъзможно да се придобие. Този процес може да се нарече извличане сока на опита от насрещните явления на живота, изпращани или допускани от Учителя с цел най-бързо преминаване на пътя. Всяко явление от живота учи на нещо полезно. Чела или ученик означава именно учещ се от живота в жизнената школа. Трябва да се прояви мъдрост в своето отношение към уроците на живота. Учителят се Радва на победно и правилно преминатото изпитание и на добре усвоения и разбран урок. Учителят Наблюдава. Учителят Вижда и Знае.

30. (16 януари). И все пак съзвучието малко се разбира и малко се прилага в живота. За да получиш вест от далечна звезда трябва да изпълниш съзнанието си с мисъл за нея, изключвайки всичко останало и да я устремиш към избраното светило. Това и ще бъде настройване на съзнанието в определен ключ. По същия начин се установява и съзвучието с Учителя, тоест хармоничната връзка. Разбира се, от съзнанието се изключва всякакво странично мислене и остават единствено само

мислите, отнасящи се към устремената цел. Да съзвучиш в съответствие или в хармония със Света на Учителя значи да се слееш с Него със сърцето. Все пак устремяващият двигател, даващ импулса, си остава сърцето. Мозъкът носи помощна роля на страж и изпълнител на механична работа, но само в необходимите предели - цялата останала активност на интелекта се изключва. Сърцето може да действа само, бидейки запалено с пламъка на любовта и устремената преданост, готовност и останалите чувства, даващи пълнота на акорда. Колкото той е по-пълнен и по-съвършен, толкова по-дълбоко е и Общуването и по-близко сливането. И не трябва да се успокояваш колкото и успешна да изглежда степенята на достигнатия контакт, тъй като това е само степен на сближаване, след която следва друга, висша и по-съвършена. Същността на Учителя сияе като повърхностите на многоцветен скъпоценен камък. И ако съзнанието на ученика се е докоснало до една повърхност повече или по-малко пълно, неизчерпаемостта на другите повърхности остава все още неизвестна. Даже и за да се изчерпи сиянието само на една повърхност от съзнанието на Учителя трябва да се издигнеш до Неговата Висота и от тази висота ученикът е отделен с един или два големи Кръга на еволюцията. Затова може да се каже: Учителят е неизчерпаем и недостижим, макар Той да Насища съзнанието и да му Дава всичко, което е в състояние да вмести. Откъде е безкрайното богатство от мисли? От Учителя. Ще имат ли те край? Не, край няма. Океанът от неизчерпаемостта, вечно ново знание се влива в съзнанието на ученика, установил степенята на нужното съзвучие със своя Учител. Това и ще бъде единичният проводник, свързващ съзнанието на ученика със съзнанието на Учителя. При наличие на непосредствен и близък контакт може в случай на нужда да се мине и без книги. Тъй като мислите на Учителя се вливат като широка вълна в съзнанието по канала на утвърденото съзвучие. Колкото по-близко, толкова по-съвършена, по-точна и по-дълбока е степенята на получаваното знание. Ограничеността и недостатъчността му не е в Учителя, а в ученика. В случай на неудовлетворение от получавания материал трябва да се погледне в себе си и да се подобри и изтънчи проводникът. Степенята на изтънченост на апарата на духа и светимост на центровете има решаващо значение. Да се насилва отварянето на центровете не може, но да се ускори може, но в пределите на законността. Обикновено се дава всичко, което ученикът е в състояние да възприеме, ако неговото съзнание не се отвлича от понятието за Учителя и не се увлича по странични дела. Можеш да се занимаваш с делата на обикновения живот, може да правиш това, което хората правят, но отдавайки сърцето на Владиката. И тогава сърцето няма да бъде в земните дела, а в Делата на Учителя. Но и земните дела могат да се вършат като се посвещава работата на Владиката. И тогава външното и вътрешното се сливат в единния устрем към Светлината. Това и ще бъде пълната съгласуваност, когато домът стои здраво и твърдо неразделен в себе си. И тогава не са страшни никакви бури, тъй като всичко е отдадено на Учителя и няма нищо свое. Затова Казвам: "Отдайте на Мен всичко, за да Мога да Претопя вашето достойнство в Съкровище на Светлината". Който е устремен към Мен не е оставен без внимание. Тъй като даже малкият устрем към Мен донася ценен товар по линия на магнитното притегляне. Затова Казвам: "Устремете се". Някой се оплаква от самота. Но нима можеш да бъдеш самотен, когато Владиката живее в сърцето? Някой се оплаква от отсъствието на книги. Но нима мислите на Учителя не могат да заменят книгите, ако Общуването се е състояло? Тъй като в Тънкия Свят няма да вземем книгите със себе си. Затова е по-добре да имаш достъп до записите на пространствената мисъл и да черпиш

от тук без край и предел. Океанът от мисли на пространството се отваря за предания ученик и става явно достъпен. По-добре е да имаш достъп до пространствените книгохранилища, отколкото да зависиш от човешките библиотеки. Входят в тях се разрешава по съзвучие. Съзвучието се установява от волята, установена в контакта с Учителя. Пространствения проводник допуска и самостоятелни устремявания, но под Лъча. Учителят Усилва степента на сближаване веднага щом като състоянието на прераждащия се организъм позволи. Знанието на Общуването е опасно с това, че Близостта не бива да преминава степента на допустимо напрежение на огнените проводници на духа. Иначе апаратът ще прегори. Затова опитният ученик не се оплаква ако му се струва, че Учителят в дадения момент не е твърде близко. Ръката на Учителя се докосва внимателно, грижливо и предпазливо до струните на арфата на духа на ученика, за да не се скъса и да не се повреди нито една струна. Ученикът помага със своята пълна и непоколебима вяра в Мъдростта на Водещата Ръка. Но на Учителя е нужна пълнопредана, пълносърдечна устременост. По този канал протича насищането на устрема. Устремите импулси на духа излизат от сърцето на ученика. По друг начин е невъзможно. По друг начин свободата на волята би била нарушена. Затова е и Казано: “Търсете, искайте, хлопайте”. Но чукайте и търсете сами, със своята свободна воля. В това е тайната на търсенето. Тъй като само търсещият намира и на хлопащия се Отваря. В това е и простата грешка на ненамерилите нищо и на стоящите пред затворените врати. Смятали са, че някой ще дойде и ще каже кога трябва да се отиде и да се вземе. Царството Божие се взема с устрем и пламтящият с устрем намира вратите в сияйните Сфери на Светлината. Светът на тънките огнени енергии става достъпен и огненият апарат на човека започва да звучи с него, приобщавайки се към чудната величествена симфония на живота.

31. Любими Мой сине, Учителят е Доволен, когато Усеща пълно предаване на сърцето ти на твоя Отец, Учител и Приятел. Бремето на света става леко като крила, когато на първо място в съзнанието е Владиката. И тогава може да се предизвика светът на бой и да се чувства, че победата над света не е далечна приказка, а близка и възможна реалност. Тъй като с Мен е лесно да се победи. Колкото е лесно да се побеждава заедно с Мен, толкова е и трудно да бъдеш с Мен винаги със сърце още не утвърдило се в безрезервна любов и преданост. Но когато Учителят е Доволен, усещаш ли, сине Мой, как растат крилата, неусетно носещи към върховете на духа. Сине Мой, говорят за окултни способности, за магична сила, за всевъзможни дълги и трудни упражнения, но тези самообявили се влъхви и магьосници не знаят, че най-мощната сила, силата непознаваща прегради и поражение, е силата на любовта към своя Владика, даваща всички сили и отваряща всички способности, и заставяща да горят невидимите центрове с чуден невидим огън. С любовта към Владиката побеждаваш всички трудности и с любовта към Владиката възхождаш. И на победното сърце е леко, когато чудният пламък на любовта пламти в неговите дълбини. Съумей да обичаш, ако възхождаш. Свързани с могъщите нишки на любовта ние ще победим света. Осъзнай с цялата сила на духа този мощен двигател на живота. Любовта без оглед на нищо и въпреки всичко вече ще бъде победа. Тъй като не е лесно да се победи тъмнината, нашепваща лъжа с логиката на очевидността. Съумей да задържиш любовта-победителка, тържествуващата любов, крилатото щастие. Тя не долита до всеки дом и не каца на всеки прозорец. Задържа се със силата на взаимността. Сине Мой, Изпращам ти Моята благословия и те Утвърждавам на новото стъпало. Изпращам на любимия син

пространствения Дар в далечните Лъчи. А ти приеми Дара и смело възхождай с бодър и пламенен дух. Дарът на Сърцето на М. свети в тъмнината. “Не може” за тези, които не знаят, но освободеният дух казва: всичко е възможно. Наистина всичко е възможно, когато сме заедно. Усещаш ли, сине Мой, как растат крилата? Давам орлови крила на духа, за да можеш да полетиш над света. Твоят лъч вече не познава разстоянията, тъй като вече ги е победил. Близките на сърцето далечни приятели вече явно го усещат. Осъзнай растящата мощ и я укрепи. Силата на растежа на лъчите не познава предел. От трошиците благо се сформират планините от безпределни възможности на духа. Нека тези трошици от началното прилагане в живота на Великите Закони да бъдат гаранция за великите деяния. Всичко започва от малко и става голямо и даже огромно. На любимия син Изпращам напътствие да осъзнае цялата своя сила, своята сила, слята с Моята сила. Сине Мой, Утвърждавам те в силата на трите предвидени за теб лъча на ново стъпало в осъзнаването на твоето предречено сияйно бъдеще. Аз Казах.

32. (17 януари). Ако Учението и Учителят представляват основата на живота, то без тях не може да се мине нито в една беседа. Животът се разбира в рамките на Безпределността на Учението и се осъзнава синтетично. И няма такова явление в живота, което да не се обхваща от Учението, тъй като всичко съществува в Безпределността. По този начин Учението обхваща в себе си всичко. Някой смята да мине без Учението. Но някой даже живее и без сърце, тъй като сърцето му е умряло и се разлага. Наричаме смърдящи сърца тези, които са убили сърцето в себе си. Но Ние Говорим за живота. Животът се насища и одухотворява от Учението и се опложда от него като нива от лъчите на Слънцето. И ако досега човечеството някак се е придвижвало напред и не е унищожило само себе си, то това е само благодарение на Учението, фрагменти от което в различни форми през различните епохи са поддържали хората. Да се върви може само ако се знае направлението. Народите, загубили направлението, са загинали или се израждат, представлявайки жалки остатъци от някога велики раси. Бушмените, австралийците, племената от Океания представляват пример за това. Това не са зараждащи се нови племена, а такива измиращи и изпаднали в немощ през младостта си. Но даже и на тях би могло да се помогне много, ако човечеството би се обединило. И ще помогнат, когато Знамето на Владиката се развее над света. Така че без Учението няма да мине нито човекът, нито народите. Входът в бъдещето без Учението е невъзможен. По времето на Кали Юга са живели отхвърляйки Учението и са се унищожавали един друг, но в Епохата на Светлината единното спасение ще бъде в Учението на Живота. Планът за еволюция на планетата се Набелязва от Нас, Ние Указваме и пътищата. На прехода на Епохите водещото знаме се дава на народа, чийто духовен потенциал е по-висок от другите. Затова Ние Сме Дали по-добрата Съдба на по-добрата страна.

33. Изглежда просто: човекът е преминал в другия свят, умрял е и живее там без да познава земните ограничения и условия. Но това само изглежда така. Ако на този човек никой не е казал за другия свят и ако той самият никога не е мислил за него, то даже и в случай че признава безсмъртието той ще продължава там да прави всичко това, което е правил на Земята. Когато трябва да седне, той ще сяде на въображаем стол или на стол - отражение на плътния стол - неговото астрално съответствие, ще ляга върху легло, ще яде, пие, спи - с една дума всичко, което е правил на Земята. И не е така лесно да се отучиш от земните привички, както това изглежда. Походката, гласът, маниерите - всичко си остава същото, както е било и на Земята. Може да се види точна

репродукция на земните условия в тънките форми, създадени от творчеството на човешкото въображение. Обеди, вечери, карти, пушене, вино - все това същото и така, както е било някога. Малцина са тези, които приживе се интересуват от живота в Тънкия Свят и затова е трудно да се очаква, че и там хората веднага ще разберат същността и законите на новите тънки условия. Даже малкото знание освобождава там от необходимостта да продължаваш да живееш призрачния живот от Земята. Не са слушали тук и там също не слушат, когато се опитват да им разяснят необичайността на следсмъртното съществуване: ходят, когато могат да летят, пият и ядат, когато храненето там има съвсем друг характер, строят къщи тухла след тухла, когато със своето въображение могат мигновено да създадат чудесен дворец. Астралният свят - това е свят на приказни възможности, в който като във вълшебна приказка с чудната сила на духа може да се създаде всичко, използвайки магическия жезъл на човешката мисъл. По същия начин се отнасят и със себе си, със своите малки интереси и преживявания, седейки в своята черупка, когато целият безпределен свят е отворен за свободния дух. Колко ограничения има човек тук, на Земята, намирайки се в своето тяло. То трябва да се пои и храни, облича, обува, придвижва, нужно му е жилище, пари и прочие, и прочие, на което няма нито свършек, нито край. А там нищо от това не е нужно, ако човек знае това. Там човек може да се учи безкрай без да плаща това и виждайки нагледно възплъщението на изучаваните закони във форми. Колко трудно е да се пътешества на Земята. Колко пари и документи са нужни, багажи и средства за придвижване, гостилници, хотели, палатки и други. Но там, в този чудесен свят, мисълта вдига и пренася своя притежател в които и да е условия на страната, мястото и даже на далечни звезди, ако съзнанието позволява. Там всичко е отворено, всичко е достъпно, всичко може да се изследва, всичко да се изучава, всичко да се види, ако съзнанието позволява, ако то знае, че може да поиска и да получи желаното и ако връзките на земните привички не са го сковали със своите тежки железни вериги. Там е невъзможно само това, което не може да допусне или да си представи съзнанието. Тъй като всяка мисъл за невъзможност незабавно става реалност, заковаваща съзнанието в своята форма. Ако човек, бидейки на Земята спял, умре, то в оня свят той ще продължава да стои спял, докато някой не му каже: "Отвори очите си и гледай, ти можеш да гледаш, тъй като духовните очи не зависят от земната слепота". В това е целият ужас и робство на тънките условия, но и в това е цялата свобода и радост на следсмъртния живот. Имаме според своята вяра или това, в което вярваме или признаваме, или утвърждаваме в своето съзнание. Всички Учения говорят за свобода на духа, но, заковавайки сами себе си в окови тук, хората продължават да пребивават в тези окови на духа и в тези мисли и там. Не разбират, не знаят, не искат да знаят, че смъртта е освобождение, велико освобождение на духа от тежките окови на плътното съществуване. Че смъртта - това е радост, това е възможност за осъществяване на най-смелите, най-дръзновените полети на духа. Но хората, живели безкрили на Земята, си остават безкрили и там. Царствената, могъща, всесилна мисъл-освободителка, мисъл мощно твореща и неограничена от нищо по своята природа, се ограничава от жалкото, сляпо и тъпо разбиране от бившия земен живот, вкопчва се за него и задължава съзнанието да се приютава в жалките колиби и подземия на низшите условия на Тънкия Свят, в призрачни жилища, представляващи в по-голямата си част точно възпроизведен последния земен живот. Бедно и безцветно съществуване! И то тогава, когато всички съкровища, всички дарове на Безпределността са отворени и достъпни за човека - за

духа, отхвърлил от себе си своето тяло-тъмница. Учителят Призовава към разбиране на надземната свобода, указвайки, че границата на възможностите се определя от ширината на разбирането. Учителят се Обръща към духовете, свързани сега на Земята, за да станат те свободни там. Но връзките им трябва да се свалят тук, тъй като каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на Небесата, тоест в Тънкия Свят, където след смъртта човек живее живот пълен, живот дълъг, живот цветист и свободен, ако съзнанието го позволява.

34. (18 януари). Творете с Мен. Творчеството, наситено с Моите енергии, притежава особена сила на въздействие върху хората. Трудно е по земному да се отчетат пределите и силата на това въздействие. Но то е несъмнено и именно върху съзнанията, все още малко асимилиращи висшите въздействия. При тях то е явно забележимо. С това съвместното, тоест обединеното с Учителя творчество е особено ценно – със силата на въздействие върху хората. Енергиите на Светлината кристализират в самите словосъчетания, влияейки върху нервната система и центровете. Първият признак на съвместното творчество с Учителя ще бъде неговата необикновеност и своеобразие, вторият – неизчерпаемостта, третият – новостта, четвъртият – огнеността, петият – силата, извисяваща духа, шестият – многостранността и седмият – пламенната устременост в бъдещето. Ако творчеството е проникнато с тези свойства, знайте, че то е под Лъча. Разбира се, цялото творчество протича под знака на Общото Благо. Детето, доближило се до сложна машина, не знае нейното предназначение, но Архатът, творещ под Лъча на Владиката и използващ енергията на чудния и най-сложен апарат на човешкия дух, знае. Творчеството се осъществява съзнателно във връзка с Владиката. Най-главното е да се вложи огън в продуктите на творчество на духа. То се цени според силата на огньовете, заложили в него и според силата на тези огньове въздейства на съзвучното сърце. Творчеството и неговата сила се определят по огньовете. Новата Страна процъфтява с изкуството, тъй като силата на пробудилия се народен дух ще се прояви огнено в творчество. И не само в изкуството, но и във всичко. Изкуството ще бъде мярка за висотата на духа като най-висше явление, свързващо с Висшите Светове. Вече е посочвано и то не един път, че преобразяващото значение на изкуството е огромно. Песента по-силно въздейства на духа, отколкото лекцията, тъй като въздействието отива не към мозъка, а към сърцето. Говорим за свещено изкуство, възвисяващо човешкия дух и издигащо го в Надземните Сфери. Мощта на изкуството в смисъл на възпитаване на народния дух още малко се разбира и малко се използва. Но страната, поставила изкуството високо, ще застане и по-високо от другите. То ще развие творческите сили на народа, които ще се проявят във всички видове труд. Народът ще се труди с песен и плодовете на такъв труд ще бъдат забележителни. Целият живот ще бъде проникнат с творчеството, преобразявайки се от горе до долу. В древните религии могат да се намерят високи образци на художествено творчество. Новата религия също ще ги даде. Песента на възкръсналия дух ще докосне всички страни на живота. И тя ще се прояви в огнено творчество.

35. Утвърждавам ненужността на всичко, което няма отношение към пътищата за възход на духа. Именно в този смисъл е и било Казано, че “всичко е суета и мъчение за духа”. В смисъл ценно не за самото себе си, не само по себе си, а само като средство към целта. Веднага щом целта е достигната, то това, което е било средство към нея, става ненужно и си отива. Когато човечеството достигне своята крайна цел няма да

бъде нужна и Земята. На духа ще са нужни други обители. Затова се разрушават световите, изпълнили своето предназначение. Затова на малката Земя ние сме само гости, както и във всеки дом, където живеем. Земята е нашият дом, продължителен, но все пак временен. Докато сме в него сме длъжни да се грижим за него, тъй като сме отговорни за него. Този дом не е прост, а се състои от седем покоя с различна степен на изтънченост. На всеки покой съответства или ще съответства определена обвивка или тяло. Покоите са един в друг като въздуха в кирпича, но невидими: по-тънкия е невидим за по-плътния, както Тънкия Свят за физическия. Хората живеят в трите, немного в четвъртия, Владиците – по-горе. Както човек при смъртта отхвърля физическото тяло - първа смърт, астралното – втора, тънкото - трета, менталното – четвърта, така и Земята, когато дойде нейният час, ще започне да отхвърля от себе си една след друга своите обвивки. Човечеството ще се издига все по-високо и по-високо. Плътноста ще бъде отхвърляна по пътя на изтъняването.

36. (19 януари). Ще си отидат, ще си отидат, всички ще си отидат, всички без изключение. Ще си отидат негодните. Тъй като за смяна на едно поколение са нужни само няколко десетки години. Но ако Владиците на Кармата задържат някого по-дълго, някого изпратят по-рано и някого вземат по-скоро, то полето за живот ще бъде разчистено. Помитани са били цели материци. Нима ще забавим да премахнем пречещите, противоборстващите и разрушителите, когато дойде време. Засега са нужни, за да може противоположния и нужен полюс на явленията да се задържи и да укрепне. Тактиката Adverse е в приложение. Когато необходимостта от врагове отмине, Ние ще ги Премахнем. Сега са нужни. Силата няма да укрепне без противодействие, както мускулите на ръката - без външно съпротивление. Физическите закони управляват растежа и на тялото, и на духа. Физическите закони се отнасят за материята, а материята е във всичко. Без съпротива няма растеж на силата. И ако няма препятствия и силата не може да расте, те трябва да се създадат изкуствено, иначе безсилието ще замени силата. И даже разбиращите това, и даже знаещите тайно желаят да избегнат препятствията и противодействията, лишавайки се по този начин от възможността за по-бързо придвижване. Който иска да бъде силен, той трябва винаги да се стреми към трудните препятствия и да заобича процеса на преодоляване заради нарастването на духа и то не на думи, а със сърцето си. Разкисването пред противните обстоятелства показва слабост и непригодност на духа. Девизът “ще се преборим” е мотото на победния дух. Как иначе ще станеш винаги победител, ако не разбираш в какво се заключава същността на борбата и победата. Вярвайте в мощта на Силите на Светлината. Водят ви към пълна крайна победа. И ако Сатаната е поразен, то как ще устоят неговите слуги, когато той е бил някога велик дух. Той е знаел много и е бил много по-силен от своите помощници - тъмните йерофанти. Тяхното дело е свършено и безнадеждно. И каквото и да се опитват да вършат те, всичко ще се обърне срещу тях. Ако започнат война - сами ще загинат и ще погубят всички свои дела, ако не започнат война ще бъдат принудени да си отидат по силата на развитието на общия ход на събитията. Каквото и да правят, каквото и да предприемат, навсякъде ги очаква край и поражение. Тъй като са тъмни и техните деяния са осъдени. И край на Кали Юга ще бъде и техен край. Трябва да се разбере неотвратимостта на събитията, предначертани от Йерархията, трябва да се разбере и тактиката Adverse, и да не се смятат за победа на тъмнината условията, пораждащи нейното поражение. Обикновеният ум не може да обхване сложността на времето. Всички сфери са въввлечени в кръговрата на събитията.

Съумейте да видите във всичко Ръката на Владиката, идващ в победна Светлина. Не се плашете от привидното тържество на тъмнината, тъй като е останала единствено нейната плътна видимост. В Тънкия Свят тя вече няма основа. Тя е разрушена вече изцяло. Както в баснята жабата се надула и се пръснала, по същия начин ще се пръсне и набъбналата тъмнина. И ще остане “нищо”. Няма да се Спрем пред унищожаването на адовите пълчища, дори и те да са в плътни тела. Не може да има жалост към тези, които искаха да унищожат планетата и да лишат човечеството от Космическия дом. Тъмнината и нейните слуги са осъдени.

37. Едва когато можете да кажете, че “не аз сам по себе си, а Отец - Владиката, Пребиваващ в мен - Той Твори”, както е Казал някога Самият Владика, когато вехтият човек във вас бъде изместен от сияйния Образ на Учителя, тогава и само тогава ще умре вашето малко “аз”, тогава и само тогава ще Влезе Владиката във вашето сърце и ще Сътвори в него Своята Обител. Борбата за утвърждаване на Владиката в сърцето е борба не на живот, а на смърт, тъй като предишното “аз” действително трябва да умре, за да може новото светлозарно “Аз” да се изправи от неговия прах, както феникът – от пепелта. Но вехтият човек в човека е издръжлив и преображението, а главно прераждането на човешката същност изисква време. По-рано са мислели, че озарението може да бъде мигновено и в него се заключава и преображението. Но Агни Йога указва на центровете, на тяхното развитие, разпалване и привеждане в движение на огнените чакри. Процесът на прераждане на организма е дълъг и мъчителен и се съпровожда с остри и мъчителни болки. Човешкият организъм ражда в мъки тялото на Светлината, сияещо с огньовете на запалените центрове. Центровете се събуждат с болка, причинявайки физически страдания. Нужни са особени условия, нужен е покой, нужна е известна изолираност от живота и хората, нужен е чист планински въздух, нужен е режим на студ, диета, измивания. Много нещо е нужно и процесът е необичайно сложен. Някои смятат да придобият могъщество и сила на духа с упражнения в концентрация и някакви обиколни пътища, забравяйки за това, че към върха на могъщество на духа води дълъг трънлив път на страдания, борба и несвършващи победи над това, което обхваща със себе си малкото “аз” на човека. И този път преминава през Владиката, тъй като Владиката е Пътят, Истината и Животът, и не може да бъде утвърден в сърцето дотогава, докато не са подчинени напълно на раждащата се могъща воля на духа всичките три низши обвивки. За да се утвърди в себе си светлина трябва да се слееш с тази Светлина и да станеш самият светлина. Трябва да се запали сърцето в огньовете на утвърдената Светлина. Трябва сърцето да пламти с огньовете на запалените центрове. Натрупванията трябва да бъдат много големи, за да може да бъде процесът бърз. Но озарение все още не означава постоянно отваряне на центровете. Явлението на отворени центрове е най-рядко явление в тази раса. Състоянието на отворени съкровища е най-рядко явление на Земята.

38. (20 януари). Ние ви Наричаме схоластици, тъй като думите заместват живота. Човешката аура постоянно вибрира в ключа, задаван от мисълта. Мисълта притежава окраска, обогатява и аурата със своя цвят. Цветовете се разпределят по цветната скала. Комбинациите от цветове на аурата могат да бъдат всевъзможни. Хармоничните се срещат рядко. Симфонията от аурични цветове указва на достижения на духа. Обикновено цветовете се променят и варират самопроизволно, без съзнателната намеса на волята. Ако аурата се оцветява от мисълта в определен цвят или съчетание от цветове, то и мисленото представяне на едни или други цветове

въздейства върху аурата, оцветявайки я съответно. Но представата за цвета трябва да бъде жива и ярка. По такъв начин върху аурата на човека, животното и растението може да бъде оказвано много силно въздействие чрез обвиване на обекта с лъча на мисъл с определен цвят. Различните цветове оказват различно влияние върху нервната система на човека. Цветовото въздействие е мощно. Лабораторията на човешкия организъм, пораждайки лъчи с различна разцветка и сила, може да оказва силно въздействие не само върху отделни хора, но и върху цели събрания и общности. Владиката със Своите Лъчи Управлява света. Това управление се осъществява с помощта на Лъчите. Лъчи се изпращат както към отделни лица, така и към цели страни. В техния корен стои мощта на тяхното цветово въздействие върху човешките аури. Със син лъч може мигновено да се потуши аления пламък на гнева. Въздействието става според принципа: подобното се усилва от подобно и се неутрализира от противоположно.

39. Смятам, че е полезно само приложеното знание, иначе за какво да се натрупва то . Значи е нужно да се стремиш към това всичко давано да се приложи опитно поне до известна степен. Приложеното и изпитано знание става неотменимо достояние, тъй като кристализира във вид на отложени в Чашата енергии. Думите ще си останат на езика, ако не са приложени. Затова Ние Сме така против абстрактните знания, нямащи място в живота. С това Учението на Живота се отличава от всички отвлечени и неприложими в живота учения. Опитното знание е незаменимо. Само Учителят, утвърдил в опита на живота това, на което учи, има право да учи. В противен случай предизвиква осъждане. Съвременните самообявени, окултни и други учители, неутвърдили със своя живот това, на което учат, нямат право да учат. Учи тъй като знае и съм потвърдил със своя опит. Ако върху всичко, което се дава, стои такъв печат на утвърждаване, то хората ще дойдат и ще слушат. Когато огненият печат на утвърждаване е поставен върху всички действия на ученика, неговото влияние върху хората и обкръжаващото е огромно. Приложеното от него ще му даде сила да твори с помощта на породените енергии. По този начин мисълта, утвърдена в действие, се явява източник на неунищожима енергия, внедрена в микрокосмоса на човека във вид на отложените в него кристали. Трябва да приучвате себе си към това всяко давано указание незабавно да се прилага в живота. Това ще помогне за запомнянето. Затова Изисквам прилагането на получаваните Знания в живота.

40. (21 януари). Ако може да се започва всеки Запис, държейки в съзнанието пред себе си Лика на Учителя, то по същия начин може да се започва и всяка работа, старейки се да се удължи предстоенето и да се задържи пред себе си възможно по-дълго. Разширявайки тези периоди може да се достигне и до постоянното представяне в третото око на даващия Светлина Облик на Учителя. Все едно че се отваря врата в Неговия Свят и така е по-лесно да се докоснеш и до пространствения живот, и до световните събития. Събитията се надигат стремително. Пространствените енергии мощно ги нагнетяват. В света е неспокойно. Съзнанието се разкъсва на части от антагонистичните токове. И е трудно да се устои. Мнозина не издържат. Случаите на прегаряне на организми са се увеличили. Мнозина се раздират вътрешно от мятаните се енергии на духа. В своя микрокосмос човек е или владика, или роб. Ако е роб вътрешните сили, необуздани от волята, под влияние на тежките и дисхармонични пространствени токове го раздират. Ако е владика, волята привежда в мълчание и подчинява на себе си въставащите енергии. Тези енергии приличат на разбунтували се

войници, когато военачалникът вече не може да ги управлява и съсредоточената дотогава сила на войската се разлага. По този начин равнодействащата на вътрешните енергии, насочени в различни страни и парализиращи се едни-други, може да стане равна на нула. Но приведени в порядък и обърнати в указаното от волята направление, тези енергии могат да дадат в резултат непреодолима сила. Така овладяването на себе си, вътрешната хармония и познаването на избраното направление към единната цел дават голяма сила на духа. По този начин двама души с равен запас от вътрешни енергии могат да проявят напълно противоположни психически състояния: единият - безсилие, другият – мощ. Трябва да се пристъпи съзнателно към овладяването на себе си, разбирайки каква вътрешна сила дава то на човека. Всяка загуба на спокойствие, всяка невъзможност или нежелание да управляваш себе си представлява загуба на вътрешна сила и опустошаване на съкровищницата от психическа енергия. При значително неравновесие може да опустошиш себе си напълно. Затова е нужно спокойствие на всяка цена. Трябва да се управляват, каквото и да стане, енергиите, мятаци се вътре. Безобидната на пръв поглед неспособност да потиснеш нещо в себе си, да успокоиш нещо, да не дадеш на нещо да пламне често има пагубни следствия. А също и здравето силно страда. При растящи енергии на духа неравновесието става съвършено недопустимо, тъй като растящите сили могат да разкъсат своя носител. Затова при растеж на потенциала на духа равновесието е преди всичко. Загубата му, макар и временно, макар и не дълго е простима за еснафа, но е недопустима за ученика и представлява престъпление, ако е допусната от Архата. Загубата на равновесие у Нас би предизвикала нарушаване равновесието на стихиите и катастрофа. Така по стълбата на Йерархията се увеличава отговорността пред планетата и човечеството за вътрешното състояние на съзнанието. Отговорността на Владиката е огромна. Трябва да се разберат със сърцето губителните следствия от загубата на власт над себе си и неумението или нежеланието да владееш себе си. Всяка тяхна степен е безусловно вредоносна. Каквото и да става наоколо, колкото и тежки да са токовете може да се запази спокойствие, ако се осъзнае губителната вреда от нарушаване на равновесието. По никакъв начин и с нищо не можеш да оправдаеш себе си, ако не е проявена необходимата степен на овладяване. Нека да бъде радостно или тежко на душата, весело или тъжно, но нека състоянията на духа да се прояви в спокойствие. Тъй като през това, което е неотменимо определено от кармата, ще се наложи все пак да се премине. И след като няма друг изход, то най-добре е през всичко неизбежно да се премине в спокойствие на духа. Дава се възможност за близък подход към овладяването на това велико качество. Нека всички действия и душевни движения да се проявяват в спокойствие. Действайте, търсете, творете, чувствайте и преживявайте, но запазете нерушимо равновесието. Много неща са допустими и много неща нямат губителни последици, ако е запазено спокойствие. Вихрите, породени от неуравновесеността в движенията на астралната обвивка, ще се наложи горчиво да се изкупват в Надземния Свят. В името поне на своето надземно съществуване трябва да се запазва равновесие. Всяко страстно негово нарушаване създава астрални вихри, които разкъсват дупки в пространството и вълчат в своите фунии породилото ги съзнание, когато духът се освобождава от тялото. Затова Казвам: “Запазете равновесие на всяка цена”. По-добре е да се загуби това, заради което се загубва равновесие и да останеш спокоен, отколкото да загубиш самото равновесие. Загубеното може да се върне, но ущърбът, нанесен на духа, оставя белег върху аурата и вихрови пръстени в

пространството. Невидимият ущърб е по-голям и по-значителен от видимия. Пазете равновесието. Няма нищо в света, заради което си струва да го загубиш. Властта над себе си е висшата власт, която е възможно да бъде достигната от човека. И тази власт е неотменима. И тази власт не зависи от човешкия произвол. И тази власт дава огнена сила да се върши Делото на Учителя. Без тази власт няма Велико Служене.

41. Сине Мой, тези Записи ще останат за хората като паметник и свидетелство на Близостта на ученика към своя невидим Учител и постоянното и ритмично ръководство. Трудно ще бъде да се отрече богатството на записания материал, неговата необикновеност и своеобразие, а също живата и непосредствена връзка с Учението на Живата Етика и Евангелието като етап, предшестваш Учението на Живота. Нека да почетат и нека да помислят. И ако сами нищо не могат да дадат, нека да послушат тези, които могат. Можещите да дават са малко. Държавата на Бъдещето трябва да ги цени. Има много всякакви специалисти. Но къде са тези, духовно даващите и подхранващите съзнанието на масите с огньовете на натрупания синтез? Ще дойдат при вас и ще ви се поклонят, и ще помолят с почит да заемете мястото, подходящо за Моите избрани в Епохата на тържеството и победата на Светлината. И набраните богатства ще могат широко и свободно да се раздават. Тогава притеснение няма да има. Ще се отворят широко вратите на възможностите за раздаване на Висшето Знание. Ще настъпят благословени времена. За тях и Подготвям.

42. (22 януари). В земния свят човекът, въобразил себе си щастлив, нещастен, умен и красив в своето въображение и в своите представи става такъв извън зависимостта от действителността и често въпреки действителността. Често човек си придава въображаеми качества. В Тънкия Свят, където всичко се твори от мисълта и мислените образи и картини са също толкова реални, както са реални и земните предмети в земния свят, мисълта може да облича своя творец и създателят на мисълта става неин носител или изражение. Например, ако на Земята си въобрази, че е рицар, обкован в броня, човекът няма външно да се измени, но ако прави това в Тънкия Свят, то обичайният облик на човека ще изчезне и вместо него пред вас ще стои рицар, обкован в броня. Разбира се, въображението трябва да бъде достатъчно ярко. По този начин може мислено да си представиш себе си във всякакъв вид и създаденият мислен образ незабавно ще облече своя творец в създадената от него форма. Можеш да си представиш себе си като дърво, растение, цвете, животно, птица и даже като всеки предмет, изхвърляйки от съзнанието обичайната представа за себе си. Можеш да измениш своето лице до неузнаваемост. Добрият артист даже без грим променя изражението на лицето си, но в Тънкия Свят всичко това е по-просто и по-лесно. Там има много самозвани актьори, въвеждащи в заблуждение неопитните хора. Там може да се приеме всеки облик, ако човек знае това. Мнозина нищо не знаят и затова често стават жертви на измамни мистификации. Злобата облича злобното същество често в безобразни или даже животински форми и това става вече без желанието на своя притежател. По закона за съзвучието външната форма на изразяване съответства на вътрешното състояние. Така че там могат да се срещнат неволни и волни носители на различни форми на изразяване на своята същност. Чрез волята съзнателно може да облечеш себе си във всяка форма. Може даже да си въобразиш, че си самолет и да летиш по въздуха. Всички приказки за върколаци и чудни превръщания на приказните герои, за шапката-невидимка и всички останали, колкото и фантастични и невероятни да ни изглеждат изразяват със себе си действителността на Тънкия Свят, от законите на

който свободно се ползва този, който знае. Обичайният отрицател, идвайки в този свят живее в своите обичайни представи за нещата и мисли по земному, и често става жертва на тези безотговорни духове, които знаят повече от него. Човекът с по-силна воля може, подобно на приказан вълшебник, да превърне другия човек в животно, дърво, камък със силата на своето творческо въображение и да му заповяда да не се движи. Подобно на хипнотизатор или магьосник той може да върши това над беззащитните духове. Затова там има пазители на духовете, пазители от различни степени и нива според слоевете. И произволът на тъмните същности е силно ограничен. Но по съзвучие те могат да вредят и особено на тези които се намират в едни и същи сфери с тях. Дори и малкото знание освобождава духа от много опасности. Но незнаещите се налага да се пазят и защитават. Разбира се, тези явления могат да имат място само в низшите слоеве. За висшите слоеве измамата не е присъща. Но и в средните тя е често проявена. И там могат да се срещнат даже самозвани учители, представящи себе си за Учители на Светлината. Необходимо е по-голямо знание, за да се ориентираш във всичко това. Маската на истинската същност на низкия дух е почти неизтриваема. Но той може временно с нещо и някак да се прикрие. Но образи със светла красота не трябва да се очакват от тъмната същност. Тъй като тъмнината и безобразието са синоними. Там може да направиш себе си невидим или да приемеш форма на всеки предмет, за който никой дори няма да си помисли, че това е жив човек. Хората, предали себе си на пороците, пребивават в тези форми, в които те са изразявали себе си на Земята или даже още по-лоши, по-невероятни и по-резки. Способността за творчество, която придобива човек в този свят, често придобива много разнообразни форми и винаги по съзвучие. Рядко, както и на Земята, хората творят красиво. Американският индианец може да бъде видян в пера, севернякът – в кожи, духовникът - в расо, матросът - в шапка без козирка. Всеки твори според своето разбиране и земен опит. Така си и живеят в условията, напомнящи земните. Малко са свободните съзнания, освободили се от земните отживелици. Масата затъват в сътворяваните или вече сътворени от тях земни грамади. По-лесно е за тези, които са обичали красотата на природата. Те са по-близо до действителността, тъй като там природата е изумително красива. Унило е съществуването на любителите на градовете и градските развлечения. Земните вериги тежко и плътно сковават духа. И в света на огромната свобода хората пребивават в огромно робство. Основата на това робство е в това, че с мислите за Земята привързват себе си към Земята и към земното. Такива хора на Земята никога не са мислили извън земните рамки и в тези същите рамки пребивават и там. Съзнанията, не намиращи се в плен на предразсъдъците и неподчиняващи се сляпо на всичко, там са по-свободни и бързо отхвърлят земния накуп на живота. Така Тънкия Свят, светът на най-голямата свобода може да стане свят на най-голямото робство. Евангелската формула за живот си остава в сила. Тя гласи: „Каквото свържете на Земята, то ще бъде свързано и на небесата”, тоест в Невидимия Свят.

42А. Сине Мой, Учителят Смята за нужно да посочи, че непонятното явление трябва внимателно да се отложи настрана до разясняването му занапред. Ако всяко непонятно явление предизвиква съмнение, значи не е силна вярата в Учителя. С обичайните мерки Новия Свят не може да се построи. И ако най-близките са страдали и страдат, ако Самият Той е наречен Велика Жертва, и сега още разпъвана, то значи че без страдание няма възход. Усиленият подем обостря проявата на страданието. През вратата на страданието съзнанието влиза в Новия Свят. Защо да страдат тези, чието

време още не е дошло и които няма да влязат първи през тази врата? Безцелни и безсмислени страдания няма. Целта достигана от тях е огромна. Властта на златния телец е разтърсена из основи и ще продължава да се руши. Новият Свят ще се справи и без злато. Не те, а Ние Направляваме събитията. Не те, а Ние Победихме и ще Победим.

43. (23 януари). Съмнението затваря каналите за възприемане. То може да бъде допуснато до такава степен, че приемането на пратките изцяло да се прекрати. Със съмнението могат да се срежат всички проводници и отново да останеш глух и сляп. Какво добро се е получавало някога от съмнението? С него е лесно да загубиш достигнатата Близост. Можеш да се съмняваш в каквото и в когото искаш, но нека отровата на съмнението никога да не докосне Учителя. Съмнението е гасител на огньовете. Съмнението е поглъщач на психическа енергия. Съмнението е възпътена лъжа, тъй като върви срещу Истината. Говоря не за житейските дела, а за Висшето. Затова нека съмнението да не докосва Сферите на Учението и всичко, свързано с него. Може да се допусне незнание и неразбиране, но съмнението е недопустимо. Пази се от съмненията като от най-отровни гадини. То е пресякло безвъзвратно много блестящо започнати пътища. Нека съмнението никога да не се докосне до Владиката. И трябва да се разбере, че не външните факти, а червеят на съмнението предизвиква и самата поява на недоверието. Фактите вече като следствие се обагрят в неговия цвят. При доверие винаги може да се намери правилното решение, стига да има желание. И размисълът, и анализът на предизвикалото съмнение явление трябва да започва с доверие към Владиката. Така също и Основите не трябва да бъдат разколебавани, а също и вярата в крайното тържество и победата на Светлината. Ако са спазени всичките тези три предпоставки, в тях ще се разбие вълната на всяко съмнение. Не трябва да се приписва своето невежество и неразбиране на Йерархията на Светлината. Тя си остава неопетнена, петната са върху съзнанието на усъмнилия се. Трябва да се премине през призраците на съмненията и те да се победят. Тяхното зараждане трябва да се търси в собственото неразбиране, а не в мъдростта на Учителя. Може да се съмняваш в себе си, но не в Него. Със съмнението подрязваме своите крила. Съмнението прилича на гвоздей в ковчега. Трябва да се вярва докрай, поставяйки всичко на карта. От малкото недоверие произтичат големи следствия. Змията на съмнението трябва да се отстрани от сърцето. Иначе пътят е затворен.

44. Да се бориш със съмнението чрез логика е невъзможно, тъй като лъжата на очевидността е по-силна от истината за разклатилото се съзнание. И това, което е пред очите, ще победи това, което е скрито от очите. Затова срещу съмнението доказателствата са безсилни. Несъмнено и очевидно е само едно: то е че огньовете угасват, творчеството се прекратява и падението на духа става неотречимо. На пръв поглед изглежда, че всичко е правилно, всичко е вярно, всички доводи на съмнението са неотречими и логични, всички факти са налице и би трябвало да се радваш, че заблудата се е разсеяла и може да се преуспява, но това само изглежда така. В действителност съзнанието е опустошено, огньовете са погаснали и неудачният ученик няма накъде повече да се движи. Корабите са изгорени, остава да стои на брега и да чака благоприятно време от морето. И за какво? Не е ли все едно сега какво ще е времето, когато няма накъде вече да се плува? Така неудачният ученик сам наказва себе си, предпочитайки измамната лъжа и дребната очевидност пред истината на действителността. Майя е победила. Възходът е свършил. Започва пълзене надолу и загуба на достиженията едно след друго. И когато е загубено всичко, остава разбитото

корито на разбитите и изчезнали надежди. Имало е всичко, но не е останало нищо. Затова Казвам: ако съмнението в себе си е допустимо, то съмнението в Учителя е недопустимо. Ако е допустимо съмнението в своите сили, то съмнението в мощта на Владиката е недопустимо. И ако е възможно да се съмняваш в хората, то Йерархията на Светлината трябва да стои извън съмненията. Но по-добре е да не се допуска съмнение в нищо и никого: просто може да се замени съмнението с думите „зная” или „не зная”, „разбирам” или „не разбирам”, „греша” или „не греша”. Съмнението е лош съветник във всичко. Ние не Даваме ход на никакви съмнения. Възпитаваме учениците, не оставяйки техните съмнения. В краен случай просто Вярваме или не Вярваме. Приятели, пазете се решително и твърдо от съмнението и не влизайте в съприкосновение с това чудовище. Поставете въпросителни знаци върху всичко неясно и неразбираемо, но не допускайте съмнения. Не забравяйте, че да се борите с тях с логиката на очевидността е невъзможно, тъй като съмнението се намира в съзнанието, а не в явленията, които то обагрят със своя цвят. Съмнението просто се изхвърля от съзнанието като вредно и отровно чуждо тяло. С вяра докрай ще стигнете до предназначениято.

45. (24 януари). Трябва да намериш в себе си достатъчно знание и мъдрост, за да се откъснеш от своя личен свят, представляващ измамен и призрачен свят на Майя. Не в него е истината, а в Моя Свят. Затова и Казвам: „Отвърни се от себе си, ако искаш да тръгнеш след Мен”. Човек трябва да изгуби своята душа, самия себе си, своето его, своето малко „аз”, своята личност, вехтия човек в себе си, за да придобие своята истинска Индивидуалност и да Ме утвърди в нейното сърце. В личния свят на непрекъсната измама, ограничения и наслоения Моята Истина, Истината на Моя Свят няма да се намери. Решението трябва да се търси в свръхличния живот. По този начин отхвърляйки себе си можете да се приобщите във вашите дни към Моите Дни. Трябва най-после да се разбере не на думи, а върху самия живот, че всеки личен свят е ограничен от епохата, народността, класата, семейството, образованието, специалността, пола, личните качества, способностите, възпитанието. Всичко това е което затваря съзнанието в кръга на безизходността, от който може да го изведе само Този, Който Стои извън него, тоест Учителят. И нишката, свързваща сърцето на ученика със Сърцето на Учителя, е единствената възможност да се отскубнеш от кръга на обреченост на едното въплъщение и едната малка временна личност. Колко личности са живели на Земята и всички са умрели и не са оставили и следа от себе си. Учителят Зове да се излезе от света на смъртта и отхвърляйки го да се влезе в света на живота, където вече няма място за малкото „аз”, осъдено на смърт по силата на нещата. Умрели са всички. Ще умрете и вие, ако не приемете живота в смъртта и не се отречете от смъртта в живота, отхвърляйки своята душа, изразяваща себе си в малката личност, временна и ограничена от едно земно въплъщение. Затова Говоря за безсмъртие и за вечен живот. В личния живот няма нито безсмъртие, нито вечност, тъй като той не надхвърля пределите на 60-70 години и в този срок и приключва. Нишката на живот трябва да се протегне от безкрайното минало в безкрайността на бъдещето и да се разбере, че малкият земен живот е само малък отрязък от единния безкраен живот, по протежението на който умират и се сменят неговите отделни прояви - личности, но Индивидуалността на човека остава безсмъртна, временно изражение на която и представлява земната личност. Да се обединиш с тази Индивидуалност, да се слееш с нея в съзнанието е възможно единствено отхвърляйки своята личност, тоест своята

душа, тоест себе си. Да отхвърлиш себе си значи да разбереш смисъла, целта, същността и предназначението на личността като инструмент или оръдие на Индивидуалността, изпращана от тази Индивидуалност в земния свят за преминаване, придобиване и натрупване на опита, необходим за растежа и обогатяването на Индивидуалността. Безсмъртната Индивидуалност на човека расте, разширява се и събира Съкровище от Светлина чрез отлагане в Чашата на висшите нетленни енергии, натрупвани от нея във вид на кристали огън. Индивидуалността на човека, заедно със събраните огнени Съкровища в Чашата, е действителността, наистина съществуваща, докато в същото време земната личност умира и изчезва, завършила цикъла на отделния земен живот. Римският легионер, умрял преди две хиляди години, действително е умрял, тъй като римският легионер не е космично явление. Неговото време е отминало и за него вече няма място на Земята. В космоса няма легионери. Легионерът, въоръжен с меч, копие и щит, живеещ в Космоса, е нелепост. Хрониката на Акаша не е нелепост, а филм за живота на Земята. Но това е нещо друго. Ние Говорим за преживяването на личността след смъртта. Някои преживяват, съхранили всички особености на земния живот, но това е нарушаване на закона и затрупване на Тънкия Свят с фантомите на творческата мисъл. Ние Говорим за живота, но не за света на призраците, творими от развъплътените духове. На кого са нужни жалките дрипи на изживените форми на живот и пометени от Земята от хода на еволюцията. Но тези, живели в света на свръхличните прояви, в света на висшите идеи и мисли, в света на духа, не са ограничени от временните условни форми на своето време. Те, проявилите своята Безсмъртна Индивидуалност на Земята, продължават да живеят и са живи, както е жив Духът на Спасителя и Учението, дадено от Него. Степените на безсмъртие са различни. Неговата степен зависи от това доколко човек се е отдалечил от своето малко „аз” и се е приобщил към своята висша Индивидуалност, към своето висше „Аз”. Където е вашето сърце, там е и вашето съкровище. Отдаляят сърцето си на Висшето, с Висшето и пребивава. Висшето, което съществува на Земята - това е Владиката. Отдаляят сърцето си на Владиката е утвърдил своето безсмъртие.

46. (25 януари). Сине Мой, знаеш ли ти каква тежест поема върху себе си Учителят, установявайки контакт с ученика? По това как натоварват теб хората можеш да съдиш какво може да е това обременяване. При спокойствие и равновесие на ученика даже при много недостатъци те не разклащат проводника и не внасят толкова дисхармония, както когато спокойствието отсъства. Трябва да се помни, че всяко страстно неравновесие внася сътресение в огнения проводник и причинява болка на сърцето на Учителя. Спокойствието е нужно поне за това, да се опази Учителя от безпорядъчните и хаотични вибрации. Трябва да се има винаги предвид какво струват на Учителя неизживените чувства в ученика и, тъй като неравновесието и безпокойството още никога и за нищо не са помогнали и по своята природа са безполезни и безцелни, то колкото по-скоро се освободиш от тях, толкова по-добре. Трябва да се разчиства пътя. Боклукът пречи на придвижването. Една песчинка може да спре машината. Колкото повече мисли са отдадени на Учителя, толкова по-лесно протича освобождаването. Потапяме се в плътното, за да се освободим от властта на плътта. И се обременяваме тежко със земните обстоятелства, за да се отвърнем от Земята. Ако не беше така, то земните вериги не би било възможно да се разкъсат. Гледай и знай, че всичко е суета и мъчение за духа. Но пареният[вареният] дъб е особено здрав. Даже бравата с труд го превзема. Затова ще намерим още един повод

да се порадваме на тръните на живота, тъй като всичко служи на мъдрия за крайното освобождение на духа. Учи се да преминаваш опита на живота в огромно спокойствие. Това ще бъде най-добрият път за събиране на психическа енергия. Помисли за възможността за събиране на огнена мощ, неотнимаема и неотчуждаема нито в живота, нито в смъртта, ако нейният притежател знае как да опази своето Съкровище от разхищение. Носителят на Камъка постоянно преумножава своето Съкровище, при което всички обстоятелства - и благоприятни, и противни му служат от полза. Всеки вятър може да се използва за ветрения двигател, обръщайки крилата под нужния ъгъл. По този начин, ако е известна целта и предназначението на земния живот, може смело да се гледа напред, събирайки неуморно съкровищата на духа и умножавайки своето съкровище от енергия. Ние не сме дошли на Земята за удоволствие и наслаждение, а за това събрали достатъчен запас от огнени енергии във вид на отложени в Чашата кристали огън да утвърдим във Висшите Светове своето битие. Земята е само средство към целта, но не самата цел, а също и всичко земно. Дори един земен живот, но богат с духовен опит и придобивки, в Тънкия Свят отваря широки възможности. А тъй като сроковете за пребиваване тук и там са несравними по своята продължителност, тъй като земното пребиваване е кратко, то и полезността на нужните придобивки не трябва да се отрича. Целта на всички и всякакви преживявания, изпитания и трудности е опитът. Ако от тях не се извлича опит, те са безсмислени и напразни и няма никаква полза от тях. Тогава всичко е преживяно и изпитано напразно. И се налага отново и отново да се търкалят към върха тези същите стари тежки камъни от своето безразсъдство. Затова живеете, изпитвайки и използвайки всеки опит, всяко обстоятелство, извличайки от него всичко, което то може да даде. Затова и живеем. Не мислете да се скриете от живота в призрачни укрития; животът все едно ще ви намери и ще ви застави да научите нужния урок. Не е ли по-добре да вървиш насреща му и от нищо и от никого да не се страхуваш. Тъй като вървим заедно, а с Мен не е страшно нищо. Ще Помогна, ще Подкрепя и ще Покажа правилното решение. Вървим към победа над всичко, което трябва да се овладее. И ще овладеем, и ще победим. Всичко е нищо, когато е здрава връзката с Учителя. Огньовете на връзката преодоляват земните огньове. Вече сме преминали много заедно, натрупвайки чудесен опит. Нашият път е дълъг и няма да броим самоцелно отрязъците от пътя, преминавани и неизменно оставяни назад. Нашата цел е да се достигне Огнения Свят, оставяйки всичко назад и разделяйки се с всичко, което е било долу завинаги. Живели сме на Луната и сме се разделили с Луната. Живеем на Земята и ще се разделим със Земята също. И новите светове, новите планети, чудни и висши ще бъдат съдба на безсмъртния и вечно възхождащ дух на човека.

47. Приятелю мой, правилно мислиш смятайки, че да разчиташ можеш само на Нас. Ето пред теб е животът, изпращаш своите насрещни променливи вълни. За котвата на Йерархията може спокойно да се държиш. Хората и човешките отношения са изменчиви, но Владиката е неизменен. Затова в Мен можеш да се чувстваш твърдо сред вълните на бурното житейско море. Вярващият в Мен, надяващият се на Мен, непоколебимият в Мен няма да загине. Никакви бури не са страшни, ако законът на Йерархията е в порядък. Ти имаш ключовете за качеството спокойствие. Задръж се в него, каквото и да става пази чудния пламък на равновесието - то е велика сила. Това е такова състояние на духа, когато неговите енергии се намират в пълно подчинение на волята и когато духът може властно да се разпорежда с тях. По този начин ще

разбиваме с тарана на равновесието всичко противодействащо, всички препятстващи прегради. На пръв поглед това е качество от неутрален порядък, обаче срещу равновесието никой и нищо няма да устои. Затова е толкова важно да се усвои на практика и в живота, че загубата на равновесие лишава от сила, не давайки нищо в замяна. Казвам ти да погледнеш орловите крила, колко сила има в тях, годни са за далечни полети, но действат в равновесие, тъй като полетът не може да бъде прав, ако едното крило работи по-силно или по-слабо. В равновесието на действието е скрита огромна сила. Ние ще победим света в равновесието на духа: ти и Аз, който Съм в теб. Ти трябва да разбереш тайната на могъществото. Отглеждай могъщи крила. Ще летим надалеч. Обърни внимание на това как външните явления предизвикват вътрешния пламък, но с по-голям огнен потенциал, който вече лесно побеждава вълните на външните въздействия. В това е растежът на духа, който трябва да даде пламък по-силен от противните, идващи отвън явления. Израствай съзнателно духом от всичко, вървящо против, но в равновесие на пламъка на духа. Изпращам ти Благословия.

48. (26 януари). Човешкото тяло, а също и всеки физичен предмет заема на Земята определено място и време. Духът е извънвременен и не е свързан с място. Духът не е ограничен от земните пространства и разстояния. Затова в духа може да летиш и да се придвижваш безпрепятствено. Двигател на духа в пространството се явява мисълта. Преди да се научиш да летиш в духа, в ядрото на духа, в действителността трябва да придобиеш пълна свобода на движение в мислите, на мисленото движение, тоест във въображението. Полетите на духа в мислите със силата на въображението, полетите на въображението ще бъдат необходимо преддверие към действителните полети. Но даже и в мислите да се лети не е лесно. Много трудно е да се представиш себе си в някакъв отдалечен пункт, пренасяйки изцяло там своето съзнание, усещайки ярко себе си не в своята стая, на своята улица, в своя град, а именно там, в другото място, в другия дом и другото обкръжение и оттам вече да гледаш на това място, където се намира оставеното от духа и съзнанието физическо тяло. Много е трудно в съзнанието да се отделиш от тялото и неговото непосредствено обкръжение. Но в това може упорито и ритмично да се упражняваш. Но най-интересното е в това, че в това далечно място, където се е пренесъл мислено в своето въображение духът хората, намиращи се там, могат да видят или да почувстват, или ярко да помислят за човека, прелетял до тях в духа и силно помислил за тях, далечните. Благодарение на делимостта на духа изпратените части от духа някак достигат далечното предназначение и това, което е изглаждало мъгляв процес на въображението, се оказва действителност, потвърждавана от фактите. Значи даже в началните стадии на този мислен полет на духа във въображението вече се крие вродената и непреодолима способност на духа да се проявява извън триизмерното пространство и обичайното време. Движенията на духа са извънвременни и затова не могат да се измерват с часовник в ръцете, но несъмнено е едно: някак и в някаква степен духът достига своето назначение, оказва някакво въздействие на обкръжението и даже може да остави следи от получените при полета впечатления върху земното съзнание на своя притежател. Мисълта като атрибут на духа, неограничена от земните измерения, извършва далечните полети и частиците от духа, изпратени в пространството и върнали се обратно, донасят далечните вести. Но процесът е тънък и изисква съсредоточеност, внимание, тренировка и изтънченост на възприятията. Често изпратените части на духа вършат големи дела, докато в същото време неговият притежател даже и не подозира за извършваната работа. Така наричаните отсъствия в

бодърстващо състояние представляват свидетелство за делимостта на духа и за далечна работа. Може с мисъл да се облети света, откъсвайки се изцяло във въображението от местонахождението на физическото тяло. Това е много полезно и важно предварително упражнение. Това не е излизане от астрала, а нещо много по-голямо и значително, поточно подготовка за него. Полетите в ядрото на духа, съзнателните полети са много голямо достижение. Трябва да съумееш да пристъпиш към тяхното осъществяване. Указваният опит и ще бъде предварителното стъпало. Може внимателно да се следи за реакцията от далечното съприкосновение с хората, имащи за духа особено значение и с хората, близки по дух. И разбира се, в тези опити трябва да се вложи сърце, тъй като сърцето, което е обител на духа, лети. Не са нужни никакви особени усилия или напрежение и особено нервни или физически, нужно е просто да усетиш себе си в желаното място и с желания човек и да си представиш себе си така, както си представяме себе си в своята собствена стая със затворени очи с всички условия наоколо. Така може да се почувства не само настроението на далечните отсъстващи, но и настроението на градовете, страните и тона на явленията или събитията, ставащи в тях. Трябва само да се отбележи реакцията от полета на духа в съзнанието и да си дадеш отчет за получените тънки впечатления. В духа всичко е просто, но е трудно да се преведе езика на духа на грапавия и груб земен език. Обикновеното излизане в астрално тяло не се препоръчва, тъй като може да доведе до нежелателно усилие на медиумистичните способности. Но мислените полети в духа могат да дадат много полезни неща, а главно да научат да се откъсваме от обкръжаващите условия, към които така плътно е сраснало съзнанието. Тези опити могат да станат път за освобождаване на духа от плътните условия, в които той вращава. Полетите в духа, полети мислени, полети във въображението са желателни, тъй като представляват необходимо стъпало към свободен полет в аурата на духа и освобождават съзнанието от веригите на триизмерния свят.

49. И тъй, стоим пред лицето на събитията. Те ще бъдат и трябва да бъдат, но не по-рано от срока. А сроковете приближават все по-близко и по-близко. И хората се мятат. Особено тежко е на сърцето. Няма радост. И не е чудно, а би било странно, ако в преддверието на страшните събития сърцето се радваше. Тревогата и безпокойството обхващат света. Пространствените токове са тежки. Трябва да се усили единението на сърцата. Трябва да се държи нерушимо Единението с Великото Сърце. Ще устоите в единение и чрез Единението. В тези тежки дни е трудно да се мисли за мощта на Светлината, тъй като е тъмно. Давам Съвет: “Напрегнете сърцето към Мен”. По нишките на връзка може да се придобие всякакъв имунитет и да стане по-светло наоколо. С какво са били силни онези, чиито имена са били написани върху скрижалите на Светлината? С Мен. Така и вие се учете как да бъдете силни с Мен. Да се подхранвате от хаотичните и безпокойни вибрации на обкръжението дълго не трябва, тъй като сърцето няма да издържи, по-добре е по-скоро изцяло да се обърнете към Мен и в Мен да търсите решение на всичко. По време на урагана от планетни събития да се устои може единствено с Мен и ако Аз Съм с вас винаги, то и вие също винаги трябва да бъдете с Мен. Иначе няма да достигнем. Нека всичко ставащо приближава само към Мен, тъй като на съзнанието е трудно да запази равновесие във вихрите на мятаните се енергии. А да се устои трябва и то запазвайки равновесие. Моите близки светят в час на нужда и когато е тъмно. Светят на всички, които се нуждаят от Светлина. Спасението е само в кулите на духа. Но за да бъдеш кула на духа трябва да се утвърдиш здраво върху

Мен. И нощем и денем, и тук и там, и сред тези и сред онези, но всичко за Владиката. Цялото сърце, всички мисли, всички стремежи се отдават на Него. В часа на планетна отговорност обичайните мисли и интереси могат да се отложат. Може да се пободърства на пост с Владиката. Човешките тълпи не са нужни, не са нужни нито опасенията, нито страховете за бъдещето. Обичайните мисли не са нужни с Мен. С Мен нека Моето да изпълва съзнанието и тогава връзката ще бъде здрава. Когато стане тъмно и тревогата чука на сърцето трябва да бъдем заедно. По този начин заедно ще преминем през живота и ще достигнем до предвиденото.

50. (27 януари). Трябва да се живее с воля. Страхът няма да влезе в преданото сърце. Страхът винаги означава боязън да се лишиш от нещо. Но ако нищо не ни принадлежи, даже тялото и ако в крайна сметка рано или късно ще се наложи да се разделим с всичко и даже със своето тяло, то не е ли все едно кога ще настъпи този момент, ако е дошло време за това. Неизбежното не може да се избегне и трябва да бъдем готови винаги за всичко. Владиката ще Допусне да стане само това, което подлежи и което Той Смята за полезно за израстване на духа, но не повече от това. И ако целият свят се опълчи срещу Моите избрани, то все пак без Моята Воля и косъм няма да падне от главата. Аз ще Вдигна щита. Привързаността към вещите, условията и обвивките поражда боязън от тяхната загуба. Но всички те са временни и нищо не ни принадлежи. Ние сме временни гости в земния свят. Престоява пътникът в хотела и отпътува, оставяйки всичко, което не е негово. Взема със себе си само своето, което му принадлежи. Всичко, което не е негово, оставя, макар и да се е ползвал от него временно. Така и в земния живот: оставяме всичко, което не е наше и заминавайки си вземаме само това, с което сме дошли. Плюс натрупания опит и знание. Никой не е в състояние да ни лиши от нашето достояние. А за чуждото, което не ни принадлежи и което не можем да вземем със себе, си няма да съжаляваме. Така че главната причина за страха за текущото свое състояние отпада. Да се натрупва жизнен опит и знание нищо не може да попречи, тъй като животът е школата и докато човек живее, той може постоянно да се учи във всякакви условия. Затова Наричам Моите ученици, защото се учат навсякъде, винаги и всякога, използвайки всякакви и всички условия. Водещата Ръка пребивава над духа и се създават най-добрите условия за възход. Най-добри условия не означава леки условия или тези, които ни харесват. И едните, и другите обикновено не са най-добри. Учителят Говори за най-добрите условия, които придвижват духа. Също не трябва да се забравя и това, че периодите на изпитания се редуват по своя характер. Закалката на бронята на духа се извършва от всички страни. При внимателност може да се забележат слабите места и да се укрепят. Самодейността в това направление е много полезна. Знайте, че сами, без надзор няма да ви Остави и с вас може да се случи не повече от това, което е допуснато от Моята Воля. Това трябва да се усвои твърдо, за да се намери основание за спокойствие. Очевидността пречи, но нали ние сме реалисти – действителници. Ученикът съди не по видимостта, а познава със сърцето. Така нека всеки знае със сърцето си, че Владиката е близко. Това знание ще помогне да се премине. Постоянно преминаваме през невидимия мост, водещ към бъдещето и постоянно оставяме назад условията на текущия час. И колко такива, лоши и добри, опасни и трудни са останали там, назад. А ние сме все така цели и невредими в Дланите на Учителя. Деца Мои, любими деца, Моят Щит е прострян над вас. Бъдете спокойни във вратата си в непобедимата мощ на вашия Владика, вашия Приятел, Отец и Застъпник. Аз Казах.

51. Да! Да! Всичко преминава и всичко ще премине. И нищо старо няма да се върне. И нищо не може да спре бяга на времето. И доброто и лошото, и лесното и трудното - всичко, всичко ще си отиде в безкрайността на миналото. Само бъдещето принадлежи на нас. На него и ще отдадем своите мисли и стремежи.

52. (29 януари). Ако една и съща цел се достига по различни пътища, то тези пътища са добри, ако съответстват на характера и особеностите на вървящия по тях. За всекиго неговият особен път ще бъде най-добрият и Учителят Избира винаги най-добрия път. Двама пътника могат едновременно да се окажат до целта, дошли до нея по съвършено различни пътища, а също и ученици на един Учител. Пътят на духа е индивидуален. Не е желателно нито да се завижда на чуждия път, нито да се оплакваш от своя. Тъй като Учителят Намира най-близките пътища за подход. Разбира се, пътят се ускорява, ако му е отдадено цялото сърце. Тъй като в края на краищата животът е и път. И когато се осъзнае, че животът е път за приближаване към Светлината и за утвърждаване на Светлината в себе си, то самият живот става този път. И тези две явления се сливат, без повече да се разделят. Превръщането на живота в изразение на пътя ще бъде знак за висше разбиране. Това ще бъде мъдрост, утвърдена в приложение. Когато животът стане път за възход на духа и за приближаване към Учителя, то отношението към него и към всичко ставащо в него съвършено се променя. Всичко ставащо губи своето самостоятелно значение и става единствено средство за достигане на крайната цел. Целесъобразността става водещо начало. Ценно е само това, което придвижва, а полезно и нужно е само способстващото възхода. По този начин се познава временността и ненужността на нещата. Ценностите на духа придобиват особено значение, тъй като те могат да се задържат, вземайки ги със себе си на далечния път и да се носят до края, пренасяйки ги през целия живот. Нито украшенията, нито дрехите, нито обувките не могат да се пренесат: ще се износят и ще се превърнат в отпадък, но мъжеството, но устойчивостта, но знанието, но любовта, но предаността, но духовните способности - могат и то не само да се пренесат, но и да се преумножат. Казано е: “Не си събирайте съкровища на Земята...”, тъй като земните съкровища и земните вещи са временни и не могат да се вземат със себе си във Висшия Свят, но си събирайте съкровища на Небесата, тоест невидимите ценности на духа събирайте в себе си, в своето висше “Аз”, в своята Безсмъртна Триада, която представлява символ на Най-Висшето в човека или на това, което се явява в него небесно, непреходно, безсмъртно и което съответства на Висшия Свят или на евангелските Небеса. Тези съкровища на духа се събират за самия себе си, но не за низшето, преходно и смъртно “аз”, а за Висшата Триада, за небесния човек, който пребивава във всекиго и за нуждите и потребностите на който хората отделят толкова малко време и внимание, тъй като са заети със земния, низш човек, със своя стомах и с потребностите на плътния живот. Събралият земни съкровища и ценности умирайки ги оставя на Земята и заминава във Висшия Свят без нищо, духовно нищ, с празни ръце. Събралият на Земята свои съкровища на духа и качества - носители на кристали от висши огньове и преумножил ги отива там богат с всички свои натрупани съкровища. Неговата Безсмъртна Триада, небесният човек в него притежава в този случай богат материал и безценни натрупвания, даващи му възможност ярко, пълно и съзнателно да се проявява във Висшите Светове, където земният богат, но не насъбрал нищо в духа, няма нищо за своята проява, тоест за съзнателен живот. За живота на Земята е нужно тяло и всички негови способности, така също за живота във Висшите Планове на

битието е нужно тялото на Светлината и неговите способности. И ако на Земята на тялото на Светлината не е било отделено нито време, нито внимание, нито усилия и не са били отложени в него кристали от нужните енергии, тялото на Светлината след смъртта не може да се прояви съзнателно. Възможно е да прекараш блестящ живот на Земята и да бъдеш отличен от хората без нищо да отложиш в своето висше “Аз”, тоест останал духовно нищ. А може и да преживееш най-скромния и незабележим живот, натрупвайки и умножавайки духовните съкровища. Всичко е в духа и всичко се решава от духа. Но за човека няма никаква полза ако придобие целия свят, но не отложи в своята Чаша висши енергии, тоест загуби възможността за съзнателен живот в своята Висша Триада, тоест да загуби своята душа. Висшето може да живее и да бъде безсмъртно без низшето. Но низшето без висшето може да живее само на Земята и със смъртта загубва съзнанието, изцяло ограничено от земните желания и стремежи, за които място има само на Земята. Законите за кристализация на висшите енергии в Чашата имат пряко и непосредствено отношение към безсмъртието на човека и събирацията ги съзнателно познава пътя, водещ в живота. Затова Казвам: “Събирайте си Съкровище на Небето, където нито молци, нито ръжда няма да ги унищожи и където крадци не подкопават и не крадат. Събирайте съкровище в духа”.

53. Какво е земният живот? Земният живот е път към Безпределността на вечния живот.

54. И ако попитат защо през цялото време се връщате към Учението на Христа, отговорете: стъпалата, водещи в Храма на Живота, трябва да бъдат чисти. Хората са се изхитрили да ги направят непроходими, затрупвайки ги с наносните наслоения на слабоумието.

55. Мислим ли ние, говорейки че всичко отминава, за това, че нищо не отминава, нищо не изчезва, но че цялото минало винаги съществува около нас, но в други измерения, но бидейки свързано с нас с непрекъсваемите невидими нишки на причините и следствията. Ето че пред нас са отново две противоположни явления, двойка противоположности, които трябва да се примирят и хармонизират в съзнанието. Настоящото се отличава от миналото по това, че в него винаги нещо може да се измени за бъдещето, пораждайки други причини. В миналото вече нищо не може да се измени. Породените в миналото причини донасят по воя род следствия в бъдещето. Самият човек не е нищо друго, освен кристализирано в настоящето следствие на миналото. В този смисъл нашето минало е винаги с нас в настоящето. Така също и филмът на миналите животи е отпечатан в Чашата, откъдето може да се извика върху екрана на съзнанието. Но върху екрана на съзнанието може да се отпечата също и миналото на хората, на страните, на градовете и вещите, неотпечатани в Чашата. Това са архивите на планетата, също съществуващи в пространството, но вече не триизмерното. В триизмерния свят явленията са подчинени на спиралата на времето. Но времето е свойство на триизмерния свят, по-точно, на триизмерните съзнания. В нашето съзнание дървото съществува във времето, но времето за дървото не съществува. Телата от висшите измерения, не вместиращи се в рамките на трите, ние вменяваме в рамките на времето и тогава говорим, че дървото живее 30, 40, сто, хиляда години. Така е и по отношение на останалите явления. Непостижимата същност на протяжността на явленията в пространството и времето ние измерваме с условните мерки на часовете, дните и годините и с това се успокояваме. Тайната на времето е огромна. Да се постигне тя е дадено само на огненото съзнание. Позналите казват: време няма,

времето е илюзия и те са прави. Древната мъдрост говори за цикли с продължителност стотици милиарди години и тя е права. Отново двойка непостижими противоположности. Мерило на времето се явява съзнанието, тъй като човекът е мяра на нещата. Триизмерното време и времето в Тънкия Свят се различават по своите прояви. И в онзи свят, и в този свят духът притежава зрение, но това зрение също се различава от земното зрение. Плоскостта на съзнанието и същността на обвивките се обуславят от особеностите на зрението и от това също се обуславя и отношението към явлението време и неговата интерпретация. Огненият Свят и мерките на духа са извънвременни, тъй като духът е извънвременен. Светът на мислите и чувствата не е подчинен на секундомера. В някои психически състояния даже обичайният бяг на времето спира за съзнанието на Земята. Но сънищата са извънвременни, даже ако те са стройни и дават последователност на впечатленията. В един миг по земния часовник може да се преживеят маса събития в сънищата. Тънкото състояние на съзнанието по време на сън е извънременно и се измерва вече с други мерки. Времето все едно си остава, но неговите мерки са други. Затова ще смятаме, че всяко земно утвърждение може да бъде приложено само за Земята и за материалния свят. Относителността на времето е очевидна даже астрономически. Течението на светилата е неизменно и техните ъглови съчетания са неповторими. Следователно движението и ритъмът при всички условия си остават изражение на живота на Космоса. И ако би се намерило огромно огнено съзнание, което е в състояние да вмести цялото минало и цялото бъдеще, протегнато във времето като едно огромно цяло, съществуващо във великото и вечно сега, проблемът и тайната на времето би била решена. В думите “преди началото на времето Аз Съм”, се крият ключовете към решаването на този проблем, тъй като в тези думи “сега” се отделя от понятието време и сякаш застава извън него. Затова миналото, настоящето и бъдещето е по-правилно да се считат като аспекти на великото вечно “сега”, аспект на Вечността или Безпределността в нейните безкрайни форми на проява, постепенно разкриващи се на възходящото съзнание.

56. (30 януари). Когато Казвам: „Не погасявайте духа”, - Имам предвид постоянното горене на сърцето. Незагасващият огън в светилищата на древните храмове е бил символ на неугасимия пламък на сърцето. Угасването на огъня на храма се е наказвало със смърт. Угасването на огъня на сърцето означава смърт на духа, тъй като без огън сърцето умира, макар човек и да показва всички външни признаци на живо същество. Живите мъртъвци или хората, умрели в духа, представляват позор за човечеството. Свещеният пламък в светилището на сърцето трябва да гори винаги. Станът на войните на Светлината е стан на горящите сърца. Сърцето представлява символ на живота и особено на духовния. Съгласуваните сърца, сливайки се в съгласие с Великото Сърце, представляват огромна сила. Разпокъсаните опити на несъгласуваните сърца не могат да противостоят на силата на техния обединен пламък. Вървим в единен фронт и с него Побеждаваме. Побеждаваме с обединено сърце. На Нас са Ни нужни ядра от обединени сърца. Слети в устрем с Нас, те могат да представляват опорни устои на Светлината, където спокойно Можем да Изпращаме Лъчи за поддържане на възлите на планетната мрежа. Колкото повече сърца се сливат в съгласие, толкова по-голяма мощност на Лъчите те могат да възприемат. Затова и Говорим за съдружни единения. Особено нужни са те пространствено. Единението става не за земните дела, но за Делата на Учителя и за духовните дела. Не за личните дела, а за делата на Общото Благо, не за делата на тъмнината, а на Светлината. Така

отново Говоря за единение в името на Светлината, в Името на Владиката, в името на Учението на Живота, в името на настъпващата победа на Светлината. Но мнозина са заети със своите дела и са забравили за Делата на Учителя. Обаче поставилият своите дела преди Делата на Учителя няма да преуспее. Затова Напомням за Единение на сърцата в името на Учителя, което се явява Зов на текущия час. В единение ще устоите срещу вълните на течащите събития. И ако някой в този опасен момент в заслепление се разединява в себеслужене, той не постъпва мъдро. Възможно е да се отделиш изцяло. Личните дела, колкото и важни и значителни да ни изглеждат, не могат да се сравняват с Делата на Учителя. И този, който в живота се ръководи от делата за лично благо, няма да преуспее и в единението. С какво сте заети, приятели Мои, в преддверието на страшните събития: с Моите Дела или със своите дела? Сега Ми е нужно единение на вашите сърца. Искам да видя монолит от съгласувани сърца, слети в добро единение. И ако в тяло седите по своите ъгли, то се обединете в духа. Наближава времето, когато да се устои ще може единствено в единение. Нека формулата на живота „Аз Съм във вас, вие сте в Мен, Аз Съм в Отца и ние сме едно” да стане действително живот за вас. Тъй като хаосът заплашва отвсякъде. Но хаосът е антипод на живота. В единението ще устоите. Единение нагоре по линия на Йерархията и единение надолу по линия на съгласуваните сърца. Вие, седящите по ъглите, помислете за пламенното единение.

57. Сине Мой, Проявих свидетелство на Моята Близост и все пак тя все още не е осъзната в необходимата степен. Какво пречи? Все същите тези врагове: Майя на очевидността и заетостта със своето его. Вече е известно, че в космичното няма място за личното и все пак личността закрива със себе си хоризонта на живота. Да разгледаме личното явление. От двама живеещи един до друг всеки живее в своя собствен, различен, личен малък свят. Колкото глави, толкова умове и също толкова малки светове, и всички те са различни. Но Космосът е един. Как се е получило, че единният Космос в съзнанието на милиардите хора се е разбил на милиарди лични и лъжливи представи за него? Ще търсим корена в ограниченията на физическото тяло, на мозъка и интелекта, тясно свързани с него. Материята е ограничена от материя, плътното - от плътно. Но духът е извън тях. Ако се издигне съзнанието в сферата на тази обвивка на духа, която не е свързана с пределите на възможностите на петте физически чувства и пределите на личността, то може да се влезе в ритъма на живота на Космоса. Значи задачата е в това, да се изтръгнеш от здравите обятия на своята собствена личност и нейните интереси, от затворения кръг на своето малко „аз”. Истинската любов, незатварящата в себе си любов, устремявайки съзнанието към любимите неща, хора, природа, звезди, изкуство вече извежда съзнанието от тесния кръг на личността. Човекът, обичащ своето дело, своята работа, вече побеждава своето его, заставайки извън него. Така всяко отделяне от себе си, всяко забравяне на своето малко „аз” ще бъде крачка по пътя за освобождаване на духа от веригите на личността, обречена на смърт по силата на Космическите Закони. Личността умира със смяната на обвивките. Личността е ярък център и средоточие на всичко това, което е обречено на смърт. Колкото по-ярко живее човек в своята малка личност, колкото повече я обича и ѝ служи, толкова повече въвлича себе си в кръга на обречеността, подлежаща на унищожение и смърт. Можем да си спомним, че да кажем преди двадесет години съзнанието е било изпълнено ярко с някакви интереси и преживявания, които сега са напълно забравени. Те са умрели за съзнанието на днешния ден. Така ще умрат и днешните ярки преживявания. Така ще умре и всичко, съставляващо личния свят. Но

ще остане човекът - носител на безсмъртния дух. Ще остане духът, преминаващ през Майя на личните преживявания. Ако се сметнат тези лични явления за своето „Аз”, то с изчезването им трябва и да умреш. Но сменяйки старите дрехи с нови не умираме. Така също няма да умрем и сменяйки света на личните чувства и явления за света на свръхличните явления и единствено ще направим малкото голямо, като загубвайки в него малкото сами ще станем големи. Зова в Моя Свят, за да можете приемайки в съзнанието Учението да се приобщите към Моя Свят. Затова е добро всичко, което извежда човека от неговия малък личен свят в пространствените простори. Личният свят трябва да се разбира като свят на смъртта и обречеността, а свръхличният свят - като свят на живота и безсмъртието. Затова грижата на Риши не е за себе си, а за света. Затова Учителят Няма свое лично малко „аз”. Затова Нашето Учение се нарича Учение на Живота. Убилият своето малко „аз”, своята душа, я придобива, защото загубилият своята душа, загубилият своята личност и с това победилият смъртта в себе си встъпва в Сферата на Космическото съзнание и се приобщава към безсмъртието на живота.

58. (31 януари). Могат да попитат: как да се определи степента на готовност на духа за Служене. Отговорете: според огньовете на сърцето. На Служене може да бъде само горящото сърце. Служенето означава даване, а да дава може само този, чиито огньове са запалени. Служене се нарича светлоносното състояние на сърцето, постоянно излъчващо своята светлина в пространството около себе си. Служителят на Светлината наподобява светилник, горящ винаги. Спи ли той или бодърства, говори ли или е мълчалив, работи ли или е в дълбок размисъл, сърцето постоянно излъчва своите дарове в пространството. Тези излъчвания представляват благословия за всички и всичко, които и което се докосва до него. Обикновено носителят на Светлина не се признава от заобикалящите го хора, тъй като те просто не разбират в какво се заключава неговото различие от обикновените хора. Светлоносната аура е толкова рядко явление, че вече сама по себе си се явява необикновена. Обичайните човешки деления на хората на добри и лоши не отговарят на признака служител на Светлината. Разбира се, в общ смисъл той представлява добър човек, но с това и по-нататъшната аналогия приключва, тъй като много от така наречените добри хора не познават Служенето и не са служители на Светлината. Цялата работа е в състоянието на аурата, насищаща сферите с тънките енергии на духа. За да излъчваш светлина и да се намираш на Служене трябва да бъдеш носител на Светлина. Служенето винаги се съпътства от съзнателна връзка с Йерархията на Светлината. Йерархичната връзка, предполагаща винаги наличието на Ръководител, ще бъде неизменно и непременно условие за Служене. Светилникът на духа няма да угасне и маслото в него няма да пресъхне, ако той се подхранва от Лъчите на Йерархията. Ако зад гърба няма йерархична поддръжка, е невъзможно да се устои срещу живота. Оттук и толкова благи начинания, завършващи с нищо. Но сърцето познаващо Учителя няма да престане да служи. При необходимото състояние на аурата всички действия се оцветяват с нейната светлина, докато при отсъствие на светлина даже и добрите външни постъпки остават безцветни или сиви. Ценността на същността на човека се определя от неговата светимост. Ауриите на хората са бледи. Служителите на Светлината представляват едно йерархично семейство и подлежат на Нашата Грижа и внимание. Всички техни имена са при Нас и са записани не един, а много животи. Тяхната съдба е особена, различна от съдбата на обикновените хора. Техните възплъщения се Определят от Нас и те се намират под Лъчите на Йерархията. Идват и си заминават от живота по Лъча. И под

особена Охрана. Връзката не се прекъсва и там, в Невидимия Свят, а напротив, усилва се многократно. Като общо правило техният земен живот не е лек. Но затова Близостта на Учителите и състоянието на аурата обуславят пригодността за Служене. Нейното необходимо състояние може да се поддържа съзнателно и волево. За качествата вече е говорено. Но качествата се напрягат и усилят с устрема към Учителя. Така Учителят Представява праг към Светлината, път към Светлината и цел на крайното сливане на съзнанието.

59. Сине Мой, видя намерението на тъмните. (Видях насън, че отгоре в избата, където седях, се хвърли през отвора тигър. Аз бях точно под него. Аз го гледах в очите и повтарях Името на Владиката.)

Биха те унищожили отдавна, ако можеха. Но Моята Ръка е над теб. Даже скачайки се удрят в защитната броня на Лъча. С нокти няма да те достигнат, няма да Допусна. От такива опити даже Ние не Сме избавени. Но ще бъдеш като в кристално яйце. Ноктите ще се плъзгат по неговата гладка каменна повърхност. Даваме предупреждение за опасността, за да застанеш по-близко, още по-близко и по-тясно. Трябва да се влезе в Лъча неразривно и здраво и да не се излиза от защитния кръг. Нека всичко заплашващо да те доближава единствено към Мен за по-тясно сливане на съзнанията. В тесни и опасни преходи, когато тъмнината се съгъстява, без Водач няма да се премине. Трябва да застанеш още по-близо. Трябва да не се разделяме в съзнанията. Трябва да се обградиш с Мен. Преминахме с Мен в духа през много опасности и косъм от главата не падна. Владиката Е на стража. Давам Гаранция за защита. Тъмнината настъпва навсякъде, използвайки разпространяването на кафяв газ в атмосферата на Земята. Изпращам вълна на защита. И ще Изпепеля тези, които те заплашват. Ще Вдигна Своята Ръка. И ще Покажа мощта си над силата на човешките постройки. Ще Изскубна ноктите от косматите лапи и ще Счупя зъбите. Сине Мой, бъди спокоен във вярата. Владиката Каза.

60. (1 февруари). Ще Осигурия защита на правилните пътища. Лъкатушенето в тъмнината не довежда до Мен. Да бъдеш в Лъча означава да бъдеш в Моята Светлина. Нека Светлината да не се осквернява с тъмнина. С Мен, с Мен, с Мен в тясно единение ще преминем трудната полоса на живота. Учението се претворява в огньове на аурата чрез преминаване на съзнанието през жизнения опит и мъдростта на Учението става мъдрост на ученика. Именно, трябва да се премине и именно да не се помръква духом. Откъде да се вземат сили? От Мен. Как да се устои? С Мен. Няма да Изоставя в нужда. И в минути на изпитание ще Бъда наоколо. Няма да Остава празни ръцете, молещи за помощ. Ще Покажа Моята сила върху човешките дела. Ще Проявя силата на Щита.

61. Затова е тежко на сърцето, защото на света е неблагополучно. Човекът не иска да разбере, че отговорността за всеобщото неблагополучие носи сърцето. Човек прави нещо, а сърцето отговаря. То усеща отровата на недобрите дела, разлята в пространството. Колкото повече са тези дела, толкова повече е отровата и толкова по-болно е на сърцето. Служителите на Светлината винаги са били мъченици за света, тъй като изтънченото състояние на тяхното сърце е реагирало тежко на световното зло. Колкото е по-високо, по-голямо и по-изтънчено сърцето, толкова по-голяма тежест носи. Носещите земния товар за другите Наричаме жертви. Оттук и понятието Велика Жертва. Изкупителите на човечеството изпитват много пространствена отрова със сърцето си. Така също и хората плащат тежко за своите деяния. Малко са щастливите хора. Сърцето не може да се радва, когато тъмнината се съгъстява. И човек не може да се

оправдае, че не е пазач на своя брат, тъй като му е дадено сърце. Сърцето може да бъде заставено да мълчи, но само в плътния свят и само в бодърстващо състояние на съзнанието, но и това до известен предел. Само черното сърце не познава предел на потапянето в тъмнината. Но сърцето не предало се на тъмнината в края на краищата ще трябва да се събуди. Векът на Майтрейя е и векът на събудилите се сърца. Това е векът на сърцето. Сърцето се храни със Светлина, като цветето. Когато Слънцето на живота засияе над света, човешките сърца ще се събудят. Владиката на Светлината ще Дойде.

62. (2 февруари). Ако всички тъмни опити и заплахи се привеждаха в изпълнение, то Станът на Светлината и неговите воители биха били пометени от лицето на Земята. Но срещу Моите заплахи на тъмните са безсилни. Могат да вредят, но за дреболии и бидейки ограничени. Тяхната цел е да унищожат огнищата на Светлината и нейните носители и да пресекат нейното разпространение с всички мерки. Ние Разбиваме тъмните удари на дребно, за да се намали вредата. Тъмните действат с всички способности, само и само да потушат съзнанието. Страхът пред тях е недопустим. Бият по него като по болно място. На вредящите трябва да се гледа като на врагове. Кой знае накъде ще се обърне човешкото настрояние. Изпитваме приятелите и Вярваме на изпитаните сърца. Всички останали остават под знака на въпросителната, тъй като Познаваме човешките сърца. Тъмните нападки се отразяват върху аурата и върху състоянието на равновесие, нарушавайки го. В такова време трябва да се държите особено близко, за да попаднат ударите в Щита.

63. Така тече животът, обръщайки се със своите страни и задължавайки да се учат уроците, донасящи опит. Всеки ден донася някакъв опит. Добре е ако този опит служи за нарастване на огньовете. Всичко зависи от това как ще го посрещнеш. Преди говорехме за това, че от всички явления на живота, от всичко ставащо трябва да се извлича сокът на опита. Сега Говоря за това от всичко донасящо опит да се извличат огньовете. Ударът на стоманата върху кремък дава искра. Нека ударите на живота да изсичат огньовете на духа. Но духът трябва да бъде здрав като камък, иначе искра няма да се получи. Едно и също явление в слабия дух предизвиква униние, страх и помръкване на огньовете, в друг, напротив, от външните удари пламва мощен пламък на духа. Всичко зависи от духа и от това как срещате вълните на противните удари. Ако е като мокър парцал – това е едно, ако е като камък – друго. И тогава Камъкът, носен вътре, ще сияе с огньовете, които ще се разгарят все по-ярко и по-ярко от повторните удари на живота. Така посменно (последователно) или всички изведнъж ще пламтят огньовете на мъжеството, безстрашието, предаността, любовта, спокойствието и всички останали качества на огъня, утвърдени в живота. Ако явлението е предизвикало огън, значи явлението е прието правилно, ако - угасване на огньовете и загасване на аурата, значи изпитанието не е издържано и трябва да се започне отначало. Огнената реакция на духа на събитията от живота ще служи като мерило за успеха. Нека нищо да не бъде в състояние да убие огньовете. Помръкналата и погаснала аура е лош признак. Без огън няма напредък. Мъртвото сърце не гори. Но даже и временното угасяване на огньовете на духа е опасно. По огньовете определяме ценността на духа. Човекът угаснал в духа не може да бъде ученик. Каквото и да става, свещеният огън на духа трябва винаги да гори. Не угасявайте огньовете на духа и не позволявайте на никого и на нищо да ги угаси. Това е въпрос на живот или смърт за духа. По-добре е всичко да изгубиш, до живота на тялото включително, но да запазиш огъня на духа, отколкото да имаш всичко, но загубил огньовете. Те могат да се прикрият от странични

очи. Но да се прикрият и опазят съвсем не значи да се угасят. И качествата са нужни само дотолкова, доколкото се явяват носители на огньовете. Цялата работа е в огньовете, запалени в духа. Носители на Камъка, опазете своето Съкровище. Никой не може да ви лиши от него, освен самите вие. Вълните на живота ще се устремяват към вас, но от вас и само от вас зависи как ще ги посрещнете и под какъв ъгъл ще ги приемете в сърцето, как да пречупите в себе си вибрациите на външните въздействия. Този, в когото насрещните вълни, каквито и да са те, не угасяват пламъка на сърцето, а напротив, заставят го да се разгори, ги посреща правилно. Чиято аура се отпуска под външните удари и нейните излъчвания увисват като пера на мокра кокошка, - не е воин, не е ученик и не е победител, а победен и роб на външните условия. Аз ви Уча да бъдете силни в духа. В тялото могат да ви убият, но горко на вас, ако убият вашия дух. Тъй като смъртта на тялото не е смърт на духа, но смъртта на духа е най-лошото, което може да застигне човека. Затова не се склонявайте духом и в духа пред нищо и пред никого. Кесаревото се въздава на Кесаря, тоест земното – на земното, но в духа – само на Мен, макар може би невидимо за страничните очи, но огнено мощно.

64. (3 февруари). Приятелю Мой, ако враговете ще определяме според противодействието, то приятелите – според огньовете на сърцето. Съобщението се предава от сърце на сърце. Сърцето ще покаже приятеля. По нишките на сърцето протича сближаването. Нашите врагове са врагове на Новия Свят и еволюцията, но който е за, вече е в стана на строителите, колкото и закоравял да ни изглежда. Барсът ще скочи не сега, а на прага на крайните срокове. А те са близки, трябва да се очакват спокойно и с вяра, без да се плашиш от нищо. Когато вътре е спокойно, не е ли все едно какво е навън? Но когато вътрешният свят и равновесието са нарушени, то даже външната тишина и мир няма да помогнат. Затова е по-добре да се прояви загриженост за запазване на равновесието вътре, предоставяйки на течението на живота да върви по своя си ред. В този смисъл и трябва да се оставите на Волята на Владиката, предавайки своята съдба в Неговите Ръце. Прави се това, което зависи от вас, но всичко останало се предоставя на Висшата Воля. Трябва да се разбере доколко ограничен е земният разум, за да се види от колко опасности сте избавени благодарение на Грижата. Затова е по-добре да се разчита на Водача. В случай на необходимост предупреждения се дават винаги. Както и беше неотдавна. Учителят Вижда и Знае, и винаги е на Стража. По човешки е трудно да си го представиш. Но е така. Много тъмни опити е пресякла Моята Ръка. Гасителите на Светлината не се успокояват. Времената са трудни. Но все пак ще достигнем. Ще победим и ще достигнем. Но докъде ще стигнат те, враговете на Светлината? Затова знайте своя път и не се смущавайте от тъмните нападения. Но ако те ви придвижат по-близо към Мен, почувствайте полезността на враговете. За придвижването на духа са нужни и приятели, и врагове. Утвърждавам нужността на враговете, а също и неизбежността им. Понякога те учат по-добре, отколкото приятелите. Но страхът няма да влезе в преданото сърце. Без Волята на Владиката и косъм от главата няма да падне. Ще ви Опазя до Моя Ден.

65. Наказвайте със страхове собствения си астрал, ако той самият проявява страх. Наказвайте и го измъчвайте с представи за още по-големи ужаси, докато той не разбере, че няма нищо по-страшно от страха. Натрупвайте страховете един върху друг, докато сърцето не види безсмислието на боязънта. През страха ще се наложи да се премине и именно през това, от което човек се страхува повече от всичко. Няма нищо по-страшно на света от страха. Но през това, през което подлежи да се премине, ще се

наложи да се премине. Не е ли по-добре да се премине през него запазвайки достойнството на духа? Страхът е унизителен, тъй като отрича най-висшето, което е в човека. Страхът е магнетичен, тъй като привлича към осъществяване именно това, от което човек се бои. Страхът е гасител на огньовете. Къде е увереността в Учителя, ако в сърцето е загнезден страх? Страхът е най-силният огнегасител. Страхът и достойнството на духа са несъвместими. Трябва да се убие ехидната на страха. Това, което плаши човека не е от значение. Способността или свойството на астрала да се плаши или да вибрира на вълната на страха указва за загнездила се язва на духа. Трябва да си дадеш ясен отчет за своя недостатък. Никакви самооправдания и самозалъгвания няма да скрият сивите еманации на страха. Под въздействието на страха сърцето става подобно на сбръчкан плод и човек става в своята аура беззащитен точно против това, от което се бои. Заградителната мрежа се отпуска. Гордият човек, безсмъртният дух, владиката и господарят на природата, комуто е дадена власт над всяка плът, стои треперейки като лист на трепетлика, подобен на проскубана кокошка, сиво-пепелносин. Страхът е безобразие. По-добре е да загинеш, отколкото да бъдеш страхливец. Погледнете как хората презират страхливците. Те чувстват инстинктивно, че става нещо некрасиво и неубедително. Бдителността, внимателността, зоркостта не са страх. Страх е пепелно-сивото състояние на сърцето, загубило своите светли излъчвания. Страхът е предаване себе си на тъмнината и нейната власт. Страхът властно се качва на много гърбове, оседлавайки ги здраво. Приятели, погледнете в своето сърце не е ли подложено то на страх. Даже подвижниците са се поддавали на страхове, тъй като безстрашието е качество на духа, без което по-нататък от известна степен няма да се отиде. С причината предизвикваща това чувство трябва да се борите не вън, а вътре, тъй като коренът на страха е в астрала.

66. (4 февруари). Утвърждавам Светлината сред мрака, Утвърждавам спокойствието сред вълненията, Утвърждавам безстрашието пред лицето на опасността. Утвърждавам тези състояния на духа, допуснати от волята въпреки тежките и противни условия на земния живот. Усмивката на бедняка за Нас е по-ценна от смеха на доволство и изобилие. И тъй, човекът, който е съхранил светлия лик на духа независимо от всичко, вече е победител. През цялото време Искан да покажа и поясня, че лабораторията на човешкия дух трябва да изработи свой имунитет към отровните условия на обкръжението. Трябва да се отдели Светлината на света вътре от тъмнината на света вън, за да се избегнат помраченията от обстоятелствата. Трудно е да се победи света вън и да се избегнат неговите въздействия, но Аз Победих света и ви Уча да вървите по Моите стъпки. Не може да не се изпитва болка, когато измъчват тялото или душата, но да усещаш болка и страдание е едно, а да бъдеш победен и да се преклониш в духа – нещо съвсем друго. Мнозина са терзали и били, и изгаряли, но не са сломили духа на Моите. Костите могат да се счупят, но духът – не. Говоря за сила на духа, несломима от нищо. Животът може да сломи духа. Но Ние Говорим за победа над живота и тя може да бъде удържана във всякакви условия. И тази победа над света ще бъде преди всичко победа над себе си. Тази победа е тройна, даваща три лъча: победа над тялото, победа над астрала и победа над ментала - над физическата обвивка, емоциите и ума. И трите се подчиняват на волята. Те са вече подчинени и у обикновените хора, но степените на това подчинение са безкрайно различни - от едва зачатъчни до твърде високи. Даже и у животните тялото се подчинява на техните желания. Но волята трябва да господства над всичко. За достигане на това съзнанието

се издига над царството на трите, в сферата на Безсмъртната Индивидуалност на човека, извисяваща се над трите и вече оттук проявява себе си като владика на трите. Така се укрепват трите лъча на победителя над трите. Може да се наблюдава как всяка нова вълна от тежки външни въздействия постепенно губи своята сила и губи своята власт над съзнанието, ако то не желае да се преклони пред нея. Именно, трябва винаги да се съхранява победното състояние на съзнанието. Нека да става каквото ще, но моят дух няма да се сведе пред никакви обстоятелства. Да се гледат опасностите в лицето с усмивка на духа ще бъде вече победа. Победата ще бъде не над нещо външно, а над себе си. А всичко външно ще дойде и ще си отиде, украсявайки челото на победителя с огньовете на светлината или лишавайки победения и от това, което е имал. Затова външните условия нямат значение сами по себе си, а само като сили, предизвикващи реакцията на съзнанието. Няма нито да се оплакваме, нито да тъгуваме, ако животът ни дава възможност да проверим себе си и да укрепим своите сили в трудни обстоятелства. Нека всеки неуспех да победиш себе си предизвика само повторни опити дотогава, докато победата не се утвърди. Този живот на Земята трябва да се премине победно. Иначе защо да се живее.

67. Сине Мой, кой знае къде е нужна нашата помощ повече от всичко и кое семе ще даде най-добрите кълнове? Затова ако молят за помощ помагайте, но помагайте целесъобразно. Не е мъдро да опустошиш своите сили напразно и да не извършиш нужното дело. Съизмеримост във всичко. А мерило нека да бъде сърцето. В случай на неувереност може да се обърнеш към Учителя. Но принципът е такъв: помагайте навсякъде и винаги според силите си.

68. (5 февруари). Животът на съзнанието се заключава в непрестанното движение. Такова движение става и във всички обвивки. Чувствата и мислите постоянно се сменят едно с друго. Колкото по-силно е чувството и емоцията, толкова те са по-малко продължителни. Чувството на гняв или страх не може да тресе твърде тялото, тъй като обвивките няма да издържат. По закона на ритъма или редуването те се сменят като вълните на прибой. Стълбът на съзнанието през цялото време се намира в техния център. Колкото и да е силна емоцията или движението в астрала и колкото и да е тежко и неприятно, може винаги твърдо да се знае, че тази вълна ще започне да отслабва, да затихва и ще се замени с друга. В това могат да се намерят сили, противопоставяйки постоянството на възприемащия център с непостоянството на редуващите се вълни. Така човешкият дух, браздящ океана от мисли, чувства и плътна материя, може да не свързва себе си с това, през което преминава. Корабът е преминал през океана и го е оставил след себе си. И преминаваният океан, и насрещните вълни си отиват от неговия път, оставяйки кораба невредим. Така лодката на живота преминава през земния живот и живота в Надземните Светове, за да се върне отново на Земята за нов опит и знание. Откъсването от Земята е трудно. Но това е стъпало на духа. Трудно е да се откъснеш от приятния и лесен живот. Той засмуква съзнанието като подвижен пясък. Затова в хода на възхода животът става все по-труден и труден. И тогава духът започва да се отвръща от тягостите на плътта и плътното съществуване. Тежката и продължителна болест преди смъртта за мнозина представлява благословия, тъй като помага по-лесно да се отхвърлят оковите на плътния свят, а главно, тялото. На кого се иска да се раздели със здраво и силно тяло, когато самият процес на живот доставя радост? Същото е и с останалото земно обкръжение. Правилно е докато си на Земята да отделиш в себе си временното и течащото покрай теб от постоянното, пребиваващо

вътре. На вечното и непреходното в себе си може да се отдаде любов, грижа и внимание, а на външното - само това, което заслужава, но не повече, помнейки, че листата се сменят всяка година. Затова грижата за непреходното е преди всичко. Тогава и всичко останало ще заеме своето място и ще намери правилното съотношение на съзнанието. От жизнения път не може да се избяга, но истинските съотношения между явленията трябва да бъдат установени. Съизмеримостта и везните на Безпределността могат да помогнат много при това. Добре е да се научите да разглеждате явленията от живота в аспекта на Безпределността не на теория, а на практика. Добре е да се прилагат мащабите на времето, знаейки как променят своя лик събитията от днешния ден и събитията поне с двадесетгодишна давност. Искам да Укрепя духа в осъзнаване нерушимостта на неговата същност. Това е възможно само при условие, че той не отъждествява себе си с явленията на носещия се наблизко живот и не се слива с тях, и не става благодарение на това и не смята себе си също временен. Нашите усещания, мисли и чувства текат като вълни на река, текат настроенията, състоянията на хората и събитията и ние сме в този постоянен поток. Но духът е като скала сред огромна река, като Слънцето над Земята, като орел във висините. Затова нека да разберем, че спасението е в осъзнаването на вечния живот на духа, в осъзнаването на Вечността.

69. Пиши. Правилно, докато ритъмът не навлезе в живота, в работата, посвещавана на Учението, достижението ще бъде нездраво. Работата според настроението не е далеч от пърхането на едnodневките. Четящият според настроението с него си и остава, а не с Учението. Твърдината на духа се изгражда върху здрава основа и за случайни настроения и състояния на астрала в нея няма място. Великото Служене се извършва винаги, а не според настроението. Роби на астрала не са нужни. Ние вървим към Царството на Светлината и ако настроенията пречат на движението и го прекратяват, то може и да не се достигне. Горчивият опит с начинаещите е добър с това, че учи човека на познание. Може да си спомниш как е бил нащрек Гуру с приходящите. Пуд сол е малко, за да се опознае човека. Така също и за ученици могат да се вземат само по повеля на сърцето. И ако при Нас палците на ръцете са твърде много, за да ги изброим, то не указва ли това, че явлението годност на ученика е най-рядко? И ако в живота на някого се удаде да има поне един предан и любящ ученик, то това е вече добре. Гледайте не тези, които искат да вземат, а тези, които искат да дадат. Такива са малко, но вземащите са много. Животът е сложен и човешките взаимоотношения са сложни, напразно отшелниците са се усамотявали от хората, за да укрепнат насаме. Човешката жестокост е поразителна. И все пак през строя човекообразни се налага да се премине. Да се премине през строя на човеконенавистта не е лесно дело. Жертвата се познава според размерите на кръста. Проявете разбиране на сложността на живота. Тъй като Светлината се запалва в тъмнина. Но вибрациите на тъмнината са тежки. И все пак ще бъде Светлина.

70. (6 февруари). Срещата с Майката се отлага и може би задълго. И все пак и през това се налага да се премине. Трябва да се примирим с неизбежността на преминавания път. Възмущението и непримиримостта с кармата няма да доведе до нищо, но може да се получи разрушение. Така също и тъпото и унило подчиняване на съдбата не е изход. Правилното решение е в хармоничната и благостна настроеност на съзнанието, въпреки всичко и при всякакви условия. Ако вътре е неблагополучно, но вън е добре, за човека няма никаква полза от това. Но когато наоколо е неблагополучно, а вътре се запазва равновесие, то пътят на живота не е пресечен.

Трябва, трябва да се устои независимо от всичко. Следователно решението е в това да се запази спокойствие. Нека да става каквото става, Учителят Знае и ще Допусне не повече от това, което може да издържи сърцето. Испитанията винаги достигат до предела на издръжливост. Каква полза да се скъса струната или да се счупи лъкът. Целта не е да се пречупи съзнанието, а да се закали. Помнете за напрегащия предел. Не трябва да се пречупвате духом. Но ако обстоятелствата са се изменили, трябва съответно да се настрои съзнанието. И е по-добре да се живее във Вечността, а не във временното. Вечното няма да измени и не зависи от временното. А временното нека да си тече по своя ред, заемайки в съзнанието второстепенно място. Тогава и очакването на бъдещето няма да бъде мъчително. Тъй като даже и бъдещето е временно, даже желаното и очакваното. Само Вечността е вярна неизменно с постоянството на своето битие. А в нея са мяркащите се огънчета на преходните усещания, чувства и впечатления, които днес ги има, а утре слизат от сцената, заменяйки се с нови. Живейте във вечното. То няма да измени и няма да измами, тъй като се намира по-нависоко.

71. С изключение на самоубийците живеят всички. Зле ли, добре ли, но живеят. Законът на живота не може да се наруши. Значи трябва да се живее. Значи друг изход, освен да се живее, няма. И ако трябва да се живее, то не е ли по-добре да се премине през живота не като отчаяно, прегърбено същество, а с гордо вдигната глава, както това подобава на духа, пазещ своето достойнство. По-добре е да бъдеш еднакъв и в щастие и в нещастие, и в радост и в мъка, отколкото да бъдеш ветропоказател за различни ветрове. И все пак, независимо от всичко дадено по-рано, същността на проявата на равновесие в живота не се разбира. Как да обясним, за да достигне до съзнанието и да попие в плътта и в кръвта, че върху равновесието се държи всичко, че нарушението на принципа на равновесие е разрушително даже за пъна, че дезинтеграцията на материята става благодарение на извеждането на явлението или предмета от състояние на равновесие. Нарушението на равновесието предизвиква пълна беззащитност на аурата. Никакви обстоятелства не могат да служат като оправдание за загубата на това скъпоценно качество. На известна степен загубата на равновесие ще означава гибел на съзнанието. Човекът загубил равновесие става безсилен. Но качествата на духа се утвърждават в Мен и от Мен. Загубилият вяра в Мен се превръща в празна черупка. По-добре е да загубиш всичко и да се лишиш от всичко, отколкото от Учителя. Трябва да се научите на доверие, въпреки и противно на очевидността. Така наричаните факти не са доказателства. Истината лежи в същността на явлението, а не на повърхността, видима за окото. Вярата в Учителя трябва да бъде в сърцето, а не във видимостта на привидните условия на живота. Имайте непоколебима вяра в Мен. И тогава може смело да се върви през живота, какъвто и да е той.

72. (7 февруари). Приятелю Мой, испитанията могат да бъдат твърде многообразни. Всяко проявява неизживените свойства. Ако испитанието е преминато успешно, необходимостта от него отпада. Испитанията ще продължават дотогава и в различни видове, докато не бъде достигната нужната за даденото стъпало степен на изискваното качество. Стъпалата на възход нямат край, така също са безпределни и качествата в своя потенциал. Животът развива и закалява нужните качества в човека, и ако процесът става съзнателно, то развитието върви бързо. Владиката е Загрижен за това всеки ученик да преуспява в натрупването на нужните качества на духа. Целта на Учението е съсредоточена върху това. Без развитие на качествата няма движение напред. Без развитие и задълбочаване на качествата животът става безцелен. Тъй като

еволюцията на битието в крайна сметка представлява и има за цел утвърждаване на качествата на висшите огньове в човешкия дух. Тъй като качествата са и огньовете, изкристализирали в Его-то на човека и горящи с огньовете на най-тънките енергии. Следователно огненото преображение на човека се заключава в трансмутацията на неговите качества - носители на различни форми на пламъка. Всяко качество пламти със свой цвят. Характерът, силата и оцветяването на огньовете зависи от свойствата и изтънчеността на качествата. Качествата на духа се проявяват във вибрациите на аурата и нейното оцветяване. В качествата се изразява същността на човека. Човекът е носител на своите качества и огньове, изразявани от него. Подобно на това как нагорещеният метал приема желаната форма под ударите на чука, така и качествата на човека, направлявани от волята под ударите на живота приемат нужните форми за проява на съдържащите се в тях огньове. Съзнателната работа над развитието на необходимите качества в себе си представлява най-неотложна задача на всеки ученик. Трябва само внимателно да се следи какво именно качество се стреми да изработи и закали допуснатото от Учителя изпитание. Съзнателното отношение към изпитанията много ускорява процеса, подтикван от две страни: от страна на ученика и от страна на Учителя. Така пътят става бърз и се избягват ненужните повторения и особено забавянето на движението през неразбраното поредно изпитание. Ще гледаме на изпитанията като най-бърз способ и метод за възход на духа, а не като на причина за огорчение, униние и оплаквания. Искам да ви видя бодри, радостни и светли в огньовете на изпитанията. Това ще бъде и подвигът. Пътят на радостния подвиг е най-бързият път. На всичко вървящо насреща трябва да се гледа така: ще устоя ли? Ще издържа ли поредното изпитание? Ще постигна ли нужната степен на напрежение на огньовете? Няма ли да се пречупя духом? Вървящият с Мен е победител винаги, даже и в най-трудните изпитания, но сам няма да достигнеш. Нека всяка трудност и изпитание само да ни сближават. Вървим заедно, сине Мой, към крайната победа.

73. Да бъдеш заедно с Мен винаги - значи да бъдеш със сърцето и в мислите с Мен. Когато сме заедно здраво и неразделно, споени с предаността и устрема към Мен, нищо не е страшно, всичко се преодолява лесно и се вижда бъдещето, неотнимаемо от Нас и неотделимо от Нас. И огньовете се вместили лесно. Но стига да отслабне връзката и чудовищата на мрака използват от своите бърлоги и обкръжават съзнанието с безизходност, страхове, мисли за ненужност и безцелност на пътя, опитвайки се да нанесат удар там, където са помръкнали защитните огньове. Тъй като огньовете неизбежно помръкват при отдалечаване от Учителя. Да допуснем, че ларвите на съмнението са победили, че те здраво и устойчиво са увиснали върху аурата. Да допуснем, че тяхната логика на очевидността е вярна, да допуснем, че Учителя го няма. А по-нататък какво? Къде ще отидеш, към кого ще се обърнеш за помощ и поддръжка, кого ще попиташ, в какво ще намериш целта на живота и за какво изобщо да живееш тогава, когато всичко си е отишло и не е останало нищо в замяна? И ще ти помогнат ли страшните твари, подобно на прилепи увиснали върху аурата и изсмукващи последните сокове на живота? Пусто и безпросветно ще стане наоколо. И бъдеще няма да има. Тъй като без Учителя няма и Учение, няма го и всичко това, заради което си струва да живееш. Затова Казвам: „Не попадайте в мрежите, щателно и хитро разставени (заложили) от тъмните ръце”. Може да се заплетеш и, заплел се, да не се измъкнеш. Усещането на облекчение след нощните страхове, когато ларвите на страха бяха отхвърлени, беше правилно. Утвърждаването на Учителя въпреки логиката на

очевидността и призраците на лъжливата обичайност, утвърждение силно, сърдечно и победно, лиши тварите от сила и те отпаднаха, освобождавайки аурата. Много прилепчиви твари се тълпят наоколо, очаквайки в кого да се впият и от чии излъчвания да се хранят. Ако светлите качества представляват огньове на светлината и не ги допускат, то тъмните качества, даващи в аурата на носителя тъмни еманации, с които се хранят тъмните същности, ги допускат. И горко на допусналия зараза или помрачение на духа. Тварите или ларвите на страха, съмнението, завистта, злобата и всички останали отрицателни качества могат да обкръжат своя породител с непроницаем пръстен тъмнина и горко на този, който встъпи във връзка с тях. Може да се забележи как омрачават и обезсилват тъмните мисли. Мисълта, бидейки същество от Тънкия Свят, пулсира около своя създател. И ако тя е от мрака, то със своята тъмнина според силата си неутрализира тази светлина, която все още е налице у породилия я човек. И ако човекът, породил непредпазливо тъмна мисъл или допуснал чужда в своето съзнание не намери сили да я отхвърли от там, то тя ще се блъска и трепти около него докато не изчерпи своя заряд върху своя породител или върху това съзнание, което е позволило на чуждата мисъл да завладее полето на неговата изява. Охраната от мисли трябва да бъде особено силна. Но заедно с Учителя всяко явление може да се разбере и да се въоръжиш своевременно духом. Но горко на незнаещия и горко на отстранилия Учителя. Усилените вълни на тъмните въздействия, срещу които няма вече защита, са неизбежни и няма вече кой да обясни ставащия процес. За докосналия се до знанието без Учителя вече няма път и няма живот. Затова Допускаме за ученици само тези, за които няма връщане назад. Но затова пък и грижата е за тях. И макар, че изпитанията са трудни и пътят е тежък, вървящият с Мен е винаги победител. Не трябва само да се възприемат трудностите на изпитанията за безизходност. Изход има винаги и той винаги е отворен към Учителя, Който, макар и невидим, но винаги е близо. Знае ли за това ученикът или не, усеща и чувства ли това или не го чувства, но Учителят е близо винаги, във всеки момент от вашия живот. Но Учителят е близо в духа. Значи трябва да се устремяваш към Учителя в духа и да бъдеш близо в духа.

74. (8 февруари). Сине Мой, магнитът притегля железните стърготини. Магнитът на човешката аура привлича от обкръжаващата сфера и сфери тези елементи, които съответстват на характера и степента на нейните излъчвания. Магнитът на духа постоянно привлича към себе си нещо по закона на сродството и съответствието. Това за което мисли човек и това, което чувства, представлява в него полюс за притегляне на тези същите емоции, мисли и чувства от обкръжаващите го сфери. Радостта привлича радост, сълзите – сълзи, страхът – страх, мъжеството - мъжество и така до безкрайност. Каквото и да помисли или да почувства човек, веднага в неговата аура се усилюва притеглянето от пространството на елементи, родствени на неговите преживявания. Раздразнената аура, пълна с империл, като магнитът - стърготините ще събере от средата, в която се намира, разлятата в нея добавъчна зараза аероперил. Така може да се ходи по Земята и нараствайки и увеличавайки радостта, безстрашието, страха, униинето и всяко качество, допуснато за осъществяване в своя собствен микрокосмос. Магнитът на аурата действа постоянно и непрекъснато. Но той е подчинен на волята. Човешката лаборатория допуска волево съзнателно усилюване или отслабване на всяко качество, особено ако за утвърждаване или унищожаване на качеството се призове сърцето. Магнитът на аурата действа, но лостовете от неговите енергии се намират в ръцете на човека. Те се управляват от волята. Магнитът на своята същност може чрез

волята да се настрои във всяка тоналност, на всяка вълна, на всяко съзвучие. Така проявата на качествата зависи от настройката на магнита на аурата. Всичко може или да се усили, или да се отслаби. Външните въздействия постоянно се стремят да предизвикат в нашите обвивки движение или вибрации по съзвучие. И ако аурата е склонна да звучи в нотата на радост, раздразнение или униние, то тя и ще звучи на привычната нота, извличайки от пространството родствени елементи и през цялото време усилвайки се от тях. Пространствените въздействия върху аурите със слаба воля са много силни и заразни. Масовите епидемии или масовите психози са явление, потвърдено с факти. Затова магнитното състояние на аурата, нейният характер и настройка са извънредно важни. Това е като мрежа, заметната в пространството за привличане на улов по съзвучие. Така се привличат много съзнателни същности, усилвайки с това допуснатото състояние на аурата. В проявата на отрицателни качества човек може да премине всички допустими граници и да завърши с обсебване и лудост. Това ще бъде логическият завършек на разпуснатостта на съзнанието и нежеланието да се поемат лостовите на управление в собствени ръце. Магнетичността на аурата се проявява както в голямото, така и в малкото. Затова никакво, даже малкото усещане, мисъл или емоция не са избавени от своето свойство - да привличат тъждествени елементи отвсякъде. Така човек постоянно и непрекъснато служи на тъмнината или Светлината единствено само със състоянието на своята аура. Всичко светло и положително в него служи на Светлината, привличайки съзвучни елементи, всичко тъмно, сиво, отрицателно – на тъмнината. И докосналият се до Светлината не може да не знае на кое в дадения момент служи, тъй като служенето се определя и обуславя от състоянието на аурните излъчвания. Много говорят за Велико Служене, вдигайки очи нагоре и устремявайки се към небесата. Но Служенето се извършва на Земята. И състоянието и настройката на човешкия магнит или допуска Служене, или го прави невъзможно, колкото и високо да се обръщат очите. По аурата и нейните излъчвания Съдим и Оценяваме дошлите при Нас, а също и степента и характера на Служене. Нито думите, нито постъпките, нито характерът имат значение, ако светлата аура излъчва светлина, а тъмната – тъмните излъчвания на черните огньове. В това се заключава и същността на тъмното или светлото Служене. И каква е ползата за човека или за хората, или за пространството, ако човек говори за Светлина, а излъчва тъмнина. Красивите думи и високите изречения, и свещените текстове няма да помогнат, ако човек носи в своята аура зли излъчвания. Тъй като добрият изнася от съкровището на своето сърце добро, а злият – зло. Така делението на хората на светли и тъмни е по-дълбоко и по-трагично, отколкото това изглежда на пръв поглед: и не всеки повтарящ „Господи, Господи” ще влезе в Царството на Светлината, тъй като думите нямат никакво значение, ако те не са потвърдени със сърцето и аурата и не са наситени с техните излъчвания. Думите на лъжа и лицемерие, несъответстващи на своята форма, раздират пространството със своя дисонанс, пораждайки вихри на разрушение. Хармоничното, светло и спокойно състояние на аурата е безценен принос в светлото строителство на Новия Свят. Искам да видя Моите като светли строители. И ще Помогна при всяко усилие да се увеличи Светлината. Проявете загриженост за състоянието на вашата аура. Нейната магнетичност ви прави отговорни пред пространството, тъй като усилвайки своята светлина унищожаваме тъмнината, но и обратно, тъмните излъчвания усилват тъмнината наоколо и предизвикват нейното

набъбване, ако са достатъчно силни. Трябва всеки да си даде ясен отчет за това на какво служи – на светлината или на тъмнината.

75. Правилно, приятелю Мой! Именно животът е бойно поле за Индивидуалността, съществуваща в материята, за нейното развитие и битие. И опасностите са претеглени, и духът не е заплашен. Само такова разбиране отговаря на напрежението на момента. Армагедон приключи, но борбата за собственото усъвършенстване остава. И опасността ще бъде както и преди спътник на въплътеното битие. Но воинът мисли не за опасностите, а за победата. И победата може да бъде само над себе си. Тъй като победилият себе си побеждава света. Привидната външна победа над врага не трябва да въвежда в заблуда. Разпънатието на кръста Учител е Победил света, а не разпъналите Го и не този, който Го е предал. Но даже и разпятието е било допуснато от Силите на Светлината. Силите на Светлината са непобедими. Тяхната мощ е безпределна. Световите се движат от нея. И не групичката тъмни на малката планета може да Им противостои. Привидната бавност на еволюцията зависи от свободната воля на човечеството и бавното развитие на съзнанието. Стъпалата на еволюцията се обуславят от напредъка на съзнанието. Да се ускори прекомерно не може: съзнанието може да се пречупи. Учението дава и указва нужните условия, без които възходът е невъзможен. Основата си остава Учителят и прилагането на Учението в живота.

76. Ако се обременявате от живота според ударите, нанасяни от него, то не би трябвало да се живее. Затова е по-добре да се издигнеш над него и да съзерцаваш или да гледаш на него отгоре. Така е по-добре да гледаш и на самия себе си, стоящ в средата му. При проекция на тънкото тяло физическото си остава на място и на него може да се гледа отдалеч. Така също може да се гледа и на всички останали тела, когато остане само единствено Гледащият, отделен от тях. Това отделяне на висшето “Аз” от изпълнителя на земната и тънка роля ще помогне да се издигнеш над живота и да се научиш да живееш не в настоящето и в бъдещето, а във вечното. Но опитът показва колко трудно е да се отделиш от тялото даже в мислите и да си представиш себе си стоящ встрани от него. Не по-малко трудно е и да се облети мислено света, носейки се с мисъл и представяйки си се във всяко място на земното кълбо също така ярко, както и в своята стая. И това помага за победата над пространството и разделянето на обвивките. Всичко се извършва вътре и в духа. Вътрешният живот на духа е изпълнен с чудеса. Вратите на Тънкия Свят са отворени. Може да се живее в двата свята, съхранявайки паметта за Невидимия Свят. Отначало ще има само проблясъци, но после те ще стават все по-ярки и по-ярки, докато не се извърши съединяването на световите в съзнанието. Учителят се Стреми да обърне живота от всички страни за да умножи опита. И ако понякога е трудно, но затова пък е чудно. След всяко изпитание, след всяка трудност в случай на победа следва разширение на съзнанието и придобиване на нови знания. След плащането идва получаването. Затова не трябва да се огорчавате, че нищо не се дава безплатно. Кой ще поиска да бъде тунеедец? Трудностите дават опит, опитът дава знание. Затова е труден животът на ученика, защото знанието тече в Чашата на широка вълна. Но победителят на живота не се спира пред нищо, стига само познаването да не се прекрати. Затова нека да доверим своята лодка на мъдрата Водеща Ръка на Учителя. Той Знае в каква последователност да развива съзнанието и няма да го затрудни прекомерно. Помнете: след победата идва получаването.

77. (9 февруари). Принципът на придвижването в Тънкия Свят е много прост: където е мисълта, там е и съзнанието. Съзнанието следва мисълта. Мисълта се движи и на Земята с невероятна бързина, но съзнанието е приковано към тялото. Тънкото тяло е леко и се движи заедно със съзнанието. Значи цялата работа е в мисълта. Да си представим човек никога не напускал своето село, задоволяващ се с това положение на нещата и не желаещ нищо да измени. Да си представим, че той никога не е мечтал за това да пътува някъде. В Тънкия Свят той, който никога не е мечтал за движение и там ще се движи в тези същите предели, както е правил това и на Земята, ако неподвижното съзнание не го превърне в спящ истукан. Притежавайки крила на духа и възможност да лети с бързината на мисълта, той ще бъде така неподвижен в духа си, както е бил на Земята. Даже простите пътувания и пътешествия освобождават силно съзнанието. Човек ще се движи свободно по създадения на Земята шаблон. За летците е добре. На тях им е лесно да летят. Този, който знае значението на мисълта за движението, е ограничен само от нея и нейните дерзания. На много се помага да се ориентират в новите условия, ако у преминалите има желание да слушат и да вярват. Инертността на съзнанието пречи на много и там, както е пречила и на Земята. Но даже когато си в тяло движението в мислите е много полезно. Добре е да се осъзнае, че даже и на Земята нищо не може да препятства полета на мисълта. И ако съзнанието не успява, то все пак частици от духа отлитат след мисълта, донасяйки често неосъзнати тънки впечатления. Едно е несъмнено: и на Земята съзнанието се свързва в пряка връзка с това, към което или към когото е устремена мисълта. Най-лесно от всичко се придвижва в менталното тяло, тъй като то е тялото на мисълта. Астралното тяло не е толкова подвижно. За огненото тяло няма граници. В Тънкия Свят могат да бъдат удовлетворени всички стремежи на духа, ако те не носят физически характер и телесни желания. Състоянието в Тънкия Свят е според съзнанието. Богаташът и нищият, царят и робът са равноправни в своите възможности, които са в духа. За възможностите в Тънкия Свят трябва да приучваш себе си на Земята, изучавайки неговите условия и закони. Там е възможно и осъществимо всичко, което допуска съзнанието. Този, който не е разкрепостил своето съзнание на Земята, пристига във Висшия Свят като затворник. Затова Нашето Учение може да се нарече Учение на Свободата. То се стреми да освободи духа от всички връзки и вериги, с които той е скован. Най-страшните окови, това са догмите, застиналите предразсъдъци, изкристализираните през вековете масови заблуди и лъжливи вярвания и представи. Човечеството живее потопено в тях, даже не забелязвайки тяхната власт над съзнанието. Ето, живели са милиони хора и са мислили, че Земята е плоска. И сега милиони предполагат, че след смъртта няма живот, че човек живее само веднъж на Земята. Има много подобни изкривени истини и съзнанието е в тях като в менгеме. В тях живее и в тях отива в Невидимия Свят, Света на безгранична свобода, скован от своето собствено невежество. Земните стремежи на човека му създават пределите на възможностите в Тънкия Свят. Затова Ние Казваме: “Устремете се в Безпределността и се устремете безпределно”. Безпределността с всички нейни възможности е поле за изява на съзнанието. Приемете Безпределността духом и в духа. В духа ние сме безпределни, а не в тялото. Както от Земята се виждат звездите, така и от тялото – Безпределността. Тялото не е тъмница, а лаборатория на чудни възможности. Тялото е тъмница за слепите. В тялото се запалват центрове. Тялото се преобразява от огньовете, за да служи на духа. В тялото се съдържат чудни възможности. Тялото не е тъмница, а инструмент на духа.

78. Трябва най-после да се разбере че всичко, което се отнася до Учителя и Неговото Дело, извежда съзнанието от сферата на земното и временното в сферата на непреходното. Нишката на живота е протегната над мяркащите се дни и нощи, над сменящия се поток от явленията и върху нея са нанизани отделните възплъщени като мъниста. От век към век, от хилядолетие към хилядолетие преминава връзката с Учителя, укрепвайки се и нараствайки по своята сила. Можем да я наречем мост към Безпределността. Можем да я наречем път към вечния живот или път към постигане на вечното битие. Можем да я наречем пътека за достигане на безсмъртието. Затова сред всички условия и превратности на съдбата, заплашващи отвсякъде, спасение може да се намери в Общуването с Учителя. Говоря за спасение, тъй като времето е страшно и сложно. Служенето в трудни условия се цени особено от Нас. И когато се напрегне нишката на връзката с Великото Сърце, в пространството звучи сияйна струна Светлина, прорязвайки го през земните простори. Планетната мрежа на Светлината укрепва. Тогава бдителното сърце е на стража. И Учителят се Радва на победното звучене на Светлината. Струната не може да звучи, ако не е укрепена с другия си край в преданото сърце на ученика. Но когато тя е свързана здраво, по нея се предават Вибрациите на Великото Сърце. Дръжте здраво нишката на живота, протегната към Учителя. Освен нея няма нищо. И мракът на разсъмване преди Великото Пришествие няма да надвие и няма да потуши огньовете на сърцето, пламтящо с любов към Призовалия го на пътя на живота. Затова е важно да се устои и затова е трудно. Плътният свят ще се опълчи срещу носителя на Светлина. Но спасението е в Мен, но Учителят е близко и тъмнината няма да победи сърцето, предало се на Светлината. Сред непоносимите условия на живота помнете: ще устоите с Владиката.

79. (10 февруари). Да, Да, Да, представянето на Лика на Учителя пред духовното око има грамадно влияние върху целия живот на човека. Но хората предпочитат да си останат нищи по дух, отколкото да помислят за най-нужното. Изглежда лесно и просто да се следва даденото указание, но даже знаещите, даже докосналите се до Учението често преминават мимоходом. Изпращаният Лъч носи в себе си Образа на Владиката. Приелият Лика установява връзка с Лъча и по Лъча получава. Когато Съм Идвал Съм Говорил за Царството и за най-скъпоценните съкровища, но хората искаха да видят в Мен земния цар и мислеха за земните богатства и се домогваха до земното благополучие. Но това беше отдавна. А сега? За съжаление даже и сега много подхождат към Учението с користи и лични цели, мислейки да преуспеят в земните дела, а не в надземните. Мнозина безсъзнателно търсят и се домогват до земно благополучие, а не за преуспяване в духа. И мнозина ги очаква жестоко разочарование. Пътят на духа е труден и не донася спокойствие. Напротив, обременяването с обстоятелства се усилва според ръста на духа. Според силата са и изпитанията. Колкото по-силен е духът, толкова по-трудни са изпитанията. Растежът на трудностите указва за растеж на духа. И мъдрият не може да се оплаква от това, че неговият дух расте и че той има явни доказателства за това в нарастването на трудностите в живота. Според духа е и животът. Грижите растат, а с тях и сложността. Опасностите следват по петите. Но духът е нерушим и неуязвим за явленията на плътния свят. Хората предполагат, че с външните разрушения търпи ущърб и духът, но Его-то на човек не може да бъде разрушено от измененията във физическия план. То се състои от по-тънка материя. Даже ако целият земен живот, цялото неудачно възплъщение се зачеркне от книгата на неговия живот, Его-то си остава нерушимо и

това трябва да се разбере. Човек трябва да си каже: “В земните плътни сфери няма нищо мое и няма нищо здраво, което да не може да не ми се отнеме. Всичко не е мое. Нищо не ми принадлежи. Аз съм само гост в света на земните сънища и илюзии”. Плътният свят утвърждава себе си и своята значимост за човека, но мъдрият казва, че физическият свят и всичко, което е в него, е само опитно поле за съзнанието, кълновете на което поле се променят ежегодно. Плътният свят не е самостоеен и не е самоцел. Тъй като ще премине и Земята, и Луната, и Слънцето. Плътният свят е само стъпало към Висшия Свят, а Земята - към Висшите Планети. Но духът е вечен и безвременен. Вечни странници, преминаващи своя път през горчивия живот на Земята, вие няма да намерите на Земята безсмъртния, сияещ с огньове, живот. Затова Казвам: птиците имат гнезда и зверовете – бърлоги, но Човешкият Син Няма място, в което да Преклони глава. Трябва да се усети със сърцето краткостта на земния живот. Еволюцията се заключава не в това нещо да се построи или създаде, а в това създавайки или изграждайки веднага да продължиш по-нататък и да вървиш безкрай към нови и нови достижения, без да се спираш и успокояваш пред нищо. Затова Ние Приветстваме строителството на Новия Свят като ново мощно стъпало на еволюцията, проявяващо се в нови форми на живот. Нека старото да се заменя постоянно с ново. Колкото и добро да е това старо, то вече не е добро затова, че е старо, следователно нуждаещо се от усъвършенстване. Старото стъпало на еволюцията винаги ще защитава и отстоява себе си и ще се бори за своето съществуване, но Ние Сме винаги с новото. Учителят е нов всеки миг и утвърждаването на вечно новото в живота представлява Негова основна задача.

80. Неразделеността на устрема е непременно условие за успех. Може ли корабът да върви към целта, ако носът се стреми напред, а кърмата назад? Така е и преди потъване в съня. Корабът или лодката на духа трябва да има или да избере една посока, не бидейки раздирана от противоположни и отвличащи от целта мисли. Мисълта се устремява към Учителя, а различните чувства, желания и интереси към текущите дела отвличат съзнанието към себе си, прихващайки и сърцето. Получава се дом, разделен в себе си. И желанието да се извлекат от състоянието на сън нужните впечатления не се осъществява. Когато стрелата лети към целта всички нейни части участват в полета, иначе тя ще се разчупи при движението и ще падне. Така е и с нашия устрем преди потъване в сън. Ако нашия микрокосмос не представлява един монолит и устремът е пречупен вътре по линия на различни интереси и емоции от изминалия ден, то и устремът, подобно на счупената стрела, се разчупва в пространството, увличайки нашата същност по родствениите ѝ слоеве. Монолитът на устрема изисква еднородност, цялостност и участие в него на цялото сърце. Именно трябва да се устремим с цялото сърце, не оставяйки пътечки за яркозвучащите земни стремежи. Тънкото съзнание, раздирано в себе си, не може да достигне целта. Така неуспехът в това направление може да не учудва, ако условието за неделимост на устрема не е спазено. Това е първото условие. Втората трудност се заключава в това, че транспонирането на тънките впечатления от земния мозък изисква голям опит и навик. Много зависи от степента на оформяне на висшите проводници. Тъй като целта е да се достигне степента на отделената и съзнателна проява във всеки на съответстващите им планове. Учителят търпеливо провежда продължителна работа, постепенно подготвяйки тънкото и ментално тела за тяхната разделена проява. Много условия на съвременния живот и особено на живота в градовете силно препятстват това. Но в една или в друга форма

устремът към Учителя преди сън донася явни следствия. Нощем Ние Учим. Денем това знание пропива в бодърстващото съзнание. Съзнателната кооперация от страна на устремяващия се дух помага значително. Кооперацията с Учителя е двустранно сътрудничество. Даже простия телефон изисква кооперация на двете съзнания преди да се състои разговорът. И слушайки човек се стреми да се изолира от всички външни възприятия. За да се разбере една книга трябва да се съсредоточиш върху нея. Законите са еднакви във всичко. Възприятието изисква изолираност в нужния канал. Едно е несъмнено: желаещият достига.

81. (11 февруари). Наистина е така! Всички творят в свое име И затова техните дела са малко успешни. Но творящият в Мое Име притежава силата за изпълнение и Моята благословия над извършваните дела. Трябва да се разделя Моето от своето, Общото Благо от личното. И когато свое, когато лично не остане и всичко ще се твори с Моето Име, в Мое Име, тогава пътят на живота става пълен. Мнозина вървят по свои пътища, пътища водещи към смъртта, пътища на смъртта, но Аз Говоря за непреходното и вечното и за пътищата, водещи към Безпределността. Може да се живее така, че всяка крачка по пътя на живота, извършвана в Мое Име, да води към тази огнена цел за утвърждаване безсмъртието на духа. Не става дума за това дошлият при Мен да се нуждае от духовна храна, ако изборът е направен и пътят е решен. Пътят с Мен е път на освобождаване на духа от земните израстъци. Всичко в себе си се претегля върху везните на Безпределността и се отбира само това, което е нужно за дългия път. Който е натоварен с тежък багаж, стъпва тежко и бавно. И другите, непретоварените, могат лесно да го изпреварят и да вървят по-бързо. Трябва да се освободите от несполучливото бреме и да вземете със себе си само най-необходимото. Пътят е дълъг, защо да затруднявате себе си напразно? Ако повечето от мислите, браздящи по повърхността на съзнанието се изхвърлят поради пълната им ненужност, човек няма да претърпи от това никакъв ущърб. Човешкото съзнание е задръстено с ненужни, безцелни и вредни мисли. Добре е да се научите да допускате само полезните и светли мисли. Такива мисли ще бъдат свръхличните мисли, мислите за Общото Благо, мислите за Светлината и устремени към Светлината. Много ценна енергия се изразходва напразно, докато в същото време тя е нужна за изграждане на живота. Да помислим за това как да управляваме по-добре своите мисли, за да се творят мисли в Мое Име.

82. Земното е позволено в пределите на законността и съблюдавайки нужната мярка. Всичко останало подлежи на изживяване. Но главното е нищо да няма власт над съзнанието. И чревоугодникът, и въздържаният човек - и двамата се хранят, но по различен начин. В това различие е всичко. И змията, и орелът имат гнезда на Земята и могат да се движат по Земята. Но у змията няма крила. И орелът се спуска на Земята, но неговата стихия е въздухът, а животът му е в полетите. Рано или късно ще се наложи да се откъснете от всичко, привързващо към Земята и колкото по-рано, толкова по-добре. Освободението се заключава в изживяванията, а не в подавянията (в изживяването, а не в потискането) [на желанията – необходимо ли е, толкова ли е трудно човек да се досети какво се има предвид?]. Детето изоставя детските игри в хода на своя растеж. Те стават ненужни за него. Всяко насилствено подавяне (потискане) влече рецидив. Но снизхождението, разпуснатостта и примиренчеството укрепват корените на това, което подлежи на изкореняване. А да се изтръгва из корен е болезнено, затова не трябва да се предавате в мислите на това, което подлежи на изкореняване. Корените на явлението,

лишени от подхранващите сокове на мислите, ще започнат да съхнат и ще умрат. Това, което се подхранва от мислите, расте и укрепва в микрокосмоса. Не трябва да се изразходва енергията на мислите за това, което подлежи на изживяване в духа. Нежелателното явление отначало трябва да се изживее в духа, за да изчезне от живота. Така върху всички явления вътре може да се наложи печатът на осъждането или печатът на утвърждаването и последното ще живее. Да бъдем предпазливи с това върху какво поставяме утвърждаващия печат на духа, за да не отгледаме плевели.

83. Застрашаващите явления висят над съзнанието, подобно на чугунена плоча и го натискат. Могат да го натъпчат в земята. Трябва да се учите да се освобождавате от явленията, лежащи като каменна тежест върху сърцето. Нали птицата пее даже и в клетката. Духът не е ли по-горе? И няма такива тъмни стени, които да могат да заглушат песента на изправил се дух. Низините притискат тежко, но затова на върховете е леко. Издигналият се в духа на върха се освобождава от налягането на низшите слоеве. Издигнете се! Призовавам да се издигнете към блестящите височини на духа. Само издигайки се към тях може да се излезе от потока на обичайния живот. Зова прозрелите духом след Мен към безпределните висини на Вселената. Какво са за нас тежките години на целия земен живот, когато Вечността лежи пред нас. Духът се извисява все по-високо и високо над малката плътна планета. След нея е Безпределността, след нея са световите и звездните дълбини на Безкрайността.

84. Този, който се е устремил духом към Нашата Твърдина трябва да разбере, че условията на нейното битие освобождават съзнанието от рамките на триизмерната действителност. Твърдината стои над текущия земен живот като замък върху висока скала над реката. От Кулата се вижда потокът на живота, стремящ се надолу. Твърдината стои върху скалата на Вечността. Вълните на триизмерните явления не могат да я смият: те не могат да се издигнат до Нея. От Твърдината и от Кулата духът може да съзерцава явленията от живота, не бидейки увличан от тях във вихровите фунии на неговите водовъртежи. Пребивайки с мисъл в Твърдината духът може да осъзнае себе си свободен. Твърдината е обител на духа. Твърдината е защита от накипа на земния живот. Твърдината е символ на свободата. Твърдината е прообраз на далечните огнени достижения на човечеството. Твърдината е последното стъпало и завършека за тези, които са приключили своите сметки със Земята. Твърдината е домът на духа.

85. (12 февруари). Ускоряването на събитията се извършва в прогресия. Колкото са по-отдалечени, толкова по-бързо. Но все към тази същата заповядана цел. И кой може да каже кога ще настъпи кулминацията, разреждаща напрежението. По-добре е да се очаква без очакване. Ще дойде време, когато народите ще се съберат под Знамето на Мира, а не на войната. И това знаме ще бъде Нашето Знаме на Мира. А сега за друго, за близкото. Решава се съдбата на страните, а с тях и нашата съдба, личната на всекиго. Животът е даден за възход. Предназначението на духа е да се издига. Всичко, което способства за това, е благо, а което го пречатства, е зло. Но решава характерът на въздействието, неговата степен и направлението на волята. Когато Казвам: всичко ще Преобърна в полза, с това Искам да укажа, че всички условия и обстоятелства могат да се използват за благо. Няма противни обстоятелства. Всичко помага на възхода, ако вървите с Мен. И приятелите и враговете, и доброто и лошото - всичко служи на възхода. Роптаят и се оплакват от живота тези, които не знаят, че победата е винаги с Мен и когато са с Мен всичко служи от полза. Стъпалото е високо, когато стихии и

стихийните духове започнат да служат на човека. Всичко служи и се подчинява на огъня. Огнената воля заповядва на стихииите. Огънят на запалените центрове дава власт. Носителят на Светлина се снабдява с огнена власт. За феномените са нужни условия. Стихиите не трябва да се изкушават. Стихиите не трябва да се безпокоят без крайна нужда. Напразното чудо е равностойно на престъпление. Феноменалната страна трябва да навлезе в живота на ученика като естествено неизбежно следствие на неговия пламенен устрем. Истинското достижение влиза в живота, без да нарушава равновесието нито на стихииите, нито на самия организъм. Следя за нормалното развитие на нужните способности и Способствам за всяка своевременно. Лесно се приобщават към живота в Твърдината, ако изоставят своята личност зад нейния праг. Трябва да се учите да отхвърляте личните одежди, когато сте с Нас. Те са временни като костюма на актьора на сцената. Ние Имаме работа с истинската, непреходна Индивидуалност на човека. Личността Ни е нужна и Ние я Ценим само дотолкова, доколкото тя е готова да служи вярно и устремено на индивидуалното Его - на своя владика и повелител. Затова трябва да се оставят жената и децата, и цялото свое имущество и отвърщайки се от себе си да отхвърлиш своята личност, за да се приобщиш на свобода в Моята Кула към Дните на Моя Живот. Но хората предпочитат да разбират Моите думи буквално и... не преуспяват. Всичко се оставя в духа и приобщаването към Мен става в духа. Това е и приобщаването към Тайната. Но хората и от това са направили образ и форма, която е загубила своето съдържание. Иначе биха живели. Но не живеят, а се мятат в обятията на смъртта и на всичко, което е обречено на нея. Затъват във временното, когато е отсъдено вечното. Изпълнени са със себе си, с личността, с егоизма, когато само висшето, свръхлично "Аз" е безсмъртно. Елате при Мен, но оставяйки всичко временно и лично пред прага. Аз Съм прагът на духа и пътят е само през Мен, но без тежестта на ненужния товар. Ако се обърнете към Мен освободени от земните окови вашата награда ще бъде голяма. Затова Казвам: "Оставете всичко пречещо". И ти, стоящият пред Мен в осъзнаване на своята свобода, благо на теб! Ще те Приема в Кулата и ще Наситя напълно твоите стремежи. Ще ти Дам благо. Но величината на благого не се измерва със земните блага. Благого се дава от духа и в духа. Да дадеш благо, да дадеш благодат и да получиш благодат е щастие за духа. Принасям Даровете на Духа на Земята. Къде сте вие, желаещите да ги получите?

86. Сине Мой! Степента на отреченост от себе си е и степен на възприемане. Това се отнася както за обективните, така и за субективните впечатления. Над каквото и да се съсредоточи съзнанието, всички останали канали на възприемане по възможност се затварят. Даже слушайки внимателно песен забравяш за всичко останало. Може да слушаш песен и в нея да забравиш за себе си, може да слушаш ударите на сърцето и вече повече нищо да не виждаш и да не чуваш, можеш да се съсредоточиш върху Мен, изключвайки целия останал свят. Лостът на волята установява канала на възприемане и впечатленията започват да се стичат по него. Превъртайки лоста задържат съзнанието в нужното направление, за да не се прекратява притока. Пълната изолация на съзнанието от страничните пречещи мисли е необичайно трудно. Затова чистотата, тоест целостта на възприятието е много рядко явление. Сякаш мисълта или впечатлението трябва да се промъкне през горски гъсталак, за да достигне. Процесът на възприемането е сложен. Най-трудно от всичко е да се изолира мисълта в един канал.

87. (13 февруари). Освобождението е в духа. Да се освободиш от тежестите в живота не значи да се избавиш от тези тежести и да ги отстраниш, но имайки тях и носейки кръста на живота да бъдеш свободен от техните въздействия. Всичко се заключава в осъзнаването, а целият процес на освобождение е вътре. Вън всичко си остава без изменение, но отношението към всичко, което преди това е тежало или помрачавало, или влияло, се променя коренно. Наводненията, лавините, пропастите, зверовете са долу, на върха тези опасности ги няма. Духом трябва да се издигнете и да се отречете в съзнанието от отъждествяването си в духа и съзнанието с живота в низините. Всичко се прави както преди, изпълнявайки своя дълг и задължения пред живота и хората, но духом си извън живота на низините. Да бъдеш в света, но не от този свят. Тъй като Моето Царство също не е от този свят. И Моите Дни не са от земния свят. И духът не е от Земята. Да отхвърлиш от себе си това плътно кълбо от земни явления, обхващащи съзнанието, ще бъде победа за духа. Трябва по-щателно да се намерят и разгледат тези вериги, които привързват съзнанието към Земята. Те са много: и големи, и малки, забележими и незабележими, но най-често невидими за окото. Домът, вещите, хората, книгите, различните условия - всичко държи и закрепостява съзнанието, а също и привычките, мислите и чувствата. Всичко това е загнездено в трите низши обвивки. Значи трябва да се освободиш от властта на трите. Излизайки от физическото тяло вече усещаме свобода и радост. Но колко огромно е чувството на свобода и радост, когато са отхвърлени оковите на всичките три. Духом трябва да се издигнеш над трите. Това може да направи само духът и това може да се направи само в духа. Отначало трябва да се осъзнае тежестта на плътта и астрала, а после вече да се правят опити да се отскубнеш от тяхната тиранична власт. Това и ще бъде възкръсване на духа към осъзнаване на извънземната, извънвременна, вечна своя същност. Това и ще бъде освобождението. За да достигнеш трябва да знаеш целта, към която трябва да се устремиш. И трябва да знаеш в какво се заключава същността на освобождението. Мнозина правят грешка предполагайки, че трябва да се освободят от някого или от нещо вън, когато трябва да се освободят от деспотичната тирания на трите. И най-тежкият от трите е астралът. Това е нашият палач и мъчител. И ако един изгубвайки кесията си плаче, а другият е спокоен и даже се усмихва, то нима работата е в кесията? И така е във всичко. Гордиевият възел от неразрешимите сплитове на земния живот може да се разреже единствено с меч на духа. Искам да ви видя свободно вървящи с Мен. Когато товарът стане непосилен и изход няма, ще се наложи да се вдигне мечът на духа и с един удар да се разреже кълбото от явления, поробили съзнанието. Отричането от земното, отричането от своето “аз”, проявяващо се в трите, ще бъде този път за освобождение. Искам да ви нарека синове на свободата, вървящи с Мен за Светлина.

88. Даровете и съкровищата на духа са безтегловни и невидими. Не могат нито да се продадат, нито да се купят. Може да нямаш нищо, но да ги притежаваш и може да притежаваш всичко земно, но да ги нямаш. Двама седят един до друг и даже облечени еднакво: у единият ги няма, а у другия ги има. И кой знае дали ги имаш ти, ако замълчиш за тях? Как да се определи тяхната величина и ценност? И у кого има везни, за да ги претегли? Но те могат да се проявят в творчеството. И затова пътят на изкуството е път за проява на натрупаните съкровища. Това е кристализация на огньовете на духа в плътни форми. По този начин огньовете на духа се проявяват в постъпките, чувствата и мислите: и човек изнася на бял свят от съкровищата на своето

сърце светлината, която е в тях. Светете със своята светлина и вашата светлина пред мрака на Земята да не угасва.

89. (15 февруари). По-добре е да се търсят причините за грешките и неправилните изводи в своето собствено мислене, отколкото да се приписват те на Учителя. Ходът на събитията върви не по вашите предположения, а по руслото на целесъобразността. Те се направляват от Ръката на Учителя. Подвижността на Плана дава главното направление, а не променящите се и подлежащи на промени детайли. И не личните дела, интереси или живот, а Общото Благо представлява цел на ставащото. Не трябва да изхождаш от себе си в прогнозите за бъдещето и да се ръководиш от тези неправилни предпоставки. И по-добре здраво да се вярва и нечакащо да се чака, отколкото да се губи вяра в неизбежното бъдеще. А дали то ще настъпи десет години по-рано или по-късно в общия ход на нещата няма значение. Това има значение в личния живот, но фантомите на личния живот не се отнасят към света на действителността. По-добре е да се превключи съзнанието от личното благо към Общото.

90. Сине Мой, усмихни се когато е трудно. Усмивката е най-доброто оръжие на духа. Благата усмивка е светлоносна. Когато детето се усмихва, около него е светлина, когато плаче, неговата аура помътнява и се помрачава. Суровостта е похвална, но и усмивката често осветява мрачините. Усмивката е показател за известно състояние на духа. И когато опасностите се гледат в очите с усмивка, това вече е геройство. Даже смъртта може да се посрещне с усмивка. Да се смени гримасата на раздразнение, злоба или страх с усмивка ще бъде вече победа. Много сълзи има в света и много мрак, но когато сълзите се заменят с усмивка мракът просветлява. Мрачното изражение на лицето и мрачното състояние на духа не са признак на духовност. И животното, и растението реагират на усмивката на човека съответно. На тях им става по-топло. Усмивката не е насилствена гримаса или условна маска, а движение на сърцето. Да срещнеш спокойно нападението на тъмните е добре, но с усмивка – двойно по-добре. Възможно е с усмивка да се поразисмъртоносно и врагът, без да имаш злоба на сърцето. Когато ви е много тъжно или много болезнено, опитайте да се усмихнете. Това също ще бъде победа на духа. Побеждаваме трудностите с усмивка. Глухакът често се усмихва, но усмивката на мъдростта е рядка и победна. Усмихнете се безстрашно на привидната безизходност на Майя, на тъмните зложелатели, затворили своя обръч около вас. Учете се с усмивка или чрез усмивка да побеждавате и преодолявате непреодолимото.

91. (16 февруари). Циклите на проява на съзнанието подлежат на ритъм. Пулсацията на съзнанието е законно явление. Огънят невинаги пламти. Гори винаги, но степените на напрежение се колебаят. Съзнанието не трябва да се насилва. Чудната птица на духа невинаги пее и не трябва да се огорчаваш от това. Също и чувствата и качествата на духа пулсират в своята проява, излизайки на авансцената и усилвайки се или оттегляйки се на заден план и намалявайки по напрежение. Законът за ритма означава и редуване. Редуването и смяната на явленията е закон на природата. Еднообразието поражда монотонност, приспиваща съзнанието. Смяната на явленията е нужна за поддържане живота на съзнанието. Иначе то ще заспи и огънят ще погасне. Така също и Учителят се приближава в нужните срокове. И в това също трябва да се разчита на Него. Едно не трябва да се убива – това е устремът. Пътят остава само напред и само с Учителя. Друго направление няма. Бързо ли, тихо ли, крачка или десет,

но в правилното направление. Даже да се почива трябва с лице към изгрева. Всичко ще бъде, всичко ще дойде в положеното време и огньовете на духа ще запламтят с нова сила.

92. Как да се съхрани Близостта? С нейното постоянно осъзнаване. Защо съзнанието се изпълва с всичко, което му се прииска, с изключение на най-нужното и именно тогава, когато времето е напрегнато? Всичко е суета, с изключение на Делата на Владиката. Всичко е ненужно, нужно е само това, което е нужно на Него. На Него са нужни делата на Светлината. Дела на Светлината се нарича всичко, което се твори в Светлина и се съпровожда със светли излъчвания. Без Светлина е тъмнина и служене на тъмнината. Светете със себе си, със своите излъчвания и тогава всяко ваше движение ще бъде дело на Светлината. Какво си мисли той, дошлият при Мен за Светлина, когато неговото съзнание затъва в мяркащите се вълни на потока на живота? Достъпът до Мен не е затворен. Достъпът до Мен преминава през отвореното към Мен сърце. И как може да се влива Светлина, ако сърцето е отворено към тъмнината? Отворете сърцето за Владиката, за да Може Той да влезе там. Но го затворете за мътния поток впечатления от еснафския живот. Животът на еснафа свърши. Да се държи сърцето отворено към Мен, независимо от каквото и да било, е вече подвиг. Ако някой иска да преуспее във възприемането на Нашите пратки, трябва да накара светските гласове да замлъкнат поне по време на възприемането. Осъзнаването на Близостта на Учителя се утвърждава и поддържа от волята. Съзнанието се изолира волево от всичко пречещо, външно и вътрешно. Не е достатъчно да се установи връзката, тя трябва да се поддържа напрегната през цялото време на контакта. Наоколо не е само притъмняване, а ураган от тъмнина и вихри и водовъртежи, увеличащи съзнанието в бездната. Да се запази Близостта в тези условия ще бъде немалка победа на духа. Сенките на мрака са се спуснали на Земята. В пространството наоколо е страшно. И все пак трябва да съхраниш себе си до Моя Ден и да не прегориш проводника. На вас не вие лесно! Но какво е за Носещите цялата тежест и отговорност за Земята? И ако на Нас е трудно, защо трябва да бъде леко на вас, разделящите труда и Товара на Владиката? Воини Мои, застанете още по-близо да Мен.

93. (17 февруари). (През нощта насън ме нападаха тъмните).

Сине Мой, Учителят давайки изпитанията не Иска да измъчи, а да укрепи. Терзанията са поради недомислие. Терзанията са безсмислени, тъй като са безцелни и не съдържат в себе си нищо конструктивно. Можеш да заповядаш на себе си да не реагираш на цял ред явления. Ако по заповед на волята за реакция на някакво явление се постигне отсъствие на всякаква реакция, съзнателно утвърдено от волята, то това ще бъде голямо достижение. Човекът е привикнал твърде да реагира рефлекторно на всичко. И с усиляване на рефлекторната дейност на съзнанието е загубвал властта над себе си. Много видове на тази дейност са добри и положителни, но когато са одобрени и утвърдени от волята. В противен случай се получава робство на привычките и рефлексите, по-лошо от всички възможни. Душевно болните живеят изключително с рефлексии, движейки се по установеното или приетото по-рано направление. Те не могат да си отговорят защо правят нещо, те просто го правят, защото някога са решили така и техните действия текат по канала на по-рано приетата мисъл. Властта над себе си се утвърждава от волята. Рефлексите се поемат под неин контрол, произволните и самоволни състояния на съзнанието не се допускат. Особено се отнася това до чувствата и емоциите. Не трябва да се допуска те да възникват самоволно и да терзаят

съзнанието на човека. В тези чувства и емоции няма нито съзнание, нито воля: те възникват стихийно, развивайки се и усилвайки се по приетото направление. Намесата на волята в рефлекторния процес на чувствата, емоциите и преживяванията е необходимо и нужно винаги. Нима може да се допусне в моя дом да се разпорежда някой друг и да установява за мен порядъка на живота, някой дошъл отвън, страничен, случаен и временен. Всички наши емоции са временни и да им се дава власт над себе си е недопустимо. Техният краен полюс на разпуснатост ще бъде психическото неравновесие, а след него и ненормалност. Тъй като човек е роден за да властва над себе си. Защо да се губи време за душевни движения, нямащи смисъл. Трябва да има целесъобразност във всичко и тогава на душевното спокойствие ще може да се насладиш при всякакви условия, даже при най-тревожните и неспокойни. Разбира се, това спокойствие ще бъде спокойствие на напрежението. И тъй, терзанията, безпокойствата и преживяванията се оставят поради ненужност. При лов на опасен хищник вълненията и преживяванията са излишни. От тях може да затрепери ръката и окото да загуби точност. Нека спокойствието на всяка цена да бъде напътствие в живота за теб.

94. (18 февруари). Проводникът се закрепва от две страни. Ако закрепването дори от едната е слабо, токът не може да действа. Аз съм с вас винаги. Ако контактът е слаб и възприемането се нарушава търсете по-близо, търсете около себе си, търсете в себе си. Изпращаният Лъч трябва да се закрепва в съзнанието, което го възприема. Състоянието на съзнанието може да бъде такова, че Лъчът само да се плъзга по повърхността, без да прониква вътре в него. Стоборът на егоизма може да пречи, както и отричането, съмнението, страхът, раздразнението и всички останали тъмни качества. Всичко зависи от чистотата на приемника на съзнанието. Разбира се, Лъчът може да преодолее всяко съпротивление и препятствия, но разходът на сили е огромен и не отговаря на съизмеримостта. Устремът и възприемането са доброволни. Но когато съзнанието се отваря за Лъча, както цветето срещу Слънцето, следствията няма да се забавят, тъй като процесът на възприемане протича законно. Учителят Настоява на това, че в устрема трябва да се прояви свободната воля на ученика. От сърцето отворено за Владиката излизат нишките на устрема и се насищат с Лъчите на Учителя. Затова и се говори за дерзаене. Какво могат да получат седящите тъпо и отвърналите своята глава? Някой се бои от посегателство над своята свобода. Опасенията са напразни. Докато свободната воля на човека не се прояви в настойчиво, постоянно и твърдо решение да се устреми към Светлината и за Светлина, не може да има получаване. Не е възможно да влачиш за ушите към рая. Извиканите насила са най-печално явление. Обикновено те започват да буйстват неистово и да се нахвърлят върху извикалите ги. Пазете се от насилие над волята на човека и особено в делата на духа. Моето Учение е Учение на свободата. Всичко се прави свободно и доброволно. Всяко насилие ще предизвика ярък и тежък отзвук. Много религии са пристъпвали този закон и затова са се разрушили. Царството на Майтрея ще бъде Царство на свободата. Делата, извършвани на свобода са по-плодоносни от делата, извършени против волята. Царството на свободата ще победи царството на насилието. Кали Юга е била век на насилие. Но Кали Юга свършва. Законът за свободната воля ще бъде основен закон в живота на човешкото общество и за неговите нарушители няма да има място сред свободните хора.

95. Истински се нарича такъв устрем, когато при всички състояния на духа сърцето е устремено към Учителя. Настроението може да бъде какво ли не. Но ако в едно настроение човек е с Нас, а в друго не, то ползата от него е малка. Настройка на съзнанието не означава преходните и променящи се настроения на астрала. Човекът с настроения, робът на настроенията е по-добре да не се докосва до Учението.

96. (19 февруари). Ако течението на Общото Благо не съвпада с личното и личното понася ущърб, ще се радваме ли, ако Общото Благо преуспява? Какво ще предпочетем - Чашата на Общото Благо или чашата на личното благо? Впоследствие те ще се слоят заедно и антагонизъм няма да има. Но личните интереси все пак ще се наложи да се поставят след общите интереси. Проблемът за личното и общото е дълбок. Великата жертва се нарича такава затова, защото Нейната Индивидуалност винаги се е намирала на Велико Служене на човечеството и не е имало нищо лично в Нейния Живот. Всичко се е извършвало в името на еволюцията на човечеството. Всяко възплъщение е имало своя свръхлична задача. Тази задача не е съвпадала с интересите на личността. Обикновено личността е страдала. В този случай личността трябва да се разбира не като егоизъм, който е убит, а като земно изражение, като човешка форма - носител на Висшата Индивидуалност на Земята. Плътта е страдала тежко при изпълнението на някои задачи. Измъчвали са тялото. Личността се е принасяла в жертва на Общото Благо. В това се заключава същността на Великото Служене. Личността, разпъната на кръста на материята, се принася в жертва на общочовешките интереси. Служенето трябва да се разбира широко. Да светиш с излъчванията на аурата даже при пълно отсъствие на външно действие ще бъде вече служене на Светлината. А най-ярката дейност при тъмни излъчвания няма да е съзнателното съслужене на Светлината. И тъмните служат на еволюцията, когато Учителят Поиска това, но това не е съзнателно служене. На известно стъпало става борба на личното с общочовешкото. По-нататъшното придвижване зависи от това кое ще победи. Култът към себеслужене е най-разпространеният. Архатът е заменил служенето за лично благо със служене на Общото Благо.

97. (20 февруари). Очаквали Вестителя двадесет години, а в навечерието на пристигането престанали да чакат. Но вестителят идва само при тези, които чакат. Състоянието на правилно чакане означава състояние на постоянна готовност и отвореност на съзнанието към Учителя. У хората, които нямат какво да чакат, няма бъдеще. Да убиеш в себе си надеждата за бъдеще значи да пресечеш корените на живота. Трябва да се чака и трябва да се надяваш, без оглед на каквото и да било. И трябва да се разбере, че точните срокове не могат да бъдат издадени. Часът на Пришествието решава всичко, но не е известен нито денят, нито часът, „в който Човешкият Син ще Дойде“. Законът за съкровеност на сроковете не може да се наруши, даже и ако у някого не достига търпение. Мнозина не знаят нищо и не чакат нищо, и все пак живеят. Но знаещият би следвало да прояви по-голяма устойчивост. Трудно е да се чака, когато огньовете помръкват. Помръкналият ум ще си намери хиляди оправдания. Осъществяването на Плана на Владиците се извършва явно. Тежък е товарът върху плещите на строителите на Новия Свят, често даже не знаещи крайната цел и величието на постройката. И все пак строят, и все пак с ентузиазъм и вдъхновено. И все пак създават условия за възможността на Пришествието. Но чакащите с отпуснати ръце нямат оправдание. Очакване означава, че чакащият вече нещо знае. Но именно знанието задължава към самодейност. И ако приятелите кажат: „Отначало

очаквахме и вършихме нещо, а после престанахме и да чакаме, и да вършим”, - ще бъде ли това убедително? Разбира се, ще построят и без тях. Но добре ли е да се окажеш негоден и ненужен? Ценим дошлите по огньовете на духа, но когато те погаснат няма критерий за оценка. Тежката полоса на неизвестността трябва предпазливо да се изчака, без да се правят непоправими изводи и без да се произнасят решения. Слънцето ще изгрее отново, ще засияят огньовете на духа и отново далечното ще стане близко и неотменимо.

98. Нашите писания притежават сила, тъй като са Запечатани с печата на утвърждаването, тоест с прилагане в живота на това, което е дадено от Тези, Които Дават. Това, което се говори или пише, трябва да се слее с това, което се върши и прилага, ако пишещият или говорещият иска да слушат неговите думи. В това е тайната на това, че Учението, давано в различно време от Владиците, не се е забравило от хората. Често със своя живот Те са Запечатвали Словото на Завета. Ученията, давани от Тях, са изразявали част от Истината, достъпна за хората и Самите Даващи със своя живот са Изявявали тази Истина. Те са Изразявали със себе си това Учение, което са Носели на хората. В това е била тяхната сила. Да говориш за Истината и да проявяваш със себе си Истината са две различни явления. И мнозина се лъжат предполагайки, че говорейки за Истината те имат някакво право на нещо. Право дава прилагането на Учението или истините му в живота. Говоренето не дава нищо на говорещия, нито на слушащия. Но прилагачият, тоест утвърдилният своята власт над себе си чрез прилагане на Учението в живота я притежава и над другите. Той може да влияе на хората, той може да ги води след себе си към победното светло бъдеще. Затова всяка постъпка, извършена въпреки придобитото знание и в противоречие с него, постъпка несъответстваща на степента на разбиране на Учението, ще бъде явление лишавашо допусналия го от някаква част от постигнатата власт. Ако ученикът знаеше колко губи при отклоняване от прилагането на Учението в живота, губи незабележимо, невидимо и безвъзвратно, той би започнал да мисли усилено над всяко свое действие. Всяко действие на ученика или приближава към Учителя, или го отдалечава от него, а също и всяка мисъл и всяко чувство. Когато всичко се твори в Мое Име, няма опасност. Но когато животът тече в свое име и делата се вършат в свое име, отделянето от Учителя е неизбежно. Малко е да се намери пътят, малко е да се намери Учителя, малко е да се издигнеш на поредното стъпало, но трябва освен това и да се задържиш на него. Смъкването надолу е мъчително и тежко. Вървелите след Мен и отдалечилите се от Мен представляват печално зрелище. В самото понятие отстъпничество се крие нещо унижаващо и позорно. Слабите по-добре да не се приближават. Слабоумни не ни трябва. Нужни са силни, изпитани и предани сърца. Печално зрелище е когато разколебалият се започне да сипе стрелите на съмнението и недоверието към Този, под чиято Опека се намира. Така може да се отклони нужната и навременна стрела на помощта. И няма да има на кого да се сърдиш. Освен на самия себе си, на своята неразумност, оставила самия теб без защита. Предупреждавам: в моменти на планетно напрежение и пространствено нагнетяване трябва да бъдете заедно с Мен неотлъчно и неразделно. Всичко непонятно и лъжливо от очевидността да се отложи за бъдеще. А сам да застанеш плътно прилепил се до Щита – единствената защита и опора, възможна на Земята.

99. (21 февруари). Сине Мой, животът не се скъпи да предоставя тежък опит. Виждам и Зная. Бих Помогнал, ако той не беше дотолкова неотложно нужен. Учат

всички: и приятелите, и враговете. Много огорчения има от приятелите. Бремето на техните грешки горчиво ляга върху плещите. Горчивините на живота не могат да се избегнат. Но нали целта на земния живот е именно натрупването на опит. И ако най-ценния опит се доставя трудно, то кое ценно се дава леко? Внимателно и обмислено ще отлагаме в Чашата плодовете на опита на живота. Те са нужни завинаги, а не само за един кратък живот. Дълбокото познаване на хората е необходимо условие за архатството. Трябва да се познават и добрите и лошите, и приятелите и враговете, и да се разбират. Трудно е познаването на човека. Външността е измамна. И това, което човек говори и в което вярва, и което смята за истина, още съвсем не значи, че това е така, тъй като самият той не знае какво ще мисли утре. Едно може да се каже: „Не се надявайте на синовете човешки, тъй като как може да гарантираш за някого, ако той сам не може да гарантира за себе си”. Личните симпатии и антипатии са нездрави. Не трябва да се основаваш върху лични чувства. Да обедини може само Учението и общата цел, и работата. Танцът на личните чувства нарушава хармоничността на взаимоотношенията. По-добре без тях, като се помни, че истинските приятели са нечувано малко.

100. Когато Казвам: „Оставете жената и децата, и всичките свои домашни, и цялото свое имане, и всичките свои дела и елате при Мен”, - Имам предвид да бъдете свободни духом от тях и от всичко земно. Трудно е да се върви след Мен, ако съзнанието е изпълнено до предела си с делата и интересите на момента. Нужна е някаква степен на отреченост или на отделяне от земните дела. Хората дотолкова затыват в тях, че за нищо друго вече не остава място. Формулата: кесаревото – Кесарю, а божие - Богу, тоест земното – земному, но висшето – на Висшето си остава в сила. Всичко земно си остава, но съзнанието се освобождава от привързаността към него. Да притежаваш нещо съвсем не означава да бъдеш в робство и подчинение на вещите, които човек притежава. Разрешава се да имаш и семейство, и вещи. Цялата работа е в състоянието на съзнанието и в отношението към тях. Но главната опасност е когато потокът на земния живот завладее съзнанието и то се потопява в мътните вълни на плътната материя, изключвайки другите светове. Казвам ви: „Имайте всичко, притежавайте всичко, но гледайте на всичко през стъклото на Безпределността”. Единствено само тогава вещите и предметите и явленията на плътния свят ще заемат полагащото им се място в съзнанието. Хората са загубили перспективата и светът на видимостта се е изкривил. Получило се е отражение като в криво огледало. Всичко е все същото, но правилните съотношения са нарушени. Нищожният предмет може да изглежда голям и да заеме цялото поле на видимостта, а значителните явления да се изменят и намалят до неузнаваемост. Добре е да се научите да гледате на света през Моя Лик: първо Ликът, а след това разглежданото явление. Везните на Безпределността са Нашите везни, а също и стъклото на Безпределността. Учителят е вратата към Безпределността. Ако явленията на деня и явленията на земния живот се измерват, сравняват и съизмерват с Безпределността, властта на суетата над съзнанието ще се намали явно. Разберете: всичко което е наоколо и всичко което толкова пълно обхваща сега вашето съзнание, е обречено на пълно унищожение и потъване в миналото, тъй като всичко ще премине.

101. (22 февруари). Сине Мой, Учителят не Може да се потапя в мъглата на откъслечното еснафско мислене и да пребивава в него. Твоята мисъл трябва да се отскубне от сферата на земното еснафско ежедневие, да се устреми към Мен и да се

задържи с Мен, в Моята сфера, в Моя Свят. И Образът на Учителя, и Твърдината, и Моята Планина служат като обекти за притегляне на съзнанието. Но понякога пространствените условия биват толкова тежки, че обичайните мерки и методи не помагат на съзнанието да се откъсне. Виждам как се изтерзавате от отегчаващите условия. Бих Искал да помогна. Но всичко си има време. Ще се спаси претърпелия докрай. Значи трябва да се изтърпи. Изтърпявали са всички вървящи с Мен, всички са носили своя кръст. Нежелаещият да приеме кръста не може да следва. Кръстът е съзнателното изживяване на миналите наслоявания и безусловно приемане върху себе си на изпитанията, налагани от Учителя. Колкото по-висок е духът, толкова по-тежък е товарът, тъй като тежестта на кръста се увеличава от пространственото натоварване. Тежестта на Моите Дела се разделя от Моите близки с Мен. На вас е тежко, тъй като Ми помагате да нося Моето бреме. Кой е казал, че е леко? Кой е казал, че пътят на йога е лек? Напротив, винаги се е твърдяло, че това е път за силните. Слабите не трябва да се приближават. Те няма да се задържат. Оттук са и толкова отпадания. Искам да видя силните още по-силни. Искам да виждам победители сред дошлите при Мен. Сине Мой, трябва да се задържиш и е нужно да устоиш. Пространственото объркване е голямо и токовете са силно антагонистични. Трябва да застанеш още по-близо. Иначе няма да издържиш.

102. (23 февруари). Може да си представиш Лика на Учителя в своето сърце, но може също и да си представиш себе си в Сърцето на Учителя и Него като броня, закриваща със Себе Си ученика. Тази представа ще бъде мощна защита от тъмнината, от тъмните и от яростта на външните дисхармонични и тежки условия. Да си представиш собственото съзнание като имащо място в Сърцето на Владиката ще бъде могъща нишка за връзка и щит. Тъй като е Казано: „Аз Съм във вас, вие сте в Мен”. Не е толкова важно да си представите себе си тук или там, тъй като разстоянието е условие в триизмерния свят, колкото е нужно да се утвърди представата за неразделност и сливане с Учителя. И ако това е достигнато, то вече няма значение представя ли си себе си ученикът в Твърдината или при себе си у дома. Важно е да се усети проявата на Близост. Великото Сърце затова и се нарича Велико, защото вмества дошлите, признали и обърнали се към Него в непреклонен устрем. Когато Казвам: „Ще устоите в Мен”, - тази формула може да се възприема буквално. Всичко е добро, което утвърждава проявата на Светлината. Арфата на Духа на Владиката звучи с Лъчите на Светлината и към някой от тях и в някаква степен на съзвучие можеш да се приобщиш. Но някаква степен на това съзвучие трябва предварително да се утвърди в себе си. Иначе няма да се получи съответствие и възприятието няма да има място. Учителят Отговаря винаги, но на необходимото обръщение на сърцето. Именно със сърцето, а не с мозъка трябва да се обръщате. Физическите излъчвания на мозъка са ограничени пространствено. Но токовете на сърцето не знаят разстояние. Затова чукайте, молете и търсете не с мозъка, а със сърцето. Мозъкът е добър работник, но в своята сфера. Когато се съгъства тъмнината и огньовете наоколо гаснат, да се устои може само в Единение с Великото Сърце. Затова Говоря за Единение. В Единението ще бъде спасението. Съмнението, неувереността, страховете - всичко трябва да се отложи и да се мисли само за това как да не се откъснеш в съзнанието си от Учителя. Но обикновено в такива случаи хората постъпват сякаш наопаки и когато настъпи часът на изпитанието започват да се мятат в объркване. Казвам ви: Единението е велика сила. Няма нищо което би могло да противостои на мощта на обединените сърца. Трудно ви

е, непоносимо е, умът се колебае и Хаосът показва своя лик... Обединете се в сърцето си с Мен, отхвърляйки всичко пречещо и всичко разделящо ни, отстранили всички наслоения и целия накуп на текущия живот. И тогава ще победите натиска на противните условия. Като пеперуда, отхвърлила пашкула, ще отхвърлите от своите плещи всичко препятстващо Единението с Учителя: всички мисли, всички чувства, всички настроения. За здравето Единение е нужна любов, преданост и устременост. И главното от тях е любовта. Нека тежките външни условия единствено изместват и тласкат към Мен. Колкото по-трудно, толкова по-близо до Владиката. Колкото е по-тъмно наоколо, толкова по-ярко се разгаря светлината вътре. Помнете: с Единението ще победите и само в Единението. И тъй, Единението е над всичко, над всички случайности на временните външни условия, над всички съчетания и обстоятелства на земния живот, над всичко и над всички. И каквото и да става вън, Единението си остава нерушимо. Радостта е в безусловното, тоест независещо от никакви условия Единение. Така и запомнете: безусловно Единение.

103. Проявете съответствие поне в малкото, за да може голямото да се утвърди във вас. В Космоса всичко се придвижва напред и се развива в правилно или неправилно направление, в посока към разрушаване или създаване, дезинтеграция или нарастване. Съзвучието с Учителя даже в малка степен дава благи резултати. Учителят намира всички способности, за да даде импулс и да придвижи съзнанието. Трудността е в това, че волята не трябва да бъде под натиск и действията на съзнанието, на вдъхновяваното съзнание, да бъдат самопроизводни. Подемът на съзнанието, предизвикан насилствено, винаги завършва с печално падение. Затова всяко собствено усилие да се задълбочи съзвучието с Нас се приветства. Ние се Радваме да отговорим и да утвърдим самопроизводимия импулс. Когато движението излиза от сърцето, от самия човек, насищането на устрема от Нас става законно. Съзвучието се укрепва двустранно. Важно е също пратката да се приема без противодействие, да се приема с отворено сърце. Всяко противодействие на Йерархията се получава благодарение загубата на съзвучие. Това е много опасен признак. Несъгласието, протестът, ожесточението са от едно гнездо. Затова и Говорим за Единение над всичко, за да не нахлува земното с дисонанси. И на кладата, и в тъмницата, и на трона, и начело на войската, и зад плуга или работната машина - навсякъде може да се запази нерушимото Единение и хармонично съзвучие. Ако се запази Единението в земния живот над всичко, то ще бъде запазено и над смъртта. И това ще бъде Единение непрекъсвано нито от живота, нито от смъртта. Говоря, тъй като Искам да укажа вечния път на живота, тъй като вървим към Безпределността, в която животът и смъртта са подобни на дните и нощите на вашата малка планета и не нарушават нейното царство, царството на безпределната Светлина. В това царство може да се влезе, но с Мен. Иначе няма на кого да се опрете. Могъщите космически течения могат да отнесат. Накъде? Йерархията на Светлината е здрава скала, върху която може да се намери опора в пространството, в което няма нито горе, нито долу, нито край, нито начало. Скалата на Йерархията е непоколебима. Около нея може здраво да се обосновеш и да не се загубиш в световите.

104. (24 февруари). В света не е добре. Навсякъде противодействие. Човешкият атавизъм упорито и тъпо застава на пътя на осъществяването на Великия План. Искат да изведат магарето от горящия обор, а то се запъва с четирите си крака. Изостаналостта на съзнанието е толкова огромна, че даже крайните мерки не дават

резултат. Гордиевият възел може да се разреже с меч, но колко ще пострадат при това? Не са готови за приемане на Учението. Да се даде преждевременно - значи да се изсипе съкровището в бездната. Упоритостта на неприемането на Светлината е по-лоша от невежеството. На въпроса - кога? - може да се отговори: когато съзнанието е готово поне във Водещата Страна. Пришествието ще изисква съзнателно сътрудничество. Пришествието ще бъде безсърдечно, ако сърцата не зазвучат. Пространствено се дава много, но се възприема само нищожна част и то само от малцина. Ако не бяха Владите би започнало чудовищно самоизстребление. Самият факт, че се произвеждат средства за масово изстребление, е ужасен. Никакви съображения не могат да оправдаят това сатанинско действие. Но нима може с нещо да се спре победното шествие на народите? Новият Свят ще се състои, колкото и да беснеят неистово обезглавените адови пълчища. Давам Гаранция за неизменността на утвърждаването на Новата Епоха. Свидетелствам Сам. Указ за воините: „Проявете търпение и разбиране на момента”. С нетърпение даже полетът на самолета не може да се ускори. Събитията вече вървят все по-бързо и по-бързо, макар и да не се вижда на повърхността. Казват: трудно е да се чака, но Ние сме Чакали хилядолетия. Великият План се осъществява и единствената пречка на неговия път е човешкото несъбудило се сърце. Но ще има и мълнии, и гръм, и тръбен глас, и мощен тътен на надземните взривове на подземния огън, вече несдържан повече от Нас както по-рано, тъй като настава време да изригне и той. Предупреждаваме знаещите: времето е небивало, не смятайте да го преживеете както обикновено. И ако някъде все още животът тече обичайно, то нима смятате, че Великото Пришествие няма да разколебае еснафското ежедневие? И преди потопа са яли, пили, женили са се и са се веселили. Но са вършели това слепите и в тъмнината на невежеството. Зрящите вече са виждали. А вие знаете. Затова бодърствайте в очакване Пришествието на Владиката. Изоставете пътищата на обичайното мислене. Бъдете в готовност. Тъй като не знаете нито деня, нито часа. Не завиждайте на пътя на слепците. Тяхната участ е мътна. Вие сте деца на огъня и за вас напред е Светлина. А за тях - нищо.

105. Смятам, че ако нищо не ни принадлежи и че всичко, даже тялото и другите обвивки, се дава само временно, то и да се разделим с всичко, което имаме и което временно притежаваме, дори и с тялото, ще бъде много по-лесно, отколкото при обичайното отношение към всичко. Ние сме гости на тази планета. Ние сме вечни пътници в безкрайната верига от светове. Духът събира около себе си със своя магнит атоми и енергии от различни видове. Но нима атомите и енергиите могат да принадлежат на човека? Те текат през неговите проводници в постоянен поток на обмяна. По този начин дори и неоглямо размишление показва истинската същност на понятието за собственост. Но това не изключва правото на човека да се ползва разумно от своите обвивки и да одухотворява материята, която ги съставя. Тъй като целта на човечеството не е само да се издигне то самото, но и да одухотвори и да изтънчи всички тела на обитаваната от него планета, тоест нашата Земя. Всички обвивки на Земята също трябва да бъдат оформени, както и тялото на човека, включително до огненото тяло на планетата. Еволюира всичко живо, а също и обитаемите светове. Звезда от Звездата се различава по слава, тоест звездите се намират на различни стъпала от еволюционната стълба. Има звезди с такава висота, за която човешкият ум не може и да си представи. Има човечество, средният уровень (средното равнище) на съзнанието на което е равен на степента на Владите. Безпределността е необятна и

непостижима. Включва в себе си всичко. И синовете на Земята познават само малка част от Великия космически Живот и то само в своята ограничена представа. И ако човек подобрява Земята със себе си, то може да си представите подобрените условия на живот на тази планета, където средното съзнание е равно на съзнанието на хората от, да кажем, шестия Кръг. Но нали след шестия Кръг идва седмият, а след него - новият Цикъл. Вселената стремително се носи в еволюцията. И даже низходящото движение не е нещо друго, освен движение на една точка от колелото отгоре надолу в неговия постоянен бяг и то само временно, за да започне, достигайки низшата точка, веднага отново да се издига. Еволюцията е безкрайна и нейното поле на изява е Безпределността, неограничена от нищо и нямаща край.

106. (25 февруари). Трябва да се вмести всяка Дума на Владиката, всяко Указание. Не се страхувайте от привидните повторения. Не е повторение, а задълбочаване. Няма два еднакви дни, тъй като единият се отличава от другия по спиралата на времето. Даже ритъмът на вълните донася всеки път различна вълна. Иначе как да се запечатат нужните идеи в съзнанието? Паметта на хората е къса, затова се налага да се връщаме към преминатото по-рано. Но водата дълбае камъка. Вече Съм Казвал: „Търсете в Сърцето на Владиката”. Към сърцето и трябва да се обърнете и във Великото Сърце да търсите и да утвърдите място за себе си в Него. Сърцето по своята съкровена същност, по своята субстанция е единосъщно със субстанцията на Великото Сърце: оттук възможността за съзвучие. Не с наносните наслоявания, а именно със своята съкровена същност човешкото сърце може да съзвучи със Сърцето на Йерарха. Търсете Единението по линията на напрежение на сърцето. В натрупванията на мозъка няма да има утешение. Но бдителното сърце, напрегнато към Мен, ще занесе радостната вест. В сферата на получаване на съкровено знание трябва повече да се живее със сърцето. Интелектът е регистратор на получаваните впечатления, излизаци от сърцето. Възможно е сърцето да се изпрати за сливане с Великото Сърце, за да може то да се приобщи към Неговия ритъм. Да живееш с пулсациите на Великото Сърце е огромно достижение. То изисква пълно сливане на съзнанията и безусловно отдаване себе си на Водещата Воля, отдаване без разсъждение, без колебание и без съмнение. И извън всичко, това отдаване е безусловно и завинаги. Много идват, поставяйки свои условия: ето, ако това и това, това и това, моля ви, аз ще мога да приема Учението и Учителя. Много такива „ако” са разхвърляни по пътя на утвърдилите се съзнания. Ако, ако, ако... тежко Ни е от тях. На Нас не са нужни нито „ако”, нито „аковащите”. Условността на подхода се заменя с безусловността на Служенето. („Аковащите” не стават за истинска работа). Искам да Укажа, че трябва изцяло да се отдадете на мъдростта на Водещия Учител. Какво може да види и да предвиди обикновеното съзнание? Извънредно малко. Но Ние Виждаме. Затова пребивавайте в доверие към мъдростта на Учителя и на вас ще е благо.

107. Приятелю Мой, земните скърби не могат да се избегнат. Сърцето няма да издържи натоварването, ако не се научи да се изправя духом или в духа над явленията, предизвикващи земните радости и скърби. Мнозина охотно са готови да се откажат от скръбта, но здраво се държат за радостта, лишавайки по този начин сами себе си от възможността за освобождение. Всяко явление е двойствено. И да бъдеш свободен от неговото въздействие може само при условие, че се откажеш и от двата полюса. Удържайки единия полюс на явлениято, желателния, по този начин привързваме себе си и към другия, нежелателния. Ключът от вратата на свободата стои в съзнанието. Но

ако възприемаме желания полюс на явлението при условие на запазено равновесие, то и другият полюс няма да причини нито страдания, нито скръб. В това е силата и значението на равновесието. Това е основата на властта на съзнанието над биполарността на явленията, предизвикващи в нас земни скърби и радости. Не може да има власт нито над себе си, нито над материята, нито над тънките енергии, докато не е разбрана мощта на равновесието и не е утвърдена в приложение. Растящата обостреност на възприятията и чувствата е възможна само при условие, че е утвърдена някаква степен на власт над тях, тоест над въздействието им върху съзнанието. Иначе ще се наложи усилено да се реагира на всичко и това ще доведе до психическо изтощение, неравновесие и загуба на умението да владееш себе си. Добре и полезно е мислено да си представиш как преминава съзнанието през строя на тези земни радости и скърби, без да нарушава своето равновесие. Може често и дълго да се мечтае за това, репетирайки като на сцена необходимия подход и отношение към негодите и радостите на земния живот. Може да се радваш на цветовете и красотата на природата, но не трябва да се прави това с вирната опашка и подскачайки. Достойнството на духа трябва да се запазва, а също и равновесието. Няма нито да се радваме, нито да скърбим. Радостта, за която се говори като за особена мъдрост, е друга, тя не е от Земята и не е от този свят. Тя е от духа и в духа. Но даже познаващия мъдростта на радостта не се освобождава от пространствената мъка, но това е вече сферата на свръхличните явления, указващи, че арфата на духа започва да звучи на космическата нота. Да станеш пространствено звучен в духа е вече достижение. Учителят Говори за двойствеността на земните явления, терзаещи съзнанието в сферата на личните чувства и емоции. Властта над тях се утвърждава чрез разбиране на тяхната двуполусна същност и съзнателно погасяване на енергията на единия от полюсите, за да няма противоположният сила за своето проявяване.

108. (26 февруари). Очаквам идващите при Мен, за да ги Посрещна. Какво да правите вие? Да чакате в устременост Часа на завършека. Сине Мой, животът на ученика често преминава под знак. На края на пропастта Поставяме не затова, за да хвърлим в нея, а за да се научите на зоркост, бдителност, внимателност и предпазливост. Животът преминава под знак. Заплашвани сте отвсякъде. Решението не е в това да изчезнат опасностите, а в това независимо от всички заплашващи опасности да се запази равновесието, да не се загуби доверието към Учителя и да се върви смело напред, презирайки всичко заплашващо. Трябва да се разбере в живота, че действително е възможно да не се страхуваш от нищо, когато зад гърба ти е Владиката. Опасностите ще научат да се усеща щита като нещо реално и мощно. В днес създадите се условия единствената опора е Учителят. Но не трябва да се колебае. Даже кучето се хвърля върху страхливия. Така и обстоятелствата се нахвърлят върху люшката се. Единственият щит е Йерархията. Когато е тъмно, когато сме заплашвани от всички страни, когато изглежда че няма изход, ще се обърнем към Йерархията с цялото сърце, с целия устрем, с целия дух. Но често става обратно. И върху люлеещото се „аз“ се стоварва целият порой на кармата. Трябва да се знае, че животът под знак е много близък като усещане до действителните събития. Затова се изисква и не по-малка твърдост. Във всеки случай, изисква се такова същото мъжество, както и пред лицето на действителната опасност. Но ако Учителят Допуска такова изпитание, значи нещо още трябва да се укрепи и подобри. Няма да се оплакваме, но деятелно ще се заемем с допълване на изискваното качество. Мускулите се укрепват чрез съпротива, а

качествата - с противодействие. У силния, способен да се издига дух те растат и укрепват, а у слабия се разрушават и слабият дух се лишава даже от това, което е имал, тоест от нямащия се отнема. Учителят Съветва да се държите мъжествено, готови за всички случаи на живота. Всякакъв страх се изкоренява. По-добре е да умреш с усмивка, гледайки в лицето смъртта, отколкото да се пълзи в страх пред ужасите на живота. Ние Обичаме смелите. Учителят Изпраща своята благословия и осъзнаването на това, че когато зад гърба е Братството може да не се страхуваш от нищо. Заплашващите ще останат при заплахата. Да протягат ръце по-нататък на заплахите няма да Разреша. Но и вие чувствайте Грижата и Защитата на Учителя. Ценим огъня на признателността. Няма да Остава и няма да Напусна. Майя, отстъпи.

109. (27 февруари). Сине Мой, вече сам виждаш, че се учиш от живота. Това е и Нашият метод. Животът и неговите проблеми поставят въпросите за разрешаване. Жизнените комбинации на различните условия предизвикват нужните мисли. Учителят Внася своя коректив. И тогава може да се каже, че нагледният урок се е състоял. Теоретичното знание може да бъде от мозъка и затова трудно се усвоява. Когато то се утвърждава в приложение и върху опита, става кристализация и отлагане на нужните енергии в Чашата. Затова без опит няма да се мине. По-добре е даже изпитанията да се наричат опит, донасящ знание. От думата „изпитание” мирише на нещо съдийско, докато в същото време жизненият опит изключва изпитващите и служи като основа на практическото знание. Без съответния опит нужните качества няма да се придобият и без обработката върху огъня няма да се закалят. И огньовете на опита, и ударите, формиращи острието на духа, са нужни и неизбежни, ако духът възхожда. Разбира се, би могло да се мине и без тях, и без опита и да се живее тих, спокоен и безгрижен живот, но при условие на отказ от възход. Трябва да се осъзнае безсмислието на оплакванията и недоволствата от трудностите на живота, тъй като те именно представляват условията за подем, тласкащи духа нагоре. Под налягане струята вода бие високо нагоре. Така и огнените енергии в духа под налягане отдолу се устремяват във Висшите Сфери. Трябва да се настрои съзнанието така, че всичко земно, натискащо съзнанието, да го устремява към Висшите Сфери. Добре е на Земята да имаш дом, улегнал, удобен и пригоден за обособените условия на живот на ученика. Но все пак трябва да се премине и през земното бездомие. Трябва да се достигне до такова състояние на съзнанието, когато то може да чувства себе си „у дома” навсякъде. Това е нужно за Тънкия Свят, за да бъдеш необвързан там. Разбира се, за ученика е по-лесно да се освободи от дома-затвор при прехода там. Но в случая с обикновените съзнания работата е много печална и безнадеждна. Съзнанието, свикнало с привичните стени, здраво кристализирало се, не е в състояние да ги напусне, както и да се освободи от тях. И през опита за освобождаване на духа от дома-затвор се налага да се преминава практически и в живота. Окултното значение на пътешествието е огромно. Смяната на привичните условия на живот може да се приветства винаги. По други пътища е много трудно да се разруши привичната настройка на съзнанието и затвърдилите се представи на обичайното обкръжение. Може да се притежава някакъв необходим минимум от нужните за работа вещи и необходимите удобства даже и при пътешествие. Но когато Учителят е Дошъл отдалече при Расул М., у Него не е имало даже кратуни за вода. Първите странстващи монаси са пътували без вещи. И някои наставници, изпращайки учениците на далечен път, са ги предпазвали от излишъка на багаж, ограничавайки го до необходимото количество храна. Разбира се, във всичко има целесъобразност и

съизмеримост и в някои условия, особено съвременните, не може товарът да се възлага на когото и да било. По-добре е да се погрижиш сам за себе си и да не бъдеш в тежест. Но култ към ненужните вещи не трябва да се създава. И все пак древният философ е бил прав, когато е казал „*Omnia mea mecum porto*”, тоест („Всичко мое нося със себе си”). Съзнанието трябва да бъде свободно от обвързаността с вещи. Съзнанието трябва да бъде свободно от всичко, което задържа неговия растеж.

110. Аз Съм твоята радост. Аз Съм твоята смелост. Аз Съм твоята крепост. Следователно когато си с Мен можеш да настроиш себе си на вълната на всяко качество, въплътено в Мен. За тази цел трябва да се съединиш чрез сърцето с Мен и да си представиш себе си проявяващ се в живота с желаното качество. Качествата не се раждат мигновено, даже при желание, но някаква степен от всяко качество при съответстващото напрежение на волята може да се прояви. Когато това се прави съвместно с Учителя, то е възможно да се прояви достатъчно висока степен на вместване качествата на пламъка. Ръката на Учителя е готова да помогне. Зовът предизвиква отклик и насищане по магнита на устрема. Но трябва да бъдем заедно. Непоносимите условия на живот неизбежно трябва да тласкат към Учителя, тъй като наоколо няма за какво да се заловиш. Призовавайте Ме по-често. Призовавайте Ме със сърцето. Когато условията стават тесни, Учителят става особено нужен. Без Мен няма да преминете. Затова Казвам: „Да тръгнем заедно”. По този начин даже и при много недостатъци движението напред е възможно, ако Законът за Йерархията е в ред. Заради вас, устремените към Мен и предназначени за Мен, Владиката Бодърства в Своята Кула, готов всяка минута за помощ. И с оглед на нуждата Изпращам Лъч на мъжество, Лъч на безстрашие, Лъч на спокойствие, Лъч на радост и така нататък - по съзвучие със зова. Осъзнаването на невидимото Присъствие способства много за успешното преминаване на жизнения опит. Трябва, трябва да се осъзнае Присъствието на Учителя в духа и, осъзнавайки го, от това усещане вече да не се отделяш. Но земните вихри помитат следите на Висшите докосвания. Затова осъзнаването на Близостта се опазва от волята. А сега вече не са вихри, а ураган и все пак трябва да се устои. Деца Мои, нека тъмнината на настоящето да бъде гаранция за Светлината и радостта на бъдещето. По противоположностите съдим, тъй като законът за двойствеността действа. Утвърдете се със съзнанието си върху Мен в постоянно помнене. Пространственият Хаос силно нарушава съзвучието на струните и пречи на съсредоточаването, но да призовем сърцето и цялата любов, и цялата преданост, на които то е способно. И със сърце в Единение с Великото Сърце ще устоим срещу тъмнината.

111. (28 февруари). Контактът се осъществява когато лъчът на мисълта на ученика, устремен към Учителя, се среща и се слива с Неговия Лъч. Сред задълженията на ученика главното ще бъде грижата за това приемникът на духа да бъде в постоянна готовност и изрядност. Затова се изисква състоянието на известна вътрешна съгласуваност на целия организъм и равновесие. Оттук следва, че или трябва да се утвърдят нужните качества, или да се откажеш от напредъка. Указанията, давани от Учителя, са тези условия на възход, без които той става невъзможен. Те могат да се изпълняват или да не се изпълняват. Това е работа на самия ученик. Но неизпълнението влачи след себе си загуба на възможността, съдържаща се в Указанията. За съжаление не всички Указания се прилагат в живота и с това се изпускат нови възможности. Затова трябва да се прояви особено внимание към изпълнение на Указанията. Непосилни задачи не се дават. В известна степен Съветът може да се приложи винаги.

Грижливото и внимателно отношение към Указанията на Учителя е най-необходимото условие за напредък. Обстоятелствата в света и пространството са много сложни. Това трябва да се отчете. Личната карма зависи от общата. Владиката Води човешкия кораб и трябва да се влезе в ритъма на неговия ход. Трябва да се почувства процесът на осъществяване на Великия План и неговите прояви в плътните условия. Твори се велико дело. Трябва да почувстваш себе си като част от него и да станеш негов изпълнител в достъпните сфери. Сега не трябва да се стои настрана. Духом трябва да се влезе в Делата на Учителя. Трябва да се влезе в ритъма на провеждането на Плана в живота. Не може да се откъсваш от великите планетни задачи. Изисква се Единение във всичко.

112. Главната трудност е в това, че готовите съзнания са небивало малко. Това и забавя еволюцията. Учението е дадено, но колко са тези, които са се утвърдили в него? Затова се налага да се прилагат особени мерки за събуждане на духа. Ние много често Използваме тактиката Adverse, за да призовем към живот противоположния полюс на явлението, което Ни е нужно. Ние Искаме да утвърдим мирът на Земята. Ние Искаме мирът да победи. И мирът ще победи, но за да победи стремежът към мир и за да победи мирът, заплахата от унищожаване на човечеството един – друг трябва да се изправи пред очите на хората в целия си ужас. И така е в много неща. Тръгваме от противното. Вярно отбелязахте, че съдбата на отделните хора се губи във величието на Плана. И към Великия План не трябва да се прилагат мерките на краткия отделен човешки живот. Нужно е да се научите да крачите отначало през тригодие, а после вече през столетие и хилядолетие. По-добре е да се живее в големи отрязъци от време, отколкото в днешния или утрешния ден. Малките разстояния губят смисъла си, когато човек се изкачи на върха. От високо се виждат далечините. И още по-добре се виждат те в полет. Трябва да се излезе от кръга на малката земна личност, трябва да се издигнеш над нея и тогава Великият План ще стане видима действителност, осъществявана в гигантски мащаб. Когато съзнанието започне да живее във вечното големите цикли на времето започват да стават достъпни за разбиране. Само няколко десетки години след заминаването от Земята всички текущи земни интереси изгубват своята актуалност. След двеста – триста години, когато човек може би отново ще се върне на Земята, те просто ще престанат да съществуват. Такава е участието на земните дела и на земните житейски интереси. Но огромните дела на Великия План живеят хилядолетия и повече. Да живееш в тях значи да влагаш капитала на духа в стабилно, устойчиво и продължително предприятие, донасящо големи доходи. На кого е нужно всичко това, с което са живели дедите и прадедите в своя личен живот. Къде е всичко това? Къде е отишло? Но живеят деянията на духа, героичните дела, имената на великите хора и борците за щастие на цялото човечество. Добре е да се помисли за това на какво отдаваме своите енергии - на личните дела, обречени на забрава или на Делото на Общото Благо, представляващо цел на Великия План. Владите призовават да се сътрудничи с Тях в делото по провеждане в живота на Великия План, решаващ съдбата на света и съдбата на хората.

113. (1 март). Предметите в Тънкия Свят, представляващи отражение на предметите на плътния свят, имат същата форма и цвят, но нямат тази плътност и това тегло. Те също имат тегло, но безкрайно по-леко. По външния си вид обикновеният дом и неговия астрален двойник по нищо не се отличават. Тънките форми на старинните съоръжения са по-устойчиви, отколкото на новите. С разрушаването на физическата

форма тънката ще може все още сама по себе си да съществува, но с разрушаването на тънката се разрушава бързо и земната, тъй като изчезва силата, свързваща атомите и молекулите ѝ в едно. Астралното копие на града представлява точно възпроизвеждане на неговия земен вид. За унищожаването на земните явления отначало унищожават техните астрални двойници, без които плътните форми не могат да съществуват. Това се отнася не само за предметите и вещите, но също и за явленията. Унищожавайки образа на болестта, създаден от психиката на човека, може да се изкорени и самата болест. Трябва само волята, създала подлежащото на унищожаване явление, да бъде по-слаба от волята, прилагана в този процес. Предметите, представляващи астрални двойници на земните предмети и мислените образи, създадени от човека, се отличават помежду си по плътността и характера на постройката. Мислените образи често биват подвижни и неустойчиви. Менталната представа на някакъв образ в съзнанието на художника и обикновения човек се различават с това, че образите на художника са ярки и устойчиви, докато в същото време мислените образи на обикновения човек са мъгляви, размазани и често изкривени. Адептът може да създаде астрална форма, която по нищо не се отличава от обичайното астрално отражение на земния предмет. Но за това трябва да бъде силно развито творческото въображение. Духовете, вече заминали от Земята, тоест умрели, също творят, тъй като получават способност за творчество на духа, но формите, сътворявани от тях, са много несъвършени, макар и да дават илюзия за действителност. Видимостта и яркостта на тънките форми зависи от яркостта на светимостта, която гледащият носи в своята същност, тоест от светлината, съдържаща се в самия човек. Тъмният твори около себе си тъмнина и много слаба видимост. Има сфери, изпълнени изключително с продуктите на творческата дейност на техните обитатели. Те се разделят по слоеве по съзвучие. Низшето се притегля към низшето, висшето – към висшето. Трябва да се научите да различавате същността на видимите в Тънкия Свят явления. Много от тях могат да се управляват. Човешкото невежество прави тънките обитатели безпомощни там, където те биха могли да творят властно със своята воля. Мислят от Земята и по земному и прилагат земните навици, способности и усилия и... се блъскат на място в предишната бедност и тъмнина. Например продължават да ходят, когато могат свободно да летят или да се задоволяват с привычната стая, когато целият свят би могъл да бъде дом за тях. В Другия свят е лесно да се задвижват мислените образи, но по-трудно – двойниците на предметите. Тънките форми са проникваеми за съзнанието, но обикновено хората не знаят за това. Обвързалият себе си на Земята с каквито и да било представи или задължения ще пребивава под тяхното въздействие и в Тънкия Свят. Така синът ще продължава безпрекословно да изпълнява волята на своя родител, ако е правел това на Земята, а войникът – заповедта на началника; поданиците, съхранили вяроност към короната - на своя крал и така нататък. Заминавайки там трябва в мислите си да се освободите от всякакви връзки, ангажменти, подчинение, страх от хората и да осъзнаете, че всички обществени, граждански и държавни взаимоотношения и задължения приключват със смъртта. Земните отживелици не трябва да се носят там, тъй като те се превръщат в окови за духа. Остават сърдечните чувства: любов или ненавист и други. Но е добре да се потушат всички лични чувства като източник на заблуждения. Разбира се, любовта към Учителя остава и служи като могъщ двигател на възхода. Преживяват смъртта и истинската любов и привързаността към близките духове. Тънките условия изискват

голяма зоркост и устойчивост на съзнанието. Ако е трудно на Земята, то там всичко се изостря многократно. Но там Учителят Представлява здрава опора.

114. Сине Мой, значението на ритъма е огромно с това, че ако в началото при неговото утвърждаване се е изисквало изразходване на енергия, то после, когато той се е установил, вече сам по силата на инерцията носи съзнанието като течението на могъща река към океана на далечните достижения. Но и утвърждаването на ритъма вече само по себе си представлява достижение. Говоря за духовни явления. С ритмична работа може да се постигнат чудесни резултати. Добре е ако установеният ритъм не се прекъсва при каквито и да било условия. На ритъм трябва да се учите от самата природа. Животът на Космоса е основан върху ритъма. Ритмична е пулсацията на електроните. Великият Цикъл не е нищо друго, освен ритъм на процеси с необичайна продължителност, тъй като един такъв Цикъл се сменя неизбежно с друг. Ритъм съвсем не означава еднообразие или монотонност. От явление до явление се разполага скала от дванадесет стъпала, съставена от седем основни и пет допълнителни тона. Плюсът завършва с минус, за да започне в новия цикъл или скала с нов плюс и да завърши със своята противоположност. Нищо не се повтаря, тъй като движението върви спирално във времето. На тези същите ритми подлежи и развитието на духа. Спирането и застоят са противоестествени, тъй като космическите ритми не познават състоянието на покой, тоест отсъствие на движение. Много предсказания се основават на познаването на циклите и ритъма. Астрофизиката, астрохимията, астрономията и астрологията изцяло се базират върху знанието за космическите ритми на движение на небесните тела. А нали от това движение зависи целият живот на Земята и в пространството. Добре е да се навлезе в ритмите на природата, добре е да се приобщите към космическите ритми и, навлизайки в тях, да координирате живота на съзнанието с тях, тоест в съзвучие с цикличните процеси в живота на планетата. Епохата на Рибите, Епохата на Водолея - всяка носи в себе си за човечеството своите стъпала на еволюцията, явяващи се изразение на състоянието на духа на човечеството. Съдбата на света зависи от ритмите на Космоса, тоест от Циклите. Всеки Цикъл носи в себе си своя зов и своя знак и в неговите рамки се проявява свободата на волята на човека да твори своята съдба.

115. (2 март). Духът е безсмъртен. Земният живот ще свърши, какъвто и да е бил, а духът ще продължи своя път в Надземните Светове. В страх или безстрашие, но все едно - през живота трябва да се премине. Всичко ще свърши със смъртта. Не е ли по-добре да се премине животът без страх? Страхът няма да помогне за нищо, няма да подобри нищо, но може да принесе много вреда. Има явления отрицателни в самата своя същност. Такъв е страхът. Страхът не е конструктивен. Да се отречем от всеки страх пред каквото и да било. Да се научим да гледаме с усмивка в лицето на опасността. Човекът е привикнал да се бои от всичко, без да си дава отчет за разрушителността на това чувство. Човекът, изгубил разума си, тоест психическото равновесие, извършва редица безсмислени и безцелни постъпки. Страхът е безцелен. Той именно и указва на загубата на равновесие. Понякога хората просто си губят ума от страх. Колко всякакви страхове изпитва обикновеният човек за своя живот. Но ето че той стои, преживял толкова страхове, но все пак стои и все пак е жив, и всички страхове са изживени напразно. Каквото е трябвало да се случи се е случило и страховете не са помогнали, а това, което не е било и не е станало, показва безпочвеността на многото опасения. Така че по-добре да се премине животът в спокойствието на безстрашието, отколкото да се трепери от всяка призрачна сянка като

плашлив кон от всеки дънер. Със страха трябва да се приключи един път и завинаги. И когато плашилото на страха се покаже неочаквано иззад ъгъла, може даже да му се усмихнеш като на стар познат, вече ненужен, вече изгубил всякакъв интерес, вече изчерпал енергията на старата кармична връзка, като познат, с който е свършено завинаги. Трябва да се простите със страха.

116. (3 март). Този, който е дошъл при Мен и е станал единен с Мен, оставя всичко земно долу. В Моята Кула няма място за еснафските дела. Всичко което се отнася до Общото Благо има свободен достъп, но личното, дребното не се допуска. Именно трябва да се освободите от земните израстъци. Нашите мостове са прехвърлени над суетата на днешния ден към бъдещето и по тях вървят Нашите хора. Ние Стоим над дребнавостта на делата на човешкия егоизъм, които са дела с малка продължителност. Нашите Дела са протегнати в далечното бъдеще, извън пределите на тези малки кръгове, с които са ограничили във времето себе си хората. Затваряйки се в днешния ден или в един живот, хората пресичат своите възможности. Не е възможно да се издигнеш над краткото време, подрязал крилата на възможностите с невежество. Трябва просто да се знае, че нищо не свършва и всичко е просто начало на безкрайната лента от явления, губеща се в бъдещето. Както Нашата Твърдина се издига над света и неговите дела, така и вашето съзнание трябва да се издигне над малкия кръг на отделния кратък земен живот и да види зад него другите кръгове, нанизани върху безкрайната нишка на истинския живот, нямащ нито начало, нито край. Височината на Твърдината и височината на духа се докосват във високите слоеве на пространството. Нужно е вашето творчество да включва в себе си елементи на непреходното, вечно устременото в Безпределността. Нека това творчество да не се проявява във видими земни форми, нека то да бъде макар и само мислено, но даже и в този случай пространственото му значение е огромно. Светът се движи към бъдещето от мисълта. Тези мисли-двигатели, докосвайки човешкото съзнание, невидимо и нечувано го издигат и устремяват извън пределите на обичайността. Невидимото влияние на световната мисъл е огромно. Вижте как е наситено сега човечеството с нови идеи. Как то се изтръгва от старите вкаменени условия на живот към други простори. Как Нашите мисли победно шестват по света, освобождавайки народите от вековните вериги на робство. Как Нашите мисли здраво навлизат в живота, господствайки над света със силата на несломимата убедителност.

117. Победата се достига с постоянство. По друг начин няма да преодолееш вехтия човек в себе си. Той е упорит и издръжлив, тъй като е древен. Но пред постоянството на упоритостта отстъпват даже и най-вкоренилите се свойства на атавизма. Новият Свят изисква нови хора, тоест ново съзнание. Най-трудното е да се обнови съзнанието. Откъде да се вземе ново, когато светът е стар? Новото ще се роди при устременост към бъдещето и усъвършенстване на духа. Новото ще се роди в мислите на устремения дух. Мислите Изпращаме Ние. Твърдината е опора на Новия Свят и ковачница на еволюционни мисли. Идеите управляват света. Но тези идеи ги Даваме на света Ние. Ние Даваме на хората възможност да възприемат нови мисли, които водят човечеството по нови пътища и към неговата велика крайна цел, разгръщайки пред него нови страни на огнената мисъл.

118. (4 март). Еволюцията прави залог не на личността, а на безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност на човека. Както формата представлява носител на личността, така и личността на свой ред представлява носител на Индивидуалността.

Всички форми - носители на живот умират, тяхното количество е неизброимо, но животът си остава - животът, който във вид на духо-монади е одухотворил тези форми. Формата умира, но искрата на живот, индивидуализирана в определена невидима форма или душата на тази форма, духо-формата продължава да съществува, тоест даже в животните, даже в растенията тя остава безсмъртна, макар и да не е достигнала до степенята на Индивидуалността на човешката същност. С други думи всички форми на живот на Земята са обречени в кръга на своята проява на смърт, но това, което е затворено в тях, е безсмъртно. Но по отношение на това явление, каквото е човекът, неговото съзнание, за разлика от всички по-нисши от него форми на живот, може да привързва себе си не към външната смъртна обвивка и проявите ѝ на Земята, а към безсмъртната същност на духа, затворена в нея. Всичко е в това към какво да привързваш себе си в съзнанието. Трябва да се изразходи много труд и усилия, за да се превключи съзнанието от временното и смъртното, към безсмъртното вътре. Ако не беше това безсмъртно, съдържащо се в човека, ако не беше неговата Индивидуалност, надживяваща формата и тялото, ако човек се ограничаваше само до своето външно проявление, то то би могло да изчезне от лицето на Земята без всякаква вреда за еволюцията. Но зърното умира, за да даде живот на нова форма, а човек умира, за да се въплъти отново в ново тяло, в нова форма. И земната задача на въплъщения на Земята е да утвърди своето безсмъртие, съединявайки своето съзнание с това, което не подлежи на смърт и разрушение от времето в него. Семето е смъртната форма на безсмъртния индивидуален живот, съдържащ се в него. Така е и с обвивките на човека. Но неговият живот, неподлежащ на смърт, не е в тялото, а в духа. В духа ще намерите себе си и в духа търсете. В него е всичко.

119. Защо е прието да се смята, че събирането на жизнен опит и изпитанията представляват особеност на човешката революция, когато на изпитание е целият Космос и всичко живо, и цялата материя притежават свойството да натрупват опит. Пред нас са две кучета, но колко различен и своеобразен е характерът на всяко от тях. Във всяко е ярко изразена неговата кучешка индивидуалност. Това се отнася за всички животни. Наред с общата характеристика на вида всеки негов представител носи върху себе си определен печат на своята индивидуалност. Разбира се, тази индивидуалност не е в смисъла на човешката Индивидуалност, а по-ниска по стъпало. Отсъства самосъзнание. Така е и при растенията: всяко притежава покрай общото и свои характеристики. Даже няма два мъха сходни, да не говорим вече за самото растение. Даже химическите свойства на елементите и различните съединения носят в себе си способност да реагират при определени условия по определен начин. Индивидуалността на елементите е изразена ярко. Всеки атом е индивид със своите особени свойства. Тези свойства във всичко, което е проявено, са изработени в процеса на дълга еволюция, опит и приспособяване, тоест тези същите изпитания. Защо мартитите са зорки и бдителни животни? Колко опасности и изпитания е трябвало да претърпят, за да се изработи в тях това свойство. Колко изпитания са преминали орловите крила, за да издигат орела в небесата. Ще кажем: всичко проявено е на изпитание и всичко акумулира в различни форми този жизнен опит, през който то преминава. Разбира се, опитът на морската раковина, на кита и слона е различен, но принципът на изпитанието, опита и натрупването е един и същ за всичко съществуващо. Потенциалният зародиш на Индивидуалността вече е скрит в духо-монадата при първото ѝ проявление във вид на искра. И от този момент започва

наслояването около нея на отлаганите или кристализирани енергии около нейната същност. Защо северната сова е устойчива срещу студовете или сухоустойчивите треви на полупустините срещу горещините - благодарение на опита, преминал от тях в процеса на тяхното съществуване. И така е във всичко. Нищо не пропада от това, през което е преминала духо-монадата по безкрайния път на своето еволюционно развитие. Всичко съществуващо е на изпитание, събирайки, акумулирайки и отлагайки кристали от наслояваните около духо-монадите енергии. Разликата е само в това, че от човешкото стъпало започва съзнателната еволюция.

120. (5 март). Утвърждавам ненужността на всичко това, което не може да се вземе със себе си по дългия път. Целият вътрешен багаж трябва да се преразгледа от гледна точка на пригодността му за пътя. Бързата приспособимост на съзнанието към обкръжаващата среда е добра и нужна винаги. Тя е полезно качество. Но за какво е омърлушената плахост или неувереност, или притеснителност? Добра е също увереността в своите сили и знанието на това, че можеш да разчиташ на себе си. Който познава своя път, след него вървят другите, но накъде ще върви незнаещият и тези, които са с него? Пътят към бъдещето е най-верният. В него може да набележиш за себе си всяко качество, хвърляйки нужното зърно в пространството. Не трябва да се смущаваш, ако то е малко. Кълнове ще даде, а там вече може и да се умножат. Когато настоящето не съзвучи на духа, неговите енергии могат да се насочат към бъдещето и в него да се строят и да се създават желаните форми на проява както на обкръжението, така и на самия себе си. Това не е безпочвено мечтание, а творчество на духа. Творческите енергии на духа не се ограничават от самия човек, а мощно взаимодействат с пространството и енергиите на планетата. Светлината, която е в човека, животвори и убива обкръжаващата тъмнина. Средата въздейства върху човека и човекът на нея. Получава се постоянен обмен на енергия. Мощта на колективното въздействие на човечеството върху планетата е огромна. Не разгневеното Божество наказва хората, а дисхармоничните излъчвания на човешкия организъм предизвикват тези неблагоприятия в тялото на планетата. Оттук са бурите, сушите, наводненията и земетресенията и всички болести. Впрочем болестите в значителна степен се предизвикват у човека непосредствено от прякото въздействие върху себе си. Няма утеха за творещия зло. За него полето на бъдещето е само сфера за разплата. Затова е хубаво да се сеят добри семена. Растеж дават и лошите, но защо трябва да замърсяваш своя път. Бъдещето е в наши ръце. Да се потрудим за бъдещето.

121. Смятам, че няма никакви основания за това да се мисли, че сроковете се отлагат. Те могат да се отлагат в малкото, но Големият План е свързан със съзвездията и затова е неизменен. Комическите енергии в Сроковете достигат Земята и работата на човечеството е да ги приеме или да ги отхвърли. Отхвърлени те ще се превърнат в пояждащ огън. Нашата Грижа е за това възможно по-голямо количество съзнания да ги приемат съзвучно. Сроковете ще се съпровождат с велики открития. При неготови сърца те ще се обърнат към разрушение. Така от човека зависи да превърне Даровете на Небето в благословия или проклетие. Ние се Стремим новите форми на живот да съответстват на протичащите енергии и затова Събуждаме съзнанията. Оттук и огромните планетни промени във взаимоотношенията на народите. Наши врагове са всички, които вървят явно или тайно срещу тези промени. Не мислете, че може да се скриете от еволюцията в миналото. То е умряло. Сърцевината на дървото е изгнила. И макар че върху него все още има зелени листа и даже се появяват нови, то не е

жизнено. Първият силен порив на вятъра - и гнилото дърво ще рухне. Така ще рухне и старият свят, който вече трещи по всички шевове. Преходното време е тежко. Основата на стария свят в Тънкия Свят е разрушена, тоест разрушен е неговият астрален двойник. Който се обръща към миналото, живее с призраци. Ние Зовем напред. Който е с Нас, ще достигне, но който е против - върви към бездната. И ако не се спре падането е неотвратимо. По-рано са говорили за гняв Господен, а Ние ще Кажем: всичко вървящо срещу еволюцията ще бъде пометено от лицето на Земята с мощта на огнените Космически Енергии, настъпващи като непреодолима вълна. Затова Казвам: „Приемете Огъня, иначе ще ви изгори”.

122. (6 март). Може да се обърне внимание на това, че астралното, менталното и физическото тела през цялото време се намират в състояние на движение - те вибрират. Тези вибрации на телата са налице не само когато те са заети с някаква дейност, но и по време на относителен покой те продължават да вибрират постоянно и напрегнато. Тази именно постоянна напрегнатост на проводниците трябва да се успокои. Най-лесно е да се започне с тялото. Нека то да застане в покой, нека да се прекратят физическите движения и особено нервните, нека тялото да усети състоянието на физически покой или спокойствие, или неподвижност. Трябва да се използва всеки един момент, когато няма работа, за да пребивава тялото в неподвижност. Антипод на физическото спокойствие ще бъде поведението на седящия без работа нервен човек, у когото непрекъснато се движи цялото тяло: главата, ръцете, краката, лицето и така нататък. Отначало трябва да се научите да съблюдавате спокойствието в покой, а после вече и в действие, недопускайки излишни движения. В такова същото състояние на непрекъснато движение се намира и астралът. Той също вибрира и пулсира, даже и ако отсъстват никакви конкретни емоции. Той е привикнал да се вълнува просто така, сам по себе си. Това трябва да се прекрати. Астралът трябва да се изведе от състоянието на постоянна вибрация и да се приведе в състояние на покой. Бидейки в непрекъснато възбуждение той вече не знае задръжки и яростно се нахвърля върху всичко, което му дава повод или възможност да преживява и да се вълнува. Това трябва да се прекрати по същия този път. Отначало да бъдеш просто спокоен, когато всичко наоколо е спокойно, а после вече и в действие, когато неговите самопроизволни движения се обуздават от волята. И тъй, отначало спокойствие в състояние на покой, после спокойствие в действието, когато емоцията и нейните прояви се свеждат до минимум. Защо да се изразходва напразно сила за ненужни и вредни явления? Обвивките трябва да вибрират само по заповед или с позволението на волята и единствено само в позволените предели. Те не трябва да се оставят сами на себе си и да им се предоставя свобода. Или те ще властват над човека, или човекът – над тях. Всичко казано се отнася също и за менталното тяло. Трудно се обуздава своеволието на блуждаещия ум. Затова именно той така и не обича да се съсредоточава. Той е привикнал да се носи като младо жребче по ливада, накъдето и когато му се прииска. Той също не знае покой. Умът не може нито за миг да остане бездеен. Мислите не спират, следователно той трябва да се заангажира като му се даде определена задача за осмисляне. Блуждаенето на ума трябва да се прекрати, тъй като това е първата степен към психическото неравновесие, а след това вече и разстройство. Нека умът да бъде винаги зает с нещо, без да се отвлича настрана. У лудите мислите често се носят като бесен поток, без всякаква последователност, пораждайки движение и в другите проводници. Да не заприличаме на тях. Трябва винаги да владееш себе си, утвърдил властта над трите. През това

стъпало на овладяване все едно трябва да се премине. Не е ли по-добре това да започне незабавно. Основната задача е утвърждаване на спокойствието както в състоянието на покой, така и в действие. Бездейността още съвсем не означава спокойствие, а често даже напротив. Човекът без работа често повече се уморява от своите мисли и преживявания, отколкото друг, намиращ се в действие. Трябва да се усети това особено чувство на вътрешен покой и равновесие, за да се почувства неговото благо. Мощта на равновесието е могъща сила. Спокойствието е венец на достиженията на духа. Ще утвърждаваме спокойствието с цялата сила на духа. Учителят ще Помогне то да се утвърди. Но трябва да се тръгне към Учителя и да се прояви самодейност, за да има към какво да се приложи. Ще Помогна, ще Помогна, но приложете усилие. Когато човек е спокоен и силата на трите е обединена в едно, тогава и само тогава може да прояви той мощта на действието. Кокошката може да кудкудяка без смисъл и да бяга по двора. Да не приличаме на нея. Маймуната е постоянно в движение и прави гримаси. Да не приличаме на нея. Нека мерило на поведението да бъде достойнството на духа. Който не е властен над себе си не може да мечтае за никаква власт над каквото и който да било. Властта, дадена на човека по силата на външни обстоятелства или положение, не е истинска власт, тъй като свършва с промяната на положението или условията. Говоря за истинска власт над материята и нейните елементи, която се придобива чрез утвърждаване властта над материята или елементите в човешкия микрокосмос - тази вселена в миниатюра, в която се съдържа всичко. Владиката Води към утвърждаването на тази власт над себе си. Тъй като е казано: „И се даде на човека власт над всяка плът”. Утвърждавам тази власт.

123. Сине Мой, ако съхраниш докрай устрема към Владиката къде ще те заведе твоя път? При Мен. Тъй като в твоя суетен живот всичко е преходно и временно, но Владиката е вечен. По този начин, ако строиш върху Мен, който Съм Камъка на вечната основа на живота, твоята постройка е нерушима. Така сред калейдоскопа на преходните явления полагаш стъпалата на вечния живот, водещ в Безпределността. Сред необятната човешка мъка, сред непрекъснатите се страдания и ужаси Аз Казвам: човекът е създаден за щастие. Крайната цел на неговото битие е щастieto. Радостта, която е особена мъдрост, е достижима. Висшите състояния на съзнанието носят радост. Трудно е да се вместят те в земните рамки, но те съществуват. И земните рамки невинаги ще бъдат такива като сега. Рамките на Кали Юга и рамките на Сатия Юга са различни по същество. Казано е: ще Дойда. И е казано, че Моето Царство няма да има край, тъй като наистина ще се утвърди на Земята Царството на Светлината. С неговото утвърждаване ще завърши тежката общочовешка карма. Бъдещето, към което сега неотклонно се приближаваме, е светло. Царството на тъмнината ще премине, но няма да премине Царството на Светлината. И за децата на Светлината е обезпечено място в Царството на Светлината според съзнанието. Радвайте се, деца на идващите години, сияещи с Надземна Светлина.

124. (7 март). Давам свидетелство за реалността на Моя Свят и за бързотечната изменчивост на личния еснафски свят. Това което изглежда на физическите чувства здраво и стабилно, се оказва само филм на живота, постоянно отиващ в миналото, докато в същото време Моят невидим и неземен Свят е по-устойчив и реален от човешките малки светове, съществуващи в съзнанието на хората. Аз Съм и Моят Свят е, същинският Свят, имащ битие и основаващ се върху огнената основа. Говоря за това, за да знаете към какво да устремите мисълта. Светът трябва да се победи отначало в

себе си и само тогава може да се говори за победа над света. И побеждавайки в себе си земния, личен и временен свят, може да се влезе в Моя Свят облечен с власт, достигната чрез победата над себе си. Възможно е в бяга за достигане на това да няма умора, ако е ясно осъзната целта и пътят към нея е неотклонен. Добре е да се осъзнае тази здрава основа на живота зад илюзорните явления на призрачния човешки живот. Плътният живот не може да се отрича, тъй като той съществува, но трябва да се разбере природата на неговите явления и да се види тя отразена в милионите съзнания, и във всяко по различен начин, и във всяко по своему. Владиката Обхваща в своето разбиране милионите човешки светчета, тъй като Стои над тях. Колкото по-широко е съзнанието, толкова повече сърца обхваща то с любов. Любовта е велик магнит за разбиране на човешките души. В нейните ръце са ключовете към тях. Някои смятат да преуспеят с ненавист, а Ние – с любов. Нашата любов не е съзливка и не е сантиментална. Тя е сурова и възискателна, и преди всичко към себе си. Тя казва: ”Първият от вас да бъде на всички слуга”. Служителят на Общото Благо е слуга на цялото човечество. В това е Служенето.

125. Космическото и личното не си съвпадат. Едното изключва другото. Личното трябва да се разтвори в космичното. Трябва да възтържествува или личното, или космичното. Чашата на Общото Благо има не лично, а планетно–космическо значение. Индивидуалността живее извън личността. Личността може да бъде изражение на Индивидуалността, ако е подчинена на духа. Дисциплината на духа е власт на Индивидуалността над личността. В хората тя е изразена само частично, но във Великите Духове – напълно, тъй като в Тях няма личен елемент, няма егоизъм, няма лични мисли и стремежи. Всички лични постройки са ограничени от цикъла на земния живот, тъй като личното прекратява своето съществуване със смъртта на тялото. Всичко, което се простира извън пределите на земното съществуване, се отнася вече към Индивидуалността. Говоря за нормалните обикновени хора. Човекът, признаващ превъплъщаването вече излиза извън кръга, ограничен в дадената личност. Даже признаващият безсмъртието на духа вече не мисли за себе си да кажем като за Сидор Петрович Иванов, баща на многочислено семейство и служител на едно или друго учреждение, с такъв и такъв стаж, заплата и така нататък. Делата на личността не се връзват и не съвпадат с проявите на безсмъртието и живота в Надземния Свят. Всичко, което е смъртно у себе, си трябва да се отдели от това, което е безсмъртно и да не се смесва едното с другото. Тогава и личното и индивидуалното ще намерят своето място. Първото - за изживяване, второто - за утвърждаване. Да се разграничат трябва на Земята, за да бъде по-лесно там да се разделиш с всичко лично, смъртно и временно и да прикрепиш своето съзнание към висшите принципи на своята същност. Вкопчващият се за личното в себе си с него и ще погасне, тъй като за него няма място в Надземните Светове. Да помислим за значението на личното и за значението на Индивидуалността в земния живот на човека и в условията на посмъртното съществуване.

126. (8 март). Сине Мой, Владиката Отговаря по съзвучие и по съответствие. Какъвто зовът, такъв и откликът. Затова се говори за пълнота на отваряне на сърцето при обръщане към Учителя. Ако земните обичайни мисли задръстват съзнанието, нахлувайки в него, значи пълнотата на сърдечното обръщение не е имало и любовта към Учителя се е проявила на думи, а не на дело. Към много неща се налага да се връщаме отново и отново, за да се утвърди нужното разбиране и приложение. Това

което обичаме държим близко до сърцето. Любовта приближава и любовта сближава, и няма такива прегради, през които да не може да проникне лъчът на любовта. Устремениите сърца се съединяват чрез любовта на огромни разстояния и се обединяват в нея. Владиката Обича Своите ученици и те са свързани с Него чрез любовта. Добре е понякога да се обнови чувството на любов съзнателно. Под наносните наслоения на низините на живота, под откъслеците на земните преходни мисли не гори, а само тлее това спасително чувство. Но освободено от наслоенията на плътния свят и земната суета, то се разгаря с мощен пламък в живота, издигайки съзнанието и сближавайки го с Най-Висшето. Може ли да се беседва с Учителя на разстояние? Може, ако любовта към Учителя е достатъчно силна, за да преодолее вибрациите на обкръжаващата среда и напрежението на енергиите на плътните слоеве. Любовта е ключ от сърцето на Учителя. Притежаващият този ключ получава и достъп до Великото Сърце. Изглежда просто: обичайте и получавайте от Владиката даровете на духа с пълна мярка, но... Къде са тези, които могат да обичат? Много говорят за любов, но думите им си остават върху езика. А любовта живее не върху езика, а в сърцето. За сърцето, пламтящо с любов към Мен, няма предели и ограничения в получаването на съкровищата на Висшето Знание. Умейте да обичате, ако отивате към Владиката. Някои търсят книжното знание, други – в светилищата на храмовете, други се стремят към това да ги намери Учителят (Гуру), но не знаят, че всичко това и много повече се достига с великия магнит на любовта. Ако той действа, всички усилия ще бъдат плодотворни, ако не - изразходваният труд е безплоден. И ако искате да знаете как са достигнали тези, преуспелите знайте: те са достигнали с любов. Погледнете онези, отдалечилите се и прекъснали сребърната нишка - те не са знаели какво е това любов към Учителя. И техните дела са засъхнали, и огънят им е угаснал, и се влачат в крайпътния прах, оставяйки на място, докато в същото време другите, които не са угасили свещения пламък на любовта към Позовалия ги Учител, продължават твърдо и уверено да вървят по пътя на живота. Когато любовта към Владиката ярко пламти в сърцето, властта на земните обкръжаващи условия губи своята сила над съзнанието. Пламъкът на духа побеждава напрежението на обкръжаващата сфера и духът се издига над бездната на живота. Владиката Цени сърдечния дар, който Му се поднася и Въздава стократно. Много ли са тези, които в лъчите на утрото принасят на Владиката своя дар на сърцето в любов? Усиленото приношение предизвиква и усилен отзвук. Сине Мой, процесът на духовен обмен на най-тънките енергии с Великото Сърце носи със себе си особена радост за духа. Когато Владиката е Близко нищо не е страшно и трептящите призрания и плашила на страха, безпокойствата и съмнението, изпълзващи от тъмнината веднага щом започнат да гаснат огньовете на сърцето, се обръщат и отстъпват. Говоря за свещения неугасим огън, който се разпалва в светилището на преданото сърце от любовта и от нея се и поддържа. Всеки знак на преданост, любов и загриженост Учителят Приема внимателно, тъй като са много вземащите, но са неизказано малко тези, които се стремят да дават. Когато възните на Владиката са напрегнати за поддържане равновесието на планетата, малкият дар понякога има огромна цена. Но колко са малко, колко са малко тези, даващите и донасящите. У мнозина се е сформирало твърдото и вкоренено убеждение, че от Учителя трябва да се взема, взема и взема. А за помощ за Учителя, за това да дадат, не мислят. Този, който в минута на нужда Ми помага да Нося отговорността на Великия Товар за Земята, няма да Забравя никога. Нашите Дела не са винаги в нужда. Наричам син този, чиято изпитана

преданост Познавам. Свойство на обикновените хора е да се приближават и да си отиват, и да изоставят в минута на нужда, когато помощта е особено ценна. Затова така Ценим предаността. Сине Мой, сърдечния дар, принесен на Владиката, разцъфва с чудесни огнени цветя на духа и умножава Съкровището на Камъка с отлаганията на кристали нови енергии. Правилно! Правилно! Правилно! Какво е за нас всичко останало, ако Близостта с Владиката е достигната. Аз Давам гаранция за знанието на духа, стига сърцето да пламти с любов към Великото Сърце. Обичайте Владиката и останалото ще ви се приложи. Аз Казах.

127. “Мъдростта идва с наследството и особено за виждащите Слънцето”, - така е Казвал Соломон. Това Слънце е Слънцето на Великото Сърце, а мъдростта – миналите натрупвания, позволяващи да се черпи сиянието на Неговите Лъчи. Енергията на Лъча, претворена в съзнанието, става оформена и завършена мисъл. Така протича творчеството по Висшия Лъч. То е достъпно за малцина. Не е ограничено по обем. При желание може да се твори обилно и плодотворно. Мислите се раждат като непрекъснат поток. И не стигат листове, за да се запишат. Това показва щедростта на Висшите енергии. И това, което е възможно и просто за виждащия Слънцето, е недостъпно за обикновеното съзнание, ако ще човек да проседи дори цяла година, опитвайки се да пише. Говоря за Висшето знание и процеса на неговото постигане по пътя на чувствознанието. Това знание се нарича съкровено, тъй като се достига по необичаен път. Слънцето на Великото Сърце свети за всички, но да приемат Неговите Лъчи могат само тези, които могат да виждат и чуват. Топлината могат да уловят много, но е нужно осъзнаване. Така Лъчът става реалност. Така животът на съзнанието се насища с него. Така невидимото се превръща в порядък на деня и невидимото придобива конкретни форми на записани и оформени мисли. Разбира се, всичко това се дава не за използване от един човек, а за много идващи после. Делото на Общото Благо се твори в тишината на уединението пред Великия Лик. Трябва да се разбере пространственото значение на Служенето. Пространството вижда и чува. И филмът от мисли, запечатани в него, ще послужи на множествата за насищане на техния духовен глад. Записите на мисли помагат за тяхното ясно оформяне. Без Записите много нещо би останало разлято, неопределено и незавършено. В това се крие и второто и много дълбоко значение на записаните мисли. Разбира се, да се прочете записаното е по-лесно и по-достъпно и в това е и тяхната първа цел. Но пространствените записи от мисли са отворени за всички. Записите са само за тези, в чиито щастливи ръце попаднат. Разбира се, пространствената мисъл влияе, но не е лесно да се осъзнае тя отчетливо. Тези, за които е отворен океанът на пространствената мисъл, могат да минат и без книги, тъй като за тях е отворена великата книга на природата в нейните видими и невидими аспекти. Прелиствам нейните страници и Изпълвам Чашата със знание. Съветвам грижливо да се отдели сферата на Общуване с Учителя и докосванията до Неговия Свят от суетния живот на текущия ден, за да се опази и съхрани съкровеното. Нека земното да не нахлува във Висшето, тъй като кесаревото – Кесарю, но Моето - на Мен. По този начин, допирайки се със сърцето до Моя Лъч, няма да обеднеем за светлоносни мисли и няма да познаваме глад на духа. Тъй като Казвам: “Елате при Мен, гладувачи и жадувачи и Аз ще ви Напоя и ще ви Наситя”. Но Моето Слънце, непомръкващо на Земята, трябва преди това да се види в духа.

128. (9 март). Формулата „Аз сам по себе си съм нищо, но Отецът – Владика, пребиваващ в мен, Той Твори” представлява формула на живота на всеки съзнателно

възхождащ дух. Когато Лъчът на Учителя не е докоснал съзнанието, огънят на творчеството не е се разгорял. В ученика творческият импулс се разпалва от Учителя.

129. Сине Мой, усещането на пространствената тягост е реакция на съзнанието на трагичното състояние на планетата. Това усещане е правилно. То не може да се премахне с никакви изкуствени мерки. Положението на света е действително катастрофално и сърцето усеща ужаса, надвиснал над Земята. Цялата работа е в това, че е загубено равновесието на стихииите. То е загубено и от хората. Трябват още малко аритмични разклащания, за да се разруши каменният дом. Когато неравновесието започне да прониква от всички страни на живота, това е много опасно, тъй като това е нахлуване на Хаоса – антипода на живота. Ние Предупреждаваме да се въздържате от всякакви отклонения от утвърденото състояние на равновесие. Твърдината е център на равновесие за Земята или стълб на устоя. Полусите в магнита са два, но центърът е един. И полусите се държат от центъра. Дисхармоничните действия на човечеството често предизвикват коректив на природата във вид на болести, епидемии и всевъзможни бедствия. Сега положението се усложнява от прилагането на нови енергии. Положението в света се влошава. Зданието се разлюлява. Ъгълът на люлеенето има свой предел на безопасност. Той може да бъде достигнат. Стараем се да сдържаме безумието на народите. И кой знае, може би ще се наложи да се приложат поразяващи Лъчи в широк мащаб. Тъй като на карта се поставя самото съществуване на планетата. Страшните облаци се събират над главите на служителите на злото.

130. (10 март). Не е нужно да бъдеш пророк или ясновидец за да разбереш, че еволюцията на битието се придвижва във времето през раждане, разцвет и умиране на родените форми. В някои от тези три фази във всеки даден момент се намира всяка дадена форма на живот на Земята. Разбира се, младост е по-добре от старостта, но без старост, смърт и ново раждане и младост не може да има. И неопитността на младостта не може да замени мъдростта на посребрените коси. Духът не познава нито младост, нито старост, но обвивките пречат на духа да осъзнае себе си. Затова се утвърждава духознанието или знанието на духа. То стои над ограниченията на временността на променящите се форми – носители на духа. Трябва да се пробие тяхната обвивка и да се търси в ядрото на духа. Затова толкова Настояваме самоволната активност на обвивките да не нахлува в Общуването. Те могат да се проявяват, но само дотолкова, доколкото това е необходимо за процеса, а цялата им излишна и странична дейност настойчиво се погасява. Екранът на съзнанието трябва да бъде чист. Какво ще се получи ако Лъчът, отразяван върху екрана, преминава едновременно не през един, а през няколко филма... Изображението или отпечатъците на екрана ще се смесят, затова Настояваме за монолитност на неразхвърленото, съсредоточено мислене. Мисълта, придобивайки устойчива и отчетлива форма, задържа върху себе си съзнанието. Затова трябва да се мисли напрегнато, картинно и ярко, когато се установява контакт, за да се пребивава в създаваните форми, творящи канала на връзката. Може тези форми или представяната в съзнанието картина да се направи дотолкова жизнена и ярка, че нейните вибрации да се окажат по-силни от вибрациите на обкръжаващата среда и да пренесат съзнанието в сферата на неговата устременост. Мислените образи явно въздействат върху целия човешки микрокосмос. Представата за парче сочен кисел лимон предизвиква в устата не само чувство на удоволствие или неудоволствие, но и чисто физиологична реакция. Процесът преминава през всичките проводници, задължавайки ги да реагират съответно. Точно по същия начин и представата за

далечната Кула и за Владиката, и за себе си в нея, насочил внимание към Учителя на Светлината, създава същата реакция и условие за възприятие. Колкото по-ярка, дълбока и картинна е представата, толкова по-лесно тя преодолява вибрациите на непосредственото обкръжение на обичайния живот, в който се намира тялото. Дори и тази представа да не съответства на далечната Кула, все пак резултатът е налице: контактът е установен, Лъчът е възприет и мислите са претворени в съзнанието и записани. Представата на Лика пред духовното око има огромна сила. Да се научим на висше творчество пред Лика на Владиката. Процесът е тънък и за обикновеното съзнание не е убедителен. Но Ние Вървим по пътя на необичайността. Най-главното обаче е, че трябва да усетиш себе си в съзнанието си в Кулата. Пренасянето на съзнанието на друго място и представянето на себе си в това място, а не там, където се намира физическото тяло, е много важно в целия този процес. То се достига с опит и тренировка, позволявайки да се наруши привичната връзка с тялото и да се освободиш от него. Колкото по-ярка е създадената картина на желаното място, толкова по-лесно е да се влезе в нея и да си представиш себе си като част или себе си в нея. Так се пренасяме в духа там, където е устремен духа. Така побеждаваме пространството и времето. Така се приобщаваме към Учителя в Неговата Кула. И формулата “Отвърни се от себе си” остава в сила и помага за осъществяването на Близостта. Ако искате да достигнете, приложете усилие, за да има към какво Аз да Приложам Моята Сила.

131. Сине Мой, ритъмът ще продължи да те носи когато няма да имаш човешки сили да се движиш по-нататък. Колко нездравео, колко нетвърдо, колко непостоянно е всичко, което се върши наоколо. Намери сили за утвърждаване на постоянството в себе си и устремяване към Вечното в постоянното непостоянство на обкръжението. Минават дни, минават години, столетията се сменят със столетия, но духът, пребиваващ в нас, не познава време. Гледай, гледай внимателно калейдоскопа на бързолетящите мигове, съставлящи явленията на живота и помни, че ти, Гледаният ги, не си от този свят. Ти не си от този свят и родината на твоя дух също не е от земния свят. Земното си остава със Земята, Земното ще свърши със Земята. Но ти, който си дошъл от Друг Свят, в Другия Свят и ще пребъдеш. Не се смущавай от явленията на живота. Какво са те за теб, когато всичко това не е твое, не ти принадлежи? Защо Владиката Христос не е Имал нищо Свое? Не затова ли, че е Знаел, че нищо не ни принадлежи. Хората събират богатство, вещи, забравяйки за цялата безполезност на своята работа, на своите усилия да запазят насъбраното завинаги. Добре е винаги да се чувстваш гост в този свят, дошъл в него за известно време, за да изпълни определена задача и отново да се върне там, откъдето е дошъл. Да дойдеш и да си заминеш. Да дойдеш с това, с което и да си заминеш, тоест без земни вещи и предмети. Тъй като цялото свое богатство духът носи със себе си и в себе си. Времето, изразходвано за придобиване на земни вещи, е време изразходвано напразно. Времето, изразходвано на Земята за придобиване на знание, опит и главното – на способности, качества и свойства, изработвани от живота, е време изразходвано с полза и мъдро. Затова нека през земния живот да събираме вечните Съкровища на духа.

132. (11 март). Приятелю Мой, ако устремът се пресмята по огньовете на сърцето, то и постижението също се измерва с огньовете. Едното поражда другото. Причина и следствие. Затова утвърждаваме устрема като причината, донасяща следствие. Ние Сме Създатели на цял свят от причини. Понякога те се простират в бъдещето на огромни разстояния, понякога на близки, но те винаги са насочени в бъдещето. Нашите постройки могат да се нарекат Храм на бъдещето. И всяка

завършена Наша постройка не е завършек, а само стъпало към по-съвършеното. Ние никога не се Спираме на достигнатото, колкото и прекрасно то да изглежда. С това Ние Утвърждаваме Безпределността във всичко. Разбира се, Нашите постройки са насочени нагоре. И каквото и явление да Вземем, то нараства по напрежението на своята вибрационност, тъй като в Огнения Свят напрежението на сферите е огромно и несравнимо с плътните явления. Но цялата земна еволюция е подготовка за условията на Огнения Свят. Затова възходящия дух трябва да подготвя своето съзнание за степените на висшите напрежения. Този, който се стреми към покой, не е Наш. Нирвана не е покой, а състояние на неописуемо огнено напрежение. Религиите учещи на успокоение не са на правилен път. Това успокояване е относително и се отнася само до състоянието Девачан – временно и илюзорно. Но крайното предназначение на човека е по-високо. Целта на еволюцията на духа е творчеството. Творецът не може да се успокои, колкото и да се стараят да уверяват в това хората изопачителите на великите религии. Човекът е творец и негова съдба е творчеството: отначало земно, после Космическо. Животът, самият живот не е покой, а движение. Нелепо е да се говори за покой. В Космоса няма покой. В Космоса има сфери, в които затихват шумните дисхармонични и груби звуци на Земята, но те се заменят от други звуци. Безсмъртието на съзнанието преди всичко означава живот, тоест движение, тоест напрежение на тънките енергии. Покоят е в гроба, но там са червеите и тленът на разложението. А Ние Говорим за живот. Да разбираме живота като проява на една или друга степен на напрежение на енергиите, съдържащи се във формата, която служи за тяхното изразяване. Ние не Наричаме мъртвите умрели, тъй като те могат да бъдат живи, а наричаме така хората, умрели в духа - живите мъртъвци, угасили в достатъчна степен напрежението на своите енергии. Затова трябва да разберем какво е застой, смърт и разложение, и какво е живот. Доктрината на напрежението, която е една от Основите на Учението на Живота, утвърждава фундаменталния Закон на Космоса, закона за битието, закона за еволюцията като говори за това, че принципът на живота се проявява в напрежението, което съответства на степента на неговото изразяване. Доктрината на напрежението е доктрина на законите на Огнения Свят. Това е област в Учението, обнародвана само в малка част. Това е Учението на бъдещето, което ще се разкрива на човечеството в хода на неговото придвижване напред. Може да се забележи как се ускоряват темповете на живот, напънвайки съзнанието и способностите на човека. Но по-нататък животът ще потече още по-бързо и по-напрегнато, подготвяйки съзнанието за условията на Висшите Светове. Доктрината на напрежението е Учение, подготвящо съзнанието за условията на Огнения Свят.

133. (12 март). Постоянното и ритмично Общуване с Учителя неотклонно и непрекъснато преобразява цялата същност на ученика. По такъв начин Общуването се превръща в път за преобразяване на духа. Преобразява се самата природа на човека и всички негови обвивки. Мигновено преображение без минали натрупвания няма. За всичко е нужно време. Тъй като човек представлява сфера на акумулираните в течение на много дълъг процес енергии на живота. И изживяването на нежеланите свойства не може да се извърши веднага. Затова се налага да се взема своя кръст, тоест своето несъвършенство и насъбраната карма със себе си за погасяване. Не трябва също да се смущавате от своите недостатъци и в никакъв случай да не считате, че вследствие на тези несъвършенства пътят на възход и сближаване с Учителя е затворен. Кой е казал, че Вземаме за ученици праведници? Кой е по-добър: устременият към

усъвършенстване така наречен грешник или стоящият на място и успокоил се върху своите съвършенства праведник? Как мислите? Нашите мерки за пригодност на духа за възход са други и не приличат на човешките мерки. Виждате около Учителя митар, грешници, блудница и разбойник, следващи или искащи да Го следват. Един праведник, благочестивият Никодим, е бил страхливец, а другите благочестиви фарисеи са били врагове и служители на тъмнината. Затова старото деление на праведници и грешници, изтляло и остаряло, се заменя сега от ново, заменя се от деление на човечеството на хора, пригодни за еволюция и хора негодни. Първите са с Нас, независимо дали знаят това или не, вторите не са с Нас и значи са против Нас. Ако човек е пригоден за еволюцията и е полезен, то колкото и да е несъвършен, той все пак върви напред и все пак принася полза за Общото Благо. Затова отношението към хората и тяхното деление на лоши и добри трябва да се преразгледа отново. Познаваме много известни дейци на Общото Благо, придвижили много еволюцията, но притежаващи своите несъвършенства. Съдим за тях по полезността за Общото Дело. Праведникът, затворил се в себе си, е подобен на търтей. Особено се страхувайте от румената добродетел, горда със своите съвършенства. Това не са Наши хора. Също и продължителните молитви не помагат, ако в сърцето не гори огън. Всичко е добро, което е с огънове и всичко е мъртво там, където няма огънове. Новото деление на хората по светлосянката или огньовете на духа ще навлезе в живота и ще бъде потвърдено със снимки на аурните излъчвания. И вече няма да има съмнение годен ли е даденият човек за еволюцията или представлява паразит върху здравето тяло на човечеството. За мнозина новото деление на хората и паспортът по светлосянка, с отметки за тяхната пригодност за обществена работа, ще бъде трагедия, тъй като ще ги постави на полагащото се място и ще пресече възможността да вредят или да заемат непринадлежащо им по право място. И думите вече няма да спасяват. Ще спасява само истинското преобразяване на същността и изживяването на недопустимите за общежитието свойства, тъй като излъчванията не могат да се подправят. Паспортът с отметка за степента на светлоносност на аурата ще служи като указател какво място върху обществената стълба може да бъде дадено на неговия притежател. И мястото ще бъде дадено, но не по-високо от това, на което по правото на светлосянката на своята аура има неговият притежател. Много учители няма да бъдат допуснати до децата поради непригодност за училище. Много ще пострадат от несъответствията на своята аура с изпълняваната работа. Много ще се понижат, много ще бъдат повишени. Новото деление ще премине от горе до долу, оздравявайки живота. Престъпниците по дух ще бъдат изолирани, тъй като те нямат място сред здравите хора. Много тайни отровители, разнасящи сега безнаказано отрова, ще намерят своето място в полагащите им се условия. Очистване на пространството, очистване на планетата и очистване на човечеството – ето бъдещите задачи, стоящи пред Нас.

134. Ливадата е една, но по нея могат да растат различни треви. Каквото е семето, такава е и тревата, макар подхранващата среда и Слънцето да са еднакви за различните видове треви. Следователно при едни и същи условия видът на живот зависи от зърната, даващи живота. Зърното като център на магнитно притегляне на съответстващи елементи и енергии обуславя живота и развитието на формата. И водната лилия, и зеленият жабуняк (тиня) могат да растат в едно и също блато, и теменужката и мухоморката - в една и съща гора, и геният и нищожеството – в едно и също семейство. В случая с човека също зърното, зърното на духа обуславя същността

и характера на индивида. В човешкото Его се съдържат елементи във вид на невидими кристални образувания, които по линия на магнитното притегляне създават неговите обвивки, а също и обкръжението от плътни условия. Наричат карма тази способност от определена обкръжаваща среда да се създава различно за всеки човек обкръжение. В един дом живеят хора, но често те живеят в съвършено различни светове. Външните условия се създават от зърното на духа от енергиите на външната среда. Видимото външно не може да мине без невидимото вътрешно. Но зърното привлича към себе си условия по съответствие. Селекционната способност на човека да създава своето обкръжение е изумителна. Колкото по-висок и по-силен е духът, толкова по-мощно се проявява това свойство. Великите Духове могат да създават цели епохи в историята на народите и даже на планетата. Духът - Водач на планетата Твори нейната еволюция. Такава творческа сила да създават около себе си сфера на въздействие с определен характер в различна степен принадлежи на всички хора. И всеки твори според себе си. Тези сътворени сфери отразяват мощността на своя творец независимо от това дали той е огромен или е нищожен. Световите на пияницата, наркомана, поета, художника, философа, подвижника, героя са различни. Различни са световите на двама пияници, двама поети и двама художници, даже и ако всички те живеят в един и същи дом. Творческата сила на духа е огромна, даже и ако тя твори нищожния свят на падналото съзнание. За да се създаде от прекрасния земен свят и неговите възможности страшният свят на наркомана също е нужна творческа способност, явно – устремена към тъмнината. Хората се оплакват от трудностите на живота без да забелязват, че самите те творят живота. Животът на човечеството се твори от човешкия дух. И не творческата сила на духа е отговорна за това, че това творчество невинаги е удачно, а тъмнината пред очите, превърнала светлото творчество в тъмно. Светлото творчество твори радост. А какво твори тъмнината?

135. (13 март). Да бъдем като деца - просто да вярваме повече на Владиката. Трябва да се отхвърли земното мъдруване, за да бъдеш по-близо до Него. Да бъдеш по-близо... не е ли в това смисълът на живота на ученика? Когато цялото същество на ученика, всички негови чувства и всички обвивки се напрягат в устрема към Учителя, към това да Го усети в духа, да стане по-близък Учителят. Близостта може да се задържи и Близостта може да се отдалечи. Приближаването и отдалечаването ѝ се сътворява от мислите, чувствата и постъпките. Всичко това или приближава, или отдалечава. Няма безразлични действия. Така и ще считаме: правилният път с огъня е приближаване към Учителя.

136. Всяка земно явление, на което ние отдаваме своето сърце, ни държи в своята сфера по силата на сърдечната връзка. Съзнанието се намира в плен на вещите и явленията, на които то отдава себе си. Колкото са нишките на връзката, толкова са и притеглянията. Тези сфери на притегляния са дотолкова силни, че даже след смъртта духовете продължават да пребивават в низшите слоеве, прилежащи към Земята. Възможно е с опит да се видят колко силни са тези притегляния. Съзнанието иска да полети нагоре, но гирите върху краката тежко пречат и теглят надолу. Аурата сраства към плътното обкръжение и вече не може да се откъсне от него. Съзнанието е в плен на Земята. През откъсването от земното в духа рано или късно ще се наложи да се премине. Това откъсване става в духа. Даже загубата на всичко в действителност съвсем не означава освобождаване от загубените вещи или условия. Затова откъсването е важно в духа. По-добре е, имайки и притежавайки всичко, да бъдеш свободен от

всичко в духа, отколкото, нямайки нищо и бидейки лишен от всичко, да се намираш в плен на това. Значи цялата работа е в състоянието на съзнанието и в отношението му към явленията, а не в самите явления. Затова да се оплакваш от свързаността на духа значи да се оплакваш от самия себе си, тъй като свободата и робството на съзнанието са в духа. Ако се прилагат към всичко мерките на духа, то може да се намери път за освобождаване на съзнанието от властта на Земята, тъй като крайната цел на пребиваването на човека на Земята е освобождаване от нейната власт над човека.

137. (14 март). Свързаният дух е като вързана птица - не може да лети. Но не винаги духът е отговорен за невъзможността за полети. Пространствените условия могат тежко да влияят. Обострената възприемчивост задълбочава явлениято. Не трябва да се забравя също и за ритмите на съзнанието. Огънят не винаги гори в достатъчно напрежение. Тогава трябва спокойно да се изчака, без да се насилва съзнанието.

138. Отсичаме само тогава, когато е премината границата на предателството. Във всички останали случаи Намираме търпение да изчерпим всички възможности. Така и вие намерете търпение спокойно да продължавате по пътя, колкото и да са тежки условията.

139. (15 март). Искам предаността да бъде проявена в доверие. Дали Учителят Говори или Мълчи - не може да има съмнение в това, че Учителят е неизменяем. Ако Учителят е Казал, че няма да бъдете оставени, то наистина така и ще бъде. Но ритъмът на приближаване или отдалечаване на Учителя си остава в Негово разпореждане. Понякога, за да укрепиш и се утвърдиш върху собствените крака, известно време трябва някак да прекараш сам. В период на особена активност се оказва и особена помощ. Дава се импулс за действие и Учителят е близко. Но всичко с времето си. Разбира се, събитията вървят, но съвсем не така, както това си е представляло въображението, неспособно да отчете цялата сложност на световната обстановка. Не трябва действителността да се смесва с мечтите и да се приема едното за другото, а главно, да се огорчаваш, ако Великият План се осъществява не по собствените мисли, а по Волята на Владичите. В този План има един фактор, представляващ неопределена величина. Това е човешкото съзнание и неговите възможности. Волята на хората е свободна. Необходимо е те свободно да приемат в своето съзнание водещите идеи на Новия Свят и свободно да тръгнат след тях. Принуждаването не може да ускори осъзнаването на тези идеи. Тази неопределена, но имаща огромно значение величина – свободната воля на човечеството и представлява този фактор, с който се налага да се съобразяват Учителите на Светлината. Еволюцията е доброволна. Насилието е от тъмнината. Кармата има своите железни закони. Човешката воля се подчинява на нея, тъй като енергията на кармата е породена от човешката воля. Посятото от волята се пожънва също от волята. Кармата не нарушава свободната воля, а напротив – утвърждава я. Ако нещо някога, може би дори неудачно, е било породено и утвърдено от волята, то трябва да бъде и унищожено също от волята, ако съзнанието вече е изживяло даденото явление. Човек говори на нежелателното свойство или на кармичното явление: “Аз съм те породил, аз и ще те убия”. Човекът носи своята карма в своята аура и да измени кармата може само изменяйки своите аурни излъчвания. Колко често хората се стремят да променят нещо вън и с нещо се борят, и нещо потискат, докато в същото време пултът за управление на това, което е вън, се намира в самия човек. И Владиката и еснафът може да се окажат стоящи един до друг. Но в същото време, когато Владиката Управлява света, еснафът не може да управлява дори себе си.

Тъй като ключът към управлението се намира в самия човек, а съвсем не вън. Малко е да се разбере това, трябва да се приложи към живота в ново разбиране. Не може да управлява хората този, който не може да управлява себе си, тъй като пътят към всичко преминава през себе си. Тъй като самият човек е и този път. Тъй като не света, а себе си трябва да преобразим и тогава ще се преобрази и светът. Мнозина правят грешка срещу това и тъпчат на едно място. А трябва да се върви и то напред, побеждавайки себе си, преобразявайки себе си и издигайки със себе си и Земята, и всички, които са върху нея, и всичко, което я обитава.

140. (16 март). Волята, приведена в действие, може да преодолее всяко препятствие. Волята се привежда в действие от сърцето, а не от мозъка. Именно когато желанието или устремът, излизащ от сърцето, достигне нужната напрегнатост, той ражда и волята, необходима за неговото изпълнение. И волята, и желанието, и устремът не са нищо друго, освен напрежение на огньовете. Значи трябва съзнателно да се предизвика огън с подходящото напрежение. Той трябва да се доведе до известна степен на напрегнатост и сила и тогава волята лесно осъществява набелязаното. Неуспехът е отсъствие на огън с нужната степен. Да се управляват огньовете, да се поразят огньовете и да се предизвиква нужната степен на тяхното нагнетяване ще бъде изкуство на огнената психотехника. Да вложиш сърцето си в делото или огньовете на сърцето в своите начинания ще бъде залог за успех. Половинчатостта е страшна с това, че разделя волята, устрема или желанието на противоположни части, противодействащи една на друга и неутрализиращи силата на огньовете. Половинчатостта разрушава монолита на волята. Когато волята е събрана като острие в една точка, таранът на волята е непреодолим и пробива стената на всяко противодействие. Не бъдете нищожества и беззащитни овчици. За тигрите и другите хищници е нужно надеждно оръжие. На тяхната милост и състрадание или съчувствие не трябва да се разчита. Идеята за непротивене на тъмните и безропотното подчинение на техните машинации трябва да се изостави. Царството на Светлината се превзема със сила и тъмнината се побеждава със сила. Затова давам в ръцете огнено оръжие, обгарящо и парещо косматите ръце. Трябва да се осъзнае огнената сила в себе си, да се запали огнената мощ и да се призове за действие. Трябва да се защитим с огън и да израснем огнено духом от противодействащата тъмнина. Да не се забравя: обкръжаващата тъмнина и нейните служители са напрегнати бдително и настървено във всевъзможни уловки, за да може да нанесат поне някаква вреда на всяка твърдина на светлината, голяма или малка. Но ако има светлина във вас и е събрана около вас, ако вашият ашрам сияе с огньовете си сред заобиколилата го тъмнина, нападенията на тъмните и тъпите противодействия са неизбежни. Много обкръжаващи ви хора се избират от тъмните като канали за приближаване към вас. Гледайте по-дълбоко на всичко, ставащо във вашето непосредствено обкръжение. Под въздействието на тъмните, намиращи се около вас, хората могат да проявят много странни действия и поведение. Бъдете зорки на поста. Тъмнината се е опълчила по целия свят на носителите на Светлина. Стойте безстрашно, стойте твърдо, стойте спокойно: Аз Съм с вас.

141. (17 март). Затова се Радваме винаги, когато Мислим за неизменността и величието на Плана. Земята се носи към бъдещето с всичко, което живее и страда върху нея. Това бъдеще не може да бъде отнето от планетата. Всичко ненужно остава назад, всичко ще си замине в миналото. Огненото величие на Земята е предопределено.

Човечеството върви към бъдещето по силата на неизменните Космически Закони. В името на това бъдеще са страданията на настоящето. Върху крилата на бъдещето може да се издигнеш над мътния поток на текущия живот. Някак трябва да се намерят сили не само да се приеме животът такъв, какъвто е, не само да се примириш с това, но и да се намери мъжество за утвърждаване бъдещето на света и да се утвърждава Светлината на бъдещето в безпросветността на настоящето. Това може да се прави само в радост за неотменимото. На тъмнината не трябва да се радваш, но на Светлината може. Така в радостта за отсъденото, за това, което подлежи да бъде и което не може да се отнеме от човека независимо от всичко, ще намерим още едно освобождение. Ще бъде Светлина, за Светлината и законите на Светлината Гарантирам. Ако всичко започваше със Земята и свършваше със Земята! Но Земята е само малко звено във веригата от светове, а веригата от светове е песъчинка в Безпределността. Дребните земни неща могат да заслонят Слънцето, но Слънцето няма да престане да съществува от това. Космогонията не е разкош, а оправдаване на човешкия живот, даваща му смисъл и цел. Във вечното и Безпределността ще намерим сили и дори радост, за да живеем. Трудно е да се радваш, когато наоколо е тъмнина, но нали радостта е особена мъдрост, мъдрост, а не глупост. Глупостта вижда само днешния ден. За невежеството няма бъдеще. Но то съществува в Нас и от Нас никой няма да го отнеме.

142. (18 март). Може да се забележи как земните притегляния разцъфтяват с нови цветове и сякаш се усилват преди да погаснат. Последното пламване на земния пламък често бива особено силно преди самото погасване. Трябва да се следи особено внимателно за това и да не се дава храна на огъня. Мъдростта говори за временната природа на земните условия, но егото здраво се вкопчва за тях, намирайки в тях храна за себе си. Жилото на змията на собствеността може да се извади ако рязко се очертае кръгът на действие на всяка вещ и неговата продължителност. Добре е нещо да се притежава, но само при известни условия и за определена цел. Но ако условията се изменят, то необходимостта даже от най-полезните вещи отпада. И това трябва да се разбере, за да не се притежават безполезни вещи. Но тънкото състояние на съзнанието в тънкото тяло и Тънкия Свят изключват нуждата от всякакви земни предмети, колкото и мили да изглеждат те на сърцето. Може да притежаваш любими вещи, но само до Великия Праг. И това трябва да се усвои твърдо. Друго нещо са хората. Любовта и ненавистта ги следват зад гроба в живота, който продължава там. Верният приятел е ценна придобивка. Затова се учете да цените хората и предаността. Малко са верните приятели, малко са близките хора, малко са здраво свързаните с връзките на Светлината. По този начин разгъвайки явлението в бъдещето определяме неговата същност и продължителност и безпогрешно очертаваме кръга на неговото действие. Ценим проявите на Светлина, простиращи се от живот в живот през столетия и хилядолетия, през земните животи и смърти. Ценим проявите на Светлината.

143. (19 март). Трябва да издигнеш себе си в своята собствена представа, а след това вече да поддържаш своите изяви на утвърдения уровень (утвърденото ниво). С други думи, трябва да се издигне собственият идеал за лично реализиране в живота и да се държиш в съответствие с него. Самоунижаването, подценяването на своето достойнство, представянето на себе си като неудачник или нищожество дава съответни резултати и няма да издигне, а ще принизи духа. Смирението не се изразява в това, а в това да се смири или обуздае своето астрално начало. Приветстваме здравото утвърждаване в своя микрокосмос на всички положителни качества на духа. По-добре е

да смяташ себе си за силен и да се стремиш към утвърждаване силата на духа в живота, отколкото да мислиш за себе си като за нищожество и да бъдеш нищожество. Кажи ми какъв искаш да бъдеш и аз ще ти кажа кой си и за какво си достоен. Бъдете достойни за бисера на своя дух и се стремете да го проявявате в живота. Вярно е, че дреболиите в живота имат тенденция да направят и човека незначителен. Но нима вървейки по улицата гледаме това, което се намира под обувките. Много дребни отпадъци има наоколо и много кал, но човек не взема тази мръсотия със себе си, а влизайки в своя дом, дома на духа, изтрива краката си на прага от калта. Такъв е и животът. Само тази кал да не прилепне и краката да останат чисти. Ако обувките са добри и защитават от мръсотията и уличната кал, то може да не се съжالياва. Затова трябва да се погрижите за обувките. Добре е така да се научите да вървите през живота, че нагарът и пияната му да не проникват в светилището на духа. За защита на съзнанието от външните въздействия съществува бронята на духа. Заградителната мрежа защитава. Тя се усилва и поддържа със заповед на съзнанието на принципа на постоянството: постоянна зоркост, бдителност и охрана. В никакъв случай не трябва да се отпускат ръце и да се подчиняваш инертно на обстоятелствата. Външно може да бъде каквото си ще, но вътрешната цитадела остава непристъпна. И тогава вътрешното, а не външното ще дава вече тона, характера и направлението на движенията на духа. Целта на тези движения на духа е една: да се премине през живота като победител и да се пренесе огънят на духа неугасен. Никой, освен самия ти, не може да изпълни това. Даже Учителят е безсилен, ако няма към какво да приложи. Даже Учителят не Може да се изкачва по стълбата на духа вместо ученика. Ученикът трябва да се изкачва сам. Опитът с корковите човечета е достатъчно убедителен. Но когато духът е устремен, е лесно и законно да се окаже помощ. И не трябва да се поставя своя възход в зависимост от каквото и да било, намиращо се вън. Каква е ползата от това, ако световните събития и събитията на личния живот тръгнат по желанния канал, какво полза от това, ако духът остане на място и не се придвижва или даже се връща назад? Но даже ако заповяданото бъдеще още не е настъпило, ако тъмнината се сгъстява и няма просвет, но духът победно и твърдо възхожда въпреки обкръжаващото, то това и ще бъде истинска победа. Да се опираш на нещо външно няма да бъде правилното решение на въпроса. Когато всичко външно се измени или си замине от живота и се замени със свършено друго, то и неговата роля ще завърши с неговия край, но ще остане духът със своите достижения, независимо от всичко външно. Но ако поставяш всички свои упования върху това външно, то ще се наложи да останеш с нищо. Тъй като всичко мое, принадлежащо действително на мен и по право, е вътре в мен - така казва и мисли мъдростта и изгражда своята твърдина върху Камъка на вечната основа на живота. Въздавайки кесаревото Кесарю, а духовното – на духа няма да забравяме, че Кесарят ще умре, но духът ще пребъде. Земното се въздава на земното, но с твърдото съзнание за това, че земното ще премине, а вечното ще пребъде вовеки.

144. Разбира се, удължаването на живота и съхраняването на бодростта и жизнеността в организма става възможно, ако клетките на тялото са събудени напълно. Именно съзнанието или усещането на съзнанието в тях се разпространява върху значително по-голямо количество клетки, отколкото това става в тялото на обикновения човек, у когото клетките спят или са се събудили частично наполовина. Може да се достигне такава степен, че съзнанието лесно и свободно да достига до всеки орган и ярко да се усеща в него. Самото усещане на съзнанието във всяка част на

тялото вече повишава неговия тонус и предизвиква усилен приток на кръв. Съзнанието може да се докосне до всеки орган или по-точно може да реализира в него наличие на съзнание, наличие на съзнание във всяка клетка на тялото. Това усещане се съпровожда с повишена пулсация и усилване на огнеността в дадения орган, тоест усилване и на неговата жизнена дейност. Окултната профилактика се заключава в това да се поддържат всички органи на тялото в състояние на известна жизнеспособност, не позволявайки ѝ да се понижи. Както добрият стопанин ежедневно оглежда своето стопанство или шофьорът – колата и инженерът – своя завод, така и грижливият притежател на физическото тяло наблюдава за това клетките да не заспават, за това възможно по-голямо число от тях да се намират в събудено състояние, за това огънят на тялото да функционира винаги. Болният орган е такъв орган, клетките на който са загубили връзка със съзнанието и съзнанието трудно прониква в него. Лесно могат да се усетят пулсациите в напрегнато работещите мускули и повишения приток на енергия в тях. Огненото състояние на мускула се повишава. Затова усещането на пулсации или повишаване жизненото състояние на даден орган или част от тялото служи като показател на това, че клетките са намират в състояние на повишена активност. В мускулите, подчинени на волевите произволни действия, това се достига лесно. Но това може да се постигне във всеки орган, съсредоточавайки в него съзнанието.

145. (20 март). Човешкото съзнание е свързано с човека. Космическото съзнание е свързано с Космоса и може да съществува независимо от съзнанието на човека. Но човек може със своето съзнание да се докосне до космическото съзнание и, ставайки част от него, да се слее с него. Чрез пълното огнено пробуждане на съзнанието в целия човешки микрокосмос и във всичките негови обвивки можеш да се приобщиш към космическото съзнание, тъй като човешкият микрокосмос е тази същата вселена, но в миниатюра. Живеейки само с малка част от елементите на своя собствен микрокосмос, човек по този начин отделя себе си от океана на космическото съзнание, който, бидейки разлят навсякъде, прониква също и във всички тела на човека, в неговата видима и невидима същност. За пълна проява на обвивките, за тяхната разделна и съзнателна проява на съответстващите планове на съзнанието, те трябва да бъдат оформени. Това оформяне, а след това и съзнателното пребиваване в тях върху плановите на техните дейности е неотделимо от пълното пробуждане на осъзнаването на всеки от тях поотделно. Клетките на физическото тяло у болшинството от хората в по-голямата си част спят. Същото може да се каже и за “клетките” на другите обвивки и поради това при такова тяхно състояние за отделно функциониране на телата на човека на Висшите Планове и практическото им приложение да се говори изобщо не се налага. Може само да се укаже пътят към пробуждане и оформяне на висшите обвивки. Ще говорим за менталното и огнено тела като за по-малко оформени у болшинството. Процесът на развитие на двете тела е извънредно продължителен. Едва в петия кръг менталът ще бъде оформен напълно. Напрегнатата умствена дейност е процес на оформяне на менталното тяло. Неговата дейност е тясно свързана с мисълта. Всичко, което се отнася към областта на мисълта и нейните прояви, има пряко отношение към менталното тяло. Затова мисълта и нейното значение, нейното действие, нейната същност и възможности трябва да се изучават. Учението дава нужния материал за това. Енергията на мисълта, проявявайки се на всички планове, не е ограничена от физическия свят. Мисълта свързва съзнанието на човека с всички светове и тя също го води към сливането му с Космическото Съзнание. Мисълта е оръдие на познанието и

оръдие на достижението. Мисълта не е ограничена от нищо. Пред нея всички врати са отворени. Мисълта за “гърнето на печката” привързва съзнанието към житейското ежедневие, а упоритата, постоянна и настойчива мисъл за Далечните Светове устремява съзнанието и го привързва към тях. Където е нашата мисъл, с когото или с каквото пребивава, с това пребивава и нашето съзнание. Тъй като мисълта води човека, тъй като в негово разпореждане се намира мисълта, това велико оръжие за безпределно познание. На всяко познание във всяка сфера се праща устремена мисъл. Някои хора не мислят за познание извън пределите на печатните листове. Но Учителят Говори за мисълта и непосредственото познаване чрез чувствознанието. В книгите също са запечатани мисли, истинското хранилище на които не е върху книжните лавици и в библиотеките, които могат да изгорят, а в Космическата Съкровищница, където е записано всичко, което е родено от мисълта. Съзнанието има достъп до тази Съкровищница. От нея може да се черпи, приобщавайки се към космическото съзнание. Това не е отвлеченост, а действителност. Към това водят прави и потвърдени от опита пътища. Ако човек устреми мисъл ясно и определено в избраното направление, мисълта започва да расте като снежна топка, магнитно привличайки към себе си от пространството нужните елементи, намиращи се в пълно съответствие с природата на заложеното в нея първоначално зърно. Зърното е било породено от устремената воля. И тъй, мисълта расте, развива се, натрупва около себе си съзвучни елементи и разширява сферата на познаваемото явление. Това е и растеж на духа, съзнанието на който се разширява по канала на мислите, устремени в пространството за тяхното магнитно нарастване. Формулата “Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви отворят” съдържа в себе си тази същата нерушима основа на магнитния растеж на мисълта, устремена в пространството. Тъй като законите за магнитното притегляне на мислите, за техния растеж и получаване в пълна мярка, нагнетена и препълнена, по линията на тяхната магнитна връзка и притегляне на тънки енергии от Великата Космическа Съкровищница, са нерушими. Законите на тънките енергии са точни, определени и нерушими, независимо от това дали са изразени с евангелския език или с езика на съвременната наука, тъй като същността на явлението от това не се променя. И този, който може да постигне тази същност, няма да изпадне в объркване пред формата на нейното изразяване, независимо дали е облечена тя в своеобразието и картинните образи на мисленето на древните или в точните научни термини на съвременността. Истината е една. Учете се да откривате съдържанието под външните обвивки на условните и временни нейни изражения. Така устремената мисъл е ключ от вратата на познанието. Като пратеник, изпратен за далечна вест, тя донася нужните знания. Човекът може да измами, но мисълта няма да измами. Съвременният човек е твърде много привикнал към книгата, за да се осмели на непосредствено знание. Но знанието на духа е по-точно, ако ключът е в ръцете. И тъй, мисълта расте от зърното, заложено в мисълта. Градинарят полива цветята ежедневно. Мисълта също се нуждае от храна. Разбира се, че дори и мимолетната мисъл, прорязала съзнанието, ще донесе своя плод. Но Ние не Говорим за случайните мисли, а за упоритото, настойчиво и съзнателно придобиване на знания по пътя на волеустремената мисъл. Жетвата от такива мисли е огромна. В ръцете на познаващия се дават безпределни възможности. Кълновете не трябва да се очакват незабавно. За всичко е нужно време. Трябва време и за това да се даде на мисълта да съзрее и да израсте в своето напрежение и магнетичност. Но сроковете на жетвата на мислите, съзнателно устремени в пространството, са също така

неизбежни, както е неизбежен и утрешния ден, като изгрева на Слънцето, като бъдещето, неотнимаемо от този, който знае, че то е отсъдено неизменно.

146. (21 март). Деца Мои, ако Аз Съм с вас, а всичко е загубено - не е загубено нищо, тъй като всичко е в Мен. Но ако загубите Мен, имайки всичко, тогава какво?! Затова знайте, че докато Владиката е с вас може да се живее, може да се върви напред и може да не се тревожите за бъдещето. По-лошо, много по-лошо, много по-трагично е ако е обратно. За какво да тъгувате, когато сме заедно? Така центърът на устременост се пренася върху Владиката и в Него, като във фокус се съсредоточава всичко. В Мен ще намерите лекарство за всички болки, решение на всички въпроси. И мир, който е над всякакво разбиране - мир и покой, тоест спокойствие и равновесие, в сферата на които затихват земните гласове. Когато наоколо стане непоносимо, търсете в Мен и с Мен се утвърждавайте в нужните качества на духа. Наистина, нужна е неразделност и непрекъснато предстоене, когато земните условия станат непоносими. Тогава Казвам: “Деца Мои, застанете по-близо, още по-близо, така че нищо странично да не може да Ви раздели. Ето че е дошло време, когато Моето Слово трябва да стане и живот, и храна, и последна влага. Утвърдете Ме с нова сила в своето сърце, тъй като времената са тъмни”.

147. Правилно, сине Мой! Ако на всяко въздействие на тъмните и всеки техен опит да се причини вреда чрез когото и да било се отговори веднага с още по-голяма устременост към Учителя и усиляване на работата, поръчана от Него, то резултатите няма да се забавят. И тези резултати ще бъдат двойствени: тъмните ще прекратят своите опити в даденото направление – това е първото; и второто – работата и връзките с Учителя ще укрепнат. Може даже да си представите измамените тъмни търсачи, постигнали резултати противоположни на тези, които са искали да постигнат. Много тъмни има наоколо. Търсят всякакви начини да навредят и да внесат Хаос и дисхармония. И ако плодовете на техните старания се окажат не по техен вкус и ги опарят с огньовете на усиленото противодействие, ще се наложи да отстъпят и да измислят вече нови хитрости. Възможно е да се използват съзнателно тъмните за усиляване на собствените огньове. Нека и те да се потрудят за славата на Светлината. Не трябва само да се допуска помрачаване и раздразнение, тоест именно това, което толкова им се иска да предизвикат. Тази тактика на съзнателно усиляване на огньовете при тъмните опити не е нова, но ученикът трябва да се научи да я прилага с полза и за себе си, и за обкръжаващите. Вече Съм Казвал, че силата на тъмното въздействие може да се обърне в полза, както мелничарят - силата на водата към воденичния камък. Трябва само навреме да се забележи поредната хитрост на тъмните. Така става възможно да се израства духом при всички опити на тъмните да напакостват и да се почерпи от тях сила, сила за противостояне на злото. При всяко тъмно нападение трябва да се предизвика в себе си сила на противодействащи огньове. Иначе ще стъпчат, обезсилят и ще угасят огньовете. Но преди всичко пазете равновесието на духа. Страшно, тежко време! Планетата е в гърчове. Токовете на пространството, породени от вихрите на злото, са хаотични. Ще устоите със своите огньове, неугасили своите огньове, независимо от всичко. Наистина, дошло е време, когато спасението е само в кулите на духа. Вече не може да се намери опора в земните дела. Да се задържиш може и без земното, ако здраво се заловиш за единната опора, за Йерархията. Земното ще премине и ще обраснат с трева гръмкозвучащите дела на текущото време,

но Владиката, който Е с вас винаги, с вас и ще Пребъде, ще Пребъде и в живота, и в смъртта.

148. (22 март). Аз Съм над всичко: и живота и смъртта, и миналото и настоящето, и всички човешки дела, които се вършат под Слънцето. Затова в своето съзнание преди всичко и всички трябва да поставите Мен. Това не се вижда и не се проявява в дните на земно благополучие, но когато се колебае и люлее всичко, само върху Мен единствено може непоколебимо да се утвърждава надеждата. По този начин строежът се изгражда върху Камъка на вечната основа на живота, тъй като Аз Съм Алфата и Омегата. Изпитанията и опитът се дават, за да се разбере цялата напразност и суетност на човешките дела. Имало е Вавилон и е паднал, имало е Рим и е паднал, имало е велики и славни народи и царства и са изчезнали от лицето на Земята, тъй като времето поглъща в забрава всичко, което е било, всичко, което е и всичко, което ще бъде сътворено на Земята от човека. Затова трябва да се утвърждавате не върху човешките дела, а върху Мен. Някои мислят, че са силни, че те са солта на Земята, тъй като са облечени със земна власт. Но по същия начин са мислели и тези, имената на които са безвъзвратно забравени във вековете. Те са забравени, но Аз Съм и с Мен са всички някога дошли при Мен и признали Ме и ненарушили своята преданост. Затова търсете в Сърцето на Владиката. Аз Преминавам през живота и Обръщам Своя Зов към Моите, към тези, които са предназначени за Мен по силата на миналите връзки. И Моите чуват Моя Зов и се устремяват по Зова. Но не е достатъчно да се устремят, трябва и в устрема да се задържат срещу вълните и приливите на бурното житейско море. А сега вече не е буря, а ураган, помитащ всичко, което е нездраво и няма здрава основа. Задачата сега е да се устои. За устойчивост силите на духа се събират вътре. В обичайни условия те са разхвърлени навън и са протегнати към различни вещи и явления. Когато всичко се колебае те също се разтърсват, предавайки колебанията по нишките на връзка и правейки духа също неустойчив и колеблив. Пипалата на духа, протегнати навън от него, трябва да се приберат вътре, както охлювът влиза в раковината и тогава бронята на духа става непробиваема и неразтърсвана от хаоса на външните енергии и явления. Трябва да се съберат своите сили в себе си и да не се отдават на никого и на нищо. Може да помагате, но от своята цитадела на духа, подобно на това както се излива тази помощ от Твърдината, оставяйки я нерушима и непоколебима, независимо от вихрите на низшите слоеве. Ще намерите спасение в твърдината на духа. Търсете в духа решение на текущия час. Може да живеете, може да влизате в допир с хората, може да работите, но без да прахосвате силите на духа. Ако от парния котел се изпусне всичката пара, машината няма да работи. Тя може да работи само при нагнетяване и при наличие на известен запас от пара. Трябва упорито да се задържа известен запас от сили на духа в себе си, иначе може да заприличате на изстискан лимон или празен парен котел. Опазете съкровището от психическа енергия от неразумно раздаване и съкровищницата - от опустошаване. Разхитителите и яростните поглъщачи на ценната енергия бродят като гладни вълци наоколо. Опазете огъня, придобит с толкова труд и усилия. Без огън човек се превръща в празна черупка. Охранявайте огъня. Дръжте здраво юздата на конете в ръце. Времената са трудни. Бодърствайте духом в състояние на зорка и напрегната събраност. И бъдете бдителни с хората: могат лесно да размагнетизират и при това съвсем напразно. И в това също е нужна съизмеримост, както и във всичко.

149. (23 март). Разминаването на вашата представа за бъдещето с това как това бъдеще се въплъщава в живота, е огромно. По-добре и по-лесно е да се мисли за далечното бъдеще, тъй като близкото бъдеще, служещо като мост към него, представлява преходно стъпало и затова е с всички недостатъци на преходното време. Ако се гледат само те, то може и да не се видят елементите на светлото строителство. Да си гледа и обратно и тогава величественото здание на Новия Свят ще започне да проявява своите контури. Без шлаки, отпадъци и смет на строежа не може да се мине. Но защо да изпадате в такова положение, че освен тях да не виждате нищо, даже и ако се наложи да ги обирате лично. Ще свърши строежа, ще се събере всичко излишно, всичко ненужно, целия боклук, ще бъдат посадени дървета и цветя, ще бъде завършена външната и вътрешна обработка и новите прекрасни форма на сградата в цялата си красота ще се изправят пред очите на изумения зрител. Но трябва да се прояви търпение, но трябва да не се огорчавате от привидната невъзможност да се завърши постройката и от всичко това, което неизбежно съпровожда процеса на всяко строителство. Навсякъде и отвсякъде невидимо за окото се подготвят детайлите, които по-късно ще докарат, поставят на място, украсят и дообработят, и човек радостно и свободно ще влезе в прекрасното здание на Новия Свят. Но много, твърде много трябва още да бъде направено. Постройката ще бъде завършена, но дайте време, но помогнете сами, но мислено приемоте участие във великото строителство: с мисъл, слово и дело. Ние Сме далеч, но Ние Строим, подражайте на Нас в делото по строителството. Йогът строи с мисълта си храм на разстояние двадесет прехода, а Ние – Новата Страна. А вие - Нашите помощници, също помогнете според силите си. Не с критика, не с осъждане, не с недоволство, жалби и оплаквания, не със злоба и ожесточение, а с мисли от Светлината, излизачи от сърцето. Не блъскайте и не обременявайте Този, Който така дълго Носи непосилния Товар. За целия свят, за спасението на света Носи тежкия Товар на Великата Жертва Великата Страна, една за всички. И трябва да ѝ се помогне. Отсъденото бъдеще ще се осъществи и в него има Светлина. Гледайте на текущото време като на мост над гърмящ поток. Няма да завиждаме на тези страни, където има мир и покой, където всичко е тихо и по старому, където няма никакво строителство и където следователно няма и бъдеще. В мъртвилото на застоя няма огън, творещ живот.

150. Не вие, а Аз Виждам победата. Не вие, а Аз Познавам бъдещето и знаейки за него Свидетелствам за неизменността на отсъдения Цикъл. Както нощта се сменя с деня, зимата – с пролетта, смъртта – с ново раждане, така и Цикълът се сменя от Цикъл, носейки със себе си нови условия и нови форми на живот. Нерушимостта на Космическите Закони служи като основа за нерушимостта на Нашето Знание. В разбирането на историческия процес на развитие на човечеството от Нас се прилагат мерките на големите срокове, от тях зависят и малките. Звездите рисуват фигурите на Лъчите по повърхността на планетата и по тези фигури или възли от сгъстена звездна Светлина се разполагат центровете на цивилизации и огнища на култура. Тези центрове, премествайки се, се движат по лицето на Земята, изменяйки картата на света исторически, географски и геологически. Когато Говорим за по-добрия жребий, даден на по-добрата Страна, Знаем неизменността на космическите начертания, тоест на това, което е предизвикано от мощта на звездните Лъчи. Даже по протежение на известните на човечеството хилядолетия центровете на култура са се променяли постоянно. И сега центърът на звездни въздействия с особена сила се съсредоточва в избраната от Съдбата Страна, носейки ѝ небивал разцвет и могъщество. Наистина, Небесните Сили

Служат сега с Нас невидимо за оформяне на великото бъдеще на земното човечество и на вашата малка планета. Отсъдената Светлина е огромна. Тя няма да бъде загасена от отпадъците на вчерашния ден, които се изгарят в огнената пещ на живота, може би невинаги забележимо за очите, но настойчиво, упорито и безжалостно. Еволюцията не щади изостаналите и не се съобразява с жертвите на регреса. Ръката на Създателя на Новия Свят няма да се спре пред участва на тези, които ще застанат на пътя на осъществяване на Великия План. За знаещите и за незнаещите изборът е неизбежен: или да се присъединят към еволюцията, или да бъдат пометени от гигантската вълна нови огнени енергии, устремени от просторите на космическия океан на живота. Затова Казвам: Даваме ви Гаранция за неизменността на победата на настъпващата Светлина. Не в своя малък мащаб, а в огромния планетен очаквайте утвърждаване на бъдещото щастие.

151. (24 март). Душата се стреми към космическите простори, но е прикована с тежки вериги към острите скали на Земята, здрави, устойчиви и неподвижни. Символът на прикования Прометей си остава жизнен. Тези здрави вериги, тези плътни притегляния болезнено и остро се усещат от духа. Какво е животът? - това е борба за освобождение на духа от властта на материята. Тя не е лека. Ако нещо, дори едно, притегля духа към Земята, то на него му се налага да остане в сферите и на останалите земни притегляния. Нека те даже и да не му въздействат непосредствено, все пак тяхното налягане върху психиката е огромно. Добре е да се освободи съзнанието от властта на Земята. Добре е в началото на новия годишен цикъл[пролетното равноденствие] да се издигнеш спирално над спиралата на преминалите години и, заставайки по-горе от миналото, на следващото достигнато стъпало в устрема към бъдещето, да намериш сили за полет. Освобождаването от себе си не е в миналото, а в бъдещето. Вчерашният ден е отминал и в него нищо вече не може да се измени, но в бъдещето може. Бъдещето може да се оформя с мисъл по желание на духа, независимо от това какво е било в миналото. В това е залогът на възможността за освобождение. Ако не се приложи сила, животът ще тръгне по стария коловоз в пълна зависимост от миналото. Това е еснафският път. Но ако миналото се предаде за изгаряне в огньовете на устрема, то със силата на духа, със силата на творческото въображение може да се създава и твори собственото бъдеще по сияйната спирала на духа. Малко ли неща са могли да бъдат в миналото, но бъдещето в ръцете на творческата воля може пластически да бъде сътворявано по нови пътища и в нови форми, независимо от старите форми. Говоря за утвърждаване на новото, когато старите кораби са изгорени. А така може да се започва всеки нов ден с обновен нов дух и по новому. И тогава тежките земни вериги, приковаващи съзнанието към Земята, вече няма да изглеждат нерушими. Трябва да се разбере със сърцето, че властта на миналото и миналите деяния свършва също с миналото. Тя свършва веднага щом съзнанието се устреми към бъдещето не по утъпканите по-рано коловози, водещи към робство, а по нови, несковани от призраците на отминалия ден. Тези пипала на кармата държат в мъртва хватка съзнанието, изтръгващо се от миналото. Освобождаването от тях е в духа, но не в миналото, а единствено само в бъдещето. Затова Учителят Зове така настойчиво към бъдещето. Не в настоящето, а именно към бъдещето, където са съсредоточени всички възможности. И колкото по-далеч се устремява съзнанието в бъдещето, толкова тези възможности придобиват все по-величествени и реални форми. Нима може да се осъществи идеално общество в настоящето! Но в бъдещето е възможно. И колкото по-

отдалечено е това бъдеще, толкова тези форми изглеждат все повече и повече съвършени. При такъв подход настоящето ще съществува вече не само по себе си, не като самоцел, а само като неизбежно стъпало към бъдещето. На прага на новия цикъл да помислим за това как да направим възходящата спирала на духа сияйна, устремена в бъдещето.

152. (25 март). Гаранция за напредъка на духа ще бъде пълният, неразделен в себе си устрем. Половинчатостта е осъдена. От друга страна всяко страстно, нетърпеливо и лично очакване също няма да даде резултати, тъй като е разрушително и безплодно. Златният път на равновесието е неизбежен и тук. От една страна в устрема и действието се влага цялото сърце, от друга - не се допуска страстно и неспокойно неравновесие. Напрежението не трябва да преминава в безпокойство и суетливост. Двата полюса на противоположностите се задържат или уравновесяват в необходимото положение. Астралът се стреми страстно да излезе от тези предели, очертани от волята и да наруши правилния ритмичен ход на кораба на духа. Равновесието трябва да се задържи. Колкото по-висок и по-силен става духът, толкова това е по-нужно и неизбежно. Неизправностите в автомобила при малка скорост могат някак да останат незабелязани и да не причинят голяма вреда, но при голяма скорост автомобилът може да се разлети на парчета. Затова дребните обстоятелства при бързо придвижване и растеж на огньовете могат да се окажат пагубни. Ако Нашата Община би загубила равновесие, това би означавало гибел на планетата. Но и вашите неуравновесености не преминават за нея безследно. Породените вихри носят своите разрушения и някъде стихии отговарят на тях, принасяйки на някого нещастие и мъка. Учете се да се владеете не за себе си, а за пространството и за планетата. Загубата на равновесие у един обикновен човек може и да не е опасна сама по себе си, но приложена към чудовищното неравновесие на тълпата може да бъде последната капка, препълваща чашата. А ако неравновесие проявява ученикът, силите на духа на който потенциално растат и се увеличават, неговият губителен принос в общото нагнетяване на планетата може да се окаже фатален. При набъбване на тъмнината е необходима не много голяма сила на черните огньове, за да се предизвика взрив с една или друга сила. Всяко неравновесие поражда димни тъмни огньове и винаги някой и някъде страда от тях. Така всеки принася своя дар на пространството. И пространството, този велик събирач на излъчвания, идващи от човечеството, реагира в отговор на тях със силата на стихии, изведени от равновесие и приведени в движение от енергиите на човешкия дух. Затова Говоря за равновесието като за неизменно, неизбежно и необходимо условие за възхода. На известна степен още са били възможни сризове, все още е можело да се оправдае неумението да владееш себе си, но зад пределите на известна черта равновесието вече не може да бъде нарушавано при никакви условия, под никакъв предлог и няма оправдание. С други думи пагубните и трагични резултати от нарушаване на равновесието при мощта на нарасналите огньове вече не може да се избегне. Затова Говоря за остра съзнателна отговорност за своите мисли, чувства и действия и за състоянието на своя дух. “Quod licet Jovis, non licet bovis” или “Каквото е разрешено на Юпитер не е разрешено на бика”, но и обратно: каквото е възможно и допустимо за еснафа, е недопустимо за ученика, можещ да стане Архат. И тъй, дисциплината на духа се утвърждава върху знанието, че по-нататък така не може да продължава и че обичайните пътища, толкова свойствени за всички, се заменят с

пътища необичайни, пътища на равновесието, единствените възможни за Архата пътища.

153. Сега вече ясно се вижда, че на всяко явление, неправилно разбрано или предизвикало една или друга реакция в недопустима форма, Учителят Прави своята корекция. Изпълнявайки дадените указания е възможно да се придвижваш уверено и бързо. Училище представлява самият живот и Учителят Следи само за това даваните уроци да бъдат използвани и разбрани правилно. Изпитанията и уроците Учителят Дава в границите на допустимото и според силите на ученика. Отворете очите и ушите си. Аз Уча.

154. Няма да смятаме като невежите, че ако не виждаме и не знаем нищо, то и нищо не се случва. Външното затишие все още не е признак за това, че бурята не възнамерява да се развихри, а често даже обратно. Затова при съждение за събитията трябва да се полагате на Нас. И Виждаме, и Знаем, и Определяме вашето място в отреденото за вас бъдеще. Да се надяваш трябва, но да гадаеш какво и как ще бъде не си струва, тъй като вашето гадание ще бъде погрешно. Въображението работи по шаблоните на вчерашния ден, докато в същото време вашият път е предначертан и се съставя от Ръката на Учителя. Проявете търпение, тъй като вашият дял е чудесен. Онези няма какво да чакат, но вас ви чака много, за което даже е трудно да си съставите някаква представа. Не Облекчавам вашия живот, а го Изпълвам с трудности, за да подготвя по-бързо. И кой може да се огорчава от по-бързия път? Всичко, всичко, всичко ще Обърна в полза и ще Използвам за най-бързия възход. Може явно да се забележи как всяко препятствие, затруднение, неприятност и огорчение донасят незабавно благи плодове и умножават знанието и опита. Хората огорчават и обременяват, но всяко съприкосновение с тях вече все по-дълбоко и по-всестранно разкрива природата на човека. Хората трябва да се познават. Пътят на опознаване на човека е горчив и продължителен. Учителят, задоволяващ се и умиляващ се от маски, не е годен. А вие ще се наложи да учите. Много човешки намерения се разсипват в прах, но това, което е предначертано за вас от Учителя, то трябва да се осъществи. Затова проявете търпение и доверие към Водещата Ръка. Трябва да се държите заедно здраво. И така също както Аз Съм с вас винаги, така и вие винаги бъдете с Мен, бъдете със сърцето си. Вашата сила е в Мен, затова прогонвайте всичко, което отслабва вашата сила и ви пречи да осъзнате Моята сила. Малката мисъл на съмнение може да ви лиши от сила. Вярвайте твърдо и непоколебимо в Мощта на вашия Владика. И знайте: нищо не може да ви отдели от Мен, освен вас самите. Деветият вал, последният, е най-голям и преди разсъмване е особено тъмно; след кулминацията идва спад - така текат явленията по своя ред. Ние Виждаме и Предупреждаваме, че не настоящето на днешния ден, а друго бъдеще ще бъде вашата съдба. Вие сте Мои, вие сте малко, вас Опазвам и Пазя за бъдещето. И ако не на вас, то на кого ще Поръчам това, което подлежи да бъде изпълнено. Ще Творя чрез вас. Подготвям за това. Готовността даром не се дава. По заплатеното е и знанието, и опитът. Затова е и тежко, и тази тежест се задълбочава още от пространствените условия. Но нали сте с Мен!!! Дал Съм Гаранция за победата. Ще преминем през всичко, ще преодолеем всичко, ще победим и ще достигнем необходимото, тъй като вървите с Мен. Не се смущавайте от периодите на борба, мрак, трудности и изпитания - след тях е победата. Който е с Мен, е винаги победител. Ще победим всичко – и чудовищата на мрака, и тежките токове, и призраците на Майя – всичко, всичко ще победим... Но да се преклони духом в часовете на изпитания сред

мрака на живота героят не може и не трябва. Той върви уверено, твърдо и безстрашно срещу всички страхове по линията на Лъча. С вдигнато забрало, непознавайки съмнение, отсъденият победител ще дойде при Мен.

155. (26 март). Ще си дадем пълен отчет за това какво желаем. Устремът трябва да бъде отчетлив и неразделен. Равнодействащата на всички енергии, устремяващи човека по различни направления, само тогава може да бъде постъпателна, когато главното направление превалира над всички останали, тоест когато сред останалите енергии, увеличащи човека в различни страни, основна и главна, и най-мощна ще бъде енергията на възхода, издигаща духа нагоре. На водещата енергия може да се отдаде цялото сърце и съзнателно да се направи тя най-главна. Човек живее под властта на различни потенциали. Възходът е възможен тогава, когато потенциалът на основната възвишаваща и издигаща духа енергия превалира. Такава сила може да бъде любовта към Владиката, любовта към Йерархията на Светлината, любовта към Висшия Свят, любовта към своето самоусъвършенстване и към всичко, което възвишава духа. Трябва да се приведе в порядък собствения дом. В този процес може да се забележи, че различните стремежи имат различна продължителност. Едни са ограничени до дни, месеци или години, други вървят далеч напред, обхващайки бъдещите животи. Ценността на високия и чист устрем се съдържа не само в неговите качества, но и в неговата продължителност. Казано е: „И Неговото Царство няма да има край“. Истински са тези стремежи, които водят към Безпределността или довеждат до нея. Всичко дребно, житейско, макар и може би нужно, е ограничено от малкия кръг на своята проява и затова не може да бъде самоцел. Ценим всичко, водещо към далечната огнена цел. Духът е воден напред към Огнения Свят от кристала от психическа енергия, натрупан в течение на дълги животи, изпълнени с труд и страдания. Колкото той е по-голям и по-ярък, толкова е по-определен и по-уверен пътят. На натрупването на психическа енергия и растежа на нейния кристал може да се посвети и отдаде целия живот. Тази задача ще бъде съизмерима с предназначението на човека и нейното осъществяване е целесъобразно. Огнят се натрупва от чувствата, мислите и действията и от тях също огнят се разхищава. Всичко зависи от тяхното качество. Страданията, трудностите и изпитанията, макар и много да не ни харесват, натрупват огнена мощ; безгрижният живот, животът в доволство и покой, обратно, не само че не способстват натрупването на огньове, но и ги угасяват. Еснафските мерки и мерките на духа са различни. Подвигът на духа е тежък и неприятен за тялото и егото. Пътят е дълъг. Багажът на гърба и въпросът за това какво да се вземе със себе си в далечния път е необичайно важен. Този товар върху плещите съпровожда човека от живот в живот. Взима се най-нужното и пригодно за пътя. Добре и полезно е да се преразгледат не само своите стремежи, но и всичко, което се намира върху гърба. Някой носи злоба, някой раздразнение, някой ненавист, някой похот и други толкова необходими за еснафа вещи - багажът бива различен. Ученикът не трябва да носи ненужни вещи. За пътя се взима само това, без което няма да може да се мине на път. Мнозина се спират поради непосилния, но ненужен товар. Много стоят, гледайки тъпо назад, тъй като им е жално да хвърлят ненужния багаж, а да го вдигнат на рамо и да продължат с него напред вече нямат сили. Носещи са всички и въпросът е само в това кой какво носи. Най-лекият товар не е за себе си, а за човечеството, макар и да изглежда непосилно тежък. Много носят товар заради другите. Нашите са сред последните. Сред безполезните неща се допускат поради невежество много ненужни чувства, мисли и

постъпки. Да се разтовари съзнанието е и полезно, и необходимо. Тогава ще остане много време за действително необходимите неща. Колко време се изразходва напразно за това, което не съответства на огнената цел! Много ненужни страдания произтичат от тези несъответствия. Съизмеримостта и целесъобразността са основи за напредъка на духа.

156. Сине Мой, помни, че каквото и да става в областта на мислите, чувствата и действията вън и вътре, твоят път към Мен остава неизменен докато не осъзнаеш, че призраците на Майя не могат да се състезават с действителността. Щом като е разбрана ефимерната същност на низшите явления и нерушимата устойчивост и реалност на висшите, вече не може да има опасност окончателно да се отклониш от Пътя. Разбира се, падението е възможно от всяка височина, но не с Мен. Докато си неразделно с Мен бездната не е страшна. Несъвършенствата на висшите стъпала могат да бъдат достижения на низшите и явленията, обичайни за дадено стъпало – престъпления по-нагоре. Само победата и преодоляването ще бъдат винаги положително ценни, ако издигат духа. Предел за утвърждаване на съзнанието върху Владиката няма. На усещането за слятост с Него може да се отдаде цялото време, както и да преминава то външно и с каквото и да бъде запълнено. Вътрешно винаги можем да бъдем заедно. Може да се забележи с какъв труд се поддават обвивките на тренировката на духа, тоест на дисциплината. Желанието да се приложи нещо в живота среща вътрешно тяхното ярко противодействие, въоръжено с кристализираната сила на атавизма. Ти искаш, а деспотът, седящ вътре, не иска. Ти настояваш, напрягаш се в делата, а той разрушава твоите постройки и унищожава планове. Даже в моменти на съсредоточеност той нахлува във Висшето Събеседване и го нарушава колкото може. Кой е твоят враг? Ти самият. Самият роден от егоизма. С кого е непрестанната борба? Със себе си, който си от миналото и закриваш светлината на бъдещето. Сине Мой, разбери, че тази борба е безпощадна. Опитай само да се поддадеш на съмненията на егото и всички плодове на твоя дългогодишен труд ще бъдат разрушени до корен. Къде ще отидеш, лишен от всичко и на кого ще си нужен? Призраците набъбват от обкръжаващата тъмнина, но ако им дадеш власт над себе си те ще те разкъсат. Затова нека любовта към Владиката и безпределното доверие да бъде нерушимата основа за духа. За устоял се смята този, който е устоял докрай, за победител – удържалият последната победа и спасен – претърпелият докрай. Трябва да се премине с Мен през живота, самата същност на който се стреми да ни раздели, изпълвайки разстоянието между нас със суета. Да! Да! Да! Не трябва да се отделяш от Владиката в съзнанието. Трябва в съзнанието да бъдеш винаги заедно с Него. Привеждам съзнанието в състояние на необходимата готовност, когато вълните на живота вече няма да могат да отнесат твърдината на духа. Утвърждавам Моята Близост в твой дух със силата на Моя Лъч.

157. (27 март). И тъй, съизмеримост и целесъобразност във всичко. С какво да съизмерваме и съобразно с какво? С далечната цел, с огнената цел, с целта, сияеща с вечния пламък на живота. Към тази цел водят определени стъпала на еволюцията. Първата цел е оформянето на физическото тяло, втората цел е оформяне на астралното тяло, третата – на менталното тяло и четвъртата – на огненото. Първите три цели са временни и стъпала към последната цел, която служи не като средство за достигане на целта, а като самоцел, тъй като представлява крайна цел, въвеждаща духа в Безпределността, в Царството на вечния живот. Ето с тази именно велика цел и следва

да съизмерва и съобразява своя път човека. Подчертавам: всички стъпала, водещи към нея, са временни и само в Царството на Вечността, в огненото тяло на Светлината човек придобива вечното и неизменно свое облекло, истинското облекло на духа. Това съвсем не значи прекратяване на еволюцията и по-нататъшното развитие, но това дава на човека не временна обвивка, а постоянна, способстваща за усъвършенстване, неподлежаща на смърт. Огненият Свят е Царство, област или Сфера на вечната Светлина. Там смърт не съществува. Достигането му е цел на съществуването на човека на Земята и в световите. Но как да се съгласува земното с огненото, вечното с временното и текущия час с Безпределността? Чрез съизмеримост и целесъобразност. Човек живее и продължава да живее същия този живот на Земята. Но вече знаейки великата цел, към нея сравнява и прилага своите мисли, чувства, думи и постъпки и гледа съответстват ли те, водят ли те, приближават ли го те към заветната цел. Ако приближават, следователно те са правилни, ако задържат или отдалечават – погрешни. Така в живота на човека се утвърждава нов критерий за неговото поведение. И ако даже и менталното тяло все още не е съвсем оформено, съизмеримостта във всичко с огнената цел неописуемо ще ускори процеса на оформяне на менталното тяло и ще способства за по-бързото очистване на низшите обвивки. Оформянето на огненото тяло става по принципа на красотата, когато всички останали обвивки, сляти хармонично, стават също изражение на този същия принцип. Всички обвивки стават прекрасни в своите форми. Микрокосмосът на човека става изражение на принципа на красотата. Красотата е изразяване на хармоничното съчетание на елементите, влизащи в структурата на формите, чрез които тя се проявява. Но не става дума за това. Говоря за целеустремеността, за смисъла на живота, за хармонизацията на всички произхождащи от човешкия микрокосмос енергии с единната цел, с целта за по-бързото оформяне на огненото тяло. Винаги, във всеки момент, при всяко действие може да се питаш целесъобразно ли е то, съответства ли то на тази велика цел. Има много безсмислени действия и много безсмислени действия се сътворяват, и много вреда се причинява и на себе си, и на хората. Ако е известна целта и ако е решен пътът и направлението, то става възможно да се съгласуват всички свои действия на всички планове с утвърдената цел. Множеството живеят без да знаят накъде вървят, какво искат и към какво се стремят. Но ученикът знае и съгласува своя живот с избраната цел. Това съгласуване може да започне с малкото, за да стане това малко огромно и да изпълни целия живот, когато великата цел изцяло завладява съзнанието и става водещо начало. Каквото и да става на плуващия в морето кораб, всичко, което се намира върху него, е устремено напред към далечното пристанище, което той в края на краищата и достига. Така и в човешкия микрокосмос, устремен към огнената цел, върви животът и се извършва движение, но то става хармонично, творческо и съзидателно когато целият микрокосмос без остатък, подобно на кораба в морето, се устремява към огнените брегове, съгласувайки всички свои енергии с утвърдения път. Съгласуваността е велика сила, тъй като равнодействащата на всички човешки енергии в даден микрокосмос, съгласувано устремени в едно направление, развива огромна мощ на постъпателното движение. И в същото време, когато тези енергии, бидейки несъгласувани, раздират на части обикновения човек, причинявайки му страдание и безпокойства, съгласувани те мощно носят духа към целта. Оттук и задачата: да се прояви висша съгласуваност на целия микрокосмос и всичките му обвивки при проявата на микрокосмическите енергии във всички сфери на неговата дейност и прояви. Насън и в бодрстване, на

работа и при почивка, в изпитание и при победа, в зората на утрото или вечер, млад или стар, в болест или здраве, с приятели или сам, признат от хората или отхвърлен, в радост или до „стената на плача“, в почит или забвение, в живота или пред лицето на смъртта, но винаги неизменно в пълна съгласуваност на цялото същество ученикът е устремен към заветната, чудна, далечна, прекрасна своя огнена цел. В нейно име отсега се твори всичко, което върши той на Земята. Това е и пътят на Архата, път на съгласуваност на материята и духа, висшият път, указван от Владиката.

158. Да! Да! Да! Колкото е по-голямо пълното, несломимо, непоколебимо доверие към Владиката, толкова по-лесно се върви и толкова по-лесно се утвърждават в приложение нужните качества. Как може да се утвърждава безстрашие и да се прогонват мислите на тревога и безпокойство, постоянно подхвърляни от тъмните, ако няма увереност, че Владиката е близко? Как може спокойно да се върви към бъдещето, без да го познаваш, ако няма доверие във Водещата Ръка? Как може да не трепне сърцето сред разбушувалия се океан от хаотични енергии, когато няма за какво да се заловиш, освен за Владиката. Затова ще нарастваме безпределно доверието към Този, Който е Поръчителствал за нас пред Висшия. Трябва да разберем Поръчителството като акт на извънредно и дълбоко значение. Да изхвърлим безжалостно от съзнанието всяка мисъл, която не се съгласува с ненакърнената любов, преданост и доверие. Да се премине живота в пълно сътрудничество с Владиката ще бъде победа над живота. Повярвайте с цялото сърце и с цялото сърце се предайте на Него, изцяло на Неговата Воля, всецяло, безвъзвратно и завинаги, за да не може даже и да възникне мисъл за отстъпление. Тъй като само на този, който е изгорил своите кораби или е унищожил мостовите след себе си може да бъде доверен по-нататъшния път и неговите тайни. Когато връщане назад няма, Владиката Може да води отвъд пределите на известно стъпало. Когато се утвърждава което и да е качество, неговата противоположност започва постоянно и упорито да надига глава. Врагът трябва да се осъзнае, корените да се умъртвят, лишавайки ги от подхранване с мисъл. И когато нежелателното свойство се проявява в съзнанието във вид на мисъл, тук именно трябва този кълн или филиз на мисълта да се лиши от храна, незабавно изхвърляйки го от съзнанието. С това се прекратява токът, подхранващ дадена мисъл, тъй като мисълта се подхранва от мисъл. При повторни такива операции, когато коренът на мисълта се умъртви и засъхне, и мисълта умира, лишена от поддръжка. Но процесът трябва да се доведе до края, иначе ще се появят нови прорастъци и ще се наложи всичко да започне отново. Достижението е важно, но също толкова важно е и закрепването на достигнатото. Не е толкова важно да вместиш, колкото да задържиш в съзнанието това, което е вместено. По-добре е да задържиш малкото, отколкото да загубиш голямото. Новото стъпало, един път достигнато, трябва и да се задържи. Това ще стане по-лесно, ако се изхвърли от съзнанието това, което пречи на пълнотата на целеустремеността. Колко енергия, време и труд се прахосва за ненужни мисли и особено за чувства и преживявания. Ако се избавиш от тях, ще се освободи много място и време. Трябва да се научите във всеки даден момент да различавате кое се явява най-нужно, за да се изхвърли от съзнанието всичко останало, което му пречи. Пълната преданост на Учителя може успешно да се прояви и в това. На Нас не са нужни вашите ненужни мисли и вашите ненужни чувства, те обременяват не само вас, но и Нас. Очистете съзнанието от ненужния боклук. И защо да се мисли, че този боклук се състои от някакви особено тъмни и порочни чувства? Случайните мисли, житейските мисли, непредизвикани от суровата необходимост или

от изпълнението на дълга пред хората, най-обикновените мисли, течащи сами по себе си, толкова обичайно и просто, и постоянно – всички те не са нужни. Проследете в себе си. Можете да се ужасите от това колко време се отделя на непотребните мисли, докато в същото време вашите енергии са нужни на Учителя. Постоянният Образ на Владиката във вашето съзнание позволява осъществяването на непрекъснат контакт, при наличието на който изпратеният Лъч може да въздейства със своята Светлина на сферите, обкръжаващи ученика - и плътни, и тънки. Но за тази цел съзнанието трябва да бъде очистено от боклука и мислените отломки, замърсяващи обичайното мислене. Екранът на съзнанието, който е длъжен да отразява Светлината от вибрациите на Лъча, не може да направи това, ако е затъмнен с откъслеците на излишните, ненужни и често вредни мисли. Мътното и прашно стъкло не пропуска светлината, сивият и мръсен екран няма да даде отражение. Ако съзнанието е очистено и арфата на духа е настроена хармонично, творчеството на духа е пълно и плодотворно и тогава Владиката е близко.

159. (28 март). И тъй, залогът е върху пълното безгранично доверие към Учителя и вярата в огромната мощ на Йерархията на Светлината. Съзнанието се пренася в областта на Светлината и нейните закони. Мисълта е устремена и овладява постепенно това, което е дадено от Йерархията за напредък. Трябва да се влезе в сферата на мисли на Владиката и да се усвоят тези принципи на Космоса, в рамките на които съществува човечеството и неговите пътища за еволюция. Когато общата картина бъде ясна и спиралата на големите Кръгове или Цикли на еволюцията ясно застане пред очите, може да се намери и своето място в тази огромна стълба, по която се изкачва във Вселената всичко живо, тъй като няма нищо мъртво в природата. Но без синтез това няма да се постигне. Без синтетично разбиране на живота не може да се види нито собственото място в световите, нито да се примириш със земния живот в аспекта на неговия малък отрязък от време и условията на нищожното съществуване на отделния човек. И за голямото, и за малкото трябва да се намери и място, и смисъл, и оправдание. Трябва и голямото, и малкото, и съвсем малкото в живота на човека да служи все на тази велика цел, тъй като предназначението на живота е велико. Когато всичко е пронизано и наситено с великата идея за възхода на духа в Безпределността, всичко си застава на своето място в синтетичното разбиране на живота. Живот има навсякъде и всички негови форми възхождат. При наличието на синтез настъпва примирение с живота, какъвто и да е той, тъй като тогава човек разбира, че и радостта и мъката, и животът и смъртта, и денят и нощта - всичко служи за възхода. Какво е земният живот? Земният живот е стълба към Светлината. За какво е всичко ставащо с човека? При синтетично разбиране на живота всичко ставащо с човека е стъпала от стълбата за възход на духа. Духът се издига към сияйните върхове на Светлината в спиралата на времето. И ако изкачването е трудно, ако има вихри и мрак, ако на пътя се изправят скали и наоколо има опасност, то толкова по-славна е победата и завоюваното достижение. Духът се закалява именно в преодоляването. На преодоляващия, на побеждаващия, на постигналия Светлината със сила се дава венецът на победата. Вие полагате усилия, а Аз Помагам и ние заедно възхождаме. Вървете спокойно и смело след водещия Владика, тъй като напред е Светлина, а не тъмнина. Казвам ви: вървете.

160. Сине Мой, защо ти смяташ, че някои грешки на хората могат да останат без последствия? Следствия донася всичко, в различни плоскости и на различни планове. Няма явление, не донасящо следствие. Затова във всяко явление – и лошо, и добро, може да се види какво ще донесе то. Плодът винаги е според рода на семето. Явленията

растат в пространството и нараснали се връщат към този, който ги е породил. Вятърът се завръща на своя кръг. А също и хората. И ако при своето завръщане явленията срещнат радостен прием и желание да се влезе в съприкосновение с тях, те получават добавъчна сила, за да могат прозвучали отново да си отидат и отново да се върнат. Но когато човек може да им каже: „Ето, дойде това явление, за да зазвучи за мен, но то няма в мен нищо“, - тогава човек става свободен от неговата власт и то вече не го заплашва, подчинявайки на себе си съзнанието отново и обхващайки го отново в своята сфера. Но ако това е явление на Светлината, явление добро, донасящо добри плодове, може да го посрещнеш и да го приемеш, и да се порадваш на плодовете на Светлината. По същия начин се изживяват и изчерпват враговете и хората, неприятни за нас. Да се израства духом трябва от всичко: и от доброто, и от лошото. От първото – за умножаване на Светлината и усиляването ѝ, от второто – за пресичане нишките на кармата. И ако ние сме израсли духом достатъчно, то поредният кармичен удар се неутрализира от силата на духа, тъй като настъпващото явление няма в нас нищо. Да съумееш да посрещнеш така вълната на злото или бившия враг, или поредното изпитание ще бъде признак на победа. Ето защо е толкова нужно равновесието. Тъй като това е именно освобождаването от властта на хората, вещите и явленията. Ако нищо не е в състояние да разколебае могъщата сила на равновесието вътре, това означава, че властта на нещото над съзнанието е свършила. Ако хората биха осъзнали цялото значение на спокойствието и равновесието, ако биха разбрали, че няма нищо в света, за което да може да се замени или за което да се отдаде най-чудесният пламенен кристал на равновесието на духа! Колко е могъщ той! Колко е градивен! Колко е изумителен в своята сила! Със спокойния, равен, но мощен пламък на своите излъчвания той изгаря, той унищожава, той изпепелява тези вибрации на злото, които са насочени към сърцето на героя. Тъй като наистина Наричаме герой този, който е намерил в себе си сили и дръзновение да утвърди мощта на равновесието. Носители на Камъка, знайте, че чудната негова сила се гради върху равновесието. Знайте, че това съкровище, родено и утвърдено в света на печал, страдание и скърби, в света на плътната материя, сияе и гори с чудесен огън във всички светове, видими и невидими, до най-висшите. Наистина, струва си да се посвети целия живот на това да му се даде възможност да израсте, да го опазиш и преумножиш, за да има с какво да влезеш в Другия Свят. Без равновесие не може да има натрупване на психическа енергия. Без равновесие центровете няма да бъдат отворени, тъй като огньовете трябва да могат да се управляват. Ето един, събрал земни богатства, и ето друг, който е увеличил и умножил Съкровището на Камъка. Ето те преминават през Великия Праг и ценността на придобивките на двамата става ясно очевидна: единият е с празни ръце, другият - с истинска придобивка, която няма цена и която не може да се замени за цялото злато на света, за всички земни съкровища. Вие, носещите Камъка и умножаващи неговата сила, знайте, че съхранявате неумиращата проява на Светлината и творите Делото на Йерархията. Утвърждавам ви в проявите на Камъка и Изпращам сила за разбиране на сътворяването действие. Владиката Каза.

161. (29 март). Сине Мой, Близостта до Учителя може да се задълбочава и усилюва безпределно докато Той не стане единствена храна и живот. А тъй като в Него е всичко, то Той Може да насити всички енергии на ученика, устремени към Него. Почесто и повече трябва да се мисли за Него. Трябва да се върти това понятие в съзнанието и то ще расте заедно със съзнанието, докато не изпълни със своите

вибрации целия микрокосмос на ученика. Съзнанието се разширява заедно с разширяването на понятието “Учител”. Във Великото Сърце се намира всичко, което е нужно сега и което ще бъде някога нужно на устремения към Светлината дух. Учителят е мост към Огнения Свят. Без мост не може да се премине: твърде далечен е пътят и твърде много са бездните по пътя. Ако за утвърждаване на Учителя е малко един живот, могат да Му се посветят всички свои животи. Как да втълпим, че процесът на обличаване с Учителя продължава с хилядолетия и че неговото начало се губи в мъглата на вековете в ранната зора на човечеството. Давайки искрата на самосъзнанието някога, Учителят чака кога тази искра ще се разгори в пламъка на съзнателния устрем към Учителя и неукротимото желание първо да се доближиш до него, а после да се слееш с Него в едно. Това не е загуба на Индивидуалността, а обратно – пълен разцвет на всички нейни възможности, достъпни за дадената степен на еволюция в дадения Кръг. Учителят Издига съзнанието от обикновения свят в Своя Свят и тогава съзнанието става озарено. Много живеят без Учител. И къртиците, и пълзящите, и другите безкрили също живеят. Но опитайте да лишите орела от крила! Духът, събудил се в осъзнаване на Учителя, не може без крила. И ако къртицата не се нуждае от крила, то какво е значението на това за орела? У всекиго от тях има свои пътища: единият – в тъмнината под земята, другият – в просторите на небето. И това, което няма да види в своята дупка къртицата, орелът ще види в небесата. А той вижда много и неговият хоризонт е широк, и полетите на никъде не са забранени, и никой няма да каже накъде ще се устреми в самотен полет орелът на духа. И ходещите, и пълзящите не могат да преградят неговия път и не могат да му докажат, че да пълзиш под земята или даже да ходиш по земята е по-добре, отколкото да летиш. Но всеки благонамерен двукрак обитател на планетата се стреми да примами орела в своята яма и искрено вярва, че именно в нея е добре. Всеки, който е по-ниско, се стреми да прегради пътя на дръзновения, орловия път. Но е заповядано дерзание, но са заповядани пътищата на необичайното, но са заповядани пламенните полети в сферите на сияйната мисъл. Да! Да! Отначало дръзновената мисъл, даваща направлението, после – полетът, после – достижението. Събирайте кристалите на осъзнатата мисъл в Чашата на Безсмъртието. Световите се създават чрез мисълта. Чрез мисълта и духът изгражда своето бъдеще. Но мисълта няма граници, но мисълта не е свързана с нищо, но с мисълта може да се гради извън условностите на ограниченото съзнание, но с мисълта може да се твори безпределно. Проявете разбиране на безграничната творческа мощ на мисълта. “Както на Земята, така и на Небето, както горе, така и долу”. И ако на Земята всички творения на човешките ръце са създадени от мисълта, то с мисълта на Тези, Които също някога и някъде са Били хора, са сътворени и световите. Вселената е създадена с мисъл. Каква е нейната Мощ? И къде са пределите на тази Мощ? И има ли предел Безпределността?

162. (30 март). Сине Мой, кога ще разбереш, че огньовете на възнасянето на мислите и чувствата, посветени на Владиката, могат да се усилят безпределно. И в тях ще нараства твоята сила. Тъй като с разширяването на разбирането за Учителя растем сами. Това не е нищо друго, освен изгодно и печелившо влагане на капитала в сигурно дело, дело здраво и дело постоянно, постоянно растящо и донасящо доходи. Даже при малък опит може да се види как плодоносно набъбват възможностите, когато сърцето и съзнанието се изпълват с Владиката. И радостта е в това, че този сияен опит може да се умножава и разширява безкрай. За земните дела са нужни някакви съответстващи

условия, за опита за съзнателно сближаване с Учителя не е нужно нищо, освен любов и устременост на сърцето. Земните условия нямат значение. Да се устремиш към Учителя може винаги. Така сред гъсталаците на живота набелязваме пътищата на духа, за които даже и най-непроходимите гъсталаци не са препятствие. Обърнете внимание на това, че пътищата, указвани от Мен, преминават по повърхността. Затова за Моите ученици нищо не е препятствие, тъй като винаги могат да се издигнат над него. Давам нужната сила на духа да се издигне над живота. Този, който се е докоснал до Светлината, няма да поиска да пълзи в зловонните блатата на низините. Него вече го тегли към Нашите върхове. Върховете на Планината на Майката на Света сияят с огньовете на безпределни възможности.

163. Разчленяването на съзнанието предполага пълно предварително овладяване на всичките три проводници. Всички тела се подчиняват на волята, тоест на суровата дисциплина на духа. Даже и добрият кон без юзда няма да тръгне накъдето е нужно. Така и обвивките без сребърната юзда на духа няма да започнат да се подчиняват. На всяка от тях могат да се дават задачи да правят нещо или нещо да не правят, или особено от нещо да се въздържат. Само желание далеч не е достатъчно, желанието не е изпълнение. Адът е постлан с добри намерения. Но когато желанието достига сила, достатъчна за неговото претворяване в живота или прилагането му, тогава може да се каже, че началото е положено, но само началото. За утвърждаването на някакво явление или за унищожаването на нещо в себе си единично действие не е достатъчно. То се повтаря дотогава, докато обвивките не го възприемат като форма на изразяване на своята същност, тоест докато даденото свойство не стане като втора натура. Само да се започне не е достатъчно, трябва да се довърши започнатото. Колко пъти вече се правят опити да утвърдиш нещо в себе си и колко пъти достигнатите резултати са се разрушавали. Това, което се утвърждава в същността на човека векове, не може да бъде унищожено за един час. Трябва да се пригответе за продължителна и упорита борба със самия себе си, със своите ненужни мисли или с вредни натрупвания. Процесът е болезнен, особено при тяхната усилена проява, предизвикана от желанието да се извърши чистка вътре. Веднага щом нежеланото свойство започне да надига глава или да се проявява против волята, тогава настъпва и най-удобния момент за това да се подрежат неговите корени. Корените на нежеланите качества се подрязват с ножа на мисълта. Своеволието на астрала често въвлеча човека в беда. На него в тази борба се отделя особено внимание. Водата дълбае камъка. Инертната неподвижна същност на застиналите привички може да бъде победена само с нечовешка настойчивост и упорство. Трябва да се съберат сили за борба със самия себе си. Човекът има един враг - това е той самият, неговото минало низше "аз", неговото ego – вместилище на всички негови недостатъци и пороци. На преодоляващия себе си се дава непреходния венец на победата. Енергиите на устрема, енергиите на възхода трябва да се насочат към егото, за да бъде то обуздано в себе си със силата на духа.

164. Смятаме за ценно опитното знание. Не Признаваме отвлеченото знание, не основано върху живота и откъснато от него, и не можещо да бъде приложено в живота. Пътят на ученичеството е път на опитното познаване. Затова Уча върху живота. Указвам всеки опит, даван от живота, да се използва напълно и от всички страни, за да може, ако той е горчив, да се избегнат причините, които са го породили, ако те зависят от самия ученик. Много неща в нашия живот зависят от самите нас. Често обкръжаващите обстоятелства се предизвикват от енергии, съдържащи се в самата аура

на човека. Жизненият опит, събиран от човека, е единствената цел на неговото пребиваване на Земята. Хората често се отклоняват от тази цел и я търсят в нещо друго, правейки своето пребиваване в плътния свят безсмислено. На всеки опит, толкова щедро предоставян от живота, можем да се порадваме. Мъката ще си отиде, болката ще утихне, но плодът от опитното знание ще остане завинаги. Не трябва да се избягват или да се отклоняваш от тези изпитания, които Дава или Допуска Учителят. Но да се извлече от тях преподавания с тях урок е нужно, тъй като заради това се и дават. Някои говорят за изпитанията и правят при това навъсени лицата си. Намръщеният живот, навъсено унил, не подхожда на ученика. Радостно, бодро и смело върви той през живота, радвайки се на опита и изпитанията, тоест на възможността безкрайно да се учи. Учителя никой не може да отнеме. Великите Закони и принципи, по които спирално се движи кръговратът на живота в еоните на времената, също не могат да се отнемат; духът е вечен и нерушим и напред е Светлината на бъдещето, а не тъмнината на миналото; може да се радвате и спокойно и смело да вървите по пътя на вечния възход на духа. Трябва да изграждате своя живот върху проявите на Вечността и вечните Велики Космически закони, получавайки от земния живот и обогатявайки земния живот с опита, толкова нужен за разширяване на съзнанието, което в хода на растежа става способно да постига величието на космическите постройки на живота. В земния еснафски аспект човекът е личност, притежаваща удостоверение за личността; в космически аспект човекът е част от Космоса, дух, искра от Божествения Пламък, произлязла някога от недрата на Космоса и в процеса на Еволюцията и възхода устремена нататък, откъдето е излязла. Духовете, осъзнали своето космическо предназначение, са пътници по Великия Път. Тъй като животът е път в Безпределността и всяко друго разбиране на живота няма да бъде истинско. Постройката на живота само тогава придобива своя истински смисъл, когато се изгражда върху знанието на истинските, тоест космическите, принципи на битието на човека. Затова правилна може да бъде само постройката, устремена в бъдещето. Страната, устремена в бъдещето, ще преуспее, а също и всеки човек, неограничил себе си в рамките на настоящето или на един кратък земен живот. Тъй като всичко ставащо на планетата се извършва в името на Великото Бъдеще, отпечатано в Света на Прообразите.

165. Сине Мой, Владиката е Доволен че светът на Неговите мисли прониква в твоето съзнание, изпълвайки го с образи. Изпратеният Лъч дава явни следствия. Мислите ще растат и ще заемат все повече и повече място, докато за света на личните мисли вече съвсем не остане място. Не Аз във вашия, а вие трябва да влезете в Моя Свят. Вашите светове са много и те са в тъмнината, но Моят е Един и е в Светлината. Задръжете диханието на Моя Свят във вашето съзнание, изпълнете се него. Ще преброя часовете, неотдадени на Учението и загубени напразно. Човек принадлежи в духа си към нещо. Затова не в това какво прави човек, а в това как той мисли се съдържа състоянието на близост към Учението. Когато е осъзната неизбежността на Единствения Път, изглежда че ще бъде вече лесно да се занимаваш само с това което му съответства. Говоря за състоянието на постоянна съгласуваност на съзнанието с напредъка по пътя. Или с Мен, или с човешката обичайност. Но Аз Искам да ви издигна от света на обичайността. Но Аз Моля да осъзнаете необходимостта на нужното, за да можете да отхвърлите ненужното. Кажете Ми, какво ви пречи да се потопите напълно в океана на Моите възможности? Какви играчки отвличат вашия

поглед? Какво предпочитате пред Светлината? При Светлина може да се твори всичко. Какво друго правите, което не може да се прави при Светлина? Нека Моята Светлина да бъде постоянна във вашето съзнание. Тя би била такава, ако димните огньове на егоизма не я застилаха. Разчистете пътя на идващата Светлина. Владиката Идва и Иска сърцата да бъдат очистени и готови за Неговото Пришествие.

166. (31 март). Добре е също да се осъзнаят и своите собствени ограничения. От възможностите, стоящи пред духа, до неговото действително състояние има голямо разстояние. Ученикът знае, че едни и други достижения са възможни, но тази възможност още съвсем не значи тяхното овладяване. Разривът между това, което иска ученикът и това, което той представлява в дадения момент, се запълва с действия, водещи към целта на неговото желания и стремежи. Възможно е да се вижда на разстояние. Но ученикът още не вижда. Центърът на третото око още не се е разпалил. Да се разбудят центровете преждевременно не може. Остава само внимателно и зорко да се следи как постепенно започват и вече отдавна са започнали да постъпват тънките прозрения през този център. Огньове, звезди, цветове, лица, картини и изгледи, мяркащи се пред отворените и затворени очи - всичко това са предвестници на събуждане на центровете и, в дадения случай, на третото око. При изтънчване на възприятията е полезно да си даваш отчет за своите усещания, например да почувстваш излъчването на топлата или студена аура на съседа или характера на пространствената нота. Отваря се широко поле за наблюдение над себе си. Животът обича да бъде наблюдаван и да се учат от него. Нужна е зоркост във всичко. Човекът, преживял живота си в опиянението на лунната пасивност, си отива с ненапълнена Чаша. И тогава може да се каже, че животът е преживян безцелно. Смятам за нужно да посоча, че съзнателното желание да се вижда отваря много нови и неочаквани подробности. Животът става по-богат и по-интересен. Не остава време да се носиш със себе си и със своите преживявания. Егото не обича да затруднява себе си с наблюдения над живота. Влизайки в допир с хората и живота може просто да се потопиш в неговото изучаване, забравяйки за себе си. Всяко внимателно наблюдение изисква отричане от себе си. Човекът, изпълнен със себе си и своите преживявания, е глух и слеп за обкръжаващото, тъй като нищо не вижда и не чува, защото е зает изцяло със себе си. Книгата на живота е затворена за тези глухи слепци. Наблюдения над живота са възможни когато астралната и менталната обвивки са приведени в състояние на относително спокойствие, така че движенията в тях да не пречат на процеса. При пълно отричане от себе си очите стават особено зорки. Но хората са изцяло заети само със себе си и затова не чуват и не виждат. Практическата ценност на самоотречението или самоотричането става съвършено очевидна. Това може да се каже и по отношение на всяка работа. Когато работникът е изцяло погълнат от интересна работа, той забравя за себе си в нея и тогава трудът е особено продуктивен и плодотворен. Такъв самоотвержен, всеотдаен труд Ние Наричаме светлоносен или сияен труд. Аурата на работника започва да свети и центровете са напрегнати. Напрегнатостта на самоотвержения труд е най-краткият път към отваряне на центровете. Жизненият тонус на организма се повишава и светлината на аурата на труженика нараства по своята сила. Мързеливците, лентяите и безделниците са нарушители на закона на живота. Те могат да бъдат наречени хора, които крадат усилено от самите себе си. Тяхното доволство ще бъде кратко, тъй като, убивайки в себе си огъня на живота, обричат себе си на безпросветно проспиване в Тънкия Свят. Ние Нямаме общ път с тях. Ние Обичаме добрите труженици.

167. Трудно е да се възприема, когато равновесието е нарушено и е трудно то да се запази, когато ударите се нанасят от своите, даже с най-добри намерения. Във възхищение може не само да си разбиеш носа, но и да направиш грешки. И не е ли все едно защо най-близкото по преданост сърце се поставя под удара на близките. Поставилият себе си под удара на врага не носи чест, но поставилият приятеля под удара или стремящият се да направи това, макар и неумишлено, е осъден. Защо Изисквам точно следване на Съвета? Не затова ли, че много вреда се причинява от другомислие, своеволие и недомислие? Мислят само за себе си, а не за другите, оказали се в трудни условия. Човешкото безгрижие и лекомислие са поразителни, когато опасността не засяга именно тях, но затова пък е огромен страхът и объркаността при засягане, даже и най-малкото. Ако за другите мислеха толкова грижливо, както за себе си, много би се облекчило.

168. (1 април). Да! Да! Да! Именно, трябва да се издигнете над живота като орел над земята, за да летите. Иначе съзнанието ще бъде въввлечено във водовъртежите на земните вихри и сияйният полет на духа ще стане невъзможен. Земният път на духа преминава над земята. Това е също така трудно да се постигне практически, както и да бъдеш в света, но не от този свят. Тази двойка противоположности се усвоява и постига върху самия живот. Стихиите се изправят срещу дерзаещия, за да му пресекат пътя. Но на тях може да се каже: “Отродия на стихиите, не се страхувам от вас, тъй като не можете да преградите предначертания път”. Духът, решил своя курс необратимо, усеща остро и ярко тази мрачна и тъпа сила на тъмните противодействия. Да преминем заедно трудната полоса на съпротива на обкръжаващите сфери, без да се смущаваме, без да спираме и без да забавяме крачка. Силите на духа са неизчерпаеми, когато са призовани. Именно, трябва да се израства духом върху всичко противодействащо и да се разбере, да се разбере завинаги, че тежките вълни на земните съпротивления се разсичат с меч на духа, както морските вълни от форщевена на съда. Разсечени, те ще преминат и ще останат назад, както е преминало и останало там всичко, което е било и се случило с нас някога. Не се страхувайте от нищо, проявете твърдост, дръжте в готовност вдигнатия меч срещу това, което препречи пътя. Не проявявайте слабост, нищожество, угнетеност. На героя не подхожда облеклото на нищожеството. Тъй като трябва да се победи каквото и да става. Хищниците стоят край пътя и чакат, за да се нахвърлят и разкъсат падналия в изнемога пътник. Призовете от своите глъбини нумена на силата и - отново на бой със земните чудовища, опитващи се да преградят пътя. Вече няма накъде да се отстъпва, тъй като назад всичко е изгорено. И е останал само пътят напред.

169. Сине Мой, когато ти си мислено с Мен, то вече само с това се издигаш над бездната на живота. Да бъдеш мислено с Мен... Колко добре е да се осъзнае цялата дълбочина на този прост Завет! Да бъдем заедно винаги. Утвърденото магнитно притегляне към аурата на Учителя ще действа в каквато и обвивка и на който и план да се намира духът. Смъртта не оказва върху това притегляне никакво влияние, освен че го облекчава много в това отношение. Вие сте Мои и тук, на Земята, и отвъд прага на смъртта. Духът, свързал се съзнателно с Мен, гледа спокойно на промените на състоянията и обвивките. Идва по Мое указание и към Мен също и се връща. За приетия ученик на първо място и най-високо от всичко в живота е Учителят. Така укрепва нишката на връзката в огньовете на постоянния устрем. Не се оплаквай от това, че не виждаш Владиката: ще дойде време и ще Го видиш. Важно е да се усеща Лъча.

Мнозина са Ме виждали, когато Съм Бил на Земята, посещавайки вашите градове. Но само много, много малко от виделите са станали по-мъдри. Останалите не са разбрали. По-добре е да не видиш, но да бъдеш близък в духа и да разбираш, отколкото да виждаш и да не разбираш нищо. Веднъж при Просветления дошли трима младежи и попитали как да постигнат мъдрост по най-краткия път? Просветленият отговорил: “С постоянно размишление за избрания Владика и устременост към Него”. Целият този процес в плътния свят е невидим, но в Тънкия Свят той представлява определена и ярка картина на светлинната връзка на аурата на Великия дух с аурата на съзнанието, стремящо се към Него. Там целият процес е виден също толкова явно, както са видими на Земята плътните явления, тоест той е явно реален. Не мъгливи безпочвени мечтания, а жива връзка с вибриращите нишки на Светлината. И това, в което вярва и което усеща сърцето, става чудна действителност. Но прозренията в това започват още на Земята и за развитите центрове тънката действителност става достъпна в плътната обвивка. По лъча на любовта, устремен към Учителя, Той изпраща в отговор на преданото сърце чудесните дарове на духа. За да се умножат те не трябва твърде да се предаваш на мисли за земното и за преходните дела. Всичките тях няма да ги решиш, те нямат край и от много умуване има малко полза. По-добре е да се насочат сърцето и мислите изцяло към Мен и тогава земното ще тръгне по-добре, по-удачно и по-щастливо. Много скъпоценна енергия се пролива и изразходва напразно в грижи и безпокойства за земните дела, докато в същото време преобладаващото болшинство от тях и без тези грижи и вълнения биха тръгнали успешно под Лъча на Учителя. Значи енергията се изразходва нахалост и безцелно. Вие сте под Лъча. За какво е безпокойството? Всичко ставащо с вас се изпраща не за обременяване, а за придобиване на опит. Учете се, учете се, учете се. Учител е Владиката. Не забравяйте за Него в своя устрем към Светлината.

170. (2 април). Ако свещеният огън вътре не гори, ще бъдат безполезни всички опити да тръгнеш по пътя на възхода, тъй като именно Агни е двигателят. Следователно главната грижа е за това да се разпалят огньовете. Силният стрес, трудностите, мъката, самоотверженият труд и подвигът могат да запалят огньовете на сърцето. Всичко, което предизвиква напрежение на психическата енергия, способства за появата и растежа на огньовете. Агни може да бъде светъл и тъмен. Няма да говорим за черните огньове, тъй като всичко зло, всичко тъмно, всичко човеконенавистно, всичко егоистично се поражда от силата на тъмните димни и смрадливи огньове. Те запълват местата на човешки стълпотворения, насищайки аурата на планетата със смъртоносни и убийствени газове. Всички хора в храма на своя микрокосмос представляват служители на огъня – на светлия или на черния, на небесния огън или на пламъка адов. Ние Говорим за светлия пламък, за пламъка на Светлината, за чистия огън на духа. Бидейки огнено същество, човек живее в огън, тъй като всички процеси, протичащи в неговия организъм, са движими от енергията на огъня. И клетките на тялото са огнени, и нервите, носещи тока на пламъка, и чувствата, и мислите, с една дума всичко, всичко, всичко. Ако атомът е огнено образувание, ако цялата материя е от огън, то и огненият аспект на човешката същност във всичките ѝ прояви и на всички планове може да се разбере по-дълбоко и по-всестранно. Огненият потенциал на всяка клетка, влизаща в строежа на тялото, може да се повиши пробуждайки в нея скрития огън. Степента и силата на този огън зависят от състоянието на събуденост на клетките. У болшинството те спят. Степента на събуденост на клетките у всички хора е различна.

Разликата в това отношение между Архата и обикновения човек е огромна и даже неизмерима. Тя е огромна и във всички останали отношения на силата и действието на вътрешните огньове и особено на огньовете на центровете. Проявяването на техните огньове, растежът и грижата за тях представляват огромна и най-дълбока наука, страниците на която Ние сега Разтваряме пред човека на прага на раждането на новата предопределена раса, шестата. Агни Йога, огненото Учение, се дава от Владиците за да доведе човека до разбирането на неговата огнена природа и да го научи да владее и управлява своите огньове. Психическата енергия е всеначална енергия. Енергията, лежаща в началото или основата на всичко, което е в човека или извън него, е огнената енергия, твореща живота във всички негови форми. В човека, в този кондензатор или акумулатор на огън, формите на нейните прояви могат да изразят със себе си висшето, което съществува на Земята. Тези огньове се управляват от волята, съзнателно овладяла тяхната мощ. Дисциплината на дух не е нищо друго, освен упорит и последователен метод или процес на овладяване на своите огньове. Владци на Пламъка!!! Замислете се над тези думи. Тъй като това е целта, която някога трябва да достигнат хората. Пътят на Архата е огнен път, път на постепенно овладяване на огньовете и подчиняването на тази сила на неговата воля. Всички процеси в човека са огнени и затова умението да владееш себе си, да обуздаваш себе си, да запазваш спокойствие и да бъдеш в състояние на зорка напрегнатост над проявите на вътрешните огньове, ще бъде път на огнената йога. Живеем в огньовете и сме движени от огньовете, и всичко ставащо в нас по своята същност е огнено. Трябва само зорко да се следи за това проявяваните огньове да бъдат чисти и светли. Тонус и окраска на пламъка на духа дава мисълта. Тя може да оцвети огньовете на центровете във всеки цвят, придавайки им чистота и прозрачност или обременявайки ги с тъмни и димни пламъци. Някой някога е обидил. На обидата може да се отговори с думи. Произнасяните думи във форми на звуци вече сами по себе си представляват огнено явление, както и целият процес на тяхното зараждане и проява, а също и всички мисли и чувства, свързани с тях. В отговор на обидата може да се предизвиква пламване на тъмни огньове, заразяващи пространството. Но може и волево съзнателно да се породи светла стрела от светъл Агни. И така е във всичко, във всички мисли, чувства, думи и постъпки на човека. Във всичко, винаги, всеки миг се проявява силата на светъл или тъмен Агни, на чисти или димни огньове. В човека няма безразлично състояние, тъй като той е огнен. И цялата работа е в това какви огньове предизвиква той в себе си, какъв пламък поражда. Даже при неголяма внимателност, поглеждайки вътре в себе си, може да се каже какви огньове е предизвикало всяко дадено чувство, мисъл, дума или постъпка - извършена или извършвана от човека. Пазете се от разпалването на тъмния пламък: той обгаря болезнено своя създател и всичко, към което е насочен или всеки, който попадне в сферата на неговото въздействие. Огнените взаимодействия между хората са винаги налице и се проявяват постоянно, като насищайки околните сфери със своите излъчвания заразяват пространството на далечни разстояния, тъй като човешките огньове са тъмни, димни и мрачни. Затова служителите на Светлината, носителите на Камъка, Моите посланици се явяват оздравители на сферите и, опазвайки и поддържайки възлите на Светлината на планетната мрежа, служат на великото дело. Тяхната отговорност за Земята е огромна – всеки на своя пост. Своята отговорност пред Владиците, пред човечеството, пред Бъдещето, отговорност за Земята, трябва напълно да се осъзнае. Само невежеството смята, че всички мисли на огорчение, недоволство,

раздразнение и всички грамади изхвърлени от конвейера на човешкия микрокосмос отпадъци засягат само самия невежа и единствено само него. Не! Сътворява се пространствено дело и се причинява огромна пространствена вреда. Лични дела и явления няма, всички те със своите огнени излъчвания се врязват в пространството, отравяйки го и влияейки страшно върху хората, като пораждат наред с това и кафяв газ. Този газ носи в себе си елементите на разложението или хаоса. Сътворява се страшно, разрушително дело и невежият не знае и не разбира какво твори той, макар и да се задъхва в смрадните продукти на собствените произведения. Но и невежият трябва да знае, тъй като настъпва време на осъзнаване на общата отговорност на хората за Земята и за всичко, което се върши на нея. Не някой друг, а самите хора са отговорни за всичко, което става на планетата. Учителят Призовава човечеството към разбиране на своята огнена природа, нейната мощ и произтичащата оттук пълна съзнателна отговорност за всичко, което мисли, чувства, говори и прави човек на Земята. При осъзнаване на собствената огнена природа много неща, творими по-рано, стават вече недопустими и даже просто невъзможни. Затова Казвам: “Знайте повече, за да не опетнявате светлия път на Агни със своето безразсъдство”. Какво значи някакво малко раздразнение или недоволство? Но когато човек си представи ясно димния пламък на огньовете и мътната кафява аура на излъчванията, обвинящи своя създател, едва ли ще му се прииска да бъде отровител преди всичко на самия себе си, а също и на останалите обкръжаващи го хора.

171. Давам сигнал за веригата от последващи събития. Силата на земетресенията ще нараства, обхващайки все по-широки пояси. Сигнал за настъпващи бедствия може да се нарече земетресението на Филипините. Бедственото състояние на планетата при хаотичното мислене на масите не позволява да се удържа нужното равновесие. Хората не искат да помогнат сами на себе си. Хората са глухи и слепи. Те са готови на всяка цена да разклатят равновесието на стихииите с различни взривове. Не поставят явленията в зависимост едно от друго. Така са мислели и Атлантите и са предизвикали катастрофа. За грешките на едни отговорност носят всички. Човек може да се отказва от тази отговорност, човек може да не я разбира и да не я признава, той може да се смее над нея и да смята, че не го засяга, но да избегне тази отговорност за своите братя човек не може, по силата на неизменния закон за единството на всичко съществуващо. Отговорността на човека е особено огромна, тъй като върху стълбата на еволюцията той заема високото място на съществата, снабдени със самосъзнание. Неговият организъм, притежаващ мощни енергии, се намира в тясно взаимодействие със стихииите и тънките енергии на пространството. Енергиите на човека мощно въздействат върху огъня на планетата, предизвиквайки в него ответни реакции. Мощта на колективното въздействие на цялото човечество върху неговата планета е огромна. Аритмичните въздействия разклащат основите, тъй като по своето същество дисонансът е разрушителен. Говорете за мир, говорете за съдружие на всички народи, говорете за единното братско семейство на човечеството. Твърде голямо е пагубното разединение. Планетата може все още да се спаси. Вие, можещите да помогнете с мисъл, помогнете на силите на обединението. По-рано са се молели за мир в целия свят. Сега тази формула е провъзгласена от Водещата Страна. А вие ѝ помогнете с огнени мисли да задържи равновесието сред обезумелите хора. Помогнете на Държателя на Земята!..

172. (3 април). Връщаме се отново към това същото, към най-главното: защо въпреки очевидността, въпреки всичко ставащо, даже въпреки своите мисли и настроения не проявите пълно, напрегнато и с нагнетяване в пълна мярка на любовта, вярата и доверието към Владиката и Неговите думи, указания и мисли, също и към бъдещето, утвърждавано от Него? На какво и как може да попречи опитът да се прояви неограничено доверие, нестеснявано от никакви съображения или противоречия на настоящето? Нима могат да се поставят на едни и същи везни еснафските съждения и идеите на Великия План? Трябва да се стремите да виждате и откривате във всичко пътищата и формите на неговото осъществяване в живота. Малко ли нещо може би върви не както трябва, но Планът ще бъде осъществен. За неуменията на хората и неготовността на съзнанието трябва да се обвиняват хората, а не Владиката. Защо живота да не премине с такава пламенно-огнена вяра във Водача, пред която миражът на очевидността, хитрините на Майя и опитите и старанията на тъмните гасители биха изчезнали като мъгла в лъчите на изгряващото Слънце, откривайки далечините на сияйните върхове. И страхът, и безпокойството, и съмнението, и неувереността в бъдещето и така нататък - всичко това става поради недостиг на доверие. Говоря за безпределните вяра и доверие, които също могат да се развиват безпределно. Бъдете спокойни във вярата. Във вярата можеш да бъдеш спокоен, ако тя е достатъчно силна. Ще ви Покрия с купола на безопасността, ако можете да проявите нужната степен на доверие. Вървете в огньовете на доверието, вървете в огньовете на вярата, вървете в огньовете на пълнопредаността. Тези огньове вече сами по себе си представляват мощен щит и охрана, но усилен магнитно с Моите Лъчи представляват непреодолима мощ. Възможно е всекидневно да утвърждаваш себе си в тези най-нужни качества на духа и, утвърждавайки ги, да видиш как се раздвижват пред техните огньове непроходимите за обикновените съзнания гъсталаци на живота, как най-сложните сплитове на обстоятелствата, неразрешими по обичайни пътища, се разсейват като дим или се навеждат и освобождават пътя за вървящото победно съзнание. С Мен е възможно всичко, но при пълнота на ненакърненото доверие. И ако Владиката е Казал “Да!” какво от това, ако даже целият свят и цялото обкръжение вика “не”. Трябва да се прояви цялата пълнота на огнената несломима вяра. Трябва да се утвърди тя със знание. Говорих за любовта и победната сила на това чувство. Сега го Усилвам, съчетавайки любовта с доверие и вяра. Ето, планините от трудности, препятствия и сложности на живота се трупат наоколо, “но Владиката е с мен”. Така си казва преданият ученик и побеждава с мощта на огньовете на сърцето грамадите от препятствия. Да се придобие радостта от осъзнаването на всепреодоляващата Близост на Владиката сред най-тежките и мрачни условия ще бъде огромна победа. Кой и какво може да ни победи или да задуши огньовете на духа, когато сме заедно? Така Учителят Навлиза във всички ваши дела, преобразявайки обикновения живот в живот на Светлината. С Мен ще победим във всичко. С Мен живота може да се изгражда победно. Възможно е да се действа съзнателно с дадените лъчи, усилявайки тяхната мощ. И трите лъча, утвърждавани от Владиката ще растат неотклонно и сигурно по своята огненосна сила. Трябва да се учите да владеее лъчите. Даже мускулите без упражнения отслабват и атрофират. Трябва неотложно да започнете да упражнявате в пълно доверие към Словото на Владиката силата на трите лъча. Лъчевата мисъл е силна и господства над обикновената мисъл, ненаситена с огньовете на растящата аура. Процесът трябва да бъде отчетлив и определен - не разлятата неопределеност, а

бляскащия заострен меч на мисълта, разсичащ пространството и сложността на заплетените възли на жизнените обстоятелства и условия. Лъчът може да се превърне в меч, а мечът в лъч с оглед на обстоятелствата и нуждата. Лъчът, изпратен в сливане с Мен и мечът, нанасящ удар, са силни с обединяване на съзнанията. Всичко, което се върши с Мен придобива особена сила на изпълнението. Това трябва да се знае и да се усвои твърдо, за да не се проявяват в мислите и действията си като еснаф. Ученикът не е еснаф и Архатът не е обикновен човек. Архатът е необикновен човек, направил всички свои действия необикновени и вървящ по пътя на необикновеността. По външен вид е като обикновен човек, но в това “като” се съдържа цяло стъпало на еволюцията на духа. Архатът върви със слято сърце, слято със своя Владика. Затова неговият път е толкова успешен и победен. Призраците на външната видимост не могат да противостоят на силата на победния пламък на слетите сърца, отстъпват, бидейки победени и изчезват. Така се постига победа във всичко и над всичко, когато преданото сърце на ученика се слива с мощта на пламъка на Великото Сърце.

173. Било е време, когато не е било нужно да се изразходват толкова сили на духа, за да се задържиш на достигнатата височина. Но това сега не е така. Сумрачното състояние на пространството, планетата и хората изсмуква като гъба вода огнените сили от служителя на Светлината. Много са станали истински вампири, поглъщащи чужди сили. Отдаването на сили е огромно. Независимо от техния постоянен приток от Твърдината, разходът е толкова значителен, че да се задържи нужната степен на равновесие е необичайно трудно. Учителят Предупреждава за опасността от извънредно изтичане на психическа енергия. Трябва да бъдете по-предпазливи и икономични при отдаването. По-добре е да не се додаде, отколкото да се наддаде и да се опустоши съкровищницата. Без психическа енергия възлите на Светлината не могат да се поддържат, а без тях се нарушава целостта на тъканта на планетната мрежа. Пространственото служене сега има особено значение. По-важно е да се държат здраво пространствените възли на съединяване на светлинните нишки, отколкото да се отслабят те, отдавайки свръхмерно своите сили. Изразходвайте съразмерно енергията. Трябва да стигне за всички. Отграничете се от разхищаващите, макар и това да са близки хора и особено ако това са вече доближили се до Учението. За тях е вече непостижимо да поглъщат чужди сили, нека и те да се учат да донасят и да дават. Светът се раздели на вземащи и даващи. Можещите да дават са толкова малко. Но колко почетно и красиво е да бъдеш сред тези, които могат и които имат какво да дадат. Без Помощ няма да Оставим. Но силата на Учителя трябва да се раздава мъдро. На даващите давайте щедро, но с вземащите само за себе си бъдете предпазливи и много внимателни. Хвалете тези, които се опитват и се учат да дават. Сред тях са бъдещите служители на Светлината. Особено се пазете от домашните. Огънят не само трябва да се запали, но и да се опази. При общата безпросветност на сърцата е лесно да се угасят огньовете на самотното стоящо на поста си сърце, ако не се защити от поглъщащите на чужди сили. Бъдете зорки и внимателни с всеки, който идва при вас или с когото ви среща животът. Раздавайте своята светлина разумно, съхранявайки необходимия запас. Трябва да има съизмеримост във всичко.

174. (4 април). Сине Мой, ответната реакция на съзнанието на изпращания Лъч е много показателна, тъй като добрият човек изнася от съкровищницата на своето сърце добро, а злият – зло. Така по ответната реакция може да се съди за човека и по нея съдим човека, тъй като всеки притежава в себе си съдията. Когато Съм Идвал на Земята

Моята Светлина е предизвиквала у едни възхищение на духа, у други – ярост на черните огньовете на злобата и ненавистта. Всеки е откликвал според своята същност. При добър устрем тъмните свойства на човешката природа прегарят под Лъча. Процесът на очистване изисква различни срокове: всичко зависи от предишните натрупвания и от силата на устремите към Мен огньовете. При постоянство и неотклонност на устрема и процесът на преобразяване става постоянен. Лъчът сякаш обгаря язвите на духа, оздравявайки целия организъм. Процесът на техните прояви е особено силен и болезнен. Всичко скрито дотогава в дълбините на извивките и тъгълчетата на съзнанието се изважда на дневна светлина, за да се изправи в цялата си оголена непривлекателност за спешно изживяване. Студено и спокойно, без ни най-малко да се смущаваш, но честно и нелицеприятно трябва да прегледаш всички свои недостатъци, всички слабости и всички тъмни натрупвания и виждайки ги ясно да се заемеш дейно с тяхното изкореняване. Най-лесно и най-просто целият боклук и прах се отърсва от крилата в полет. И вятърът, и дъждът, и бурята ще помогнат за по-бързото очистване. Мнозина правят съдбоносна грешка, смятайки себе си недостойни да възхождат. Но това е коренно невярно. Всичко възхожда. Несъвършенствата съществуват за усъвършенстване. Само космическия боклук се изхвърля от сметките на еволюцията. Силните енергии на силните недостатъци у силните духове служат понякога като мощни лостове за тяхното преобразяване в енергии на Светлината, ако стремежът е достатъчно пламенен. Не трябва да се смущавате от нищо! От никакви грешки, от никакви недостатъци, от никакви наслоения, ако устремът към Владиката е огнен. Всеки приближаващ към Мен идва и донася със себе си всичко, което е у него и ако решението да върви с Мен докрай е достатъчно здраво и устойчиво, започва светлоносния процес на преобразяване на духа. За всяко свое тъмно свойство трябва да се израсне огнено духом за преодоляването му. Процесът не е насилствен, а естествен. Насилието над своята природа често довежда до обратни резултати. Границата между насилието и упоритото, настойчиво и планомерно изживяване на отрицателните качества се определя от опита. Едно Мога да кажа: колкото и да е обременен духът в своите несъвършенства, с Мен нищо не може да му попречи да възхожда, ако неговото решение е достатъчно силно. По такъв начин не може да има уговорки и самооправдания, и позоваване на своите недостатъци и пороци, уж пречещи да се стъпи на пътя, ако човек искрено и действително иска да върви към Светлината. Затова Казвам: “Елате при Мен всички жадуващи за Светлина: и сираци, и голи, и болни, и бедни, и добри, и зли”. Всички ще Омия, всички ще Ободря, на всички ще Укажа пътя и всички ще Озаря с Лъч Светлина. Устремът е мощен двигател на духа, преобразяващ елементите от човешкия микрокосмос в енергии на Светлината. И тъй, пътищата на Светлината не са забранени за никого. Само за съзнателните служители на тъмнината, само за упорстващите духове на злото няма достъп до светлите сфери. Учението се дава за всички, следователно възможностите са отворени пред всички. Пътят е набелязан и входът е отворен. Желаетелите нека да влязат свободно и смело.

175. Трябва още да се каже да изоставите мислите за миналото. Ние Живеем в бъдещето и Поставяме в него цялото си упование. В настоящето Ковем облика на бъдещото преображение на света. За Нас настоящето е ковачница на бъдещето и само по себе си като настояще то не притежава стойност. Настоящото е само стъпало към бъдещето. Но истинският двигател в живота представлява не настоящето, а бъдещето, тъй като в него се съдържа огромен магнит. Магнити на Бъдещето Наричаме

прообразите, отлети в кристалните форми Светлина и съществуващи на Висшите Планове, за да се въплътят в хода на напредъка на човечеството и на цялото битие, в еволюцията, в плътни форми вече на Земята. Планът за еволюция на човека и на всичко живо (а живее всичко) е отпечатан в Света на Прообразите от сияйното вещество на стихийната материя. Великият План е Отпечатан от Владиците. И за хората остава избора: или да следват този План, или в крайна сметка да си заминат от арената на живота. Човечеството трябва да приеме даването от Владиците. Законите на живота са неизменни. Хората не биха могли да не приемат например това физическо тяло, което е било сформирано за човека от Строителите. Железният Закон на живота поставя човешкия дух в определени рамки, в които той може да еволюира най-успешно. Така също са неизменни и бъдещите форми на изразяване на живота, изсечени от Владиците от пластичното вещество на стихииите за въплъщаването им на Земята от човека. Космическата Воля и Законите за проява на живота са нерушими. Те трябва да се приемат съзнателно, за да се разбере цялото величие на Плана. Бъдещето на човечеството е начертано в звездите и то може да се постигне от духа, устремен в бъдещето.

176. Кулата на духа. Представете си крачещ човек във вид на кула, на върха на която е поставен мощен въртящ се прожектор. Представете си, че този прожектор може да хвърля лъч светлина, отличаващ се от обикновения светлинен лъч по това, че той може да прониква през всяка преграда, всякакви стени, всеки предмет, че той не познава разстояния и може да достигне мигновено до всяка точка на земното кълбо. Представете си този чуден апарат в главата на човека, през лещата на съзнанието на който лъчът на мисълта може да бъде хвърлен където и да било. И действително с мисъл може да се докоснеш до всеки предмет, до всеки човек. И ако добре и от сърце помислиш за някого, независимо дали той се намира в съседната стая или на другия край на земното кълбо и ако след това попиташ даденото лице за това, то ще се окаже, че то е почувствало, че мисълта го е достигнала, ако тя е била достатъчно силна. Възможността за предаване на мисли е доказана от науката. В човека се съдържа чуден, изумителен апарат, притежаващ чудни, невидими, всепроникващи енергии. За да боравиш с простия прожектор трябва да знаеш как да правиш това, иначе той няма да се запали и няма да даде лъчи светлина. Така стои въпросът и с апарата на духа. Само че неговият притежател не знае и не иска да знае каква най-чудна сила притежава. Простата физика обяснява лъча на окото, изобразявайки върху чертеж законите на светлината. Окото се управлява от лъча. Човешката мисъл е лъч в обичайния смисъл на тази дума. Безцелните мисли, празните мисли, слабите мисли, вялите, мътни и неясни мисли, нямащи направление или задача, се намират около своя създател или плуват в пространството, проявявайки се в съзвучните им съзнания. Могъщият апарат на духа, притежаващ способност да излъчва мощни тънки огнени енергии и съзнателно използван от човека, може да бъде благословия или проклетие за хората, за пространството и за всичко заобикалящо. Мисълта на светлината носи изцеление, радост и съзидание. Мисълта от тъмнината – мъка, болест и разрушение. На силите на тъмнината и разрушението ще противопоставим творещата огнена мисъл от Светлината. С нея ще победим.

177. (5 април). Трябва да се обикне състоянието на постоянна борба, тъй като животът на всичките му стъпала е нещо, което преодолява самото себе си. И до каквато и височина да достигне духът, тя ще бъде само стъпало към още по-голяма такава.

Животът е именно изкачване на формите от стъпало на стъпало. Всяко стъпало дава своите задачи. Стъпалото на утвърждаване на Архатството, в такъв частен случай като Земята, представлява най-рядко явление, а в условията на Земята - и особено трудно. На дерзаещия дух се отварят вратите на висшето познаване. Не трябва да се мисли, че това е неземеен и нечовешки път - именно земен и именно най-човешки с всички радости и скърби на Земята при неговото преминаване със светилника на духа през най-обичайните условия на обикновения живот. Цялата необикновеност се съсредоточва вътре. Вън - така както при всички, може би само по-задълбочено и трудно. Много са бягали в изолация в горите и планините. В известни условия и за развиване на определени способности в други епохи и в отделни случаи всичко това е било неизбежно и целесъобразно. Но все пак трябва да се изпие пълната чаша на земния живот сред хората, сред ярката проява на тяхната природа и качества, както лоши, така и добри, за да се извлече опит и погаси и изчерпи собствената карма; затова трябва да се премине през живота. Бъдещите Архати извършват своя земен подвиг сред човешките маси. Да се съчетае хармонично в своето съзнание небесното и земното не е лесна задача. Ненапразно се посочва златния път, пътят на уравновесяване на противоположните полюси на живота. Тъй като равновесието се заключава не само в умението да владееш себе си и да запазваш спокойствие, но също и в това да се приведат мощните енергии на противоположностите в своето съзнание, а също и в своя микрокосмос, към пълна хармония. Затова задачата за утвърждаване на висшата съгласуваност се дава само на висшите стъпала. Значението на равновесието е дълбоко. От него произтича проявата на съгласуваност. Красотата на всички обвивки на духа на последното земно стъпало е резултат и следствие на тази съгласуваност, утвърдена от духа на Земята. Така равновесието на духа, това висше качество, довежда до съгласуваността – най-височайшето качество. Утвърждавайте равновесието на духа, тъй като това е вратата, водеща към висшите достижения. Дава се задълбочено разбиране на качествата, за да се види ясно спиралното устройство на Записите. Всеки нов Запис наслоява и задълбочава това, което е било дадено по-рано. Това указва на постепенното и закономерно развитие на съзнанието и строгата последователност на процеса. Пътят на развитие на духа не може да се извършва с произволни скокове, тъй като това би разрушило обвивките. Мнозина стъпвайки на пътя на ученичеството рязко изменят всички условия на живот. Разбира се, това е грешка. Главният процес се извършва не вън, а вътре. Външното служи само като акомпанимент за духа. Разбира се, изключва се всичко, несъответстващо на пътя. Но все пак главното се заключава в промяната на отношението към живота, към хората и към вещите, тоест във вътрешния процес на прераждане на съзнанието. По външност йогът не може да се отличи от другите, обикновени хора. Нужно е много зорко и опитно око. Така и Архатът върви през живота с външен вид такъв като всички. Цялата необикновеност се съсредоточва вътре. Разбира се, външната обикновеност на Архата е относителна. За обикновеното око тя е същата като у другите. Само постепенното и планомерно развитие на съзнанието позволява да се избегнат крайностите и да не се издърпа духа на такава височина, при която се губи равновесие и земното се измъква изпод краката, които започват да се мятат във въздуха. Неубедително зрелище, довеждащо до неустойчива възторженост и безпочвени мечтания в пълнен разрыв от земния живот. Йогът не е мечтател, а практик. Когато йогът мечтае, неговите мечти се претворяват в плътни форми и се утвърждават на Земята. Ние не сме мечтатели, а реалисти –

действителници. Стъпилият на пътя на Архатството е Наш – на Архатите – помощник и подражава на Нас във всичко. В живота, в живота, в живота Искан да утвърдя растящите сили и качества на духа. Върху живота, върху живота Уча. Моите не се страхуват нито от живота, нито от смъртта. За тях, смелите, не е страшно нищо. Непознаващи нито съмненията, нито колебанията те съкрушават с чука на волята всичко, което застава като препятствие на техния път за победно преодоляване на живота в себе си. В самия себе си се преодолява животът, издигайки се от стъпало на стъпало. На преодоляващия победно себе си пътят на Архата е отворен.

178. Учителю, а какво да се прави с тези неща, терзаещи ме и несъвместими с достойнството на духа, какво да се прави с тези мои свойства, донесени от последните ми животи? Сине Мой, с любовта ще преодолеем и победим всичко, тъй като ти вървиш с Мен. Не да се убие, не да се подави (потисне), а трябва да се изживее нежелателното свойство, когато то естествено се отдели от твоето сияещо очистено тяло както сухите ненужни листа – от дървото, случайно, но здраво задържали се на него до пролетта. Не се смущавай от нищо, ще победим и преборим всичко.

179. Разбира се, гримът трябва да бъде положен добре, а също и прическата, и костюма, и всички останали аксесоари, нужни за сцената, трябва да бъдат в порядък. И своята роля артистът трябва да изпълни добре. По същия начин и на жизнената сцена своята временна роля с всичките подробности трябва да се изпълни именно така, както трябва. Много пъти и на различни сцени, и в различни роли вече се е представял многоопитният дух на тази Земя. Актьорът знае, че той е на сцена и даже играейки гениално помни, че това, макар и ярка и жизнена, но все пак е игра. Така и Егото, възплътено в тялото за игра на сцената на плътния свят, не трябва да забравя временността на своята роля и да не приема миража на Майя за действителност. Днес Иванов, вчера Сюлейман, а по-рано Олгерд, Родриго, Полоний и по-нататък, и по-нататък, и по-дълбоко в сивите мъгли на времето, но все той същия, все той същия, все той същия под различни имена и облици – духът, възхождащ по стъпалата на живота. Земният живот е сцена за поредното възплъщение. Да не приемаме твърде близко до сърцето нейните фантоми, преминаващи пред нашето съзнание. Трябва само добре да се изиграе своята роля, смело, решително и красиво в съответствие с даденото поръчение. Сутратма е актьор.

180. Сине Мой, ако можеше да знаеш степента на напрежение на Владиката от Космическите грижи! То е огромно. Затова толкова Ценим всяко искрено желание да се помогне, произлизащо от сърцето. Тъй като помощта от тези, които Ни обичат, протича по сърцето. Вие сте Ми помощници. Чрез вас се върши много неведомо за вас. Тази ваша помощ се усилва когато със сърцето си напрегнато се стараете да бъдете заедно с Учителя. Тези, които носят върху себе си планетното нагнетяване, изпълняват работа, която от една страна се състои в това, че те облекчават натоварването, което Носи Владиката, а от друга - те получават усилен заряди огнена енергия, необходими им за изпълнение на поръчаната им задача. Работата се изпълнява със сърцето, носещо тежестта на натоварването. Ако разделяте Моите трудности, ще разделите също и Моята радост, тъй като вие сте Мои. Силите на Светлината не захвърлят своите работници никога в нужда. Грижата за вас е дълбока и всеотдайна и на всички планове. Можете да я усилите явно с признаване и признателност. В отворения прозорец нахлува ароматния въздух и слънчевия лъч. Така влиза и Светлината в отвореното сърце. Искан също да укажа как укрепва нишката на връзката. Вие, вървящите с Мен,

усилвайте неразрывността на светлите връзки, които ни свързват навеки. Да, да, да, именно във всекидневния ритъм протича нарастването на Близостта. Всеки ден се добавя нещо ново към хилядолетната връзка. Учителят не Забравя нито един знак на внимание, а също и труда, който Му е принесен. Ценим сърдечното приношение по-високо от всичко. Защо говориш и пишеш с Моето Име и от Мое Име? Защото Съм ти Дал власт и право да говориш от Името на Владиката. Дал Съм я отдавна, но ти си отнесъл това към някакво отдалечено бъдеще, докато в същото време твоите Записки се творят от Мое Име. Отдавна вече Съм Казал за творещата сила на мощното “Ние” и тази Мощ, свързана с Моето Име или със силата на Владиците, се усилва неизмеримо. Нашият Седмостен е мощен. Огненият Седмостен Върши планетните дела. Неговата сила е огромна. Ако със сърце и мисъл се приобщиш към нея и се опреш на Неговата сила, може да почувстваш необичаен прилив на сили. Давам ти сила и власт не само от Мое Име, но и от Името на всички Владиги да действаш и да твориш Делото на Светлината. Можеш да се опреш на Мощта на Седмостена и Неговите Лъчи. Престолът на тази Мощ е в Твърдината. Тя може да изпепели служителя на тъмнината и да одари със своята животворна сила служителя на Светлината. Аз не Съм сам-Ние Сме заедно Седмина. Моят син е известен и на Тях. Синът е известен на Нас. Принадлежиш към Моя Лъч, тъй като си Мой от началото на времето. Но Лъчите на Моите Велики Събратя са твои приятели. Наситен си с Нашата сила, но Моят Лъч е на първо място в твоето съзнание. Тъй като си Мой. Понякога Отслабвам неговата сила, за да можеш по-пълно да почерпиш от Земята горчивината на нейните уроци. Но притеглянето на Моя Лъч е силно. Ще почувстваш особено това, когато отхвърлиш плътното тяло и тънките подвижно-пластични условия бъдат пронизани от Моите светли стрели. Сине Мой, твоето бъдеще е светло и мрачините на настоящия отлитащ час няма да го затъмнят. Ти си Мой и твоето място е около твоя Отец и Грижовник за теб. Ще преминеш през живота, ще вкусиш неговите плодове, ще изучиш всички негови уроци и отново ще се върнеш при своя Отец, към Мен, който Съм Твой Приятел и Владика.

181. (6 април). Има неща, извършвани в свое име и неща, извършвани в Мое Име - на последните ще отдадем предпочитание. Придвижването ще се заключава в това броят на първите да намалява, а на вторите да се увеличава и стрелката - показател на деянията да се придвижва неотклонно от личното към делата на Общото Благо. И когато сферата на личните дела бъде сведена до нула и остане само сферата на Делата на Учителя, егото ще бъде победено окончателно. В делата на егото не се съдържа магнетизмът на убедителността. Оправданието е в духа. Личните дела се нуждаят от оправдаване пред самия себе си. Но делата на Учителя, извършвани в Негово Име, не се нуждаят от никакви оправдания. Съвестта е чиста и може смело да гледа в очите целия свят. Трябва да се достигне такова състояние на делата, че да не се срамуваш пред никого от тях, ако даже най-тайните мисли и деяния станат явни. Тъй като те все някога и някъде ще станат явни. И за това също трябва да бъдеш готов. И трябва да се събере много мъжество, за да се изправиш с оголената своя същност пред очите на гледащите я. Да се изправиш и да не се уплашиш, и да не загубиш достойнството на духа. Нищожеството се обърква и започва да се унижава и пълзи в пароксизма на позора, срама и осъзнаването на това, че всичко така щателно скривано вътре е станало изведнъж явно. Но силният дух може да посрещне вълната, съхранявайки достойнството, спокойствието и равновесието. Трябва да се осъзнае, трябва да се помни, че съдия Може да бъде единствено само Владиката, който и сега Знае всичко и

за когото и сега няма нищо тайно в същността и деянията на ученика. Владиката Знае, но Той не е съдия и не е осъдител. Съдията е у всекиго вътре. И да съди по право може единствено съдията, който е в себе си. Затова събирайки всички сили на духа може да се излезе победно и от това тежко изпитание, закривайки се с бронята на духа. Никой не е съдия, тъй като кармата е неумолима и всеки и без човешки съд носи върху плещите си цялата нейна тежест. Толкова повече суров, нелицеприятен и безпощаден трябва да бъде съдията в себе си, когото всеки има вътре. И тогава човешкият съд не е страшен. Враговете са безпощадни, тъмните са безпощадни, безпощадни са хората в своята маса и бързи в осъждането. На тях може да се противопостави само силата на духа. Тъй като в Тънкия Свят всички човешки взаимоотношения могат да се разглеждат вече не по земному, както продължават да правят все още това мнозина, но под друг ъгъл. Много неразбираеми привързаности и близост получават обяснение и даже оправдание в светлината на миналите въплъщения и никой вече не може да претендира за пълно владение на нечие сърце. Много бащи, много майки, много братя, сестри, синове, дъщери, жени и приятели се откриват сред земните спътници. И човешкият съд вече се превръща в съд на невежеството. Това не е оправдание за нарушителите на законите на чистотата и морала, но обяснение и възможност да се намерят сили в себе си да не се уплашиш от своята оголена същност, когато тайното стане явно, да не се уплашиш и да запазиш равновесие и достойнство на духа. Иначе смеещите се и злорадстващите, и наслаждаващите се на унижението и позора ще разкъсат несполучилия пътник от Земята. Самоволните съдии донасят много страдания на своите близки в земния живот, но в Тънкия Свят, където всичко е изострено и оголено, тези условия се задълбочават неописуемо. Огънят на равновесието ще обгори несвършените аури на самоволните осъдители. Но приятелите, истинските приятели, обичащите приятели ще разберат и не само няма да осъдят, но и ще помогнат. Трябва духом и в духа да се пригответе за този момент, през който преминават всички земни жители, напускащи плътния свят. И затова на Земята трябва да се живее така, да се пребивава така и така да се мисли, че да не се посрамиш пред никого от своята светлина. Трябва да се преразгледа целият свой живот и да осъдиш сам в себе си всичко, което заслужава осъждане, да го осъдиш така, че повтарянето на миналите грешки да стане вече невъзможно. И тогава вече никакъв съд няма да бъде страшен, тъй като може да се каже на доброволните осъдители, че са закъснели и че съдът над самия себе си духът вече е извършил сам и съвсем не се нуждае от техните услуги. Кой ще може тогава да каже на някого, че това или другото е лошо, когато духът и без всякакви указания може да отговори: “Зная и без вас цялата дълбочина на извършените грешки, вашият съд е излишен и ненужен и за какво ми е той, когато аз самият вече съм осъдил без пощада всички свои простъпки и грешки. Не вие, а аз сам на себе си съм съдия, тъй като всеки има в себе си съдията”. Учете се да стоите на своите собствени крака, носейки индивидуална отговорност за всичко, което вършите и не давайки на никого право да провежда над вас съд, освен вие самите. Вие творите и вие отговаряте, вие носите върху себе си кармата на своите деяния. Не давайте власт над своето съзнание на никого и никъде – нито тук, нито в Надземните Светове. Тъй като дори с Учителя сте свързани с връзките на свободата, тъй като волята на човека е свободна и неговата свобода е свещена. Защо вашата свобода трябва да бъде съдена от чуждата свобода? Както казва апостолът, бъдете свободни в духа от човешкият съд. Ваш съдия е единствено само Владиката, но Той не е съдия, а Застъпник и Приятел, и Отец.

Осъзнайте своята свобода, а в нея и силата, и властта. Никой не е властен над вашето съзнание нито тук, нито там. Няма да дадем властта над себе си на тъмните поробители и самоволни съдии независимо от всичко, което е било или се е случило в миналото. Освобождавам от властта на греха над съзнанието и Разрушавам чиито и да било права да съди този, който е осъзнал своята свобода и който е разбрал своето неотменимо космическо право да бъде свой собствен съдия. Този, който стане сам съдия над себе си, ще придобие огромна сила. Утвърждавам сина като владика над трите и му Давам власт над себе си, над самия себе си. И не са тези, които нямат власт над себе си, които могат да съдят него, утвърдилият своята власт над себе си. Осъзнаването на своите недостатъци и простъпки и собственият съд над тях дава огромна сила на духа. Сам в себе си творещият над себе си съд вече не подлежи на човешкия съд и човешкият съд вече няма власт над него, тъй като духът се е утвърдил в своята свобода.

182. Трябва да се научите на това нищо да не застава като преграда на пътя. Планини, пропасти, реки, скали, море, бури и морски вълни могат да служат като непреодолимо препятствие, когато духът върви по Земята. Но стига само той да се издигне на определена височина, разпервайки крила в полет и земните наслоения и всичко, което е на Земята, вече не пречат на неговия полет като полет на орел. В това се и заключава умението да се запазва нишката на връзка с Учителя, когато вече нищо не може да служи като преграда. И това, което за другите представлява непреодолимо препятствие или непроходима пропаст, не служи като пречка на полета на орела. Тогава и формулата за позволеност на всичко придобива друг смисъл. Но трябва да бъдеш много зорък и много нащрек, за да не попречи нищо да размахаш крилата на духа. Главното е крилата да бъдат свободни. Главното е земните тежести да не легнат върху тях. Да опазим съкровено, за да не може никой да запечата орловите крила. Убиецът убива човек и воинът на бойното поле убива врага, но колко различни са помежду си черното убийство и защитата на Родината. Дори и оръжието може да бъде еднакво. Не фактът сам по себе си има значение, а вътрешното състояние на съзнанието. Учете се да творите земните дела свободни от властта на земното. Нишките, свързващи творимите дела с астрала и неговите движения, трябва по възможност да се сведат до нула и тогава делата няма да имат власт над съзнанието. Именно астралните нишки влияят на връзката. Именно те могат да обременят крилата. Не се привързвайте към нищо с низшите обвивки и животът ви ще се превърне във верига от сияйни полети на духа.

183. (7 април). Когато си на Върха с Мен явленията от живота текат пред съзнанието, съхранявайки действителните взаимоотношения и смисъл, тъй като от Планината се вижда по-добре. Но стига само съзнанието да се спусне в низините, тогава всеки по-голям камък пред очите може да запречи хоризонта, да го закрие и да стане препятствие. Изгубва се разбирането на правилното съотношение на нещата. Нищо не може да препятства съзнанието да пребивава в духа с Мен на Върха. Планината е една и Върхът е един - Планината на Майката на Света. На нея има огньове. Влизайки в сферата на Висшите огньове и съзнанието става огнено, привлича магнитно огньове към себе си и спускайки се в долината отнася върху себе си отлаганията на пламъка. Добре е да бъдеш в огньовете, тогава земното зло не полепва към аурата. Значи оправданието е в духа и това оправдание е огнено - огнено оправдание. Оправдан, оправдан, оправдан с огньовете на изправилия се дух. Оправданието е и освобождаване на духа от тежките вериги на земните притегляния.

Да бъдеш в света, но не от този свят е по силата само на силния дух. Не от този свят означава Моя Свят. Така Моите Дни започват да се утвърждават във вашите дни със Светлината на огньовете. Животът на духа и животът в духа е утвърждаване на огньовете на Земята - на небесното в земното, на Вечното във временното, на Безкрайността в крайното. С други думи, все този същия стар като света, но вечно нов път на примиряването или уравновесяването на двойките противоположности в съзнанието. В крайна сметка именно в това се състои и същността на живота, същността на всеки жизнен процес в неговото спирално-постъпателно развитие. Двата полюса - неутралната точка на уравновесяване и ново придвижване в Безпределността по спиралата на времето. В центъра на спиралата е стълбът на духа и в него е Той, Мълчаливият, вечно Гледащ Свидетел на всичко, което преминава пред Него. Крачките на Вечността започват да звучат в съзнанието, устремено в Сферата на Безмълвния Свидетел. Той е високо над трите. Той е в дълбината на всички обвивки, вечно Присъстващ и Мълчалив. Така Моето Царство се утвърждава на Земята духом и в духа за имащия достъп до Твърдината. Но трябва поне в периодите на полет съзнанието да бъде свободно от робството и властта на земните притегляния. Свобода! Свобода! Ако хората разбираха какво дава на духа истинската свобода, която е в духа. Търсят свободата навсякъде, но не в духа и затова не я намират и техните търсения са безплодни. Обгръщам с диханието на свободата дерзаещия да се доближи до Мен. И невидимото и нечувано Мое дихание леко, като лъч светлина разрушава тежките ръждиви железни вериги на Земята, привидно толкова безнадеждно сковавачи духа. Решилият своя път с Мен върви с неизменна крачка към Царството на Вечната Светлина, върви от царството на смъртта към живота. Много са вървели: борили са се, страдали са и са се устремявали, вървели са не по Моя път, а по свои и... са умрели. Но Аз Призовавам към живот и в живота. Огънят на живота се разпалва в упорития постоянен устрем към Мен. Безсмъртието се достига тогава, когато той стане неугасим. Нека да се разгори неугасимия пламък на живота в сърцето на устремения дух. С огньовете възхождаме и в огньовете. Огнената същност на проявения свят е неотречима. Малката искра, произлязла от Сферата на Вечната Светлина, се превръща в свят на пламъка, пламенен микрокосмос, съществуващ в огъня. Царственият път на Огнената Йога е именно пламенният път, който води в Царството на Светлината—Огън. Пламенните Логоси Представяват свидетелството пред света за тези висини, които човешкият дух в своя неукротим устрем към Светлината може да достигне.

184. Колкото по-напрегнато протича процесът на възприятие, толкова по-отчетливи, определени и своеобразни се оформят кристалите на огнената мисъл. Но това напрежение е напрежение на спокойствието, огненото напрежение на спокойствието, напрежение на ОГНЕНОТО СПОКОЙСТВИЕ. Огнено спокойствие – така нека да запомним.

185. Не трябва да се създават врагове. Но ако се появи враг нямайте злоба към него. Действията са допуснати, дори и най-решителните, но без злоба, раздразнение и всички останали чувства, силно помрачаващи аурата. По-добре с усмивка. И по-добре да се разделяте с хората мирно и с добро. Много хора, свързвали себе си със своите противници астрално, така и живеят свързани и свързани заминават в Надземния Свят и продължават да се терзаят един друг до тогава, докато не изчерпят всички енергии, вложени в техните чувства. Каторжници, приковани към своите колички с взаимна ненавист. По-добре е да се прости, за да няма при среща с вас злобния враг нищо във

вас. Може да се обмисля и човешките мисли и постъпки да се оценяват по достойнство, но без да се внася в тази оценка астрално начало. Колкото по-малко живееш в този проводник, в неговите отрицателни прояви, толкова по-добре. Тъмните земни чувства разпалват пояждащ огън. Той поглъща тъканите на нервите и обезсилва организма. Трябва много внимателно да се следи за колебанията на астрала и да не се допускат нежелателните. Няма по-горчиво чувство от робството на своите собствени обвивки и няма по-безнадеждно робство, тъй като от себе си няма къде да избягаш. Търсете в себе си свободата от самите себе си.

186. (8 април). Законът за противоположностите се проявява навсякъде, а също и в съзнанието. Съзнанието не може да вибрира на редица определени явления без да предизвика по този начин и без да предреши редица противоположни явления. Едното обуславя другото. И живеейки в сферата на чувствата и емоциите от един порядък, не трябва да се забравя за това, че техният антипод назрява за проява със същата сила и напрегнатост, с каквата е звучал другият полюс. С допускането на явления с едно свойство извикваме за съществуване явленията противоположни на тях. Съзнанието може да се умори от всичко, ако в него не намира място редуването на явленията. Монотонността означава затихване и умъртвяване. Ритъмът трябва да се променя. Застоят е отсъствие на смяна и ритъм.

187. (9 април). Сънища наяве – така Наричаме огнените прозрения в Нашия Свят. Отначало те ще пламнат като далечни зари, но после по-близо и накрая ще озарят със своята светлина целия хоризонт на съзнанието. Разбира се, теорията трябва да стане практика и отвлечеността – живот. За тази цел отначало се хвърля в съзнанието нужното понятие, а след това по него като по въже се придърпва утвърждаването на приетото в духа явление в живота. Тези мисли - предвестници на настъпващото им утвърждаване в живота служат като много нужно и неизбежно стъпало на познаването. Все едно че се пробива прозорец в бъдещето, но в необходимото направление. Преддверието на проявата на мисълта е стъпало, предшествашо познаването, без което не може да се мине. Тези мостове за преминаването на мисълта- предвестница в сферата на нейното практическо осъществяване в живота могат да се изграждат от духа съзнателно. Много подобни мисли без особен труд и усилия могат да се запечатат преднамерено, за да могат някога и някъде при съзвучие на стеклите се обстоятелства да бъдат приложени или да се утвърдят в живота, като по този начин да се умножи количеството и силата на отлаганите в микрокосмоса енергии. Дървото не може да израсте изведнъж, още повече не израства изведнъж и съзнанието. Методът на разширяване и растеж на съзнанието чрез утвърждаване или предварителен посев на мисли – предвестници ще бъде правилният метод. Съзнанието сякаш асимилира новата енергия, постепенно сраствайки се с нея. И тогава това ново влиза в него естествено и просто като нещо вече свое и познато, не предизвиквайки впечатление на чужд и различен елемент, насилствено нахлуващ в съзнанието. Асимилацията от съзнанието на нужни мисли, идеи и представи е процес, без който е невъзможно преобразяването на духа. Този процес може да се нарече проект или план на бъдещите постройки, които с времето трябва да се отлеят в конкретни форми. Можете да приучите себе си всичко нужно, полезно и съответстващо на пътя да се отлага по този начин в съзнанието, като зърна за бъдещи кълнове, отхвърляйки без колебание всичко несъответстващо на целта на еволюцията на духа. По този начин знанието за човешката природа с всичките ѝ

особености, слабости и недостатъци може да се вземе със себе си като ценен багаж, добавяйки по пътно към него зърна за бъдещи натрупвания, като горчивината, разочарованието и обидите, причинявани от хората, могат безжалостно да се отхвърлят поради непотребност. На далечен път се взема само полезен багаж. Взема се резултатът от опита, но без съпровождащите го астрални преживявания. Например някои от близките поради глупост, непредпазливост или преданост е поставил себе си или вас под удар. Горчивината от преживяването и останалите чувства могат да се забравят, но суровия урок на измаменото доверие трябва здраво да се запомни и да се вземе със себе си на далечния път. Не трябва да обременявате съзнанието си с товара на астралните преживявания. Кристалът на очистената мисъл трябва да се освободи от тях. Освобождаването на мислите от астралните парцали е много полезно упражнение. Може да се предвиди опасността и може да се вземат нужните мерки, но израстъците или наслоенията на страха, прилепили се към мисълта за опасност, трябва да се отделят от нея. Може да виждаш човека какъвто е с всичките негови отрицателни и неприятни свойства, но знаейки това трябва да отделиш от своето знание за дадения човек чувството на недоброжелателност, злоба, огорчение, раздразнение и всички останали чувства, които той е предизвикал във твоя астрал. Може даже да се заменят те с чувство на снизхождение и търпимост към човешките несъвършенства. И тъй, може да се знае, може да се вижда, може да се действа, но без намесата на чувствата, страстите и емоциите на низшата астрална обвивка, обхващащи низшата скала на нейните прояви. Тази скала е широка. Възторгът на духа е добър, но възторжеността е разрушителна, любовта към човека е добра, но лигавата сантименталност е осъдена, добро е състраданието, но е недопустимо безволево потапяне във вихрите на чуждото отчаяние и заразяването на собствената обвивка с тях. Трябва да можете да разпознавате нужното и полезното от ненужното и вредното, тоест да бъдете зрящи. Тъй като ако слепият поведе слепия, то и двамата ще паднат в ямата. И ако тя е достатъчно дълбока, то е възможно и да не се измъкнат от нея.

188. Нищо не отслабва така силно психическата енергия, както неумението да се поддържа тя в равновесие. Всички емоции на астрала я разхищават. Даже радостта от астрален порядък. Всяко по-усилено биене на сърцето отнася скъпоценна мощ. Само всичко извършено и преживявано в спокойствие не разхищава сили. Затова преди всичко е нужно спокойствие. Ако хората беснеят, то това все още не е причина за собствено беснеее. Много са сега побеснелите, само че ги наричат по друг, а не по евангелски начин. Психическата енергия е сила, която трябва да се овладее преди да се ползваш от нея. Нейното овладяване е именно овладяването на себе си, тъй като всички движения на душата са произволни или непроизволни прояви на тази сила. Или тя ни владее, или ние нея. Ученикът трябва да овладее себе си каквото и да става, и на каквато и да било цена.

189. (10 април). Няма и не може да има никакви изкуствени условия, в които огньовете да се проявяват по поръчка. Огънят не винаги гори. Възможно е да се създадат благоприятстващи условия и търпеливо да се чака. Но насилствено огънят няма да се разпали. Много е говорено за способстващите условия. Те трябва да се съблюдават. Те не са чак толкова трудни. Невидимият огън може да угасне. Чувствата на низшите огньовете гасят висшите огньовете. Огньовете могат лесно да се угасят, но колко по-трудно е да се разпалят. Съвременният живот не благоприятства растежа на огньовете. Има твърде много суета и повърхностна деловитост. Огънят не търпи нито

едното, нито другото. На огъня е нужен покой на напрежението, тоест спокойствието на равногорящия пламък. Говорим за негасимия и нерушим огън. Устойчивостта на Висшите огънове трябва да се придобие в живота.

190. Последователността във всичко е основен принцип на еволюцията, последователността и пораждането на форми по своя род. Сроковете са обусловени от последователността, а събитията - от причините, които са ги породили. Противоположностите са различни по форма, но однородни по природа. Затова и те се наричат двойки родствени противоположности, като мъж и жена, утро и вечер, топло и студено, горе и долу и така нататък до безкрайност. Единият полюс обуславя неизбежната проява на другия, едно явление – своето противоположно. Трябва да се умее наблюдавайки явленията от един порядък да се предвиди раждането на другото, неговия антипод, неговата родствена противоположност. Много пророчества или предвиждания се основават на познаването на закона за антитезите. При това не трябва да се забравя, че събитията се проявяват в рамките на законите за спиралата, циклите, ритъма на двадесетоктавната скала и останалите основни форми на проява на видимия и Невидимия Светове. Пророчеството за Пришествието на Майтрейя се основава на това същото знание. Ще Дойде по силата на Космическия Закон. И нощната тъмнина преди настъпващото Пришествие на Светлината естествено трябва да бъде дълбока и тъмна. Това знание трябва да помогне на знаещите да преживеят нагнетяването на тъмнината. Спиралата на еволюцията, предизвиквайки манифестация на двете противостоящи - тъмнината и Светлината, ще се издига напред и повтаряйки се върху висшата плоскост ще прояви своите несъвършенства на единия полюс, но няма да прояви несъвършенствата, които са били възможни в плоскостта на низшата спирала. Под плоскост се разбира отрязък от спиралата, включващ двата полюса на проява на единната вещ, в дадения случай на еволюцията на вашата планета. Дори и земната орбита не е плоска, а спирала, тъй като Земята се носи в устремен полет в Безпределността заедно с цялата Слънчева система. Не за това ли и вчерашния ден не се повтаря никога, тъй като законът за спиралата е и в него. Подобие и сходство може да има, но не повторение на същото. В това е и утехата, тъй като връщане в миналото няма. Всичко несъответстващо на еволюцията или изживяло себе си подлежи на унищожаване. Всичко способно да възхожда получава нови обвивки, а всичко нежизнеспособно в крайна сметка се унищожава, включвайки тук не само отделните форми, но и цели светове. Но принципът на живот, безсмъртен и вечен, неотклонно продължава да се изкачва в своето спирално движение, издигайки се все по-високо и по-високо по спиралата, която няма край, тъй като този край продължава в Безпределността и се губи в нея. Еволюцията на битието няма край и Най-Височайшият, Неописуемият последен проявен Кръг на спиралата стремително се Придвижва напред във вечния устрем към още по-висше проявяване на Себе Си.

191. (11 април). Не е мъдро да се изразходва енергия за опасения и безпокойства за това, което може да се случи и което може да не бъде. Няма по-непотребно и вредно занятие. Ако нещо действително заплашва, може да се вземат мерки, каквито е възможно, но да се измъчваш от въображаеми опасности ще бъде признак на страхлива натура. Всички признаци на страхливост се изкореняват изцяло. Животът ще продължава да поставя в положения, предизвикващи чувство на страх до тогава, докато то не бъде изживяно. Страхливецът ще бъде десетократно изплашен. При растящи огънове или страхът, както и останалите недостатъци, ще бъде победен, или той ще

разруши своя притежател. Страхът е непотребен и безцелен сам по себе си. Той не само трябва да се убие, но и зорко да се наблюдава да не би убитата сива змия на страха отново да оживее и да надигне глава. Страхът е опасен с това, че поставя човека под удар именно по болното място. По-добре е да се премине през хиляди ужаси без страх, отколкото да се трепери пред въображаеми плашила. Тъй като в края на краищата каквото и да поднесе животът, всичко ще премине, ще свърши и самият живот, а човекът, отхвърлил оковите на плътния свят, ще остане цял и невредим, тъй като духът е неуязвим. Възможно е плашилата на страха да се победят във въображението, мислено превеждайки себе си през явленията, внушаващи страх и усилвайки ги. Но и това трябва да се прави предпазливо, за да не се извика бедата. Добри примери са героите. Не е допустимо да се плашиш от живота. От време на време недоубитите чудовища надигат глави; трябва да се доубият докрай така, че повече вече да не се надигат. Пречат на пътя.

192. Дойде Моето Време, когато със силата на Лъчите на Звездата на Майката на Света предсказаното подлежи да се извърши. Осъществяването ще стане не според човешкото въображение, а по Висшата Воля. Остава само да чакате, да чакате и да се подготвяте. Да посрещнете трябва в бели дрехи, в дрехите на Светлината. Срещата е неизбежна и трябва да се подготви съзнанието за нея.

193. (12 април). Сине Мой, докога временното ще закрива със себе си Светлината на вечния живот? Най-напред е разбирането на преходността на настоящия час и вече след това е осъзнаването на себе си в сферата на Вечното. Обаче само осъзнаване е малко. Нужно е овладяване и задържане на осъзнатото. Моментите на вместиране още не представляват гаранция за това, че достижението ще бъде задържано. Да се задържи е трудно, по-трудно, отколкото да се достигне. Достигнението се разбива от вибрациите на обкръжаващата сфера. Всичко се изправя срещу победителя, за да изтръгне от неговото чело знаците на победата. Всичко обкръжаващо е силно антагонистично на достиженията на духа. Светът въстава против, сякаш хиляди нишки упорито, настойчиво и незабележимо теглят духа надолу, на едно ниво с всички. Изход няма: или да издигнеш със себе си всички, или да се спуснеш до тяхното ниво. Ние не Можем да се Спуснем и затова се Стремим да издигнем всички. Тази същата задача застава пред всеки дух, издигнал се над общата маса хора. Човек не може да съществува отделно. Той е свързан с планетата и човечеството. Независимото съществуване е нелепост. Силният и висок дух вече само със състоянието на своята аура разрежда и изтънчва обкръжаващата го сфера и вече с това я издига. И колкото по-груби са плътните условия, толкова по-труден е подвигът по преобразяване на света. Затова всяко състояние на духа има значение. Няма безразлични състояния, тоест така или иначе не влияещи на всичко наоколо. Всеки миг твориш добро или зло, в зависимост от състоянието на аурата. Човек е отговорен пред света за всичко, което става вътре в него. Съзнава ли той това или не, но неговите излъчвания взаимодействат със средата наоколо и творят добро или зло. Нужен е дозор, дозор над себе си, за да се види и знае творимото от своите ръце. Никакви думи, никакви преструвки, никакво лицемерие не ще спаси от действителността. Лицемерът и лъжецът може да измами всички, но няма да измами и няма да промени разрушението, причинено от неговите излъчвания в пространството. Очевидността се отличава ярко от действителността. Ние Виждаме не това, което виждат хората и което на тях им се струва, че виждат. Ние Виждаме това, което е скрито под външните покривала. Ние не се Лъжем в хората, тъй

като Знаем не само това, което те представляват в действителност, но и всички техни възможности и скрития им потенциал. Затова Нашето съждение се отличава толкова от човешките съждения. Нашите мерки са други. Нашата цел е да се издигнат хората по-високо. Да ги Издигнем Можем само със Своята Светлина, със Своята аура. Затова всеки вървящ след Нас в някаква степен трябва да се стреми да заприлича на Нас. Поддържайки своята аура в необходимия порядък човек може да твори своето дело на Светлината. Всяка аура в една или друга степен представлява благословия или проклятие за обкръжението. Всяка във всяка минута, даже секунда, внася светлина или тъмнина в това, което е наоколо. Обратната реакция на всичко, което се подлага на въздействието на аурата е неизбежна. И тогава хората започват да говорят за възмездие или тежка съдба, ако предварително изпратените от тях енергии са били от нисък порядък. От законите на живота не може никъде да се избяга. Полето на тяхната проява е микрокосмосът на самия човек. Сам е сеяч, сам е и жътвар. И е отговорен пред себе си сам, тъй като плаща сам, напълно и за всичко. Да помислим за отговорността.

194. (13 април). Сине Мой, не трябва да се забравя за периодите на пралайя на съзнанието. Редуването на напреженията на неговата огненост е неизбежно. Оттук и усещането за неудовлетвореност. Когато огънят гори, той обагря всичко със своя цвят и прави живота пълен. Когато неговата сила намалява, всичко обкръжаващо се помрачава и тогава на духа е трудно. Така отново идваме до огъня като основа на живота. Ритъмът на съзнанието не може да се избегне, но да се облекчат периодите на пралайя може. С какво и как? Пулсацията на живота се заключава в това, че жизненият принцип се разгръща и разкрива напълно, давайки пределно изразяване на себе си в дадена форма, както това може да се види в цъфтящото дърво, розовия цвят и растенията, натоварени с плод или се свива, сякаш прибирайки в себе си, в своето зърно всички свои енергии, кристализирани в него. В голата замръзнала равнина през зимата и в тази същата цъфтяща равнина през лятото виждаме как пулсира, сгъва се и се разгъва жизненият принцип. Енергиите или се събират вътре, кристализирайки в семето, или се разгръщат навън. На този същия процес се подчинява и съзнанието в моментите на пралайя и в периодите на разцвет или на напрежение на огнеността. На съзнанието може да се помогне, съзнателно прибирайки в себе си енергиите, дотогава разхвърляни за проявяване навън. Активността се свежда до необходимия минимум, тъй като духът в това време е най-незащитен и отслабен, а енергиите, устремени навън в обкръжаващата среда, винаги предизвикват реакция, тоест противодействие и обратен удар. Но тъй като духът не разполага с обичайната сила да противостои, получава се болезнена и остра реакция. Но ако всички енергии са събрани вътре и навън няма протегнати енергии, ударът няма по какво да се нанесе, тъй като човек заприличва на кълбо, символ на равновесието и неуязвимостта. По същия начин и зърното в земята под снега събира в себе си всички свои енергии, очаквайки благоприятни условия от ритъма на природата. Трябва да се учите на мълчаливост, сдържаност, затвореност и умение да погасите себе си, когато това е нужно. Това състояние изисква още по-голяма зоркост и умение да владееш себе си, отколкото състоянието на активност. Трябва плътно да се затвори забралото. Не трябва мислено да засягате хората. Нужно е да се съберат силите вътре, за да се опази съкровеното. Иначе ще разкъсат и ще разпилеят съкровището. Трябва да се прояви напрегната и съсредоточена сдържаност и събраност, без да се изпуска нито за миг от съзнанието основната задача. Особено трябва да се държи с юзда астралната обвивка: в тези моменти тя има склонност да се проявява ярко и бурно,

тъй като не е удържана както обикновено. Голямата войска може да излезе в полето, малката се затваря в крепостта, където може успешно да се защитава. В периодите на пралайя на съзнанието равновесието се поддържа особено щателно и напрегнато. Не трябва в никакъв случай да се реагира външно на явленията, идващи отвън. Добре е също и вътрешната реакция да се сведе до нула. Трябва да потушиш себе си, опазвайки огъня за вътрешна употреба. Ако външните условия бяха други, щеше да бъде много по-лесно. Но навън се твори ужас и трябва да се защитава особено. Трябва да опазиш себе си от разкъсване от обстоятелствата.

195. Казал Съм, Казвам и ще Кажа, че ще Уча върху живота, тъй като ако думите са недостатъчно нека самият живот покаже допуснатата грешка и заблуждение. Обичам да покажа върху живота несъстоятелността на недопустимите простъпки. Как иначе да се разрушат мрежите на съблазните и да се докаже че хитроумните постройки на Майя са изградени върху измама? Когато причината за допуснатите пропуски е разрушена из корен, съблазните на Майя губят своята притегателна сила и власт над съзнанието. Много човешки слабости и пороци се основават на изкривяване на действителността. Ако действителността застане пред съзнанието в нейния истински вид, властта на порока над съзнанието се разрушава. Съзнанието, намиращо се във властта на някаква страст или порок, живее в изкуствено създаден малък свят от измамни образи, притежаващи притегателна за съзнанието сила именно благодарение на своята измамност, тъй като за здравето и нормално съзнание тези явления не само не изглеждат привлекателно, а даже напротив – отблъскващи. Следователно силата на илюзията трябва да бъде разрушена и при това така, че повече да не може да тревожи съзнанието. Пътят на възхода може да се нарече път на разрушаване на земните илюзии. Духът трябва да се освободи от израстъците и язвите, които в някои случаи могат да съсредоточват върху себе си и да поглъщат съзнанието. Такова зрелище не е от приятните. Но първо трябва да се осъзнае своето робство или своята слабост, или своят плен в сферата на явленията от определен порядък. Когато съзрее искреното желание да се освободиш, ще Покажа в живота как може да се изкубне причината за явлението из корен. И жизнените условия ще се стекат така, че да облекчат и способстват на решението. Но трябва желанието да се освободиш да се роди отвътре и да бъде самопроизводно. Нищо внесено отвън няма да освободи човека. Сам, сам, сам, със своята воля, със своите ръце, със своето желание човекът освобождава себе си от язвите и израстъците на духа.

196. (14 април). Насиших гладните, Изцелявах прокажените, Правех здрави немощните. И хората разбраха всичко това в земен смисъл. Но земното е само символ на небесното. Учителят е Дошъл да Спасява разлагащото се човечество от язвите на духа и болестите на съзнанието. И в това е била Неговата основна задача. И сега Учението преследва тази същата цел. Човечеството е болно от язви на духа, покрито е с израстъците и струпите на всевъзможни пороци, аномалии на злоба, раздразнение, ненавист и така нататък. И отричащите Учението, и приелите го - всички в известна степен и някак страдат от несъвършенствата на духа. Учението има тази същата цел: да излекува страдащото и духовно гладно човечество от неговите духовни болести и да го насити духовно. Учителят Искане да умие калните крака и смърдящите рани на духа и да ги изцели. И ако в ученика всичко скрито, всичко подтиснато, всичко несъвършено ярко изпълзява навън при подхода към Учителя, то не трябва да се учудвате на това, че процесът на очистиране се усложнява и задълбочава от усилването на отрицателните

свойства за тяхното неизменно изживяване. Това ляга като тежко бреме върху раменете на Учителя. Да се очистват израстъците на духа не е от приятните занимания. Затова от страна на ученика се изисква горещо желание да помогне и силно напрежение на неговата свободна воля именно в това направление, за да могат неговата воля и волята на Учителя да съвпаднат в един и същ устрем. И в своята значителна част на лъчите се налага да изпълняват ролята на санитари. Очистването е неизбежно и трябва да се помогне с мисъл, желание и действие на Учителя в тази трудна задача.

197. Физическото тяло има форма. Астралното и менталното тела също имат форма. А също има форма и огненото тяло. Но съзнанието няма форма. Съзнанието не е тяло. То приема формата на това, за което мисли. В човека има нещо, лишено от тяло. Без име, без форма и без цвят Пребиваващият вътре, мълчаливо Гледащият Безмълвен Свидетел, облечен със Светлина, е висшето, което е в човека. Съзнанието няма тяло, съзнанието проявява със себе си светлина или тъмнина и съзнанието става носител на тази форма, върху която то се съсредоточава в дадения момент. В това е подвижността на съзнанието. Докато то е в плътната обвивка или в низшите такива това не е толкова забележимо, но на плана на пластичната материя то става мигновено изражение на това, за което мисли духът. Колкото по-малко плътна е обвивката, толкова повече се поддава тя на въздействието на мислителния процес. Астралът включва в себе си всички страсти, пороци и емоции на човека от астрален порядък и се видоизменя в зависимост от преживяваните чувства, но по скалата на астралните вибрации. Когато тази обвивка се отхвърли, менталното тяло, освободено от цялата скала астрални вибрации, се видоизменя в зависимост от мислите, свободни от страсти, но съхранява повече или по-малко подобен облик на своя притежател. Колкото по-нагоре, толкова по-малко от земното отражение остава в човека. И в огненото тяло се запазва единствено подобие на очите. Така се видоизменя формата на човека. Формата - носителка на Този, Който Няма нито форма, нито име, нито цвят. Височайшите духове представляват сфера от Светлина, фактичската орбита на която е ограничена от протяжността на излъчваните от тази Висша същност лъчи, разхождащи се на всички страни. Така протича преобразяването на човека по стъпалата на изтъняване на материята в съответствие с тези планове, на които той се проявява. Съществува План на Вечната Светлина, Планът Арупа, План без форма, непостижим за земното съзнание, но достъпен за Висшето съзнание, където всичко е Аз и Аз е навсякъде, където центърът е навсякъде и окръжността – никъде. И в този център царства Висшата Мисъл. Представата за цвете е облечена винаги във форма, ясна и конкретна. Идеята за цвете вече е лишена от конкретността на отделната представа, тъй като включва в себе си всички цветя на всички светове, някога били, съществуващи и можещи да бъдат. Обикновената земна форма се заменя с нещо безкрайно голямо. И все пак идеята за цвете има някаква обща форма, определяема от общите признаци. Но има Свят Арупа, свят без форма, където идеите съществуват извън тяхното конкретно материално изражение. Под думата материално трябва да се разбира не само плътната материя, но и материите на Висшите Планове. Планът без форми е Най-Висшият. Духът няма форма. Духът се проявява или се изразява във форми - носители на духа, но самият дух и приемащият различни форми, и обличащият се в тях не притежава форма. Бидейки лишен от форма, духът въпреки това се проявява винаги в някаква форма, дори и тази форма да е форма на светлина. Съзнанието се издига по стъпала. Само не притежаващо форма, то се облича във форми, съответстващи на стъпалото на своето развитие и

изгражда свои проводници, все повече и повече изтънчвайки се. Това се отнася още повече до астралните и ментални обвивки. Но и физическата обвивка загрубява или се изтънчва и оформя от духа чрез съзнанието. Човек сам е строител на своите обвивки. Обвивката се изгражда от мислите, чувствата и действията, а плътната – от храната. Но не храната, а мислите зареждат физическото тяло. И същността на духа, и неговото стъпало се изразяват в неговите обвивки, може би не винаги пълно, но във всеки случай достатъчно ярко. От света на плътната, малко подвижна материя духът се издига по слоевете все по-високо и по-високо, последователно притежавайки все по-изтънчени тела на съответстващите планове. Но височайшето състояние на духа на Плана на Вечната Светлина е лишено от форма в обичайното разбиране на тази дума. Тъй като висшето “Аз” в човека, богът в човека няма нито име, нито форма, нито цвят.

198. (15 април). Сине Мой, налягането на средата се усилва. Такава е участта на служителя на Светлината. На натиска отвън трябва да се противопостави съпротивата на духа отвътре, иначе ще го смачка. И колкото по-голям е натискът, толкова по-голяма вътрешна сила трябва да му противопостави човек. Така от външното нагнетяване растат огньовете на духа, тъй като да се противопоставят могат само огньовете. Не за нагнетяването трябва да мислим и да тъгуваме, а за това да създадем достатъчно силен огнен противовес и защита вътре. Именно трябва да се израства огнено духом от всичко, стремящо се да го съкруши. Духът е несъкрушим, когато огньовете са призовани за действие. Трябва ясно да се осъзнае своята несъкрушимост. Тъй като могат да отнемат всичко и да унищожат физическото тяло, но кой може да убие духа? Даже в случай на пълна прострация на духа той все пак не може да бъде подложен на унищожение. Той е все пак неунищожим. Каква е тази сила на духа, ако е осъзната и ако никакви външни тежки условия не могат нито да подавят, нито да унищожат, нито да сломят осъзнаването на неговата несъкрушимост, неговото безсмъртие и вечност? За да нарасне съпротивляемостта на духа неизмеримо трябва да се укрепи осъзнаването на своята огнена сила, на своята неунищожимост. На външното можем да противопоставим само огньовете на духа. Каква страшна сила на тъмнината се е стоварила върху разпънатия Учител! Имало е Светлина и е имало тъмнина, и тъмнината не Го е обзела. Така нищо не може да потуши огньовете на духа, ако са призовани за действие да противостоят. Този, който се е осмелил да противопостави своите огнове на обкръжаващата тъмнина, не е сам, зад него е Братството. И от този Извор на огнена мощ може да се черпи в минута на нужда. Братството ще Подкрепи и ще Даде нови сили да се продължи борбата за утвърждаване на огньовете на светлината в себе си, за да не угасне Светлината в света. Светим невидимо, но явно със своята светлина от Светлината на Твърдината в земния свят на всички и на всичко. Предизвиквайки в себе си огньовете на несъкрушимостта на духа помагаме на общото дело по поддържане на Светлината в плътните условия. Силата на парата се проявява само под налягане, така е и със силата на духа. Как по друг начин би могла да се прояви силата на огньовете? Кажете на приятелите: силата на духа на всекиго се изпитва върху противостоенето на нагнетяването на обкръжаващата среда. Слабият дух ще се сломи веднага и ще угаси своите огнове. Но силният, изпитан дух само ще умножи силата на своите огнове и ще излезе победител от поредното изпитание. Но да се устои трябва. Помощници могат да Ми бъдат само тези, които са силни. Как Мога да се опра на слабия или да се доверя на неустоялия? А вие стойте, стойте независимо от нищо и въпреки всичко. Стойте в духа. В тялото даже малката болест може да лиши от

физически сили, даже високата температура, но духът е несъкрушим и неговите сили са неизчерпаеми. Трябва да се пренесе от външното и от обвивките осъзнаването на своята сила вътре. Там е цитаделата на мощта, там е твърдината на духа, неуязвима за външни въздействия. Трябва да се отдели в съзнанието несъкрусимата твърдина на духа от съкрусимостта и уязвимостта на тялото и низшите обвивки. Цитаделата на Мълчаливия Свидетел е неуязвима от нищо и недостъпна за никакви въздействия. Гледал е, Гледа и ще Гледа от своята непристъпна твърдина на всичко, което се върши извън Него, независимо дали това движение се извършва във външния свят или в обвивките, които Го обличат. Той е вечен и нерушим в огъня на живота, запален от Единната Вечна Светлина.

199. (16 април). Сине Мой, грижата на Братството е близка и неотстъпна. В беда няма да Оставим никога, но през трудностите на изпитанията трябва да се премине със свои сили все едно, че си сам, все едно че си без поддръжка, с една дума под знака на формулата “с ръката и крака човешки”, и при това със своите собствени. Много се извършва под знак. Но какво от това? Резултатите са все същите, само че главата, ръцете и краката са цели и невредими. Всеки план на битието дава възможности, свойствени на него и учи със своя урок. Възможностите на плътния свят рязко се отличават от възможностите на Тънкия Свят. Върху всеки духът се проявява според своите способности. Земният план е ограничен, но колкото по-високо, толкова по-неограничено и по-свободно, ако съзнанието позволява, тоест ако то се е запасило с нужното знание в земния свят. Знанието и опитът се придобиват на Земята и се използват във Висшите Светове. Там също можеш да се учиш и да познаваш, но по линиите на напредък, набелязани на Земята. Там напредъкът на духа протича логически по тези коловози, които са прокарани в пространството по време на земния живот. Там може да се продължава, но не да се започва. Да се започне трябва тук. Трябва да се заложи поне някакво начало на това, което е желателно да продължи или утвърди там. Даже проста мисъл за нещо ще бъде вече преддверие, започвайки с което ще се разгръща явлението по избраното направление. По същия този начин могат да се пресичат каналите на несъразмерна активност, създавайки преддверие на мисъл, устремена към това да се преустанови нейното движение в нежеланото направление. Трябва да се разбира, че всяка мисъл, която влече след себе си действие и предшестваща го, не е край, а само начало на веригата от последващи действия. И същността, и окраската на мислите могат да изменят състава на метала на звената на веригата. Ученикът залага в съзнанието си цял ред звена, от които в бъдеще се образуват вериги или нишки, или въжета от причини и следствия. Те могат да се усилят и продължават в Тънкия Свят безкрайно. Може изобщо на всяка мисъл да се гледа като на нещо донасящо плод, като на нещо, което ние вземаме със себе си. Оттук произтича съзнателния контрол над своите мисли - спътници на духа в Невидимите Светове. Тук ние се проявяваме във физическо тяло, в Тънкия Свят – в тънко тяло, в света на мисълта – в тялото на мисълта. Колко ще е важна мисълта, ако някъде някога тя стане обвивка за изразяване на духа и при това единствена. Тук тя се изразява чрез плътното тяло, но там - непосредствено и тайното става явно. Колкото по-тънка и по-висока е обвивката, толкова по-ясно и забележимо влияе върху нея мисълта. Астралното тяло се поддава повече на мисълта от плътното, тънкото - по-бързо, отколкото астралното, менталното пък се явява просто изражение на мисълта. И това, което някога на Земята е било предшествано от мисъл и утвърдено в съзнанието, в

течение на времето става изражение на същността на духа. Разбира се, на Висшите Планове низшето не може да се прояви, но на промеждутъчните то се проявява ярко и трагично. На Висшите Планове оскъдността на мисълта и нейното несъвършенство се изразяват в ограниченост на съзнанието и отсъствие на възможности, недопуснати от мислите при земния живот. Така човек сам себе си или снабдява с възможности, или лишава себе си от тях. Коренът на причините ще се намира в мисълта. Трябва да се приемат и признаят безграничните възможности на духа във всички светове, за да не пресечеш своя път и да не ограничиш себе си с нищо. Тази мисъл трябва да се приеме, утвърди, тоест да се посее в своето съзнание тук, за да се пожъне обилно там. Не ограничавайте възможностите на мисленето с лъжливи предпоставки. Те също дават своя жетва, но жътвари ще сте там, където е невероятно трудно да се измени нещо. Да се мисли трябва сега и сега да се погрижите за добри спътници. Кой ще поиска съзнателно да постави в пазвата си или в пътната торба кълбо отровни змии. Но мнозина поради неразумност постъпват именно така. И после страдат жестоко, когато гадовете се нахвърлят върху този, който ги е донесъл със себе си. Предпазвайте се от отровни мисли, съставляващи багаж на духа. Багажът трябва срочно да се преразгледа и да се изхвърли без жал всичко, можещо да причини вреда по далечния път.

200. Сине Мой, духът се изнурия в оковите на плътния свят, тъй като всичко е суета и мъчение за духа. Там, в Царството на Светлината, на мъчението настъпва край. Затова и духът се стреми към своята Надземна Родина. Плътната еволюция не е лесна и е извънредно продължителна. Земята е точката на уравновесяване, където висшите и низшите притегляния действат еднакво мощно. На Висшите планети такова страшно привличане надолу няма. И преминавайки Земята духът вече свободно възхожда. Борбата и преодоляването остават, но смазващата власт на материята над духа свършва. Затова е толкова трудно да се осъществи освобождение на Земята. Но когато то е достигнато нищо вече не може да задържи духа, преодолял тежките земни притегляния. Огромното болшинство от хората живее без да знае защо и не вярвайки в нищо. Слепци. Но ти вече знаеш. Знанието не облекчава, а усилва кръста на живота. Знанието задължава. Върху раменете ляга отговорността за еволюцията на планетата. И пътят е дълъг, безкрайно дълъг, но ти си Наш. И в Нас намираш и винаги ще намираш поддръжка и опора. С Нас може спокойно да се върви, поверявайки себе си на Водача.

201. (17 април). Мисълта е двуостро оръжие. Мнозина раняват самите себе си със зли мисли, насочени към другите. Ако биха разбирали вредата от самонавреждането, причинявано на себе си, биха се въздържали от много неща. Но не знаят, затова и жилият самите себе си. Мислят, че поражданото зло засяга не тях, а другите, но самоотравянето и самонавреждането става явно и неотречимо за околното, можещо да види. Болните, унилите, ожесточените, уплашените, злите, обидените, обладаните от натрапчиви образи, терзаните от ларви - всички, всички, всички те страдат в по-голямата си част от самовнушени и приети в съзнанието мисли, разраснали се там до такава сила, че съзнанието вече не може да се справи с тях. По-точно, така се струва на човека, защото в действителност събрал всички сили човек може да създаде още по-силна мисъл, още по-силен потенциал, за да подави (потисне, потуши, задуши) разрасналите се уроди, родени и откърмени от самия него. Кристалът на огнената мисъл, породен от енергията на сърцето е неразтворим и като живо същество пулсира в пространството, сътворявайки желаните следствия. По-рано са Говорели за несломима вяра, движеща планини - сега ще Кажем за знанието на закона, привеждан в действие,

когато този същия принцип на вярата се изразява в знание, не допускащо пораждаването на неутрализиращи и противоположни мисли, тоест говорейки по старому, на съмнение и неверие. Същността на действието на психическата енергия си остава неизменна и ефективна, дали ще наречем тези условия вяра или знание. Така формулата “Според вашата вяра ще ви бъде дадено” в своята същност има предвид явлението неутрализация на желанията, стремежите или молитвите с енергии, противоположни на тези, които се съдържат в тях. Законът действа безотказно, ако се съблюдават изискваните от него условия.

202. Давам ви Моята Светлина, за да светите на хората. Един превръща дадената енергия в добро, друг – в зло. Човекът е трансформатор, затова трябва да се дава с умение и предпазливо. Огън може да се дава, но ако получилите го насочат неговата енергия за подпалване, деянието е било неразумно. Тази способност на хората да превръщат в тъмнина даже и енергиите на Светлината трябва да се знае. Затова и Твърдим за очистване на съзнанието, за да не бъдат употребени енергиите на Нашите Лъчи за зло. Всеки дал енергия на негодника, на тъмния трансформатор, носи отговорност за получените следствия. На пръв поглед изглежда, че трябва само да се свети и цялото поле на живота ще се покрие с разцъфналите цветя на духа. Но даже и да се свети трябва навреме и според съзнанието на тези, на които светим. Но достойният приемник няма да се окаже без подхранващи енергии. Даваме и Наблюдаваме как се претворява даването в съзнанието на получаващия. Радваме се на дървото, донасящо добрите плодове на Светлината. Даваме с пълна мярка в зависимост от способността на съзнанието да вмести. Да вмести и да не злоупотребява с полученото. Отговорността за давания огън носи върху себе си самият носител на светлина. Ако ученикът изразходва полученото съкровище за житейски дела, не давайки нищо в замяна, значи съзнанието на ученика още не е готово за даровете на духа. Затова Ценим високо самородното творчество като резултат от възприетите енергии на Светлината. На такива приемници може да се довери и повече. Трябва добре да се помисли над процеса на трансмутация на получените енергии в психическа продукция с високо качество, за да не допуска конвейерът на съзнанието брак. Когато този процес се извършва в хармония с изпращания Лъч, грешки не може да има. Затова се говори толкова за съгласуваност на съзнанията, когато тяхното сливане става възможно. Най-добрият ключ за настройка на съзнанието все пак ще бъде любовта към Учителя, любовта над всички други качества. В този ключ може да се даде не само един акорд на съгласуваност, но и няколко, и цял музикален откъс, цяла симфония, симфония на живота на самоотвержения дух, възлюбил Учителя на Светлината над всичко. Така с любов той не само побеждава възлите на противните явления на тъмнината, но и продължава победно да се издига по стълбата на Светлината към Този, Който няма Име, Форма и Цвят.

203. (18 април). Сине Мой, когато Говоря за бъдещето, това невинаги трябва да се отнася към най-близкото време. Явлението може да засяга и далечни срокове. Във времето явленията текат в последователност, но някъде, където няма време, те съществуват сега. Издигайки се духом в Този Свят, където време вече не съществува, съзнанието може да усети далечните събития като близки и като че наизреци. Въпросът е в това дали далечната действителност, сега потенциално съществуваща в Огнения Свят, е реална или е измамна и условна очевидност на личния вътрешен свят на човека, с която той облича света извън себе си. Преоценката на ценностите трябва да засегне

света на очевидността и света на действителността и на всеки да се намери място. Ние Живеем с бъдещето и Сме Устремени в бъдещето, като настоящето за Нас е само мост към това, което подлежи да бъде и което вече съществува в своите невидими за света огнени форми. Света на тези форми Наричаме свят на реалностите, а не фантасмагория на откъслечното мислене на личните светове, представляващи достояние на хората. Нашият Свят се отличава от вашите светове. Зовем ви в Нашия Свят, в света на разбиране същността на нещата и взаимоотношенията на очевидността и действителното настояще и бъдеще, на феномените и нумените, в Световите на Висшите измерения. Оръдие за познаване на Висшето представлява вече не мозъкът, а целият микрокосмос на човека с централния орган – сърцето. Познаващият апарат за правилна работа трябва да бъде приведен в състояние на пълна хармонично съгласувана готовност. Мътните центрове, затъмнени от низшите димни огньове или пламвания, ще дадат изопачено мътно и лъжливо отражение на света. Само камъните от чиста вода с правилно шлифовани стени правилно отразяват светлината и ще дадат огньовете на висшата красота. Какво ще се отрази и как в мътната, разбъркана, неравна и вълниста повърхност на подвижния жив кристал на съзнанието. Кристалът на съзнанието, като грижливо пазен скъпоценен камък, се поддържа в необходимото състояние на спокойствие и равновесие на всички негови стени, гладки, равни и неподвижни, тоест не нарушавани от мътните пламвания на астралните огньове. Това и ще бъде състоянието на утвърдено равновесие, когато кристалът на съзнанието отразява света такъв, какъвто е, без да изопачава взаимното разположение и взаимното отношение на всички негови части. Когато стените на кристала на съзнанието са със счупени или изкривени от злоба или раздразнение, или страх, или други емоции и всичко се съсредоточава върху обекта, който ги е предизвикал, правилното взаимоотношение на частите на външния свят се нарушава и малката вещ пред очите закрива Слънцето. Така и живее човек, раздиран от своите емоции, чувства и страсти в света на малката изкривена действителност, която Ние Наричаме очевидност, тъй като тя няма право на първото название. Очевидността е лъжлива и преходна, затова Наричаме света на очевидността свят на смъртта, свят на мъртвия живот. И Ние Призоваваме духа от мъртвия и на живите мъртъвци живот в Нашия Свят, в Света на живия живот. Но първо трябва да се осъзнае цялата безжизненост и лъжливост на мъртвия живот. Животът на възходящия дух може да се нарече борба за утвърждаване на действителността. Учим на разпознаване на хората, вещите и явленията. Уроците на живота са тежки и горчиви, но затова учат на най-ценното качество за разпознаване. Но най-трудно от всичко е да се разпознае човекът. Само придобитото чувствознание може да помогне. Не трябва да се подхожда към хората с предвзетите съждения за тях. Трябва да гледате и да се стараете да видите. За разпознаване на човека се изисква голяма зоркост и бдителност. Думите не означават нищо. В най-добрия случай те отразяват света на очевидността, лъжлива вече по самата си природа. Затова и Казваме: учението за хората е късо, но познанието е дълго. Спокойните стени на кристала на съзнанието ще дадат повече или по-малко неизкривено отражение на човека във вашето съзнание. Нека отразяващата страна да бъде чиста от предпоставки и окото на сърцето - напрегнато и тогава това, което е скрито вътре в човека, може да застане в някаква степен на отчетливост пред окото, което иска не само да гледа, но и да вижда.

204. (19 април). Как не прилича действителността на вашите мечти за нея. Къде е грешката - в мечтите или в действителността? Очевидно и ясно е, че грешката не е в

действителността, която представлява това, което е, а в мечтите и мислите за нея. Така действителността на настъпващото бъдеще не се съчетава с очевидността на настоящето. Разривът е огромен. Оттук и тежкото чувство на откъснатост от живота. Действителността трябва да се усети и да се намери в себе си място за нея. Сладките мечтания за бъдещето и суровата правда на настоящия подвиг не се съчетават. В първите господства егото и се утешава с розови надежди, във втората личното се пренася в жертва на Общото Благо и се отмества на заден план, за да не пречи. Когато не е нужно нищо за себе си даже от бъдещето, не може да има нито огорчение, нито разочарование, тъй като строителството изисква да се вложат всички сили в делото по служене на човечеството. И когато силите са вложени и постройката на Новия Свят расте, радостта от създаването не напуска строителя. Наричаме това чувство ентузиазъм. Добро, спасително, огнено чувство. И Призоваваме тези, които вървят след Нас, да се приобщат към делото на всепланетно строителство. Всеки внася своя пай според размера и според характера на своите способности. И вие също внасяте и то немалък пай, и при това такъв, който не на всекиго е по силите да внесе. Едни строят сега, други им подготвят материалите. Вие подготвяте материала за неизбежно настъпващото бъдеще, когато милиони ще поискат друга храна и когато никой освен вас няма да бъде в състояние да им даде. Затова Казвам: “Осъзнайте значимостта на това, което вършите и творете още по-дълбоко, по-съсредоточено и по-огнено”. Ще дойдат те, жадуващите и гладуващите на границата на острата потребност от духовна храна. Кой ще даде и как? Вие, вие, които Подготвям от години. А какво ще бъде, ако няма даващи в този остър и отговорен момент? Разбирате ли целия трагизъм на положението, когато няма да има с какво да се увенчае готовото здание? Затова Изисквам да осъзнаете цялата дълбочина на значението на своята мисия, да оставите ненужните мисли и да се готвите, готвите, готвите за неизбежния и най-отговорен подвиг в живота за изпълнението на именно тази задача, заради която сте дошли на Земята и която се заключава в мисията на вашия живот. Сега трябва да се събират знания, да се натрупват те, за да може да бъдат раздадени щедро, когато дойде времето. Не се съмнявайте, не се отчайвайте, не проявявайте слабост, тъй като времето за сеитба наближава неотклонно. Гответе се за тържествения час на утвърждаване на великия подвиг - да проявите служене на Владиката - настъпващ във вашия живот. Няма нищо, но ще има. Наоколо е тъмно, но ще има Светлина. Идва, Идва Великият Учител и ехото на Неговите крачки вече разтърсва пространството. Майтрейя Идва и ще Дойде в предназначения срок. Оставете опитите да разберете и да постигнете действителността по измамния лик на очевидността. Подземните води проникват през планината и като чист блестящ поток се устремяват в долините, за да им дадат нужната за тях влага. И никой не знае пътищата на подземните потоци. Деца Мои, станете свидетели на Пришествието на Владиката, станете Негови явни помощници - не в катакомбите, а при Светлината на Деня, Моят Ден, когато ще Дойда да изпълня волята на сроковете по повелята на Владичицата на Света.

205. Добре е когато душата се отвръща от плътния свят, за да се обърне изцяло към Мен. Тъй като това означава, че действието на земните притегляния се прекратява, макар и временно, и същността на човека престава да бъде раздирана в себе си от притеглянията, увличащи нагоре и теглещи надолу. Разделянето на дома в самия себе си се прекратява и духът може свободно да излети на височина, на тази височина, на която са в състояние да го издигнат неговите крила. Всеки дух си има своя “таван”. Той

може да бъде достигнат от духа, когато низшите притегляния не пречат. Разликата е само в това, че “таванът” на духа зависи от висшите огньове, преодоляващи магнетизма на низшите огньове. Всичко зависи от огньовете. Затова етапът на отваряне или разпалване на центровете ще бъде следващият етап от еволюцията на човека. Хората от шестата раса ще бъдат хора с отворени центрове. Преходът от петата раса към шестата е толкова труден. Задачата е да се изтънчват центровете, докато те не пламнат със своите огньове. Спасителят е Показал чрез Себе Си това преображение на планината Тавор. Показал е със Себе Си това, което с времето трябва да станат хората. И сега настъпва времето на огромните възможности за безпределен растеж на духа. Преди да се приеме следващата степен на еволюция тя трябва да се осъзнае. За това осъзнаване подготвя земните жители Учението на Живота, давано от Учителите за следващите хилядолетия. И вие, вървящите преди времето, имате заслуга пред еволюцията. Някой винаги върви напред, прокарвайки пътя. Да се проправя пътя на духа в пространството сред обкръжаващата тъмнина е задача, която е по силите само на малцина. Ние ги Наричаме избрани, избраници на Светлината. Само на тях, Моите избрани, е по силите тази задача. И разбралите не се оплакват, че е непосилен товарът по внасянето на Светлината на бъдещето в тъмнината на настоящето. Задачата се дава от Нас, а вие сте изпълнители на доброволната мисия. Тя не свършва със смъртта на тялото, тъй като и в Надземните Светове хората може би още по-настоятелно се нуждаят от светлина, тъй като там светят сами на себе си със светлината на духа, с разширеното, просветлено, очистено свое съзнание и с огньовете, запалени на Земята. Значението на огньовете е универсално, тъй като преминава през всички светове, издигайки се чак до Огнения Свят. Затова ние Обичаме да виждаме спокойното, но мощно напрежение на огньовете на духа, тъй като в тях залогът за безсмъртие се утвърждава още на Земята, в плътната и груба обвивка, за да засияе свободно когато тя най-накрая се отхвърли. Смъртта е освобождение, но само тогава, когато огньовете на духа са запалени през земния живот. Затова желайте напрежението, приветствайте напрежението на огньовете на духа като средство, като метод, като път на възход. Напрегнатата работа предизвиква самосветене на организма и разпалва центровете. Обикните моменти на огнено напрежение – това е най-сигурен път към безсмъртието. В огньовете на духа се възнасяме в сферите на устременост и с огньовете поддържаеме живота на светлината в себе си. Да! Да! Да! Настъпващата Епоха на Огъня се утвърждава с огньовете. Учете се да запазвате спокойствие, когато сте в покой, но мощно и спокойно да напъгате огньовете, когато сте в действие. Но хората се вълнуват и изразходват своите огньове, своята психическа енергия за дреболии, когато от тях не се изисква активност и, обратно, проявяват вялост, инертност и леност в работата, когато именно трябва да напъгнат огньовете на духа. Светлоносната работа, колкото и обичайна да е, е победа на духа над условията на плътния свят. Затова Приветстваме енергично ентузиазма в светлоносния творчески труд за изграждане на Новия Свят. Тях, раждащите в себе си светлина, Наричаме истински труженици. И за такива трудещи се вратите на Новия Свят са отворени. Напрежението на труда в огньовете на духа може да се прояви винаги, при всякакви условия. С тези огньове се очистват пространството и аурата на планетата от мътните и мъждукащи огньове на разложението. Доктрината на напрежението представлява пряк път към отварянето на центровете и води човечеството към новата, обещана степен на еволюция. Чрез напъгнат труд към огнено усъвършенстване на духа - такъв е Нашият Завет.

206. (20 април). Да! Да! Да! Утвърждавам, че Моята Близост, достигната в духа, отваря възможността за безкрайно познание даже без книги, даже насаме, тоест лице в лице с Мен. Хората твърде разчитат на книгите в съкровените неща. Но нали е било време, когато не е имало книги и все пак ги е имало тези, които знаят и са познали. И все пак новото знание идва някъде отвън или отвътре, но не от книгите, това знание, което още го няма в книгите. Говоря за пътищата на непосредственото познание. Знанието се оформя с помощта на мисли. Ако имаш достъп до мислите, то и знанието става достъпно. От дълбините на вековете Земята се върти около Слънцето, обаче до сравнително неотдавна този факт не се е признавал от официалната наука. Но този, който е могъл да достигне стъпалото на непосредственото познаване на явленията, е знаел това, независимо от всички книги на бедната наука от това време. По този път е узнал за това и Галилей. Следователно пътищата на непосредственото познание не са забранени за никого. Всички велики мислители, учени, изследователи и изобретатели са вървели именно по този път и са намирали това, което го няма в книгите и са мислили така, както не са мислили обкръжаващите ги хора. Новото знание, независимо от печатните листове, се е раждало вътре. Пътят на чувствознанието е единственият път за придобиване на ново знание. Но неговото планомерно развитие е възможно само при наличието на Учител. Без Учител то ще носи характера на случайността. Книги има и при Нас, цели книгохранилища. В тях има много Висша мъдрост и знание. Но и Ние също Вървим напред, но и Ние също Откриваме новото, даже не съдържащо се в Нашите книги. Основите си остават нерушими, но формата на изразяване на живот се обновява с всяка стъпало и се изискват ново знание, може би старо като света, но ново в новите форми на своята проява. Ние Вървим по нови пътища и пътят на непосредственото познание или чувствознанието е Нашият път. Някой смята, че Учителят Знае всичко и следователно Той няма какво повече да познава. Дълбоко и невежо заключение. Наистина Учителят Знае много, но областта на непознатото е толкова огромна, толкова широка и безпределна, че граници на това, което подлежи на познание, не съществуват. И Учителят по отношение на това, което на Него още Му предстои да познае, се намира в същото такова положение, както и ученикът, на когото също е нужно да почерпи знание, тъй като и пред Учителя, и пред ученика лежи безпределността на непознатото. Разбира се, разликата между това, което Знае Учителят и това, което знае ученикът, е неизмерима. Но Безпределността е несъизмерима с това, което може да познае духът, на каквото и стъпало да се намира той, тъй като предели за знанието не съществуват. И вашият Владика по отношение на Своя Владика се намира в същото такова съотношение, както и вие към своя Учител и Владика. Стълбата на Еволюцията на духовете нагоре няма край. Има планети, където стъпалото на еволюция на човечеството е равна на стъпалото на Владиците, а има и по-високи. И това знание, което е достъпно за Тях, не е записано все още в никакви земни книги. Но то съществува в пространството, достъпно за огненото съзнание и очакващо всекиго, който може да се издигне в неговото царство. Колективното знание на земното човечество расте и се разширява с разширяването и способността за вместиране на човека. И то ще продължава да расте безкрайно заедно с растежа на духа. Ще дойде време, когато скритите тайни на природата и Висшето знание, намиращо се сега в притежание на Великите Учители, ще станат достъпни за масите. Към това водят човечеството тези, които вървят напред, непосредствено водени от Владиците на Светлината. И разбира се, и преди всичко Самите Велики Учители, идващи от време на

време на Земята и живеещи сред хората. Тяхната цел е една – да дадат на хората знание и при това така, че те да не злоупотребят с него. Опасността от тази злоупотреба е огромна. Могат да унищожат Земята. Затова по пътищата на непосредственото познание Водим само малцина избрани, проверени и изпитани в продължение на хилядолетия съвместна работа. Доверяваме само на тях и ще Даваме чрез тях.

207. (21 април). В света на двойствеността всяко явление има своя противоположен край, своя обратна страна, свой допълнителен тон, който уравновесява противоположната страна на явлението. Затова всички астрални емоции са двойствени и след всяка върви нейната противоположност. Ако нещо донася лична радост, то същото това “нещо” някога и някъде ще послужи като причина за мъка, равна по напрежение на изпитаната радост. Ако похвалата на хората е доставила приятно чувство на самоудовлетворение, трябва да бъдете готови за порицание в същата степен, тоест за противоположното чувство. Затова задълбочавайки се в гамата на астралните преживявания винаги трябва да се помни за другия полюс на явлението, който неизбежно се предизвиква за съществуване с утвърждаването на дадения полюс. И двата полюса на единната вещ трябва да отзвучат. Съзнанието трябва да премине през двата. Тези колебания преминават ясно през човешките увлечения и разочарования, засягащи целия живот на човека. Астралът е седалище на личността, затова е така нездраво всичко основано върху личните чувства, тъй като стига само да се утвърдиш в проявлението на единия от полюсите, за да се породят по този начин и неизбежността на другия, през който неминуемо се налага да се премине. Във взаимоотношенията с хората за идеални могат да се смятат тези, от които личният елемент е изключен. Равното, спокойно и безстрастно отношение към тези, с които ни среща кармата, няма да породят противоположния полюс и ще избави от много неприятни преживявания. Ние добре Знаем тези люшкания между двата полюса на астрала и затова, наблюдавайки ги в хората, Предвиждаме проявата на противоположния полюс. Не трябва да се основаваш на астралните чувства и емоции. Отначало те проявяват себе си с единия полюс, после с другия, а после и изцяло пресъхват, бидейки неутрализирани един от друг. Затова Говорим за Истинска любов и Истинска преданост, за Истинска устременост, стоящи над двойствеността на личните изяви. Затова Предлагам да преминете с Мен през земните радости и мъки, за да застанете по-горе от тях в утвърждаването на това, което трябва да стои над двойствеността на личните и временни преживявания. Възможно е да отбелязвате в себе си тези колебания и люшкания от полюс към полюс и можете да се стремите усилено към това в съкровените неща, в нещата, отнасящи се до основното и най-главното, в нещата отнасящи се към Учителя и Неговото Дело да застанете над аритмичните люшкания. Хората се мятат между полюсите на астралните емоции и не намират успокоение, тъй като самото свойство на астрала ги подбужда непрекъснато да се проявяват или в единия, или в другия полюс на явлението. Не допускайки проявата на единия от полюсите, изключваме по този начин възможността за манифестация на другия и освобождаваме себе си от необходимостта да бъдем въввлечени в кръга на неизбежността. Трябва да се освободите и отскубнете от кръга на астралната неизбежност, трябва да се издигнете над личното, трябва спокойно и безстрастно да се посрещат явленията в живота, за да не бъдете въввлечени в колелото на необходимостта. Тъй като ако за да направи крачка човек е вдигнал от земята крака си, той трябва непременно и да го спусне точно толкова, колкото го е издигнал. Такъв е законът. Така

вървейки в живота трябва да се отчита значението на всяка крачка и двойствената природа на скалата за проява на астралните вибрации. Погледнете стоящите до “стената на плача” и наистина може да се каже, че някога те са се радвали на това, заради което сега проливат сълзи. А ти, нямащият нищо и убилият корена на желанията, какво можеш да загубиш и от какво да плачеш? Всички омръзнали и стари приказки за шиповете и розите все пак си остават жизнени. В света на двойствеността е невъзможно да се избегнат неговите закони дотогава, докато духът не се устреми да се издигне на висшата плоскост на свръхличния живот. Проявявайки безстрастие пред лицето на всяко явление, човек не привежда по този начин лоста на двойствеността в движение и се избавя от необходимостта да се срещне с неговия противоположен полюс. Безстрастието на равновесието е велика сила, можеща да противостои на яростта на астралното начало и в себе си, и в хората.

208. Твърдината е магнитният Фокус на Светлината на вашата планета, отворен към Висшите Светове. Благодарение на височинните условия са доближени възможностите на Невидимия Свят. Осъществено е сливане и сътрудничество на световите. И символът на Знамето на Света представлява изражение на действителността, утвърдена на Земята и прообраз на бъдещите достижения на човечеството. Притеглянето на съзнанието към този Магнит дава явни следствия. А в случай на продължителен и постоянен устрем създава здрави магнитни нишки, служещи като канал за предаване на вибрациите на Светлината, идващи от Планината. За тяхното утвърждаване се изисква известно познаване на психотехниката, за да стане невидимия и нечуваем процес реалност за съзнанието. Едно е несъмнено: съзнанието устремено към Твърдината се изтънчва непрестанно и със своята светлина носи изцеление на сферата, която го обкръжава, оздравявайки я с отражението на Лъчите, приети от Твърдината. Съзнанието на обикновените хора е изпълнено до предела на своята вместимост със суета. Съзнанието на Моите, обърнато към Твърдината, се изпълва с Нашите вибрации пропорционално на неговата способност към самоотричане от своето обичайно “аз”, тоест освобождаване на полето на съзнанието за възприемането на енергии вече от друг, тънък порядък. Отказът от заетостта с личното и очистването на съзнанието от личните отпадъци донася със себе си възможността за висши възприятия. Сферите на Света на Владиците, в които се върти Тяхното съзнание, са достъпни за съзнанията, освободени от робството на суетата, изпълваща личния малък свят на всеки благонамерен еснаф. И за всеки устремен дух възниква въпроса на кое да отдаде предпочитание. Установяването на ритъм на деня, да кажем сутрин и вечер, много способства за сближаването, тъй като на първите стъпала човек не може изцяло да изпълни своето съзнание с Делата на Учителя. Но постепенно и с ритъма те ще навлязат в живота, измествайки в края на краищата всичко извършващо се под знака на суетата. Когато е осъзната целта и са намерени пътищата, водещи към нея, тържеството на суетата се прекратява. Наричаме суета живота на човека, лишен от краен смисъл и всички негови постъпки и действия, неозарени от лъча на разбирането на този смисъл. Като побъркани и безсмислено сноват земните жители по планетата. Колко труд, колко усилия, колко вълнения, страхове, безпокойства - и всичко за това да останеш в крайна сметка пред купчината вехтории и разбити надежди. Тъй като хората полагат своя труд заради земното и за земното. Но земните дела, както ги разбират хората, завършват пред прага на смъртта, с която според представата на огромното болшинство свършва всичко. Но Ние Зовем в Безпределността и Указваме към живота,

който няма край, към единния живот, само един от аспектите на който се проявява на Земята, но който не свършва на Земята, тъй като продължава в бъдещето, нямащо предел. Твърдината на Светлината е утвърждаване на вечния живот, достигнато и изпълнено на Земята, в условията на земната действителност.

209. (22 април). Сине Мой, Аз Представявам магнит за притегляне на тези, които са отсъдени за Мен. За хората – Слънцето, за решилите своя път към Мен Аз Съм Слънцето на живота. Със своите Лъчи Съгрявам съзнанията, обърнати към Мен, насищайки ги с вибрациите на живота. Заприличайте на гъба, жадно попиваща водата, когато настъпи часът на Общуването. Потапайки съзнанието си в Моята Сфера внасяте в него милиарди огнени атоми. Процесът е материален, но от висшата скала. Видим е за окото на ясновидеца. Свърх законния предел не Мога да задълбоча, тъй като тогава няма да издържат обвивките. Тъй като и те трябва да се приспособят към висшите вибрации, за да не внесат те разрушение в микрокосмоса на ученика. Това, което е отворено за висшето, отваря себе си и за низшето. Затова са нужни защита и здрав дозор. Дозорът не е срещу Светлината, а срещу нощните пеперуди и тъмната нечистота, която лети срещу Светлината. Някои, издигнали се, забравят за дозора и стават жертва на неочаквани нападения. Колкото по-високо се издига съзнанието, толкова повече се усилюва напрежението на зорката бдителност. Голямата Светлина осветява голяма тъмнина и тези, които се крият в нея. Светлината е магнит и за тъмнината също. Затова около Великите Учители се извършват и велики предателства, тъй като тъмнината се привлича своеобразно към Светлината и се стреми да я угаси. Невидимата битка през цялото време тече в сферата на притегляне на аурата на носителя на Светлина. Нищожеството предизвиква и нищожно противодействие на тъмните. Но Великите Духове Предизвикват срещу Себе Си йерофантите на злото, като по тяхната сила може да се съди и за силата на Светлината. Всеки доближил се до поставените от Мен Мои воители неизбежно излага своята същност под въздействието на тяхната аура: добрия - на добрата, лошия - на злата. Лакмусовата хартия на духа действа, разкривайки скритите дотогава тайници на човешката същност. Всеки доближил се до Моите ученици трябва да разкрие себе си. И ако това е враг, очаквайте удар, бидейки готови за него. Тук именно се изисква зоркост. Да се умиляваш от външното и да получиш удар няма да бъде свидетелство за зоркост. Защо преждевременно да поставяш себе си под удар с пълното си доверие към хората и умиление пред маските? Нанасяните от тях удари се нанасят от врагове и с това разкриват себе си, заставайки на страната на тъмния лагер. Бъдете зорки, бъдете бдителни, не бързайте да отваряте своето съзнание спрямо случайно преминаващи. Да даваш светлина може без да разкриваш себе си. Да даваш е възможно просто изпращайки отчетлива силна светла мисъл. Бъдете винаги на дозор. Много ръце се протягат отвсякъде.

210. (23 април). Сферите около Нас са наситени с огньовете на Висшите мисли. Наслояванията на вековете пулсират в тях, натрупани в течение на продължителен период. Самата атмосфера е намагнетизирана с Висши огньовете, мощно въздействащи на психиката на човека. Съзнанието устремено към Нашите Върхове започва да звучи на висшите вибрации. Цитаделата на Духа служи за съзвучните духове като източник на подхранваща Светлина. Ако светите места, където е Пребивавал или Живял Учителят, имат за земните жители такова голямо значение и особена атмосфера, то какво може да се каже за хилядолетното Пребиваване на Великото Братство. Така е

наречено най-високото място на Земята, за да може имащият очи и уши да слуша и да вижда. Мнозина знаят и чуват. Но само да се знае е малко, трябва и да се съумее да се влезе в непосредствено Общуване. При Нас тук има изображения- репликации на всеки допуснат и утвърден ученик, един вид дубликат или най-точна снимка от него. Процесът на изменения, извършващи се в ученика в процеса на неговото обучение, веднага се отразяват върху неговия далечен двойник. И тогава Виждаме без да изразходваме излишни усилия на кое и как трябва да помогнем, какво и как да ускорим или забавим и какви изпитания да дадем за нужния темп на придвижване. Същността на ученика е пред Нас като отворена книга и в нея няма нищо тайно. Книгата на неговите животи е пред Нас и Знаем какво заслужава всеки допуснат и утвърден ученик. Бихме допуснали и по-близо, но напрежението на Сферите на Твърдината не е по силите на неподготвените, незакалените в огньовете на висшите нагнетявания обвивки. Затова се изисква продължителна и постепенна подготовка. Нищо несъвършено няма да влезе в Нашия Дом - то изгаря във висшите огньове. Този процес, ако е неочакван и без подготовка, може да бъде много болезнен и даже смъртоносен. Затова очистването се извършва последователно, бавно и доброволно според растежа на вътрешните огньове. Именно става изживяване, а не потискане. Сърцето не може да се отвори, ако то не е достатъчно очистено. Ако растежът на огньовете изпреварва усъвършенстването на обвивките, те прегарят. Затова Следим внимателно процесът на растеж да върви законно, не надвишавайки силите. Но дори и при тази грижливост животът на приетия ученик обикновено е труден и тежък. Плътта не се съчетава лесно с утвърждаващите се огньове. Този процес може да бъде наречен процес на разреждане на плътната материя или нейното одухотворяване. Всеки предмет, напоявайки се с еманациите на висшите огньове на духа става вече друг, още повече - тялото и останалите обвивки на човека. Еснафът има тяло и Риши също има тяло, но когато духът напуска тези тела тялото на еснафа бързо се разлага, понякога даже още през живота на човека, но тялото на високия Риши може да стои с години, без да се подлага на действието на флуида на разложението, тъй като неговите елементи, очистени и наситени с огън, са одухотворени и разредени от духа на неговия бивш притежател. Възможно е даже да се види сиянието на тези кристализирани огньове около такова тяло и да се усети благоухание, изпълващо атмосферата. Всичко висше се съпровожда с изтънчване и прекрасни аромати, но и обратно. Скалата на ароматите, както и скалата на огньовете върви от долу нагоре, представлявайки матрица на съвършенството. Процесът на еволюция на духа е бавен, но при ученика той се ускорява. И не трябва да се учудваме, че неговият живот става труден и изобилен на изпитания и уроци. Трудно, но чудно и напред е победата. Учителят е на стража да даде най-добрите условия за възхода. Най-добри не значи най-леки или даже леки, а по-скоро и по-често обратно. Който иска лекота, той няма път с Нас. На Нас са нужни само тези, които няма да се уплашат от никакви трудности, тъй като знаят, че трудностите са стъпала за преодоляване, тоест за възход на духа. Ако те се отстранят и животът се облекчи, което винаги е възможно, кракът няма върху какво да стъпи при подем и няма върху какво да се опре, тоест възможността за възход изчезва. Благословете в духа всяка трудност, приближаваща ви към Мен.

211. Съжалението е за слабите. Силният дух не се нуждае нито от съчувствие, нито от съжаление. Хората са нещастни и много искат да ги съжаляват. Запомнете: на силния не е нужно съжаление, то го унижава и лишава от сили. Не се стремете да

предизвикате съжаление над себе си от човеците. Това е лъжлива и вредна установка на съзнанието. Дори и съчувствие и разбиране не е нужно. Избраният от Мен бърза в самота, без да се нуждае от поддръжка от хората. Неговата поддръжка е Учителят.

212. Принципът на свободната воля е нерушим. Ученикът предава доброволно своя дух на Владиката. И ако той мислено предаде на Владиката това, което желае за утвърждаване като решение на своята свободна воля, принципът на свободната воля не се нарушава и Учителят Може да изпълни желаното, без да подтиска свободата на ученика. В този смисъл предаването на своята воля на волята на Владиката може да има особено значение, тъй като двете воли вървят в едно направление сято и свободата на слабата и низша воля не се нарушава от нищо.

213. (24 април). Пътят на прилагането на Учението в живота е правилният път. Реакцията на правилното действие може веднага да се усети в съзнанието чрез сърцето. Сърцето се радва на правилното действие и черпи от него удовлетворение. Ако можеше всички действия да бъдат правилни, главната причина за всички огорчения би могла да се избегне. Сърцето може да се отвори с ключа на радостта; радостта се ражда по пътя на правилното действие. Наричат този път златен, но работата не е в названието, а в това реакцията на сърцето на мислите, думите и постъпките да бъде светлоносна. Сърцето е средоточие на огнена енергия, вечно пулсираща в човека. От тоналността на тази енергия зависи състоянието на целия микрокосмос. Сърцето представлява орган, действащ и пулсиращ на всички планове в съответстващите им форми, при което самата същност на този орган остава неуловима или неописуема. Тя може да се нарече искра или център на първородния живот, пулсацията на който е започнала в недрата на неописуемото, ако такова начало някога е имало място. По-добре е да се каже, че такова начало не е имало никога, както няма да има и край за него. Вечността, проявявайки се в отрязка на плътната или тънка видимост, няма нито край, нито начало и сърцето служи като живо утвърждаване на диханието на вечния живот. Затова Казваме, че пътят преминава през сърцето и чрез сърцето човек може да се приобщи към огъня, тъй като то е огнен апарат – основа на проявения свят и да стъпи на пътеката на огнения възход на духа. Нито с главата, нито с мозъка, нито с краката може да се влезе в Огнения Свят, в който плътта ще изгори, но със сърцето може, със сърцето, преобразено във висшите огньовете. Огненият път на сърцето се показва на тези, чието „сърце е отворено и умът е непомрачен”. Нека Думите на Спасителя да заставят да се замислите над това колко древен е пътят на сърцето, тъй като „чистите по сърце” ще видят сиянието на Висшите Светове. С какво ще го видят, няма ли да е с очите на сърцето? И добрият, и злият изнасят „от съкровищницата на сърцето” енергиите, родени от сърцето. И мислените действия човек извършва „в своето сърце”. Така Учението за Сърцето, давано от Учението на Живота, продължава да развива тези Основи, които са дадени от същото това Учение на Светлината в Евангелието. Трябва да се види последователно растящата приемственост на Единното Учение на Светлината във всичко, което се Дава, което е Дадено и ще Бъде дадено от Владиците на Светлината. Така ще има по-малко неразбиране и ненужно разделение. Всичко е Единно. Разделението се ражда в невежото съзнание, неспособно да мисли синтетично. Философията говори за света, религията говори за света, науката говори за света. Светът е един. Откъде е тогава разделението, ако съзерцавайки или изучавайки единния Космос хората намират противоречие в своето разбиране - не е ли в тях самите това противоречие и разделение? Нека да не приписваме на Вселената и нейните

Закони теснотата и дребнавостта на своето разбиране. Стройността на Мирозданието и величието на Космическите Закони, съгласуваността на световното движение на огромните системи не биха могли да бъдат породени от тъпоумието на двуногите млекопитаещи. Затова е време да се засраим от несъгласуваността на тези три потока на човешкото разбиране за света и да я признаем за породена от човешките умове, а съвсем не като породена от величието на Космическия Живот.

214. Сине Мой, тялото се ражда, расте и старее, но Той, Гледаният безмълвно, не подлежи на тези смени на състоянието. Тялото старее, но Той не. Той е вечно млад и неостаряващ. Даже духът има възраст, макар и тя да е огромна, но все пак Ние Можем да кажем дали той е млад или стар, тоест многоопитен дух. Но Той, Гледаният, няма възраст. Ако съзнанието се пренесе в областта на духа и застанеш по-близо до Него, Мълчаливия Регистратор, то старостта и смъртта губят своето жилище. Формата старее и умира, но духът е безсмъртен. В духа можеш да бъдеш винаги млад. Можеш да гледаш на промените в тялото като на нещо ставащо вън, не отъждествявайки се с него, както не отъждествяваме себе си със зимата и лятото, преминаващи покрай нас във времето. Те съществуват. Промените, ставащи вън, не могат да се отрекат, както и тези в тялото, но не трябва да се приема своето призрачно „аз“ за истинско и да се опечаляваме от промените, ставащи в него. И не да се тъгува, а може да се радваме, когато отхвърляме износената, отслужила своята служба и вече ненужна плътна обвивка. В духа си трябва да се отстраним от мъртвия живот и всичко, подлежащо на смърт. Истинският живот е в духа. Когато Казвам: нищо не ви принадлежи, Имам предвид всички изменящи се и подлежащи на смяна обвивки. Да! Да! Даже те не са ваши, тъй като вашето истинско достойние е винаги ваше. То трябва да се търси в областта на духа, в Царството на Безмълвния Свидетел на живота. Гледайте на живота на обвивките и в обвивките като на нещо, на което трябва да се отдаде дан, но което не съставлява вашето неотменимо достойние и не представлява по същество вашата истинска същност. Отражението на Слънцето във водата не е Слънцето, макар и да заслепява окото. Нека да се учим да вървим през живота, не отъждествявайки себе си с него. Тъй като ще се наложи да оставим всичко това, да се разделим с всичко и да го заменим с други вещи и с Друг Свят, също временен и преходен, макар и по-продължителен. Истинската родина на духа е по-горе. Тя е постоянна и там е Домът, Домът на Духа.

215. (25 април). Сине Мой, Аз ти Обещах Безпределност. И не прекратяване на възприятията, не пресъхване на извора, а радост от безкрайното познаване, постоянно разширяващо се и отварящо нови далечини, ще бъде твоята съдба, ще бъде твоя, докато ти си с Мен. Изворот на Вечния живот и мъдрост е непресъхващ. Познавахме изчерпили се писатели, угаснали поети, художници престанали да творят, но Нашите ученици, доказали своята преданост, не са били сред тях. Така докато сме заедно, докато си с Мен възможностите на духа се разширяват непрестанно. Центърът на средоточие на живота се пренася от вън в него и, бидейки съсредоточен в него, пребивава в Моите Лъчи. Правилно отбеляза: формата на изражение на Моите мисли трябва да се намира в пълна хармония с тяхното вътрешно съдържание. Само при пълно съзвучие на създаваните форми с тяхното вътрешно съдържание те придобиват динамична сила на въздействие върху човешкото съзнание. Хората малко се замислят върху силата на ритъма на човешката реч. А тя е огромна, даже в случай, че цялото значение на самата реч се изплъзва от съзнанието. Но когато външното и вътрешното се съчетаят хармонично в съзвучие и достигат до съзнанието с двойно въздействие, се

ражда трето - огънят на съкровено разбиране. В ръцете на човека се намира огромна сила, но за да се ползва от нея трябва да разбере законите на съзвучието. Възможно е да се даде нарастващ ритъм, усилвайки мощта на това съзвучие по безкрайната скала на огненост. И както върху музикалната скала може да се създаде безкрайно разнообразие от прекрасни произведения, така и върху огнената клавиатура на духа може да се творят неща в различни ключове, всяко в своя род, всяко наситено със своеобразието на новите съчетания на съдържанието и формата, увенчани с красота. Нека красотата на изразяване да бъде форма на творимите съзвучия. Великите Майстори на словото са усещали тайната на неговата огнена мощ и са творили съгласно законите на хармонията и съзвучието. Магията на звука, магията на словото, магията на речта и словосъчетанията е област пълна с непресъхващи възможности. Творете в дълбоко разбиране на доверената мощ, като знаете какво могъщо оръжие за въздействие върху човешкото съзнание се дава в ръцете на вървящите с Мен. Процесът на човешката реч може да се счита за свещен и да се насища всяка дума с тържественост, подобаваща на величието на Мирозданието. Някои хора смятат процеса на приемане на храна за особено отговорен, изключвайки от него суетата. Но процесът на човешката реч е още по-отговорен, тъй като последствията на думите не могат да се унищожат. И не напразно е Казано, че не това осквернява човека, което влиза в него, но всяко слово, излизащо от неговата уста, носи върху себе си неизтриваемия печат на заслуга или осъждане. Осъжда сам себе си, пораждайки съответните енергии на кармата в себе си. Но съзвучните форми на речта, родени от красотата и наситени с мощта на ритъма на съчетаваните думи, ще бъде явление, раждащо светлина. Говоря за съзвучието на съзнанията, за съзвучието с Мен, за да можете да насищате със съзвучни огньове своите земни реч, слова и мисли. Искам това, което ще остане след вас като ваше наследство за хората, да сияе с красотата на огньовете, съзвучни с величието на Безпределността.

216. (26 април). Разбира се, обвивките също трябва да се поддържат в съответно състояние на настроеност. Иначе те ще затъмнят знанието на духа. Например разпуснатият астрал може въобще да лиши от голямото знание и да го замени с лични преживявания и страсти. Мръсното грубо тяло, пропито с алкохолни пари и с отлагания от кристали на низшите емоции, също не може да бъде проводник на висшите вибрации. Тъй като мозъкът, жлезите и нервите, служещи като проводници, могат да предават тънките енергии само тогава, когато се намират в необходимото състояние. Съзвучието и настройката са резултат на много условия. Има някакъв определен минимум, зад пределите на който възприятията се прекратяват. Да се пристъпва той не може без риск да се загуби достижението. Може внимателно да се наблюдават условията, способстващи и облекчаващи контакта и да се следват те неизменно. Овластяването на обвивките е възможно само тогава, когато те се намират в известно състояние на готовност. Препълването на стомаха например няма да бъде мярка за готовност, а също и прекомерната физическа умора. Тежкия хранителен кървав режим или постоянният контакт с хора несполучливи и вампирични може лесно да пресече възприемчивостта. Победа ще има, но при съблюдаване на най-необходимите условия на съответния режим за обвивките. Учителят се Стреми да направи контакта пълнозвучен и плодотворен, като за същото непрестанно се грижи и самият ученик. Животът се формира от дреболии. Трябва тези дреболии да влизат в живота като елементи, способстващи и облекчаващи съзвучието, а не пречещи му. Тъй като,

говорейки по същество, всички религии и всички Учения имат предвид само едно: да приближат човека до осъзнаването на най-тънките енергии чрез съблюдаване на определени изисквания и условия, способстващи за това и въвеждащи съзнанието в сферите на духовното познание. Тези изисквания се изразяват във вид на заповеди, правила, наставления и определен морален кодекс. Затова Казвам: „Съблюдавайте Моето Слово, иначе вратата на възприятието ще бъдат затворени”.

217. Нашето съждение за хората и човешките съждения се различават рязко. У хората съждението се заменя от осъждане и става вследствие на това отровно. Но различието не е само в това. Ние Виждаме и Познаваме скритите потенциални възможности на човека и затова Нашето съждение отчита не само това, което представлява човек в настояще време, но и това какъв той може да стане. Бисерът може да бъде покрит с кал, но неговата ценност си остава висока, тъй като калта може да се отмие. Но хората, не виждайки скритата същност на човека, съдят по външността и затова тяхното съждение, бидейки вярно, е в корена си погрешно. Така може сяпо да се премине покрай големите ценности на духа и просто добрият, но не притежаващ възможности човек да се приеме като достоен за ученик. Нашите мерки са други. Ние Можем да Минем покрай човека, от човешка гледна точка притежаващ всички достойнства, но да спрем погледа Си върху разбойника и блудницата. Когато бъде очистена външната кал, съкровището ще засияе с всички огньове, но под слоевете външна доброта на обикновените хора може да се окаже празнота и нищожество. Казано е за студентите и горещите, но не за топличките и, може би, добрите. Царството Небесно не е за тях. Сферата на Висшите напрежения на огнените енергии не е за слабите. Затова обичайните съждения за хората трябва да се заменят с разбиране на тяхната вътрешна същност, за да не се премине сяпо покрай скритите ценности. Затова е заповядана зоркост и разпознаване. Гледайте в сто очи няма ли да проблесне някъде изпод външните наслоения повърхността на адаманта на скритите възможности на ценния дух. А обичайните съждения и осъждането може да се оставят на хората: те не знаят нищо. Задръжте малцината, дошли при вас и не се предавайте на евтини съждения. Тези малцина сред огромните маси от безумстващи тълпи могат да се окажат истински бисери и да проявят истинските ценности на духа. Задръжте не с осъждане, а със сурово разбиране и оценка на всекиго, донесъл при вас своето съкровище за умиване, очистване и шлифоване на неговите повърхности. И както в работата над вас отмивайки израстъците на духа Учителят Проявява безкрайно търпение, любов и загриженост, така и вие проявете същата степен на търпение към тези, които са дошли при вас. Проявете снизхождение с мъдрост и разбиране.

218. Трудността на съвременния подвиг се заключава в това, че състоянието на борба и преодоляване не се прекратява нито за минута. Не можеш да почиваш върху лаврите, тъй като вихрите на Хаоса тутакси ще смят достижението. Малко е да се достигне, трябва да се укрепи достигнатото, трябва да се задържиш на достигната височина, противопоставяйки своята самотна сила на вълните на разбушувалите се стихии. Битката се води поединично. Учителят ще Окаже Помощ. Учителят Изпраща силата на Лъча, но да се сражаваш трябва сам със своята ръка. Учителят Дава и шлем, и щит, и меч, и стрели, и цялото въоръжение на духа, но да се ползваш от тях трябва сам и сам да владееш всяко. Неизкусният воин ще претърпи поражение още в първото стълкновение с тъмнината. Умението да поразява няма да дойде нито от чуждия меч, нито от чуждата сила, нито от каквото и да било, стоящо вън. Прилагат се своят опит,

своето умение, своята сила. Затова и Уча, за да умеете сами да стоите върху краката си и сами да умеете да се борите. Разбира се, Учителят Може винаги да защити. Но защитеността не е сила. И ако прекараш всичкото време в състояние на опазвано и намиращо се под опека дете, то и условията трябва да са парникови. Тогава не можеш да мислиш нито за борба, нито за победи, нито за каквито и да било достижения. Може да се дадат много съвети и може да си подкрепя, но да плуваш все пак ще се наложи сам и самият ти, иначе никога няма да се научиш. В борбата ще придобиете своята сила, в борбата и в преодоляването. И колкото по-неистово и по-яростно бушуват вихрите наоколо, толкова по-славна ще бъде победата. Колко усилия за съсредоточена настройка са изисквали дори и тези Записи, когато над покривите се носи пясъчна, тъмна, пращна буря. И все пак Записите са се състояли. И то след немалка борба. И така е във всичко. Ще Помогна винаги, но трябва да приложите сами усилия. Пътят се пробива със своята ръка и своя крак. Трябва да се обикне състоянието на напрегнато борене. Не се страхувай от борбата, тъй като Аз Съм зад теб. Именно напрегнатостта не може да бъде отслабена. Обратно, тя ще нараства и ще се усилва, докато не достигне степенята на напрегнатост на състоянието на Сферата на Твърдината, където трябва да се достигне. И ако на столетие дотам достига един, най-много двама човека, то можете да си представите какво е това напрежение, ако даже сравнително силните духове не могат да го издържат продължително. Затова искащият да дойде нека да не се страхува нито от трудностите, нито от борбата, нито от преодоляването, нито от непоносимите нагнетявания, нито от напрежението. А какви напори на стихииите се налага да съдържа Ние, какви налягания на подземните огньове, каква мощ да противопоставим на излезлите от равновесие планетни сили!!! Ако земната борба е трудна, то каква ще бъде планетната или космическа борба. Хаосът заплашва навсякъде. Огнената воля на Огнените Духове съдържа неговата ярост. Вие, Мои помощници, закалявайте своите сили в борбата, в упоритата и безкрайна борба, тъй като възходът се осъществява по пътя на преодоляването и победата. Всяко по-високо стъпало, а те са без край, се превзема със сила и се достига с преодоляване. Искам да въоръжа с чудесна сила теб, преодоляващия стъпалата на духа в борба. Те нямат край и нямат брой победите, и няма предел за натрупване на огнената мощ, растяща само в борбата и само в преодоляването.

219. (27 април). Царството на Безмълвния Свидетел е недостъпно даже за душата, от която трябва да се отвърнеш, която трябва да изгубиш и от която трябва да се освободиш преди духът да може да влезе в него. Тъй като точно така е и Казано: “Отвърни се от себе си” и “Който загуби своята душа, той ще я придобие”. Тъй като целият вътрешен свят на човека, цялото негово призрачно “аз”, цялата негова личност, обхващана от неговото малко “аз”, не е нищо друго освен една голяма илюзия, продукт на творчеството на Майя. Платоновската пещера и сенките върху стената, приемани за свят на действителността, в действителност представляват призрачния свят на Майя или светът на очевидността. В Царството на Безмълвния Свидетел за очевидността няма място и Майя не е властна над него. Човекът възприема света във времето и пространството с трите измерения. Но време няма, а разстоянията са илюзия на земните чувства. Духът не познава разстояния и движенията на духа даже при обикновената делимост на духа са вече безвременни. В тишината на мълчанието, задълбочавайки се в себе си, духът се издига към Висшия План на съзнанието и устремил се в пространството достига Учителя и влиза в Общуване с Него. И всичко това той прави

без да се помръдне от мястото си и без да изменя положението на тялото си. Даже напротив, колкото по-неподвижно е неговото тяло в света на трите измерения, във физическия свят, толкова по-дълбока е тишината в неговата душа, колкото по-съсредоточено са прекратени обичайните движения в нея и колкото повече затихва личността и мислите, и обичайните чувства, толкова по-дълбоко е Общуването, толкова по-здрава е Връзката и толкова по-лесно възтържествува духът над илюзията на разстоянията и ограниченията на времето и вещите. Съблазните на Майя, съблазните на времето, пространството и вещите се побеждават. Но не е лесно да се отвърнеш от себе си, от привичния начин на мислене, тъй като връзките на личността държат здраво съзнанието, привързващи го към себе си като към въображаем център на битието. Колко труд и усилия трябва да се приложат дори и само за това, да се отскубнеш от себе си и да си представиш своя дух около Учителя, редом с Него в далечната Планинска Обител. Като железни вериги задържа личността съзнанието на човека в земната сфера със своите невидими, но здрави ръждиви стари вериги на безчислените векове земно съществуване. Здрави са оковите на триизмерния свят, в който царства личността и малкото “аз” на човека, неговото его, явяващо се седалище на неговата душа. Така неизгубилият своята душа и неотвърналият се от нея, неосвободилият се от веригите на своята малка личност няма да стигне Моето Царство. Душата, както и тялото, е форма на изражение на духа в света на условностите и ограниченостите, в света на маявичната очевидност, в света на призрачния земен живот. Но Аз Пребивавам вовеки в Моето Царство, в Света на огнената действителност, в сферата, която може да се нарече истинска родина на духа. Така проявата на Безмълвния Свидетел става възможна и безкрайната лента от минали животи се разгръща пред духа даже до бездната. Частичните и откъслечни проблясъци са възможни и на Земята, но в особени и сложни условия, когато светът на дадената земна личност, с която в даденото земно въплъщение човек отъждествява себе си, се оттегли на заден план и нейната власт над съзнанието се прекрати поне за известно време. Изгубил своята душа, загубил своята личност човек влиза в съприкосновение със своята превъплъщаваща се Индивидуалност и тогава Безмълвният Свидетел може да покаже Своя Лик. Личният свят, светът на суетата затихва, движенията, използвайки терминологията на апостол Павел, в “душевното тяло” на човека се прекратяват и “духовното тяло”, освободено от властта на “душевното тяло” или на душата, може да вижда и да чува, и да чувства извън съблазните на трите низши обвивки, проявени в света на плътната материя. Царството на Безмълвния Свидетел е по-високо от земния свят, по-високо от астралния свят, по-високо от света на преходните ментални форми. И колкото по-висок и потънък е планът на битието, толкова по-близко и по-достъпно е Царството на Безмълвния Свидетел, толкова по-лесно е да се докоснеш до Него. Но Той е в човека, скрит под многото обвивки. Той е същността на неговата същност, същността на неговия дух. И ако Той, мълчаливо и невидимо Присъстващият, си отиде и напусне човека, всички негови обвивки, неудържани от магнита на Регистратора се разсипват на прах, разтваряйки се в безпределното пространство. С Неговата невидима мощ, на вечно невидимо Присъстващия, като планетите от Слънцето се удържат всички обвивки или тела на човека, около този център на притегляне, тази искра от Пламъка на Предвечната Светлина, хвърлена от Космическата Воля в света на проявения живот.

220. Сине Мой, Радвам се на правилното действие. Двама души изпиват две чаши вино: единият - за да не се докосне никога повече до виното, а другият – за да

започне и да попадне под влиянието на тази слабост за цял живот. Как е възможно да се съди по видимостта за постъпките на хората. Само вътрешната същност на постъпката и нейните мотиви определят нейния характер. Затова извършвайки грешки и стремежи се да се изживеят нежелателните и вредни свойства на собствената природа, трябва внимателно да се следи за техните отправления и упорито и настойчиво да се разрушава тяхната измамна власт над съзнанието. Всички човешки страсти, пороци и слабости се основават на тази измама или по-точно самоизмама. Отначало човек си създава илюзията за привлекателност, после влиза в нея и живее под властта на създадения от него призрак, а в най-лошия случай, на ларва, неподозирайки за своята свързаност или робство. С това са вредни даже привычките - също неполезни илюзии. Колко ненужни и вредни явления, с които обкръжава себе си човек! Свобода, свобода, свобода нека да бъде девизът на изправилия се дух. Твърде много робство има на всичко, у всичко и у всички.

221. Ученикът достига до такова състояние на съзнанието, когато нищо не може да застане като преграда между него и Учителя: нито доброто, нито лошото. Това означава, че средният път е намерен. И само това, което ще пречи и ще отдалечава от Мен, било то добро или лошо, ще бъде за него безусловно зло. Против това зло трябва да се съберат всички сили, за да му се противостои. Ако ученикът постави нещо в своето съзнание по-горе и по-близо от Мен, това “нещо” ще бъде за него безусловно зло. Така Учителят Става за ученика мярка за нещата и явленията, по която той безпогрешно определя същността на явленията, заставащи пред него. Всяко явление, всяка мисъл, всяко чувство, всяка дума или постъпка и действие или приближава към Мен, или отдалечава от Мен. И това условие също ще бъде мярка за оценка на всичко, ставащо с ученика и мярка за правилното отношение към явленията на външния свят. Така може да се достигне до такова състояние на съзнанието, когато вече нищо, каквото и да било, не може повече да пресече неговия възходящ път. Това съвсем не означава, че той е станал свършен или е престанал да прави грешки, но това означава, че решимостта на пътя към Владиката вече никой и нищо не може да разколебае. Това вече ще бъде неизменна крачка. На Мен са Ми нужни такива съзнания. И тогава в същността на ученика не остава нищо, което той в края на краищата да не намери сили да преодолее заради Мен. Да се разбере същността на всяко явление и неговата преходна и временна природа и да се постави то на своето място в общата схема на нещата ще бъде вече победа над него. По дългия хилядолетен път към Учителя много призраци могат да се вдигнат, опитвайки се да закрийт пътя и да отвлекат съзнанието настрана. И мнозина се отклоняват и свиват от пътя. Но разбралият няма да позволи на никакъв призрак, колкото и огромен и значителен той да изглежда, да прекъсне неговия път, тъй като в перспективата на многото земни животи и единствения Път към Владиката и най-голямото явление със своя малък живот ще изглежда нищожно и незначително. По този начин правилното разбиране и съотношението на вещите и явленията влиза в съзнанието и става негова природа. И тогава малкото явление, даже да е пред очите, няма да закрие Слънцето и няма да изглежда голямо, ако ще и всички гласове в света да твърдят за неговата големина и значимост. Огромен е само Владиката и Неговото Дело, което затова и се нарича Велико Дело. Така сред многообразните земни явления ще се учим да различаваме действително нужното и значителното от изглеждащото такова. Колко важно е да се разбере значението на преходността на вещите и явленията, за да се намери и отреди достойно място на най-

главното. Трябва също да се разбере, че не явлението е важно, а отношението към него. Вървящият по пътя съзнателно може да бъде наречен Пътник по Великия Път, тъй като право и неотклонно се движи напред и всичко, покрай което той преминава, остава назад. Всичко остава назад, всичко преминава, всичко отминава и всичко ще отmine, но няма да Премине Владиката. Великият Безмълвен Гледащ вътре няма да Премине, няма да Премине никога, а в деня на Великия Мир ще се слее с теб в едно. И тогава ще разбереш Моите думи “Аз Съм във вас, вие сте в Мен, Аз Съм в Отца и Ние Сме едно”.

222. (28 април). Оправдан, оправдан, оправдан! Оправдано е всичко, което е претеглено върху везните на Безпределността, тоест всичко това, към което е приложен правилно принципът на съизмеримостта. Да се съизмерят явленията от живота с Великия Път в Безпределността не е лесна задача. Да се съизмери малката своя личност в текущото възплъщение с тези, които са живели по-рано, в миналите възплъщения и да се намери тяхното съотношение със своята превъзплъщаваща се безсмъртна Индивидуалност ще бъде утвърждаване на тази съизмеримост в живота на всяка. Великото Учение учи на тази съизмеримост във форми, достъпни за съзнанието. Казано е, че който възлюби жена или майка, или баща, или деца, или когото и да било и каквото и да било повече Мен, не е достоен за Мен. В една или друга форма това е казано във всички Учения. За какво е Казано и за какво се указва? Не се ли указва съизмеримостта в отношението на човека към Владиката и към хората и вещите? Ако тя се съблюдава, пътят на живота няма да се прекъсне. От правилното разбиране на съизмеримостта и прилагането ѝ в живота зависи възходът на духа. Най-добрият път е когато постъпките на човека се съизмерват с красотата. Така ако пътят е решен необратимо, съизмеримостта става верен спътник. Целият живот се настройва в ключа на придвижването по Пътя и съизмеримостта се прилага за да се задържиш в правилното направление. А между другото всички земни притегляния и самата същност на плътния свят се стремят към това да задържат здраво човека в своята сфера. Но опитният пътник, приемайки живота такъв, какъвто е и изпълнявайки неговите изисквания, нито за миг не изпуска от съзнанието си водещата идея, че земният живот е средство, а не цел, средство за достигане на вечното чрез временното, на безсмъртното чрез смъртното, на Безпределността чрез крайното. Везните на Безпределността са в пазвата. На тях всяка минута може да се претегли всяко явление и да се намери неговата полагаща се оценка. Съзнанието незабележимо и постепенно вращава в новото разбиране на живота и земното пребиваване става само малък отрязък от безкрайния път. Тогава и формулата “Ние не сме временни, а безпределни” става формула на живота. Трябва да се мисли. Трябва упорито и настойчиво да се внедрява в съзнанието нужното разбиране, а именно докато бъде отпечатано в мозъка, тъй като е огромно инертното съпротивление на вехтия човек в себе си. Затова и се говори за преодоляване на старото за утвърждаване на новото. Старото е могло да бъде добро на своето място и в своето време, но еволюцията не чака: тя изисква развитие, безпределно развитие на всички качества и свойства на човека, затова Учителят е вечно Нов и Призовава вървящите след Него към новостта на находките. Прекратяването на растежа на качествата, даже такива като любовта или предаността, означава застой, тоест регрес или умъртвяване на духа. Животът не може да спре: спирката означава движение назад, тоест разложение. Мнозина са преустановявали своето напредване, задоволявайки се с достигнатата височина. Но Владиката Върви неотклонно напред след Своята водеща Звезда. И вървящият след Него знае, че да се спреш означава да изостанеш и да

загубиш възможност за близък контакт. Общуването не изгубва своята сила, но само при условие на неотклонно и непрекъснато следване на Учителя. Затова и се указва методът на постоянното предстоене, за да не се загуби близостта на контакта. Проявете загриженост да се задържите в необходимата близост и не се отклонявайте от единния път.

223. Когато жълтеещата нива изкласи земеделецът знае, че идва време за жътва. Така ще дойде и Моето време да събере чистите духове за тяхното обединение в Мен. “Едно стадо и Един Пастир” е прообразът на това обединение. И центърът на това обединение Съм Аз, Владиката на Шамбала. Обединението се осъществява в Моите Лъчи, Лъчите, които обхващат всички, но обединяват приемащите Мен. Обединяването е по Лъчите. Те са седем. Седем основни лъча на пълния спектър, обхващащ седем човешки йерархии на духовете. Слънцето обединява всички планети в единна система. Слънцето на Великото Сърце Обединява човечеството. Магнетизмът на Неговите Лъчи е могъщ. Действа мощно върху съзнанията, подготвяйки, подготвяйки, подготвяйки всички духове за настъпващия Час. Пространството на планетната сфера се насища със силата на Лъчите, пробуждаща от сън духовете и предизвикваща ответна реакция в дълбините на съзнанието. Народите са се задвижили. Народите са се събудили. Народите са заговорили. Заговорили са дотогава мълчащите. Настъпва времето на Майтрея. Идва времето да се извърши определеното. Ликът на Земята се променя. Промените се носят в пространството. Стария свят няма да го има. На смяна идва Новият. И начело на Новия Свят е победно вървящ Самият Владика на Шамбала, победител на света, идващ победно да утвърди Светлината на Сатия Юга.

224. (29 април). Не трябва да считаме себе си за нещастни или неудовлетворени, ако сме лишени от много блага и удобства на живота. Не в тях е щастието. Щастието е в духа. И в духа можеш да бъдеш щастлив независимо от благата на живота. Разбира се, някакъв минимум от условия трябва да бъде осигурен, всички да са сити, облечени и обути и да имат покрив над главата, а всичко останало, тоест всички желания да имаш повече са от лукавия. Тъй като желанията нямат край и предел. С други думи, при създадите се кармични условия трябва да се стремите към това да не поставяте в зависимост от тях щастието на духа. Хората могат да бъдат нещастни и в най-добрите условия и страдат не по-малко и в лошите. Нима нещата са в условията? Относителността на явленията и правилното съждение за тях все пак си остават неразбрани. Завистта може да се проявява не само в отношенията на хората, но и в отношенията към тези условия, в които живеят хората, не засягайки определени индивиди. Такава завист също е вредна, макар и тя да не вреди на отделни хора. На хората тя не вреди, но вреди на нейния носител, пораждайки недоволство, оплаквания и съжаление. Трябва да се разбере, че сумата от щастие, отпусната от съдбата на човека, няма да се увеличи от това, ако условията се изменят. Тъй като тези други условия са били и в предишния живот, но и тогава не се е усещало особено и продължително щастие. Духът носи своя тонус на щастие през живота и нито царските палати, нито дворецът на милионера няма да го повишат. Тогава всички богати хора биха били щастливи, но това не е така. Щастието трябва да се търси в духа, в себе си, а не вън. Вън няма щастие, вън има плач и скърцане със зъби. На външното не можеш да се опреш. Трябва да се учите да усещате чувството на щастие в себе си, отделяйки себе си от въздействията на външния свят. Трябва да се опитате да предизвикате реакция на щастие в лабораторията на духа, независимо и въпреки външните условия, както йогът

развива върху снега горещина на сърцето и тялото или държи в ръце горещ въглен без да се изгаря. Микрокосмосът на човека е лаборатория за всички усещания. И е добре когато волята започне да управлява тези усещания независимо от това, което може да става във външния свят. Наричаме силни духовете, които вместо обичайно приетите от хората реакции сами пораждат в себе си чрез своята воля реакциите, избирани и утвърждавани от нея. Един трепери при най-малката опасност, друг се преизпълва с мъжество и желание да се бори. Така хората реагират различно на едни и същи външни въздействия. Оттук и изводът: работата не е в тях, не е в тези въздействия или външни условия, а във волята, а в духа, порождащ реакцията на тях. Властта над реакциите на собственото съзнание на вибрациите, устремени към него от външната среда, все някога трябва да се утвърди. Това има особено значение за живота в Тънкия Свят, където именно субективното преобладава над обективното и вътрешното - над външното. Но да се учите трябва тук. Дава се власт, но да се ползваш от нея трябва да се научиш сам. Потенциалът от възможности, не приведени в действие, остава да лежи напразно. Призовавам към съзнателно действие, утвърждаващо в живота властта на човека над света вън по пътя на утвърждаването му вътре, над себе си, над движенията в материята на трите: физическото, астралното и менталното тела.

225. Сине Мой, ставащото по-нататък ще тръгне под знака на обединяване на здравите и жизнеспособни еволюционни елементи на човечеството през главите на тези, които може би не разбират задачите на Великия План. Разбира се, всичко ще протече така, както е нужно, но това не значи така, както някой си представя това. Общото направление и течение на големите потоци и малките ручей на събитията може да се види единствено от Планината. Те ще се слеят в океана на Новия Свят. Тогава разделението ще завърши и антиполюсът няма да е нужен. Ние няма да Допуснем повече ново набъбване на неговите енергии, разрушавайки центъра на техните притегляния. Нашите начинания са жизнеспособни. Тяхното привидно затихване съвсем не означава тяхната гибел. Но зърното трябва да бъде заровено под защитния слой земя, преди да даде кълнове. Посевът на новите причини е бил извършен с мощна Ръка. Кълновете неизбежно ще последват и вече здраво и буйно избиват навън, на светлината на деня. Наблюдавайте внимателно събитията. Новият Свят върви напред с твърда стъпка. Враговете са безсилни, тъй като не могат да предвидят Нашите намерения, които съществуват и се обличат във форма върху недостъпни за тях плоскости на съзнанието. Представете си, че врагът е изградил хитроумни и силни укрепления и е вложил много енергия в тях. Но стига само енергиите на Новия Свят да изменят своите направления в неочаквана страна и всички постройки на врага ще се окажат ненужни, лишени от смисъл и усилията ще се окажат напразно изгубени. Устремявайки се в едно направление, по този начин те изпускат другото и може би главното, по което и получават удара, на силата на който вече с нищо не могат да противопоставят. Новият Свят ще победи, тъй като старият свят е обречен от Нас. Великата битка завърши и народите се събират под знамето на обединението. Вярвайте! Вярвайте, че е вече близко Моето време. Чакали сме хилядолетия, нима няма да изчакаме останалите броени дни. И “плачът и скърцането със зъби” ще си останат само като тежък спомен от отминалия черен век. Настъпва Светлина и във фокуса на Светлината е идващият Сам Владиката на Шамбала, Великият Бъдещ Майтрея.

226. (30 април). Сине Мой, по канавата бродират шарките. Учението е канавата, Основата на живота и върху нея човек може да създава шарките на своя дух. Ако тези

шарки са създадени в съзвучие с красотата, то творчеството на духа е космически правилно. Това и ще бъде утвърждаване на живота в хармония с Безпределността. Но без Основата, без Учението шарките на духа няма върху какво да се създадат. Човешките постройки, умувания и теории няма да носят космически характер и затова ще се окажат несъстоятелни и временни. Да се строи може само върху основите на истинското знание, тоест върху здрав фундамент, върху нерушима скала, върху Камъка на Вечната основа на живота, съчетавайки изграждането със законите на хармонията, знанието - с красотата. Мерилото на красотата ще бъде винаги правилно. Може да започнете да се опитвате да го следвате и да го прилагате навсякъде, винаги и във всичко. Не на всекиго е дадено да насити живота с красота, но това е възможно: едни живеят опитвайки се да го изпълнят с красота, други – с безобразие. Някои ще кажат, че в нашите условия е немислимо даже да се мисли за красота! Това не е вярно, именно трябва да се мисли за нея и да се започне с мисъл, като се утвърждава тя преди всичко в мислите и чувствата, а после вече в действията. Именно трябва да се започне с мислите, тъй като това е достъпно за всекиго. Никой не може да се оправдава с невъзможност. Постройката винаги започва с мисъл. С мисъл и трябва да се започне. Съчетавайки красотата с мисълта, създавайки светлоносните образи върху канавата на Учението на Живота, върху нерушимата и здрава Основа, строителят следва законите на хармонията и съответствията. Неговият дух започва да съзвучи с Космоса, тъй като създанието протича не в опозиция и в противоречие с неговите закони, а в съзвучие с тях. Можеш да усетиш себе си като част от цялото, част от света, част от Космоса само тогава, когато животът протича в хармония с него, в хармония с неговите Закони. Без познаване на Учението, тоест без познаване на Основите постройката става невъзможна и шарката на живота се превръща в изкривена гримаса на невежеството. Даже животните знаят за Тънкия Свят. Как може човек да създаде прекрасна шарка в земния живот, ако той отхвърля Основите – Невидимия Тънък Свят, Висшия Огнен Свят, непрекъснатостта на живота, превъплъщението и безсмъртието, цикличността на периодите на живота и еволюцията на битието. Без тези Основи няма и не може да има правилна постройка. Но когато Основите са приети и усвоени, можеш да започнеш да строиш и именно с красота, започвайки с огнената мисъл. Всеки има достъп до царството на мисълта, следователно входът не е забранен за никого. По-рано са говорили за избрани, сега Говорим за всички: входовете са отворени за всички и всеки мисли. Знаещият разбира, че ако в плътния и кратък свят значението на мисълта все още не е така явно, то във Висшите Светове мисълта е на първо място и господства, и представлява основен фактор за съществуването на човека, заменяйки вещите от физическия свят. И колкото по-нагоре, толкова по-безразделно царства мисълта, създавайки и творейки около човека света, който го заобикаля. Ако тук, на Земята, помислиш за прекрасна картина или цвете, или статуя, то те, появявайки се за миг върху екрана на съзнанието, ще си отидат и ще се заменят с други. Но в мисления свят, където човек пребивава отхвърлил по-плътните обвивки, тези образи ще застанат пред него като живи, привличайки към себе си родствени им по съзвучие. Така и живеят там хората, обкръжавайки себе си с образи на красотата или безобразието и пожънвайки веднага плодовете на своето творчество, явявайки се центрове, призоваващи светлината на красотата или тъмнината на безобразието. Тънкият Свят е свят, където се изпитват мислите. В него трябва да се влезе с познаване на значението на красотата и Основите, върху които се развива творчеството, иначе е възможно да се увлечеш в безобразие,

жестоко и мрачно плащайки за своето невежество. Нужно е знание. Неговите основи се дават в Учението и към тях може да се прилага. Именно трябва да се утвърди в себе си това, към което би могло да се прибави и да се даде повече, тъй като е суров законът, според който от нямащия ще се отнеме и това, което има. Утвърдете поне малкото, за да има към какво да се приложи. Мрачна и унила е съдбата на отрицателите. Сами себе си са окрали и лишили от възможности. На тях няма какво да се даде и да се добави. Отричайки Основите са лишили себе си от всичко. Към временното и земното не се налага да се прилага, тъй като то е от Земята, тоест от плътния свят и завършва със смъртта на тялото. Да се прилага може само към това, което е в духа и от духа. А ако духът се отрича и няма нищо, към което да се приложи? Земните постройки, основани върху плътното, са обречени на унищожаване, тъй като са ограничени в кръга на своята проява във времето и пространството. Но духът е извънвременен. Ние Строим здраво и за дълго и ви Указваме да следвате Основите.

227. Аз Утвърждавам Безпределността в цялото нейно космопространствено разбиране. Утвърждавам я в човека, тъй като човекът по своя потенциал е безпределен. Ако човекът е процес на развитие и разширяване на заложените в него възможности, ако еволюцията е основа на всичко, което съществува, живее и диша, на всички форми и видове материя и живот, то къде е крайт на този универсален принцип на проявения свят, къде е този предел, около който Вселената и нейните форми трябва да спрат в своето развитие? Няма такъв предел, тъй като Безпределността е и форма на космическото Битие. Безпределността царства във всичко, което съществува. В нея е проявено всичко. Даже самото пространство, това огромно вместилище на Съществуващото е проявено в Безпределността. Безпределността, обхващайки в себе си всичко, в същото време представлява атрибут на всяка форма, тъй като не само човекът, но и атомът, и духо-монадата като първична искра на първичния индивидуализиран живот, произлязъл от глъбините на непроявеното, вече съдържа в себе си свойството на Безпределността във вид на заложения в нея потенциал към безкрайно развитие в процеса на прехода от по-прости към по-сложни форми. Този център на пулсиращия огън на живот, произлязъл от света на непроявеното, спускайки се в света на грубата материя и уплътнявайки се в своето външно изражение, продължава да пулсира безкрайно, без да се спира нито за миг. Същата тази сила пулсира в сърцето, което като Слънцето е събрало около себе си целия микрокосмос на човешката същност. Пулсацията на искро-монадата не може да се прекъсне, наслоявайки върху себе си растящите обвивки с всевъзможни облици и свойства и преминавайки през тях, и отхвърляйки ги в неизброимо количество милиони пъти. Жизненият принцип или духо-монадата получава своето висше изражение в човека, исторически достигащо до степента на планетен дух и по-високо. Тази пулсация вибрира и в електрона, и в човека, и в Слънцето, с една дума във всичко съществуващо. Животът пулсира в Безпределността в мириади форми и всяка форма има право на безпределност на своята по-нататъшна еволюция. А също и съзнанието на човека. Представете си всички качества и свойства на човека, развиващи се безкрайно. Продължете в Безпределността неговите способности, неговата мисъл, наблюдателност, огнена мощ, воля, неговите творчески сили, всички таланти, които притежава човек, неговия ум и тогава ще видите какво велико бъдеще представлява съдба на човека. А какво ще стане с неговите пороци и отрицателни качества? Във връзка с това ще Кажем: мъдростта на вечните Космически Закони обуславя

безпределно развитие на явленията само в случай че те прогресират в хармония или в съзвучие с тези закони, без да ги нарушават. В противен случай природата унищожава своите форми, разрушавайки понякога цели светове и системи. Злото е крайно и не може да се развива безпределно. В Космоса съществува Хаосът, като антипод на проявената Вселена, но няма зло като такова. Йерархията на тъмните представлява съдба само на нашата Земя. На другите планети злото, тоест несъвършенствата, са относителни. Свойствата на по-низшите стъпала се явяват несъвършенство за висшите без съзнателно противодействие на еволюцията от страна на йерархията на тъмните, която съществува само на вашата планета. И тъй, няма предел за растежа на човечеството и човечествата. Милионите години за еволюцията са нищо. Процесът е бавен и само в случай на съзнателна еволюция той може да бъде ускорен. Може да спреш във възхищение пред величието на Космическия План на еволюцията. Може да се порадваме на съдбите на човечеството. Може да се разбере, че предназначението на човека е да прояви със себе си безпределността в цялото великолепие на разкриването на заложения в него потенциал.

228. (1 май). Сине Мой, Водещата Ръка почитаме в действие. Умейте да живеете красиво. Твърде много безобразие има наоколо. Но най-неприятно все пак се явява вътрешното безобразие, безобразието на астралното тяло на човека. Движенията в астралната обвивка могат да бъдат или прекрасни, или безобразни. Всяко чувство и всяка емоция на човека носят върху себе си отпечатък на красотата или безобразието. Липсата на красота на физическото тяло завършва с него, но вътрешното безобразие налага неизгладим отпечатък върху невидимата същност на човека. Често красивата физическа външност се съчетава с вътрешно безобразие. Но в Тънкия Свят, когато вече не може повече да се криеш под външните покривала на физическата обвивка, истинският лик на човека става явен и видим за всички обитатели на Невидимия Свят. Тук се грижим за своята външност, но сега трябва да проявим загриженост за своя невидим тук, но видим там облик. Тази загриженост е също толкова естествена, но много пъти по-необходима, отколкото загрижеността за привлекателността на физическото тяло. И докато тук не може да прибавиш на своя ръст нито един лакът, нито да измениш цвета на очите или формата на главата, измененията в тънката обвивка се извършват почти мигновено. И ако хармоничните вибрации се осъществяват повторно и често, то и самата нейна материя се преобразява и изтънчва, придобивайки прекрасни форми. Човек се стреми външно да приеме благопристоен вид. Това може да се прави и вътрешно и при това всекидневно. Привършвайки своя сутрешен тоалет трябва да се помисли и за тоалета на своето астрално тяло. То представлява най-ярката обвивка, оцветявайки със своите излъчвания и мисълта. То трябва да се насити с красота в своите отправления. Човек се огорчава жестоко и потъмнява от некрасивите пламвания на астрала. Защо да помрачаваш себе си и да пораждаш безобразие. Разпуснатостта на астрала е отблъскваща. Човек се нуждае много от вътрешния тоалет над себе си. Ако се посвети на него поне известна част от тези грижи, които се отделят на плътното тяло! Съгласуваността на външната чистота и прибраност, съчетана с вътрешна красота, с чистота и събраност вътре, се приветства. Вътрешната оборка на обиталището на духа е също така нужна, както и оборката на дома. Иначе ще се наложи да влезеш в Тънкия Свят в обвивка, от формата на която ще трябва да се срамуваш. Срамът е мъчително явление. И там хората не се забавят да жегват по това чувствително място. Тежко и неприятно е да бъдеш сред хора с екзема по лицето или

със заразна болест. Но в Тънкия Свят това чувство на срам за своето неприкрито и грижливо скривано на Земята безобразие и уродство става мъчителен и остър, тъй като тайното става явно в цялата си отвратителност. Затова съзнателното служене на красотата в духа си и в своите невидими обвивки става неизбежно за този, който разбира Основите. Красотата не е само етично понятие. Красотата може да стане форма на изразяване на духа, носеща му висша радост и светлина, и топлина на обкръжаващите. Много безобразия има в живота - и явни, и особено скрити. Вие, скриващите своя истински лик, кого смятате да измамите? Бог не може да бъде поруган. И няма нищо тайно, което да не стане явно. Служенето на красотата е дълг на човека във всички светове и във всички обвивки. Бъдете духом прекрасни. Висшата съгласуваност на планетата се проявява в пълното хармонично изражение и съчетание на всички обвивки на човека, който носи върху себе си печата на Красотата. Обликът на Учителя на Светлината, наситен с Красота, е прекрасен.

229. Приятелю Мой, защо си представяш себе си в Лъча само в минутите на Общуване - в Лъча се намираш винаги. Лъчът се усвоява като постоянно явление. Това осъзнаване ще помогне да се съхрани достойнството на духа и усещането на Близостта в течение на целия ден и, кой знае, може би в течение на целия живот на Земята и после... винаги. С една дума, да се установи непрекъсната и постоянна връзка. И тогава мъдростта на Владиката ще може да бъде достояние всеки миг. Това може да се изрази с думи, да се облече в постоянна молитва, но психотехнически осъзнаването на себе си в постоянния Лъч ще е по-достъпно. Законите на висшите форми на материята са ясни и научни и изискват за тяхното изучаване също такъв научен подход, както и законите на плътната материя. Време е от мъглявите облаци на мистицизма да се спуснем върху твърдата почва на научното познание. Молитвата е също конкретна и се основава върху прилагането в живота на законите на тънките енергии. Даже нейното напрежение може да се изрази на първите стъпала в микроволтове. След това то ще се усилва, докато напрежението на светлината не даде явни показания. Стрелката на микрогалванометъра показва присъствието на електричество в обикновената жива клетка. В нервните клетки то се повишава, като в нервните възли и в мозъка достига най-високо напрежение. В момент на напрегната молитва стрелката на апарата, въведен в нервните центрове, би дал най-високи показатели от молитвата, нагнетена със светлина. По такъв начин хората биха могли да получат явни доказателства за това, че молитвата е нещо неотречимо в смисъла на мощното си въздействие върху организма на човека и неговите нервни центрове. Вече Съм Говорил за напрегнатата работа, за светлоносната работа. Сега Говоря за напрегнато-светлоносната молитва. Такива светлофеномени на висшите енергии са необичайно благодетелни не само за самия човек и неговите обвивки, но и за обкръжението и за всички светове. Микрокосмосът на човека се приучва да вибрира на висшите енергии, утвърждавайки и отлагайки в себе си кристали огнени енергии. Затова Казвам, че молитвата е светлоносно плодородна и дава явни отложения. Ритмичната молитва, не пропускаема никога и при никакви условия, се усилва по своята плодородност, незабележимо, но сигурно преобразявайки човешката същност. Разреждането и изтъняването на физическото тяло и останалите обвивки става възможно и наслояването на светлоносни отложения протича закономерно. Трябва да се прилага воля, постепенно да се задълбочава и усилва съсредоточеността в молитвата. Трябва да затвориш себе си за гласовете на външния свят и за обичайните астрални чувства, и за обичайните мисли. Всичко се съсредоточава върху Владиката,

тъй като токът върви чрез Него. Обръщането към Висшия Свят чрез Учителя ще бъде винаги правилно. Може да се обърнеш и непосредствено, но нали според разбирането на ученика в Учителя е съсредоточено всичко Висше, затова и чрез Него е по-лесно и по-обичайно да се обърне към Висшето. Едно може да се каже, че всяка светлоносна молитва е градивна и полезна, от когото и да произлиза и към когото и каквото и Висше тя да е отправена. Молитвата може да се нарече светлонагнетяване или напрежение на огнените центрове. Указвам да се разбере значението на молитвата и да се приложи това разбиране на практика.

230. (2 май). Сине Мой, непресъхваемостта на извора на духовни постъпления ще разбираш също като аспект от еволюцията на духа, устремен в Безпределността. Новите постъпления идват и изпълват съзнанието в хода на неговото разгръщане и разширяване. А тъй като то няма край, то няма край и на новите възприятия и Записи. Изчерпаността показва, че огньовете не горят и напредването е спряло. Застоят на духа е печално зрелище. Мнозина пребивават в застой. Учителят комбинира условията на живота така, че да се държат огньовете на духа в постоянно напрежение. Към постоянството на това напрежение трябва да се привиква и да се приучва физическото тяло към него. Това приучване става бавно и постепенно, иначе плътното тяло ще се подложи на дезинтеграция. Човекът сякаш се разкъсва на части от неговите собствени енергии, несдържани от юздите на волята. Често се срещат нервни хора, бледи и изтощени, намиращи се сякаш в постоянно горене и изгарящи плътта си върху огъня на своите необуздани енергии, които те нито да сдържат, нито да управляват могат. И дори не страстите или пороците, а простото постоянно нервно възбуждение и острота на преживяванията, даже за дреболии, износва тяхното плътно тяло преждевременно. Слабите обвивки прегарят. На такива хора сдържаното спокойствие е особено необходимо. Спокойствието е такова магнитно състояние на организма, когато неговите енергии и неговата материя здраво се задържат около своя център. Затова мълчанието е много полезно и особено там, където енергията се изразходва в много говорене. Много излишно се говори и много ненужно се върши. Ако се ограничи своето време само до нужното и необходимото, много часове биха се освободили и много енергия би била съхранена. Хората не познават ценността на времето и не мислят за това, че всичко донася следствия по рода на залаганите причини. Човекът може да се оприличи на вечен сеяч върху земната нива. По земното, тъй като именно Земята представлява свят на причините. Веригата на причинността е непрекъсната. Човек винаги сее и жъне, жъне и сее. Това и ще бъде живота. Може даже да се смята, че всичко съществуващо е следствие на миналото и причина за бъдещето. Всяка вещь и всяко явление може да се разглежда като следствие на миналото и причина за бъдещо явление. В този смисъл всяка вещь и явление са двойствени в себе си. Ключът се намира в разбирането на това, че всяко явление, като следствие вече проявено в настоящето, кармично не може да бъде изменено, но като причина за бъдещето, още не проявено в плътния свят, може да бъде изменено. Така едно и също явление в зависимост от нагласата на съзнанието може да донесе различни следствия, често даже право противоположни. Неуспехът постигнал двама души в единия ще предизвика упадък на енергията, в другия – прилив на сили за бъдещи действия. Лостовите от бъдещите следствия са в ръцете на човека. Трудно е да се измени течението на кармата, но да се породят нови причини зависи от човека. И да се предизвиква такова течение на кармата, каквото той иска, е в неговата воля. Можете да се научите да управлявате

сложните явления, ако се опознаят техните закони. Всеки човек е господар на своята мощ, но тази мощ в себе си трябва да се признае и осъзнае. Без осъзнаване тя ще лежи скрито и без приложение. Отдавна вече е казано на хората: “Вие сте богове”. Казал го е Самият Велик Владика.

231. Доверието докрай и доверието въпреки всичко, каквото и да е то, което може да възникне в ума или да изглежда неразумно и противоречиво, ще бъде знак за истинско ученичество. Видимостта може да се стече така, че даже не малкото доверие да се разколебае, но когато то стане голямо, вече нищо не може да го разколебае. Такова доверие дава радост, увереност в себе си и неотклонно напредване. То показва, че сърцето знае по-добре и повече от това, което вижда окото или чува ухото. Пътят, основан на доверието във Водещата Ръка, е път на неизменността. Да вземем някой факт, заставил да се усъмните. Всичко е вярно, фактът е неотречим. Всичко е добре. Но защо тогава, ако всичко е правилно и добро, придвижването се прекратява незабавно и песчинката съмнение се превръща в планина? Ако всичко е добро би трябвало да продължи движението по-нататък, но неотречимият от логиката на очевидността факт се превръща в тежки гири върху краката. Тогава човек иска да върви, но не може. Затова всичко, което може да породни недоверие, се изхвърля безжалостно и без всякакви разсъждения от съзнанието напълно или се отлага предпазливо настрана, за да може, когато настъпи времето, да се разгледа отблизо. Може да се строи само при пълнота на доверието. Вярвайте на Учителя и вашият път ще бъде светъл и непрекъсваем.

232. (3 май). Раздавайки цялото си имущество преди смъртта човек се освобождава от вещите и заминава в Онзи Свят необвързан. Там вещи не са нужни и ликвидирането на ненужните вещи на Земята приживе прекъсва нишките на свързаност на съзнанието с всяка от тях. Полезно и настоятелно необходимо е по този същия път да се ликвидира и всичко останало, което не е нужно за пребиваването в Тънкия Свят. Там не са нужни всички земни привички: ядене, вино, пушене и всичко останало, което е привикнал да прави човек на Земята. Там не се женят и не се омъжват, следователно от съзнанието се изхвърля и самата възможност за сексуален живот. Трябва упорито и твърдо да се заповяда на съзнанието да се освободи мислено от всички земни условия, които са неизбежни на Земята и към които човек е привикнал, за да не попадне под тяхната власт там. Трябва ясно да си представиш какво е нужно там, без какво човек не може да съществува там и да се отхвърлят земните наслоения. Освобождаването от вещите чрез тяхното раздаване очиства съзнанието от призрачната собственост. По същия начин се освобождава то и от явленията, които не са веществени, но са свързани със земното съществуване. Изцяло се прекратява обичайното и привично течение на живота. Земният труд се заменя с тънка работа. Ненужно става всичко, което прави обикновеният човек и затова на него ще му е трудно да се приспособи към новите условия, ако той никога не е мислил за тях на Земята и не ги е изучавал. Домовете-тъмници не са нужни, не са нужни и обичайните способности на придвижване, тъй като човек може да лети. Ненужни са астралните емоции на страх, раздразнение, завист, злоба и всички останали, с които живее човек на Земята и които се предизвикват от земните взаимоотношения. Ненужни са всички възжеления, тъй като те не могат да се удовлетворят. Ако човек отиде там с твърдото и ясно съзнание за това, което е нужно и което е ненужно там, с осъзнаването, утвърдено на Земята, това обстоятелство ще помогне много за неговото освобождаване. Много трудно е да започнеш да

освобождаваш съзнанието си там, тъй като всичко, което е останало неочистено и неизметено в духа, остава в него като нещо ставащо реално, както това е било реално на Земята. По-лесно е да се избавите от земните вещи, отколкото от психическия, но земен багаж. За тази цел най-полезни са везните на Безпределността: върху тях може да се претегли пригодността и целесъобразността на всяко психическо достойние. За Тънкия Свят могат да се приложат везните на Тънкия Свят, а за Менталния - менталните. Например добрите взаимоотношения с хората си остават, но родствениите връзки или обичайните земни обвързаности вече престават да имат значение. Баща, майка, деца, жена си остават близки духове и приятели, ако отношенията са били такива, но родствениите етикети се свалят поради несъответствие. Всички човешки учреждения и закони и държавна власт губят там цялото си значение, но остава любовта към Родината, грижата за нея и за света и добрите отношения към хората. Ако не се прокара тази граница между това, което е действително там и тук, то човек ще живее още дълго под властта на земните илюзии, отдавайки чест на своя началник, ако той е бил войник и са умрели двамата по това време, когато тези отношения са съществували на Земята. И така е във всичко. Пушачът ще пуши, пияницата ще пие, развратникът ще развратничи, скъперникът ще брои своите пари, злият ще злобее и лакомникът ще преяжда, а всички останали ще извършват все това същото, което са правили на Земята, ако не си дадат отчет, живеейки на Земята, за това какво означава голямата промяна, наричана смърт. Тъй като е Казано ясно, пряко и точно: това, което е свързано на Земята, ще бъде свързано и на небесата. И което разрешите на Земята, ще бъде разрешено и на небесата. Но хората са отнесли това не към себе си, а към другите, на които уж е дадена власт да ги освобождават от техните вериги и ограничения, в които те сами са се заключили; и хората са решили, че не самите те по своя воля, а някой друг и то често също такъв тъмен и невежа човек, каквито са и те самите, може да ги освободи от тези натрупвания, които те са създали и с които са завързали себе си за ръцете и краката. Ако човек си въобрази, че някой може да му прости неговите престъпления и да унищожи следствията на породените от тях причини, това съображение няма да го направи по-умен и няма да го освободи от невежеството. А ако не се е освободил, той ще пристигне в Тънкия Свят съпък и ще продължава тъпо и полусъзнателно да върши всичко това, което е правил на Земята. Даже и ако разкаянието, тоест суровото осъзнаване на недопустимостта да кажем на кражбата го освободи от този порок в Невидимия Свят, то той все пак ще продължава и да яде, и да пие, и да пуши, и да прави всичко останало, което е правил на Земята. Не платено прощаване на греховете е нужно на човека, а знание, освобождаващо го от веригите на плътта и ограниченията, и илюзиите на земния свят. Даже и ако вие, обидени от него и всички пострадали от него му простят неговите престъпления, той може да се окаже стоящ като неподвижен дънер, лишен от способността да се движи, ако с отричане е разрушил своите възможности. Нужно е знание – ясно, отчетливо, определено. Нужно е изучаване и разбиране на законите на Тънкия свят. Нужно е да имате представа за този свят, в който човек прекарва много повече време, отколкото във физическото тяло. Но знанията на обикновените хора в това направление са нищожни и неверни. А съвременните религии при невежото състояние на пастирите по-скоро пречат, отколкото да помагат на човека. Трябва съзнателно да се готвите за великия преход и то не след ден или след два, а сега, точно от тази минута трябва да започнете да мислите за това какво очаква човека отвъд границата. Дори и самото разбиране за

безсмислеността на земните действия в условия на Тънкия Свят ще помогне силно на човек да се освободи от много неща. Той може да се гордее, бидейки директор на банка или завод, или министър, но тази гордост ще бъде безсмислена там, а земните отличия - плодове на въображаеми несъществуващи явления. Трябва да се знае, че там придобиват огромно значение други ценности, може би малко забележими на Земята и не носещи изгода, но преди всичко е нужно знание и умение да се различава действителността сред струпванията. Започвайте трудния процес на освобождаващото духа познание тук, на Земята, тъй като с каквото свърже себе си човек тук или от каквото освободи себе си на Земята, от това ще бъде свободен и там, където всичко се твори и се движи от мисълта.

233. (4 май). Чистилището е място или, по-точно казано състояние, при което става очистване на отхвърлилите физическото тяло хора от душевната мръсотия. Така учат религиите. Но това разбиране трябва да се разшири. Човек преминава в Другия Свят. В този Свят има съвсем други закони и условия и особено в по-високите сфери, не приличащи на земните. Съзнанието трябва да се приспособи към, да се привикне и да се овладее то точно така, както идвайки във физическия свят човек го овладява според своите способности и таланти: един - здраво и устойчиво, и бързо, друг - бавно и по-малко успешно. Там е същото. Налага се да се учиш да ходиш, да гледаш, да чуваш, да говориш, да разбираш вече други закони на друга плоскост на съществуване. Разбира се, Земята дава много нужно и полезно на човека: без земен опит човек би бил там глух и сляп за много неща, но е важно, необичайно важно да се ориентираш в новите условия на съществуване. И мъжеството, и спокойствието, и устрема, и чистотата, и всички останали качества там са нужни на човека още повече, отколкото тук. Нужен е земният опит, нужни са резултатите от този опит. Там не е нужна гимнастика, но е нужно умението да се владеят огнените импулси и токове на микрокосмоса, овладяването на които се достига на Земята по пътя на физическите движения. Това именно отделяне на резултатите на земния живот в тяхната същност от процесите на тяхното получаване на Земята ще се наложи да се извърши в съзнанието. Следствията на опита човек отнася със себе си. Те са му много нужни. Например наблюдателността. На художника вече не са нужни нито четки, нито бои, нито платна. Там всички негови способности, усъвършенствани от земния опит, му отварят безпределни възможности за творчество на духа. И ако той продължава по земния пример да се занимава с всичко това, което е привикнал да работи на Земята, ще бъде изразходвана напразно много излишна енергия. Там човек получава способност за непосредствено творчество без да се нуждае от никакви инструменти. Невежият бедняк си създава по обичайния път жалка колиба, изразходвайки за това също толкова труд, колкото и на Земята, докато в същото време, ако той знаеше, би могъл мигновено да си създаде прекрасен дворец и то не в гетото на града, а в прекрасни условия сред природата. Но той не знае. Никой не го е научил. Разбира се, очистването от земната мръсотия е неизбежно. Всички земни развлечения, кръчми, публични домове, билиардни, картоиграчески и всички останали вертепи, макар и да съществуват там, създадени от творческото въображение на човешките отпадъци, но самите те по своята природа са неестествени и противни на законите на Невидимия Свят, тъй като там в действителност е невъзможно нито да се пие, нито да се пуши, нито да се преяжда. Ненаситените възжеления, подтиквани от земните желания, поради пълната им невъзможност за удовлетворение ще държат съзнанието в обкръжението на

въображаемите призрци дотогава, докато желанието не се изтощи, изтерзавайки човека и той не се освободи от него. Този процес е дълъг и мъчителен. Предварителното запознаване със законите на Тънкия Свят спасява човека от излишни мъчения и затъмненото скотско състояние да се продължава земния живот във въображаемите, създадени от него самия условия. Едни ще прекарват времето си в кръчмите, други ще злословят, трети, седейки безизходно в плесенясалите свои колиби, в които са прекарвали целия си живот. Така всеки ще робува на нещо. Ето от това именно робство на земните условия трябва съзнателно, тоест в съзнанието си да се освободите. Всеки човек преминавайки в Тънкия Свят има склонност да продължава да пребивава под властта на тези потенциали, които са се утвърдили в него през живота на Земята. Те може би са били добри на своето място, но за да може всичко добро, което е в тях, да бъде използвано рационално, те непременно трябва да преминат неизбежния процес на трансформация, тоест приспособяване съзвучно с условията на Тънкия Свят. Цялата същност на човека с всички негови тенденции трябва да премине през този освобождаващ го процес. И ако той сам не помогне на себе си със своите знания, ще се наложи да се подчини на естествения и бавен ход на изживяването на земните наслоения. Тъпо и сляпо блуждаят тъмните неосвободили се хора из мрачините на Тънкия Свят, молейки за облекчение, тъй като с товара на земните отживелици, прилепнали и здраво захванали се като пипалата на октопод, е трудно, безпросветно и тежко в Надземния Свят. Трябва още тук на Земята да се създаде мисленето на Тънкия Свят. Затова се и препоръчват възните на Безпределността, показващи правилното тегло, тоест правилното взаимоотношение на нещата от видимия и невидимия светове. Напрегнатостта и обостреността на този свят е по-силна от земната и там царства творческата мисъл. И тя трябва да бъде очистена дотолкова, че да предпази човека от рожбите на безобразието. Трябва да се разбере, че земните условия са добри и допустими само за Земята и това - в най-добрия случай. При повечето хора тяхното земно поведение не е допустимо даже за Земята. А в Тънкия Свят то се превръща в драма, задълбочена от невежеството. Трябва да се усети със сърцето доколко излишно, безсмислено и нелепо е всичко земно, което обикновено запазва около себе си човек, преминавайки в Света на свободата. Тук човек често е жертва на кармичните условия, да избегне които не е по силите му, но там, в Света на свободата, той е доброволен и самоволен затворник и роб на своето собствено невежество и незнание. Даже малкото знание освобождава, даже слабата вяра в явленията на надземния живот помага нещо да се отхвърли. Но човекът е глух и сляп към мъдростта на Учителите на Светлината, които са Давали, Дават и постоянно ще му Дават знание за висшите закони на живота, които той тъпо и упорито отрича. Колко е Дадено на човечеството, колко е Казано и Открито и колко тъпо и невежествено е отхвърлено. Ще четат хиляди страници от празни и несъдържателни книги, но с най-важното няма да намерят време да се запознаят. Новата Огнена Епоха настъпва под знамето на единението на трите сфери, на трите свята в съзнанието на човека. Сред огнените напрежения на новите енергии вече ще бъде невъзможно да се пребивава в мрака на предишното неведение. Съзнанието няма да издържи: трябва или да се приеме, или да се загине.

234. Хората казват: «Memento mori» [“Помни за смъртта”] и трепват пред неизбежността на смъртта. Това не е правилно! Трябва да се забрави за смъртта. Трябва да се мисли не за смъртта, а за живота, очакващ човека след прехода на великите граници. Сега смъртта се обявява за несъществуваща. Владиците на Светлината се

Обявяват за премахване на понятието смърт, създадено от човешкото невежество. Владците Утвърждават отново формулата, провъзгласена преди две хиляди години: «смертию смерть поправ», [“със смъртта победи смъртта”]. И Аз, Победителят смъртта, Обявявам нейното унищожаване. Трябва да се из земе от употреба думата смърт и да се замени с новото понятие за преход или промяна на състоянието. В природата няма смърт, има само смяна на формите на изразяване на живота. Царството на смъртта свърши, настъпва царството на Живота и Светлината, на непрекъснатия Живот и безкрайната Светлина. Нека да умре смъртта заедно и едновременно с черния век на мрака, разрушението и умъртвяването на духа. Нека да умре смъртта. Аз Говоря за победа, за унищожаване, за осъждане, за смърт на смъртта и Утвърждавам нейната смърт. Аз Казах.

235. Сине Мой, ако всички земни сили се изправят срещу теб, за да те откъснат от Мен в духа, ще устоиш в Мен само чрез осъзнаване преходността на текущия час и нерушимостта на основата. Така винаги и във всичко трябва да се опираш на основата и тогава може да се каже, че домът на духа е построен върху Камъка, на здрава, нерушима основа. Хората се люлеят и огъват под земните вихри, и не намират покой за себе си. И цялото външно спокойствие на тези малцината, които са го съхранили, е само до първия сериозен ураган, тъй като тяхната постройка е върху пясъка. Но вие, изградилите върху Мен своя свят, можете да бъдете спокойни с непоколебимо спокойствие, тъй като сте построили здраво. Обърнете внимание на това как се измъква изпод краката земната основа и се заменя с вечната основа на духа. Елементите на вечното могат да се събират съзнателно в себе си, натрупвайки и увеличавайки ги неуморно. Те са над царството на трите и в същото време представляват стълб, около който се въртят в съзнанието явленията на трите низши плана. Когато човек е осъзнал в себе си непреходната вечна основа и е отъждествил себе си с нея, пътят на живота е намерен. Но само да се намери е все още малко, трябва да се утвърди въпреки и независимо от тъпата, силна и инертна съпротива на цялата същност на вехтия човек вътре. Дълго, упорито и неуморно ще разрушава той постройката на твърдината на Вечността в духа, тъй като нейното изграждане означава смърт за него. Когато е изградена твърдината на вечния дом на духа, това означава смърт за вехтия човек, смърт за лунния човек, смърт за малкото лично “аз” в човека и затова е толкова напрегната и непрестанна борбата, тъй като кой ще поиска да умре доброволно. Но за Мен и за него е тясно в твоя микрокосмос. Той иска да управлява и да се разпорежда, и да изпълни твоего съзнание със суетата, шума и бъркотията на материалния свят. Но Моето Царство - Царството на Света, който е над всяко разбиране, е високо над тях, както Слънцето над Земята и не зависи от земните бури и вихри. Искам ти да осъзнаеш своя сияен път в този земен живот. Той тече през живота, но преминава над живота, както и ти си в света, но не си от този свят. Ти си Мой, от Моя Свят и ще се върнеш в Моя Свят, когато завършиш и изпълниш своята земна задача, поръчана ти от Мен. Скоро ще дойде време това поръчение да започне да се изпълнява. Събирай знание и сила за това време: ще е необходимо налягане на всички сили, за да станеш свидетел не на нищожното и не на малкото.

236. (5 май). Само със светлината в себе си можеш да се докоснеш до Светлината на Владиката. И ако светлината, която е вътре, е тъмнина, то възможно ли е да се докоснеш до Светлината? Какво ще съзвучи на Светлината тогава и как? Затова преди да се устремиш към Общуване трябва да заставиш всички свои обвивки да

зазвучат хармонично, привеждайки в мълчание несъгласуваните движения в тях. Това не е трудно да се направи, ако ги откриеш в съзнанието и разбереш, че при наличието на тези движения опитите за сближаване ще бъдат напразни. Разбира се, на астрала, както обикновено, му се иска да преживява неспирно. За него причината не е важна и ако я няма той ще я намери; така също и на мозъка се иска като пеперуда да пърха от една случайна мисъл към друга. Но по време на Общуването тези безконтролни движения в обвивките са недопустими. Те трябва да замлъкнат, за да отстъпят място на енергиите на Лъча, проявяващи се в съзнанието. Да! Да! Трябва да се прекратят с твърда ръка самоволните движения в обвивките. Затова се дават указания как да се достигне. Но достижението се извършва с ръката и крака човешки, тоест със своите собствени усилия. Никой не може да достигне за другия. Да знаеш как може да се достигне и да имаш възможност да направиш това още съвсем не означава достижение: трябва още и да се приложат усилия и то немалки, и постоянни, и продължителни. Но даже водата дълбае камъка, а още повече волята преодолява тъпата инертност на лунната същност на човека. Огромно е разстоянието между възможностите, набелязани от Мен и настоящото състояние или стъпало на духа, но толкова по-славна ще бъде победата. Тъй като за ученика всичко се съдържа не в настоящето, а в бъдещето. Когато ясно и отчетливо са набелязани формите на бъдещите достижения и следващите стъпала, може твърдо и уверено да се върви, знаейки за Водещата Ръка. По човешки не е трудно да изпаднеш в отчаяние и неверие в своите сили, но Ние Говорим за подвига в духа и преодоляване на непреодолимото. Трябва само да се помни, че с Учителя е възможно всичко, даже невъзможното. Няма да приемаме въображаемите качества за действителни, но и действително достигнатото с труд, упорство, преданост и любов няма да приемем за плод на въображението. И тук е нужно пълно и справедливо равновесие. Много е направено и много е достигнато. Но много още остава да се достигне. Пралаите на съзнанието са неизбежни, но те се сменят с върховете на поредните достижения. Така пътят се прокарва законно.

237. (6 май). Способността да се мечтае и да се намира в това своего рода забвение е наследена от Тънкия Свят. Там мечтата се превръща в действителност и обкръжение на човека. Там тя не е ограничена от нищо. И благо на светлия мечтател, украсяващ света с красотата на своите създадени от въображението образи. Мечтата е добра, когато е красива и не е погълната от личен елемент. Добре е да се мисли и мечтае за това, което е добро за всички или за мнозина, когато другите могат да се насладят на прекрасните образи както тук на Земята хората се наслаждават на великите произведения на изкуството. Трябва да се стремиш да освобождаваш мечтата от личния елемент. Мечтите се проявяват в творчество. Ако Великите Духове мечтаеха, тоест са мислили за себе си, а не за хората и не за света, еволюцията би спряла. Мисълта - мечта твори еволюцията, излизайки от пределите на личния свят. Мечтайте ярко, мечтайте цветисто и образно за новите прекрасни форми на живота. Те се осъществяват на Земята, тъй като всичко, което виждате на нея създадено от човешките ръце, е било отначало мисъл – мечта, а после вече се е въплътило в живота. И ако формите не са добри, значи мечтата не е била на висота. Плътната действителност е мечта, превърната в плътни форми, мисъл, станала действителност. Мечтайте ясносйайно. Планетата е също въплътена мечта на нейния Създател, както и цветята, и дърветата, и всички нейни красоти. Мечтайте творчески и огнено. И нека вашите мечти да се превърнат в живот, въплъщавайки се в него.

238. (7 май). М.Е.Бек допусна грешка. Възможностите на духа тя пренесе върху тялото и, не овладяла материята в духа, не можа да утвърди властта над тялото и показва със себе си пример на силно разрушаване на физическата форма и старост. Само този, който е Победил света, Може да постигне победа над старостта и над времето, тоест Учителят. Разбира се, животът може да се удължи и да се избегне грохналостта, но даже близките ученици не са избегнали болестите, а даже обратно, боледували са повече от обикновените хора. Трансмутацията на центровете вече сама по себе си е много болезнена и не дава цветущо здраве. И самите условия на живот са нездравни. Трябва първо да се излекува планетата. За победа над старостта на физическата форма е още рано да се говори. Но за победа над старостта и грохналостта в духа може и трябва да се говори. Духът не старее, стареят и се износват обвивките: отначало плътната, после тънката, после менталната, но духът остава вечно млад. Ако битието и съзнанието са пренесени в духа, то усещането за отсъствие на възраст не напуска човека, тъй като духът животвори, “но не използва никак плътта”, както казва Писанието. Но Писанието говори с вехт език и затова е за мнозина неубедително. Затова ще говорим научно. Клетките на тялото се износват и се изхвърлят от организма. През седем години те се сменят напълно по цялото тяло. Но човек все пак старее. Какво старее в него? Духът? Не, духът е вечен. Старее формата, ограничена от пределът, наложен ѝ от природата. Но в тези предели, достигащи почти сто и петдесет години, човек може да поддържа енергия и бодрост, съблюдавайки строго известни правила на физическата, астрална и ментална хигиена. Духът трябва да победи тялото, да го овладее, да го подчини на себе си и да го направи свое послушно оръдие. Човекът е господар, тялото е негов безволев роб, намиращ се изцяло в неговата власт. На помощ на човека се дава психическата енергия. При нейното съдействие много немощи на тялото се преодоляват с просто приложение на волята. Побеждават се умората, мързела, обикновените неразположения, вялостта и много други явления. Тренировката за овладяване на тези болезнени състояния се върши постоянно. Тялото не веднага се подчинява на духа. Дали ще се прилага самовнушение, психическа енергия или чиста заповед на мисълта - не е ли все едно как ще се нарече този процес, но властта на духа се утвърждава упорито, настойчиво и постепенно над цял род явления, ставащи в обвивките. Може да си давате различни задачи, разнообразявайки ги. Обърнете внимание на това колко лесно се подчиняват на волята някои процеси в тялото, например отделянето на слюнка. Почти с такава лекота може да се усили отделянето на стомашен сок по същия този способ или да се стимулира дейността на черния дроб, или на бъбреците, ако в тяхната работа се забележат неизправности. С мисъл и съзнание можеш да се докоснеш до всеки орган и всеки участък на тялото и да се предизвика усилен прилив на психическа енергия към него. Не трябва да се злоупотребява без нужда с това, за да не се наруши правилната поляризация на тялото. Но в случай на заболяване може да се помогне много. При всяко заболяване трябва да се борите с него до края, не поддавайки се духом на болестта. Пултът на управление се пренася в духа. Капитанът на кораба е на поста си докрай. Властта принадлежи на него. И той никога не напуска своя пост и никога не предава никому властта над съда и особено в минута на опасност. Корабът трябва да бъде в порядък и дисциплината на него - пълна. Духът е господар на всички обвивки, техен абсолютен, неограничен владика. Това трябва да се осъзнае в цялата дълбочина, преди да се пристъпи към утвърждаване на върховната власт на духа над своите обвивки. По този начин се побеждава умората, после

чувството на глад, после студа и много други усещания. Може да се усеща глад, но въпреки това да не се дава власт на това усещане над съзнанието. Празният стомах не може да се победи, както и потребността на организма от необходимото му топливо, но да се утвърди властта на господаря над тези усещания и да не заприличаш на животно може. Със студа е по-лесно: огнената енергия се нагнетява чрез сърцето и издига жизнената дейност на клетките, повишавайки техния тонус или техния електрически, тоест огнен заряд. Именно в духа не се допускат много усещания и в духа се преодоляват допуснатите. Опитайте се със заповед на волята да премахнете усещането за умора и да го замените с бодрост. Това е напълно възможно отначало в малкото, а после в голямото. Човешкият дух представлява лаборатория за всички усещания, които може да предизвика съзнателно и чрез волята. Животът не се скъпи да предизвиква в съзнанието най-неприятни чувства. Можете да си поставите задача при възникването на всяко такова усещане или чувство волево да поразите диаметрално противоположно на него чувство. Законът за полярността позволява механиката на това явление. Тъй като всяко чувство появявайки се в съзнанието вече има своя противоположен полюс, който може да бъде съзнателно извикан от волята за утвърждаване. При всички условия трябва да бъдеш силен: и в лошите, и в добрите, и в благоприятните, и в тежките. Нека да става каквото ще и каквото трябва да стане, и което е неизбежно, и което Допуска Учителят, но съзнанието за своята сила, за силата на своя дух, неунищожима от нищо, трябва упорито и твърдо да се запази. Най-страшното поражение е поражението в духа. По-добре е да бъдеш победен от силата на външните обстоятелства навън, но да запазиш съзнанието за непобедимост в духа, отколкото обратно. Тъй като победеният и робът в духа губи най-ценното, което притежава - осъзнаването на примата на духа. Така пренасяйки постепенно битието в мисълта човек утвърждава в себе си властта над тялото, над плътта, над плътната материя. С победата идва осъзнаването на вечната младост на духа и усещането на огнената сила в себе си. Това съзнание рефлектира върху тялото и го преобразява, унищожавайки много явления, свързани с приближаването на старостта. Бъдете вечно млади в духа. Младостта на духа е неотчуждаемо богатство.

239. Дава се свидетелство на сина за нерушимостта на Думите на Владиката. Ще Разруша сега яркостта на очевидността с мълнията на меча на Моя Дух. И очевидността ще стане свидетелство за действителността. Ще се утвърждава, наистина ще се утвърждава Висшето в земното, невидимото във видимото в явно съчетание. Дайте време да пробия пластове на човешкото неразбиране. Дайте време на пророчеството да се изпълни. И чакайте нечакано. Вече наближава.

240. (8 май). Колко ограничен е кръгзорът на човека, когато той стои на земята и особено в долина. Но стига само да се издигне над земята, на върха и кръгзорът се разширява. И колкото по-високо се е изкачил, толкова повече ще види. Може даже да се види цялата Земя, ако се издигнеш достатъчно високо. Точно така е и в духа: ако се издигнеш по-високо, можеш да разшириш хоризонта на видимост, тоест на съзнанието. Следователно разрешението на въпроса стои в откъсването от Земята. Но и да се откъснеш трябва с умение, за да не отлетиш съвсем, тоест да не изгубиш почвата под краката. Трябва да стоиш на краката си докато си на Земята, опирайки се с глава в Небето, тоест да израснеш духом. Трябва да бъдеш в света, тоест на Земята, но не от света. В тази формула е решението: да бъдеш в този свят, но не от този свят, тъй като Моето Царство не е от този свят. Но Аз Бях изпратен в света и вие сте изпратени в

света, и трябва да носите своето посланичество с чест. Не е лесно. Но кой от Моите посланици се е съблазнил от лекостта на живота? Всички са преминали през огромни трудности и са ги преодолели, и са запечатали с подвиг своя път на живота. И те, избраните от Мен, са вървели в непрекъсната борба със себе си и с тъмнината, за да изпълнят Поръчението на Владиката. Те са малко, така малко са тези, на които може да бъде доверено носенето на Светлина в живота. Но те са отбелязани от Мен, но върху тях е печатът на Моя Дух и затова те изминават своя земен път победно. И земните грамади, застилащи техния път и затварящи го в кръга на безизходността, не могат да затворят техния дух в обръча на материалните явления, тъй като Аз Съм с тях и изходът в духа в Моя Свят за тях винаги е широко отворен, стига само да се отвърнат в духа от земния живот на Земята. Да се отвърнеш от земния живот и неговите илюзии и притегляния съвсем не значи да бягаш от живота. Остава дългът пред хората и човечеството, остава трудът, остава носенето на Светлина. Но светът на личните интереси, наслади и призраци, този свят губи своите цветове, своята привлекателност и отстъпва на заден план. Тогава може да се каже, че човек се е отвърнал от мъртвия живот. Деца Мои, тежка е вашата земна съдба, но затова пък са огромни и неограничени възможностите на бъдещето. Те са във вас, но ги няма в тези, които живеят само със Земята, задоволявайки се със земните сънища, които наричат живот. Животът ще прелети като сън и ще се разсее като дим, и тогава човек ще застане лице в лице с действителността, с донесения опит, толкова нужен за разпознаване на правилната посока. Земното е приключило, трябва да се продължи пътят по-нататък. С какво и как? Земните мерки не стават. Други няма, тъй като човек не се е погрижил за тяхното придобиване. И започва тягостното състояние на неопределеност и блуждаене. Блуждаещи духове - така ги Наричаме. Но е прав, неотклонен, твърд и съзнателен в своята непоколебима целеустременост пътят на вървящите с Мен. Той е намерен. Той се кове днес, кове се сега в мрака сред земните вихри и продължава през невидимите Надземни Светове в Безпределността. Нека нищо нито вън, нито вътре да не ви спре, тъй като вашият път е към Светлината, който е бил, е и ще бъде път към Светлината с Мен.

241. Приятелю Мой, трябва да се усили напрежението на сърдечния зов, устремен към Учителя. Често отговорът звучи според степента на неговото напрежение. Трябва да се вложи сила и настойчивост в обръщението към Учителя. Да разчиташ на волята на вълните и да чакаш инертно и слабоволно отговор не е правилно решение. Затова Говоря за напрежение. Има напрежение на действието и напрежение на покоя, напрежение на изпращането и напрежение на възприемането, но не и инертно очакване на времето край морето. Изпращаните Дарове се вземат с твърда ръка и даже властно, като нещо принадлежащо по право. Не става дума за подаяние от Небето, а за получаване на синовното наследство по космическо право. Много неувереност, много блуждаене и много съмнение има от неосъзнаването на това. Казвам: “Черпете даровете на духа, използвайки законите на устрема и притеглянето, свързано с него”. Съмнението, неувереността, неопределеността, случайността, отсъствието на настойчивост и нежелание да се приложи сила, плахостта, инертността и много други условия застават като стена на пътя на Общуването и отслабват силата на токовете. Съзнанието спокойно, уверено и твърдо навлиза в Моите Сфери и взема принадлежащото му. Колко често имащият правото прилича на беден роднина, ошетен от съдбата. Не са нужни подхождащите плахо, унижено, раболепно и с пълзене. Синът

на Светлината върви смело, с вдигнато чело, с осъзнаване достойнството на духа и взима това, което му принадлежи по правото на неговата първородство. Хората са внесли нещо робско и унижително в Общуването с Висшите Сили, често измолвайки подаяния. Аурата на прегърбения молител не е показател за достойнство на духа. Синовете на Светлината трябва винаги да помнят за достойнството на духа и никога да не се унижават, докосвайки се до Висшето. Почитането на Висшето не се проявява в унижение, а в следване на законите на Светлината. Гордостта на духа, гордостта от своето наследство, съчетаваща се с достойнство, радост и свобода са качества на Архата. Неговата гордост не унижава никого и се проявява в него, без да я отнася към своите събратя - хората. Той е горд не за себе си, а за човека, намерил в осъзнаването на своето достойнство още едно освобождение. Синове на Светлината ще бъдат наречени синовете на Владиците на Светлината.

242. (9 май). Сине Мой, Ние Смятаме дръзнението за най-необходимо условие за напредък. В него е заложена силата на самопроизводните енергии, устремявани от свободната воля на човека към нови находки. Древната формула “Дерзай, чедо” си остава в пълна сила и сега. Дръзнението, гордостта и достойнството на духа не могат да се съчетаят с жалкото бръщолеване на робската угодливост, измолваща от Висшите Сили нищожните трохи от съкровищницата на космическите или планетни богатства. Звани и избрани, елате и вземете без мярка, прилагайки и привеждайки в действие силата на законите за притегляне и съзвучие. По съзвучие избирате даровете и ги привличате с притегляне. Вярващите, но не знаещи седят и чакат. Техните очаквания са напразни: на тях като ници се оставят само случайните огризки от масата на знанието. На тях не им е достигнало дръзнение да влязат смело в чертога на знанието и да седнат на масата редом с тези, които са проявили дръзнение. Но Владиците Заповядват на синовете на Светлината дерзаенето като най-бърз път за придобивки. Устремената сила на дръзнението космически се оплодотворява по съзвучие, което се ражда като резултат на утвърдената вътрешна съгласуваност: законът за най-тънките енергии говори за неизменност на получаването, ако чрез съзнанието от микрокосмоса на човека в пространството са били устремени съответстващи енергии. Законите на Светлината и нейните енергии са неизменни и действат безотказно. Под молитвата се подвежда строго научно енергетично обосноваване. Напрегнатите в молитва центрове на организма излъчват редица огнени енергии, които съчетавайки се дават равнодействаща, подобна на лъч светлина, устремена в сияещата Сфера на Аурата на Владиката, напрегната с Висши енергии. Тя се съчетава съзвучно с тях, донасяйки на изпратилия ги следствията на това съчетаване или отговора, наситен вече с нови елементи. Молитвата, зовът или устрема към Владиката не могат да останат без отговор. Ако няма отговор, значи светлината, която трябва да произлиза от човека в момент на молитва, не е била светлина, а тъмнина, благодарение на хаотичните, несъгласувани или ниски вибрации на съзнанието. Не може да има черна молитва, не може да има помраченост, тъмнина, раздразнение, злоба, похот и страсти в обръщението към Висшето. Законите за съзвучие на висшите енергии няма да допуснат и ще направят невъзможно обединението, което се осъществява само в светлина. Затова Казвам: “Приведете в порядък своя дом преди да се обърнете към Висшето”. Мнозина призовават за помощ и не получавайки помощ се оплакват от мълчанието на Небето. Но може да има и по-лошо положение, когато енергиите на тъмнината, устремявайки се в пространството, по закона за съзвучие предизвикват към изпращащия техния каменен

дъжд. Тъмнината, както и Светлината, е също магнетична. Затова Казвам: “Пазете се от черната молитва”. Ударите на отрицателните енергии неизбежно ще паднат върху главата на изпратилия ги, поразявайки тежко неговата аура. Психомеханиката на обръщането към Висшите Сили или Висшите Духове е явление толкова конкретно и научно обосновано, че всяко гадаене и неопределеност се изключват от процеса. Затова е била дадена жизнена формула, не изгубила нито йота от своята значимост и сега: “Искайте и ще ви се даде, хлопайте и ще ви отворят, търсете и ще намерите”. Това е формула, в която са изразени вечните, неизменни и нерушими закони на най-тънките енергии, законите на Светлината, и от които сега човек може да се ползва съзнателно, привеждайки в действие мощните закони. Звани са всички, но избран всеки сам прави себе си.

243. (10 май). Сине Мой, зовът на любовта съзвучи с любов, на мъжеството – с мъжество, на доверието – с доверие, на признателността – с признание. На всяко чувство, устремено към Мен, Отговарям по съзвучие. Бъдете съзнателни в нюансите на обръщането към Учителя: възможно е да се получи усилване на всяко качество в съответствие с отправените чувства. Само да има към какво да се приложи и добави, тъй като се дава само на имащия поне нещо. Така зърното на устрема, изпратен към Мен, се насища по съзвучие. Учете се да използвате силата на магнитната връзка за утвърждаване на качествата. Обърнете внимание на това как повишеното напрежение на чистия огън предизвиква незабавно усилване на всички положителни качества и затихване на отрицателните. Психомеханиката в своето практическо приложение е твърде разнообразна и многостранна. В основата на нейното приложение трябва да се прилагат законите за съзвучие и съответствие. В Евангелието той е изразен с формулата: “С каквато мярка мерите, с такава и ще ви се отмери”. И може да се сърдите само на себе си и да бъдете недоволни само от себе си, ако отзивът на съзвучното послание е неудовлетворителен. Ехото в гората може да бъде много силно, но то е винаги съзвучно на позива. Можете да си представите микрокосмоса на човека като център, постоянно излъчващ енергии в пространството, които бидейки по своята природа магнетични притеглят оттам елементи, родствени на всяка. По такъв начин човек може да предизвика върху себе си или дъжд отлъчисти пратки, или отровни стрели и камъни. Каквото е изпратеното, такова е и полученото. Изпращането на любов ще донесе и съответстващ отговор. Но хората сеейки зло искат да имат добри кълнове и изпращайки в пространството отровни излъчвания го смятат за приятел. Пространството може да бъде приятел на този, който не нарушава законите на Светлината и хармонията. Но на тъмното и хаотично мислене ще се отзовава само тъмнината. Сеяч и жътвар на посятото ще бъде самият човек. Някой се надява да измами кармата и закона за съзвучието. Напразни надежди. Да се измамят Законите и да се заобиколят не може, тъй като Бог поругаван не бива - каквото си посял, това и ще пожънеш. Всички са едновременно и жътвари, и сеячи. И ако наоколо има много мъка, болести и нещастия, значи сте сели лошо. Да се пожъне посятото по-рано ще се наложи, но новият посев може да се извърши с добри семена. Нека енергиите, излъчвани от съществото на човека, да се състоят от елементи на Светлината, а не на тъмнината, на доброто, а не на злото, на дружелюбието, а не на враждата и не от всичко друго, което е отрицателно, нехармонично и ниско по своята природа. Грижата за своите излъчвания представлява задължение на човека и негов дълг пред човечеството и пространството. Тъй като ние живеем в пространството, подчинявайки се на неговите

законали. Трябва да се познават законите за пространствения живот и най-главният от тях ще бъде законът за съзвучието. Така утвърждавайки величието на Владиката и утвърждавайки непобедимостта на Владиката, утвърждавайки Неговата светлоносност вече само с това издигаш неизмеримо своето съзнание, тъй като пространството внимателно се прислушва към светлоносните излъчвания на сърцето и им отговаря в пълна мярка. Така сключвайки съюз със Светлината и познавайки нейните закони може да се преуспее силно в напредъка. Всеки ученик се стреми да определи степента на своята близост до Учителя. Това е възможно. Представете си два и половина милиарда въплътени духове и още по-голямо количество от тях извън тялото. Помислете за това какво количество сред тях знае за Учителя и се стреми към Него и кой от устремите е преуспял в устрема, кой е получил явно признание на Владиката, на кого се изпраща Лъч и кой може да бъде наречен сътрудник или най-близък, или даже син. И тогава степента на близост към Учителя на Светлината ще стане ясна. Но каквато и да е тя, да се приближаваш към Учителя можеш безпределно. И пълното сливане на съзнанията е единствено само началото, първото стъпало към височайшите достижения. Не сте забравени и не сте изоставени, а сте Ми близки вие, доближилите се до Мен и се намирате в Моята Грижа. Изпращам Любов, Изпращам Грижа, Изпращам мощ на преуспяването, скривано от векове, но сега обилно изпращано на сърцата, можещи да вместят. Изпращам Благословия.

244. Сине Мой, Учителят е Доволен когато се осъзнава цялата дълбочина и цялото значение на непосредствената връзка с Него. Вълните на чувствата, настроенията и емоциите идват и си отиват, идват и си отиват мислите, идват и си отиват обстоятелствата, хората, дните и нощите. Всичко идва и всичко си отива във вълните на пространството, за да се върне отново в своя изменен облик. “Вятърът кръжи, кръжи и вятърът се връща на своя кръг”.

Така казват в древната мъдрост, така говори съвременната мъдрост, единна, неизменна и по своята същност все една и съща във всички векове и във всички народи. Идват и си отиват вълните на живота, постоянно сменяйки се, но ти пребиваваш вовеки, ти, посрещаният и изпращаният ги вечно и Аз, който Съм в теб. Ето идва поредната вълна, нараства и се издига, и достига кулминацията, за да се смени отново с друга. Ти я посрещаш и ти също я изпращаш, и тя си отива, но ти оставаш. Тази истина за духът, пребиваващ вътре, е стара като света, но хората, отъждествявайки себе си с налитащите и заминаващи приливи на живота, забравят за нея и раздробяват, и разпръскват своето съзнание в гонитбата на мяркащите се и изчезващи вълни. Преходността е свойство на този свят. Да бъдеш в света, но не от света означава да откъснеш съзнанието си от сливане с него, със света на вълните на преходните явления и да съсредоточиш битието в духа. Това и ще бъде утвърждаване на непреходното, тоест вечното в себе си. Именно със сърцето трябва да се осъзнае тази твърдина на духа. Какво е историята на отминалите царства, човечества, планети, Космос, ако не велико свидетелство за преходността на проявения свят и вечният дух, съзерцаващ движенията, ставащи в него, които вървят непрестанно като вълни. Ще отбележим видимостта на явленията и зрителя - техния свидетел: това, което става и свидетелят, съзерцаващ ставащото. Съзнанието може да се колебае, премествайки се от единия полюс, проявен от преходността, към другия полюс, проявен в това, което пребивава вовеки. И задачата на ученика представлява неотложното пренасяне на съзнанието към

полюса на Вечността, за да се докосне до Мен, Пребиваващият във вас винаги, тоест вечно.

245. (11 май). За бъдещето може да се мечтае. Ще наречем този процес творчество на мисълта. В пространството се прокарва канал и се набелязват формите на бъдещите достижения, тоест утвърждава се преддверието, проявено с мисълта. И както Ние Сме Изсекли Плана на еволюцията от сияйното вещество на стихийната материя, така и всеки дух, устремен в бъдещето, набелязва план на своята еволюция и го изсича, прокарвайки канали в пространството. Когато Нашите постройки и вашите постройки съвпадат в съзвучие, вашата постройка протича правилно. Канава за творчествата на духа дава Учението, но всеки трябва сам да твори по нея своите шарки на духа, със своите усилия и устремености. Тези устремености, vyplътени в ярки определени и картинни образи, се проектират в пространството върху екрана на бъдещето, колкото и далечни и недостижими да са и бидейки изкристализирани върху него в завършени форми служат за съзнанието като далечни котви, хвърляйки които напред съзнанието може по тях да се притегля към осъществяването на набелязания план. За да се върви твърдо и неотклонно в бъдещето трябва определено и ясно да се знае накъде и към какво да се устремиш. Общият План е набелязан от Учението. Дадени са целите, етапите и стъпалата на еволюция. Указани са рамките на космическия мащаб, в които е проявено бъдещето на човечеството за цели цикли напред. И е провъзгласена Безпределността като поле за проява на активността на човешкия дух. Но пътят на всеки дух протича индивидуално. И индивидуалната еволюция на духа, взета като част от общата еволюция на битието, се определя от всеки дух съзнателно и с разбиране на пълната отговорност пред пространството, планетата, човечеството и Учителя за правилността на избрания път и неговото съответствие с всеобщата еволюция. Всяко несъответствие е обречено на крайно унищожение и всички усилия, приложени в лъжливото направление, ще се окажат напразни. Защо да се строи за разрушение от вихрите? Учителят ще Помогне да се набележи правилния път и да се зложат основите на пространствената постройка на мисълта, кристализирана във форми. Трябва сигурно да се знае какво се иска. Мъглявите и неопределени мечти не са годни. Нашите хора знаят твърдо какво искат и накъде отиват. Между кристализираните образи на бъдещето, набелязано индивидуално и възхождащото съзнание се установява магнитна връзка на притегляне, която и позволява на съзнанието да се придърпва като на котва към осъществяване на набелязаното в живота. Цялата разлика е в това, че обикновените човешки мечти и планове се създават за днес, за утре и в най-добрия случай за един живот. Ученикът строи за далечни срокове, прокарвайки по-продължителна линия и ограничавайки с това тържеството на очевидността. Обърнете внимание на това как елементите на Вечността се въвеждат във всяко истинско Учение като Основа. При това Безпределността се явява най-висшето понятие, завършващо всичко. Строим за Безпределността, в която съществува всичко, което е било, е и ще бъде. Твърдината на Земята представлява прообраз на постройка извън рамките на преходното и служи като Основа за еволюцията на земното човечество.

246. Ясновидство ще има и ясночуване ще има. Но те са свързани с огньовете на центровете, а центровете се разкриват естествено. Ясновидството и ясночуването обикновено се поставят над чувствознанието, но трябва да се помисли кое е по-трудно: да се уловят образи и звуци или мисъл. Сътрудничеството с Учителя, проявено в сферата на мисленото творчество по пътя на чувствознанието, ще бъде много висока

степен на достижение. Когато то се подсилва с ясночуване и ясновидство ценността му нараства. Но единствено само ясновидство и ясночуване, без съзвучие с мислите и умение те да се оформят, няма да бъде толкова плодотворно. Познавахме мнозина, притежаващи и ясновидство, и ясночуване, но не оставиха спомен за себе си, тъй като тяхната творческа мисъл още не се е била събудила и не е била състояние да се вдигне до нивото на мисълта на Учителя. Висше съзвучие не се е получавало. Затова Поставяме ударението върху мисълта, която се постига по пътя на чувствознанието. В началото на тези Записки мислите се възприемаха по пътя на частичното приоткриване на центровете. И когато съзвучието беше установено, беше приложен методът на възприемане по пътя на прякото чувствознание. Мисълта се възприемаше непосредствено от съзнанието и претворявайки се в него предизвикваше творчеството на духа по пътя на чувствознанието. Разбира се, центровете работят и при този процес, но на друго ниво. И медиумът също вижда и чува, но астралните чувства не са ценни. Ценим способността за чувствознание и умението да се пречупи мисълта на Учителя в съзнанието във вид на самопроизводни лъчи.

247. Току що видения сън показва работата, която може да се върши в Тънкия Свят. Когато там около човека се виждат искри или звездички състоянието на неговия дух става светло. Тези светлинни явления могат да се предизвикат от волята и чрез волята да се премагнетизира временно затъмненото състояние на съзнанието в светло. Тази работа е много разнообразна и разностранна и позволява да се твори много добро и да се внася много светлина в мрачините на Тънкия Свят. Възможно е да се помага много на хората, трансмутирайки състоянието на техния дух. Разбира се и полетите в Невидимия Свят също не са без значение. Нужното знание и нужните сили за съзнателна работа там се придобиват на Земята. Неуморният стремеж към познание и откритост на приемника там позволява да се събира опит. Огорченията на плътния свят ще прибавим също към чашата на опита, тъй като и те учат. Човека се учи от всичко, което го обкръжава, стига само познанието и разширяването на опита да се признае за цел на земния живот. По този начин и през живота на Земята могат да се събират плодовете на опита не само от плътния, но също и от Невидимия Свят, за което се дава и съня. Общуването с другия свят преди всичко възстановява психическите сили, но също и дава на човека възможност съзнателно да работи върху другите планове. Всеки опит, донесен от там е ценен, ако е осъзнат. По такъв начин бидейки на Земята е възможно да започнеш да се приобщаваш към живота в Тънкия Свят. Готованци и мотаещи се безцелно има много и тук, и там, но работниците на Светлината лесно и бързо намират възможност да приложат и там своите сили и знания. Ако в будно състояние е постигната твърда нагласа за труд, то преди заспиване напомнянето на самия себе си за това ще помогне и в Тънкия Свят да се намери най-добро приложение на своите сили. Трябва да се живее, използвайки всеки опит и учейки се постоянно. Явлението донесло опит и знание отминава, но плодовете на опитното знание остават. Затова за горчивите и тежки явления, донасящи знание, може да се забрави внимателно съхранявайки полученото знание. Така е и с хората. Наистина за познаването на човека може да се заплати с горчив опит. Горчивината ще премине, знанието ще остане. Ще отmine всичко и в това е голямото утешение, ще отmine, оставяйки нетленните натрупвания в Чашата. Осъзнаването на това ще помогне да се примирите и с живота, и със сенчестата му страна, тъй като щастието, отпуснато за човека на Земята, е малко и особено за този, който е стъпил върху Пътя. Но земното щастие се заменя с духовно

щастие и радост на духа. Много радост донася на съзнанието огнената работа в Надземния Свят. Нека само сърцето да бъде отворено за новите възможности, възприемайки ги радостно в духа. Тънката работа може да се задълбочи и разшири, отнасяйки се съзнателно към нея и приветствайки я с радост. Радост не за земните ежедневни дела, а по-висока. Това и ще бъде истинската радост на духа.

248. (12 май). Ние Разпращаме Своите мисли по света за оплодотворяване на приемниците на човешките духове с тях. Тънките и отворени към Нас приемници възприемат съзнателно и много, останалите – несъзнателно. Пространството е наситено с Нашите Мисли и Нашите Лъчи. Те обгръщат Земята и я преобразяват. Този процес би могъл да протича много по-бързо и даже мълниеносно ако всички съзнания биха се обърнали към Нас и биха приели безусловно Йерархията на Светлината. Но настоящото състояние на световното съзнание на човечеството силно противодейства на Светлината. Наистина във Водещата Страна и в тези, които вървят с нея се прави вече много и се върши гигантска работа, и Великият План се осъществява, но без съзнателно признаване на Йерархията. Великото Пришествие ще положи край на това и Йерархията на Светлината и Водачът на планетата ще бъдат признати от всички можещи да възприемат. Ще има единно стадо. Подземните вече не ручей, а потоци на събитията скоро ще избият през дебелия плътен слой и ще се разлят по повърхността. Тяхната поява и разливът им ще бъде неочакван. Когато пространството е наситено до предела и средата, в която протича процесът, е подготвена, кристализацията може да започне веднага и да протече стремително. Но тази неочакваност е била подготвяна предварително, подготвяла се е дълго време и е изисквала много усилия и кървава пот от страна на Братята на човечеството. Ще дойде момент, когато в пространството ще бъде хвърлена последната трошица енергия на Светлината и световният котел, наситен напълно, ще прояви неочакваната и бърза кристализация. Законите за кристализация на веществата в наситена среда ще покажат своята сила. Така ще бъде утвърдена мощта на Йерархията на Светлината. Сега причините, длъжни да я проявят, скрито, но мощно въздействат върху извършващия се процес. И за Нас от Планината този процес е видим. Изпращаме далечната вест в отворените приемници на съзнанията, за да могат тези, чиито сърца са отворени за Нас да знаят и да видят, че сроковете наблизават. За тълпите е чудо, а за вас това е резултат от упоритата, напрегната и свръхчовешки трудна работа на Учителите в продължение на векове и прилагане точните закони на тънките огнени енергии. Не чудо, а знание, не неочакваност, а отдавна очаквани и подготвяни следствия на многолетния труд. Невежият вика: “Чудо!”, но вървящият с Нас знае, че чудеса няма. Навсякъде има труд и усилия, и настойчивост, и несломимо упорство. Самото понятие чудо е нелепо. Ще се уговорим да наричаме чудо явлението, основано на закони, все още неизучени от човека и неразбирани от него, но ставащи според тях и в точно съответствие с тях. Нима в Космоса, където всичко е подчинено на закона, може да стане нещо въпреки него? Хората виждат изцеление и казват: “чудо!” Но ако можеха да видят огнения Лъч, излизащ от Учителя, неговото проникване в болния орган, бързата електромагнитна поляризация на поразените от болестта клетки на дадения орган, възстановяването на тяхното нормално равновесие и замяната на тъмнината със светлина, тоест на тъмните излъчвания на болния орган със светли, те може би дори и удивени от удивителната психомеханика на светлотерапията, но вече не биха нарекли този процес чудо. Така и чудното сияещо Велико Пришествие, длъжно да преобрази и Небето, и Земята, и човешкото съзнание, Космопространствено ще

протече в пълно съзвучие с най-висшите Закони на Светлината и ще направи очакваното неочаквано явно. Насищането на средата с нужните енергии се отнася не само до пространството, но и до съзнанията, сърцата, нервните центрове и човешките организми. То може да се изрази в непосилни напрежения и нагнетявания, тъй като по закона за полярностите се предизвикват енергиите на сенчестия полюс за тяхната трансформация и преобразуване. Процесът протича по същия този закон за полярността, проявата на който е достигнала своята кулминация във Великата Битка. И сега приближава заключителната част на великата световна Мистерия на Живота, след което завесата на миналото ще бъде спусната завинаги. Ще видят Новото Небе и Новата Земя, а старите повече няма да бъдат приети, тъй като Великото Пришествие ще бъде прологът към новата Огнена Епоха на новото преобразено човечество. Ще бъдат пуснати в действие нови мощни енергии и горко на тези, които се отвърнат от Светлината. Но имащите макар и малко и неотхвърлилите Владиката ще могат да влязат в Новия Свят и да вземат неговите дарове според съзнанието си. В преддверието на Великия Час Учителят Напомня за готовност. Учителят Пита, какво направихте вие, за да подготвите себе си и времето за Решението и да посрещнете Съда достойно. Всеки осъжда сам себе си и всеки сам себе си оправдава. И Съдът, и Решението е в духа. Какво направихте вие в преддверието на Великия Час?

249. Пространството е наситено с новите мисли и новите идеи на века. Те могат да се възприемат, ако се освободите от стария товар на отживелите своето време идеи. Някога и тези стари идеи са били нови и са били добри, но те вече са изживели своето време и с тях трябва да се приключи с твърда и властна ръка. Да вземем за пример идеите за завоюване и покоряване на други народи, за потискане на националната култура - пътят на егоцентризма и цялото останало наследство на стария черен отживял век. С багажа на свършените времена няма да се премине в бъдещето. Утвърждаването на истината с огън и меч или с кръстоносни походи вече няма да бъде убедително. Вече е нелепо да се застава човекът да вярва в нещо само защото, че то е написано в книгите, макар и най-дебели и най-свещени. Днес човек иска да знае “защо”. Днес трябва да можеш да обясниш всичко, което някога се е приемало на вяра. Днес е нужно знание и особено от страна на тези, които претендират за духовно ръководство на хората. Старите наставници, необновили своето съзнание днес никой няма да слуша. Новото! Новото! Новото за новите. Старите пътища са забранени. Старите учители ще се окажат без ученици и пастирите - без паство. Новият Свят идва в нови одежди и ще изисква ново одеяние на духа от тези, които искат да влязат в него звани и желани. Идва Новият Свят. Отворете гостоприемно вашите сърца и съзнания за всичко ново, ако искате да влезете в него пълноправно.

250. Вече Казах, че любовта към Висшето е най-краткият път за достигане, тъй като поставя духа на пътя на непосредственото Общувание с Владиката. Магнитът на духа на ученика, пламтящ с огнените енергии на любовта, устремени в Сферата на Аурата на любимия Учител създава вибрацията на Сребърния Мост, преодолявайки преградите на времето и пространството. И действително, където и да се намира човек и каквито и да са условията, които го заобикалят, за свързващите нишки на любовта това няма никакво значение. Живият мост на връзката е прехвърлен през пространството. На слънчевия лъч може да попречи планината, облаците и други препятствия. За мнозина могат да бъдат пречка токовете на пространството и различните атмосферни условия, за други може да се превърне в преграда смъртта или

болестта, войната, гладът и така нататък, и така нататък, с една дума, възможно е да възникнат много препятствия в даден момент, но за лъча на любовта не съществуват никакви прегради, тъй като тя преодолява победно всичко. Затова и Наричаме любовта победителка. Ако искате действително да достигнете, достигайте чрез любов. Тя хармонизира несъгласуваните енергии на микрокосмоса и им предава едно направление. Пламтете с любов към Великото Сърце и То ще ви отговори с Лъчите на удесеторената любов. И в Лъчите на Неговата любов вашият път ще стане нерушим. Хатха йогът извършва множество и продължителни упражнения, насилвайки центровете и волята. Работи цял живот и духовно нищо не достига, докато в това време пътят на височайшата йога, пътят на ЙОГА НА ЛЮБОВТА би го придвижил веднага. Така несъизмерими са усилията на двамата, прилагащи ги за достижение. Вибрациите на Великото Сърце най-лесно от всичко достигат съзнанията, обърнати към Него, по Лъча на любовта. Изглежда много просто: само обичайте и вашият път ще стане сияен. Но хората намират хиляди обходни пътища и се избутват встрани от най-краткия и прекия. Видимо самата тази необичайна простота на приближаване към Владиката и прави този път малко достъпен, тъй като хората, натоварили и затруднили живота си с хиляди усложнения, са забравили за великия закон на ПРОСТОТАТА. Всичко велико е просто. Зад пределите на най-сложното започва царството на простотата. Затова е и Казано: “Бъдете като децата”. Но децата на Земята са забравили за простотата и са затворили с безброй най-сложни измислици прекия и най-кратък път пред себе си. Какво още да ви кажа? Освен това, че любовта е ключът - последният ключ, отварящ вратата, за да изправи човека лице в лице пред великата ТАЙНА, която скрива от него сияйния Облик на Владиката. Великата ТАЙНА на човека се разкрива с велика любов . Затова и Питам вас, вървящите след Мен, умеете ли да обичате?

251. (13 май). Налага се повторно да се утвърждават избраните качества, за да може достижението да се осъществи. Няма по-трудна задача, тъй като атавизмът е силен. Но утвърждаването става чрез Мен, тъй като Аз Съм Пътят. Така утвърждавайки се в Мен може да се достигне. Самият процес на утвърждаване е дълъг и постоянен. Както и целият Път. Трансмутацията на човешката същност не свършва никога, тъй като именно тя представлява еволюцията на духа. Възможно е дори и да се започва деня с утвърждаване на разклатеното или поредното набелязано за усилване качество. Прибоите на вълните на житейското море постоянно смяват постройката. Затова се налага да се строи особено здраво, тоест да се издига постройката върху Мен, когато понятието Учител става фундамент на всички постройки, всички начинания и целия живот. И тогава Владиката, бидейки на първо място в съзнанието, ще Даде направление на основното течение на съзнанието. Ако човекът е процес, който тече към бъдещето, то основното течение на този процес и неговото направление е извънредно важно. Това и ще бъде целесъобразност, тоест съответствие на постъпателното движение на духа с единната цел, с целта на неговия възход и усъвършенстване. Спиралният възход позволява да се утвърждават последователно качества, усилвайки ги едно след друго. Не е възможно да се вместят всички качества изведнъж. Но периодите на вместване на пламъка показват моментите на тяхното усилване. И тогава Ние Казваме: дошло е време да се хвърлят в лоното на съзнанието подобрите, подобрили и пълноценни семена на утвърждаваните качества. Важно е сеитбата да се извърши навреме. Пралайята на съзнанието е неподходящо и изгубено време за сеитба, тъй като огненото качество на посева не може да бъде високо. Но даже и в тези периоди на затихване на

съзнанието все пак може нещо да се усили и поддържа, макар и не на такава висока плоскост. Важно е да се запомни едно: упоритата и настойчива повтораемост на утвърждаването на качествата обуславя техния растеж и усиляване. Може да се забележи как обкръжаващото несъвършенство задушава запаления пламък на утвърждаваните качества. Значи той трябва да се поддържа упорито и постоянно, всекидневно. Няма да се уморим в действията по утвърждаване и поддържане пламъка на изискваните качества, тъй като качествата са форма на проява на огньовете, кристализирани в същността на човека, когато образуващите се кристали на отлаганията на висшите енергии дават сиянието на пламъка. Процесът на утвърждаване на качествата може да се нарече огнена работа. Мъжество, устременост, любов, дръзновение - нима в тези качества не се усеща наличието на огъня, който ги съпътства и е свързан с тях? Трябва да се разбере, че нужното качество ще бъде утвърждаване на огъня в себе си. Така се залага огнената основа под тази толкова важна и необходима работа над себе си. Центровете няма да се събудят и няма да се разпалят с огньовете без утвърждаване на качествата. Именно трябва да се разбере огнената природа на качествата, за да се оцени и заобича процеса на тяхното утвърждаване. Какво представлява непоколебимостта на духа, ако не неговият устойчив, равногорящ пламък? При нагнетяване пламъкът придобива особена устойчивост, като в поялната лампа. Оттук са и трудностите, и обременяващите духа обстоятелства, за да се разпалят огньовете. Така законно протича нарастването на огнените кристали, даващи постоянство на огньовете. Случайните пламвания без кристалната основа на утвърдените в микрокосмоса енергии, без предварителното им отлагане, тоест натрупване преминават безследно, без да нарастват и да увеличават Съкровището на Камъка. Затова Говоря за съзнателно, настойчиво и постоянно утвърждаване на огньовете в себе си. И ако не достигне твърдост и решимост, призовете Мен и заедно с Мен ще ускорим трудната задача по утвърждаване на огнените качества в себе си.

252. Структурата на Учението е спирална. Структурата на тези Записи е спирална. Връщаме се последователно към едно и също, но на по-висша плоскост, върху плоскостта на по-високото, дълбоко и разширено разбиране в съответствие с растежа на съзнанието.

253. Сине Мой, заповяданият Час се приближава неотклонно и необратимо. Искам да ви видя бодърстващи напрегнато. Искам вашата готовност да бъде активна. Действието представлява признак на истинските ученици. Какво сте направили вие, за да проявите себе си в действие? Действието не е в краката и не е на езика, а в действието с дух и мисъл. Аурата, напрегната в устременост към Мен, проявява мощно действие върху Невидимия План, трансмутирайки вибрациите на обкръжаващите сфери. Както хвърленият във водата камък създава вълни, така и аурата, напрегната със светлина, привежда във вълнообразно движение енергиите на пространството и като лампа в тъмнината концентрично разпръсква около себе си вълните светлина. Действието на тънките енергии е мощно. От тях може да се преобрази цялата местност, намираща се в сферата на излъчване на носителя на Светлина. Не трябва да се забравя, че ако излъчванията на собствената аура са огнени, то мисълта е неограничена и вълните на мисълта се разпространяват на далечни разстояния. Когато се раждат трите самопроизводни лъча, сферата на въздействие се разширява. И тези лъчи, изпращани към близките и далечните, увеличават още повече своята сфера на въздействие, заздравявайки и укрепвайки планетната мрежа на Светлината. Тази сфера на дейност е

невидима за окото и външно е незабележима, но толкова по-силна е мощта на нейното въздействие върху хората и пространството. Трябва да се осъзнава постоянно творимото благо, нагнетявайки напрежението според силите си. Светлинната активност на съзнанието и аурата принадлежат към явленията от висок порядък и се Ценят съответно от Нас. Синтетичното съзнание пламти със своя цвят на напрегнатите енергии и носи на обкръжението благо. Огньовете, притежаващи пространствено значение, се нагнетяват с молитва, труд, мисъл, устрем и творчество на духа. Говорейки по същество, всичките тези изброени явления са продукти на творчеството на духа. Работата не е в названието, а в излъчванията на човешкия микрокосмос. Ценим процесите, нагнетяващи напрегнатост на пламъка на центровете. И отново Говорим за ритмична работа, която особено ярко дава устойчивост на пламъка. Усъвършенстването на духа се разпространява върху всички сфери на неговата дейност и се обединява от синтеза. Получава се монолит на духа, свидетелстващ за това, че микрокосмосът на Архата става слънцеподобен - слънце за тази част от пространството, където се намира той. За носителите на слънчеви енергии е Нашата особена Грижа. Тъй като са много онези, проявяващи силата на лунните енергии. Но Ние Говорим за пътищата на Светлината. Хората от лунната пътека са рожби на миналото. Хората на слънчевия път са предвестници на бъдещето. И за тях е Нашата грижа. Трансмутацията на духа се извършва от лунния полюс към слънчевия. Ярък пример за тържеството на лунната същност на човека представлява медиумизмът - инертен, безволев и страшен с това, че обрича човека да стане жертва на невидими, но силни отрицателни въздействия. Затова Ние Приветстваме открито утвърждаването на волевата напрегната светла дейност на духа. Творете, творете, творете: с думи, с дело, с мисъл, с чувства и създавайте нови форми на вашето творчество. Тъй като творчеството е висша съдба на човека.

254. (14 май). Ще слушаме гласа на Вечността, понякога звучащ в нас. Арфата на духа звучи и тези звучения биват различни. Възможно е внимателно да се прислушвате към това в каква нота или пространствен акорд отговаря тя и да обогатявате себе си с новото съзвучие. Висшето творчество е творчеството в съзвучие с Безпределността. Новото се извлича от там. Висшата мисъл от Безпределността достига Земята и оплодотворявайки чувствителните приемници обогатява земните сфери с нови елементи. В менталната сфера се извършва животворен обмен. Мислите на земните жители се устремяват в пределите на Далечните Светове и мислите на далечните планети достигат Земята. Затова се и препоръчва устременост към Далечните Светове. И в тази област с тази същата сила се прилага законът за магнетизма на устремената мисъл. Все едно че се хвърля мрежа в световното пространство за извличане на ценен улов. Далечните Светове и Висшите Светове мислят повече за нас, отколкото ние за тях и ни изпращат вълни от добри енергии на Земята. Възможно е да се установи съзнателна връзка с далечните планети, с избрана планета, устремявайки се в духа към нея. И по пътя на тази магнитно-пространствена връзка става възможно да се преуспее много в разширяването и задълбочаването на съзнанието. Трябва да се разбере ясно че Далечните Светове вземат дейно и мощно участие в живота на нашата планета. Кой ще се реши да отрече въздействието на мощните енергии, произлизащи от Луната или Слънцето. Но и от другите звезди, и преди всичко от нашата Слънчева система вземат ярко участие в живота на Земята. Именно по нишките на тезилъчеви връзки и протича съзнателното обединение на духа

с Далечните Светове. Астрофизиката не може да се отрече и още повече астрономията. И още по-трудно е да се прокара граница между астрофизиката и астрологията, тъй като и едната, и другата имат работа с излъчванията на аурите на Далечните Светове. Световите са свързани помежду си с невидими и видими лъчи Светлина. Действат освен това и мощните сили на междупланетното притегляне. Взаимодействието на силите не се ограничава единствено до нашата система, а се разпространява безгранично извън нейните предели, тъй като в световното пространство всичко е свързано помежду си и светлината на далечната звезда, носейки в себе си излъчваните от нея енергии, все пак достига Земята. Нишките на връзка преминават по линиите на магнитните притегляния и по каналите на лъчите светлина. Огнената връзка между всички тела на Космоса съществува в пространството. И кой може да каже какви отлагания носят върху себе си частиците метеоритен прах, прелетели до нас от световното пространство. Наслояванията на този прах по протежение на голям период години от съществуването на Земята, наброяващ стотици милиони години, са огромни. Световното пространство, наред с всички други пътища взема участие и по този път в строителството на тялото на планетата. Така елементите, влизащи някога в състава на Други Светове, сега съставляват неотменима част от елементите на (планетното) тяло на Земята. Този най-разнообразен междувъздушен обмен става непрекъснато и постоянно. И средата, чрез която той става, представлява световното пространство. Представата за този процес може да се разшири, приобщавайки към него астралния, Тънкия, Менталния и Огнения Светове. Колкото по-високо по скалата на изтънченост и подвижност е всеки от тези светове, толкова по-широко, по-пълно, по-свободно и по-далеч протича взаимообмена. И ако перото, паднало от крилото на птицата, предизвиква гръм в Далечните Светове, то какво ще е взаимодействието на мислите? Значи трябва да се разбере, че световите взаимодействат със своите аури. Двама човека, тоест два човешки микрокосмоса, навлизайки в сферата на съприкосновение неизбежно взаимодействат един с друг и реакцията на това взаимодействие винаги се отразява и действа върху съзнанието и върху целия организъм, помрачавайки или осветявайки го. Излъчванията на аурите, влизайки в съприкосновение вибрират, съчетават се с енергиите на чуждата аура и резултатите от това съчетаване се отлагат в организма под форма на нови енергии и се усещат често в съзнанието във вид на подем или на потиснатост на духа. Така също взаимодействат и аурите на Макросветовите, сливайки се в хармония или отблъсквайки се под тългите на дисхармоничните съчетания. И тези съчетания, невидими за окото, мощно и силно въздействат и на организма, и на психиката на човека. Съзнателният устрем на духа към избрана планета ще позволи да се установи магнитна връзка с нея, да се почерпят от нейната аура висши енергии и да се приобщиш към нейната ментална аура. Тогава мисълта на Висшите планети става за човека достъпна. Черпете проявените лъчи, възползвайки се от закона за притеглянето. Така Заповяда Учителят. Безпределността е ваш приятел. Тъй като е Казано, че човекът е магнит. Но този магнит е особен. Неговите магнитни притеглящи излъчвания могат да се настройват в желан ключ и тогава притеглянето ще тръгне по установен канал. Магнитната настройка се определя и установява от волята. Възможно е да се настрои собственото съзнание на всяка вълна. Ненапрасно се говори за настроение на човека, тоест за това, което се настройва, което може и трябва да бъде настроено така, както иска това човекът. Всяко настроение, тоест настройка на човешкия дух, е магнетична,

тъй като самият човек е магнит. Настройвайки арфата на духа на избраната вълна трябва да не се забравя за магнитната същност на човешкия микрокосмос.

255. Сине Мой, законите на висшата плоскост не се подчиняват на законите на по-ниската плоскост на живота. Това, което е ограничено от условията на плътния свят, може да не бъде ограничено от света на другите измерения. Следователно всички ограничения са относителни. Те престават да съществуват веднага щом като се приложат висшите закони. Физическото око вижда в своите предели, но психоокото не познава тези предели. Така също и ухото. Физическото тяло се движи в тесните условия на плътния свят, но движението в тялото на мисълта е мълниеносно и движенията на духа са безвременни. Учението запознава със законите на живот на другите плоскости на съзнанието. Вълшебните приказки, пълни с изумителни явления и разгръщащи пред съзнанието приказния свят, изпълнен с чудеса, не са измислици, не са фантазия, а представляват опит да се предаде на земен език чудната действителност на Тънкия Свят във форми, които са приспособени към земното разбиране. В Тънкия Свят е възможно свободно да се премине през всяко препятствие, стена, камък, затворена врата, планина, през всеки предмет, ако се знае за това. Ако човек не знае за това, той ще се ползва от същите способности, от които се е ползвал на Земята. Там може да си представиш себе си както ти се иска и следователно да приемеш всяка форма, да се облечеш във всяка форма: човешка, на животно, на растение, птица или всеки предмет. Възможно е да станеш всичко, което поиска да стане човек или което иска да представи със себе си. Но за това знаят далеч не всички и продължават да се държат и да си представят себе си и там по земному. Там вълшебният жезъл е в ръката на всекиго: с негова помощ може като магьосник или вълшебник да твориш всичко, което поиска волята. Но не знаят за това и продължават да пребивават в плътните ограничения, на които са се подчинявали на Земята. Отричането не дава възможност на съзнанието да се освободи. Именно там роденият да лети продължава да пълзи и чудните простори на Тънкия Свят остават запечатани за пълзящите. Те не знаят и не вярват, както не са вярвали на Земята, че духът притежава крила и върху крилата на мисълта е възможно да се движиш мълниеносно и да извършваш далечни полети. Мечтателите на Земята в своето въображение често живеят в чудния свят на създадените от тях образи и чувстват от това известно удовлетворение и усещане на някаква реалност. Там мечтата, въплътена в образи, става действителност за съзнанието. Там всеки твори своя свят, но какво твори бедното въображение, не знаещо на Земята какво е това творчество на духа. Художниците, поетите, музикантите, писателите, мечтателите особено ярко живеят в сътворените от тях образи. (Но в какво ли живее Плюшкин?) Чудесният облик на Тънкия Свят се утвърждава чрез красотата. Ключът на красотата отваря пред съзнанието вълшебната страна на чудните приказни възможности, които стават там за човека този свят, в който той живее. Най-дръзновената, най-несбъдната мечта на Земята там се осъществява, ако не е загубен ключът на красотата. Тънкият Свят може да бъде наречен царство на сбъднатите сънища. За несбъдващи се сънища говорим само на Земята, но не и там, където животът се твори от мисълта. Композиторът може да се порадва. Там самото пространство може да стане за него невидим оркестър, който, безпрекословно подчинявайки се на неговата воля мигновено, без подготовка ще изпълнява най-сложните симфонии, във вълните на които ще вибрира неговата душа. Колко е труден на Земята танцът! Колко усилия и тренировки изисква тежкото физическо тяло. Но там духът може да се слива леко като птица в ритъма на най-леките

движения с вълните на звука, сътворяващи симфонията на танца. Човек изразява себе си лек като птица, рееща се в пространството, в най-чудния танц на духа. Какви изумителни картини могат да се създават там, където няма предел на разнообразието, красотата и богатството на цветовете. Пред чудесните изгледи на природата бледнеят и вехнат красотите на Земята. Какви цветя, какво великолепие! Какво изобилие и разнообразие на форми, звуци и аромати. И всичко това е достояние на неотричащото съзнание. Само приемоте, само признайте, само не отричайте и творете, творете, творете в името на красотата и с красотата. Учителят Призовава в прекрасния свят, в света на безпределните творчески възможности. Учителят Призовава към Светлината, тъй като нейните съчетания са приказно красиви, изразени във формите на мисълта, твореща с красотата. Мисленето на Надземния Свят се утвърждава на Земята: с това е нужен, полезен и неизбежен земният живот. Иначе къде ще узнаеш и къде ще се научиш? Тъй като там светлината, която е вътре и която не е тъмнина, притежава стремеж да се изразява във формите на красотата. Търсете, обичайте и утвърждавайте красотата на Земята, за да има към какво да се приложи там. Заповядах красотата, тъй като върху нея е изграден Моя Свят. Така и вие съзидавайте с красотата и знайте, че този, който държи в ръцете си ключа на красотата, може да отвори с него всички врати, водещи към Висшите Светове.

256. (15 май). Виждаме, Чуваме и Знаем, и знаейки Казваме: няма нищо в света нито лошо, нито добро, заради което си струва да се разделиш със своето космическо право на синовство. Казано е: ще се наречете синове на Светлината и това е висшето, което може да достигне и което може да притежава човек на Земята. Космическият Отец е във всеки дух, роден под Неговия Лъч. И утвърждаването на човека в неговото право представлява цел на всички негови земни животи. Това е и Космическото наследство на човека, неговото космическо право, правото на неговото първородство. То и дава, и задължава. Учението на Живота води към неговото осъзнаване, към разбиране Тайните на връзките на Ощеца към сина и на сина към Ощеца. Затова се дава свещеното понятие Учител на Светлината, който служи като път към Най-Висшето. Не Той, не Учителят е Най-Висшият, но Той е пътят към Него. Така се утвърждава безпределността на йерархичното начало, тъй като никой не може да каже къде свършва Стълбата на Йерархията на Светлината. Но за човека тя започва на Земята и човек стои върху нея, и не долу, а на висшето стъпало, където започва самосъзнанието. Цели йерархии от низши същества стоят под него. Затова неговата отговорност пред низшите събратя и пред По-Високите от него е огромна. От осъзнаването на тази отговорност се определя и височината на човека и неговото положение върху стъпалата на стълбата на човешката еволюция. Планетният Дух е отговорен за Земята, намираща се под Негово попечителство. Духът на Архата споделя тази отговорност. Ние Носим отговорност за еволюцията на човечеството. Затова Нашите работници не познават умора в работата по движението напред на еволюцията. Това е гигантска работа, това е несвършваща работа. Това е работа изискваща голямо напрежение на духовните сили на човека. Наричаме труженици на Светлината тези, посветили себе си на еволюцията на света. Много труд е положен от тях, но полето за труд на бъдещия посев е необятно. Много работа предстои занапред и ще потрябва немалко знание от сътрудниците. Ето защо така напрегнато върви подготовката на бъдещите сеячи. Подготвят се също и отбрани семена, годни за еволюцията. Много са гнилите, много ненужните, много изгубилите своята кълняемост. Само опитното съзнание може безпогрешно да подбере

сред масата писания и книги най-ценното. Като пробен камък за оценката ще служи Монолитът на Йерархията на Светлината. Много най-вредни човешки измислици са пренесени даже и сред полезните писания. Необходимо е твърдо и дълбоко познаване на Учението, за да не се прельстиш от блясъка на фалшивите камъни. Ще Огранича чуждия глас за верните, но къде са те, верните, утвърдили през хилядолетията своята преданост на Йерархията? Малко са те, но тези малцина, въоръжени със силата на Лъчите на Владиците на Светлината, мощно и широко ще извършат новата сеитба. Подготвям напрегнато за това. Насищам обилно със знание. Моите най-близки ще се проявят в Моята Светлина. И за някого утвърждаването на своето космическо право, правото на синовство ще стане чудна сияйна действителност.

257. Приятели! Ако приемането на еволюцията и Учението е доброволно, то от кого трябва да произхождат енергиите на добрата воля? Не от вас ли, приятели? Учителят не Може да поиска заради вас да се устреми към познаване на Светлината. Нерушимостта на свободната воля задължава първичният импулс да произхожда от свободното сърце свободно, самородно, а не под влияние от вън. И тогава има към какво да се приложи. Импулсът, предизвикан изкуствено от вън, не притежава стойност, тъй като обикновено се изчерпва и затихва. Но когато докосването на Учителя предизвиква съзвучие благодарение на минали натрупвания, сърцето зазвучало по този начин няма да замлъкне. Устремявайте към Мен съзнателно и напрегнато енергиите на сърцето за оплодотворяване. Елате при Мен всички, желаещи да получите със сърцето, но донесете своя дар, за да Мога да ви въздам стократно. Трябва! Трябва непременно да имате и да донесете, за да има към какво да се приложи и добави. Няма да се Уморя да повтарям това, тъй като върху това се изгражда нерушимият закон за свободната воля на човека. Но донесеният свободно и доброволно получава щедро и обилно. Проявете самородна активност на духа поне по малката скала и вашето придвижване ще бъде законно. Вие, седящите и чакащите, но нямащи нищо, не сте нужни! Вие сте много, недонеслите нищо, обърнали се по пътя на тъмното служене. Затова внимателно гледайте на донасящите и грижливо ги посрещайте. Не пускайте без да надарите донеслите поне с трошица. Малкото зърно може да покрие със своето потомство цялата Земя. Законът за свободната воля остава като основа във взаимоотношенията между Учителя и ученика. Затова нека да хлопат, нека да търсят и нека да молят. И ако видите или срещнете търсещи и чукащи, щедро им раздайте даровете на духа, които сте получили от Учителя. Щедро получавате, щедро давайте - щедро, но съизмеримо.

258. (16 май). Приятелю Мой, в Тънкия Свят може да се премине през всяко препятствие. Но ако това препятствие е създадено от по-силна и по-огнена воля, то за по-слабата воля то е непреодолимо. Там също има много затворени места, недостъпни за обикновените хора. Освен това акумулираната през живота психическа енергия или огън носи духа до височината, заложена от него и достъпна за него, но не по-високо. Духът не може да се издигне по-високо от себе си. Той не може да види и това, което по-силната воля не иска той да вижда. Там също има своеобразна неприкосновеност на жилището. Разбира се, за висшия дух ограничения, забрани и заричания няма, но свободната воля се уважава. Всяка сфера от съзвучни духове се охранява от нахлуване на странични и недостойни и пазителите на сферите са облечени с власт йерархично. И да се наруши тя е невъзможно. Обитателите на низшите сфери не могат да се издигнат във висшите. Вховете се охраняват. Колективите от родствени души могат да се

държат отделно и да охраняват себе си със силата на колективната мощ или волите на духовете, влизащи в тях. Особено силни там са духовните колективи. Тъй като както на Земята, така и на Небето. Окултните Братства и Ордени, силни с духовната си дисциплина на Земята, са силни и там. Духовните връзки там не се прекъсват; свързаните с тях на Земята отиват с тях също и там. Печатът на земното ограничение или разбиране остава върху духа, свързан с него и в Невидимия Свят. По-добре е да се отиде там свободен от всички връзки. Продуктите на творчеството на по-силната воля не се подчиняват на въздействието на по-слабата воля. Ако някой си построи там дом, то да разруши тази постройка може само по-огнената воля. Затова значението на охранителите в Тънкия Свят е огромно. По времето на Армагедон цели грамади струпвания бяха разрушени там от Нас. Астралният свят е свят на струпванията в известна своя част. И тъй като те са обикновено от невисок порядък, то очистването на сферите е било насъщно необходимо. Тънкият Свят може да се пренатрупва и Тънкият Свят може да се очиства от грамадите. Това може да се върши само от огнената воля на Високия Дух. Свободата, за която по-рано е говорено, е относителна и изцяло зависи от знанието на човека, неговата огненост и съзвучието на неговата воля със законите на Надземния Свят. Всичко изградено върху съзвучието с него е особено здраво и устойчиво. Низшите слоеве са пълни с дисхармония и затова - с разложение, ставащо благодарение неустойчивостта на формите. Даже малкото знание ще даде в този свят голямо преимущество над тези, които нищо не знаят и злата воля често прилага това знание за вреда. Там е особено лесно да се измами човек, да се омагьоса, да се очарова, да се наложи върху него желаната форма на неговото изразяване. Силната воля може да облече слабия дух във всякакво одеяние и като вълшебниците в приказките да го превърне в каквото иска, ако в това незаконно действие не се намеси пазител или някоя още по-силна от злата воля. Много добро и много зло се причинява и върши в Надземния Свят. Това, което е осъществено на Земята, е осъществено и там. Разликата е само в това, че пластичността на материалът, употребяван за строеж, позволява широко да се използва възможността за създаване и разрушаване, границите на които се определят от огнеността на волята на активния дух. За да създадеш нещо на Земята отначало се създава желаната форма в ума на човека, създава се план, а след това вече тази невидима форма се спуска в плътния свят. В Тънкия Свят се осъществява само първата фаза на този процес и създадената форма става видима там, не достигайки до Земята. На Земята тя може да се прояви при условие че я улови някое съзнание от земните въплътени и поиска вече по обичайния път да я въплъти в живота. Затова е толкова необходимо да се освободи съзнанието от земните преживявания и законите на плътната плоскост, проявявани в земния живот, тъй като приложението на тези закони в Надземния Свят създава цялото това несъответствие и претрупаност, които нарушават правилното течение на еволюцията. Много слабоволни духове стават там, както и тук, жертва на зла воля. Но там възможностите за зло са по-големи. Тези, които не признават Йерархията и нямат защитници и покровители поне сред по-силните духове и чиято воля е устремена към зло, отдават себе си във властта на всеки зложелател, по-силен от тях. Даже отците, към които нерядко се устремява духа на умрелия човек някак и с нещо могат да помогнат. Но колко мощна е помощта на Йерархията на Светлината, с която е установен съзнателен контакт. Обръщането към Висшето и към така наречените светци и подвижници има много голямо и бързо значение. Тъмнината овладява тези, които са устремени към тъмнината. И тук също

действат вълните на магнитните притегляния по съзвучие. Направлението на притеглянията се утвърждава от волята. Цялата беда е в това, че болшинството не знае какво иска, накъде отива и за какво. Неопределеността и колебанията предизвикват и съответна реакция. Колко пряк, твърд, сияещ и неизменен е пътят на вървящите към Владиката. Вие, признайте Ме, осъзнайте какво притежавате. Непознаващият Йерархията е като сламка в бурното море. Като скала сред буйния поток, като стрела, прорязваща пространството, за да достигне целта, като орел, устремен към Слънцето е духът, намерил своя път към Владиката. Владиката е Близък и няма да Изостави във всички светове. За света ще имате скръб, но вашата печал ще ви бъде в радост, тъй като с вас е Владиката. Разбирате ли какво притежавате? Разбирате ли, че притежавате Висшето? Едни са против поповете, другите методисти, тези са хора на съботния ден, а другите - паписти и много, много "исти" и нямат брой; а вие сте Мои. И Аз, Владиката на Шамбала, освобождавам вас, вървящите към Мен, от всичко, което е измислено и създадено от човешкия ум, от всички временни, преходни и условни форми на разбиране на Истината, от всички догми, от всички ограничения, от всичко свързващо свободата на духа в неговия устрем към Мен. Нека всички вярвания останат с тези, на които те са нужни. Вие вървете след Мен и помнете, че даже под вкаменените форми на поруганите и изопачени религии може да се открие трошица от истинското знание, толкова нужно за тях, непризналите Ме. Затова не осъждайте ничия вяра, ако тя помага на някого да се обърне към Висшето. Само фанатизмът и сляпата вяра са недопустими. Но вие бъдете свободни от всичко ограничено от човешките измислици.

259. Да! Да! Да! Утвърждавам хилядократно величието на духа и неговото господство над явленията на Невидимия и видимия свят. Духът е първороден. Духът се взема като основа на нещата от тънкия и плътен порядък. Той е зад всички явления на материалната скала. Духът е душата на материята. Духът е огън. И този огън, пречупен в човешкия микрокосмос, може да достигне до най-високи и най-тънки форми на своята проява. Огънят в духа на човека е проявен по-високо от всички огньовете, които са огньовете на диференцирания дух извън него. Нещото вътре в човека притежава власт над всичко, което е извън него. И към осъзнаването на тази царствена власт над всяка плът човек върви в живота и през всичките тези негови форми, в които той се въплъщава. За всяка сфера или за всеки от световите той изгражда за себе си проводник от материята на този свят: за земния - земен, за астралния - тънък, за Менталния - мислен и за Огнения - огнен. Изгражда за себе си проводник за постепенно утвърждаване на своята власт над всичко, което е вън. Тези проводници се състоят от материята на тази плоскост, върху която се проявяват. Овлабяването на всеки от проводниците, пълно и завършено, означава овлабяване на тази материя, от която те се състоят, а затова и на цялата материя от дадената плоскост и над всички явления, свързани с нея. Дълбочината на изречението "Този побеждава всичко, който самия себе си е съумял да победи" означава и указва за работата над своите обвивки и подчиняването на движенията в тяхната материя на волята. Волята, научила се да се разпорежда с тази материя вътре, тоест затворена в проводника, по този начин получава власт над цялата останала материя от този същия порядък, тоест от тази същата плоскост. Това означава, че подчинилият себе си и победилият материята и процесите в нея в своята астрална обвивка става победител на астралния свят и влиза в този свят като властелин, а не като роб, както това става с болшинството хора. Затова Учителят призовава към овлабяване на себе си. Затова чрез овлабяването на себе си

идва висшата власт. Затова господството на духа над всяка плът се утвърждава преди всичко в своя микрокосмос. Пътят към висшата власт над света преминава през себе си. Друг път няма. Тъй като човекът е път.

260. (17 май). Идваме отново до същото: без причина нищо не може да се случи, даже чудесата. Всичко се предшества от нещо и всичко се поражда от нещо. Следствието е съзвучно на причината и причината – на следствието. Явлението като цяло е причина и следствие: на единия му полюс е причината, на другия – следствието. Живота на човека е постоянно жънене на предишните причини и постоянно създаване на нови. Човек през цялото време жъне и сее, сее и жъне. Сеитбата и жътвата се различават в това, че кармически жътвата е неизбежна, но сеитбата на нови причини зависи от волята на човека. Самият процес на сеитба също е неизбежен докато човек живее, но изборът на зърната зависи от него самия. Вие сеите мъдро, като знаете колко неизбежна е жътвата. И тъй, жътвата не може да се избегне, породените следствия не могат да се отстранят. Дълговете се налага да се платят. Но в кармичните разчети има нещо намиращо се изцяло във волята на човека - това е отражението им от съзнанието, неговото състояние в момента на разплатата или жътвата на предишните причини. Дългът може да се заплати, мъчейки се и страдайки или пък спокойно и радостно разделяйки се с него и освобождавайки се от кармичния товар. И тази свобода в отношението на човека към кармичните плащания, към погасяването на кармата, към ликвидацията на миналото не може никой да отнеме от него. Това е сферата на свещената свобода на човека. Може да се огорчавате от много неща, но на своето освобождаване може само да се радвате. Всичко е относително. Много развлечения, доставящи на хората удоволствие, за някои биха могли да представляват наказание, източник на неприятности и трудности. Всичко зависи от отношението на човека. Но това отношение се утвърждава от неговата воля, възможно даже и несъзнателно. Но то може да се поражда от волята и съзнателно, освобождавайки с това съзнанието от властта на кармата. Да! Да! Да! Говоря за освобождаване на съзнанието от властта на кармичните следствия над него. Обърнете внимание на това, че Говоря не за освобождаване от самата карма, не от самите следствия, а от властта на тези следствия над съзнанието. Да предположим, че стар човек губи всичко: имущество, покрив, работа, приятели. Еснафът ще изпадне в отчаяние, а мъдрият ще каже: “Благата ръка на съдбата ме освободи преди близкия преход в Тънкия Свят от всичко, което ме е свързало със Земята”. Тъй като несвързаният с нищо преминава свободен в Надземния Свят. Жалка и нерадостна е участта на бездомния скитник и неговата съдба е тежка. Но това е по-земному. Те отиват в другия Свят свободни и непривързани към дома-затвор. Мъдрото разбиране на живота, който представлява течение на кармата, дава власт на човека над нея. Човек преминава своя път свободен или в робство на кармата. Затова при всяко явление на кармата човек трябва да си каже как иска да се отнася той, а не кармата, към поредната ѝ проява. Всяко явление е двойствено. Много огорчение има от хората, но на всеки урок можете да се порадвате, тъй като научава да се познава природата на човека и обогатява опита. Във всичко може да се намери неговата положителна, полезна и нужна страна, даже на нещата от кармичен порядък. Мнозина се стремят към лек и безгрижен живот, но благо на тези, кармата на които ги лишава от възможността да живеят в опиянението на благополучието и отваря с това пътищата за възход на духа. Извършената преценка на ценностите трябва да засегне всичко. Всички мерки са условни. Лостовете, преместващи рамките на условността, са във

волята на човека и стоманения топор в ръцете на човека от каменния век може да се смята за неоценимо богатство, а богатството за духа, стоящ на разклона на пътищата, водещи в мрака и към Светлината - проклятие. Трябва да се преразгледа всичко. Жителите на някои острови, където природата им дава всичко, което им е нужно, без всякакъв труд от тяхна страна, се израждат и не излизат от състоянието на дивачество. Даровете на природата са станали за тях кармичен източник на смърт за духа. Бушуващият пламък, могъщите удари и рязката и неочаквана смяна на огъня с вода, на горещината със студ позволява на острието да се закали. Така се закалява и острието на духа, меч на духа, който блести в ръцете на победителя. Ако се разбере в какво се състои властта на човека над кармата и как се осъществява тя, много нещо ще се проясни и ще застане на съответното място, а главното, ще даде в ръцете на човека лостовите за управление на себе си и ще укаже пътя към това как да овладее себе си, без да се подчинява на владичеството на кармата. Освобождението от властта на кармата трябва да се търси не там и не в това, където го търсят. Разбира се, разбирането на закона ще избави човека от съзнателното поражение на тежки причини, но единствено само това обстоятелство все пак няма да даде свобода. Свободата е вътре в човека, свободата е в духа, който е над всичко и над който няма власт нищо, даже сънищата на земния живот, завладяващи неговото съзнание докато живее на Земята. Но животът на Земята е временен. Силата на човека е в осъзнаването на временността на земния живот и вечността и нерушимостта на зърното на духа в себе си. В това и търсете пътищата за освобождаване от властта на кармата над съзнанието.

261. Аз Утвърждавам безпределността във всичко, което е благо [от Светлината]. Само тъмнината е крайна. Еволюцията е движение напред в Безпределността на всичко, което е проявено в света. Затова безпределността се съдържа в потенциал във всеки еволюиращ център. Еволюират атомите, а също и цялата материя. Еволюцията на материята се заключава в нейното изтъняване или разреждане. Едновременно с човека еволюира и цялата планета. Между степента на еволюция на Земята и на човечеството, което я населява, има пълно съответствие. Несъответствието предизвиква израждането на цели народи и раси. Оцеляват тези видове, които проявяват своята съгласуваност със състоянието на планетата. Тази съгласуваност е тясно свързана със състоянието на всички принципи или планове на земното тяло, невидими и видими. По същия начин както човек живее на физическия план или на твърдата обвивка на планетата той живее и в нейните по-тънки обвивки или планове. Земята е земния дом на човека, а също и астралния, и менталния, и по-висок такъв. Колкото по-висок е планът, толкова по-отворен е той за съприкосновение или сливане с аурите на другите светове. Явленията и енергиите на всички планове са тясно преплетени помежду си. Човекът е гражданин на всички планове на съществуване, тоест в своя потенциал е предназначен и има право на всички. За проява на всеки план се изграждат съответните проводници или тела, които еволюират заедно с планетата. Някои вървят напред, придвижвайки еволюцията. Тези пионери на еволюцията съществуват във всички царства на природата и на всички планове, и преди всичко в средата на самото човечество. Те са водещи, а не тези, които се влачат на опашката. Не става дума за Братята на човечеството, стоящи много високо. Тези пионери или водещи съставляват също своего рода братство, членовете на което служат на обща цел, често без да се познават един друг, тъй като са обединени не формално, а енергетично. Сякаш отделни енергетични точки са включени в обща силова система.

Ние, Братята на човечеството, ги Обединяваме невидимо. Тяхното движение върви винаги напред по стъпалата на еволюцията. След тях вървят масите, независимо дали желаят това или не го желаят. На водещите не е лесно, тъй като техните глави се извисяват над обкръжаващите. Това са Нашите помощници и изпълнители на Нашата воля, вярно, често несъзнателно, тоест без да знаят за своята връзка с Йерархията на Светлината. Такива помощници от различни степени има много, разпръснати сред масите. Следващата над тях степен е степенята на съзнателното сътрудничество с Йерархията на Светлината. Системата на изграждане на еволюцията е йерархична. Сякаш Светлината се разпространява отгоре надолу, последователно отслабвайки в своята интензивност със сливането по стълбата на еволюцията. Когато човек приема еволюцията съзнателно и на него му е известен нейния план, неговото движение напред се ускорява. Даже самото физическо тяло се стреми да зазвучи с набелязания план на еволюцията. Трябва да се познава планът на еволюцията, набелязан от Нас, за да може поне с това да се присъедините към постъпателното движение на цялото. Отварянето на огнените центрове е следващия етап в развитието на човечеството. То ще се осъществи в шестата раса. Да почетем Майката на Агни Йога - огнената предвестница на Новата Епоха, утвърдила със своя дух и тяло сега прообраза на това бъдещо преображение на човешката раса.

262. (18 май). Сине Мой, осъзна ли докрай, че всеки устрем към Владиката, всяка енергия, изпратена към Мен, се връща обратно с вложените или добавени по съзвучие към нея Мои дарове, увеличени стократно? Затова и Казвам: “Принесете Ми всеки свой дар, за да Мога да го върна преумножен”. Всичко, което вие устремявате към Мен, расте като добър посев. И получавате по съзвучие и прибирате всеки път от него обилна жътва. Законите на окултната механика или психомеханиката действат безотказно. Осъзнаването на това придава спокойствие на възприятията и увереност. Не случайността на случайно уловени мисли, а определен, методичен и реален процес на разширяване на съзнанието и получаване на съкровищата от знания на пространството от йерархичния фокус. Учениците ходят на училище за получаване на знания и там с помощта на учителите ги получават. Сега в добавка към това се дава на хората нов конкретен метод за получаване на знания чрез контакт с помощта на единичен или пространствен проводник към съкровищницата на цялото знание, към космическата съкровищница. Разбира се, единичният проводник, съединяващ с Учителя на Светлината, е по-лек и по-безопасен. Усвоил го човек може, бидейки охраняван, да се осмели за използване на пространствения проводник. Този последният може да бъде опасен за нестабилното съзнание и за съзнанието не умеещо да се владее, тъй като по съзнанието получаваме, но съзвучията могат да бъдат различни. Ние Говорим за съзвучие с Фокуса на Йерархията на Светлината. Систематичността и закономерността на разширяването на съзнанието по пътя на психомеханиката се осъществява с помощта на Учителя и тогава стават достъпни и двата проводника. По-добре е да се започне с единичния проводник, свързващ ученика с избрания Йерарх. Много зависи от огнеността и изтънчеността на приемника. Ако огнеността на съзнанието позволява да се решават най-сложни задачи мигновено, то от това следва, че скалата на знанието не е ограничена от нищо и трябва само да се установи съзвучна вълна. Знанието съществува в пространството, откъдето се и извлича от човека. Творческата способност на духа позволява да се съчетаят получените елементи в нови комбинации и се получава сферата на човешкото творчество. Затова Ние Говорим за

Основи, от които и на базата на които може да се създават нови постройки. Всичко зависи от Основите. Да се строи може само върху правилния фундамент, да се строи задълго и здраво, както това са правили строителите на пирамидите. Разширяването на съзнанието по съзвучие представлява основен метод на психомеханиката. Методите на психомеханиката са също така явно практични, жизнени и конкретни, както и всеки академичен метод, само че те са до известна степен своеобразни и изискват ръководството на Учител. Върху дадените Записки се дава само пример за това как съзнанието устремено към Учителя може, без да ходи на училище, да получава това, което никое училище в света не е в състояние да даде. Обикновените знания могат да се получат в училище. Необикновеното знание - от Нас. Течението на еволюцията се утвърждава не в монотонност и еднообразие, а в многостранност. Много цветя има в Моята градина и всяко цъфти със своя цвят. Ако личността е временно явление, то Индивидуалността на духа е явление законно космическо и постоянно. Йерархията на Светлината се състои от Велики Индивидуалности. Затова индивидуалното начало, космически индивидуално, е заложено от Нас като основа на еволюцията. Но тази индивидуалност, Индивидуалността на духа няма нищо общо с егоцентризма, егоизма на личността и проявите на егото в човека. Говоря за безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност на човека. Нея Утвърждаваме и върху нея Изграждаме еволюцията на човечеството. Личността на човека по подобие на пролетните листа и цветя се ражда всяка пролет, за да изчезне през есента и да бъде отнесена от потока на живота в необратимото, но самото дърво не умира. Така и Индивидуалността на човека наподобява дърво на живота. Запомнете: да се строи здраво може само върху Основите, всички останали постройки ще бъдат върху пясък. Ще Укажем методи и пътища за получаване на непосредствено знание и Отваряме вратата за всички, които искат да следват Нашите Указания. "И Ние Отваряме вратата".

263. (19 май). Психическия апарат на човека може да се оприличи на киноапарат, върху лентата на който се отпечатват вибрациите на външната среда. Към каквото е насочен обективът и звуковата установка, то се и фиксира. За регистриране на звуците е нужна известна тяхна изолация. Направлението на цялата апаратура се дава от оператора. Така и чистият филм на съзнанието, можещ да възприема звуци, цвят, светлина и освен това мисли и чувства, и въобще всички вибрации от тяхната скала на изтънченост и огненост, ги отпечатва в съответствие с качеството и изтънчеността на апарата на човешкия дух. Тези апарати могат да бъдат различни: добри и лоши, прости и редки, дефектни и изправни, даващи чистота на тона и звука или непритежаващи отчетливост. Тяхното разнообразие варира до безкрайност, но всеки човек върти своя филм на живота и го отлага в Чашата. Отпечатвайки лентата на живота той в същото това време се явява главен изпълнител на главната роля, централна фигура на филма. Само Безмълвният Регистратор в него единствено Гледа, без да взема непосредствено и пряко участие в мистериите на живота, макар и да се Явява Този, заради Когото той се извършва. Постоянството и непрекъснатостта на течението на живота, и постоянната работа на психokinoапарата на човешкия дух трябва да се разбере като непременно условие на живота. Въпросът е само в това как се отпечатва и какво. Филмът ще фиксира това, към което е насочен апаратът на духа и лещата на съзнанието ще бъде като обектив, възприемащ вибрации от определен порядък: светлинни, звукови и така нататък. Нагласата на лещата на съзнанието е толкова важна, че може да седиш в стая, където хората разговарят и насочвайки я

навътре в себе си или съсредоточавайки я върху нещо навън, ненамиращо се в дадената стая, може да не видиш и да не чуеш нищо от това, което става наоколо. Операторът се намира вътре в човека и апаратът на духа му се подчинява. Властта над своя микрокосмос и неговите способности лошо се осъзнават от човека. Всичко се приема като такова без задълбочено обмисляне и анализ. Но ако се вземе например способността на речта, огненото значение на звука, буквите, думите и човешката реч, нейното въздействие върху вибрациите на собствената нервна система и на тази у другите хора, ако се помисли за милионите години съществуване на неми раси, то може да започнете да разбирате, че ключът от мощта на огненото въздействие на звуците е в ръцете на човека. Направете опит: говорете спокойно и бавно, влагайки във всеки звук мощта на утвърденото спокойствие и събеседникът ще стане спокоен. Говорете развълнувано и раздразнено и той ще се раздразни; говорете изпитвайки страх и безпокойство и човек с цялата своя нервна система ще вибрира в унисон. Звуците на човешката реч покрай самия звук носят в себе си отпечатъка на емоционалното състояние на човека и наслоенията от мисли, които ги съпътстват, и вибрациите на аурата. Въздействието на човека върху всичко обкръжаващо: върху хората, животните, растенията, вещите, средата, пространството е мощно. Когато това се прави съзнателно мощта на въздействие се усилва. Тя нараства според нарастването и усилването на огнения потенциал на човека. Става не само фиксация на вибрациите с помощта на киноапарата на духа, но и активна репродукция, и освен това активно ново творчество, проектиращо и изпращащо своите плодове в обкръжаващата среда и пространство. Сложен и чуден е човешкият апарат и потенциалът на неговите възможности е безпределен. Помислете само как писателят или поетът със своето въображение създава в Невидимия Свят цели филми на животите на своите герои - ярко, картинно, в цветове и така живо и жизнено, че даже облечени в думи и отпечатани върху хартия, тоест лишени от значителна част от своята видимост и жизненост, те все пак мощно въздействат върху възприемащия апарат на читателя. Но колко пък ярък и жив в своята оригинална първична, но завършена форма е този създаден от въображението на писателя свят от образи, отпечатани от него върху страниците на печатните листове. Психолентите сътворявани от въображението на човека могат да бъдат чудни и изумителни. Всички музикални и вокални произведения не са нищо друго, освен зафиксирани психоленти от звуци, записани или създадени от въображението на човека. Човекът е признат творец. Неговият микрокосмос е най-чудният и най-сложен апарат, създаден за творчество и еволюиращ в Безпределността за безпределно развитие на тази творческа мощ. Творчеството е съдба и предназначение на човека. Човек трябва да познава самия себе си, своите възможности, своя потенциал и своето предназначение във Вселената и да го осъзнае. Приветстваме творчеството в каквото и да било, където и да било и както и да се проявява то, ако не е от тъмнината. Тъмните също творят. И ако светлото творчество носи със себе си светлина, то тъмното носи тъмнина. Всичко, което се психотвори от човека е реално. Всичко което излиза от човека има в своята основа проява на енергии от определен порядък, тоест това, което действително съществува. Всичко което излиза от човека и се твори от човека в сферата на неговите мисли, чувства и емоции може да бъде видимо именно на плана, невидим физически. Всичко тайно тук е явно, ярко и оцветено видимо там. Затова човек трябва добре да помисли за това, на което е творец, творещ непрекъснато и постоянно, тъй като отговорността за продуктите на своето творчество носи върху себе

си той сам, техният творец. Ние Наблюдаваме творчеството на любимите ученици и се Радваме, когато то върви в съзвучие с красотата. Запомнете: психокиноапарата на човешкия дух притежава способност да запечатва явленията и способност да ги проектира. За проектиращата способност на съзнанието, проявяваща се активно човекът носи особено сурова отговорност. Затова Казвам: “Творете с Красотата”.

264. Сине Мой, Владиката Усеща твоя устрем и Отговаря съзвучно. На каквато вълна поискаш да настроиш себе си, на такава и получаваш отговор. Преданието за престарелия Апостол, който достигайки дълбока старост повтарял само думите: “Деца, обичайте се един друг”, има дълбоко значение. От цялото Учение на Спасителя той някак е извлякъл най-важното, неговата квинтесенция, стълба, върху който се изгражда всичко и около който се върти всичко останало. Построеният на вълната на любовта своя устрем получава най-близкия отговор. За какво са мъдруванията, за какво са заобиколните пътечки, когато съществува най-краткият път. Старата формула “Възлюби Господа твой с целия си разум” остава както и преди в сила. Може само да се поясни: Господа, Господаря, тоест Владиката. Именно любовта към Йерархията ражда непосредственото Общуване. Древната формула: “Оставете на Мен отмъщението и Аз ще Въздам” Ние разширяваме и вземаме нейния друг полюс: “Оставете на Мен любовта и Аз ще Въздам с любов”. Така всяко сърце пламти с качеството на огъня, който му е по-близък и свойствен. Има много качества и свойства, проявявани от сърцето, но любовта е най-голямото от тях. Не е ли устремената любов, която подбужда духа да се намира часове в Общуване с Възлюбения на разстояние хиляди километри и по тези нишки на връзка да получава стократно? Сине Мой, чувството на любов към Владиката може да се усили и да се усилива безпределно, тъй като с нея и ще преуспееш и ще достигнеш това, което да достигнеш по друг начин няма да са достатъчни човешките сили. Тъй като любовта е сила, любовта е извор на непобедима мощ, тъй като любовта е това, върху което се държи света. Ще преуспее с любов и ще достигнете с нея. В Лъчите на Моята Любов вървиш неизменно с царствения път на победителя. Само тя ще даде неизчерпаеми сили да се преодолее всичко. Обичайте Ме и вашата сила ще расте в пряко съответствие с вашата любов. Обичайте, обичайте, обичайте, ако искате да достигнете. Наситени с пламъка на това чувство ще го излъчвате към всичко обкръжаващо, както Слънцето - своите лъчи. Не може да се обича Владиката и да се ненавиждат светът и хората. Настройката на микрокосмоса се проявява в неговите излъчвания. Затова Казвам: “Въздигайте се към Йерарха с любов”. Ще Ме видиш с любов. За обичащите Ме няма разстояние. Не е толкова голяма заслуга да обикнеш Учителя, когато Той е наоколо, във физическо тяло, отколкото е голяма тя когато сърцето знае, признава и обича невидимия, Далечен и Незнаен Учител. Заслугата на сърцето е огромна на невиделите, но признали. Така с любов ще влезете в Моя Свят и ще станете синове на Светлината. Всяко чувство гори със свой цвят. Общуването може да бъде златно, сребърно, синьо, розово, с една дума във всички цветове по висшата скала. Възможно е да се придаде цвят на Общуването по съзвучие с настройката на сърцето. На качества съответстват ауричните цветове. Възможно е също да се укрепват качества с цветни лъчи и чрез обгръщане на себе си с излъчване от определен цвят. Предметът на Светлината е изучен едностранчиво от съвременната наука. Физиката още не познава психомеханиката на цветния лъч, но ще я узнае. И тъй, за днес да запомним: любовта е най-близкият и най-прост подход към Учителя и в това е и трудността.

265. (20 май). Главното е - не привличайте внимание към себе си. Някои периоди в живота трябва да се преминат незабележимо и мълчаливо, извън вниманието на хората. Човешкото внимание разкъсва защитното облекло на духа и лишава организма от защита, когато заградителната мрежа в процеса на преустройството на организма още не е достатъчно укрепнала. Тълпата може да възвиши и издигне човека в очите на хората и може да го унижи и стъпче. Аурата трябва да укрепне дотогава, че да издържи прибоа на човешките въздействия без особена вреда и ущърб. В противен случай заболяването е неизбежно. Преди да е завършило укрепването на аурата не трябва да се излиза на арената на откритото обществено Служене. Засега тя трябва да се укрепва съзнателно, правейки я с усилия на волята невъзприемчива към забелязваните въздействия. Това въздействие е много лесно да се забележи в съзнанието и да се парализира или неутрализира, постепенно приучвайки се да се усилват защитните свойства на заградителната мрежа. Разбира се, Образът на Учителя, ярко представян в съзнанието, представлява най-добрата защита, тъй като от една страна той напъга енергиите на духа, а от друга със своите излъчвания мощно въздейства върху всичко обкръжаващо и гаси враждебния пламък. В много религии се указва защитното значение на молитвата и обръщението, при което някои висши духове или светци се именуват просто защитници, застъпници, застъпнички и охранители. В сказанията и легендите пряко се указва, че даже прославянето на името на избрания дух освобождава от тъмното присъствие или влияние. В Учението се указва и това, че седмokratното повтаряне на Името на Учителя незабавно парализира злобните енергии на служителите на тъмнината. Но в тази беседа се има предвид не толкова нападенията на тъмните, колкото масовото въздействие на тълпата, когато вниманието ѝ е насочено към служителя на Светлината. В повечето случаи, даже когато тълпата възнася човека това въздействие е хаотично, тъй като излъчванията на обикновените хора са дисхармонични. И човешката любов, и ненавистта са уморителни както във всеки отделен случай, така и в случай на колективно влияние. Изтънчената аура остро възприема чуждите излъчвания и болезнено реагира на тях, ако бронята на духа още не е укрепнала. Затова е заповядана грижовност един към друг между Моите деца. Много лесно е да се раните един друг и да си нанесете вреда. Обикновените хора са много бързи и умели в нанасянето на остри удари по аурата. Трябва внимателно да се наблюдавате, за да не нараните психически хората. Ако можехте да видите колко вреда си нанасят един на друг хората и колко мъка си причиняват, бихте могли да се учудите. И болшинството даже и не могат да се оправдаят с това, че не знаят какво творят, тъй като знаят прекрасно какво правят и съзнателно нанасят удара. Много още неразумни действия има в човешките взаимоотношения и малко грижовност, търпимост и пощада един към друг. Нанасяйки рани на другите по този начин поразяват себе си и разкъсват своята аура. Затова са толкова малко щастливите хора. Нанеслият рана на брата си по този начин отдава себе си на съдията и не се освобождава от него дотогава, докато не заплати всичко, до "последния квадрант". Някои периоди от живота трябва да се преминат мълчаливо, без да се привлича вниманието на хората към себе си.

266. На човека се дават много животи за усъвършенстване на Земята, тъй като за един живот да се достигне е невъзможно. Не може изведнъж да станеш съвършен. А кой е съвършен? Възходът се състои в изживяване на недостатъците, слабостите, пороците и страстите при условие на неотклонен устрем към целта при всякакви

обстоятелства и във всяко положение; кръстът на миналото всеки носи върху себе си. Ако той не се вземе със себе си за изживяване, движението напред става невъзможно. Но колкото и да е лош човек, ако у него има желание за усъвършенстване и ако има настойчивост, упорство и постоянство, той може да върви и може да достигне. Не трябва също да се смущавате, ако изживяването протича бавно. Това което се е натрупвало хилядолетия е трудно да се изживее в един живот. Потискането не довежда до целта, а предизвиква само усилен рецидив. И на човека става по-тежко, отколкото е било. А Аз Казвам: “Вървете без да се смущавате от нищо”. И нека вашата крачка бъде неизменна, а главно нека тя да не губи своя постъпателен ритъм. Нека проявата на неизживените недостатъци да не нарушава ритмичното движение напред. Паднал си, веднага стани и върви, без да се смущаваш, без да се измъчваш, без да обезсилваш себе си заради падането и с мисли за него, но укрепвайки в движението, непрекъсвано от никакви условия и прегради. Ако вие бяхте добри и без недостатъци, за какво щеше да е тогава целият труд на духа. Така наричаните добри хора понякога са изпълнени дотолкова със своята доброта и съвършенства, че място за Учителя в съзнанието им вече не остава. Вие, изпълнените със своята праведност и задоволяващи се със своята доброта, самоудовлетворените, вие не сте нужни на Учителя. Той няма накъде да ви води. Не сте нужни и вие, мъртво, упорито и тъпо успокоили се върху достигнатото. Трябва да се усети противоположния полюс на утвърждаваното качество, за да се утвърди неговия положителен полюс. Студените и горещите са пригодни за еволюцията, тъй като се придвижват по закона за полярността. Това не означава потапяне в тъмнината на изживените страсти, а усещане на бездната, когато си на нейния край. Да отстъпиш е възможно, но има някаква граница на падението, след която да се вдигнеш вече не можеш. Затова изживяването става по пътя на постепенно освобождаване на съзнанието от властта на нежеланото явление над него. Трябва да се разруши очарованието и притегателната сила на съблазънта и да се утвърди собствената власт над всички движения на материята в обвивките. Ще има победа, ако на нищо не се дава власт и господство над себе си. Нека нищо ставащо с вас да не бъде в сила да наруши ритъма на възходящото ви движение: нито доброто, нито лошото, нито радостта, нито мъката, нито успеха, нито неуспеха, нито лекостта на живота, нито трудността, нито богатството, нито бедността, нито здравето, нито болестта, нито денят, нито нощта, нито животът, нито смъртта, нито каквото и да било друго, но също двойствено. И тогава вашата крачка към бъдещето ще стане ненарушима крачка. Учителят е неизменен, учете се на това и вие: да бъдете неизменно и еднакво устремени в огньовете на противоположните явления на живота. Огньовете на духа се закаляват при смяната на горещина и студ, при смяната на полюсите на противоположностите, проява на които върху плана на двойствеността представлява самия живот.

267. (21 май). Когато дойде твоето време, а то ще дойде, вече няма да е нужно да разпиляваш своите енергии настрани: всичко трябва да бъде съсредоточено в главното направление, макар и по различни канали. Тъй като тогава ще настъпи и Моето време и служенето на всеки носител на Светлината трябва да стане пълноценно и монолитно устремено. Личното ще се замени изцяло с Моето: свое няма да има. Великото Служене на Общото Благо изисква всички сили на човека. Ще е нужна готовност да се отдадеш изцяло на Мен. Това и ще бъде ненакърнения подвиг.

268. Съзнанието на човека е място на среща на всички светове. В съзнанието плътният свят и Надземният Свят се съчетават. Чрез анализ на вътрешния свят на човека може да си представиш пространството на висшите измерения и да разбереш разликата между него и пространството на трите измерения. В обикновеното пространство вещите заемат определено място и се измерват с разстоянието една от друга. Дължина, широчина и височина са земни мерки. Надясно, наляво, нагоре и надолу са ориентир на посоката. Всичко е просто, ясно и привично, и до всичко може да се докоснеш с ръка или да го видиш. Но законите на вътрешния свят са други. Щом като съзнанието се потопи в него, обичайните мерки незабавно изчезват. Къде се намира вашата представа, да кажем, за цъфтящото дърво - нагоре или надолу, надясно или наляво? То е, то съществува, него даже може да го видиш с ясновиждащото око, но къде? В плътния свят го няма. Единствен ориентир за предметите в Тънкия Свят се явява съзнанието на човека. Само спрямо себе си може да осъзнава или да възприема той тези предмети. Можеш да си представиш Земята или да я видиш голяма или малка и във всяко положение спрямо гледащия. Къде в огромното пространство е горе и къде е долу? Къде е север и юг? Къде е утро, ден или нощ? Можеш да си представиш себе си във всеки миг във всяка точка на пространството, във всяко място на земното кълбо. Обичайната условност не съществува за вътрешното съзнание. Духът може да пребивава вътре в себе си и извън плътните условия, излизайки чрез вътрешното съзнание в просторите на Тънкия Свят. Вие виждате с тънкото зрение цъфтящо дърво. Колко е високо? Къде е то? С аршин не можеш да го измериш. Вместо него можеш да си представиш хиляди други образи на това същото място. На кое място и къде? Къде е това място? Това място именно е пространството на четирите измерения със своите закони и мерки. Разбира се, телата в плоскостта на четирите измерения имат и величина, и тегло, и обем, но в други мерки. Тъй като даже и плътните тела са относителни, тоест ние ги определяме само по отношение към нещо друго, тъй като даже те не притежават абсолютни мерки. Когато се осъществи Общуване законите на плътния свят отстъпват на втори план и се проявяват законите на Тънкия Свят или на тънките енергии. Нас ни разделят хиляди километри, но все пак в съзнанията си се допираме. Твърдината е далече и все пак в съзнанията си можем лесно да представим себе си в нея, пренасяйки се там мислено и вече оттам да гледаме даже своето тяло, намиращо се някъде на хиляди мили. Как и с какво да се измерват чувствата и емоциите? Те също не подлежат на земните мерки и още повече мисълта. Всичко това са явления от тънък порядък, непоместващи се в рамките на трите измерения. Голям дом, голяма река и голяма любов – така едно и също определение се прилага към несъизмерими вещи или явления, към явления от различни светове, от различни плоскости на съществуване. Реката може да се измери в километри, но с какво да се измери любовта? За месец или за година може да се построи дом, но във въображението той може да се създаде мигновено и той ще съществува на невидимия план. Някои вещества са непроницаеми напълно или частично, но това е на Земята. Законите за проницаемост на тънките слоеве на Невидимия Свят са напълно други. Съзнанието може да проникне почти през всичко. Но това същото съзнание ще се спре като пред непроницаема преграда пред огнения заградителен кръг, създаден от по-силното съзнание. Низшето и тъмно съзнание няма сили да проникне в изтънчените слоеве. На Земята може да се пробие дори скала, но съпротивлението на висшите слоеве за низките съзнания е непреодолимо. Човек стои здраво на Земята, някой път

даже е трудно да го преместиш от мястото му, ако той не поиска. Както сухите листа мигновено се разпръскват от вихъра, така и низшите духове, тълпящи се наоколо, могат да бъдат пометени от огнената воля на високия дух, ако възникне нужда от това. Защиатавайки достойните от тъмните нападки, адовите пълчища на низшите духове могат да бъдат разсеяни. Но все пак, къде е горе и долу там? Освен да наречем долу всичко, което се привлича към или е близко до Земята, а горе - устременото нагоре от земните условия и земните възжеления. Трябва да се привиква в съзнанието към разликата между световите като се знае, че в действителност те се допират тясно. Единият е неотделим от другия, единият влиза в другия като негова неотменима част. Явленията на Тънкия Свят са по-пластични и се подчиняват по-свободно и лесно на волята на човека, който познава неговите закони и условия. Но за опознаване на тези условия обичайните представи трябва да се отхвърлят. Явленията на Тънкия Свят могат и трябва да се изучават, тъй като след смъртта преминаваш в този Свят не за смърт, а за живот.

269. Учителят Говори за мир. Учителят Говори да имате в Него мир, мир, който е над всяко разбиране. И мъжеството, и спокойствието, и равновесието, и останалите качества са само средство или пътища, водещи към реализацията на този особен мир вътре. Този мир не е от този свят, а от Владиката, от Света на Владиката и когато той е достигнат мирските вълни вече не могат да го разколебаят. Той не идва от разсъжденията на разсъдък и не се поражда от земните чувства. И на Земята той не може да бъде намерен, тъй като той е от по-високо, той се спуска като благословия от Висшия Свят, като дар от Йерарха. Този мир земният свят не може да даде. Не могат да го дадат и хората. Той може да бъде даден само от Учителя. Той ще бъде признак на достигнато единение и сливане. Този мир представлява достояние на съзнанията, пребиваващи някъде във Висшите Сфери на Надземния Свят. Този мир може да се донесе на Земята и неговите вибрации да докоснат съзнанията на хората. За да дадеш на хората трябва да имаш. Благословени са тези духове, които могат да дадат неземния мир на земния свят. Противоположното на Армагедон ще бъде Епохата на Светлината, Огъня и Мира. Този мир не е покой на безделието или удовлетворението от достигнатото, не! Това е такова състояние на съзнанието, когато суетата и нейната власт над съзнанието губят своята сила, когато диханието на Вечността докосне духа и Вечното започне да звучи в съзнанието. Царството на Безмълвния Свидетел е именно царството на този Мир. Шумът и бъркотията, вълненията и вихрите на материалния свят затихват на неговия праг. Това е сферата на енергиите с висше напрежение, където земните гласове вече не се чуват. На Изток това състояние се нарича Нирвана. Нирвана не е успокоение, а напрежение с такава интензивност, че движението става незабележимо; както турбината въртяща се със страшна бързина изглежда неподвижна за окото. Обикновеното съзнание вече не улавя тази бързина на огненото движение на духа и възприема състоянието на висше огнено напрежение за неподвижност или покой. Ще наречем този Мир състояние на съзнанието на висшето огнено напрежение на духа. Неподвижност, покой и пустота в Космоса няма: колкото по-високо, толкова по-напрегнато. Всички качества на духа синтетично се сливат в единната проява на Светлината, както цветовете на спектъра - хармонично в единен лъч. И тази хармония, този синтез от качества, тази симфония от качества, осъществена в духа, представлява необходима съставна част на този Мир, който е над обикновеното човешко разбиране.

Затова Казвам: “Приемете Моя мир. В него има Светлина, в него има Светлина за света, в който живеете вие”.

270. (22 май). Сине Мой, пътят на следването на Светлината води към единния Връх и затова във всяка своя точка той има различна височина, указваща за нивото на съзнанието. И това, което представлява достижение за един, може да бъде недостижимо за друг и отдавна изминато и оставено назад за трети. Затова не трябва за моята свобода да се съди по чуждата свобода и обратно. Даже и да се оценява другото съзнание, изхождайки от себе си, не може. Безпогрешната оценка може да бъде само една, а именно: върви ли даденото съзнание назад, стои ли на място или се движи напред. Но и за това е нужно добре да се разбере състоянието на ближния дух. Приветстваме ентузиазма, тъй като той придвижва съзнанието и го извежда от състоянието на застой. Приветстваме всичко, което привежда човека в състояние на напрегнатост на центровете. По тази причина Учителят изисква да се влага във всичко най-доброто качество на изпълнение. Само при това условие центровете могат да бъдат напрегнати. Правете всичко, заостряйки вниманието си и се старайте да го изпълните най-добре. Зоркостта и бдителността предизвикват също проява на напрегнатост. Трябва твърдо да се разбере, че бързането, безпокойството, припряността, суетата са разрушителни и нямат нищо общо със съзидателното и полезно напрежение. Може да се придаде бързина и дори много голяма, но без ритъм тя се превръща в хаотично бързане, износващо нервната система. Но ритъмът на напрегнатата бързина дори вървящ в crescendo е хармоничен и допустим. Сънливата вялост и безразличието на безделието са особено вредни. Работа, работа, работа, винаги напругаща центровете, винаги с висше качество, е като смазка за сложната машина и гориво, което я подхранва. Често обвивките протестират, тъй като на тях им е скъп покоят. Ленивото физическо тяло ще умре и неговият притежател ще отиде в Тънкия Свят с лениво спящи центрове, и в същото това сънно състояние, но още по-задълбочено, той ще влачи жалко полусъзнателно сънно състояние в Надземния Свят. Неактивните центрове, несъбудили се през живота на Земята, няма да отпечатаат върху себе си вибрациите на Тънкия Свят. Отсъствието на напрежение, пораждано от стремежа към повишение на качеството на всичко това, което се прави от човека, ще даде своите горчиви плодове. Отсъствието на съзнание в Тънкия Свят е право пропорционално на отсъствието на напрежение, нагнетяване и обременяване в земния живот. Затова колкото по-зле, толкова по-добре, колкото по-трудно, толкова по-близо до целта и колкото по-напрегнато, толкова по-огнена е дейността на тънките центрове и толкова по-пълнен е съзнателният живот след смъртта. Отношението към труда трябва да се преразгледа. Отношението към живота трябва да се преразгледа. Отношението към напрежението и обременяването с обстоятелства трябва да се преоцени и да се помни, че само в непосилно напрежение се достига състояние на непрекъснатост на съзнанието, представляващо достижение на Архата. Трудещи се и обременени от непосилен товар, благо на вас. Елате при Мен, тъй като сте заработили правото си на безсмъртие, несломими се духом под тежестта на товара. Трябва да устоите духом в непосилното напрежение, ако искате да достигнете.

271. (23 май). Разликата между това, което човек представлява и това, което той трябва да бъде може или да се увеличава, или да се намалява. Първото отдалечава, второто приближава към Учителя. Не можеш да се приближаваш към Учителя, увеличавайки тази разлика. Да се приближаваш отдалечавайки се не може. Но неуспелите в живота често забравят за това и стремейки се към Учителя допускат

действия, недопустими и неутрализиращи постъпателната сила на устрема. Вярно е, че сред доближилите се до Мен няма свършени, но някакъв определен морален кодекс трябва да бъде съблюдаван. Слабостите са страшни не сами по себе си, а с това, че те могат да завладеят съзнанието и да го поробят. Това подчиняване започва незабележимо и в това е главната опасност. Човек я забелязва едва тогава, когато силата на течението на потока, отнасящ го настрани от Учителя, става толкова увеличащ, че съзнанието вече не е в състояние да се справи с него. Затова е нужна постоянна зоркост и бдителност по отношение на своите действия, за да не се попадне отначало в средата на потока, а после и в бездънния водовъртеж. Тези вихри и водовъртежи на средата са много характерни за Надземния Свят и слабите духове биват отнасяни от тях както сухите листа - от вятъра. Тяхното твърдо противопоставяне се изработва и утвърждава на Земята, но съвсем не с допускане на желанията и стремежите на астрала. Именно той, пораждайки астрални вихри в своята сфера се въвлича от подобните им вихри в пространствените водовъртежи. Пространствените водовъртежи са много опасни, тъй като могат да увлекат слабия дух в бездната, откъдето вече няма измъкване. Силата да се противостои на астралните влечения, може би малко оценявана на Земята, в Надземния Свят има решаващо значение, тъй като всички вихри, породени някога от астралното тяло на човека и показващи, че вибрациите от този порядък са му свойствени или привични, в Надземния Свят отново се предизвикват в него лесно и отново от вихрите на съответните слоеве по закона за съзвучието и магнитното притегляне на родствените явления. Затова там неочаквано за себе си може да се озовеш сред много нежелателни съседи или неочаквани условия поради това, че поддавайки се на едни или други импулси или влечения на Земята човек не е придавал на това необходимото значение, бидейки зает с маса всевъзможни дела. Но земните дела ще свършат и вече няма да има с какво да се ограничават влеченията на астралното тяло и човек остава лице в лице със самия себе си, с всички енергии, които той е породил и привел в движение през живота. Той ги е породил, той трябва и да ги убие, тоест да ги подчини, да ги обуздае или да изчерпи върху себе си цялата сила на тяхното вече с нищо не отвлечено или не ограничавано въздействие. Това явление наричат среща с Стража на Прага, когато всички творения на човека, приели явни и видими образи, с обратната сила на магнитното притегляне се устремяват към него, към своя създател. Да изчерпи, да потуши, да разрези или неутрализира тази акумулирана или изострена сила на собствените въжделения, страсти, пороци, недостатъци и слабости трябва самия техен създател в момента на тази фатална среща със самия себе си, с обективизираната същност на своя астрал. Трябва да срещне и трябва да победи, тъй като поражението е немислимо. Този, който на Земята е привикнал към тези победи, към обуздаване на вилнеенето на буйната и неудържима астрална обвивка, ще издържи тази страшна борба без да се колебае, без да отстъпи и без да се страхува за изхода. Но тези, които са допусkali разпуснатостта на астрала на Земята, ще се окажат в незавидно положение, тъй като няма да има какво да противопоставят на концентрираната и изострена сила на тези енергии, които неразумно са натрупвали и отлагали в камичната същност на своя собствен микрокосмос. Затова Казвам: обуздаването на всички движения в своята собствена астрална обвивка, контролът над тях и безжалостното им и сурово подчиняване на волята представлява въпрос от най-насъщна необходимост. Трябва най-после да се помисли за бъдещето, което сега изковава в себе си от всичко, което твори човек.

Всяка, даже и мъничка победа над себе си, над своите обвивки вече има значение за утвърждаване на властта в своя микрокосмос над всичко, което се намира в него. Незнаещите могат да допуснат грешки, но този който знае е длъжен да устреми всички сили на своя дух към това да достигне победа, тъй като знае какво иска и за какво е нужна тя толкова настоятелно. Астралните вихри не трябва да се допускат в себе си и не трябва да се заразяват от тях, когато те пламват в другите. Тази област на явленията трябва да се овладее тук, на Земята, тъй като там вече ще бъде късно да се учите. Там трябва вече да се действа решително и твърдо, използвайки опита и силата, придобита на Земята в постоянна и упорита борба със самия себе си, тоест със своите низши обвивки. Те принадлежат на човека, той е техен господар, а не роб и на него е дадена власт. Но колко често човек предава властта над своя микрокосмос на своите обвивки и сам се озовава в положението на роб, когото те неистово дърпат насам-натам и над когото господстват. Погледнете пианицата, наркомана и картоиграча и ще видите ярки примери на това унижително поробване. Всички ужаси, породени от човешките пороци, се извършват в помраченото състояние на безпросветното, безрадостно и безнадеждно робство на своите обвивки. Тъй като има известна степен на падение, след която да се вдигнеш е невероятно трудно. И тогава имаме примерите на инволюция на духа, извършваща се от живот в живот. Особено е опасна тя когато не е осъзната. Но Учителят Казва: от всяка точка на пътеката на злото може да се обърнеш към Светлината. Желанието за усъвършенстване и подобряване ще бъде подкрепено. Но вие, които познавате пътя на Светлината и все пак се подчинявате и отстъпвате на своя астрал, не забравяйте за вашата отговорност пред самите себе си, пред хората и пред Учителя. Астралът трябва да бъде победен и подчинен на всяка цена.

272. Сред необятния широк свят, сред множеството от хора, сред многото народи в безкрайното пространство на всички планове на Битието опората е една – Учителят. Едни изобщо нищо не търсят, други търсят и не намират, трети търсят, но сред плътните условия и търсят плътни явления, и сред тях немногото знаещи за Учителя могат да бъдат наречени намерили. Търсенето е свършило, пътят е пред тях. Пътят е намерен. Намерилият дотолкова привиква към него, че на него му е даже трудно да се представи, че другите в тяхното огромно мнозинство не познават никакъв път и живеят просто така, водени от кармата. Това обстоятелство не трябва да се забравя, то трябва да се отчита при съприкосновение с хората, тъй като разминаването на съзнанията е твърде огромно. Трябва да разбирате и да цените какво съкровище притежавате и да го пазите. Учителят е един. Други Учители няма. Има други Велики Учители, но Учителят - Отец, запалил съзнанието, е един. Комическият Отец е един за цялата Безпределност. Той е звено във веригата на Йерархията, след Него е Повисокият от Него, но Той е Отецът, дал живот на разума и положил стъпалото на самосъзнание. Космическият Отец се почита с Мисъл, Слово и постъпки. Него няма кой да Го замени. Учителят е единственият Застъпник, Приятел и Отец.

273. (24 май). Постоянното предстоене довежда до осъзнаване на Великото Присъствие. Присъствието на Владиката в духа става неотменимо достижение. То се ражда постепенно, все повече и повече обхващайки съзнанието и ставайки по-ярко. И тогава Великото Дело става възможно. Този процес започва с малкото, донасящо огромни следствия. Отначало нещо, смятано за важно, се върши сякаш в присъствието на Учителя, когато Неговият образ ясно и отчетливо е представен в третото око. Тази яснота постепенно се усилва, придобивайки все по-жизнени форми. Когато това е

направено, това “нещо” се изпълнява така, сякаш Учителят стои до вас. Отначало това се извършва по отношение на делата на Учителя или в моментите на Общуване, обръщение или молитва. Но след това в хода на растежа на съзнанието, когато се достига състоянието на постоянна молитва или осъзнаване на Близостта, усещането на Присъствието става непрекъснато. Но трябва съзнанието да съответства. Съответствието се съдържа в мислите, думите и действията. Пред Великия Лик поведението не може да бъде обичайното. Следователно целият живот става необичаен. Отначало се вършат заедно делата от особено значение, донасящи плодовете, отбелязани с печата на духа на Йерарха, после – всичко, тъй като няма нито голямо, нито малко и всичко има значение, и на Владиката може да се посвети целият живот, всички мисли, всички чувства и всички действия. Докато това състояние още не е достигнато може да усилявате себе си с осъзнаване Присъствието на Учителя в духа в тези моменти, които имат особено значение в живота на ученика. Всъщност трябва да се осъзнае, че Владиката не е някъде зад планините и далече, а до вас, а близко и Вижда, Чува и Знае всичко, ставащо с ученика. Трудно е да се строшат преградите на ограниченията на триизмерното пространство, които за духа не съществуват. Движенията на духа са мълниеносни и извънвременни именно затова, защото за него няма разстояния и тези движения не могат да се измерят с часовник в ръцете. За да се изпълни земна работа, за да се отиде или пропътува някъде е нужно време, но за делата на духа, изискващи понякога немалко енергия, време в земното и обичайното му разбиране не е нужно. Затова и осъзнаването на Присъствието на Учителя в духа се измерва не с часове, а чрез сърцето и неговите усещания. Когато творим заедно, тогава продуктите на нашето съвместно творчество са особено наситени с огън. Ръката на Йерарха, приложена към творчеството, му придава неповторимо своеобразие и оттенъци. И силата на въздействие на продуктите на това творчество върху хората е огромна. Мястото няма значение. Тук ли ще се осъзнае Присъствието, там ли или някъде другаде, не е важно. Важно е да се осъзнае, че Общуването се извършва в пространството на висшите измерения, в сферата на духа. Ограниченията на плътната материя се помитат. И когато настъпи смъртта и духът се ражда за нов живот в Надземното, тази връзка, освободена от веригите на физическия свят, се обостря особено и става реална, ярка и видима. Тук тя е видима при условие че са отворени центровете или при частично пробуждане на един от тях, но там, където невидимото става видимо, Учителят става още по-близко. Учителя може да се види бързо и на Земята, утвърждавайки Неговия Лик в третото око, но за това се изискват предишни натрупвания. Затова утвърждаването на Лика в съзнанието изисква постоянна и продължителна работа и напрежение. Даваните Записи са резултат от осъзнаване Близостта на Учителя в духа и утвърдено Общуване. Но степенята, когато Общуването се съпровожда с проявена видимост на Учителя, е още по-висока. Това се предшества от много условия и едно от тях е разликата в напреженията на аурните излъчвания. Не всяка аура може да издържи това напрежение. Сътресението може да бъде твърде болезнено, ако е преждевременно. Но Учителя ще види всеки вървящ към Него, когато дойде неговото време. Осъзнайте невидимото Присъствие на Учителя в духа и очаквайте нечакано.

274. (25 май). Моето време не е дошло, но ще дойде. Царството на Светлината не е настъпило още, но ще настъпи. Все още тържествува злото, но то вече няма корен. Плаванията на злото ще стават с времето все по-кратки, тъй като хранителната среда

за него започва да се изчерпва. Когато плодородието на Земята се изчерпи, тя престава да дава плодове. Същото ще стане и със злото. Ние Поражихме самата същност на злото и Поставихме край на неговото безпределно разпространяване. Несъвършенствата ще си останат в света, но йерархия на злото няма да има. Обезглавена нея все още я има и продължава да вреди. Но скоро и на това ще дойде краят. Големи промени идват в света. Старата закваска още е жива, но вече не притежава сила. Делата на тъмнината скоро ще заприличат на сапунен мехур. Говоря за бъдещето, тъй като в него, а не в миналото полъхват вече зарите на Светлината. Старата представа за условията на живот ще се наложи да се изостави, за да станете свидетели на немалко неща. Не съдете по повърхността, главните течения са на дълбочина. От тях зависи природата на растителността и климата по бреговете на живота, както от Гълфстрийм - климатът на умиваните от него страни. Теченията на пространствения океан са известни на Нас и те указват скорошна промяна във всичко. Звездите говорят с лъчи на щастието и звездите подготвят по-друга съдба за планетата. Тя е отпечатана на Небето, за да се осъществи на Земята. Знаещи и чакащи, вече е близко.

275. (26 май). Когато ще претегляте достойнствата на човека и неговата ценност за еволюцията помнете, че самоудовлетворената добродетел и общоприетата доброта няма да имат значението, което им приписват хората. Често хора, притежаващи едни или други слабости и недостатъци, са по-годни от така наричаните добри. Как мислите, кой е по-ценен: признаващият и устремен към Учителя грешник или румено добродетелният еснаф, седящ на едно място доволен от себе си и горд със своите достойнства. Затова не отпъждайте тези, които са още далеч от съвършенството, ако в тях има устрем. Главното е равнодействащата на всички енергии все пак да се изразява в явно постъпателно движение. При всички условия старата формула си остава в сила: “можещият да вмести нека да вмести”. При достатъчна устременост, тоест при равнодействаща с определена сила и напрежение, израстъците започват да отпадат и губят своята плътност. Трябва да се прояви търпимост преди да се опитате да отмиете калта от бисера на духа, какъвто има у всекиго. Да се покажат недостатъците или слабостите може, но с любяща и грижлива ръка. Суровост е необходима там, където е налице упорито нежелание да се забележат своите недостатъци или самооправдаване. Най-лошо от всичко е когато извършвайки безнравствена постъпка човек счита себе си като имащ право да прави това или смята безнравствеността за правилна. Половата разпуснатост е извънредно вредна за напредъка на духа. При нейното наличие центровете не могат да се отворят. Не могат да се изграждат проводници на духа, разрушавайки ги. Не може да се очистват обвивките, внасяйки в тях елементи от низш порядък. Не може да се утвърждава властта над астрала, примирявайки се с неговото лудуване. Тази буйна обвивка трябва винаги да се държи със здрави юзди. Привикнала да вибрира в определен ключ тя усилва своята същност и усилва проявите на активност на низшите центрове. Половото безумие, наблюдавано сред хората, е логичен завършек на половата разпуснатост. То завършва понякога с пожар на съответния център и смърт. Много ужаси има сред човечеството. Половата разпуснатост е страшна по своите следствия. От едната страна е аскетизмът, който е нарушаване на законите на живота, от друга е нравствената разпуснатост. Решението трябва да се търси по средата и в условията на пълен контрол над своите емоции. Целта е да се даде живот. Възможността да вместят е завет за малцина. За вървящите по средния път е съветът за овладяване на себе си. Има две положения или изражения на страстите в човека:

първото е когато страстта владее съзнанието и го поробва; второто е когато волята владее страстта и я държи под своя пълен и властен контрол. Може да обичаш скъпоценните камъни, може да се любоваш на тяхната красота и играта на огньовете, може даже да ги притежаваш, но да не бъдеш алчен скъперник, треперещ над тях и погълнат от тази страст. И така е във всичко. Робството във всичките си видове разрушава и особено вътрешния вид робство, робството на своите страсти. Само на овладелия себе си и на победилия себе си е позволено всичко, а на роба - нищо. Мярката за овладяване на себе си и обуздаването на себе си е и мярката на всепозволеност. Астралното робство е най-горчивото от най-горчивите робства. Учете се да извършвате своите дела на свобода, а не в робство. Соломон е бил цар. Той е бил наистина цар на духа. Дух мощен, свободен и мъдър. Той е показал на света пример за това как сред всички богатства на света и възможности да имаш всичко, което човек би могъл да пожелае, може да се запази свобода на духа и да бъдеш действително победител над земните съблазни, тъй като той е победил света. Победата над света се постига в нужда, бедност и мъка, но колко е трудна тя когато кармата дава всичко, донасяйки земни блага и цялата земна власт и богатство. Мнозина са извършвали подвизи в затвора и в отшелничество, и са победили, но са малко тези, които начело на земните царства са извършили това. Цар Соломон и Император Акбар Велики са дали пример на човечеството за това, че духът наистина е непобедим от нищо, даже от царската власт.

276. Разбира се, упорството при лечение на чужда болест трябва да се преодолее в себе си и сякаш да се вземе върху себе си чуждата болка и изтощение. В случай на малък запас от огнена енергия все пак може да се помогне, приемайки върху себе си болестта или изцяло, или частично. Затова към застарели, сериозни и неизлечими болести трябва да се подхожда предпазливо. Умъртвените клетки не могат да се оживят, но астралния образ на болестта може да се пренесе върху себе си. От това следва общувайки с болните преди всичко да се защитиш в съзнанието и след това да се среже съединителната психическа връзка с болния, иначе въздействието на болната аура ще продължава да се отразява тежко. Да се даде енергия може и трябва, но съизмеримо. Равновесието на духа не трябва да се подлага на удар. Даже големите духове са излекували далеч не всички и са лекували избирателно. Ако лечението и помощта се извършват за сметка на законния и неприкосновен запас от психическа енергия, то те са недопустими. (На теб ти беше забранено да лекуваш чрез докосване, тъй като можеха да бъдат подронени силите). Не си струва да излекуваш малкото съзнание, а да разрушиш своето здраве и да подрониш живота на голямото съзнание. Трябва да има съизмеримост във всичко. За лечение трябва самият ти да притежаваш излишен запас от енергия за лечение и да го изразходваш незабавно попълвайки го. Хората са склонни да поглъщат чуждата психическа енергия и да вампирстват, ако усещат нейния запас в някого. Някой я разпиляват, нарушавайки закона за равновесие и съдържаност. Да отдаваш своята енергия на такова съзнание е равносилно на това да наливаш вода в решето: колкото и да наливаш, все ще е малко. Затова Учителят лекувайки е Казвал: "Върви си и повече не греш", тоест не нарушавай закона, защото в противен случай лечението е безполезно, тъй като в края на краищата свободната воля на човека отново ще предизвика същите резултати. Помагайки трябва да се укаже как да се избегнат нежеланите следствия, донасящи болестта. Учителят обикновено е Помагал на тези, които са били способни да възприемат тези указания, иначе

отдаването на енергия е равностойно на това да помагаш на пияница: все едно ще пропие всичко, колкото и да му дадеш. Но помагайте винаги, навсякъде и във всичко: тъй като може да се помага с мисъл и това не изисква такъв усилен разход на енергия, какъвто изисква непосредственото лечение или лечението на разстояние. Бъдете предпазливи при отдаването на енергия на тези, които я разпиляват. Не затова сте се учили. Не затова дълго и с труд сте я събирали, за да я раздадете безумно. Но може спокойно да се даде на човек, който ще се отнесе към това внимателно и няма да разпръсне на вятъра получения дар. Давам Помощ и Изпращам Лъчи, но не на тези, чието съзнание представлява подобие на пробито решето. Проявете предпазливост с изпращаната енергия. Раздразнението, страхът, суетата, безпокойството, празнословенето (празнословието), контактът с неполезна хора, унинието и всички останали отрицателни състояния на съзнанието поглъщат енергията, изпращана от Учителя. На тези, които не могат да я опазят, не Изпращаме. Спомнете си притчата за талантите. Законите за съхраняване и опазване на психическата енергия си остават в сила и сега. Възможно е даже сега тяхното знание да е нужно още повече, тъй като наоколо има твърде много психически тунейдци и твърде много такива, които я разхищават. Не е голяма заслуга раздал всичко да останеш сам нищ и да се оставиш на Учителя. Давайте внимателно и предпазливо. Но когато видите нужда от помощ и готовност да се приеме тя с полза, помагайте.

277. (27 май). За да се помогне на болния е нужно да се знае разположението на ганглиите, тоест на нервните възли или центрове, отговарящи за болния орган. Трябва да се знае какви токове да се изпращат и как: горещи или охлаждащи, тоест положителни или отрицателни. Трябва да се знае как да се поляризира собствения организъм с дишане, как да се концентрира и предава енергията чрез ръцете и така нататък. Но може и нищо от това да не се знае, може да се предава своето желание, изразено в ясна и отчетлива мисъл просто със сърцето. Трябва да се създаде този краен образ картина на желаното следствие и, утвърждавайки я в сърцето, също със сърцето да се внедри в аурата на болния. През това време трябва да се забрави за себе си и да се настрои собственото съзнание в ключа на твърда увереност в ефективността на оказваната помощ. От целителя трябва да произтича бодрост, радост, надежда, загриженост за боледуващия и сърдечна топлина. Сърцето предава своето съкровище, своята енергия на боледуващия, споделя с него най-ценното, което притежава. Изисква се именно да поляризираш себе си до състояние противоположно на състоянието на пациента, за да неутрализираш отначало неговите отрицателни мисли, чувства и емоции, и след това да усилиш положителните, внедрени в неговото съзнание и организъм. Всичко това се прави мислено, напрягайки сърцето. Процесът е реален, тъй като предизвиква голямо изтичане на жизнени сили, тоест на психическа енергия. Резултатите са неизбежни и при това право пропорционални на количеството отдадени сили. Това лечение изисква самоотверженост и искрено сърдечно желание да се помогне. Да се поляризира чуждото съзнание е възможно на всяка вълна. Най-лесно от всичко е да го настроиш като го заразиш със страх, безпокойство, униние и други тъмни чувства, което хората наоколо постоянно правят несъзнателно и автоматично. Но да настройва съзнателно волево съзнанията на обкръжаващите на вълната на благото и добрите чувства може или активно силният и висок дух, или ученикът. Може да се каже, че светлата аура автоматично и без особени усилия носи в себе си светлина и топлина, и радост на другите, а помрачената - мрак. Първото въздействие може да се

усилва безкрайно и съзнателно, но без да опустошаваш себе си. За това трябва просто да замениш в себе си тъмнината със светлина. Лечението на определено лице изисква усилване и съсредоточаване на излъчванията върху определеното лице или даже върху заболелия орган. Заповедта на съзнанието, словесна или мълчалива, но властна може да се добави към процеса. Но трябва волята на целителя да бъде по-силна от волята на болния. Трябва мислено да се разруши или изгори астралната форма на болестта и да се очисти сферата на микрокосмоса от нейните елементи. Да се изгаря може във вълните или струите на пламъка, цвета на който е противоположен на цвета на болестта. Така например в случай на повишена температура и възпалителни процеси е нужен син пламък, при обратните процеси - златист или друг активно горящ цвят. Цветотерапията е наука на бъдещето. Понякога приложението на променливи токове или цветове действа благоприятно, особено ако не е съвсем ясна картината на болестта. Болният орган винаги има мътни, димни и тъмни излъчвания. Те мислено се заменят със светли. Светлият, безцветен лъч ще бъде добър винаги. Лечението с лъчи, отначало с лъчи на мисълта, после с лъчи на аурата, също принадлежи на бъдещето. За да лекуваш с лъчи трябва да ги притежаваш. Степента на притежаване на лъчите е степен на Архата. Да лекуваш просто с лъч мисъл, представяйки си я оцветена в определен цвят, е възможно и за обикновения човек, но в мисълта трябва да се вложи сърцето. Основа на лечението се явява енергията на сърцето и сърдечното самоотвержено желание да се помогне, което не е достъпно на всеки човек. Значи да помага на болния може всеки, тъй като всички имат сърце.

278. Сине Мой, ако искаш да решиш някакъв проблем, постави го пред себе си в целия му ръст ясно и отчетливо. И отговор ще последва непременно. Учителят ще Помогне. Вече може да се отбележи как в отговор на ставащите беседи с близките скоро идва отговорът, допълващ засяганата тема и развиващ я. Значи вие не сте Изоставени и не сте Лишени от Грижа. Обединеният устрем с желание да се получи разяснение по всеки въпрос дава винаги нужните резултати. Учете се винаги да се ползвате от предоставените ви от Учителя възможности. Тези възможности са огромни, но те трябва да се осъзнаят. Чудната сила спи зад седем ключалки в човешките сърца. Но вие, вървящите напред, ще я събудите първи, за да могат и другите хора да видят и да се убедят в това какви съкровища от сила са космическо наследство на човека.

279. Сине Мой, ще Посрещна твоето желание. Днес искаш да пишеш в течение на няколко часа - пиши. Пътищата на желанията на духа, ако те са от Светлината, не са забранени. Днес ще засегнем въпроса за това как протича израждането на мисълта при разсичане на Гордиевите възли на жизнените условия и обстоятелства. Обстоятелствата могат да се стекат така, че положението да се окаже безизходно. Но това е според човечеството. Да си представим кълбо от такива сложни и неразрешими условия, този Гордиев възел на земни обстоятелства. Къде е изходът, къде е тяхното разрешаване? Ако се мисли по земному изход няма. Но това не е вярно. Гордиевият възел се разсича с меч, с меч на духа.

280. Сине Мой, опитът с продължителните Записи ще смятаме за завършен успешно. След това ще можеш да пишеш толкова, колкото поиска това духът. Моята Съкровищница е неизчерпаема, тъй като тя е от Безпределността. Елате и вземете от нея всички можещи и дерзаещи да вземат. Вземете според съзвучието и според настройката на арфата на своя дух. Всеки получава това, което иска, тъй като съзвучи

духом в този ключ, който му е свойствен, близък или на който иска да настрои себе си. Плодовете на Моята Градина са за всички, които са Ме признали и приели.

281. Горчилката на живота и сладостта на познанието са неразделни. Защо е така? Не е ли затова, че само съотношението на сянката със светлината дава усещането за картина. Тъмнината подчертава светлината. Полярността дава възможност да се проявят нещата в материалния свят, тъй като без нощ няма ден. Затова и Съм Казал, че в многото познание има много печал и който умножава познанието умножава скръбта. А после Добавих, че вашата печал ще ви бъде в радост, тъй като в света ще имате скръб, но Аз Победих света. И сега Заповядвам радост, която се ражда в сърцето на победителя както фениксът от пепелта. Затова не се огорчавайте и не се смущавайте от обременените обстоятелства: те са нужни както горивото за огъня. Огънят на мислите няма да пламне без тях. Допускам само това, което е нужно за движението напред и не повече от това. По-добре е да се радвате на натоварването, отколкото да скърбите, тъй като това вече ще бъде радост на мъдростта, знаеща, че без трудности няма да се достигне до Владиката. Да се порадваме на трудностите и огорченията. Те приближават към Мен, тоест правят това, заради което е дадено тежкото възплъщение в плътната материя - за познаване Светлината на Владиката.

282. (28 май). Имало е време, когато една дума, чула от горе, е била вече радост за духа; после две, после повече и накрая - цели послания. Така растат възможностите при неотклонно следване на избрания Йерарх. Изглежда просто: ела и бъди верен, но хората ще намерят хиляди причини за съмнения и колебания, и да устоят във верността вече нямат сила. Верността е ценно качество на духа, тя е сестра на предаността. От милиарди духове тя избира за себе си Учител и Владика и Му остава вярна завинаги. Тя вече не чува други добри ръководители и вече не се прелъстява от чуждия глас. Затова нейният път е твърд и неизменен и крачката е неизменна. Сред хилядите гласове, крещящи за истината, е трудно да се удържиш от съблазънта и мислите, че може би там, при другия учител истината е по-близка, по-лека и по-достъпна и може би учителят е по-добър. Но тези мисли никога не идват наум на вярното сърце. То няма да се прелъсти от отблясъците на истината. Разбира се, истината ще бъде призната, ако тя е такава, но верността на своя Учител си остава непоколебима. Малко са верните сърца. Много са люшканиците се и съмняващите се и затова Учителят не се Забавя да даде знаци и да изпрати на вярното сърце Лъчите на помощта, грижата и вниманието. Човешката вяност е кратка. Понякога тя е само до първия завой. Понякога предоставена сама на себе си тя не издържа. Мнозина не издържат разделеността с Учителя и отново се връщат в тъмнината. През самотата се налага да се премине двойко: първо - това е самотата сред хората, второто е че Учителят предоставя временно духа на собствените му сили, за да види дали той ще устои във верността. Изпитанието със самота не е лесно. Без вяност не може да има и преданост. Предаността без вяност пламти само когато е близка до Учителя и особено във физическо тяло. Чувствата на хората са променливи и неустойчиви, затова са нужни известни качества, за да им се придаде устойчивост. Да вземем чувството на любов. Какво струва това високо чувство без вяност и преданост. А също и устремът. Какво струва устремът без постоянство или постоянството без любов. Така отново идваме до синтеза на качества, до симфонията от хармонично съчетани качества, които духът утвърждава в себе си. Да помислим за симфонията от качества. Всяко качество е като корен на устойчивостта и подобно на корена на дърветата прави всяка постройка по-

устойчива и здрава. Да помислим за утвърждаването на целия спектър от качества, всяко от които сияе със свой цвят.

283. (29 май). И все пак на най-главното не се отрежда дължимото място в живота. Глупостите и дребните дела занимават съзнанието повече, отколкото големите дела. Мярка за ценността на явленията въпреки всичко си остава тяхната преходност. Истинската ценност и значение се съдържат в тяхната непреходна същност. Защо мяркащите се огънчета на настоящето така привличат и задържат върху себе си съзнанието? Не затова ли, че преходността на явленията още не е осъзната напълно? Трябва най-после да се разбере, че всичко което сега обкръжава съзнанието с плътната стена на плътните явления ще премине и свърши, че хиляди хора умират ежедневно, оставяйки всичко земно завинаги, тъй като към старото пепелище на земния живот те няма вече никога да се върнат. В новото възплъщение всичко вече ще бъде ново: и тялото, и жената, и майката, и бащата, и цялото обкръжение. Старите познати ще се явят под нови лица, но ще бъдат нови домът, семейството, местността, народа, страната. Към старото няма връщане - такъв е законът на еволюцията. Защо да се привързва съзнанието към това, което е наоколо, забравяйки за най-нужното. Тъй като трябва да се утвърди формулата: „Да бъдеш в света и не от този свят”. Тъй като заради малкото може да се изпусне голямото. Как да се седи на два стола и как да се служи на двама господари? На какво и на кого да отдадем предпочитание? Утвърждавам неповторимостта на времето и това, че изпуснатото не може да се върне. Тъй като Съм Дал решението на живота говорейки, че трябва да се вършат делата и да се прекарва живота с Мен. Какви други дела може да има, в които да се забрави Учителя? Заедно с Мен може да се пребивава винаги и заедно с Мен – навсякъде. Няма да Захвърля (Отхвърля) и няма да Изоставя, но само при условие, ако не бъде изоставен. Как може да се прекара деня, забравяйки за Учителя? Как може в съзнанието нещо да се постави пред Него? Казах вече: допуска се всичко, но с Мен, за да Мога Аз да навляза във всички ваши дела с утвърждение. И отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравяне на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа Учителят не трябва да се забравя. Затова и се говори за постоянно предстоене и неразделност на съзнанията. Не е голямо достижение да се помни Учителят в моменти на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня и нощта. Говоря за непрекъснато помнене. Всички са заети презглава със своите дела. Всички имат дела, всички са погълнати от тях. Човешката заетост от непосредственото обкръжение е неимоверна. И сред стотиците милиони хора, забравили за Светлината, само Моите светляци помнят за Мен и знаят. Но ако и те забравят от време на време за Мен, то няма ли това да бъде особено прискърбно и няма ли това да ги лиши от техните поредни достижения. Помислете! И тъй, допуска се и се позволява всичко, но заедно с Мен. Това условие ще ви предпази от много грешки и заблуди. А когато земният живот свърши ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободни и радостни ще заминете в другия Свят, в Света на Моите безпределни възможности, отварящи се пред тези, които са с Мен. Нерадостно, бледо и унило е пребиваването на болшинството земни жители в Надземния Свят, но за тези, които не са Ме забравили и са били постоянно с Мен, се отваря чуден, изумителен, радостен и пълен живот - живот, осъществим в приказките. Но утвърждаването на тези възможности става сега, днес, на Земята, в тежките плътни условия, когато, независимо от всичко: нито добро, нито лошо, нито радост, нито

скръб, нито болест, нито здраве, нито работа, нито отдих, нито това, нито онова, нито каквото и да било, Учителят е на първо място в съзнанието. Приятели! Водещият Учител е основа на вашия живот. Нима може да се забравя даже временно за Този, без Когото животът се превръща във форма без съдържание, черупка без ядро, дърво без корен, с една дума обвивка, лишена от своята същност, обречена на смърт. Тъй като без Мен няма живот. Аз Съм пътят и животът. Без Мен означава смърт, смърт на духа.

284. Сине Мой, къде и в какво ще намериш утеха от горчивините на земния живот? Не в Мен ли? Така може да се забележи, че решението на всички въпроси в живота се свежда до един фокус. Затова и Казваме, че решението на всичко е в Нас. Разбира се, всеки решава по своему, тъй като волята е свободна, но правилното решение в крайна сметка довежда по-близко до Учителя. Мислят, че може без Учител. Може, но в тъмнината. Йерархията е Основа на мирозданието и човекът е венец на творението, не може да съществува и преуспява без съзнателно сътрудничество с Ней. Да се преживява някак и да се влачи своето съществуване в мрака може, но не и да се живее. А Аз Говоря за живот, за живот на съзнанието. Съзнанието устремено към Единния Фокус на Светлината само става светещо. Самосветещите съзнания, самородките са получили своята светлина от Йерархията, за да станат подобни на слънца сред сивия сумрак на ежедневието. Много мрак има още наоколо. Мракът трябва да се замени със Светлина чрез Нашите усилия и усилията на тези, които вървят с Нас. Много работа предстои. Работата ще бъде дадена според съзнанието. Колкото по-високо е то, толкова по-отговорна е възложената работа. Поръчение ще получи всеки, но според силите. Не някъде и някога, а скоро. Скоро, макар че някои го носят и сега, стоящите близо. Понякога се дава и на далечните, за да могат да се приближат повече. Виждаме всички и Познаваме всички, и са отчетени възможностите на всекиго. На изпълнили едно се дава друго, но на неизпълнили или извършили своята работа небрежно честта и заслугите са други. Небрежността около Фокуса предполага лоши следствия. Всеки получава каквото поиска според своето усърдие, като и небрежността също получава награда по съответствие. Не е наказание, а просто следствие. И кого искат да измамят проявилите небрежност, нима Учителя? Да Ни измамиш не може, тъй като Виждаме и Слушаме, и Отчитаме всяка трошица енергия, принесена върху Олтара на Светлината и Въздаваме стократно. Служенето е свободно и доброволно. Непроявилият усърдие и устременост просто отдалечава себе си. Възможно незабележимо, възможно невидимо за окото, но отдалечаването от единния Фокус на Живота е сигурно. Затова за да не се отдалечите трябва да проявите разбиране, укрепено и поддържано с делата, думите и мислите. Да загубиш е лесно, но да намериш е много по-трудно, да намериш и да се приближиш. Затова съумейте да се задържите на достигнатата височина и степен на Близост, и не само да се задържите, но и да се издигнете още по-нагоре, тоест да се приближите. Съумейте, Казвам ви.

285. (30 май). Целият живот на проявения свят е изграден върху способността да съзвучи на външни въздействия, тоест да реагира на тях. Камъкът нагривайки се под действието на слънчевите лъчи също реагира, тоест също съзвучи на топлинната енергия на лъча. Всичко реагира и всичко съзвучи в съответствие с това стъпало на своето развитие, върху което се намира то върху стълбата на битието. Колкото по-нагоре, толкова по-изтънчени и по-разнообразни са тези съзвучия. Утринната песен на птиците срещу Слънцето, благоуханието на утринните или вечерни цветя, преливащите се залезни цветове в планините - всичко това са отзвучи на живота на въздействията

отвън. Планетата и всичко, което е върху нея, чувствително съзвучи на пространствените явления. Да вземем зеления цвят, цвета на животните и насекомите, колко ярко съзвучи той и се настройва в определена тоналност преди надигащата се буря или след живителния порой. Законът за съзвучието е велик и универсален. И ключът от него е в ръцете на човека, който може волево съзнателно да се настройва на всяко съзвучие. Птиците могат да пеят в зори и цветята да се радват и разтварят пред първия лъч, и ясното утро да сияе, но човекът може да седи мрачно в плесенясалата вкисната стая, спуснал кепенците и да се предава на чувството на отчаяние, тъй като той е властен над природата и тъй като е избрал пътя на отчаянието и настроил себе си в съзвучие с него. Духа студен есенен вятър, вали дребен безнадежден дъжд. Пътищата са прогизнали. Дърветата са оголени. Мокри врани седят настръхнали унило върху голите клони. Студено, влажно, неприветливо. В топлата стая до огъня в огнището стои човек с книга и, забравил за дъжда и лошото време, радостно духом е устремен в други светове и вижда други красоти. Духът съзвучи с неземното и се радва на нови находки. Героите са вървели на смърт радостно и с просветлени лица. На палубата на потъващия кораб хората се мятат в ужас. А на мостика стои капитанът, спокойно и властно отдавайки последната команда. Така всеки настройва себе си на определена вълна и звучи с нея. И да звучи по зададения от волята тон е във властта на човека. Микрокосмосът на човека може да звучи според неговата воля и настройчикът е самият той. На всяко явление идващо отвън човек притежава власт да настрои себе си така, както той иска и да съзвучи по заповед на съзнанието. Да вземем хиляда човека и едно явление - как всеки по своему, всеки по различно ще реагира на него или ще му съзвучи. Тъй като характерът на съзвучието зависи не от явлението, а от човека. Това трябва да се осъзнае. Не в явлението, идващо от вън, а в човека се намира причината, предизвикваща едно или друго съзвучие, една или друга реакция. Обикновеният човек трепери в очакване на неминуемата смърт, а мъдрият се радва на предстоящото освобождение. В чии ръце е ключът? Човекът е властен над съзвучието на своя микрокосмос, само че не знае за това и пренася тази власт върху нещо извън себе си, отдавайки на нещо външно най-ценното, което притежава - властта над самия себе си. Човек отдава постоянно и сляпо на някого или нещо тази власт над себе си, която принадлежи единствено само на него. Може да се направи опит като се предизвика в себе си реакция, противоположна на тази, която дадено явление обикновено предизвиква в съзнанието. Възможно е да се посрещат вълните на живота като се съзвучи на тях в тон противоположен на обичайния. Възможно е да не се опечалявате от това, което винаги е огорчавало и да не се радвате на обикновено радващото. Тъй като човешките обичайни мъки и радости не струват това да им се предава властта над себе си. Би могло да се радвате на едно или друго явление, ако знаете какво носи в себе си то на човека, но той е лишен обикновено и от това знание, така че радостта и мъката му често са напразни, тъй като привидното нещастие носи радост, а привидната радост служи като източник на мъка. Колко щастливи женихи и невесты, и колко нещастни бракове! Как да се радваш на нещо или да тъгуваш за нещо, когато не знаеш какво се крие зад него. Затова е и по-добре и по-мъдро да се върне предадената на нещо или на някого вън власт над себе си и да се утвърди отново собствената такава, и ключа от съзвучието с вещите и явленията от външния свят твърдо и здраво да се държи в собствените ръце. И нека не външното да настройва арфата на човешкия дух, а неговата съзнателна воля, утвърдила се вътре върху Владиката. Съзвуча и реагирам затова,

защото искам и именно така, както искам, а не така, както съм правил това по-рано или както искат хората или така, както това правят и са привикнали да правят всички. Човекът е властелинът на своя микрокосмос, който трябва да звучи така, както той поиска това. Възможно е да настроиш себе си в ключа на радостта, любовта, устрема - на всеки ключ и да звучиш в него напълно независимо от това, което става вън. Оптимистът се радва от всичко, песимиста всичко го довежда в униние. Защо? Не затова ли, че в своите ръце те държат различни ключове? Страхливецът ще трепери от всичко, но опасността ражда ново мъжество в сърцето на героя. Защо е така? Не затова ли, че единият държи в треперещите си ръце ключа на страха, а другият – ключа на мъжеството? Приемете ключовете от арфата на своя дух от Ръцете на Водача и се ползвайте от тях умело. Приемете властта над себе си, загубена от вас и сега връщана ви от Учителя. Тъй като ви е дадена власт над всичко и преди всичко над себе си. И на глада, и на студа, и на нуждата, и на мъката, и на трудностите може да се порадвате, ако те дават сила за преодоляване и утвърждават царствената власт над себе си. Но преди всичко трябва да се стремите към това да съзвучите на Мен в духа и във всички обвивки. Обвивките ще съзвучат лесно на твърдата и властна заповед на волята. По повелята на Космоса човек е призван към утвърждаване на властта си над света. Какво означава власт над “всяка плът”, която е дадена на човека? Време е да се разделите със старите представи и да разберете, че най-сложният апарат на човека е снабден с най-тънките огнени енергии, че те трябва да се открият в себе си и да се научат да управляват. Трябва да се овладее огъня и да се научите да управлявате психическата енергия. Трябва да разберете какво представлява мисълта и каква е нейната сила.

286. Сине Мой, защо ти предполагаш, че избраничество означава съвършенство? Не съвършенството, а устрема към усъвършенстване представлява неопременното условие за приетия, тоест избрания от множеството хора ученик. По-добре е да се замени думата избран с думата достоен или годен за ученик, тъй като думата избран предполага някакви привилегии или предпочитания пред другите не по заслуги. Всичко се дава с труд и усилия, дава се с труд и правото на това да станеш приет ученик. Ученик може да стане всеки, приложил достатъчно сили за това в своите животи. Затова и не трябва да завиждаме на по-голямата близост на едни пред другите, тъй като тя е заработена през вековете. Но всеки приближил се може да застане още по-близко, ако приложи достатъчно сили за това. Сега Учителят дава възможност на всички да се приближат. Указани са и пътищата, и сред тях най-краткия. Осъзнаването на стремежите ще помогне да се намерят нужните указания и да се следват те неотклонно. Един ще премине наблизко без да забележи, другият грижливо ще запише и ще запомни именно това, към което се устремява духът. По направените извадки може да се съди съумял ли е търсещият да подбере най-ценното. Учението е написано за съзнанията от всички степени. Всеки може да намери нещо за себе си. Но устременият да се приближи до Йерарха ще извлече именно това, което ще го приближи. Кой след каквото тръгне, това и ще намери. Но трябва да знаеш какво искаш, да знаеш ясно и определено. Запомнете: търсещият намира.

287. (31 май). Фалшификатори на чуждите ценности - така Наричаме Ние присвоилите си Ученията на Великите Учители, изопачили смисъла на тези Учения, премахнали от тях живия огън на духа и превърнали ги в мъртва буква. Много са тези изопачители и узурпатори, претендиращи за изключително притежание на Истината, която те не притежават. Точно те са направили от Учението на огъня мъртва догма.

Точно те като папагали повтарят думите на Писанието, без да ги разбират. Точно те са си присвоили правото на Владиците на Кармата да награждават и да прощават. Точно те, те, те са превърнали светлите Учения на духа в оръдие на тъмнината. Колко големи престъпления са извършени от тях! Убийци на духа и тялото, разложители на съзнанията, дойде най-после и за вас времето на равностойност. Отсега вашата власт над човешките души ви се отнема. Аз Обединявам стадото, тъй като Аз Съм пастирът на единното стадо. Настъпва краят на разединението на човечеството. И това единение ще бъде в духа. Не с отричане, а с утвърждаване на всички истински духовни ценности на човечеството ще влезе Моят ученик в живота. И хората ще се разпределят в своето разбиране на Великите Учения по Лъчите на тези, Които са ги Дали, съчетавайки се в едно хармонично цяло, като цветовете на спектъра. Свърши времето на разединение. Приелите Мен и Моето Учение ще Изпратят в света да занесат Моето Слово на народите.

288. Най-трудното е да се задържиш. Много са се приближавали, много са имали достатъчно знаци, много са чели Учението, но са издържали и са се задържали далеч не всички. Не е достигнала устойчивост в утвърждаване на Светлината. Не е достатъчно да се намери Пътят и да се върви по него, трябва да се достигне до края, където светлината вътре и Висшата Светлина се сливат в едно и стават от този момент неразделни. Добре е да се научите да вършите делата без участие на астрала в тях. Да! Да! И да говорите, и да работите, и да имате успехи, не въвличайки в това движенията на астралната обвивка. Това е много трудно и отначало може даже да изглежда невъзможно. Но познавате съдържани хора, които не са привикнали да изразяват своите чувства, познавате спокойни хора. Трябва само да се задълбочи това явление. Трябва да се разчленят в съзнанието мисълта от емоциите, които я съпровождат, а също и думите, и действията. Говорейки нещо на човека може да се отстрани емоционалното начало от думите, може да се вложи в думите огън. Не трябва да се смесват огнеността и емоционалността. Плачещият, унил или раздразнен човек може да вложи много такива чувства в думите си, но не огненост. И в себе си, и в другите е необходимо да се научите на това разчленяване на явленията от различен порядък, без да смесвате едното с другото и да приемате едното за другото. Ако се прекара някаква част от деня без да се потапяте в емоциите на астрала, то това ще бъде вече достижение. Целта е да се отделят в съзнанието тези моменти, когато човек живее в една или в друга обвивка. Това разчленяване е нужно за съзнателната проява върху различните планове. Възможно е постепенно да се съкращават низшите астрални чувства и за тяхна сметка да се разширява сферата на висшите чувства. Чувството на любов към Учителя, проявено астрално и същото чувство, проявено сърдечно, се различават много силно помежду си. Първото се променя с промяната в настроението на астрала, второто е здраво и не зависи от настроението. Всичко построено върху движенията в астралната обвивка е нездраво. Здрав е само Светът на духа. Проводниците са дадени за използването им като инструмент или оръдие за сношение със съответната плоскост или сфера. Трябва да се разбере същността на всеки проводник, преди да започне неговото овладяване. Затова опитът по отделяне в съзнанието на явленията, принадлежащи към различни обвивки, а следователно и плоскости на живота, е много полезен и поучителен.

289. (1 юни). Личните мъка и радост, любов и ненавист, недоволство и удовлетворение, като пръчка с два края се проявяват в астрала, крепостта на личността.

Пресичайки в момента на възникването му единия от полюсите, по този начин унищожаваме възможността за съществуването на другия. По този път ярките прояви на астралната обвивка могат да се обуздаят и сведат до нула. Това е пътят за утвърждаване на равновесието. По този път може да се ограничи и личността, и да се доближиш до разбиране и утвърждаване на свръхличния живот. Астралът и личността са тясно свързани. Техният девиз е: всичко в себе си и за себе си, всичко да бъде затворено в своя малък свят на малката лична двойственост. Учителят се Радва, но не за Себе Си. Учителят е Загрижен, но за света. На Учителя също се Налага да действа в сферата на двойствените явления, но вече от планетно-космичен порядък, когато Индивидуалността заменя личността, а космическото – личното, но низшият проводник, нарушаващ равновесието на висшите, е обуздан, подчинен и приведен към мълчание. Равновесието е постигнато, равновесие ненарушавано повече от личните емоции и чувства. Равновесието може да се овладее като се утвърди чрез подчиняване на астрала. Ключът към победата се намира в разбиране преходността на движенията в тази обвивка и временността на самата обвивка. И физическото, и астралното тела са временни. Човек може да съществува без тях и да живее пълен психоживот на сърцето. Свръхличните чувства не се нуждаят от низшата обвивка. Да обичаш човечеството и да страдаш за човечеството може изключвайки личните чувства и мисли за себе си. Страдайки на кръста Спасителят се е Молил не за Себе Си, а за другите. И героят, отивайки на смърт, не мисли за себе си. По този начин, привеждайки в мълчание буйната обвивка утвърждаваме в себе си свръхличното начало. Затова се дава и опитът по отделяне на личните преживявания и емоции от мислите, думите и постъпките, извършвани в живота. Както прекъсвачът включва и изключва електрическия ток, така и волята може да пресича течението на психическата енергия в сферата на астрала, не давайки му гориво за развиване на неговите енергии. Неполучил огнена сила той не може да буйства и да раздира повече съзнанието на части, както прави това с много хора, неумеещи да го управляват. Болшинството от хората даже и не мислят за това, че трябва да се учат да владеят себе си, че разпуснатостта на чувствата и емоциите е недопустима, че не трябва да се дава власт на астрала над съзнанието, че в тези движения на астрала се крие човешка слабост, че човекът овладял тази буйна обвивка винаги е по-силен от този, който не е я овладял. Астралът е разхитител и поглъщач на психическа енергия, ако не е обуздан. Това е своеволен, свиреп и безжалостен тиранин, това е безумец, непознаващ задръжки в нищо. На него не трябва да се дава да проявява своеволие. Равновесието и спокойствието са форми на утвърждаване властта на волята над тази неуправляема, буйна и яростна обвивка. Когато стане нещо, предизвикващо пламване на астрала, опитайте се да реагирате на даденото явление така, както бихте направили това обичайно, но отстранявайки от вашата реакция емоционално-личния елемент, тоест потушавайки движенията в астралната обвивка. Обърнете внимание на това как овладяват чеците и тълпата хората, умеещи да владеят себе си, тоест утвърдили в някаква степен властта си над своя астрал. Най-слабият и безпомощен човек - това е човекът раздиран от астрални емоции, независимо от това добри ли са те или лоши. Личната радост и личната мъка, основани върху миража на личните чувства, са еднакво лоши. Мятанията от единия полюс на сферата на астралната обвивка към другия са несъстоятелни, защото мятайки се към полюса на смеха и радостта по този начин човек обрича себе си на сълзи и печал. Не са далеч от истината тези, които вярват в народните поговорки и смятат, че да се смееш много се последва от сълзи.

Народната мъдрост е уловила смътното разбиране на неизменния закон на полярността в движенията на човешката душа. Затова е заповядано спокойствие. То не обрича човека на аритмичните люшкания и го освобождава от игото на този закон в сферата на низшите явления. Не се радвайте прекалено и няма да тъгувате, не се привързвайте и няма да губите, не правете нищо предизвикващо ярката проява на астрала, за да избегнете антипода и помнете, че космическата радост, радостта на Светлината, радостта, която е особена мъдрост, няма нищо общо с радостта на теленцето, подскачащо по ливадата, нито с личната радост на получаващия удовлетворение астрал. В сферата на явленията на астрала под всяко цвете има змия. Това е символ на привлекателността на двойствените явления на астрала, пораждащи съблазън с единия от своите аспекти, докато в същото време противоположният и тъмен полюс на явлениято е скрит под неговата видима половина. Затова са толкова страдащите хора, съблазнили се от едната страна на явлениято, но забравили за другата, противоположната. Търсете и откривайте във всяко явление неговите два полюса, за да не се съблазнявате напразно. Човешките страсти се проявяват върху полюса на съблазънта и завършват на полюса на страданието. Колко илюзии изгражда земната човешка любов и колко разочарования и мъка донася. Отначало пламва положителният полюс на розовите илюзии и мечти, после изтощавайки себе си предизвиква своята противоположност, която по закона за полярността трябва да отзвучи именно с равна сила, с тази същата сила, с която се е проявил първият полюс на явлениято, с тази същата сила, но диаметрално противоположна по същество. Мъдрият трябва да знае това, за да не попадне в мрежите на астралната двойственост. Затова посрещайки явленията в живота не позволявайте на астрала да се проявява. Нека равновесието и спокойствието да ви съпътстват във всички явления на живота: и добри, и лоши, и лесни, и трудни, и желани, и нежелани, за да не навлезе отровата на живота във вашето същество. Запазете равновесие при среща с всеки от полюсите на явленията и няма да попаднете под неизбежната власт на противоположния полюс. Съблазните на Майя трябва да се разберат, а също и механиката на нейното въздействие върху човека. Трябва да се издигнете над света на двойствеността, за да го овладеете и да станете победител на света. Сънищата на Майя са двойствени по своята природа. Съумейте да ги разгадате. И носейки върху себе си кармичните следствия на противоположния полюс, помислете за полюса на съблазните, който ги е породил. Трябва да се отхвърли властта на двойствеността над съзнанието. Това се достига по пътя на утвърждаване на равновесието. Достигналият състоянието на свършено равновесие е победител на света, тъй като той е утвърдил своята власт над полярността на двойствените явления.

290. И приятелите, и враговете трябва да заемат своите места преди крайното разделение. Вашите врагове не са Ми приятели. И Моите врагове няма да ви бъдат приятели. Но стремящите се към Мен няма да бъдат враждебни към вас. Притеглянето по сродство и съответствие, и антагонизмът често имат дълбоки корени. Но тези, които са на служба при тъмните или чиито взор е насочен към тъмнината, те не са ваши приятели. Нека и за в бъдеще мярката за отношение към вас да бъде мярката на отношението към Мен. Вие сте Моите реактиви за определяне на тъмнината, с каквото и както и да се прикрива тя. Вярно казвате: тъмнината няма да издържи съприкосновението с вас, без да покаже цялото си лице рано или късно. И на какво да се учудваме, когато приближава времето за крайното разделение. Не се огорчавайте от нападките на тъмните, те учат на много. Даже може да им бъдеш признателен за това,

че позволяват да погледнеш в дълбината на човешката същност в цялата ѝ неприкрита голота. Но вашият път е към Светлината и затова не се отвличайте от маските на мрака. Вашите пътища са различни. Вашият е към Мен, а техният накъде и към кого е?

291. Да се защитава от тъмнината е и възможно, и задължително. Защитата е Учителят. Поставете Мен между себе си и тъмнината. Нека злобните енергии да се удрят в бронята от излъчванията на Лика, без да ви докосват. Нека да усетят силата на обратния удар. Може би ще разберат, че да се засягат Моите не е позволено безнаказано. Биха ви унищожили и изтрили от лицето на Земята, ако биха могли, но ръцете им са къси. Ще ви Дам защита. Само се дръжте здраво за Мен. Аз ще Вдигна Щита. А вие запазете спокойствие и равновесие. В тях е вашата опора. Те са приемниците на Лъчите. Тяхната отразяваща мрежа е здрава. Много зъби и нокти ще се пречупят от вас. Огънят изгаря. По-добре е за тях да не ви докосват. Ще дойде време и ще узнаете съдбата на вървящите срещу вас. Тяхната участ е незавидна: не вас, а Мен искат да уязвят, нападайки вас. Да уязвят Владиката!?! Следствието не е наказание, а обратен удар. Пипнете проводника с високо напрежение - какво ще се получи? Вие сте Моите проводници за света, през вас преминават токовете. По-добре е за недобрите ръце да не се докосват до Моите близки. Моите и вашите врагове предоставете на Мен, а вие вървете след Мен. Нека да се покажат всички, за да знаем кой е с Мен и за Мен и кой е против, и не се откъсвайте в съзнанието си от Мен.

292. (2 юни). Приятелю Мой, приложи сила да не разколебава нищо устойчивостта ти в Мен. Ако някой или нещо може да ѝ повлияе, значи устоите не са здрави. Протягат се ръце, за да ви достигнат и издърпат надолу към себе си, в тази среда на мрака, от която те се протягат. Способността за противостоене на човешките въздействия или имунитета към човешките излъчвания трябва да бъде изработен и устойчивостта - утвърдена. Устоите на моста към Безпределността са в Йерархията. Но в Безпределността съществува всичко, което е, следователно и в земния живот, представляващ къс разрез на Вечността, устой на същия този мост ще бъде същата Йерархия на Светлината. Към Нея именно и трябва да се стремите с всички сили и особено при обременяващи условия. Трябва така да се настрои съзнанието, че да може това, което за обикновените хора представлява повод и причина за отдалечаване от Светлината, да бъде стимул за усилено приближаване към нея, към единния Фокус на Светлината на Йерархията. Затова ще използваме всичко, за да застанем още по-близо и за да ни приближава всичко, каквото и да било то. От едната страна е външната тъмнина, от другата - Светлината на Йерархията; човек не може да се оправдава с незнание, ако вече се е докоснал до Светлината. За утвърждаване магнитната сила на притегляне към Светлината в себе си изпитанията, давани и допускани от Учителя, нарастват и върху тях тази сила расте заедно с ръста на препятствията, възникващи за тяхното преодоляване. По друг начин силата не може да расте и да се проявява така, както върху нещо, което се налага да преодолява. Целта е да се научите да запазвате равновесието на духа при всякакви условия. Астралните вихри, пораждани от хората, имат страшна сила да увеличат съзнанието и да го завличат в своите фунии. Против това въвличащо свойство на астралните вихри трябва да се борите с всички сили на духа. Както давящият се държи своя спасител, опитвайки се да завлече и него в бездната, така и хората силно се вкопчват в носителя на светлина, за да го принизят до себе си и да го увлекат в сферата на своите преживявания. Целта е да свалят от висшето стъпало долу, до себе си. Всяко потапяне в сферата на техните мисли и техните вибрации ще

бъде доброволно или насилствено и принудително смъкване на съзнанието от обичайното за него стъпало. Затова не се вълличайте в орбитата на чуждите емоции. Вашата орбита е Учителят и Неговата сфера. Ярката представа на Лика на Учителя е ярко утвърждаване в съзнанието на магнита, устремяващ нагоре, към Светлината. Постоянството на предстоенето е нужно винаги, но при стълкновение с астралните вихри то е настоятелно необходимо като защита срещу тъмнината. Тъмнината е алогична, затова не трябва да се влиза в пререкание с тъмнината. Тъмнината е несправедлива, затова на нея нищо не може да се докаже. Противоречията и отсъствието на логика са ярките признаци на обсебеност от тъмнината. Да се радваме на всяко ново изпитание, разглеждайки го като точило, върху което може да се заостри мечът на духа или като пробен камък, върху който може успешно да се изпита своята нарастваща сила. Така нека и враговете да послужат за усиляне и утвърждаване на Светлината. Помнете: тъмнината изгнива за наторяване цветята на духа.

293. (3 юни). Сине Мой, полъхът на Моята мисъл трябва да се улови ясно. Океанът на пространството е набразден от човешки мисли, но над тях се носи висшата мисъл. Всички пребивават в сферите на обичайните мисли, но да се докоснеш до Висшите Сфери ще бъде вече достижение. Висшите мисли не са забранени за никого. Те са достъпни за всички, стига само да устремим към тях съзнанието. Съзнанието се отваря към желаното и желаното се възприема. Често хората приемат мимолетните или бързопреходни желания за такива, но степента на желание, по-точно на устременост се определя от неговото упорство и постоянство във всичко, което се отнася до Висшия Свят. Упорството на несломимия постоянен устрем се изковава не за ден и не за два, не за година и не за две, не за живот и не за два живота, а през всички животи в продължение на дълги векове съществуване във всички светове. Качествата и свойствата на човека, преминаващи с него от живот в живот и съществуващи в него в скрито или явно състояние, представляват негова постоянна собственост - и добрите, и лошите. С тези придобивки, издигайки се или спускайки се по стълбата на живота, върви човек през живота. Съзнателният напредък в еволюцията позволява да нарастват нужните качества, може би понякога бавно и незабележимо, но сигурно, постоянно и упорито. Трябва само да се държи целта пред себе си, да се знае накъде и за какво се върви и да не се позволява на нищо обкръжаващо да закрива далечната цел. Планината се натрупва от песчинки, а огньовете на достиженията на духа - от всекидневните и постоянни усилия да се достигне. Светло или тъмно, топло или студено, добре или зле, при лошо или ведро време, тук или там, над пропаст или в безопасност, сам или сред хора, сред приятели или врагове, възнесен или унижен, щастлив или в мъка, богат или беден, признат или забравен, на щита или с щита (победител или победен), в тялото или извън него, но съзнателното придвижване към единната цел, заради която е дадено на човека всичко, което той има: и тялото, и волята, и всички обвивки, и самия живот от нищо, никога и при никакви условия не се прекъсва. Тази нагласа на разширение на съзнанието, на натрупване в своя микрокосмос на елементи на Светлината, на постоянство на процеса на събиране съкровищата на духа ще бъде и единствено правилната. Има много пътеки и много подходи, и много различни форми на изразяване на постъпателното движение на духа, но резултатът е един - Съкровището на Камъка вътре нараства независимо от това къде живее човек, какъвто и да е неговият цвят на кожата или неговата религия, или убеждения, или каквото и да било, но също външно. Ако възходът на духа в огньовете на достиженията се извършва неотклонно,

външната форма няма значение. Така също сигурно и пътят в тъмнината неизменно води към разрушаване и угасване на светлия Агни. Могат да нарастват и тъмните огньове, устремявайки се към зло. Но ако външните условия не позволяват да се проявява и укрепва силата на светлите огньове в едно направление, то по този начин се дава възможност да се укрепят те в друго, ако нагласата на съзнанието за постоянство на придвижването остава непоколебима. Така устремът към Светлината става втора природа на човека, неговата истинска природа, проявена от неговите дълбини. Сред вървящите към Владиката тези, които вървят по пътя неотклонно, ще достигнат неизменно. Затова Утвърждавам постоянството на устрема и непоколебимостта на духа. На всичко пречещо, на всичко, което отвлича, на всичко, което прегражда пътя и го възпрепятства, на всичко, което заплашва и замъглява целта може да се каже: “Нищо няма да пресече моя път към Владиката, нищо няма да ме спре, нищо няма да ме измами и няма да ме прелъсти. Моят път е решен завинаги”. И тогава вече не са страшни никакви обстоятелства, никакви нападки, нищо неизживяно или още неподчинено на волята, никакви препятствия. Неизменно решеният път, пътят на неизменната решимост, е път на Архата. Познаващият Мен, вървящият към Мен в своята огнена решимост духом няма да отслабне, тъй като него съм Аз, неговият Отец Застъпник и Приятел.

294. Попитали десетина бързащи хора: “Накъде отивате?” - “На пазар”. “А вие?” - “При шивача”. - “А вие?” - “На гости”. - “А вие?” - “На работа”. - “А вие?” - “В театъра”. - “А вие?” - “На погребение”. - “А вие?” - “На събрание”. - “А вие?” - “На полето”. - “А вие?” - “Да си получим дълга”. - “А ти?” - “Аз отивам към Владиката” - отвърнал последният. Така били запитани десет души, вървящи по пътя на живота и десетте отговорили накъде бързат, но само един отговорил правилно.

295. Веднъж на пътник се случило да преминава през стремителен планински поток. Било много опасно: най-малкото невнимателно движение или крачка е можела да го отнесе в бездната. Но изход нямало и нямало друг път. Отзад срутване затрупало планинската пътека. Останал пътят само напред. И човекът направил това, което никога не би се осмелил да направи в обичайните условия на живота. Невъзможността за отстъпление и безизходността на положението му дали нужните сили и смелост. От камък на камък, заливан от водата той все пак преминал потока, рискувайки всеки миг живота си. Често безизходността на условията и невъзможността за обратен път помагат да се извърши невъзможното. Назад е изгорено всичко, на място да се стои не може, значи остава пътят единствено само напред.

296. Живял някога човек, който имал всичко, което искал, но не бил щастлив. В този същия град живял друг, който нямал нищо. Но и той също не смятал себе си за щастлив. Имало и други. Едни от тях имали малко, други много, но и сред тях нямало щастливи хора. Щастието на човека не зависи от това, което притежава. Тъй като щастието е в духа.

297. Птицата на щастието понякога прелита покрай прозореца на човешкото жилище. Понякога даже каца наблизко, но никога не се задържа задълго. Тя е една, как може да облети целия свят и да се покаже на всички, за да повярват в нейното съществуване. Да я настигнеш може само в духа и при това върху огнени криле.

298. (4 юни). От писание до писание има разлика, а също и по степента на техните въздействия върху съзнанието. Тъй като написаните думи представляват изкристализирала мисъл, тоест мисъл, отлята във форма. Според силата и огнеността на

мисълта е и въздействието. Разбира се, въздействат всички думи, но по различен начин. Оттук и особеното значение на книгите като огнени стимулатори. Значението на книгите в живота на съвременното човечество е огромно. Тяхната сила е в тяхната огненост, а ползата - в близостта или съзвучието с космическите закони. Светлите огньове, съдържащи се в книгите, предизвикват в съществуването на човека огньове от същия този порядък, а тъмните огньове пораждат също такива. Огромна е вредата от несполучливите и огромна е ползата от добрите книги: във всяка има или отрова, или благо. Към тях може да се приложи същият този критерий, както и към човешките качества, тъй като те въздействат именно върху огньовете на качества, усилвайки едни и отслабвайки други. Хората усещат това мощно въздействие, оттук и дълбоката значимост на някои Писания. Тях даже ги наричат свещени, тъй като те имат свойството да разпалват свещените огньове на човека. Огненото Учение, давано сега на хората, притежава особена сила да разпалва центровете в тях. Затова реакцията на съзнанието на книгите на Учението е много показателна и много важна. Всеки организъм реагира различно и проявява различна ответна степен на светимост. Четенето на книгите на Учението, наситени с особената сила на кристализирания огън, по същество представлява огнен процес. Получава се един вид постоянно съприкосновение на проводниците в точката на контакта, пораждащо искри и пламвания на огъня, който може да стане постоянен и равногорящ, ако контактът е постоянен и еднакъв. Когато съответните условия са спазени, четенето става сияйно или светлоносно, което се проявява в искрите, звездите и цветните петна от светлина, съпровождащи това полезно огнено четене. Даже при четенето на обикновени, незавладяващи книги се получава известно напрежение на пламъка. Светлинната значимост на процеса на четенето на книги не се отчита от съвременната психология. Но дори и решаването на математическа задача изисква някаква степен на огнено напрежение. Всички процеси в човешкия организъм са огнени. Четенето обхваща определени центрове и ги привежда в състояние на напрежение, тоест на светимост в една или друга степен. Характерът на огньовете зависи от характера на книгата. Можете да си представите какви огньове предизвикват нечистите книги и какви могат да предизвикат. Затова въпросът за книгата е извънредно важен и особено книгите за деца и юноши. Силната воля, утвърдена в Светлината, може да неутрализира зловредното влияние на книгите, но болшинството се явява техни беззащитни жертви. Мислите, думите и книгите, като явления тясно свързани с огъня, регулират живота на човека.

299. Сине Мой, когато съзнанието се раздира на части от явленията на външния свят е трудно да се съсредоточиш на Владиката. Налага се Надземното да се отдава на земното и времето на отдаване не може да бъде време на Общуване. Живееш на Земята и се налага да отдаваш това, което тя изисква. Не може живеейки на Земята да отхвърлиш Земята. Трябва да ядеш, трябва да пиеш и да спиш, и да се грижиш за близките си, и земните дела не трябва да се забравят. Но и в самия кипеж на земните дела не трябва да се забравя за Владиката. Затова се и дава метода на постоянното държане в третото око на Лика на Учителя на Светлината.

300. (6 юни). Обкръжението звучи в съзнанието в своя тоналност. А и как би могло да бъде по друг начин. Когато е студено или си гладен, или е непоносимо тежко съзнанието реагира съответно. И въпросът не е в това да не чувстваш нищо, а в това чувствайки остро всичко, тъй като организъмът е изтънчен достатъчно за това, да не се

губи направлението. Носителите на Светлина са страдали и са страдали повече от обикновените хора, но страдайки са носели Светлина на хората и страдайки са се държали твърдо за пътя. Значи въпросът не е в това да не се страда, а в това независимо от страданията да не се отклониш от пътя и да не извършваш недостойни действия. Равновесието ще дойде след това, след неговото утвърждаване. С никакви думи няма да убедиш себе си, че не боли - когато ти нанасят рана болка все едно ще има. Но да разпускаш своите чувства все пак не трябва. Губейки близък човек един може да допусне чувство на неистово отчаяние, друг дълбоко страдайки ще бъде макар и външно спокоен. Така че известна степен на обуздаване на себе си и сдържаност все пак винаги може да се прояви и особено в тези дела, на които със своите преживявания не може да се помогне. За какво са безцелните терзания? Мъката за близкия е разбираема, но терзанията за това, на което не може да се помогне, са безсмислени. Да се научим да срещаме неизбежното твърдо като знаем, че с емоции не може да се помогне на нещата. Това през което трябва да се премине все пак ще се наложи да се премине, независимо от нежеланието и болката. Неизбежното е по-добре да се срещне достойно. По такъв начин ако животът поставя в условия, от които не можеш да се освободиш, трябва да се премине през тях мъжествено и твърдо. Може да се направи всичко възможно за тяхното облекчаване, но когато остане неизбежното, то трябва да се посрещне достойно. Да се отхвърли кармата не може, иначе тя ще се обърне с още по-неумолимия си аспект, следователно трябва да се изтърпи и да се изтърпи докрай. Само изтърпелият докрай има заслуга.

301. (7 юни). Човекът е устроен така, че всяко преживяване в него достигайки висшата точка на напрежение започва да стихва и съвсем замира, заменяйки се с ново. Човек не може дълго и напрегнато да звучи нито в чувството на радост, нито в чувството на мъка. Временността на тези явления е обусловена от самата структура на неговата организация. В това има огромно утешение за него. Формулата “И това ще мине” е основана на познаването на закона. Смяната на явленията е основа на съществуването в сферите на плътния свят. Така също и в сферата на човешките мисли и чувства остротата на всяко преживяване затихва и се изглажда, и преминава, може би за да се върне отново, да прозвучи и отново да си отиде. Може да се наблюдава как остротата на напрежение на дадено чувство или емоция постепенно секва в своята сила и съзнанието вече не реагира на нея така остро. Затова даже и най-трудните изпитания свършват. Колко такива остри моменти вече е имало, които прозвучавайки са си отишли, за да не се завърнат в тази форма вече никога. Хората могат да се завръщат и да ни терзаят, ако не са изживени, особено враговете, но няма нито едно преживяване, което нервната система да може да издържи дълго. Остротата на реакцията на нервите се притъпява и в края на краищата те просто отказват да отговарят на даденото дразнение. При гладуване даже усещането за глад изчезва след няколко дни. По-далече от известен предел нервите не реагират и вълната на напрежение започва да спада. Добре е да се застане в положението на зрител по отношение на вълните на тези явления. Те ще отминат, а ние ще останем - ние, плюс полученият опит. Значи ние не сме загубили, а сме придобили. Придобиването става чрез радост и мъка, тоест чрез полярността на явленията, от които едното обуславя другото. Казах: “Радвайте се, деца”. Казвам: “Не се радвайте, приятели Мои, не се радвайте на кратките преходни вещи”. Защо да обричате себе си на мъката от тяхната загуба? Радостта не за земното,

радостта в духа, радостта за вечното е над земната двойственост. С тази радост можете да се радвате, без да се боите от сенчестата страна. Това и ще бъде радост на мъдростта.

302. За да се построи новото старото трябва да се разруши. Всяка тухла на разрушаваното здание плаче поради несправедливостта. Но да се построи все пак трябва, тъй като старото здание е овехтяло и се разрушава, заплашвайки живеещите. При разрушаване трябва да се мисли за създаване. За интересите на разрушаваното и разрушаемите вече не се налага да се грижите: трябва само да се отбере годния и оцелял материал. Затова всичко отнасящо се към пострадалите при разрушението няма значение за еволюцията и не влиза в планове на постройката. Затова всички сили и внимание се отдават на строителството. Затова всичко пригодено трябва да се приспособи към новото. Всичко непригодно за еволюцията подлежи на унищожаване. Природата постоянно унищожава ненужните форми с милиарди. С миналото и хората на миналото е свършено. Напред има Светлина.

303. Да проявим пълна надежда за скорошната среща, обещана от Учителя. Преди края събитията се сливат в кълбото на завършека. Проявете малко търпение, за да видите голямото. Неговият срок настъпва скоро. Скоро и определено. Ще се изпълни, всичко предречено ще се изпълни навреме. И желаното Пришествие ще настъпи.

304. (8 юни). Да загубиш е лесно, да намериш е трудно. Затова пазете придобитото. Сред откъслеците на деня е трудно да се намери изпуснатата нишка. По-добре е да се държи тя здраво. Целият живот на човека е построен така, че за Висшето не остава място. Място се намира за всичко, но не и за най-нужното. Условието на живот са антагонистични на висшето познание. Оттук са и толкова малко намерилите и още по-малко можещите да задържат намереното. Трябва да се издържи и претърпи докрай. Преди края е особено трудно. Това е и разбираемо: изкачването на планината е трудно не в началото, а в края, когато силите секват. И все пак трябва да се достигне, и все пак трябва да се донесе поръчаното в духа. Вие, недостигналите, уплашените, усъмнилите се, загубилите вяра или доверие, върналите се назад, неполучилите земна изгода, колко тъмен е вашият обратен път. Измамността на очевидността е толкова убедителна, че да проникнат зад нейната завеса могат само малцина. И ако всичко наоколо яростно рече “Не”, а Аз Казвам нечуто и беззвучно “Да!”, кого ще послушате и на кого или на какво ще повярвате? Нека да утвърдим устойчивост в Светлината на живота, иначе тя няма да се утвърди там, където ще събираме посетите на Земята зърна. Кълнове и плодове ще даде всичко, но те могат да бъдат и отровни. Как ще се храни с тях посялият? Трябва да се запази докрай светлата вяра в Учението на Светлината. Човек вижда това, което иска да види, затваряйки очи за всичко останало. Нека вашето око да бъде отворено за доброто. С него се извършва строителството на света и от него се придвижва еволюцията. Съветвах да се върви по върховете, без да се гледа в тъмните пропасти и низините на мрака: те нямат дъно. Защо да се потапяте в мрак, когато на върховете има Светлина. По този начин ще достигнем непременно, ако погледът не се отвърне от Учителя. Пуст и безпросветен е пътят на отвърналите своя лик от Учителя. А вие чуйте и знайте: няма друг път, освен пътят с Мен. Затова нека да бъдем неразделни в съзнанието си, отделяйки от себе си всичко, което тече през трите обвивки. Аз Съм Основата на непреходното в теб. С Мен и пребъди, и твоят път ще бъде неизменен и неотклонен като течението на светилата.

305. Сине Мой, по силата на нещата човек понякога изпада в условия над които не е властен напълно. Тогава именно се налага и да се приложи формулата: “И това ще премине”, ако тези условия са отрицателни. В края на краищата, така или иначе на човек влияе всичко, даже въздуха, който диша, даже преминалият наблизо човек, даже ухапването от комар. И въпросът е в това сред всичките тези безкрайни и често неуловими, но силни въздействия да се задържиш на главното направление. А главното направление на човека е към Светлината, тоест нагоре, тоест по пътя на еволюцията. И ако този път се съблюдава, човек не живее напразно. И тогава това, което за другите, невървящите нагоре ще бъде осъждане, за него, напредващия в еволюцията ще се отчете като заслуга. Тъй като не самото действие, а импулсът, предизвикващ действието подлежи на оценка. Двама вървят и двама бързат да извършат едно и също действие, да кажем, да убият човек; но ако единият иска да завладее чуждите пари, а другият - в минута на страшна опасност за своята страна да я спаси от предателство, унищожавайки предателя, то кармичните следствия на една и съща постъпка - лишаване на човек от живот - ще бъдат съвършено различни, тъй като външното се определя от вътрешното.

306. (9 юни). Смятам за нужно да кажа, че Моята Близост не се задържа с небрежност. Така и във всичко останало, отнасящо се до Моите Дела, усърдието трябва да се усили. Причината не е в пралайята на съзнанието, а по-дълбоко. Да се устои на всичко преди края е най-трудно. Можеш даже да се запиташ: “Ще устоя ли? Няма ли да замърси окото ми прах? Червеният на съмнението няма ли да пропълзи в сърцето?” Трябва да се запиташ и трябва да помислиш. Времето наближава, наближава и затова е толкова тежко.

307. (10 юни). Учителят се Радва всеки път, когато съзнанието пламва с нов прилив на светлина. Той Следи за живота на духа на близките Му. Съзнанието не търпи едно нещо - насилието и затова естественият растеж се смята за единствено правилен. Всеки усилен насилствен растеж предизвиква неизбежна реакция, която унищожава достигнатото. Затова в тази област трябва много внимателно да се следи за това нищо насилствено да не нахлува в процеса на развитие и разширение на съзнанието. Съзнанието звучи, когато му дойде времето да звучи. И мъдростта се заключава в това да се съчетаят умело устремът, постоянството и твърдостта с проявите на пралайя на съзнанието от една страна и отстраняване на насилието над себе си от друга. Това се прилага и към себе си, и към обкръжаващите, и към близките. Насилието в областта на духа винаги завършва с въстание и завръща човека на старото пепелище. Все пак главната трудност се заключава в практическото прилагане и разбиране на двойките противоположности в живота. Иначе човек ще се блъска постоянно в мрежата от противоречия. Трябва да се научите да виждате явлението в цялост - двата негови полюса, не отъждествявайки себе си с нито един и не привързвайки съзнанието нито към един, а заставайки сякаш над тях, в неговата среда, в неутралния център, не притеглен към нито един от полюсите. Щом като човек произнесе: “На мен това много ми харесва и аз обичам това или това е приятно или неприятно”, или нещо друго, изразяващо гледната точка или отношението му към единия от полюсите, той веднага влиза в сферата на неговото влияние и подчинява себе си на силата на въздействие на противоположния полюс. А трябва да се застане над, над двойствеността на даденото явление и да не се въвлеча съзнанието в сферата на притегляне на който и да било от полюсите. Затова и се говори за спокойствие и равновесие, за да не се люлееш от

едната крайност към другата. Обърнете внимание на това как животът на обикновения човек протича в тези люлеения и мятания от единия полюс на явлението към другия. Днес са весели, за да тъгуват утре и днес са доволни, за да тровят утре пространството с недоволство. Отстранявайки съзнанието от полюсите и съсредоточавайки го в центъра установяваме равновесието на духа, толкова необходимо за напредъка. Птицата не може да лети с едно крило - нужни са две, при наличие на център на равновесие. Всичко е казано, всичко това е вече известно, но за съжаление не е приложено и затова се нуждае от повтаряне и задълбочаване. Във всеки отделен случай човек вижда само единия от полюсите на явлението, свършено забравяйки за другия. И в това е неговата грешка. Мисленето се оказва свързано и едностранчиво. Говорят за наказание и разплата за лошите деяния, забравяйки че наказание няма, а има само друг полюс на явлението, за който хората забравят, потапяйки се в сферата на неговата противоположност. Ако вие искате нещо да избегнете или нещо да отстраните от себе си, избягвайте и отстранявайте не това, което искате [да избегнете], а неговия противоположен полюс. Способността да се управлява кармата зависи от това. Погледнете стоящите пред стената на плача. Те са изгубили нещо. Но е имало време, когато са вложили своето сърце в загубеното и са му се радвали точно толкова, колкото сега тъгуват за него. Малки радости, земни радости, преходни радости, всички вие сте с два края: единият е радостта, другият - мъката. И хората се мятат в постоянно движение и суета от единия към другия. Не се радвайте и не тъгувайте, не се смейте и не плачете, не се предавайте на безкрайните и непрекъснати колебания на астрала и вашата радост да бъде свършена, тоест извън полярността на низшата обвивка. В нея е измамата на Майя. Посрещайки радостно нейните розово-приятни вълни обричаме себе си на тяхната нерадостна сенчеста страна. Разберете същността на прелестите на Майя, затъмняващи видимостта на другия, неизбежен полюс. Защо хората така охотно попадат в тези мрежи! Не затова ли, че виждат не по-далеч от окото и усещат не по-далеч от носа? Трябва да намерите сили в себе си да не се поддавате на илюзиите на момента и да заставите себе си да видите сянката, стояща зад тях и извиквана за живот от тях. На всички се иска да се пързаят и всички забравят, че да се пързаят може, но само при условие че влачат и шейната. А колко жалби и оплаквания съпровождат този процес. Изходът е в отказа от доброволно наложената върху себе си слепота, нежелаеща да види нещата в цялост: и причината, и следствието, и началото, и края, мъката - в радостта, шиповете - в розата. Виждайки снега знаят, че ще дойде лятото и виждайки буря - че тя ще премине, но не виждат наличието на закона на полярностите в своя живот и продължават да си остават роби на двойствеността на преходните явления.

308. Нека да започнем борба с илюзиите на двойствеността срещайки в пълно равновесие явленията от приятния, светъл, положителен полюс, без да се разпазваме от тях, без да изпадаме в телешки възторг, без да се умиляваме и да се радваме прекалено, за да парализираме силата на противоположния полюс в самия зародиш на неговото възникване. По този начин ще посрещнем спокойно и твърдо и това, което сме породили по-рано с приемането на полюса на приятността.

309. Човекът решава един път и завинаги какво да прави и какво да не прави. Трябва да се възпита в себе си силата на необратимото решение и тогава не са нужни повторни усилия за изпълняването на дадената на себе си задача. Обетите и обещанията са друга форма на същото. Решението, прието безусловно, облекчава

много. Колко сили и време се освобождават и колко безплодна борба със самия себе си се избягва. Едно могъщо усилие на волята - и бъдещето е решено. Знаете как се мъчат и терзаят хората с половинчато мислене. Знаете колко вреда произтича от това. Заповедта на цялото съзнание, не можеща да бъде нарушена при никакви условия, определя линията на поведение. Но трябва да можете да заповядате на себе си, трябва да се научите да слушате своята заповед. Трябва, трябва да се научите да държите в пълно подчинение и покорство своите обвивки. Аз съм господарят, а те са моите слуги. Аз съм началникът, а те са подчинените. Моето тяло е мой слуга. Всички тела са слуги, а аз съм техният господар. Служат на мен. Дадени са ми от Космоса да ми служат и да ми се подчиняват. Огромна е властта на човека над тях, ако е осъзната. Или те властват над човека, или той ги управлява. Наоколо е пълно с ходещи роби, подчинени на тях. Ето ги плачат, хихикат, терзаят се, мъчат се, тъгуват, пребивавайки в своето безпросветно робство на своите собствени обвивки. Седят във файтона трима и карат изтощения измъчен кон да бяга. И това не е кон, а човекът, гонен от своите обвивки. Накъде го подгонват те? Не в пропастта ли? Не е ли по-добре да бъдат впрегнати те, а ти да седнеш във файтона и да вземеш здраво в ръцете си поводите и камшика - нека да возят. Това е тяхна работа - да возят, тоест да бъдат носители на духа на човека и изпълнители на неговата воля. Как може да се осъзнае собствената власт над тях, ако тя не е приложена и не е използвана в живота. Тя е дадена, но трябва да се вземе. Първо да се осъзнае, а после да се вземе. И те ще ѝ се подчиняват безпрекословно. Колко подвизи е извършил човекът, който ги е подчинил на себе си! Всички героични деяния са били възможни само при условие на господство и власт над себе си и подчинение на трите, и особено когато е била призована към действие психическата енергия. Трябва да се изостави непротивенето на произвола на своите обвивки. Няма по-вредно и пагубно положение от тази губителна разпуснатост на обвивките. Не роби, а победители Искан да видя сред избраните от Мен. Тях Признавам сред победилите.

310. (11 юни). Приемете свидетелството за близкото Пришествие и бъдете готови за него. Нека тази готовност да се изрази в това, че делата на текущия ден вече няма да закриват най-главното, заради което се извършва преустройството на света. Тъй като всичко ставащо не се случва заради самото себе си, а заради великата цел. Вземайки късите следствия на късите причини и правейки ги самоцел на световните промени извършваме голяма грешка. Не за да има кокошка в супата на всекиго са се извършили движенията в народите и се е изменила картата на Земята, а затова да се събуди човешкият дух и да се отворят очите на душата към нещата, отричани до сега. Учението на Духа е било умряло, забравено под наслоенията на преходните земни дела и за непреходното вече не е останало място в преходното. Сега Идвам в света отново да утвърдя Основите на вечната Истина. И знаещите трябва да Ме посрещнат Идвайки в пълна готовност. Ако Ме очакват и ако Ме посрещнат заслепени както и преди от миражите на преходните ярки вещи, заслепени от отиващите в забвение дни, то бидейки слепи няма да Ме видят и даже виждайки няма да Ме признаят. Така всички техни очаквания могат да се окажат напразни. Явявам се за сърцата, не ослепели за явленията на духа. И ако на вас, знаещите, е трудно и сляпо сред мяркащите се фрагменти от събитията на текущото време, то какво ще е за тях, незнаещите? Дръжте се заедно с Мен сред вихрите и Хаоса на стихииите, излезли от своите брегове. Нерушима и устойчива е само скалата на Йерархията. Всичко останало се колебае, трепери, променя очертанията и формите си и не проявява устойчивост. Не смятайте да

се опрете върху нещо външно. Опората се е измъкнала изпод краката в човешките дела на света. Залагането върху устойчивостта и здравината на човешките дела е губещо. Мислели ли са онези, въобразяващите си че в техните ръце са лостове на управление на съдбите на народите, че събитията ще се обърнат така и при това не в тяхна полза. Мислели ли са, че събудилите се народи ще се измъкнат изпод тяхната власт и ще започнат сами да изграждат своето бъдеще. Мислели ли са, събирайки планини от злато, че и без него ще започне мощно да се строи новият живот и Новият Свят и че залогът върху кръвопролитие то също ще бъде губещ. Още малко, още не много дълго ви остава да чакате и знамето на Майтрейя, знамето на Водещия Владика мощно и победно ще се издигне над света. И погледите на народите ще се обърнат към Него, излъчващ Светлина на Земята в могъщите взривове на огнените енергии. Наближава, наближава времето, наближават сроковете да се извърши заповяданото от Мен. И вие, дошлите при Мен в дните на мрак знайте, че напред има Светлина и вашата съдба е светла и радостна. Ще станете свидетели на пълна, окончателна, явна и видима сияеща победа на Владиката. И ще ви Призова да предадете Моето Слово на народите. Ще свършат дните на тежките антагонистични токове, смазващата тежест ще бъде свалена от вашите плещи. Ще познаете радостта на Служенето в условията на пълна неутрализация на войнстващата тъмнина. И както е имало време, когато в ръцете на нейните служители е била властта да извършват делата, точно така тя ще бъде отнета от тях и предадена в светлите ръце. И мечовете ще бъдат прековани на плугове. И не в името на войната, а в името на мира ще приложи човечеството своите енергии и ще започне светло строителство, ново строителство, строителство на Новото Небе и Новата Земя. Това подлежи да стане. Ще Отстраним всички, които застанат на пътя на осъществяването на Моите предначертания. Надвисналият меч над упорстващите няма да се забави, колкото и високо да са стояли те в очите на хората и колкото и недосегаеми да са изглеждали. Недосегаеми са за хората. Но кой и какво ще може да ги защити от меча на Моя Дух? Ще Покажа на вредящите и упорстващите как е бил поразен техният стопанин. Превисшата Воля ще бъде изпълнена. На Земята ще има мир и господство на духа и стадото ще бъде единно. Аз, Владиката на Шамбала Свидетелствам чрез Моя син за това, което подлежи да се извърши скоро. Бъдете спокойни във вярата и в Моята защита и грижа. И се утвърдете в тях особено преди настъпването на Великия Срок, тъй като вълните на явленията ще разтърсят света и хората ще се объркат. Мощта на Йерархията на Светлината ще бъде утвърдена върху малките умове, върху спящите и отричащите. Народите ще се преклонят пред мощта. Така ще започне Епохата на Шамбала - новата огнена Ера на човечеството.

311. Сине Мой, когато усетиш Близостта на Владиката, отговаряй ѝ пълнострунно. Цени се пълният акорд, пълното звучене или пълнотата на отговора. Ти искаш да преуспееш. Върви по линията на звучене на сърцето, не на чуждото, а на своето собствено. На кого е интересно да танцува под чуждата свирка? Но да звучиш със съкровенията струни на сърцето на Лъчите на Владиката на Светлината ще бъде най-дълбока мистерия на живота. Ценим самородните скъпоценни камъни. Има много такива, разпяващи чужди мелодии, но самородните са малко. Ценим Индивидуалността на духа. Да бъдеш като всички не е голяма хитрост. Но да светиш ярко със своята светлина, неповторима и своеобразна, запалена от Лъчите на Владиката, ще бъде правилното решение. Разбира се, само единствено решението е малко, нужни са натрупвания. Само съзвучният дух може да съзвучи. Съзвучието се изработва през

много животи и продължителна съвместна работа. То представлява основа на Космическото Право. Съзвучащите на Мен са близки на Йерархията на Светлината. Когато Говоря за съзвучие, Имам предвид Висшия Закон. Вълните на Светлината са устремени над света. Да се съзвучи на тях е чудо. Близки са и са достъпни, но не на всички. Достъпни са на имащите право. Но да им се завижда не може, тъй като са били приложени много труд и усилия и много е заплатено. Завиждащият е искащ да получи, нямайки право на това, незаплатил и неприложил труд, тоест узурпатор в потенциал. Има много и такива. Затова завистта към умеещия да звучи на Зова на Владиката е несъстоятелна. Не трябва също да се завижда на Близостта. Може да я желаеш, може да се стремиш към нея, може и да я цениш високо у другия, но да завиждаш не трябва. Това чувство в тази област е показател за пълно неразбиране на Основите. Близостта до Мен не може да бъде присвоена от никого, тъй като Зная и Виждам, и Вплитам звена на успех във веригата на щастие, която ни свързва. Всяка мисъл за Мен прилича на нишка от Светлина, протегната от настоящето или миналото в безкрайността на бъдещето. От нишките се сплита здраво въже, което вече не може да бъде скъсано от нищо. Има много желаещи да скъсат. И биха скъсали, ако биха могли. Но Аз Охранявам нишките от Светлина на Моите Лъчи. Нишките от Светлина, устремени в пространството, Охранявам с Лъчи вибриращи с щастие. Ще дойде време, и то е близко, когато силата на Лъчите ще стане явна - и на Моите, и на твоите, пречупени от теб в съзвучие. Така сред земния мрак се утвърждава надземното сияние, и то не за един живот, а завинаги. Владиката Идва завинаги в човешкото сърце. Идва, за да не го Напусне повече никога. Владиката Може да създава Своя Обител в любещото предано сърце. Зова всички. Елате всички. Светлината е за всички. Защо се бавите и чакате, когато вратата на Светлината се отваря за всички, които я търсят? И защо вие, седящите там, се отвърщате от Мен? Нима вие сте от тъмнината? Само тъмнината и нейните служители не Ме приемат. Но явно или тайно, знайно или незнайно Моите Лъчи проникват в светлосвучните сърца. Техният брой расте. Те стават повече. Много са, много са и тези, вече съслужещи на Мен, но непознаващи Ме. Няма да Ме познават до срока. Ще Ме признаят, когато удари Часът - близкият, последен, решаващ съдбата на духа Час.

312. (12 юни). Приятелю Мой, отдели достатъчно време за мисли за срещата. Тя ще се състои. Нима ще вземаш като всички, не давайки нищо в замяна? А ти помисли за това да донесеш и да дадеш. Никой няма да мисли за това, а ти ще мислиш. Към сина се предявяват особени изисквания, които на другите не са по силите. Но е малко да донесеш и да дадеш, трябва още и да се погрижиш и опазиш. И тъй, първата мисъл за Майката ще бъде грижата. Кой ще се погрижи и опази, ако не ти. Онези идват за да вземат и никой няма да дойде, за да даде и да помогне при изпълнението на Нейната трудна мисия. Нейният земен подвиг ще завърши със завършваща кулминация, когато ще се наложи да се съберат всички сили. Тогава твоята помощ ще бъде особено нужна. Ще Я опазиш и подкрепиш, и усилиш в осъзнаване на значимостта на Нейната неповторима Индивидуалност. Ако от тъмните противодействия боледуват даже Учителите, ако осъжданията носят болка и страдания, ако горещите поклонници и почитатели могат да разкъсат, то колко разбиране и внимание трябва да прояви синът, за да намери Тя в него това, което липсва в обкръжаващите и за което те не могат да мислят. Трябва да станеш единствен и незаменим в огнено-сърдечната си помощ и грижа и всички Нейни начинания да утвърждаваш ярко, тъй като две хармонизирани аури са огромна сила. Ще се наложи да забравиш за себе си. Ще се наложи да станеш

ярък изпълнител на Нейните указания, тоест на Моята воля, тъй като Тя и Аз Сме едно. Така ще Творим чрез сина, завършвайки последния период от Нейния живот. Ще утвърждаваш Нея с разбирането на значението на последното Поръчение. Ставайки незаменим и не такъв като вземащите, ще станеш по-близък от всички, тъй като ще изпитваш нуждата и необходимостта от това. Аурата не може дълго да издържа вземащите, тъй като изтощават силите, но с този, който дава, ти се иска да бъдеш постоянно. По-добре е да бъдеш даващ, винаги е по-добре, тъй като даващият помага от Самия Владика. А Нея трябва да опазиш. И след голямото раздаване Тя ще намира в теб отдох и възстановяване на силите. Съумей да се издигнеш до разбиране на своята роля и не нарушавай с неразбиране или с настроения даденото ти от Мен Поръчение. В Нейно присъствие си дължен да проявиш висша степен на съгласуваност, равновесие, простота и стремеж да Й отдадеш своите сили за подкрепа. Смятат, че само слабите се нуждаят от подкрепа и помощ, но това не е вярно: там където има огромен разход на огнена енергия, там помощта и подкрепата са особено силно нужни. Говоря на теб, за да знаеш и да Й бъдеш незаменим помощник, винаги даващ и нищо не искащ в замяна. С своята загриженост ще поляризираш сурово и съзнателно цялата своя същност на вълната на даването и Служенето, когато си с Нея. На Нея ще даваш и на Нея ще служиш. Отговорността за изпълнение на това Поръчение ще носиш пред Мен. Готви се за задачата, размишлявайки за казаното. Учителят се Намира в такова състояние на постоянно даване винаги. Учи се да подражаваш на Учителя. От Учителя всички само вземат, а ти помисли да дадеш и на Учителя и разбери, че такава постановка на съзнанието ще бъде висша мярка на получаване. Всяко даване, принесено на Мен, се въздава стократно. Но ти Я пази и приучвай себе си да Й даваш, приучвай се сега: и в мислите, и в писмата, и в чувствата. Любовта се потвърждава не с думи, а с дела. Възвишавайки Нея, ще възвишиш себе си. Утвърждавайки Нея, ще утвърдиш себе си. Обичайки Нея ставаш по-близък на Мен, тъй като Ние Сме неразделни. Планетно-космичното значение на Майката на Агни Йога е огромно. Тя е фокусът за предаване на Нашите повели, на Нашите предназначения и на Нашето Учение. Разбери, че близостта до фокуса задължава много. По-близо от теб няма да бъде никой, затова съумей да станеш достоен за оказваното ти доверие. Съумей да станеш достоен за Моето доверие. Притегляни от огнения магнит на Нейния дух, хората ще се устремят с всички сили към Нея. Ще Я облекчиш, доколкото е възможно, приемайки част от тях върху себе си. Няма да те Уча как да даваш, тъй като знаеш и затова ще можеш много да Й помогнеш, споделяйки Нейния труд. Възвишавайки Нея в очите на хората ще утвърждаваш истината, тъй като надземното сияние на Майката на Огнената Йога ще бъде оценено и видно само във вековете. Но утвърждавайки Нея пред хората, служиш за утвърждаване на Светлината. Но, бидейки с Нея, се пази да не застава на кокили. Близостта се утвърждава само в простотата. Надутостта на високомерието и превъзнасянето може само да отврати някого. Бъди по-прост с Нея, вътрешно хармоничен и светъл. На Нас Ни е задушно от човешкото поклонение. Разбери великата тайна на простотата, тъй като с нея ще се доближиш до най-висшето. Някои вървят по пътя на сложността и се заплитат в нейните лабиринти, но ти върви по пътя на простотата, тъй като е Казано: “Бъдете прости като деца”.

313. Набелязва се цял ред събития, неочаквани за света, но очаквани от Нас и подготвяни от Нас. Може ли да каже човек какви цветя ще израснат върху нивата на духа? Но Ние Можем, тъй като семената Сме Залагали Ние. Познаваме бъдещето като

следствие на породените от Нас причини. Тъмните също са сеячи, но Нашите зърна са по-силни. Времето на Пришествието ще Наречем Велика Жетва, тъй като всичко светло ще даде своите плодове за живот, а тъмното - за смърт. Ще умрат всички, които вкусят от плодовете на смъртта, ще умрат в духа. Но вкусилите плодове на Светлината ще живеят. Огнените енергии, настъпващи стремително, ще се възприемат от всички. Пречупени в съзнанията ще се превърнат в сили на разрушението или на създанието чрез сърцето. И пречупилият ще пожъне във вреда или в щастие в зависимост от ъгъла на пречупване. Така сърцето ще се окаже съдия. Злобното сърце ще задуши своя притежател, тъй като идващите енергии са мощни. По същия начин и светлият и положителен ъгъл на пречупване на космическите енергии ще даде необичаен прилив на сили за живот. Затова Казвам, че е настъпил последният срок да се направи правилният избор. Разрушителите ще останат настрана от делата: те просто няма да имат към какво да приложат своите тъмни енергии. Да се вариш в собствения сок от отрова и злоба е опасно, тъй като скорпионът загива от собствената отрова, когато се окаже в кръг на безизходност. Така ще процъфти и ще има успех всичко, което се твори в името на създанието, макар и успехът да изглежда невъзможен. Днес курсът на световния кораб е твърд и неотклонен и неговият път е към Светлината. Най-страшното е назад. Разбира се, очистването ще изисква жертви, но ще загиват ненужните за планетата хора. Особено нужните особено и ще Опазим и ще Сломим упорството на пречателите. Промените и напредъка ще се съпътстват от бързина и неочакваност. Водещият планетата Навлиза в действително управление. Зад Него е Светлината - победител.

314. (14 юни). Приятелю Мой, Йерархията е непоколебима, но човешкият дух се колебае, приближавайки се към нея или отдалечавайки се от нея. Неизменността на Йерархията не зависи от човешките люлеения, но близостта до нея зависи. Отдалечаване или приближаване се извършва постоянно и те са в ръцете на човека. Правилното действие или постъпка и съзвучното състояние на съзнанието сближават. Вече Съм Казвал: може всичко, но с Мен. А защо всичко се прави без Мен? Какви дела може да има, от които да бъде изключен Учителя? Тъй като, ако се върви по пътя на изключването, то може и съвсем до се изключи Учителят от живота и да се остане... с какво? Тъй като животът е осмислен когато неговата невидима основа Представлява Учителят. Махнете основата и цялата постройка на живота ще се окаже върху пясъка, за да бъде разрушена от първия вихър. Затова ще утвърждаваме Учителя ежечасно в живота, за да не заглушат гласовете на Земята Неговия глас. Обвивките са неверни слуги, постоянно стремящи се да се отделят от своя господар и да го предадат. Предоставени сами на себе си, даже временно, те се устремяват с всички сили към състоянието на предишната безотговорност и произвол. Безразлични са им следствията - може и един час, но да е мой - такава е логиката на астрала. Затова юздите не трябва да се свалят от тях. Юздата трябва да се държи здраво и колкото по-здраво, толкова по-добре. Астралът е роб, винаги готов за вълнения, въстания и предателство, враг хитър и коварен, много пъти вече предавал на тъмнината своя господар. Не може да има пощада или снизхождение към астрала. Всяко пренебрежение и слабост към него веднага предизвиква повторно повишаване и усиляване на изискванията от негова страна. Наркоманите трябва да усилят дозата на наркотика, пияниците - на виното. Всяка слабост расте и се задълбочава под натиска на неговите ненаситни искания. Ако човек притежава нещо, на него му се иска да има още, и още, и още без край. Два,

десет, двадесет костюма, домове, пари без край, всичко, всичко, което иска неговият ненаситен и жаден поглед. Неговата ненаситност трябва да се насочи в руслото. Нека тя да се изразява в ненаситността за подобряване и усъвършенстване на качеството на всичко, което прави човек. Тъй като правилното прилагане на енергията зависи от нейното направление. Енергиите насочени към самоудовлетворяване на астрала са насочени лъжливо. Астралът не може да бъде удовлетворен. Удовлетворен до пресищане от явленията в една форма, той непременно ще ги търси в друга. Откъде са чудовищните престъпления и извращения сред човечеството? Всичко това са плодове на стремежите на разпуснатия астрал, довеждащ своите жертви до условия, които за нормалния човек изглеждат безсмислено страшни или отблъскващи. Има много просто нелепи явления. Търсете причината за тези явления в тираничната власт на астрала над съзнанието. Астралът е враг номер едно. Само напълно подчинен той може да служи на човека. В противен случай слуга е човекът. На Земята има много отявлени служители на своя собствен астрал. Много са робите, гръмко и яростно крещящи за свобода. Но каква свобода може да има у човека, който е роб на своята собствена неистова астрална обвивка? Истинската свобода може да бъде утвърдена само от духа и никой, и нищо не може да я даде на човека. За какво са каквито и да било външни свободи на пианицата, наркомана или на човека загубил душевно равновесие благодарение разпуснатостта на астрала? Нашата грижа е за духовното здраве на народа. Трябва да се обясни на хората за какво е нужна дисциплината на духа, за какво и как трябва да овладеят себе си. Защо са нужни силни хора, обуздали себе си и можещи да водят към победа другите? Накъде ще поведе и къде ще доведе човекът, който не може да овладее и управлява себе си? На кого са нужни моралните недоносчета? Годни ли са те за водачи? Трябва да се възпитава силният човек, умеещ властно да управлява себе си и да обуздава себе си. Нужни са нови хора, силни духом и подчинили на себе си низшите обвивки.

315. Сине Мой, да направим извод от урока на днешния ден. Сам видя, убеди се и почувства как вълната от недобри човешки емоции се разби в камъка на спокойствието на духа. Настоячиво Повтарям: силата на човешкото противодействие или злоба няма значение, ако бъде посрещната от скалата на равновесието. Духът удържал светлината е като таран, разбиващ тъмнината. Наистина всяко изпитание си струва цената на давания от него урок. Повтарям настоячиво: вълната на външните условия няма значение, ако е удържано спокойствието със силата на духа. Независимо от всичко и от каквото и да било, независимо от каквито и да било условия спокойствието винаги може да се съхрани. Спокойствието на духа не зависи от тях. Но ако то е удържано, победата, още една победа може да се смята удържана от духа над материята. Не това, което става вън, е важно, а реакцията на непоколебимо спокойствие на ставащото. Нека да бушуват вихрите и вълните на външните явления, нека да беснеят неистово хората, но трябва да се стремиш да удържиш спокойствието с всички сили. И тогава като магьосник, притежаващ вълшебен жезъл, човек може да управлява морето от човешки страсти, бушувачи в средата на живота. Поляризирайки себе си на вълната на нерушимо спокойствие може мощно да се неутрализират тези вихри. Как да обясним, за да бъде разбрано един път завинаги, че значението и целта на проявите на външните бури се заключава в това да се удържи равновесието. Възможно е и трябва да отделиш себе си от тях, заставайки сякаш отстрани, като наблюдаващ, все едно че не си участник, а гледащ. И гледащият спокойно отстрани, и вземащият участие в явлението, без да взема участие в него, остава негов победител и распоредител. Нима е важно

беснеенето на какви енергии се стреми да съкруши равновесието? Но е важно, необичайно важно да се разсече кълбото на злото с меч на спокойствието на духа. Външният удар се приема съзнателно върху себе си в центъра на напрежението, в центъра на напрегнатото спокойствие на сияещия Камък и с него се съкрушава противната вълна. Това е вече огнена психотехника. Това е вече десницата на воина на духа в действие. Запазвайте спокойствието на всяка цена. То не трябва да се отдава на нещо външно или да се променя заради нещо или от нещо. Когато срещате вълната трябва да мислите не за нея, а за себе си, за центъра на напрегнато спокойствие в себе си, създавано, нагнетявано, утвърждавано в самия момент на срещата. Трябва преди всичко да се установи неговото мощно напрежение в себе си и на това да се отдадат всички сили. Когато бронята на духа е създадена, щитът е вдигнат и мечът е в ръката, често само това е достатъчно да се устреми острието, което ще поеме разряда върху себе си, поглъщайки цялата негова сила с противоположността на поляризираната мощ. Точно така повеляват на ветровете и укротяват водите, но на висшата скала. Ще се учим да подхождаме от малкото към голямото. Колкото по-голямо е злото и противодействието отвън, толкова по-голямо спокойствие и равновесие трябва да се прояви. Равновесието е могъща непреодолима сила. С него се извършват великите дела. Трябва най-после да се разбере основата на огнената сила, трябва да се усети в ръцете този лост за действие с неизмерима сила и нямаща граници. Да се учим, нека да се учим върху живота. Нека да пазим равновесието като съкровище на духа, като чудесна възшебна сила, имаща власт над морето от човешки страсти, над вихрите на стихийните явления, над явленията на плътната материя, като основа или фундамент на мощното действие. Без наличието на равновесие е невъзможно нито едно истински велико действие. Възможно ли е да се отдаде това съкровище, тази чудна сила на Камъка вътре в замяна на нещо външно? Ако се отдаде, то и външното, заради което е дадено, също се губи. Ако се запази, то и външното, нужно и необходимо, може да се удържи само от него. Дава се нерушима Заповед на Владиката да се запазва спокойствието и равновесието с всички сили на духа. Нека да става каквото става, нека да лудуват вихрите, нека да беснеят стихииите, но спокойствието трябва да се пазят. Трябва да се осъзнае отделеността и независимостта на собственото спокойствие от безпокойствата и вихрите вън. Нека спокойствието на командира на кораба в бурята или в боя да послужи като пример. Какво ще стане, ако той се обърка и загуби спокойствие? Няма ли да бъде това гибел за съда? Бъдете истински капитан на кораба на своя дух. Трябва да се доплува до пристанището.

316. (15 юни). И накрая ще бъде достигнато такова състояние на съзнанието, когато ще бъде достатъчно да се съсредоточиш върху избрана мисъл, за да започне тя да се разгръща, разширява и развива по направлението, заложен в нея, проявявайки с това свойството за безпределен растеж. Както разширението и усъвършенстването е възможно във всичко, така и мисълта се задълбочава безкрайно, ако към нея е приложено достатъчно внимание. Това свойство за растеж или развитие е заложен във всичко. Всичко расте и се разширява в пространството. „Плодете се и се множете” - това е формулата, изразяваща същността на всичко, което съществува, на всички форми на живот. Основните принципи, оставяйки неизменни по число, дават безкрайна серия от всевъзможни трансформации. Основата си остава нерушима, тъй като нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, но се раждат и появяват нови форми, безкрайно умножаващи се по число и движещи се напред в еволюцията. Животът твори

непрестанно - все от този първичен материал, първичната светлоносна материя, материята matrix. Така че съзнателното състояние на разгръщане и растеж на мисълта може да се достигне. Взема се отправна мисъл, която като снежна топка се увеличава по обем за сметка на елементите от пространството, проявявайки нови свойства. Колко вече е казано за спокойствието и равновесието, но е казано още далеч не всичко. Мисълта за тези велики понятия ще расте заедно с растежа на духа, издигайки го към върховете на познанието. Когато Обещах Безпределност Имах предвид основата на битието и закона за възходящото развитие. При това не трябва да се изпуска от поглед и сенчестата страна на явлението: злото също расте. Инволюцията или деградацията на духа също има място в живота. Растат човешките пороци и страсти, увеличавайки духа в бездната. Но Ние Говорим за светлата стълба на съзнателния възход. Растящата еволюционна мисъл привлича от пространството към себе си родствени на нея частици и човек расте и се обогатява заедно с нея, расте и се обогатява духом. Тъй като е Казано, че „ще ви се въздаде в пълна мярка” въз основа на неизменния закон на живота. Но се устремете, но вложете сърце в мисълта, за да я наситите с магнита на привличащия огън... Съзвучните на духа мисли растат, утвърдени от сърцето. Може даже да се отбележи следното обстоятелство: достатъчно е с мисъл да се докоснеш до каквото и да било, проявено и утвърдено в порядъка на нещата, където и да било - в техниката, в производството, в стопанството и бита - за да подсказе и разкрие незабавно логически устремената напред мисъл нови усъвършенствания и подобрения, устремявайки се по утвърденото от този порядък направление - като логическо продължение на това, което вече съществува, но което подлежи на по-нататъшно усъвършенстване. Такова съзнание наричат синтетично, тъй като във всяка област, където то не е специалист и познавач, то логически последователно вижда възможностите за подобрение и прогрес. Тези прозрения или логични изводи на мисълта, устремени напред трябва да се записват или отбелязват за ползата и благото на хората. Тази способност я има не у всички, далеч не у всички, а само у синтетиците на мисълта. Да се усъвършенства и подобрява може и трябва всичко, и при това безкрайно. Само мъртвите съзнания или спящите съзнания се задоволяват с достигнатото. Съзнанието върви напред и никога не се спира. То се разширява в доброто или злото, в строителството или разрушаването. Тези разрушители, растящи в злото или сенчестата страна на човешката същност, Наричаме хора от левия път. Но Ние Говорим за Еволюция и строителство на живота. Благо на строителите на живота, тъй като пред тях е Безпределността, безпределността на строителството и безпределността на новите възможности. Затова може да се върви смело напред като се знае, че всичко е достижимо.

317. Има хора, даващи творческа мисъл и има изпълнители. Първите ще ценим и пазим особено щателно, тъй като те представляват съкровище за държавата. По същество всички са длъжни да имат способност да пораждат творческа мисъл и мнозина в някаква степен, може би зачатъчна, проявяват своя творчески дар. Общонародното творчество във всички области на живота, творчество конструктивно, съзидателно и светло, трябва особено да се поощрява. В него е залогът за прогреса и преуспяването на държавата. Но особено трябва да се пазят и ценят тези, които раждат висша творческа мисъл. Те са малко. Трябва да се научите да отбирате от общата маса хора и да ги поставяте в условия способстващи за развитие на тяхното творчество. Пазете творците на огнена мисъл, те няма с кого да се заменят. Тях са ги разпъвали и

горили на клади, тях са ги убивали или измъчвали в тъмници, тях са ги преследвали и заплашвали, заплашвали са ги с наказание от Небето, а вие ги опазете. На тях се крепи светът, върху тях стои държавата.

318. Усъвършенстването има своя предел. За какво е усъвършенстваният лък или стрела, или катапулта, или предишната карета, когато животът вече е отишъл напред. Към понятието усъвършенстване ще приложим принципа на целесъобразността, иначе може да изостанем от живота.

319. Ще видим бъдещето. Бъдещето никой и нищо не може да ни отнеме. Утрешният ден е неотменим. Настоящото е заради бъдещето, заедно с всичко, което става в него. Говори се за възможности не на настоящето, а на бъдещето. Ние Сме Верни на Себе Си - Живеем заради бъдещето. Майтрейя е Владиката на бъдещето, Водещ в бъдещето. В настоящето не може да се задържи нищо, дори самото настояще. За мъдрия съществува само бъдещето и той винаги е устремен към него. Да се порадваме на бъдещето и да отдадем мисъл на бъдещето. Ние Строим бъдещето и в бъдещето. Строителството в огнените сфери, които са извън времето, за Земята е строителство за бъдещето. Тайната на Бъдещето е в настоящето. Тайната на извънвременното Бъдеще може да бъде постигната само от огненото съзнание. Прозрението в тази тайна е достъпно за огненото съзнание. Дълбочината на човешкото съзнание е неизмерима. Човекът е бог, още неосъзнал своята божественост.

320. (16 юни). Сине Мой, при светлината на Слънцето изчезват нощните сенки и тъмнината се разсейва. Слънцето на Майтрейя изгрява и животът ще стане друг. Сенките ще изчезнат и мрак няма да има. Човечеството излиза от тъмната и кървава епоха на светлината на деня. Моят Ден наближава. Наблюдавайте вехите на събитията: те представляват сякаш прелюдия към Великия Ден. Колелото на събитията не може да бъде спряно от никакви човешки усилия. Трябва да се въоръжите с още малко търпение и доверие, трябва да се прояви още малко търпение, за да станете свидетели на великото. Стремителността и неочакваността на събитията ще нарастват. И все към едно, все към същото. Сега трябва да се отбележи, че те се извършват в полза на Новия Свят. Изгарям възлите на противните явления. Разсадниците на противодействие няма къде да се загнездят. Търпим старото като работна сила, като полюси, предизвикващи явленията, които са Ни нужни. Нашите противници и тези, които ни противодействат, усилено Ни помагат, без да подозират това. И сега всичко: и тъмнината, и Светлината служи на Великото Дело. Възможно ли е да се съмнявате в Силите на Светлината? Но делата трябва да се вършат чрез човешките ръце и съзнанието на хората, и всички са длъжни да вземат участие. Обърнете внимание на това как масите се вълчат в общосветовните събития и започват да вземат участие в тях. Това са също Знаци на Епохата. Пробуждаме съзнанието на народа с всички мерки. Необходимо е да се прояви свободната воля на човешките маси. По-рано, в тъмния век е била активна обикновено само тъмнината - народът е бил безмълвен. Сега започва да звучи народният глас и ще звучи все по-силно и по-гръмко, докато гласовете на тъмнината не потънат и не заглъхнат в неговия мощен тътен. Извършват се големи дела от планетно значение. На власт идват най-добрите, най-добрите хора, най-добрите сред масите. Най-добрите ще дойдат на власт. Злите и лошите ще бъдат отстранени. Дайте време. Сами, сами трябва да се събудят и сами да решат. Отначало от човешките дълбини, от дъното се е надигнал всичкият боклук и се е устремил към власт. Но негодните са изгорели, изгарят и ще изгорят. Ще си отидат. Земната градина ще бъде приведена в ред според Словото

на Владиците. То още не е произнесено. Но скоро ще прозвучи от край до край победно и мощно. Деца Мои, остана да чакате още малко.

321. (17 юни). На вас, дошлите за Светлина, няма да се откаже Светлина. Удивителен е законът за пространственото даване, готовността да се действа винаги по съзвучие и вместимост. И камъкът, и растението, и човекът получават пространствени лъчи топлина и светлина. Но всеки ги приема, поглъща и асимилира според способността да вмести. Нагрива се даже камъкът в пустинята. Пространството е богато с огньове и лъчи. Всеки център на живот ги възприема дотолкова, доколкото позволява структурата на приемащия център. Колкото тя е по-висша и изтънчена, толкова по-широк е диапазонът на възприеманите енергии. Способността на различните вещества, метали и камъни да поглъщат и кондензират пространствените енергии и лъчи е още малко изследвана. Металите представляват канали за лъчите, а също и скъпоценните камъни. Те се намират или живеят в съзвучие с лъчите на планетите и тяхното магнитно въздействие. Сплавите на някои метали са особено мощни като кондензатори на енергия. Съединенията на несъчетаеми метали са разрушителни. Атлантите са познавали тайната на металите и тяхната връзка с определени планети. Сега това знание е загубено. Всеки метал има свой цвят и в Тънкия Свят може да бъде определен не само по миризмата, но и по цвета. Хармоничното съчетание на цветовете на металите ще бъде показател за тяхната правилна сплав или съединение. Дисхармоничните съчетания на цветните излъчвания на металите действат върху аурата на човека съответно. Дисхармоничното влияние поражда болест, тоест предизвиква същите такива дисхармонични вибрации в аурата на човека. Затова Ние Казваме: каналът на дадени метали или на тяхното съединяване донася болест. Има несполучливи метали, например мед и цинк. Те по-добре да се употребяват в съединение с полезни метали, например сребро с мед, за да се неутрализира тяхното свойство. С времето ще бъдат дадени съответни указания. Изделия от несполучливи метали не трябва да се носят върху себе си. Каналът на метала може да стане предавател на вредни излъчвания. Металите, бидейки приемници на планетните лъчи, оказват усилено въздействие върху човека. Ако залежите на желязна руда отклоняват във въздуха магнитната стрелка, то не трябва да се учудваме на силата на енергиите, кондензирани в металите. Не всички енергии се регистрират от уредите и далеч не всички са известни на науката. Но въпреки това те съществуват и мощно въздействат върху човека. Според метализацията на човешкия организъм се проявява склонността и притеглянето на човека към определени метали и камъни. Хороскопът на човека е свързан със звездите, звездите - с металите, металите влизат в състава на веществата, от които се състои тялото. Кръгът на взаимодействие на Земята и Небето се затваря в човека. По картата на хороскопа може да се определи какви метали, влизащи в състава на лекарствата, ще бъдат благотелни за дадения индивид. За двама болни с еднаква болест едно и също лекарство може да бъде за единия полезно, за другия - вредно. Причината трябва да се търси в закона за съответствието или съзвучието. Така пред медицината се отваря огромна неизследвана област на астрологичната медицина в тясната ѝ връзка с тайната на металите, камъните и различните химически съединения, в аспекта на тяхното съответствие със структурата на тялото на всеки болен. Даже алкохолът върху двама различни човека действа по различен начин. С това е вредна панацеята, която предлага да се лекуват еднакво всички болни от определени болести с едни и същи лекарства. В много от случаите това е вярно, но е нужен индивидуален поход и е нужно знание.

Много съвременни лекарства са безусловно вредни. Трябва да се провери всичко. Болшинството ще даде в разпореждане на науката някои сведения и ще приоткрие завесата над тайната на металите. Времето за това настъпва.

322. Колкото и Записът да изглежда незначителен или незаслужаващ внимание, той трябва да се направи, тъй като може да бъде полезен за малките съзнания. Трябва да се помисли и за тях. И освен това изглеждащото неважно сега се оказва нужно при следващо четене. Мисълта расте в пространството и се задълбочава, и когато се връща към своя родител тя се връща разширена и обогатена с нови елементи. Затова е полезно да се мисли даже и за неизвестните и неизследвани неща, тъй като мислите пробиват завесата на неизвестността и донасят нови данни. Достатъчно е да се съсредоточиш върху нещо и темата започва да расте; повторното обръщане към мисълта дава задълбочена представа. Трудно е да си представиш, че знанието идва независимо от книгите. Но нали книги не е имало винаги и у всички. Било е време, когато книги не е имало, а малкото съществуващи са били трудно достъпни. И все пак знанието е нараствало и се е натрупвало. И ценните книги се ценят по новото съдържание, което не се е съдържало в предишните книги. Откъде се взима то? Не от клетките на мозъка, а от пространството. Нещо не го е имало и нещо се е появило. Откъде? Хората не отчитат своето постоянно съприкосновение с пространството и Невидимия Свят - оттук и ограничаването на техните възможности. Блаватска е знаела и е можела да води беседи с най-известните учени на своето време. Откъде е почерпила своите знания, без самата тя да е учена, нито специалистка? Специалистът върви по един коловоз, постепенно задълбочавайки го. Синтетикът може да се докосне до всичко. Синтез не означава от всичко по малко, а постигане същността на явленията във връзка с цялото. Именно синтетичното мислене повече от всичко отваря достъпа до пространствената съкровищница. Учението на Живота е дадено, за да може знаещият го да получи достъп до нея. Към това води чувствознанието, тоест непосредственото знание, знанието на духа, което ще остане у човека даже тогава, когато той се раздели със своята планета, със своя временен дом. В Космоса няма книги, но има знание, достъпно за духа. Да проявим загриженост за пътищата на висшето познание. "Мъдростта с наследство е добра и особено за виждащите Слънцето", - така е казвал Соломон.

323. (18 юни). Затова е трудно да се чака, защото въздействието на пространствените енергии се усилва, а бъдещето е невидимо за окото. Но мрака на настоящето не може да се съчетае със Светлината на бъдещето. И разривът действа тежко върху съзнанието. Но трябва да се намерят сили, за да се дочака и да се дадат те и на другите, също чакащи. Те могат да бъдат почерпени и обновени с мисли за Владиката. Той Очаква в действие. На Него може да се подражава, като се вършат действия съзвучни с бъдещето. Да се вършат в мрака на настоящето действия, съзвучни на бъдещето, ще бъде правилно решение на проблема на очакването. Това ще означава да въведеш себе си в бъдещето и да заемеш в него място. Когато то дойде, всеки ще поиска да заеме място в него. Това може да се направи сега, за да бъде заето сигурно мястото. Иначе няма да се премине в очакваното бъдеще. Можеш да преминеш и да бъдеш като всички, но за да станеш явно най-близък действието трябва да се извърши сега. Приближаваме се не с недоволство, не с осъждане, не със заетост със себе си. В тежките дни на преддверието на Пришествието на Светлината трябва да се прояви с всички сили, светлината в себе си. Бъдете Мои не на думи, а на дело. Където и да сте и каквото и да правите, в духа и духом бъдете Мои. Бъдете Мои сега, каквито и да са

обкръжаващите ви хора и условия. Бъдете мои в Мое Име и се изправете духом заради Мен, и се дръжте достойно в духа.

324. (19 юни). Разбери, приятелю Мой, че не може да има неспирен полет на духа. Несвършваща песен на полетите все пак означава, че след всеки полет следва кацане и спирка, за да се съберат сили за нови полети. Човекът е устроен така, че от време на време му е нужно да се спуска на Земята, като приказен богатир, за да обнови своите сили от Майката-Земя. Духовните сили се черпят от Земята. На Земята и само чрез Земята те могат да нарастват и укрепват. Животът се заключава в този парадокс на живота. На пръв поглед изглежда, че е добре да се рееш в небесата и никога, никога да не се връщаш на Земята с нейните огорчения, трудности, мъка и мрак. Но даже орелът се спуска на Земята и на Земята има гнездо, и от Земята израства в сила. Нека да не се отвърщаме в гордостта си от Земята. Това е нашият дом. Без нея няма път и няма възможност за човека да се издигне. Аскетизмът е отричал Земята. Много идеалисти са се отдалечавали от нея. Духовното са противопоставяли на земното като негов антипод. Изобразявали са сложността на земния живот и необходимостта да се потопиш в него като дяволско внушение. Но това е невярно. Планетата и всичко, което е върху нея, е дадено на човека от еволюцията за развитие и усъвършенстване на неговия психофизически апарат. Следователно Земята е преди всичко неизбежна необходимост. Откъсването от Земята в духа не може да бъде продължително. Докато не е завършена земната еволюция и не е завършен пътят на Земята, продължителното откъсване от земното е разрушително. Отделяйки се задълго от Земята духът лишава себе си от източника на храна. Затова човек се връща отново и отново на Земята в нови тела. Затова животът на духа се утвърждава на Земята с ръката и крака човешки. Без Земята не може. Презрението към Земята и земното е евтина емоция на незрелия дух. Високите Духове са обичали много Земята, природата, цветята, птиците, животните. Природата и нейната красота хранят човека. Можете явно и видимо да черпите от нея сили за живота на духа. Привързаността към преходните земни явления е едно, а любовта към природата - друго. Едното обвързва, другото освобождава. Трябва, трябва да се намерят сили да се примирите със земния живот, сили и разбиране. Да простите на всички всичко лично, за да не свързвате своето съзнание с никого и с нищо, да простите и да не осъждате. И прошката, и неосъждането означават възможност за свободен полет на духа с невързани криле. Сърцето, затаило нещо против някого, не е свободно и е привързано към обекта на своите чувства. А на Земята е добре да бъдеш свободен от земните чувства, ограничаващи и привързващи духа чрез егоизма. Кой ще поиска да стои доброволно на кола на егоизма? Земята и всичко, което е върху нея, може да се обича и без егоизъм. Нима трябва да се обичат само добрите и достигналите? Владиката Обича всички: и лошите, и добрите. Изключва от орбитата на Своята любов само тъмните, съзнателни служители на злото. Земята трябва да се обича примирено, без осъждане, без възмущение, а приемайки я такава, каквата е, с всичко, което е върху нея, приемайки я, за да я подобрите. Да се подобри Земята може само чрез себе си и със себе си. Подобрявайки и усъвършенствайки себе си може да се подобри и Земята. А хората се стремят да поучават другите и да подобряват другите, забравяйки за своето собствено подобрене. Светлината, утвърдена в себе си, светлината на своята аура и силата на нейните излъчвания, очистени и възвисени, е единственият път за преобразяване и подобряване на живота на Земята и на всичко, и на всички обкръжаващи. Ако искате на хората да бъде светло, да бъде на всички по-леко и по-

добре, утвърдете светлината в себе си и светете със своята светлина. Няма друг път за преобразяване на живота. Проявявайки със себе си някаква част от истината и осветявайки със своите излъчвания човек може много да помогне на хората и да придвижи еволюцията. Пътят за преобразяване на живота преминава през себе си и... по Земята. Мнозина са искали да минат без Земята и да отлетят на Небето. Но тяхното падане е било огромно, тъй като през Земята трябва да се премине.

325. Дълго ли трябва да се чака? До края. И докато не настъпи краят, тоест не дойде Часът на Пришествието, качеството на очакването трябва да остава високо. Само високият ученик владее качеството на очакването. Останалите вплитат в него шарките на егоизма и недомислието. Те много искат да попаднат на готовото и да пожънат плодове, семената на които не са сели. Не трябва да се увеличат към бъдещето хората, неутвърдили се в Учението, тъй като няма да издържат изпитанията и ще се стоварят върху тези, които му остават верни. По-добре е съвсем да не чакаш, отколкото да чакаш за себе си или очаквайки да загубиш надежда и вяра. Не слушайте непознаващите бъдещето, те не знаят нищо. Всички човешки измислени съждения са като мъгла над река преди изгрев. Те са реални дотолкова, доколкото има мъгла, зад която нищо не се вижда. Но ще изгрее Слънцето и вълните на мъглата, застилащи полето на видимостта, ще се разсеят. Всичко е, всичко съществува, но е невидимо за окото заради пелената пред него. Да се отрича действителността само заради това, че мъглата застила окото, е неразумно. По-добре е с доверие да се очаква желания изгрев, когато лъчите светлина ще разсеят завесата. По същия начин е и в живота: докато Лъчите на Йерарха - Водач на планетата не засияят ясно над Земята, мъглата на неразбирането закрива действителността, която е и която свидетелства за скорошното Пришествие на Владиката. Приятели Мои, потърпете още малко в пълно и добросърдечно доверие към Водещата Ръка. Бъдещето не е зад планини, а близко.

326. (20 юни). При всяко състояние на съзнанието на ученика Учителят трябва да Намери неговата положителна страна и да я усили. Оттук и Съвета: да се преувеличава всичко добро и положително и по този начин да се намалява лошото. Такова добро може да се намери във всички, ако се търси и да се утвърждава, тъй като проявите на всяка вещь са двойствени, носейки в себе си и сенчестата, и светлата страна. Трябва да се даде превес на светлия полюс, за да се осъществи постъпателното движение. Учителят Прави това съзнателно. Така и вие, влизайки в съприкосновение с хората пробуждайте в тях не сенчестите, не тъмните, не злите сили, които и без това ги има в тях, а добрите и светлите, като ги извиквате за живот. Особено е нужно това по отношение на тези, които вече са се докоснали до Учението на Живота. В тях именно утвърждавайте усилено благото. Във всичко съществуват две начала - плюс и минус, положителни сили и отрицателни сили, сили на съзиданието и сили на разрушението, сили на живота и на смъртта, на интеграцията и дезинтеграцията, на хармонията и дисхармонията, сили на Светлината и на мрака. Възможно е да се усилят или едните, или другите. За да се усили в човека светлината не трябва твърде да се подчертава тъмнината, все още съществуваща в него. Учителят Утвърждава Светлината в ученика. Следвайте примера на Учителя. Критиката не се отрича. Понякога трябва да подчертаете сянката, за да стане по-ярка светлината. Светлината и тъмнината се познават с противопоставяне. Но все пак вървете и водете по върховете, а не по низините на мрака и затова вървете по пътя на утвърждаване на Светлината, а не на

тъмнината. Утвърждавайте Светлината, а не тъмнината в хората. Това е пътят на Бодхисатва.

327. По същия начин и във вещите, обстоятелствата на живота, обкръжаващите условия, в природата могат да се предизвикат за живот положителни или отрицателни частици или елементи, тоест сили на разрушението или сили на създанието. Строителят даже и да разрушава, то е не заради разрушаването, а заради новото строителство. Разрушаването заради разрушението ще оставим на тъмните. Разрушаване заради разрушението е зло. Ако в проявите на живота би се установило пълно равновесие на силите, животът би замрял и би спрял. Преобладаването на силите на един от полюсите създава взаимодействие и съединение с нови сили и животът се привежда в движение. Трябва да се следи само за това във всичко засягащо човека да превалират положителните сили. Тогава ще се проявява активно равнодействащата на живота и създанието, а не на смъртта и разрушението. Ако последното явление - преобладаването на силите на разрушението е налице в планетен мащаб, планетата се обрича на гибел и се разрушава. Много светове се разрушават в пространството. Ние Искаме да съхраним Земята. Грижата е за Земята. Затова пътят на разрушителите е пресечен от Нас. Виждайки сенчестата страна на явленията усилвайте техния положителен полюс. Именно трябва да можете да видите, за да знаете кое трябва да се усили в лагера на Светлината. Доброто и злото са относителни, тъй като често така нареченото зло се явява стъпало към добро и доброто на едно стъпало ще бъде зло за по-високото. Човекът има сърце, то и ще бъде показател за това какво ще бъде за човека даденото явление: полезно или вредно, добро или зло. При това не трябва да се забравя, че злостата, раздражението, уничижението, страхът и другите подобни явления са зли и безусловно вредни. Тук вече няма да помогнат разсъжденията за относителността на доброто и злото. Все пак съществува неоспорима мярка на нещата. И няма утеха нито за страхливеца, нито за предателя, нито за злобното сърце.

328. Къде и в какво да намерим утеха от трудностите на земния дом? Утеха ще намерим в Учителя. Владиката Стои високо над живота. И макар Той да Вижда цялата му същност, астралните вихри не предизвикват в Него ответна реакция. И затова в Него може да се намери мирът, който не притежават хората, мирът и покоят на равновесието, не на успокоението, а активното и мощно напрегнато спокойствие. Затова обръщането към Учителя ще бъде лекарство против болките. Панацеята на Йерархията действа силно.

329. Да съдиш задочно или да съдиш с чуждите очи е трудно. Самият факт сам по себе си нищо не говори, защото неговото осветяване винаги бива индивидуално. Осветяването зависи от ъгъла на зрение. Личният ъгъл на зрение никога не може да бъде правилен. Хората все още не са се научили да застават на безлична или свръхлична гледна точка. Затова човешкото съждение почти винаги е грешно. То е вярно от лична гледна точка, но не дава обективна картина, затова е по-добре да се вярва на Учителя, който Знае. Кой казва, че е лесно? Разбира се, че е трудно, много трудно да се изгражда Новият Свят и това строителство е подвиг. Има и жертви: и доброволни, и кармични. Имало ги е много. Много героизъм е бил проявен. Защо има жестокост? Трудно е да се задържи човешкото съзнание в нужното направление и има много врагове и противници на строителството на Новата Епоха. А на карта е поставена участта на планетата и полумерките няма да помогнат. На всички е тежко.

Затова разберете защо трябва да се ускори. А засега се въоръжете с търпение и доверие към Учителя. Сега без Него няма да се достигне до определеното.

330. (21 юни). Сине Мой, когато всички думи са казани, остава действието, тоест прилагането на казаното в живота. За какво са иначе думите? По-добре съвсем без тях, тъй като тежестта на неприложеното знание ляга върху плещите на позналия. Знанието задължава. По-добре е да не знаеш, отколкото да знаеш и да не прилагаш знанието. Неприложеното знание е временно достояние, внедрено повърхностно в същността на човека, тоест не станало част от него или съставна част от неговата природа. Във всяко състояние при всяко настроение нещо все пак може да се приложи, нещо все пак по-близко на съзнанието и по-съзвучно във всеки даден момент, отколкото всичко останало. Него и трябва да прилагате. Може би не ти се иска да четеш или да пишеш, или да мислиш дълбоко, но ти се иска да покажеш устременост или любов, или доверие, или да изпратиш мисъл на далечен приятел. Полето на приложение на психическата енергия е широко и нужната нота може да се предизвика винаги. Стига само да не стоиш в безмислие. Йогът също седи, и седи неподвижно с часове, но в пълна мислителна активност. Няма такива условия, които биха могли да възпрепятстват устремеността на психическата енергия, освен състоянието на съзнанието на нейния притежател. Така че в случай на неблагоприятно положение причините в това отношение трябва да се търсят вътре. Вътрешното неблагоприятно положение може да превърне всички достижения в нищо и тогава вече никакви външни условия няма да помогнат. Какво да се чака, когато лостовите за действие са в ръцете на човека? За какво е тази зависимост от нещо външно? Всичко външно е временно и затова не може да се опираш на него и да се поставяш в негово подчинение. Разбира се, то влияе, но на слабите духове. Силните са носили своята светлина, своята Индивидуалност неугасена сред мрачините и лабиринтите на живота. Когато дойде техният край и земният живот свърши, светлината остава с духа. Но ако тя е угаснала и се е подчинила на властта на суетата, с какво ще замине той в пространството, в Света, където светят със своята светлина? Не угасявайте светлината на духа при никакви условия, колкото и мрачни да са те. Духът не трябва да се поставя в подчинение на обкръжението. Илюзията на Майя затова и се нарича илюзия или велика измама, тъй като се разсейва като дим, оставяйки човека със самия себе си и със своите натрупвания. И ако той е заменил своята светлина за външната тъмнина и за земното, то неудачният пътник на Земята остава с нищо. Да се преживее животът, за да се остане с празни ръце, разхищавайки огньовете на духа, няма да бъде достижение. “Какво мога да принеса днес аз, за да преумножа Съкровището на Камъка?” - така се пита ученикът и принася без сметка, принася без да смята плодовете на своите усилия за умножаване на Светлината.

331. Смятам за невъзможно да се преуспява, ако вярата в Учителя или в бъдещето се е разколебала дори и на йота. По-добре е да чакаш и да не дочакаш, и да умреш с вяра в очакваното, както са умирали апостолите, очакващи скорошното Пришествие на Христа, отколкото да не вярваш, да не чакаш и да си отидеш с нищо. Тъй като този, който Ми е останал верен докрай, ще Посрещна на края, който ще е начало. Какво от това, че те не са дочекали, ако са останали с Мен? Учителят няма да Изостави тези, които са Му верни докрай. Има преданост временна и преданост завинаги. Който което предпочита, той с това, което предпочита и остава. Учителят и ученикът по същество са извънвременни понятия. Добре ли, зле ли, но заедно; топло или студено, в доволство или в нужда, здрав или болен, нощем или денем, сам или в

тълната, тук или там, с приятели или сред врагове, в полет или преди полет, на Земята или високо в Небето, но винаги заедно. Така се кове веригата на щастието от живот в живот. Животите преминават един след друг, но веригата на щастието укрепва. Трябва да съумееш да пренесеш през живота Близостта на Учителя нерушима. Едни казват едно, онези - друго, а други - трето, но ученикът казва: "Всичко мое е в Учителя". Така и върви той през живота, съкровено пазейки невидимата верига на щастието.

332. (22 юни). Висшата мисъл е достъпна за човека, ако окото на душата се обръща към нея. Тя е, тя съществува, трябва само да се устремим към нея, за да я уловиш. Животът на съзнанието е подчинен на закона за съзвучието. Един влиза в общуване с далечните мисли по съзвучие с висшите мисли, друг е пожелал да съзвучи на явленията на низшите мисли. И всеки, където и да е, звучи на вълната на своите стремежи, на своите желания, на своите възжеления, на които отговаря пространствената мисъл от различни слоеве на пространството, от висшите до низшите, по зададения от волята на човека тон. Това не е произвол на Космоса, а съзвучие и съответствие. И всеки пожънва в областта на мисълта плодовете на своя устрем. Законът за съзвучието действа просто, ясно и отчетливо. Към каквото се устремите, това и получавате в отговор. Хората се оплакват напразно. Няма бедни овчици. Кармата за притегляне на мисли и кармата за притегляне на съответните условия действа по съответствие. Бог не може да бъде поруган.

333. (23 юни). Цялата работа е в това да се намери в съзнанието място и за личното, и за световното, и да се установи правилното съотношение между тях. Личното потъва в световното като капката вода в океана, но планината се натрупва от песчинки, а народите и човечеството - от отделните личности. Без личност не може, но ако в съзнанието личното заема мястото на световното, а на световния или планетен мащаб се отрежда малкото място на личното се получава разрушително несъответствие, което завършва с крушение, когато настъпи време да се прави равностметка на живота. Трябва да се намери място на всичко, но съответстващо на същността на явлението. Малките лични светове на измрялото поколение са изчезнали заедно с личностите на техните носители. Но свръхличните дела, творенията и делата на тези, които са излезли извън пределите на личността, живеят векове. Личността на човека е явление за няколко десетки години, Индивидуалността не подлежи на унищожаване от времето. Когато свръхличното и индивидуалното в човека се слепят и заемат мястото на личното, тогава действително човек е безсмъртен и в делата, и в съзнанието. Личното не трябва да заслонява световното и да заема неговото място. Човекът е част от света, част от живота, част от Космоса, затова трябва да осъзнае себе си като частица от единното цяло, а не да превръща себе си в център на Вселената, тъй като голямо рушене очаква всеки, който съсредоточава всичко в своя личен малък свят. Тъй като този малък свят трябва изцяло да изчезне когато се отхвърля физическото тяло, заедно с личното съзнание или съзнанието на личността, имаща име, звание, паспорт, жилище, служба, преносими кухненски и домашни вещи. Всичко това се руши и човек остава... с какво? Какво ще замени неговия разрушен малък свят? С какво и как ще живее той? Затова този, който отделя на личното необходимото и полагащо се по размер и значение място и се приобщава към свръхличния живот, който включва планетата, Космоса, човечеството и всичко това, което се намира извън пределите на малкия ограничен личен свят, постъпва правилно. По-добре е да мислиш за планетата и за нейната съдба, отколкото за своя дом или стая. По-добре е да мислиш за

човечеството или за своя народ, отколкото за себе си; по-добре е да мислиш за единния безкраен живот, отколкото за своето кратко земно съществуване. Личността е нужна като носителка на Индивидуалността, която изразява и земният живот е нужен като звено от дългата верига от животи, нямаща край. Но те са нужни в правилното разбиране на своя смисъл и значение. И тялото, и здравето, и сънят, и храната - всичко е нужно, но с осъзнаване за какво. И това, което човек в своето неведение смята за важно, се оказва неважно и нямащо това значение в светлината на разбиране на свръхличния живот и обратно: пренебрегваните и намиращи се в задния двор на съзнанието неща стават първостепенни и имат решаващо влияние върху съдбата на човешкия дух и върху съзнанието на човека. Когато съзнанието се придвижи от центъра на личността в центъра на кръга на свръхличния живот, става пълна преоценка на ценностите и личността заема вече мястото на дисциплиниран слуга на Индивидуалността. Така човек се издига на следващото, по-високо стъпало на духа. Местонахождението на фокуса на съзнанието изцяло зависи от това към какво е насочено то, което се намира изцяло във волята на човека. Така отново стигаме до това, че съдбата и бъдещето на човека е в неговите ръце. Тъй като той е строител на своето бъдеще, на своята съдба, на своята карма.

334. Лишаването от свобода се смята за тежко наказание. Обаче хората сами лишават себе си от тази свобода в духа и, намирайки се в затвора на всевъзможни ограничения, илюзии и невежество, ни най-малко не подозират това. Хората са със затворени очи. Учителят Иска да отвори очите, за да види човек стените на своята доброволна тъмница и, виждайки ги, да пожелае свободата на духа. Толкова лъжливи понятия са се внедрили в съзнанието на човека, че освобождаването не е лесно. Трагедията е в това, че тях просто не ги чувстват и не ги забелязват. В тъмнината те не могат да бъдат видени: нужна е светлина, за да освети всичко и да представи нещата в тяхното истинско положение. Мислят за смърт, но нея я няма. Мислят за това да скрият нещо, но няма нищо тайно. Мислят някого да подтиснат и увредят, но сами си нанасят рани, притеснявайки брата. Животът трябва да започне да се строи на съвършено нови начала и върху принципите на Общото Благо. Тъй като принципите на личното благо освен вредата, причинявана на хората, ще имат тежка реакция и върху причиняващите. Трябва да се разбере: времето на троглодитската психология е отминало безвъзвратно. Животът трябва да се изгражда върху принципите на Новия Свят. Не са нужни войни, не е нужна експлоатацията на други хора, не е нужно насилието. Всеки стоящ зад тях е враг на човечеството и Новия Свят. Не е възможно да се преобрази светът изведнъж. Нужно е време. Но преобразяването на живота върви с гигантски крачки. То не може да бъде спряно, както снежната лавина от планината. Тъмниците на човешкия дух се разрушават усилено. Хората излизат на арената на свободата в планетния живот.

335. (24 юни). Сине Мой, Владиката Смята, че няма по-голямо щастие от това да Му послужиш съзнателно. Майката на Агни Йога служи на Владиката с всички сили, през целия свой живот, с цялото свое същество. Пълнотата на Служенето и отдаването себе си на Владиката е показател за висотата на духа: колкото по-висок е духът, толкова по-пълно и съвършено е отдаването себе си на Служенето. Малките духове се страхуват от отдаването, страхуват се да не загубят себе си, страхуват се да не загубят своята душа в този процес. Малките духове не са способни на голямо предаване себе си на Волята на Владиката. По степента на отдаване себе си на Волята на Владиката Съдим за височината на духа. Когато всичко свое се заменя с Моето, се достига

пълнотата на Великото Служене. Но сред хората е развит култът на себеслужене, при който не се изисква изобщо отдаване на себе си. Тези себеслужители няма да Вземем със Себе Си по далечния път към звездите. Този път изисква пълно самоотдаване и пълно забвение на себе си. По този начин загубилият своята душа, забравилният себе си и за себе си придобива висше, свръхлично, космическо съзнание, изгубвайки своята личност. Това е и разбираемо. Малкото „аз“ няма какво да прави в пространствените простори. Неговите интереси са съсредоточени в този малък кръг на личността, за който няма място там, където ги няма малките земни условия. Именно трябва да се разбере цялата широта, целият размах на живота, за да станеш участник в космопространственото му изразяване. Но Великите Служители на Светлината са били не от този свят, Те не са били от малките лични светчета, които обитават хората. Даже в Тънкия Свят, където пределите на съществуване са широко отворени, двуногите слепци се изхитряват да се крият в развалините от отломки на личната представа за живота като в черупка, отделяйки себе си от широтата и красотата на пространствения живот. Седят безсмислено по своите ъгли, скрити в своите бърлоги и дупки, и закрили се с черното покривало на невежеството и нежеланието да се разделят с откъслеците от личния земен живот. Живеят в призрачното малко земно обкръжение на малките земни вещи, останали в паметта и съзнанието им и заменили реалността. Наистина сляпо, тъмно и жалко съществуване! Планетарното невежество обрича хората на това безпросветно живуркане. Стремим се да разширим хоризонтите на човешките съзнания и да ги изведем от заддушните тъмници на личния живот на планетната арена на живота, за да се почувстват като част от великия живот. Планетата е само стъпало, след нея идва Космосът. С личния живот в неговото сегашно общочовешко разбиране ще се наложи да се разделите. Да се разделите означава да му се отреди именно това място, което му принадлежи, но не повече. Личният живот е допустим, ако всяка негова частица е претеглена върху везните на Безпределността и се сравнява с нея. Тогава личното „аз“ не може да набъбне и да заеме място повече от Слънцето, закривайки го със себе си. Слънцето на живота е Слънцето на Великото Сърце, То е Владиката - Водещият Йерарх. Нека това Слънце и да свети за духа.

336. В съзнанието дребните вещи се състезават с големите вещи. Нима ще предпочетем малкото пред голямото и ще си останем с малкото? Нека да отделим в своя микрокосмос голямото от малкото и да отдадем своето сърце на първото. Огромен и сияещ е Светът на Владиката. Имаме възможност и право да се приобщим към него, ако гредата или пращинката в окото не попречат да се види голямото, независимо от малкото пред очите.

337. Мислели ли са те, вършителите на човешките съдби, тласкали своите народи към война, че войната ще ги помете от историческата сцена и няма да донесе победа на техните народи. Не, те не са мислили за това. Формулата „Вдигналият меч от меч и ще загине“ си остава в сила, даже и това да бъде студена война. Всеки вървящ срещу еволюцията обрича себе си. Докато враговете са водили студена война и са строили бази, под носа им е станало гигантско обединяване на огромни страни и фактически на всички угнетени народи. Азия се е обединила. Така нашите врагове ще претърпят поражение във всичко. Близко е крайното тържество на Новия Свят. Събитията са свързани с Пришествието. Чакам, за да кажа Своята Дума. Най-изумителното в течението на събитията предстои.

338. (25 юни). Приятели, ако за вас думите на Владиката не са станали подобни на огнени скали, здрави и нерушими в пространството, не можем да строим Новото Небе и Новата Земя. Сред всичко непостоянно и променящо се трябва да се види твърдата и непоколебима основа на живота. Думите на Владиката не преминават векове. Човешките мъдрост и знание са непостоянни, условни и относителни, и се изменят във времето. Словото на Владиката, независимо дали е казано сега или преди хиляди години, е неизменно и истинско. Тъй като човешкият ум се занимава с преходните неща, но мислите на Йерарха са извън условностите на времето. Разбира се, Истината се облича в достъпни за хората форми, но нейната същност си остава неизменна и здрава. Затова Учението, дадено от Нас, може да се постави като Крайбъгълен Камък в основата на човешките дела, за да станат те деяния на Светлината, а не на тъмнината. Човешките учения и теории могат да бъдат правилни или лъжливи, но върху Учението на Живота стои печатът на Истината. Към него може спокойно да се приближите и спокойно да черпите неговата мъдрост като знаете, че в него не съществуват измислиците на невежеството. Колко различни научни теории са се появявали в света през последните сто години и отново са потъвали в забрава. Род идва и род си отива, но Моето Слово пребъдва вовеки. Сред неустойчивостта на бързотечащия живот хората трябва да имат нещо, върху което да могат да се опрат здраво. Учението не отрича живота, а го утвърждава във всичките му постъпателни, градивни и еволюционни форми. В основата на Учението на Живота лежат идеите за Общото Благо. Затова Учението е за всички, които поставят Общото Благо на човечеството по-високо от личното благо. Ще дойде време и хората масово ще се обърнат към Учението на Живота. И то ще стане основа за живота на народите. И жертвите, принесени в името на бъдещето, ще бъдат оправдани, тъй като бъдещето на планетата е велико и сияйно. Ние Имаме грижата как по-бързо да подготвим съзнанието на народите за приемане на Учението на Светлината. Задачата не е лесна, тъй като трябва да се примири непримиримото и да се издигне съзнанието на масите. За какво е сложността и трудността в живота на народите в общопланетен мащаб, се питат някои. Но сложният и заплетен възел на световните събития ще бъде така здраво завързан, че ще го разреже само мечът на Духа на Владиката, Идващ в света. Така ще се разрешат световните проблеми и сложността на живота и ще настъпи Новата Епоха на Майтрейя. Наближава, наближава уреченото време за огнените промени на Земята. Всичко най-добро ще се сведе към едно - към признаване на Владиката Майтрейя. Той ще Обедини всички, които сега гледат по различен начин на живота. Решението на живота не е в разединяването, а в обединяването и съгласуваността. Може да се спори безкрайно за точките на различие, може и отхвърляйки ги да се обедините върху общоприетите явления. Вторият път е пътят към бъдещето. И броят на съгласните ще става все по-голям и по-голям, докато те не победят света. По този признак и очертавайте пътищата на Светлината, тъй като Светлината ще победи.

339. Приятелю Мой, ако се погледне на извършващите се световни събития с непредубедено око може да се видят много необичайни, много удивителни и невъзможни неща. Може явно да се види новото ясно набелязало се стъпало в човешката еволюция и тези, които се изправят срещу нея. Ако тя настъпваше без всякакво противодействие, новите явления не биха могли да се укрепят здраво и биха били парниково неустойчиви и нежизнеспособни. Земните условия изискват известна устойчивост, жизнеспособност и аклиматизация на всяко явление, което навлиза в

живота. Тактиката Adverse, прилагана от Нас, създава нужната устойчивост и изработва противодействащите сили. Мощното здание на Новия Свят се издига сред чудовищната съпротива на енергиите, подлежащи на изместване. Но затова и силата на неговата устойчивост е огромна. Би било удивително да се види как завършения в Тънкия Свят строеж се спуска в плътните форми и се кристализира в тях. Ръката на Водача-Йерарх, тласкаща расата, действа в пълна съгласуваност с условията и повелите на Космическия Магнит. Оттук и силата на изпълнението на предначертанията на Водещата Воля. Хората, разбира се, могат да препятстват, но на кого е по силите да се бори с Мен. Сроковете, за които е говорено толкова много, са свързани със светилата. Историята на човечеството се диктува от звездите. Ние Сме Сътрудници на Космическия Магнит. Ние Знаем течението на неговите енергии и бъдещето се разстила пред Нас като минало, тъй като в невидимите свитъци то е отпечатано явно. А вие, знаещите Нашите решения, бъдете готови духом за осъществяването им във вашия живот, когато личното, народното и световното ще се слоят в Единната Чаша на Живота. Тя няма да ви отmine, тъй като сте предназначени за бъдещето. Вашето бъдеще е решено от Моята Ръка, от Моята Воля. То е съзвучно с най-съкровения стремежи на сърцето и е построено от енергиите на вашите стремежи. Невидимият Водач бодърства, отбирайки зърната на вашите най-добри възможности. Ще Дам възможност на най-доброто във вас да разцъфти, а на лошото - да изживее себе си и да увехне. Уверено и твърдо ви Водя към крайната победа. Нима не забелязвате как енергиите на злото вече нямат власт над вашето съзнание, как Преобръщам всяко тъмно противодействие в полза. И в малкото, и в голямото методът на действие и напредък е еднакъв. Вие растете пред очите Ми, за да заемете подобаващото стъпало на вашето развитие в живота. Кого ще Постава при лостовите на живота, ако не тези, на които Мога да доверя. Затова не се оплаквайте от суровата закалка на острието на вашия дух. Трябва да станете много силни. Трябва да израснете до височината, съответстваща на височината и сериозността на Поръчението. Трябва да проявите готовност, съзвучна на изискването на момента. Трябва да застанете още по-близо и изцяло да се потопите в осъзнаването на Моите възможности. Настъпват небивали дни. Трябва да съумеете да ги посрещнете.

340. (26 юни). Ако не днес, то утре, ако не утре, то скоро, то в бъдещето, но желаната ще се състои и с Майката на Агни Йога, и с Гуру, и с Учителя, но срещата ще се състои. Бързо или бавно - това е по земному. Цикълът на неизбежността в пространството не се измерва с времето, а с магнитното напрежение на устремения енергии. Затова ще заменим сроковете на приближаване с интензивността на огненото напрежение на устремения дух. Когато то е достатъчно силно, то и далечното във времето изглежда близко, тъй като Огненият Свят съществува извън времето. Бавно или бързо - това е по земному; в огньовете или без огньовете - такива са мерките на духа. По-добре е в огньовете да се чувства близостта и неизменността на далечните събития, отколкото да се потушат огньовете преди тяхното утвърждаване в земната сфера. Тъй като на духът подлежи да удържи победа над времето и пространството, тоест над света на трите измерения. Духът, освободил се от веригите на времето, пространството и вещите, напредва без числа. Разбира се, има се предвид пространството на трите измерения. Усещането на бъдещето в настоящето принадлежи на високия дух: все едно че прахът на материалния свят се издухва от обкръжаващото и всичко се представя в друг вид. Относителността и условността на човешките представи е ужасяваща. По

същия начин и невежеството няма граници. Даже знаещите често съдят според местните условия. Добре е да се научите мислено да облитате света, за да се откъснете в духа от тях. Тъй като съзнанието възприема това, към което е насочено. Окоето може да бъде насочено към предмета пред очите, но човек може да не го вижда, ако съзнанието е насочено към нещо друго. Видимостта се определя от устремеността на съзнанието. Към каквото е устремено то, това вижда, чува и чувства. Има нещо в човека, което обуславя характера и границите на видимост и регулира устрема - това е сърдечната енергия. Където е вашето сърце, там е и вашето съкровище или обратно - същността на явлението не се променя от това. Следователно успехът се заключава в уметото прилагане на сърдечната енергия. Твърде малко внимание се отдава на сърцето. Сърцето се пренебрегва. Сърцето не се възпитава съзнателно. Затова и сърцата у мнозина са засъхнали. Но сега настъпва Епохата на Сърцето и сърцето ще поведе човека през дебрите на разсъдъчните постройки. Сърцето трябва да стане изтънчено или културно и тогава неговият глас няма да бъде затъмнен от проявите на низшите енергии. Сърцето трябва да се освободи от властта на низшите обвивки, за да засияе неговата светлина ненамалена. Познаваме учени без сърца и Познаваме прости и обикновени хора, но с големи и горящи сърца. Мъдрото равновесие между интелекта и сърцето по същество вече ще бъде градивно. По-добре е с малките на този свят, но имащи сърце, отколкото с безсърдечните и цивилизовани умници. Умът с труд може да приеме това, което лесно се възприема със сърцето. Затова Епохата на Майтрейя, Епохата на Сърцето, ще бъде Епоха на Жената, сърцето на която е изтънчено повече, отколкото сърцето на мъжа. Новите условия ще поставят човешкото сърце в особено положение. Сърцата на масите ще зазвучат и ще се отзовават явно на новите условия на живот. И как е възможно да се нанесе рана на близкия, когато това ще причини болка на собственото сърце на нанеслия я. Сърцето ще усеща остро страданията на другите и ще се стреми упорито към това тях да ги няма в света. Преобразяването на живота ще тръгне по линията на сърцето и злото ще се окаже безсилно пред неговата мощ. Затова в бъдещите постройки на сърцето се отрежда особено място. Не умът, а сърцето ще поведе човека към сияйните върхове на духа. Могъщите Лъчи на Великото Сърце, изпълващи света, сега ще събудят за живот спящите човешки сърца.

341. Понякога е полезно да се преразгледа своя живот и да се определи под властта на какви потенциали е протекъл той. Добре е при това да се отчете дали те са се усилили или отслабили и каква е тяхната власт над съзнанието в настоящото време. Тъй като при прехода в Тънкия Свят миналото пламва особено ярко и духът ще вибрира в ключа на най-силните звучения, ако твърдото решение на последната воля не им сложи край. Лодката на духа след смъртта се устремава по приетото приживе направление, установено и санкционирано някога от волята. И той няма да промени това направление дотогава, докато волята не внесе нова корекция. Да се променя направлението там е вече късно. То се утвърждава в земния живот, затова последното решение, прието от волята на Земята, ще бъде и окончателно, и обуславящо направлението на духа. Ако последното решение не е прието и ако неговият печат не е положен върху съзнанието, то във всеки отделен случай енергиите на духа ще се устремяват така, както са се устремявали и действали със санкцията на волята по-рано. Затова е и полезно да се преразглежда миналия живот, за да се положи печата на новото разбиране на живота върху всички минали постъпки и решения и да се приеме новото, последно решение, даващо на енергиите на духа вече друго направление. Затова е и

казано, че за всяка дума ще се наложи да се дава отчет. Това означава, че всяка мисъл, приета и утвърдена от човека ще бъде за него благословия или проклятие в тънкото състояние на съществуване, когато мисълта като магнит ще поведе човека в сферите със съответното на нея притегляне. Но ако върху нея е наложено veto от волята, тоест нейната енергия е получила друго направление, то ще се промени и следствието, и характера на нейното притегляне. Например ако не простиш на отдавнашния заклет враг, то срещата ще бъде враждебна. Ако не се убие възжелението към храна, то даже и то ще измъчва, да не говорим вече за останалите по-силни възжеления. Ако мислено не се раздели с любимото кресло, то човек ще замине с него в Тънкия Свят. Затова трябва да се подготвиш за прехода в другия свят съзнателно и тази подготовка да се започне дълго преди края, тъй като трябва да се преразгледа целия душевен багаж и своето отношение към вещите и хората. Всичко непреразгледано отново, ще си остане такова, каквото е било при своето утвърждаване, макар и това да е било преди десетки години. Всичко има своите корени в съзнанието и всичко е загнездено и живее там, докато печатът на новото, последно утвърждаване не го замени. С багажа на гърба трябва да бъдеш много предпазлив и да взимаш със себе си само това, което действително е нужно и полезно за далечния път. По-често трябва да се преразглеждат своите придобивки, оставяйки само най-ценното. В Тънкия Свят човек автоматично ще действа по приетото на Земята приживе решение. Ето защо всяко решение, преди да бъде утвърдено, трябва да бъде добре обмислено. Както бельото се пере, дрехите се чистят, домът се поддържа и мете, така трябва да се проветряват и складовете на съзнанието. Много безотговорни автомати ходят по лика на Земята и още повече са те в Тънкия Свят. Да не заприличаме на тях, лунатиците на духа.

342. (27 юни). Всичко, всичко е добро, когато съзнанието се е утвърдило здраво върху Владиката. И тогава, само тогава Той Може да превърне всичко в полза. Ползата не е в това, което се харесва или не се харесва, което е приятно или неприятно, сито или гладно, спокойно или във вихрите, а в това да бъдеш неразделен винаги в съзнанието с великия сияещ Лик. На пръв поглед Заветът „Изпълнете се с Владиката” е прост, но колко е труден той, когато парцалите на мисленето и откъслеците от мисли затъмняват блестящия Лик. Ако не се отдаде дължимото на главното, суетата ще изпълни съзнанието и, изпълвайки го, ще отнеме значителна част от енергията на изпращаните Лъчи. Изпраща се Лъч. Той трябва да се приеме. Да се приеме може само като се обърне съзнанието напълно към него. От половинчатото обръщане и резултатите ще бъдат половинчати. Затова и се говори за пълен и ненакърнен устрем. Колко често хората искат да получат всичко, без да принасят цялото сърце. Но нали е Казано: „С каквато мярка мерите, с такава и ще ви се отмери”. Така че пълнотата на принесения устрем и пълнотата на сърдечното обръщане неизменно ще даде и пълноценни следствия. По-често трябва да се обръща своя взор навътре и да си даваш ясен отчет за това какво е принесено на Учителя и как. Зовът и откликът в действията се подчиняват на точните и определени закони на психомеханиката. И на донесения пълнота на устрема се въздава с пълна мярка. Възможно е в минути на Общуване да се отдаде своето сърце и своето съзнание изцяло на Владиката. Но лунната същност в човека е силна. Несдържана от сребърната юзда на волята, тя напират през всички пукнатини и потапя в своята мътна рефлекторност най-добрите достижения. Но Нашият девиз е борба и победа: след първата - втора, след втората - трета и така без край, докато победното състояние на съзнанието не стане постоянен израз на неговата същност.

Дже животът на тялото е постоянна борба на силите на разрушение и смърт със силите на съзидание и живот. Такъв е и животът на духа. Ще го Наречем борба безкрай за вечното утвърждаване на Светлината. Обърнете внимание на това, че щом като отслабне водещата воля на духа, силите на дисхармонията и разрушението започват незабавно да се внедряват в съзнанието. Затова знамето на борбата не се сваля никога. Ученикът също дава обещание за утвърждаване на новото в съзнанието и за това, да се задържи в това състояние. Много съзнания приличат на застояло бласто и разложението е тяхна съдба. Но нашият път е по върховете. Учителят е нов всеки миг; бъдете нови и вие. Учителят е винаги огнено Устремен; проявете и вие същата такава степен на устременост. Учителят Води пламенно дошлите при Него за Светлина; така също водете и вие. Учителят е Поставил бъдещето като цел на Своята работа; наподобявайте Учителя в разбирането на бъдещето. Той винаги е на стража; така също и вие пребъдете на несменна стража, държейки в готовност мечата на духа. На поверения пост не може да се заспи, не може да се отпуснат ръцете, не може да се потопиш в прострация на духа. Моите воини имат строг устав и го следват неотклонно. Живакът на бодростта и подвижността на живота се изработва от живота и в постоянно напрежение и бдителност. Без нея е много лесно да се отклониш от пътя и при това без да забележиш. Вълните на Майя са устремени да потопят съзнанието в призрачния свят на очевидността, но невидимият Водач Бодърства, готов всеки миг да протегне Ръка за помощ. Така също бодърствайте и вие, за да забележите протегнатата Ръка за помощ и да не отхвърлите помощта. Защо да тъгувате и за какво да се безпокоите, когато Учителят е наблизо. Да тъгуват, да се суетят и да се безпокоят могат тези, незнаещите, но вие, знаещите за това, че Учителят е с нас, сте длъжни да проявите в пълна мярка спокойно и тържествено достойнството на духа. Това не е нужно за себе си, а за обкръжението и за пространството. По какъв друг начин ще утвърдите за света Моята Светлина, изпращана ви в Моите Лъчи. Обещах да пребъда с вас, с вас и ще Пребъда винаги. Но и вие на свой ред проявете необходимата степен на готовност и отвореност на съзнанието и сърцето за Моите пратки. Защо позволявате на преходните дреболии в живота така ярко да звучат за съзнанието? Прогонвайте, прогонвайте малките мисли и малките земни чувства, прогонвайте ги, на Мен Ми е тясно от тях и Моят Лъч, задушаван от тях, не може да прояви цялата своя мощ. Законът за съзвучието действа постоянно. Проявете разбиране за него. И знайте, че Учителят е наблизо винаги в моментите на пълнозвучен устрем.

343. Ще Кажa още: „Не се смущавайте от изобилието на изпращаните мисли”. Широтата на Безпределността не може да се вмести в думата, но да се приближиш до нейното разбиране може. Съзнанието на хората се е отдалечило твърде много от вечните реалности на живота и те се нуждаят много от утвърждаване. Има много различни съзнания и на всяко трябва да се даде така, че то да намери нещо съзвучно на себе си. Затова и се налага да се говори все за едно и също, но осветявайки въпроса под различни ъгли. Всеки ще дойде и всеки трябва да намери нещо според себе си. Разбирането на живота, проявявано от Учителя, е широко. Нека да се стремим да приличаме на Учителя по широтата на разбирането. И тогава всеки дошъл при вас ще може да получи според съзнанието. Само глухарят не чува нищо, когато пее. Но песента на вашия дух трябва да бъде разбираема за този, към когото е насочена. Проявете широта на разбирането. Иначе ще говорите на глухите. Всеки има сърце. Трябва да съумееш да заставиш струните на сърцето на тези, които са дошли при вас,

да зазвучат. А затова се учете. Учете се, учете се, учете се да достигате до съзнанието на идващите при вас. Затова трябва да забравиш за себе си, да се отвърнеш от себе си и да обърнеш своите мисли и своето сърце към новодошлия. Ако е постигната пълнота на самозабравата или на самоотвърщането в този процес, то чуждата душа ще застане пред вас като отворена книга. Ще четете в сърцата на хората и ще бъдете истински наставници. Ключът към човешкото сърце се намира в самоотвержеността.

344. Указвам останалите дни да се използват за задълбочаване Единението с Мен. Пътищата и методите за това са известни. Трябва просто да се приложи вече известното практически. Единствено знанието не е достижение. Често мислят обратно и продължават да тъпчат на едно място. Напомням Основите на Единението: постоянно помнене, постоянно предстоене, постоянно задържане в третото око на Лика на Учителя, постоянна готовност и постоянно бдително, чувствително, отворено към Мен сърце. Всичко това се скрепява с цимента на пламенната любов и устрема. По каналите на тези условия възприятието се обогатява плодотворно. Моят Дух витае над света, но само чувствителните го усещат. Усещането на Великото Присъствие може да бъде необичайно ярко. Защо рядко виждаме Учителя? Защото до Мен трябва да се достигне и трябва центровете да се отворят. Но ако се съберат всички знаци, дадени в различно време, се получава нещо изумително. Но човешката памет е къса, всичко се забравя бързо и на неудачния пътник на духа започва да му се струва, че Учителят го е изоставил. Майя тъче своите мрежи много изкусно. Очевидността е в нейна услуга. Слепотата лесно закрива окото на душата. Ето защо има периоди, когато Единението трябва да бъде усилено. Тъй като Единение означава Близост, Близостта - Общуване, Общуването - получаване на поредната вълна на познание, когато Безпределността щедро изпраща своите дарове в чувствително настроения приемник на духа. Нека да настройваме възможно по-често приемника на душата на вълната на Близостта. Получава се особено задълбочена вибрация. Но главното е да се вложи цялото сърце в процеса на приближаване към Йерарха. Всекидневието може да притъпи остротата на усещането, но ако не е увяхнала любовта свежестта и новостта на впечатленията ще бъде дар от Владиката. Да бъдеш нов винаги и неизчерпаем в богатството от мисли е признак на действителна Близост до Учителя. Могат да попитат: „Защо се говори неспирно за Учителя и невидимата Близост?“ Отговорете: „Наличието на Учителя е основа на живота на духа“. Това не е фанатизъм и не е ограниченост, а всеобхватността и широтата на проявите на Учителя довеждат до това, че мисълта се върти около това велико понятие както планетите - около Слънцето. Но Слънцето в пространството се носи напред, в Безпределността. Така също устремен напред е и Учителят. Затова Неговият път е винаги нов и неповторим и за тези, които са в Неговата орбита. Близостта на Учителя поставя човека в непосредствено Общуване с Него. То не дава нито слава, нито почести, нито разкош, нито злато, но получилият Общуването няма да замени неговите преимущества за никакви съкровища на Земята. Тъй като земните преимущества са временни, но Близостта с Учителя не свършва даже със смъртта и не се прекъсва никога в каквото и състояние и в каквото и обвивка да се намира духът, утвърдил тази Близост. Тя се създава със собствените ръце и собствени усилия, и при това ежедневно. Учителят може да бъде забравен и мнозина правят това, и мнозина се отдалечават след като са се приближили. Затова най-трудно от всичко е не да се приближиш, а да задържиш Близостта. Проявилият постоянство, преданост и упорство в утвърждаването на Близостта на Учителя може да не се тревожи за бъдещето.

Установеният ритъм лесно и незабележимо ще го пренесе през периодите на пралайя на съзнанието. Спомнете си с какъв труд се е утвърждавала тази Близост. Как е била затъмнявана от поредната вълна на пралайя. Но това е вече далече назад. Напред е Светлината на непрекъсваното Общуване. Дарът на висшата мисъл ще продължава да се влива като широка струя. Пространственото даване няма да да секне, но напротив, ще нараства по сила през цялото време. На Земята ние сме далеч един от друг. Но мостът на щастието ни съединява и получаването преминава по него. Учителят ви е Обградил с Грижа. Учителят ви Изпраща Лъчи на щастие. На Учителя е известна вашата съдба. Учителят ви Изпраща далечен поздрав и огнена благословия. Ще бъдете свидетели на своето щастие.

345. (28 юни). Пространственият огън трябва да се приеме през отворените центрове в човешкия микрокосмос. След като даже алкохолът по пътя на неестествената проява на огъня прави от страхливеца смел човек, то огньовете, законно утвърждавани, наистина преобразяват цялата същност на човека. Ако погледнете човека, който макар и временно е вместил всички свойства на пламъка и сравните неговото състояние с периода на угасване на огньовете, разликата ще бъде поразителна. За това преобразяващо свойство на огъня върху духа не трябва да се забравя. Разпалваните огънове изискват загриженост, внимание и усърдие. Както градинарят се грижи за растенията, така се грижи за огненото цвете на духа и неговият притежател. Защо се говори толкова много за качествата? Не затова ли, че те представляват форма за изразяване на пламъка? Голямо влияние има също и хранителният режим, състоянието на здравето, въздухът и много заобикалящи условия. Особено опасни са хората-вампири, поглъщащите на огньовете или на чуждата психическа енергия. Прекомерното ѝ отдаване е също така не по-малко вредно. Опазването и натрупването на огънове изисква тънко разбиране и представлява задача за всекиго. Хората, които са лишени от психическа енергия, са вредни за обществото. Те трябва да се отделят от здравите хора и да се лекуват. Те могат мълчаливо, единствено със своето присъствие да разрушат всяко благо начинание, ако волята на неговия изпълнител не даде нужното свръхнапрежение. Като невидими хищници те ходят сред хората, гледайки къде биха могли да се облажат за сметка на чуждата енергия. Бъдете много внимателни и бдителни с хората. Сред тях има много поглъщачи на чужди сили. Човек не може да издържи дълго обществото на такъв вампир. Трябва да си давате точен отчет за усещанията при съприкосновение с хората. Собствената аура и сърцето представляват най-тънките инструменти - указатели. Трябва само внимателно да се наблюдава. Учителят Залага огнените магнити; Учителят Насища с огънове местата, където Той Пребивава; всеки огненосец е подобен в някаква степен на Учителя. Задачата е да се преумножават огньовете, задачата е да се натрупват огънове, задачата е да се насити с огънове всичко, до което се докосва високият дух и да се преобрази обкръжението. Потокът от материя, преминаващ през микрокосмоса на огненосеца, изтича от него преобразен. Диханието, слюнката, потта и всички отделяния на йога са пропити и наситени с тънките свойства на огньовете. Това се отнася в още по-голяма степен до астралната и менталната материя на чувствата и мислите, протичащи през неговия организъм. С една дума, носителят на Светлина с цялото свое същество и с всички процеси, протичащи в него, излъчва в обкръжаващото го пространство Светлина със и от себе си. В това преобразяващо действие се съдържа особеното значение на огньовете. Затова не е малка грижата за това да се преумножат своите огънове и,

преумножавайки ги, да се твори с тях благо. Не трябва да се подценява значението на огньовете, нито ролята на огненостите в процеса на преобразяване на света. Тъй като собственото преобразяване не е нищо друго, освен предварително стъпало към преобразяването на Земята, която се разрежда и изтънчва, бидейки преобразявана от човека. Всички животни, всички растения, всичко живо взема участие според силите си в това голямо преобразяване и изтънчване на планетната материя, тъй като нейните маси преминават, изтънчвайки се и преобразявайки се, през живите организми, населяващи Земята. Но особено значение в този процес се отрежда на човека като носител на висши огньове. Човек е свързан с хиляди нишки със своята планета и носи отговорност за нея. Каменните въглища, залежите от нефт, варовиковите отлагания са резултат от органичния живот на милиарди живи форми, някога били на Земята и живели върху нея. Такава е ролята на растителния и животински свят, застилащ със своите тела земната кора даже на големи дълбочини. Но ролята на човека е още по-висока и още по-значителна. Изразявайки със себе си висшите принципи на планетата, човечеството представлява регулатор на планетните огньове. Енергиите на духа и енергиите на подземния огън се намират в пряко и тясно взаимодействие. Хаотичното мислене на цели народи, войните и останалите нарушители на равновесието на психиката на човека неизменно предизвикват нарушаване на равновесието в природата, а главно - нарушаване на равновесието на подземния огън и пространствения огън, което обикновено се съпровожда със земетресения, изригвания и други бедствия. Равновесието на стихииите се нарушава и човек силно страда без да си дава отчет за това, че не някой друг, а именно той се явява причината за всички неравновесия в природата. Огромна е отговорността на човека за Земята. По-рано са казвали, че Бог изпраща наказания на хората за нарушаване на законите на живота. Сега е дошло време да се разбере, че човекът, самият човек, притежател на мощни и най-тънки енергии, поражда със своята сила всички неблагоприятия и неравновесия на планетата. Повече не може безотговорно да се стоварва вината за собствените престъпления на неизвестния Бог. На човека е Казано: "Вие сте богове", тоест духове, притежаващи мощни огнени енергии, които могат или да творят, или да разрушават. И сега, когато науката вече е прекрачила отвъд границите на невидимия свят, повече не може да се оправдават с незнание или неразбиране. Човекът е стопанин на Земята, на човека е дадена власт над всяка плът, тоест над Земята и всичко, което е върху нея, той е стопанин, той е владика и той също е носещият отговорността. Каин се е позовавал на това, че той не е пазач на своя брат. Но човечеството повече не може да повтаря Каиновото оправдание и да казва, че то не е страж на Земята. Именно то се явява страж и пазител, и грижовник, и попечител на своя земен дом. Досега хората са разрушавали и разхищавали земните недра и растителното царство на планетата. Но сега положението в света трябва да се измени коренно. Народите трябва да разберат, че тяхната грижа за земната градина и за огненото и стихийно равновесие на планетата представлява тяхно най-първо и неотложно задължение. Няма защо да се оплакват от нашествието на скакалци, когато ниските и злобни човешки мисли могат да породят още по-горчиви бедствия. Енергията на мислите на човешкия колектив е огромна. Познават силата и мощта на тънките енергии. Познават силата на атомната енергия. Тънките енергии, огнените енергии изискват умело съзнателно боравене и разбиране на отговорността. Освобождаването на мощна енергия на запад може да се окаже причина за наводненията или за липсата на реколта на изток. Трябва да се обединят усилията по

опазване на планетата и да се отнасяте съзнателно към всичко. Новата Епоха изисква ново отношение към всичко. Днес човечеството навлиза в период на пълна съзнателна колективна отговорност за Земята. И човекът като носител на висши огньове не може да избегне тази отговорност. Новата, Огнена Епоха настъпва. Трябва да бъдем готови да я посрещнем.

346. Учителю, благодаря Ти за днешната пратка. Сине Мой, ще пишеш още по-добре, още по-задълбочено, още по-огнено. Тъй като Аз Обещах Безпределността. Беззвучния Глас на Владиката Няма да замлъкне. Ще разбереш тайната на битието в Моите Лъчи. И твоите книги ще украсят полиците на книгохранилищата като най-ценно вложение в съкровищницата на човешката мисъл. Така и ще бъде. Владиката Каза.

347. Ще разширим пределите на видимост с помощта на вътрешното зрение. Представяйки си пред нас далечното, ще направим далечното близко и ще влезем в съзвучие с него. То може да се задълбочава и може да бъде доведено до такава степен на съзвучност, че да може да бъде видяно с помощта на третото око. Това и ще бъде ясновидство. Едно от главните условия за тази способност е пълното самоотричане и разбира се, съсредоточаване върху избраната тема. Чрез ярката представа на предмета в третото око става съприкосновение с него, но не с представяния предмет, а с това, с което този предмет е свързан. Този контакт се осъществява винаги, но неговите степени могат да бъдат различни: от едва усещано до ярка картина. Така също и нашата мисъл винаги се докосва до обекта на своята устременост и мисълта, устремена към нас, винаги достига до нас. Но да се усети тя може само при известна степен на изтънченост. Несъзнателно тя се усеща, но човек не си дава сметка за това. Тези контакти на мисълта могат да се нарекат беззвучни докосвания. Ако бъдеш повнимателен към своите усещания и впечатления, то могат да се отбележат много неща. Често чуждата мисъл се блъска пред прага на съзнанието, предизвиквайки смътно чувство на радост, безпокойство или печал, според своя характер. Много цветове и техни оттенъци съществуват в природата, но само художникът ги забелязва, тоест тренираното око. Така е и със страничните мисли или с висшите мисли. Човек е зает твърде много със себе си, за да ги улавя съзнателно. Същото може да се каже и за токовете на пространството. Но тези токове явно въздействат върху настроението на човека. И ако няма никакви особени причини за това да му бъде добре или зле, тези причини могат да се търсят в пространствените токове. Без причина нищо не се случва. Много неща биха могли да бъдат осветени с колективни наблюдения, но това е дело на бъдещето. Засега те са невъзможни. Хората още не вярват в токовете на пространството, макар че често страдат от тях или пък обратно, биват облагодетелствани. За много неща би могло да помогне знанието за астрологическия момент, но даже и астрологията се отрича. Отрицателите са готови да отрекат не само въздействието на звездните лъчи, но даже и на Луната и Слънцето. Тънките апарати скоро ще помогнат да се регистрира силата на звездния лъч. Много тайни има в Космоса и всички те чакат вниманието на човека, за да станат достъпни за него.

348. (29 юни). Сине Мой, когато мислиш за Мен Аз те Изпълвам с еманации на Светлината. С тях влиза и светлоносната мисъл и озарява съзнанието като дъга. Така се получава връзка или контакт и проводникът на духа започва да действа. И по проводника се предават колебанията на вълните от мисли. Днес ще пишем за това, което все още не е известно на хората. Те знаят много за земното, но малко за

Надземното. За Надземното и ще пишем. Огромното вместилище на пространственото лоно съдържа в себе си всичко, което някога е ставало на Земята. В него съществува цялото минало и всичко е достъпно. Всичко това съществува във вид на кристализирани отлагания от тънки енергии. Фотолентата също притежава способност да фиксира комбинацията от определени вибрации, придавайки им устойчивост. Световното фотооко, действащо винаги, също фиксира точно всичко ставащо на планетата върху лента с безкрайна продължителност. Лентата на всяко явление има край и начало. Лентата на явленията от определен ред трябва да се разгръща от края. Трябва да се хванеш за края, за нещо, от което би могло да започне нейното развиване. В психометрията затова се взима предмет, свързан с нужното явление или човек. Трябва винаги да се започва с нещо, което така или иначе е присъствало при изследваното явление. Много неща биха могли да разкажат старинните вещи, книги, ръкописи, скъпоценни камъни и всичко, върху което е налице печатът на древността. Новите вещи могат да разказват само за тази епоха, към която те се отнасят. Фотоелементите се съдържат в самата материя, която притежава свойството да фиксира излъчванията или вибрациите наоколо. Всяка вещ, която носи върху себе си човек или която използва, притежава една или друга степен на способност да отпечатва всичко ставащо с него или в него. Някои вещества са особено чувствителни и възприемчиви, някои - обратно. Както съществуват естествени кондензатори на електричеството, точно така има и много чувствителни събирачи на по-тънките енергии. Те се наслояват върху предметите, но в пространството на висшите измерения. Така материалното и невидимото са свързани тясно. За човека с отворени центрове езикът на вещите не е тайна. Често любовта или нелюбовта към определени вещи у обикновените хора се основава на неосъзнато чувствознание, което понякога се проявява рязко и отчетливо. Към същата тази категория на несъзнателна фиксация на излъчванията се отнасят внезапните и необясними симпатии и антипатии между хората. Физическите органи също възприемат вибрациите, но само от низшата скала, от по-груб порядък. У човека регистратор на тънките вибрации преди всичко представлява сърцето. Неговите усещания могат съзнателно да се изтънчват, ако започнеш да се прислушваш особено внимателно към тях. И животът на сърцето ще започне да отваря пред човека нов чудесен свят. При опитите за съсредоточаване върху интересуващите ни предмети трябва да се ввлече в този процес сърцето. Това ще позволи изцяло да се потопиш в неговите усещания и да отбележиш влиянието на еманациите, изхождащи от предмета. Учителят, вземайки в ръка чужда вещ, Може да разкаже много за нейния притежател. Ключ към това представлява развитото чувствознание. Развивайте чувствознанието върху всичко, с което влизате в съприкосновение. И дайте работа на сърцето. Нека и то да има право на глас във вашите съждения. Интелектът е угасил чувствознанието. И Ние днес Чукаме на сърцето, за да се събуди и да каже своята веща дума. Хората без сърца са слепци. Хората без сърца спят. Учителят Провъзгласява днес Епохата на Сърцето и Указва пътищата.

349. Приятелю Мой, известно ли ти е явлението на затишие преди нарастване, на задръжка преди скок, на тишина преди буря? Като спирка на самолет преди далечен полет, за да възобнови и допълни запасите с гориво. Настоящото не е свидетелство за бъдещето и предразсветната мъгла не дава представа за яркостта и великолепието на слънчевия ден. Говоря това за да бъде известно великолепието на бъдещото щастие. Възможно е да изпаднеш в отчаяние от тежестта на нерадостните токове. И трябва да

имаш много мъжество и доверие, за да останеш непоколебим до края. Много са колебаещите се и много са колебанията, и много отпадания се наблюдават при подхождане към Твърдината. Перифразирайки свещените редове може да се попита: “Не са ли десет позовани, а деветте къде са?” Няма да се смущаваме от отпадащите. Така е било винаги. Не всички издържат изпитанието за продължителност на устрема и когато са предоставени сами на себе си. Затова и вниманието и грижата е към този, в когото Учителят е Уверен. Много ли са те? Казах за числото на пръстите на ръцете. Но и те са много. Огромна е нуждата от хора и огромна от такива, които ще останат предани до края. За пустинята на знанието се е говорило ненапрасно. Малко са носителите на знание. Ние не Считаме за знание това, което смятат или приемат за такова хората. Непосредственото знание, знанието на Учителите, изливано от Тях за света е достъпно само на много малко. Ценим особено високо неговите носители, които са в света. На тях Мога да кажа: “Вие сте Мои от векове, Мои и ще останете”. Няма да Допусна, няма да Допусна тъмнината да погълне тяхната светлина или косматите ръце да достигнат до тях. Давам гаранция за неизменността на пътя на Светлината и Утвърждавам победата над всички противоборстващи сили. Добре е да се говори за Светлината, когато тя е наоколо, но да се знае за нейната победа, когато наоколо е тъмнина, ще бъде вече признак на здраво доверие. Доверието към Учителя е гаранция за успеха. Ще достигнем. Сине Мой, ще достигнем до полагащото се, дори и цялата тъмнина на света да се опълчи срещу нас. Защото ти си в Моята Длан. Виждам, Зная и Усещам колко трудно е да се върви сред мрака, когато несъвършенството на обкръжението се стреми да погаси огньовете на духа. По закона на скачените съдове цялото обкръжение яростно се устремава към носителя на огньовете, за да изравни неговата светлина с обкръжаващата тъмнина. Но мощта на Йерархията е непресъхваща. От Нас може да се черпи без край. Трябва упорито да се задържа Общуването и да се утвърждава упорито Близостта на Учителя. Утвърждаването на Учителя в себе си е утвърждаване на непресъхвящия източник на Светлина, когато сиянието на вътрешните огньовете се поддържа постоянно, като свещения пламък върху олтара на древния храм. Угасването на свещения огън се е наказвало със смърт. Угасяването на огньовете на духа се наказва със смърт на духа. Оттук са толкова много ходещите мъртъвци. Но вашият път не е с тях. Вашият път е с Мен. И вашият път, устремен към Мен остава неуязвим вовеки за ярките опити на гасителите на Светлина. Само запазете осъзнаването на Близостта на Учителя, само задръжте непрекъснатото помнене, само се дръжте здраво-здраво за Мен. Тъй като освен нишката на сърцето няма нищо. Но ако тя е здрава и нерушима, то тя ще остане такава и през всичките светове, през всичките обвивки и през всичките животи. Дарът на вечния живот идва по сребърната нишка. И Аз, вашият Учител и Приятел, и Отец здраво Стоя на стража на вашето щастие. Вярвайте на Владиката, по това направление силите на духа се стичат победно и мощно в преданото сърце.

350. (30 юни). На всичко ставащо вън ще противопоставим силата на духа. Или външното ни побеждава и ни подчинява на себе си, или ние го подчиняваме на своята воля. Така и се разделят хората на такива, които подчиняват живота на себе си и на подчинени от него. Всеки може да избере за себе си всяка група. Същността на неподчиняването съвсем не се заключава в това, че трябва нещо да се сломи, а в това да не бъдеш сломен в духа от нищо външно. Победител не е този, който отговаря на удара с удар, съкрушавайки всичко, а този, който без оглед на ударите запазва пълно

равновесие. Ако бясното куче се хвърля върху човека, човекът не трябва да се хвърля върху него и да хапе. Ако дивият звяр се устремява към човека обикновеният човек ще се бори с него с обичайните способности. Но този, който е познал тайната на равновесието и властта над себе си, ще прекрати яростта на животното с поглед. Смъртното око на йога не е приказка, а действителност. Огнената сила е вътре в човека. Борбата може да се води единствено с началото на духа, без да се мръдне и с пръст. На външните удари на тъмнината може и трябва да се отговаря. Но как? С единното начало на духа, като се съхранява равновесието. Равновесие означава единение, единение на всички енергии на човека, събрани в един фокус за нанасяне на концентриран удар. Той може да бъде нанесен само в пълно спокойствие, при пълно владение на себе си и с всички свои сили. Когато хората се нахвърлят върху вас никога не отговаряйте със същото: нито с дума, нито с дело, нито с движение. Първата мисъл да бъде за това как да се запази равновесието каквото и да става, иначе поражението и навреждането са неминуеми. Трябва вътре в себе си да се създаде състояние право противоположно по характера си на състоянието на нападащия. Това е като да се полее студена вода върху горяща главня или горящ фитил - ще го угаси мигновено. Но за това трябва да може да се запази пълно равновесие. Много хора има с разюздан астрал, не умеещи и не желаещи да владеят себе си. Всички те имат силното свойство да предизвикват в хората същите тези чувства, с които са пълни техните опушени души. На всяка цена, но трябва, но трябва каквото и да става да им се противопостави силата на собственото спокойствие и равновесие. Иначе и двамата ще се окажат в ямата. Поражението на аурата благодарение на получената рана е много болезнено и трябва време, за да премине болката и да се възстанови равновесието. Затова е добре в началото на нападението да се съберат всички сили на духа, за да се задържи равновесието. И тогава противоположната поляризация на нападащия се осъществява лесно и без всякакви усилия, но първият удар трябва да се посрещне в пълно спокойствие. Получения урок обиждащият ще запомни завинаги, тъй като няма по-тежко състояние от това, когато неистовите енергии на астрала, ударили се в непроницаемата за тях броня на равновесието на духа, отскачат към своя породител или пък веднага угасват, правейки го опустошен подобно на празна черупка. По този начин методите на обуздаване беснееето на астралните обвивки изисква голяма вътрешна дисциплина. Астралното начало владее болшинството от хората и те се намират в подчинение на неговия произвол. Но защо трябва и вие да се подчинявате на яростта на чуждата разпуснатост и да страдате заради слабостта на другите, когато във ваша власт е да противопоставите на неистовото беснееене на техния астрал мощта на непоколебимото равновесие на духа. Трябва, трябва да се учите да владеете себе си. Учителят Призовава към това овладяване на себе си. Утвърждаването на властта над себе си няма предел, тъй като тя означава сила на духа, която може да расте безпределно. Думата “владика” преди всичко означава владеещ себе си, тоест овладял своя микрокосмос и подчинил изцяло на своята воля всичките три обвивки: физическата, астралната и менталната. Овладяване означава умение да се ползваш от тях на всички съответстващи планове и във всички състояния на съзнанието. Затова пътят на овладяване на себе си, започващо с подчиняване на малките явления вътре в себе си, довежда до големи следствия. Целта съвсем не е това да подчиниш дивия звяр на своята воля или да укротиш звяра в човека, а в това чрез упражнения в равновесие и изкуството да владееш себе си да достигнеш до необходимите степени и да стъпиш върху пътя към могъществото на духа. Може ли,

устремявайки се по този път, да се пренебрегват малките възможности на всекидневието, даващи богата храна и широко поле за утвърждаване на силата в себе си, силата на непобедимото равновесие. Не трябва да се крещи, нито да се маха с ръце, нито да се показват всякакви емоции. За да излизаш винаги победител трябва само да запазваш пълно спокойствие и равновесие във всички случаи на живота и при всички обстоятелства. Запазилият равновесие е винаги победител. Ако хората биха могли да усетят значението на тази мощ! Владиката Представлява пример на нерушимо равновесие. Когато се прави пълносърдечно обръщане към Учителя за утвърждаване на желаното качество, Учителят Помага усилено. Хората полагат много усилия и труд за придобиване на материални блага, пари, богатства. Но няма по-голямо съкровище на Земята от огнената мощ на утвърденото равновесие, когато Съкровището на Камъка сияе с победните огньове на духа. Тъй като това Съкровище остава в притежание на човека през всички животи и то го възнася към завоюваните висини. Тъй като не просто, а със сила се завоюва или превзема Съкровището на Камъка, утвърждаващо се вътре. Така разбирането на духовните ценности коренно ще измени отношението към явленията от живота. Събирачи са всички хора: едни събират пари, други - злато, трети - камъни, четвърти - дрехи. Има много събирачи на преходни земни ценности. Но истински постигналия смисъла на живота е събирач на това съкровище, пред което всички земни богатства се превръщат в непотребни вехтории. И това съкровище ще бъде Съкровището на Камъка вътре, което победно сияе във всички светове. Огромният кристал - Камъкът от психическа енергия, сияещ в гърдите на човека, събран през вековете, представлява висшата ценност на човека. Възможно ли е да се жалят усилията по умножаване на неговата мощ? Възможно ли е да се умориш в стремежа да го увеличиш? Може ли за удовлетворяване на преходните астрални чувства и страсти да разхищаваш неговата сила и с това да крадеш от (да ограбваш) самия себе си? Човекът, намерил Камъка, посвещава своите растящи сили на натрупване на огнена мощ. Равновесието е форма за проява на мощта на пламтящото Съкровище на Камъка.

351. Ще взимаме решенията заедно с Мен. Трудно е да решаващ сам. Би могло, ако знаеше бъдещето. Но Учителят Знае и Учителят ще Помогне. Да бъдем заедно винаги означава да бъдем заедно във всичко. Постоянното Присъствие налага отпечатък върху всички действия. Действието става правилно, а решението - огнено. И организмът се преобразява в огньовете на духа. Как иначе може да се дойде до решението на живота? Така постепенно Учителят Навлиза във всички дела на деня и Става Водещ, а делата на деня стават дела на Светлината. Няма нищо незначително. Всяка дума, всяка постъпка, всяка мисъл могат да станат светлоносни, а самият човек – светещ. И Светлината – победител навлиза в живота на светлоносеца като основа на неговата същност. Свети мисълта, светят чувствата, свети аурата на човека, озарявайки със своята светлина обкръжаващия мрак и хората, явявайки се благословия за света. Извършва се Велико Служене, Лампадата на Пустинята гори. В светилището на духа е запален свещения пламък и цел на живота става неговото поддържане, за да бъде той неугасим. Така действията, съвместни с Учителя, довеждат до големи резултати. Трябва да се обърне особено внимание на думите “действия, съвместни с Учителя”. В тях се утвърждава принципа на постоянното предстоене. Хората извършват служенето в храма, а ученикът го извършва в живота, в Името на избрания Учител. Служенето се извършва пред Лика на Владиката. Оттук произтича и непобедимостта, и твърдостта, и здравината на ръката при удар, и безстрашието, и всички останали качества, растящи в

огньовете на постоянното предстоене. Съсредоточаването върху Владиката става порядък за деня, насищайки деня и нощта със Светлината на Владиката. Разбира се, този път на неразделност или сливане на съзнанията довежда неизменно до Учителя. Вървящият към Мен ще стигне до Мен и ще Ме срещне лице в лице. Искам да Утвърдя неотклонния път и да го Направа сияещ път на Светлината. Трябва да се прояви много решимост, за да не се отклониш от правотата на пътя. Земните пътеки са криволичеши и често отвеждат настрана, но пътят на Светлината е прав и неотклонен. Утвърждавам реалността на невидимото Присъствие и Показвам действията, с които да се усили то. Целта е достижима, но трябва да се извършат редица съответстващи действия и да се стигне до там, че извършваните действия да бъдат в хармония с нея, тоест целесъобразни. Целесъобразността и съизмеримостта на действията ще бъде и гаранция за успеха. Учителят ще Помогне да се навлезе в света на съгласуваните действия. Да се прояви тази съгласуваност ще бъде голямо достижение. Майката на Агни Йога има задачата да прояви висшата съгласуваност на планетата. Нека Нейният пример да бъде и показател за това, че тя е достижима и именно на Земята, и именно в плътните земни условия. Тя ще остави Записки за пътищата за достигане с ръката и крака човешки и на най-близкия до Нея се дават указания от Мен как може да бъде утвърден на Земята златният път на достиженията.

352. Пространството вижда и чува, и отпечатва всичко.

353. (1 юли). Ясновидство и ясночуване. На тези способности на сърцето не се отделя и не се е отделяло необходимото внимание. Виждаме с очите на сърцето и чуваме с ушите на сърцето. Значи преди да се вижда и чува трябва да се изтънчи сърцето и да се събудят дремещите в сърцето способности. Мозъкът и неговата активност в тези моменти замират и той е само регистратор на получаваните впечатления. Но провеждането протича през сърцето. Изтънченото и възпитано сърце, обърнато нагоре, се отваря като цвете, приемащо утринните лъчи на Слънцето. Именно устремените енергии на сърцето не познават преградите и ограничените възможности на мозъка. Волята и мозъкът могат да дадат насоченост на сърцето, но не трябва да се намесват в изпълнението на това, което освен него нищо друго не може да изпълни. Отворените центрове са тясно свързани с дейността на сърцето. Трябва да се постигне сърцето да се научи да звучи в хармония с това, към което то се устремява. Съзнанието се пренася в сърцето и сърцето се превръща в познаващ фокус. И когато ритъмът на сърдечното биене се слива с ритъма на Великото Сърце, се достига сливане на съзнанията. Има мисли от мозъка и има мисли от сърцето, а също и думи, наситени с огньовете на сърцето - те са особено силни по своето въздействие на човека и обкръжението му. Трудно е да си представиш, че думите, излизайки от сърцето, въздействат не само на хората, но и на животните, растенията, вещите, стихииите и цялото обкръжение. Пламенните слова на сърцето, хвърлени в пространството, надигат и пораждат в него вихри за изпълнение. Думите са като форма, в която се отлива огнената енергия на сърцето за изпълнение на определена задача. Нека те да се произнасят даже и несъзнателно, все едно огънят на сърцето налага върху тях печата на изпълнението. Степените на просветление на сърцето и сърдечните огнове могат да бъдат различни: от сърце сияещо със светлина, до сърце, мъждеещо с черните димни огнове на егоизма и злото. Черното сърце е зло и представлява бедствие за обкръжението. Може да се говори за дисциплина на сърцето. Безкултурното сърце не познава дисциплината. Ученикът преминава през суровата школа на суровото

възпитаване на сърцето. Човешкият път преминава по сърцето и се определя от сърцето. Сърцето и Чашата насищат мощно излъчванията на аурата. Кармата на човека е в неговата аура. Така от сърцето се очертава кръгът на неизбежността и съдбата на човека. Кармата на Великото Сърце и кармата на черното сърце са различни. Според сърцето е и кармата. Слънцето на човешкия микрокосмос, центърът на неговия живот има огромно влияние върху живота на човека. Мозъкът спи нощем, но сърцето не спи и не почива никога. Трябва да се разбере значението на сърцето и да се прояви внимание към него. Сърцето се нуждае от грижливо отношение и подхранване. Сърцето се храни с красота и особено с красотите на природата. Да се живее психоживот с цялото сърце може само при условие на правилното му хранене и грижата за него. Човешките сърца са захвърлени и пренебрегнати, затова и са замлъкнали. Но сърцето може да се събуди, очите и ушите на сърцето могат да се отворят и когато спящото сърце се събуди, то ще започне да вижда и чува далеч зад пределите на човешката аура. По този начин, изтънчвайки сърцето и давайки му направление нагоре, освобождаваме Великия Затворник от тъмницата. Наистина сърцето може да бъде наречено затворник, тъй като, задушено от егоизма и мозъка, то не може да се прояви. Сребърната нишка на духа преминава от сърцето на ученика към Сърцето на Учителя. Планетната мрежа на Светлината се разполага по сърцата и се регулира от енергията на сърцето. Да! Да! Сърцето е дадено на човека за връзка с Висшия Свят, с Далечните Светове, за устрем в Безпределността. Обединяването на Владиката, Водача на планетата, с тези, които вървят след Него, преминава през сърцето. Нека да не подценяваме значението на сърцето, тъй като то движи живота. То има същото това значение за човека, както и Слънцето за нашата система. Без него е равно на смърт не само за тялото, но и за духа.

354. Сине Мой, днес денят е неблагоприятен за Записки. Затова ще Кажа: няма нищо по-трудно от това да достигнеш и да се задържиш. Достигали са мнозина, но колко малък е броят на тези, които са се задържали на достигнатата височина. Самата същност на човека, привикнала към по-ниския слой на съзнанието, го влачи надолу в привычните условия. Хората не могат дълго да остават даже на земните височини, още повече на върховете на духа. Оттук са и толкова отстъпления от достигнатото. Затова главната грижа не е само за това да се достигне, но и за това да се задържиш. Много земни победи са се оказали безплодни, тъй като не са достигали сили да се отстои завоюването. А са нужни тройни сили: първо - да се достигне, второ - да се задържиш, трето - да се придвижиш по-нататък. Силите трябва да се разчетат така, че да стигнат за всичко. По-добре е да вървиш по-бавно, съблюдавайки всичките три етапа на придвижването, отколкото да се спънеш на втория. Правилният път на придвижване се набелязва и удържа в съзнанието и планът се осъществява от волята. Трудността е в това, че огньовете не винаги горят. Тогава Указвам: “Призовете Невидимия Водач, за да Поддържа духа”. Помнете, че вие не сте сами и там, където не достигат собствените сили, могат да се заемат сили от Учителя. Трябва да се устои и не само да се устои, но и да се напредва. Застоят е недопустим. Неподвижност не може да има: движението е или напред, или назад. Задръжките са опасни. За Нашите пътят е само напред. Този път и ще бъде победният път.

355. (2 юли). Съгласуваността на целия живот с избрания път се нарича целесъобразност. Не е достатъчно да се знае пътят, трябва всяко действие да се разполага по направление на целта. Земята се движи по орбита и всички нейни части, и всичко, което е върху нея, се движи заедно с нея. Инерцията е толкова голяма, че човек

не усеща това движение. Същата трябва да бъде и силата на устрема към далечната цел, когато всички частици от човешкия микрокосмос съгласувано се движат напред, без да нарушават хармонията на цялото. Човекът, раздиран вътре от енергии, насочени в различни посоки, няма да устои и ще наруши своето напредване. Значи вътрешните енергии трябва да се приведат в съгласуваност. Така или иначе, тук или там, това или онова, но винаги устремен към единната цел. Всичко останало - променящо се, непостоянно и случайно са само неизбежни подробности по пътя. Във влака се отнасяме с разбиране към случайните срещи, условия и обстоятелства, по същия начин е и в живота. Цялото обкръжение е временно, включително до голямата спирка и следващото след нея прекачване. Трудността е в това, че обкръжението е видимо за очите, а действителността е невидима. И през илюзията на настоящето движи само сърцето, утвърждаващо другите Светове. Да попитаме себе си така: “Може ли да се предадем изцяло на външната измама и когато свърши земният живот да останем с нищо?” Не! Тъй като крушението ще бъде огромно. Следователно трябва някак да се съгласува убедителната нереалност на видимото настояще с невидимата реалност на действително съществуващото. Трябва да се намери равнодействащата в живота или златния път и да се върви по него. Трябва да се намери правилното място на всичко: и на земното, и на небесното, и на материалното, и на духовното, и при това така, че те да се поместят в съзнанието не в противоречие, а в съгласие и да намерят своето оправдание в целесъобразността. С други думи, да се намери смисълът на всяка вещ и всяко явление, с които се налага да има работа съзнанието. Човек не може да се примири с безсмислените неща и явления. Няма по-горчиво наказание за човека от работата, лишена от смисъл. Често може да се наблюдава как при отделни хора животът губи крайния смисъл и всички техни действия стават безцелни, тоест нецелесъобразни. Вземете човека, който не вярва в безсмъртието. За какво му е всичко, ако умре неговият дух. Нима се работи и страда цял живот само за това, да свърши всичко с нищо. Спасението е в това, че болшинството невярващи в дълбините на душата си несъзнателно знаят за нерушимостта на своята монада и за непрекъснатия живот. Иначе при осъзнаване неизбежността на края човек просто не би издържал нелепостта на живота. Животът е изпълнен с голяма целесъобразност и нищо живеещо не умира. Смяната на формите не е смърт, а само промяна на състоянието. Но животът на милиарди форми непрекъснато се движи напред като могъщ поток, променяйки само формата на своето изразяване. Всеки отделен център на живот нараства своите наслоявания и сякаш се отваря отвътре навън и се развива безпределно. Широка и голяма е матрицата на живота и е безкрайно разнообразието на нейните видими и невидими форми. Трябва да се намери на всичко място в съзнанието и на своето съзнание - правилното място в мирозданието, и да съгласуваш себе си с Космоса, усещайки се като негова неотделима част. Познаващият намира място за себе си във Вселената и осмисля целта на своето съществуване. Това и ще бъде утвърждаване на целесъобразността в живота.

356. Утвърждавам ненужността на сношенията със средните слоеве на астрала, да не говорим вече за низшите. Какво могат да дадат те на съзнанието? Същите хора, които са и на Земята, само че отхвърлили плътните обвивки. На какво може да се научиш от тях? Какво могат те да дадат? Защо на Земята няма желание да се учите на нещо от тях? Същото е и там. Скучна, сива, неинтересна сфера на обичайните хора с обичайното невежество и слепота. Защо да се мисли, че смъртта прави от еснафа

мъдрец? Там жънат това, което са посели на Земята. Кълновете на неверието, отчаянието и всевъзможните ограничения са незавидни. Светът на следствията на земните еснафски посеви не може да даде нищо на устремения дух. Често самите те се стремят да заимстват нещо и да се поучат от тези, които тук, на Земята, знаят повече от тях. Те се стремят и да поучават, както са правели това на Земята. Учителят Призовава по-надалеч и по-нагоре, в по-лъчезарните сфери, където високите съзнания проявяват светлоносно творчество на духа. Затова и утвърждаваме изкуството, тъй като то издига човека по стъпалата на живота. Изкуството тъче свързващите нишки по каналите на своите устремности. Изкуството и красотата са свързани. Без красота няма изкуство. Възхищаващият се на красотата в Надземния Свят намира своята достойна изява. Връзките с Висшите Сфери са и нужни, и желателни. Те се отличават с развитие и полет на мисълта. Творческата мисъл достига от Висшите Сфери до човека и го издига със себе си. Резултатът е задълбочаване и разширяване на творчеството. Светът на мисълта вече не е земен. На Земята човек живее вече в Надземните Сфери. В неговото съзнание земното и Надземното се докосват. Така Висшето се утвърждава в земното и Небето - на Земята.

357. (3 юли). Владиката Дава поръчение да се научите да настройвате съзнанието на вълната на всяко чувство или качество. Ако е възможно да предизвикаш в себе си прилив на чувство на любов или преданост, то може да предизвикаш и вълна мъжество или спокойствие. По този път съзнателно се усилва всяко качество. Радиоприемникът може да работи на всяка вълна - така също и приемникът на съзнанието може да бъде настроен на избраната вълна. Това обстоятелство е извънредно важно. На вълната на тържествеността е възможно да се усети и възприеме това, което е невъзможно да се възприеме на вълната на суетливостта, безпокойството, страха или раздразнението. Преди да се възприема трябва да се определи как е настроен приемникът на съзнанието. Трудно е да се улавят мисли, трудно е да изкристализират те в съзнанието и да се отлеят в завършени форми, но умението да настройваш себе си на определена вълна облекчава твърде много. Фокусът на Съзнанието на Великото Сърце вибрира на свои вълни. Тези вибрации са далеч от тези, с които трептят човешките сърца. Разминаването е толкова огромно, че връзката се прекъсва по всички граници. Тя трябва да се утвърди, тя трябва да се установи, трябва да се намери съответния ключ за настройка на собственото съзнание. Да вземем ключа на предаността, тържествеността и устремността и на тези вълни да направим усилие да настроим приемника на духа. Когато това е достигнато се установява съзвучие с Великото Сърце и неговите мощни вибрации започват да звучат на струните на устремното към Него съзнание. Трябва да издигнеш себе си до съзнанието на Учителя и тогава възприемането става възможно. Към това водят съответните упражнения в умение да се настройва арфата на духа на определена тоналност. Музикалната пиеса може да се изпълни в определен ключ. Така и възприемането може да се задържи в зададения тон. Опитайте да направите това на вълната на любовта или самоотвержеността, или готовността, или някакво друго качество. Качествата са канали за единение с Йерарха, тъй като те са утвърдени в Него като сияние на постоянни огньове и по тях може винаги да се установява съзвучие. Каквото и положително качество да започнеш да утвърждаваш в себе си, винаги може да получиш неговия отклик във Великото Сърце. Сърцето, звучащо на вълната на определено качество или качества, устремявайки се към Учителя и влизайки в контакт с Него усилва в себе си

вибрациите на зазвучалите струни. Става сливане на съзнанията по избраното и утвърдено направление. Трудността е в това, че цялото обкръжение звучи в явно противоречие с утвърждаваната вълна, особено хората. И това въздействие трябва да се преодолее в съзнанието. Но колко е лек контактът, когато обкръжаващите условия – хората, природата, обстановката, храната, дрехите, въздухът, мислите - хармонират с утвърждаваната нота. Но това се случва рядко. Затова Говоря за преодоляване на вибрациите на обкръжаващата среда с волята. В това направление вече много е направено и много е достигнато. Вече е достигнато това състояние на съзнанието, когато възприятието се осъществява, независимо от и въпреки външните усилия, на пръв поглед съвършено изключващи възможността за възприемане. Но това достижение е единствено само поредното стъпало. Ще продължим да се движим по-нататък и при това придвижване умението да се настройва собственото съзнание и сърце на избрана вълна на възприемане ще бъде добавъчно условие, много облекчаващо процеса. Зов и отклик. Великото Сърце ще отговаря на зова на изпратената вълна, добавяйки в нея съзвучни или нужни според условията на момента елементи. При Общуването настройката на човешкия микрокосмос има огромно и решаващо значение. Разстроено състояние на приемника, изпълнено с дисхармонични вибрации, се изразява в пълното безплодие на възприятието. Това обстоятелство често се изпуска от погледа или просто се забравя. Навикът и установеният ритъм карат да се мисли, че възприятието е винаги възможно. Това не е вярно. Разбира се, при известни усилия нещо може да бъде възприето, но жалките трохи от масата на знанието не могат да се сравнят с пълното, ярко, плодосно и хармонично възприемане на добре и грижливо настроения приемник. Затова не трябва да се забравя, че много се изпуска и губи ако условията за необходимата настройка не са спазени. Не егото звучи, а арфата на духа, затова самото решение да забравиш себе си представлява основно условие за успеха. Устремената тържествена самоотвержена любов наистина ще даде мощна вълна на съзвучие. Така Общуването се утвърждава от волята и много и много зависи от устремяващото се съзнание. Често се оплакват, че Учителят ги е Изоставил, че е замлъкнал Неговият глас, но не отчитат това, че за причина са послужили дисхармоничните вибрации, допуснати в съзнанието. На разстроен инструмент нищо не може да се извири, още повече разстроената арфа на духа ще даде само серия дисонанси. Трябва да се прояви пълна загриженост за състоянието на съзнанието в минутите на контакт.

358. (4 юли). Правилно, сине Мой. Даваните Указания могат незабавно да се приложат. Да настроим съзнанието на вълната на достойнството на духа. Достойнство означава да бъдеш достоен. За какво? За Близостта на Владиката. Достойнство означава и самоуважение. Да уважава себе си може човекът, който не е опетнил с нищо своето достойнство: нито с лъжа, нито със страх, нито с раздразнение, нито с някакво друго недостойно действие. Човек знае своите грешки и ако те са допуснати, то духът сам лишава себе си от самоуважение, тоест от достойнство. Достойнството на духа е ценно качество. Вътре в себе си, заставайки насаме пред самия себе си, човек утвърждава своето достойнство. Съвместимо ли е достойнството на духа със суетливостта или подмазването, или с треперещото страховито хленчене? Истината и силата за утвърждаване на своето достойнство духът трябва да придобие в самия себе си. То не се утвърждава пред хората, а пред себе си и в самия себе си. То се утвърждава в цял ред съответстващи действия, за които другите хора могат даже и да не подозират. Но без да

подозират те ще чувстват силата на достойнството на духа и ще реагират съответно на нея. Ако знаехте колко много губи човек, потъпквайки своето достойнство. Нека за това да не знае никой, но следствията са налице. Прегърбен върви през живота човекът, потъпкал достойнството на духа. Да! Да! Да! Ние Говорим за гордостта на духа, за гордостта не от богатство, не от положение, не от това или онова или нещо друго, а за гордостта от правото на своето първородство, за гордостта от достойнството на духа и неговото първенство. Достойнство на духа в пълна мярка може да прояви само човекът, който никога и с нищо не го е опетнил. Това ценно качество може да се утвърждава, петната на позора да се отмият и страните на достойнството на духа да се направят сияйни. Настройвайки себе си на вълната на достойнството на духа, можеш да се приближиш до това рядко качество и да започнеш да го утвърждаваш в себе си. Откликът на Учителя на това ценно качество ще бъде напълно съзвучен. И трябва да се разбере, че истинското достойнство на духа се утвърждава тогава, когато човек се изправи сам пред себе си. То се утвърждава вътре и не за странични очи. И това придава особена сила и мощ на това качество. Утвърждаването се извършва насаме, не неговите огньове ярко сияят и тяхното сияние не може да се скрие от хората. Хората няма да знаят, но ще чувстват и несъзнателно ще съзвучат на него. Така носителят на това ценно качество не само издига себе си, но и обкръжаващите. Трябва здраво да се помисли за достойнството на духа.

359. Учителят Свидетелства, че всеки добър устрем, насочен към Него, ще бъде подкрепен. Затова бъдете спокойни за пътищата за утвърждаване на Светлината. Можете да вървите твърдо, раздухвайки огньовете. Огньовете се нагнетяват под вихрите. Земните вихри и утвърждаването от Учителя придават двойна сила и устойчивост на огньовете. Всичко, всичко служи в полза на устремено вървящия. Умението да се извличат полезни движещи енергии от всички обстоятелства на живота принадлежи вече на озареното съзнание. Небесните тела неотклонно извършват своя път при всякакви условия. Така и духът, докоснал се до Светлината на Владиката, не знае задръжки и спирки. Мнозина отвличани от земните притегляния се спират и задръжат задълго и даже се отклоняват от пътя. Къде смятат, че ще отидат те и при какво? Само два полюса: полюсът на Светлината и полюсът на тъмнината си оспорват господството над духа на човека. Духът се намира между тях, приближавайки се към единия или другия. Задръжката винаги грози с опасност да попаднеш под силата на притегляне на тъмния полюс. Тези явления могат да се осъществят незабележимо за съзнанието, но Учителят винаги ще Укаже опасността. Водата обикновено тече надолу, но под въздействието на Слънцето се издига към Небето. Така и човешкият дух под влияние на Лъчите на Светлината с цялото си същество се устремява нагоре. Но трябва да се навлезе в полюса на Светлината, трябва да се приближите към сферата на въздействие на Лъчите на Учителя. И тогава магнитът на Неговия дух започва да действа. Така обърналият своя лик към Учителя няма да отстъпи в тъмнината, докато обръщането е действено. Блатната тиня завлича, точно така и обкръжаващата среда завлича съзнанието и го поглъща, ако човек не породи в себе си мощната сила на преодоляването. Именно трябва да се израства духом от всичко обкръжаващо и от всички обкръжаващи, тъй като всичко и всички имат стремежа и свойството да въздействат на човека, сваляйки го до своя уровень. Но устоялият в Мен ще устои докрай срещу всички противни влияния. Затова Говоря за победа и за това, че който е с

Нас е винаги победител, макар и борбата да е неизбежна. Затова днес ще Кажа: Учителят утвърждава победата.

360. (5 юли). Пиянството е недопустимо. То, както и пушенето и другите пороци, предизвиква обикновено преразход на психическа енергия, когато ти се иска с нещо да запълниш недостига от огън или да намериш в наркотика загубеното равновесие. Този стремеж изкуствено да се разпали огънят особено се отнася до виното. Трябва да се отстрани причината - следствието ще се отстрани от само себе си. С това е опасен преразходът на психическа енергия. Той тласка човека към действия, които той обикновено не извършва. Печално е, ако този преразход не се предизвиква от необходимостта, а е доброволен. Напрежението не е пренатоварване на себе си. От умора до умора има разлика. Можеш да разрушиш своя апарат с алкохола. Цената за съмнителното удоволствие е твърде голяма. Освен това тягостта на токовете се смекчава не с вино, а с обръщане към Учителя. Антагонистичните токове трябва да се посрещат с неразмътено съзнание. Въздържанието е необходимо във всичко. Трябва да се достигне без да падаш. Мнозина са пресичали своите възможности с вино. Допустими са добрите сортове истинско гроздово вино, но за лечебни цели. Неумението да се владеят своите чувства стои в корена на тази слабост. Тази слабост е най-лошият вид робство.

361. Ако би могло с нещо и някак да се приближи желаното време! Може, но колективно. Колективната мощ е огромна. За това е нужно едномислие. Трябва някак да се сговорите. Масовите движения, обединяващи милиони съзнания, са пълни с дълбока значимост. Разбира се, тези единения са полезни и силни когато хората се обединяват вътрешно, със сърцето, тоест когато външното обединение е обусловено от вътрешното. Непобедима е мощта на обединения народ, групи, държави и още повече на цялото човечество. Единното стадо - идеалът на бъдещото човечество - все пак някога ще бъде достигнат. Настъпва векът на обединението. Ще го приветстваме във всички негови еволюционни градивни форми. Необходимо е хората да се обединят върху нещо. Тези основи трябва да бъдат положителни. Не си струва обединение заради зло и за разрушение. Обърнете внимание на съвременните масови движения в света. Движения на жените, движения за мир, сдружения на учените, младежи и други. Това са лястовичките на идващата Епоха на обединение на човечеството в единно стадо. Гледайте към това, върху което стои печатът на новото и главно на съзиданието. Ние Искаме да обединим народите. Единението на народите е Наша задача. Не може да има обединение в ненавистта, но в сътрудничеството може. Най-добрият обединител представлява любовта. Любовта към човечеството! Колко далеч е това чувство от действителността. Но някой вече мисли за благото на всички хора и далечни народи, за благото на всички угнетени. Великите идеи стоят в основата на действията на борците за Новия Свят, за новото човечество, за Новата Земя и Новото Небе. Така по целия свят човечеството се разпределя по полюсите на Общото и личното благо и притегляйки се по тези две направления всеки решава своята съдба. Това деление е много знаменателно: от едната страна е гълъбът, от другата – атомните бомби и оръжията. На едната е Общото Благо, на другата – личното. Но промените настъпват и светът побеждава войната и неравновесието. Стъпките на Новият Свят се чуват мощно. Новият Свят ще победи.

362. (6 юли). Поздрав от планинската Обител. Поздрав и благословия. Учителят Иска да разкъса сивата мъгла на всекидневието, която против волята и желанието

обвива незабележимо съзнанието на търсача на Светлина. Сивият дракон на рутината трябва да бъде победен. Той се стреми упорито да превърне изпращания Лъч в проява на всекидневието и да угаси огньовете на духа. Опасен е с това, че е овладял съзнанието на болшинството. Хората искат да бъдат като всички и с това му помагат. Но времето е необикновено. Обичайното мислене трябва да се остави. Тъй като се осъществява велико преображение на света. Слепите не го виждат, тъй като са слепи. Но зрящият е длъжен да види. За да види, трябва да насочи поглед и да желае да види. Художникът, механикът, поетът и овчарят ще видят едно и също явление по различен начин. Синтетикът ще види явлението в цялост и връзката на отделните части. Трябва да искате да видите множеството знаци на настъпващата Епоха в световния поток на безбройни явления. Съзнанието вижда това, към което е устремено. Желанието да се види се предшества от заповед на волята. Иначе може на сяпо да се премине покрай най-чудесните знаци. Отворете широко очите и ушите си. Не Говоря на глухи. Обръщението на Учителя винаги е било насочено към имащите уши. Съзнанието трябва да се настрои съзвучно на знаците на Епохата на Огъня и тогава огнената структура на издигания Храм на Живота ще започне да се очертава пред изумения взор. Именно сега са видими вече ясните очертания на величественото здание на Новия Свят. Вярно е, че то е затрупано от остатъците на стария и те пречат на видимостта, но желаещият да види може да го види. Нашата постройка не е мечта, а огнена действителност, възплаваща се в земния плътен свят, когато сред тежките постройки на миналото новото, новото блести с красотата на своята необикновеност. Всичко е ново и всичко не е такова като по-рано. Отначало Искаме да пречупим хляба, а после вече да дадем храна на духа. В смрадните колиби и мазета сред мръсните помръкнали хора не може да се осъществи строителството на новото. Строим свят на общочовешко щастие и Водещата Нова Страна е напред. Смятайте за щастие да се наречете неин син. Чрез нея идва спасението на света. С великата жертва, принесена за цялото човечество, тя е заслужила правото на водачество на планетата. Много вървят след нея и ще тръгнат всички. Който не тръгне и не приеме Новия Свят, за него няма да има място на Земята. Без жертви и труд нищо не се достига. Вземете който и да е подвиг! Нима не е била нужна огнена енергия за неговото извършване? Защо нищожествата не са способни на подвиг? Да се победи сивият дракон също е подвиг. И тогава животът ще разцъфти. Да живее с усещането за възплаващата се приказка може само отвореното към Светлината съзнание. Много зависи от това към какво ще се насочи доброто око: към голямото или малкото, към личното или общото. Зад оградата на егоизма няма да се видят богатите кънове на Общото Благо. Колкото по-висока е тази ограда, толкова по-малка е видимостта. Да се порадваме на утвърждаването на живота в планетните простори. Светлината победи, трябва само да се видят плодовете на тази велика победа. Нетърпеливи, близо е вече!

363. Ако се сравни всичко, извършващо се в името на Новия Свят, с всичко, извършващо се в името на стария, картината на победата на първия ще бъде съвършено ясна. Болшинството от човечеството вече е преминало на страната на светлия лагер. И привържениците на стария, все още стоящ на власт, няма да устоят, тъй като масите са започнали да мислят без тях и покрай тях. Корабът на стария свят плува към залез, но пътниците вече са слезли на спирките, а водещите го, увлечени от стремежа към залеза, не са забелязали ставащата промяна. Техният кораб ще опустее. Не дочакали спирките ще отплуват с лодки всички нежелаещи, които не искат тъмнина. Погледите на всички

ще се устремят на Изток. Светлината е от там. Да се порадваме на победата, която е постигната.

364. Да! Да! Да! Всичко влияе върху човека - скрито и явно, невидимо и видимо и всичко създава неговото настройка или психическо състояние. Човек не може да стане независим от това, част от което се явява. Влияят книгите, влияят мислите, влияят хората и условията. В стая в червен цвят той ще се чувства по друг начин, отколкото в сива или зелена. В общество на раздразнен или унил човек е различно, отколкото на спокоен. И от всички тези въздействия се създава тонусът на неговата настроеност; и все пак при всичко това той може да отиде в кръчмата или в храма, да мисли за добро или за зло, да се раздразва или да запази равновесие. Свободата на избора или решението в много случаи си остават от човека, независимо от свързаността му с обкръжаващите го условия. Да вземем за пример великия преобразувател. И до него на неговото място е имало други хора, но не те, а той е преобразувал своята страна. Колко пълководци е имало, но всички ли са велики? Колко художници, философи, учени! Така в кръга на необходимостта и неизбежността огненият дух утвърждава своята воля. Двама живеят под един покрив. Единият е еснаф, другият е подвижник на духа. Двама вървят по улицата. Единият - устремен със сърцето си към Учителя, другият - даже и не подозирайки за съществуването на Учители на Знанието. Има нещо във всеки човек, което го поставя във вътрешния свят на духа в условия различни от другия човек. Тази сфера на своеобразност може да се разшири с волята. И външната зависимост на човека, при всичките му ограничения, му оставя известна сфера, където той сам си е господар и владика. Тази сфера на вътрешна свобода трябва грижливо, внимателно и зорко да се охранява от нахлуване на външния свят. Когато Казвам: Давам ви Моя Мир, Говоря за това, което човек може да усети въпреки безпокойствата на обикновения живот. Животът предявява своите права към човека. Неговите изисквания трябва да се изпълнят, но това, което се отнася до областта на духа, може да се опази от жизнените бури. Трябва да се помисли за охрана на съкровено. Всичко ще премине, но то се поставя над накипа на живота.

365. (7 юли). Трябва да се намери мъжество в себе си да се погледне в очите на жизнената правда. Да! Да! Да! Земното благополучие и възходът на духа са несъвместими. Да! Да! Да! Трябва да се оставят сметките за това, че трудностите и неприятностите ще свършат и ще започне доволен и спокоен живот. Да! Да! Да! Трябва да се остави надеждата за земно щастие и радост на Земята. Трябва да се намерят във вас решимост и сили да се примирите с тежкото земно натоварване и да изхвърлите от главите си мислите за това, че ето, ще дойде време и всичко ще бъде добре и благополучно. Може ли спокойствието и равновесието да се коват в сито доволство и безгрижен живот? Но да се прояви равновесие в трудностите и огорченията ще бъде победа. Трябва да се победи и да се достигне. И за човекът, щастлив по земному, и за изложения на трудности участва е една: и щастливите условия на живот, и животът пълен с трудности и изпитания ще се наложи да бъдат оставени и да се разделите с всичко, което е било в него. Единият ще направи това притежавайки богат опит и придобивайки качества, другият – с празни ръце, тъй като благополучието не дава придобивки. Въпросът се поставя пряко: или находки на духа и придобиване на опит и умножаване на Съкровището на Чашата, или живот напразно и дори разхищаване и на това малко, което е било. И главното е да се въоръжите с неизменното знание, че освен пътят на изпитанията, сълзите, огорченията, трудностите, ударите, нуждата,

напрежението и борбата друг път за възход на духа и нарастване и натрупване на сили не може да има. Всяко желание за облекчение, всяко оплакване и недоволство, всяко възмущение и нежелание да се примириш с този порядък на нещата ще бъде отклонение от целта и показател за неразбиране на пътищата на духа. Трябва, трябва да се приеме здраво и твърдо в духа невъзможността за друг път. И всичко това да се посреща като необходимо, като законно, като именно това, което неизбежно съпътства подема. И приемайки го да се запази достойнството, да се запази бодростта, да се запази подвижността, да се запази съзнанието за сила и да се запази даже радостта. Да се запазят всички качества и не само да се запазят, но и да се преумножат. И духом да не се пада при каквито и да било противни обстоятелства. През всичко това трябва да се премине, без да се изгубят огньовете. Трудно е да се разделиш с надеждата за облекчени условия на живот и все пак да запазиш бодростта и жизнеността. Кое е най-ценното в човека? Силата на духа. Можете да си представите човека, който е пренесъл тази сила през всички огнове на изпитанията и не само я е запазил, но и я е преумножил. И можете да си представите човека, духом затънал в благополучие и завършил живота си с духовна нищета. И двамата ще стигнат до точката на крайния път, оставяйки всичко земно назад: единият – с богатство, другият – духовно нищ. Възможно е да усещате себе си в живота като воин: наоколо свистят куршуми, избухват снаряди; смъртта и осакатяването чакат на всяка крачка, всеки миг. За обикновените неща вече и да се мисли не се налага, всички мисли и цялата воля са насочени не към себе си, а към изпълнение на задачата. Опитният и мъжествен воин не се обърква, запазва безстрашие и е готов да се усмихне и даже да се пошегува дори и при малкия отдих. Има даже и такива, които радостно и с подем отиват на бой и успешно изпълняват задачата. Воинът на духа дава сам на себе си задачата и не губи своята бодрост и съзнанието за своята неувредимост (невредимост) на жизненото бойно поле. Той не се страхува от живота и смело и бодро посреща неговите яростни вълни. Не е чудно да се размекнеш на арената на живота, да се сломиш и да помръкнеш духом. Но да устоиш в духа въпреки всичко ще бъде голяма победа. Тъй като не се изисква нещо да се сломи и нещо външно да се подчини на своята воля; трябва да се устои духом под ударите на вълните в тежкия земен живот. Кесаревото – на кесаря, земното – на Земята, но вътрешно, устоял в духа пред лицето на всички и каквито и да били обстоятелства, да утвърждаваш своята сила вътре и да си кажеш: “А аз все пак няма да се поддам, няма да се преклоня, няма да помръкна духом”, - ще бъде правилното решение. Не е работата в това какво ще бъде и какво няма да бъде, а в това когато се случи да се премине през него по съответния начин и с чест, като войник през тежкия и опасен бой. Ще срещаме и доброто, и лошото твърдо и спокойно, не губейки нито за миг равновесие. За какво ни е доброто, ако то е само противоположния полюс на неизбежното лошо. Ще се научим да презираме и едното, и другото като недостойни да извадят духа от състоянието на равновесие. Именно трябва да се научите и в радост, и в мъка да запазвате еднакво състояние на духа. Но тъй като в мъката, нещастieto и неприятностите това е трудно, то ще се учим отначало да го запазваме в условията противоположни на тях, за да убием тяхната сила на противоположния полюс. Ако не се радва при получаване на вещи, човек няма и да тъгува губейки ги. Така ще намерим изход от безизходното положение, когато е осъзната неизбежността на трънливия път. По закона за двойствеността само тръни не може да има, но и земната радост от тяхната противоположност може да се убие в зародиш. Иначе няма да се приобщите към

надземната радост. Именно трябва да се издигнете над властта на двойствеността над съзнанието. Това не е равнодушие на упадъка, а безстрастие, а равновесие, а утвърждаване на непоколебимото равновесие на духа по този път. Разменната монета на живота и жизнените условия има две страни: на едната – мъка, на другата - радост. Приемайки я помнете за двете страни, без да се заблуждавате само от тази, която е видима в дадения момент. На многото познание съответства много печал, но нека да го съпътства мъдростта, мъдростта въоръжена с могъщата сила на равновесието на духа и безстрастието, произтичащо от него. Наричат Велика Жертва Него, приелият върху Себе Си отговорността за Земята. Помнете, в света ще имате скръб. И през тази скръб трябва да се премине. На Земята има плач и скърцане със зъби. Не може да не се докоснете до скръбта на Земята. Такъв е пътят на възхода на духа. Трябва да се гледа с отворени очи в лицето на живота, без да се съблазнявате от надеждите за призрачното благополучие. Агнетата на ливадата подскачат радостно, но мъдрецът не подскача. Не се радвайте на нищо и няма да плачете. Говоря за земното. Радостта на мъдростта е особена радост. Тя може да бъде достигната когато равновесието на духа се е утвърдило непоколебимо. Но тази радост ще бъде вече не за себе си. Движенията в астралния проводник се проявяват в двойствена форма: радост – мъка, любов – ненавист, усмивки - сълзи. Съзнанието подчинено на тиранията на астрала се мятат между тези полюси на своите крайни прояви. Мятането на съзнанието трябва да се спре. След кратковременното пребиваване на единия полюс следва принудително пребиваване на другия. Астралът трябва да се обуздае, подскоците на съзнанието трябва да се спрат. Да се обуздаят със спокойствието и равновесието. Колко безсмислена радост и смях проявяват хората и, разбира се, толкова и сълзи. Говори се за недоволства, оплаквания и други недопустими явления, но техният противоположен полюс, обуславящ тяхното възникване, обикновено се изпуска от погледа, а трябва да се отстранят двата. Не може да се премахне само единият, утвърждавайки другия. Може да се подхожда от който и да е край, но е по-леко от положителния. През цялото време имаме предвид полярността на необузданата астрална обвивка. Елхата е еднаква и зиме, и лете. Да се учим от елхата. Иначе няма да се намерят сили да се премине през земните скърби. Учителят Води към овладяване на себе си. Учителят Предупреди, че земната радост ще си отиде. Учителят Дава напътствие за ново разбиране на живота и за ново разбиране на пътя.

366. Трудно е да се породи мисъл, отделяйки от нея и премахвайки от нея астралното начало.

367. (8 юли). Изпълнителят на Нашето поръчение ще има успех във всичко. Силата за изпълнение е дадена. Поръчението е обединението на народите. Може ли да види незнаещият следствията на своите действия? Обединението се осъществява по линията на съгласуваните явления, които ще стават все повече и повече. Векът на Майтрея е век на съгласуваност на всичко и във всичко. Ще проявим разбиране на ставащото. Битката завърши. Настъпва период на обединяване. След буря морето се вълнува дълго. Но стихииите ще влязат в бреговете. Това ще облекчи много. Тежкият плот, натискащ съзнанието, също ще изчезне. Пред лицето на тъмнината е трудно да се говори за Светлина и да се повярва в нея, но Светлината настъпва. Човешкият ум не може да предвиди неочакваността на новите съчетания. Огромна е пропастта между мрака на настоящето и Светлината на бъдещето. Но напред няма мрак, а Светлина. През личното трябва да съумеете да видите общото, настъпващо непреодолимо. И

трябва да се изтърпи докрай. Но претърпелият ще дойде до края. Проявете последно търпение.

368. Приятелю Мой, как смяташ ти да преминеш в бъдещето, ако не го утвърждаваш упорито? Когато то дойде, желано, мнозина, които не са го утвърдили в себе си, ще продължават да пребивават със своето съзнание в миналото - тъпо, сляпо и безпросветно. Мнозина и сега още живеят в миналото и с миналото. Новото Небе и Новата Земя не са за тях. За да видиш, трябва да искаш да видиш. Къртицата е сляпа за величието на Космоса. Видимостта на къртицата и орела са различни. Орелът вижда надалеч. Духът, способен на далечни полети, на орлови полети, издигайки се над блатото на обичайността вижда това, което хората наричат бъдеще. В сегашното положение на света може вече явно да се различи огнената структура на утвърждаващото се бъдеще. Трябва да се притежава отворено око. Отричайки бъдещето или съмнявайки се в него може да ослепееш и да не видиш многобройните знаци на настъпващата Епоха. Защо трябва да гледаш през себе си? Теб или твоето лично "аз" след смъртта няма да го има, то ще бъде заменено от нещо по-голямо. Само свръхличната нагласа на съзнанието над малкото "аз" позволява да се види несъмненото.

369. Възможно е в съзнанието си да се устремим дотолкова, че действително да живеем с бъдещето и в бъдещето. Тогава и тежките етапи, водещи към него, могат съзнателно и безропотно да се приемат. Иначе е трудно да се издържи. Нерадостното настояще извън връзката с бъдещето няма да позволи на съзнанието да запази необходимото равновесие. Заради бъдещето, в което той вярва, човек е готов радостно да преодолее много трудности. А нали това бъдеще се изгражда с човешките ръце. Строителството на бъдещето се осъществява от хората. Слепият няма да го види, но отвореното съзнание явно и безпогрешно ще определи къде се осъществява това бурно строителство на новия етап на живота. Със старите условия на живот в Новия Свят няма да се премине. Каменният топор и стрелите не стават за съвременния свят. Също и тъмното наследство на миналото не подхожда на сияйното бъдеще. Строителството се осъществява върху нови основи. Трябва да се потопите със съзнанието си в новите възможности, забравяйки за себе си. Личните мерки са неприложими към разбирането на бъдещето. Трябва просто да се надянат други очила. Нашите хора живеят в бъдещето и не прилагат към живота мащаба на еснафа. И човекът, извършващ подвиг, не мисли за себе си. Не е възможно да мислиш за благо на планетата, поставяйки напред своето лично благо. Егоизмът може да затъмни цялото поле на видимост. На известно стъпало придвижването става невъзможно с него. Учителят настойчиво Утвърждава близкото настъпване на сроковете и необходимостта от готовност на съзнанието.

370. Обичай съзнанието за сила.

371. (9 юли). Ние живеем в свят, където всяко явление е двойствено. Много явления са разположени във времето, както например човешкият живот. Младостта и старостта са двата му полюса. Радвайки се на земните успехи и на житейските дела, неизменно и неумолимо обричаме себе си на скръб при проява на неизбежния полюс на неуспеха. Да се освободиш от властта на скръбта може само овладявайки полюса на радостта. Срещайки безстрастно явленията в живота в техния благополучен аспект, човек утвърждава своята власт над противоположния полюс, а следователно и над двойствеността на явленията. Затова и човешкият свят се нарича свят на Майя, всяко

цвете на който има шипове и бодли. Именно такива са и цветовете, и плодовете на астралните чувства и емоции. Може да се види как децата лесно и бързо преминават от сълзи към усмивка и обратно. Това е много характерно и за младенчеството или младостта на духа. Някои северни народи притежават голямо самообладание и в значителна степен са обуздали двойствеността на астрала. Южните народи пък напротив, проявяват ярко кипене на астрала. Това е характерно за Европа. Всички емоции и чувства на човека са двойствени. Давайки воля на което и да е от тях, предизвикваме към живот и утвърждаваме другия им полюс. Всяка необузdana проява на чувства е недопустима, тъй като тогава не човекът владее тях, а чувствата владеят човека. Палачото в човека е силен, готов да се прояви по най-малкия повод, подбуждан от тенденциите на астрала за проява. Спокойствието на йога е дълбоко и значително. Астралът е обуздан и е замлъкнал. Външно йогът е като всички, но в неговите постъпки, чувства и мисли неистовият астрал вече не взема участие. В това е тайната на спокойствието на мъдростта. Сребърната юзда на духа е наложена върху всички чувства. Равновесието на духа се проявява в това, че нито успехът, нито късметът, нито противоположните им явления не предизвикват ненужни и безцелни движения в астралната обвивка. Астралът се стреми постоянно да се прояви: както и да е и в каквото и да е, но той трябва обезателно да прозвучи страстно на всичко. Мъдрите хора са постигнали двойствената природа на човешката мъка и щастие и са намерили пътища за освобождаване от затворения кръг на безизходността. Установявайки спокойствието на духа в средната точка на равновесие, човек придобива власт над полюсите и ги овладява. Тази власт и сила на духа може да почувства всеки дошъл, ако види, че най-тревожното и безпокоящо известие, донесено от него, не е предизвикало проява на движение в полюсите, тоест астралът не е реагирал на него нито така, нито “иначе”, нито както и да било. И тогава човекът, съхранил това равновесие, има огромно преимущество пред хората, които не са го съхранили. В това е силата на вожда по рождение, притежаващ власт за действена заповед. Всеки може да превърне своята слабост в сила, ако е запазено равновесието. Ако собственият астрал е обуздан и подчинен, то и чуждите астрални обвивки вече лесно се подчиняват на победилата астрала воля. Трябва да се премине през стъпалото на овладяване на своите обвивки и колкото по-скоро, толкова по-добре. Трябва да се следи за това звучащата полярност на астрала на тези, с които се налага да се влиза в съприкосновение, да не засяга и да не овладява вашето съзнание и да не застава вашият астрал да звучи в унисон. Иначе може да се превърнете в марионетка на чуждите настроения и астрални неуравновесености. Мъдрият знае своя път и не поглежда в чуждите врати. “Изпрати овладяване на себе си, Владико”. Водата дълбае камъка и постоянният устрем поражда възможност за осъществяване. Всичко ще бъде достигнато, ако волята иска това достатъчно силно.

372. (11 юли). Пиши, приятелю Мой. За какво? За бъдещето. Бъдещето е неизбежно. Няма такива сили, които биха могли да спрат бяга на времето. И няма такива закони, които да лишат причината от следствие. Причините на бъдещето се залагат сега. Елементът на времето и елементът на причинността, донасящи съзвучни следствия, строят очакваното бъдеще. Вечно неблагополучие няма. Смяната на явленията едно с друго, противоположно, лежи в основата на закона за полярността или диалектиката. Бъдещето е също така неизменно и неизбежно, както новият ден, идващ на смяна на стария. Това е първото. Второто: действащите лица на арената на бъдещето, както и в настоящето, ще бъдем също ние. Тъй като човек се придвижва към

бъдещето. Нито бъдещето от нас, нито нас от бъдещето никой не може да отнеме. Ние сме неразделни. За причините. Следствията ще бъдат в съгласие със заложените причини. Следователно въпросът е в това какви причини се залагат сега. Общочовешката карма се залага от общи причини. Личната – от лични. Какви причини поражда сега човек, за да пожъне техните следствия в бъдещето – ето въпросът, който е необичайно важен. Резултатите ще се родят по съответствие. По-добре е да смятаме причината и следствието като начало и край на едно явление, протегнато в пространството и времето - като пръчка с два края. Но дори и пръчката съществува във времето. Не може да се отделят следствията от причините, тъй като нишката или веригата, свързваща двата полюса, е непрекъсваема. Бидейки родена, причината се устремява във времето, достига неутралната точка и поражда противоположния на себе си полюс. Тази противоположност може да има много аспекти, проявяващи се в различни плоскости. Възможно е да обидиш несправедливо някого - и да загубиш любима вещ. Може да говориш с неприязън към хората - и да се озовеш на необитаем остров. Птицата за уравновесяване на кармичните следствия са неизповедими и често не се поддават на отчет. Но следствието е винаги пряк резултат на причината. Затова трябва да бъдете много внимателни в думите, постъпките и мислите, тъй като всичко донася следствия. Сред безчислените и разнообразни явления твърдото съзнание избира само тези, които съответстват на основното направление. Всичко не може да се вмести, следователно се избира най-полезното и способстващо за придвижването. Песимистът също е прав, тъй като вижда това, към което е насочен погледа. Но е по-добре да бъдеш оптимист. Недоволният също е прав, тъй като има причина, но е по-добре да бъдеш доволен от малкото, отколкото да тровиш себе си с opakото на живота. Работата е трудна, но и тя е по-добре да се изпълни радостно. Може да се радваш и да скърбиш за едно и също явление в зависимост от условията и състоянието на съзнанието, но е по-добре да се радваш, отколкото да тъгуваш. Но най-добре от всичко е да не тъгуваш и да не се радваш. Това ще бъде вече следващото стъпало в разбирането на живота. Победил двойствената природа на нещата, можеш да се движиш по-нататък. Трябва да се победи.

373. Сине Мой, Владиката не Забравя знаците на внимание, които Му се оказват, но и обратно, недостигът на внимание донася съзвучни резултати. Моето дело не може да бъде пренебрегвано. Ако изглежда, че Владиката е Изоставил, трябва да се разкъса пелената на Майя. Настроенията на момента не трябва да оцветяват със себе си установените през вековете взаимоотношения. За Близостта беше казано достатъчно. Всичко казано си остава в сила. Владиката е неизменен, но трябва да обърнеш към Него своето лице. Зовът и откликът са съзвучни. Без обръщане няма отговор. Замъгленото съзнание може да съзвучи на суетата. Може да изглежда, че Владиката е далече, че Той не Чува и не Вижда, но трябва да се намери необходимото разбиране на проявите на пралайя на съзнанието. Това не е отхвърляне, това не е забравяне, а събиране на силите вътре за нов мощен подем. Същите тези периоди в миналото са се съпровождали не само с прекъсване на четенията, молитвите и работата, но и с пълно потапяне в потока на ежедневието и забравяне на най-нужното. Състоянието на тази, сегашната пралайя е вече много по-високо и даже Записките продължават. Това е и показател за извършения подем. Всичко ще се върне, всичко ще си застане на мястото и Моята Близост ще разцъфти с нови възможности и достижения. Никой не е забравен и не е изоставен, но Учителят Подготвя нови обстоятелства в Своята Кула. Затова бъди спокоен духом.

Всичко твое си остава за теб. Аз трябва да подготвя Моите за сложността на нависналите нови условия. Ще бъде дадено Поръчение. То ще бъде отговорно и трудно. Според степента на близост е и поръчението. Не трябва да се отдалечаваш в духа, нито да създаваш илюзия за отделеност, нито да губиш вяра в бъдещето. Всичко тече както е набелязано от Великия План, в който е отредено място и за вас. Времето е необичайно, тъй като бъдещето е необичайно.

374. (12 юли). Пълнотата на обръщението към Учителя влече след себе си и пълнота на отговора. Как може да бъде иначе? Законът за съзвучието и съответствието е нерушим. Затова може да се каже, че ключовете от входа са в ръцете на обръщания се. Пълнотата на обръщението не винаги лесно се отдава. Обкръжаващото пречи. Значи отново идваме до това същото - до въпроса за преодоляване напрежението на обкръжаващата среда. Трябва да се преодолеят вибрациите на средата, иначе няма да се получи контакт. Невидимото и далечното трябва да стане по-звучно и ярко от видимото и близкото. Или менталната представа на това, към което е устремено съзнанието, трябва да се окаже по-силна от физическото и плътното. Малко е само да си представиш, трябва и да се задържи представата през цялото време на контакта. Това може да се облекчи като, вместо страничните мисли, за фон на възприятието бъде създадена в началото на контакта мислената представа за далечния Учител. И всеки път, когато нахлуе странична мисъл, тя може да се замени с избрания Лик. Представата се създава като за бъдещето, за цялото време на Общуването, а не за момента на визуализация. Създаването на мислена картинна представа или процесът на визуализация за определено време изисква именно съзнателно отношение към въпроса за продължителността на мисления образ. Обикновено създавайки го хората съзнателно не влагат в него елемента на продължителност. Нашето докосване и Нашата въздействаща мисъл се изпраща за определен срок. Това придава на мисълта отчетливост. Задачата се уточнява и става по-отчетлива благодарение на срока. Всяка разлятост се избягва. Лошо е, ако излизайки от къщи с определена цел, човек се отвлича по пътя от странични впечатления и мисли и забрави за това, за което е излязъл. А това често се случва в процеса на Общуване. Не трябва да се отвличаш настрани. Като снаряд, пуснат към целта, лети мисълта по своето назначение и достига обекта на назначеност. При докосването на мисълта се получава реакция на взаимодействие или, както казват в химията, взаимен обмен. Яснотата на процеса през цялото време трябва да се държи в съзнанието, за да не се прекъсва токът. Запомнете: отчетливост, яснота и определеност са основните условия за контакта с Учителя. Законът за съзвучието, законът за притеглянето на противоположните полюси, законът за поляриността - всичко това са закони за действието на тънките енергии при контакта с Висшите Сили. Тъй като е Казано: “И ако вие, бидейки зли, умеете да давате благоденяния на вашите деца, то толкова повече вашият небесен Отец ще Даде благо на искащите от Него”. И още: “Отче, Отче, защо си Ме Оставил?” Владиката Христос се е Обръщал към Своя Владика-Отец. По Лъча на Йерарха, озарил нашето съзнание, у всекиго има свой Владика-Отец. А Владиката на Владиката ще бъде за нас този, когото Христос е Нарекъл Свой Небесен Отец. И със своя Йерарх, и с Йерарха по-горе от Него може да се влезе в съприкосновение, подчинявайки съзнанието на определени закони. Но трябва да се желае или моли благо. Това е първото условие. Отклик или отговор не може да няма - това е второто условие. Великите закони действат безотказно. Магнитната сила на устрема е огромна. Не мъглата на мистицизма, а точните и ясни

закони на психомеханиката. Огненият апарат в човека работи подобно на радио - приема или предава на определена вълна. И след като едва ли ще се намери жестоко сърце, което да даде на гладния, молещ за хляб, камък, то как Може да остане безмълвен Учителят, целият живот и цялото същество на когото са насочени в помощ на човечеството. Законите на тънките енергии действат неизменно. Трябва само да се обърнете.

375. (13 юли). Трудността да се усети реалността на тънките енергии е в това, че те не могат да се видят и усетят така, както видимите плътни явления. Затова земният ум ще се бори срещу тях и ще отрича тяхното съществуване. Мозъкът е продукт на Земята и признава само земното. В помощ на мозъка е дадено сърцето, като почувствителен апарат. Добре е когато те действат съгласувано и хармонично. Съгласуваният микрокосмос е рядко явление. Съгласуваността преминава през всички проводници. Равнодействащата на съгласуваните енергии е мощна победна сила. У едни тя, благодарение на отсъствието на тази съгласуваност, е равна на нула, у други, заради изправилите се срещу дисхармонични енергии, може да се колебае от нула и нагоре. В общата маса хора потенциалът на тази равнодействаща не е висок. Апаратът на човека, проявил съгласуваност на всички свои начала, действа като мощна радиоустановка. Такива гиганти на духа се възвишават над масата хора като кули с високо напрежение. Те са предаватели, те са даващи и те са приемници. Съгласуваността се изразява в могъщо повишаване на огнения потенциал на човека. Трябва да се стремите към съгласуваност. Съгласуваността трябва да се разбере. Това не е етично, а енергетично понятие за мъдра концентрация на всички сили в едно направление. Обикновеният човек е раздиран на части от хаотичните противоположни енергии, неутрализиращи се една друга. Само вътрешната съгласуваност може да ги обедини. Обикновената вътрешна събраност много помага при утвърждаване на съгласуваността. Сдържаността и умението да се владее себе си и своите чувства води към същата тази цел. Домът, разделен в себе си, няма да устои. Затова овладяването на себе си е стъпало към могъществото на духа. И стъпалата на спокойствието и равновесието на духа също водят към това. Това са само различни аспекти на съгласуваност на микрокосмоса. Събраната енергия притежава сила подобно на сгъстен газ. Хидравличната преса, работеща със сгъстяване, може да създаде огромна сила. Така също е и със събраните в едно разхвърлени човешки енергии. Апаратът действащ със сгъстен въздух може да работи само при условие, че налягането е достатъчно. Отстранете събраността или сгъстяването на въздуха и неговата сила ще се разпилее безплодно. Същото става и с човека. Сдържаният човек притежава сила, несдържаният и неумеещият да се владее прилича на парен котел, всички клапани и вентилът на който са отворени докрай. Колкото и да нагриваш парата, не се произвежда сила. Сдържаността е точен и безпогрешен метод за нагнетяване на огнена енергия. Разпуснатостта е нейното неудържимо разточителство. Трябва да владееш себе си винаги и във всичко. Винаги и във всичко трябва да проявяваш някаква степен на обуздаване на себе си: в мислите, в думите, в действията. Обуздаността на мислите не е безмислие, а владеене на мисълта, контрол над нея и умение да се направлява и задържа тя върху предмета, утвърден от волята. На човека са дадени огнени енергии, дадено е огромно богатство и огромна сила, но той не умее, не иска да съумее и не желае да умее да се разпорежи със своето достойние. Неговият стопанин е човекът. Затова Казвам: “Учете се винаги и върху всичко да владеете себе си. Осъзнайте своята

сила. Не я разхищавайте безумно. Пазете и преумножавайте дадените таланти. Не се оприличавайте на пробито решето. Осъзнайте източника на своята мощ и пътищата за нейната реализация”. Хората в своето болшинство са разточители на дадените им таланти, разхитители на собственото богатство, крадци, сами себе си крадящи и лишавачи себе си от най-ценното, което имат. Казвам ви: “Поставете предел на разхищаването на съкровищата на духа”. Кому са нужни изпразнените души? Защо безумно разхвърляте настрани огненото съкровище? Погледнете към тях, сновящите умопобъркано, раздирани от собствените страсти, преживявания, страхове, безпокойства, вълнения и хиляди малки житейски дреболии. Нима искате да заприличате на тях, убийците на своя дух, заменили правото на своето първородство за лещената чорба на светската суета. Имало е велики хора по света, но те не са разменяли себе си за дреболии. И са живели, и са работели, и са имали семейства, но въпреки това са останали велики в духа, тъй като са знаели тайната на съгласуваността. Проявете разбиране на това велико понятие. Говоря на вас, имащите уши. Нито семейството, нито работата, нито нуждата, нито делата, нито обстоятелствата - нищо не може да служи като препятствие за утвърждаване на висшата съгласуваност, тъй като тя се утвърждава духом и в духа.

376. (14 юли). Духом във въображението си може да си представите всичко, което пожелаете. Невъзможното в плътния свят е възможно в духа. Духовното действие е реално, но на духовния план. Така, както физическото - на физическия. Макар духовното действие да не може да се измери със земни мерки, то съществува и е достъпно за всеки човек. То е реално и носи следствия както на невидимия, така и на видимия планове. Виждайки физическите земни действия хората признават тяхната реалност, но не виждайки духовните отричат тяхната сила. Но даже в земния живот огромния дял от него протича в човека на ментален и астрален план, в менталното и астрално тела. С очите са видими само следствията на тези движения. Хората не виждат нито любовта, нито страха, нито напрежението на ума, но виждат само техните физически отражения или реакциите на физическото тяло. Ако се потушат тези физически реакции, то ставащите вътре в човека процеси няма да се виждат. Този процес на пресичане на проявите на вътрешните движения на духа във е много интересен. Все едно се прерязва нишката на връзка между външното и вътрешното, и вътрешното става недостъпно за страничното око. Това е един от най-мощните способности за защита от човешки въздействия. Това явление е толкова необичайно у хората, че предизвиква у обкръжаващите почти суеверен страх и стремеж да се подчинят на съзнанието, външно с нищо не проявяващо своите чувства, мисли и емоции. Причината е в това, че това е възможно само при наличие на утвърдено равновесие и пълно овладяване на себе си и своите проводници. Равновесието е страшна, могъща и непреодолима сила. Против него никой няма да устои. Дори само неговата необикновеност вече побеждава въображението на човека. По-добре е да бъдеш силен и да усещаш своята власт, без да злоупотребяваш с нея, отколкото да бъдеш нищожество и марионетка на чуждите преживявания и астрални беснеения. Пазете равновесието, осъзнавайки цялата дълбочина на това чудесно качество. Гуру и Владиката го проявяват в пълна степен. Аритмичните люшкания и равновесието са несъвместими. Все едно че между физическото тяло и астрала се прерязва външната връзка. Йогът може с часове да стои съвършено неподвижно. Това е извънредно трудно. За обикновения човек е невъзможно да пребивава даже и минута в пълен

телесен покой. За достигането на това трябва да се овладеят движенията в астралното тяло и да се подчинят те на заповедта на волята. Тогава е възможна и неподвижността на тялото. В пряк смисъл прекъсването на връзката между проводниците означава смърт. Трябва да се учите да реагирате на всички външни въздействия в пълно спокойствие. Усещайки нещо необяснимо и непонятно за тях, хората ще се стремят с всички способности да предизвикват във вас външни реакции. Те ще правят това поради неосъзнатия ужас от необичайното и неестествено, от тяхна гледна точка, по-високо състояние на съзнанието. Разбира се, неспокойните нервни движения на тялото се предизвикват от астрала. Разбира се, астрално всички реагират на външните явления – това е обичайно и прието. Даже мълчанието сред говоренето и сериозността сред общия смях или веселие за хората са вече необичайни. Но пътят към могъществото на духа е път на необичайността и той не може да бъде обичаен. Духовното равновесие е необичайно. Хората не го притежават. Това е явление от духовен порядък. Равновесието може да се прояви във въображението и в духа. За мислите и въображението е достъпно всичко. Това велико качество, качеството равновесие, трябва да започне да се утвърждава над явленията на плътния свят и въпреки тях, и независимо от тях. Равновесие може да се пази на палубата на потъващия кораб, в горящия театър, на бойното поле, в клоаката на човешките страсти и емоции, кипящи наоколо, пред лицето на смъртта - с една дума във всякакви условия и при всякакви обстоятелства. Всичко външно е неважно, то може да се остави в покой и всички сили на духа да се съсредоточат върху това да се задържи равновесието. И ако това е достигнато, то тогава и само тогава се постига победа и над външните противодействащи условия, тъй като никой и нищо няма да устои срещу равновесието. Тънкият огън, запален от него, притежава силата на непреодолима мощ и човешките огънове не могат да се борят с него. Движението на полюсите винаги зависи от центъра и се регулира от него. При пълно равновесие в центъра на полюсите може да има много силни движения, като в циклон, имащ този център за уравновесяване или в смерча – неподвижната ос на въртене. Смерчът се движи, но оста по отношение на самия смерч е неподвижна. Прекършете оста и смерчът ще престане да съществува. Трябва да се осъзнае центърът на равновесието в себе си при пораждаване на различните явления. Великите Духове са въртели около себе си съзнанията на цели народи. Законът на естествената йерархия е прост. Вземете която и да е група от свободни хора. Просто и естествено техните погледи ще се насочат към този сред тях, който владее съкровището на равновесието, ще се обърнат като към водещ, особено в минута на опасност. Магнитът на аурата на равновесието действа невидимо. Сред утвърждаваните качества синтетичното значение на качеството равновесие трябва особено ярко да се разбере. Говорено е за напрежение на спокойствието в действие. Сега Говоря за напрежение на равновесието във всяко действие и проява на съзнанието. Напрежението на равновесието или напрегнатото равновесие - нека да запомним - е равновесие не в покой, а в действие.

377. Отделете време за вашата стража. Какво да се охранява? Не мислите ли, изпращани от Учителя? Те могат лесно да бъдат пропуснати и даже улавяйки ги да се забрави за тях в същия момент. Ако не са записани, те отиват в забвение. Записите на тези мисли са нужни за другите – за тези, които още не са се научили да възприемат. Учителят няма да Изразходва своята енергия и в такова количество за един човек. Служенето е общо, за всички и в него приемникът на далечните мисли получава своя

лъвски дял. Но основната цел е - за другите, за да могат да получат другите. Затова времето на стража придобива особено значение, задълбочено от служенето на човечеството. Учителят Цени когато Неговата мисъл се възприема точно и във форма, съзвучна на съдържанието. Ритъмът на предаването е особено важен. Всяка реч има своята мелодия и ритъм, силно въздействащи на психиката на човека и на неговите нервни центрове. С това се и обяснява дълбокото въздействие на Записките върху хората, тъй като съдържанието се съчетава с форма. И подобрите думи също имат немалко значение. Особено при четене на глас. Към вълните на мисълта се прибавя ритъмът на звука. Невинаги е възможно той да се улови и отпечата в Записките, тъй като това изисква много изтънчено възприятие и условия, които градът обикновено не може да даде. Но все пак някаква част достига и налага своя отпечатък на необикновеност върху записваните думи. Ако хората знаеха колко най-тънки оттенъци се крият във всяка дума, във всеки израз, във всяко съчетание на мисли и звуци! Хората ще почувстват тази сила на въздействие и Записките няма да бъдат предадени на забора. Не Искам да кажа с това, че всички ще хвалят. Това няма да бъде. Но те ще предизвикат усилено въртене на енергиите и смущение във водите на застоя на застоялите съзнания. Ще се надигнат енергично и приятелите, и враговете. И когато това се случи, ще се порадваме на това, че мислите на Учителя, хвърлени в масата, ще осветят и едните, и другите, и всеки ще определи своето място. Законът за полярността ще се прояви и тук. Само думите, потенциално нищожни, няма да предизвикат никаква реакция. Това би било поражение. Затова ще се учим да ценим и враговете и да разбираме същността на тактиката Adverse. За да се утвърди полюсът на Светлината, полюсът на тъмнината трябва да се прояви със същата сила. Трябва да се разбере неизбежността и необходимостта от врагове. И там, където приятелят няма да види или ще замълчи, врагът ще види и ще доведе до всеобщо сведение. Джиновите усилено се трудят за слава на Светлината, противоборствайки ѝ. Нека да приложим към всичко мярката на задълбоченото разбиране. Хората тъгуват пред лицето на много явления като не разбират, че това е само предварителното стъпало за утвърждаване на нужния полюс. Учителят Искан да научи на мъдростта за разбиране на живота. Учителят Искан да научи на биполарно зрение. Учителят Искан да направи полюсът на настоящето във вашето разбиране свидетелство за величието на идващата Светлина.

378. (15 юли). Приятелю Мой, животът се състои именно в това, да се почувстват остро неговите страни. Затова се и дава той, за да вземе човек нещо от него. Иначе как ще се учите? Това, което не засяга, не оставя следа. Големите духове са живели ярък, пълен и дълбок живот, влагайки в него сърце. Те са обичали живота също така, както го обичат тези, които са привързани към него и се намират под негово робство, но те са го обичали на свобода. На пръв поглед изглежда, че това е едно и също, но цяла спирала отделя свободните духове от робите на живота. Все същото, но отношението към живота е друго. Постановката на съзнанието е друга: няма подчинение на низшето "аз". Тази свобода се характеризира с власт над обстоятелствата. Кармата си тече по своя си ред, Мисията на живота или Поръчението се изпълнява, но съзнанието за свобода от властта на средата над духа не напуска устремното сърце. Те могат да се нарекат вършители на живота, тъй като те водят еволюцията. Те са напред във всичко. Синтетичното разбиране на живота позволява да се обхване огромен хоризонт на настоящето, без откъсване от бъдещето и отричане на ценностите на изминатите от човечеството стъпала. Те познават вметването на

сложностите на живота, тъй като са се примирили с необходимостта от плътната еволюция, макар и да разбират цялата ѝ тежест. Ценят и признават настоящето заради бъдещето, без да се съблазняват от мрежите на Майя. Вървят през земния живот, не принадлежейки на неговата суета и не бидейки поглъщани от него. Те са в света, но не от света на плътната преходност. Това са Нашите хора, намерили в себе си мъжество и сила да се издигнат над живота, за да станат негови победители.

379. Сине Мой, с усилието на съсредоточеното внимание постигаш чуване на мисълта. Мисълта с особено предназначение пребивава около този, на когото е изпратена. Тя прониква в аурата, но тя може да се улови съзнателно. Затова е нужно и съсредоточването. Да се улови мисълта върху екрана на съзнанието е възможно, но той трябва да бъде чист. Ти смяташ, че бедността пречи да се отдадеш изцяло. Но това не е вярно. Бедността, тоест отсъствието на благополучие и излишък не затрупва съзнанието с маса ненужни неща. Те са свързани със самия тебе и с егоизма. Нямащият собственост притежава свободен достъп. Но какво можеш да видиш или да чуеш, когато целият екран на съзнанието е зает от негово величество - егото и с това, какво притежава то или в какво е потопено. Указвам да се освободи духът от шлаките на текущия живот. Зад всяко дело, явление или впечатление се влачи опашката на ненужните мисли. Тя трябва незабавно да се отсеке. Трябва да можеш, завършвайки с едно, незабавно и изцяло да пренасяш мисълта си към друго. Утвърждавам възможността за пълно превключване на съзнанието върху исканата вълна. Трябва да можеш не само да се превключваш, но и да се удържаш върху нея. Човешкият дух е способен да твори чудеса, ако волята е достатъчно упорита и устойчива. Да! Да! Упоритата воля твори чудеса във всяка сфера на живота и на Земята, и на Небето. Но тя се закалява на Земята, в пещта на земния живот. Волята за победа води победителя по пътищата на духа, макар и той да ходи по Земята. Даже в обикновеното земно сражение побеждават волята и духът. Давам сила на волята за победа. Изпращам проявената сила на духа. Указвам да се осъзнае тя. На Мен са Ми нужни силни духом. На Мен са Ми нужни устойчиви духове. На Мен не са Ми нужни роби, прегърбени под бремето на земните тегоби. На Мен са Ми нужни тези, които бидейки нагнетени до предела със земните тежести и трудности, енергично и радостно проявяват свобода на духа от тях. Това и ще бъде истинска победа. С хленчене, оплакване, мръщение, недоволство, обиди и съмнения тя няма да се достигне. Съумей да осъзнаеш в духа си буйната радост от свободата на духа независимо от нищо, въпреки всичко и, кой знае, може би благодарение на всичко, което става наоколо и ще Украся твоето чело с победните огньове. Ще Издигна с крило над живота. Ще Дам в ръката огъня на Камъка - на Камъка, който или ще възкреси, или ще изгори. Той може да бъде удържан само в силни ръце. Затова Утвърждавам пред лицето на живота твоята сила, тъй като те Назовах неотменимо син. Аз Казах, твоят Отец и твоят Владика).

380. (17 юли). Сине Мой, човекът скован от страх няма да премине по дъска над пропастта. Краката няма да тръгнат, мускулите ще отслабнат. Реакцията на мисълта на страха притежава явно и ярко физическо следствие. Невидима мисъл и видими следствия. Така също и всички останали емоции, тоест мислите, предизвикали едни или други емоции. Тази пряка връзка на мисълта с нейната физическа реакция на нервната система и на тялото обикновено се изпуска от погледа. Но мисълта действа извън зависимостта от това знаят ли за това хората или не. Реакцията на мисълта се намира в съответствие с нейния характер и природа по принципа, че доброто дърво дава добър

плод. Началото на явлението се намира в мисълта, резултатът – в материалната плоскост. От една страна външните условия предизвикват някакви мисли, от друга тези мисли влияят на тялото, създавайки в него чисто физиологични процеси. Мислите под въздействие на външни обстоятелства могат да възникват автоматично и автоматично да пораждаат следствия. Но в момента на раждане на мисълта, отговорна за външните импулси или вибрации, волята може да се намеси и да вземе под контрол самия процес на раждане на мисълта. На всяко външно въздействие може да се отговаря не така, както е прието, не в съзвучие с него, а така, както иска волята. Можете да се упражнявате за предизвикване в себе си на реакции, противоположни на обичайните, към които е привикнало съзнанието. Може да тъгувате при загубата на нещо, към което е бил привързан човек, а може и да се порадвате на още едно освобождение. И така е във всичко. Средно положение няма: или външните явления управляват човека, или той управлява тези ментални, астрални и физически реакции, които те предизвикват. Важно е да се знае, че това е напълно възможно. Човек за минута е закъснял за нужния влак и се е ядосал, и се е огорчил неимоверно. Но влакът е претърпял в катастрофа и значи обективна причина за огорчение не е имало. Човек не знае никога кое е добро или лошо в крайна сметка. Затова по-добре да не се радваш и да не тъгуваш, тъй като често хората се радват напразно. Така също и техните мъки в по-голямата част са необосновани. Но лостът от реакцията на човешкия микрокосмос е в ръцете на самия човек и е по-добре да се гледа с усмивка, отколкото със сълзи или страх на страшното озъбване на живота. Трябва да се разберат тези възможности, които стоят пред човека и зависят от него. Отначало възможността се осъзнава, после се прилага в живота. Осъзнаването е близко до овладяването и във всеки случай го предшества. Да се радваш може с радостта на духа, без всякакви външни причини за това. Реакцията се поражда от волята и съзнанието. Йогът предизвиква на снега горещината на сърцето и побеждава студа или държи горещ въглен върху дланта си, побеждавайки горещината, или върви по пламтящи въглени. Лабораторията на човешката същност произвежда реакциите със свои средства. Нейната мощ е толкова огромна, че може да спира ветровете, земетресенията и други стихийни бедствия. И повелителят на стихии, бидейки човек, също някога е започнал с малки явления, постепенно увеличавайки своята огнена мощ. Подчиняването на малките на вид явления на волята има огромни резултати. Но някога трябва да се започне и да се стъпи върху пътя, водещ към върховете на властта над материята. Тази материя във всичките си видове се съдържа в микрокосмоса на човека, затова и трябва с нея да се започне. Много усещания в организма се предизвикват от разпуснатостта и недисциплинираността на съзнанието. На разпуснатостта трябва да се противопостави стегнатостта и събраността - и външна, и вътрешна. На тази събраност на волята можете да се учите върху хиляди дреболии. Не трябва никога и пред никого да разпускате себе си. Не трябва да показвате своята слабост пред хората, тъй като те ще ви измерват с тази мярка, налагайки нейната рамка върху вашия образ при съприкосновение с тях и по този начин ограничавайки и унижавайки ви чрез вашето минало невнимателно показване на своята слабост пред тях. Поне с цел самоохрана трябва да се помисли върху това, че да се показва пред хората своята слабост е недопустимо. Даже високите духове са се отдалечавали от хората в пустинята или в уединение, когато е трябвало да обновят своите сили. Но ако това е невъзможно, то трябва здраво да се затворите в цитаделата на духа, вътре и вътре

да не пускате никого, тъй като хората не прощават на слабостта - нито далечните, нито близките. Можете да бъдете само силни. Помнете това, когато ви е тежко.

381. Къде и в какво ще търсим забрава от горчивините на живота? Във виното? В хората? В удоволствията и развлеченията? В труда? В наркотиците? В съня? Не, само в Близостта до Владиката. Ще измени всичко и всичко има своята обратна страна. Но Владиката е неизменен и Неговото слово е като базалтова скала. Словото на Владиката е неизменно. Можете да се опрете на казаното от Него. Можете! Можете да поставите Неговото слово в основите на живота. Заложилият основите на своя живот върху Мен ще преуспее. Погледнете колко изменчиво е всичко. Погледнете калейдоскопа на живота! Но търсете в Мен. И ти, намерилият Светлина в Мен, нима вече не си се убедил върху своя живот, че словото на Владиката е непресъхващо. Ето, ти всекидневно влизаш в Общуване с Мен и черпиш от Моята мъдрост според своите сили, своите възможности и вместимост. Можещият да вмести нека вмести. Наистина чрез Мен се докосваш до неизчерпаемия източник на знание. И ако искаш да знаеш още повече, още по-дълбоко, донеси и всеки път донасяй съдове с по-голяма вместимост, тъй като малкият съд за вместиране на съзнанието се препълва бързо. Тъй като знанието се стича по съзвучие и неговото количество се определя от способността да се вмести. Ограничението не е в Мен, а в дошлия. Мнозина идват и всички получават, и всеки – по съответствие. Синтетичното съзнание получава цялата ширина на разбиране на живота, на неговите прояви. Но дълбочината зависи от съзнанието. Роптаят срещу Мен за това, че по тяхно мнение получаването е малко. Но вие, оплакващите се, защо донасяте малко? Според зова е и отклика. Според силата на устрема е и получаването. Според дълбочината на обръщането е и отговорът. Размерите на духовното даване се нормират от закона и този закон гласи: ще ви се въздаде с пълна мярка, стръскана, натъпкана и препълнена. Но донесете първо сила на обръщането, съответстваща на вашето желание да получите даровете на духа. И дори Камъкът, който Аз Мога да дам на избория, ще го надари с чудесна сила. Вие, искащите Светлина, за какво е вашата печал, когато съкровищницата на космическото знание става достъпна за вас? Учителят Потвърждава вашите възможности във всекидневния живот. Учителят грижливо Води, утвърждавайки разклатеното качество. Яснотата на обръщането и зова донася и също такъв отклик. Ако отговорът е неясен, значи е отсъствала яснота, определеност и оформеност на мисълта при въпроса. Сине Мой, какво, достигнал си предела на любовта и предаността към Учителя? Или какво, твой устрем е пълноценен и огнен? Или не смяташ ли ти, че частичното отдаване на себе си в определени часове на утрото и вечерта, при това непълно и несъвършено, представлява връх на достиженията? Разбира се, даже и малко донесеният получава. Донесеният повече, повече ще получи. Но колко ще получи донесеният целия себе си без остатък? Така принесената жертва, жертвата на самоотдаване на Владиката, се възнагражда хилядократно. И даже това не е възнаграждение, а просто следствие от действието на могъщите духовни закони. Затова Казвам: донесете огнения устрем в размера на вашето желание да получите. Времето на жътва наближава, великата планетна жътва, когато всеки дух ще има пред себе си небивали възможности. И сега времето за жътва настъпва. И събудилите се вече жънат. Отделете достатъчно време за обръщане и за получаване, отделете вие, които виждате и чувате.

382. (18 юли). А Аз Казвам: “Радвайте се, деца”. Тъмното покривало все още е простряно над Земята. Денят още не е настъпил. Още е тежко на сърцето в тъмнината.

Още не е ударил Часът. Но Аз Казвам: “Радвайте се”. Проявете разбиране на бъдещето в безпросветността на настоящето. Проявете разбиране на мощта на духа, когато въпреки очевидността той има силата да утвърди радостта от разбирането на идващото щастие. Когато Казвам “Радвайте се” Искам не външната тъмнина, а вътрешният пламък да победи прибоја на вълните на материалния свят. Искам духът да господства над външната тъмнина и Искам съзнанието да се приобщи към висшата радост, която е над Земята и земното. Затова в Моя Ден Говоря за радостта. Мътно е наоколо, но духът проглежда през мъглата на настоящето в Светлината на бъдещето. Да предизвикаш в себе си усещане за радост и да го утвърдиш, ще бъде победа над тъмнината. В Мен и с Мен търсете утвърждаване на радостта. Не се опитвайте да я намерите в нещо земно и да се хванете за него. Моята Радост не е от този свят. Моята Радост е над земното. Утвърждавайте я просто в духа чрез волята, тъй като Аз Казвам: “Радвайте се, деца”. Нека Моят ден да бъде ден на радост. Сътворете я в своя микрокосмос, тъй като е възможно да се предизвика в себе си всяко чувство и усещане. И това ще бъде проява на власт над оковите на обичайността, свързващи душата. “Радвам се, тъй като Ти Си с мен, Владико!” Радвам се, тъй като искам! Радвам се, тъй като е тъмно наоколо и зарите на бъдещето, просветвайки правят мрака още по-безпросветен”. Но е близко, близко е Моето време, затова се радвайте, деца. И вашата радост да бъде от духа и в духа. Да запали огньовете на радостта в гърдите по своя воля, без всякакви външни причини и поводи, може само силното сърце. Хората вървят впрегнати от живота като работни коне, но силният дух взема юздите в свои ръце и сам сяда върху коня. Радостта за Висшето е най-надеждната и здравата. Човек може самоволно да предизвика у себе си желаните усещания и да живее, хранейки се с тяхната светлина. Това ще бъде също и подготовка за Тънкия Свят, където хората живеят не с външното, а с вътрешния свят, състоянието и настройката на който по съзвучие определя и обуславя и външното обкръжение. Затова работата над себе си в това направление е и нужна, и полезна. Възможно е да се украси собствения вътрешен свят с чувства и мисли по свое желание и когато е особено тежко да се живее в него, отричайки се от външните въздействия. Много отшелници са търсили това вътрешно уединение. Но сега времето е особено. От живота не може да се бяга, но да се отдъхне, уединявайки се във вътрешния свят, може. За да бъде това достъпно, вътрешният свят трябва да бъде приведен в състояние на хармонична съгласуваност. Да се потопиш в света на хаотичните чувства и преживявания няма да бъде отдих за духа. Когато Заповядвам радост, Искам да посоча тази нота, на която се настройва арфата на духа. Нека вашата радост за Владиката и за Висшето, и за бъдещето да бъде свършена. Аз Победих света с единното начало на духа. Уча ви да станете победители на живота. Указвам пътя към това.

383. (19 юли). Радвам се, защото няма никакви причини за радост. Радвам се, защото наоколо е тъмно. Радвам се, защото обкръжението е нерадостно. Радвам се, тъй като искам да утвърдя радостта въпреки вибрациите на плътната среда, тъй като искам да преодолее нейните вълни със своята вълна, тъй като искам да поставя силата на духа над плътта.

384. Разбира се, планетните дела са в центъра на внимание на Учителя. Съвещанието ще бъде прелом в историята на народите. Резултатите ще се отразят веднага, пораждайки след себе си нови. Предположенията са правилни: ще се облекчи всичко и за всички. Участниците са подготвени от Нас. Следствията ще потекат по каналите, набелязани от Водещата Ръка. Всичко ще протече по-добре от най-доброто.

Космическите срокове благоприятстват успеха. Решено е всичко, но от Нас. Те се явяват само изпълнители на Висшите повели. Трудността е в това, че с човешка ръка трябва да се извърши течението на събитията. Ще бъде, ще бъде мир на Земята. Ще има огромни промени. Обещаното трябва да се осъществи, тъй като сроковете са се приближили небивало.

385. (20 юли). Давам възможности. Те или се приемат, или се отхвърлят. Изпуснатото не се повтаря. Всяка давана възможност изисква внимателно и грижливо отношение към себе си. Не се мамете от нейната привидна лекота. Колко труд и усилия са били вложени някога в нея. Трябва да се разбира, че даром нищо не се дава, а също и това, че възможното за един, е свършено невъзможно и немислимо за друг, недостигнал това същото стъпало. Опазете даваните възможности.

386. Разбира се, нищо не може да възпрепятства съзнанието да напредва, освен то самото. Силата или слабостта на препятствията се определя не от тях, а от съзнанието. Слабото се препъва в малкото, за силното и големите препятствия изглеждат леки. Силният вдига тежест, непосилна за другия. Силата на противодействащите препятствия е относителна и условна. Тя се определя от силата на духа. Духът проявява пред тях своята сила или слабост. Всяко служи като определител за силата на духа. Но такива препятствия, които могат да спрат напредъка на духа, не съществуват, ако поиска това духът. Цялата работа е в него, а не в препятствията. По-добре и по-просто е да си кажете направо: искам или не искам, вместо това да прехвърляте вината от себе си на бездушните обстоятелства. Тъй като същността на преодоляването се заключава съвсем не в това да се премести планина, което човек не може да направи, а в това да се издигнеш духом над нея и да продължиш по-нататък, тоест в това да не се спираш пред нищо. Планината ще остане назад, а духът, способен да се издига над земното и Земята, ще следва своята далечна цел, даже ако се наложи да остави назад цялата планета и всичко, което е върху нея. Затова знайте, че нищо не може да спре силния. Той знае своя път, който може да бъде наречен звезден път, тъй като, преминавайки през Земята, той стои над Земята. Зова нагоре по надземните пътища, преминаващи през Земята. Зова към звездите. Нашият път е далечен и малката планета с всички свои притегляния, съблазни и планини няма да ни задържи. Земните планини се разпадат на прах, но духът остава - победител на Земята, устремен към Безпределността.

387. (21 юли). Приятелю Мой, няма нищо на Земята, за което да би могла да се замени свободата на духа. Хората не знаят това и често отдават своята свобода в замяна на земни блага. Но и най-завладяващото явление става обикновено, ако се повтаря: нервите привикват към всичко. И обилната и богата храна, и дрехите, и всички удобства на живота стават толкова привични, че в крайна сметка и богатият, и бедният еднакво започват да се отегчават от живота, ако външните условия не се простират по-далеч от техните интереси. Даже и най-ярката и силна човешка любов или страст помътняват и стават ежедневиe. Към нея също привикват, както към старите пантофи. Да се заменя за тези дрънкулки свободата на духа, за да помътнеят те и да загубят своята привлекателност, не е целесъобразно. Не си струва да се преследват изменчивите призраци. Само творческият труд няма да измами и то само при условие, че не се считат неговите плодове за свои и не се привързва съзнанието към него. Трудът за благото на хората е добър, но е неблагодарен и не принася лични плодове. Добре е да се опреш на силата вътре и да вървиш през живота в духа. Добре е да

отделиш външното - малко и късо от голямото и вечното вътре. Добре е да кажеш на себе си: "Вземам това, което дава животът, но нищо не ми е нужно. А това, което ми е нужно, е само за сега, докато съм в тялото". Но духът не е тялото. Мнозина поставят всичко свое вън. Нездраво и бързопреходно достойние. Гонитбата за него е безплодна, тъй като не дава здраво удовлетворение. Ето защо мнозина се отегчават от живота. Къде са щастливите хора? Стремещт към щастие си остава, но неговата синя птица се изплъзва от човешките ръце. И даже пътят на мъдростта не дава щастие. На Земята няма щастие. Но ако него го няма на Земята, то трябва да се търси в Надземното. Не трябва да се свързва щастieto с това, което днес го има, а утре си отива. Затова и погледът се обръща към Надземното. В многото знание има много скръб. Висшето Знание довежда до самадхи, състояние на блаженство или на достигнато щастие. Такова щастие, което го няма на Земята, но което е достижимо в духа, когато всичко земно е оставено назад. Такъв е пътят на духа.

388. За духа илюзията на пространството е най-трудна. Тя е за тялото, тъй като то е триизмерно. Но духът е над тялото, като връх над Земята. Близостта на Учителя е в духа. И ако духът е далеч от Него, как може да се утвърди Близостта? Духът се приближава сам и сам се отдалечава. По-добре е без тези зигзаги. По-добре е духом винаги да бъдеш близко. Това зависи от огньовете на сърцето. И ако огньовете угаснат, отдалечаването става неизбежно. Хората са изобретили много способности, за да се задържат във Висшето. Но без сърдечни огньове всички те са безсилни. А когато сърцето гори, то не са нужни никакви изкуствени мерки. Безискуствена е единствено само любовта. С нея и се старайте да се доближите. Без любов към Учителя Близост не може да има.

389. (22 юли). Сине Мой, земният жребий на човека е суров. Пеперудите не знаят за това и затова прърхат от цвят на цвят. Но прърхането на мушиците е възможно само при несъзряло съзнание. Земния товар се налага да се носи не само за себе си, но и за другите, тунейците. Те обременяват не само себе си, но и другите. Кармичните условия трябва да се изтърпят. Трябва да се заплати като се знае, че плащането става за свободата. Плащането е добро с това, че освобождава. По-добре е да бъдеш плащаш, отколкото получаващ, тъй като получаващият ще трябва да плати. Кармичното плащане е преддверие към освобождаването. Да се облекчи кармата е възможно ако не се задълбочава тя и не се правят нови дългове. Животът е сложен. По неговата канава духът тъче своите шарки. Трябва тази шарка да бъде прекрасна. Върху красотата може да се строи здраво. Красотата се съчетава със силата. Не е желателно да изобразявате бедни овчици със себе си. Сега са дни на особена важност и затова е трудно. Натискът се разпределя на немногото, можещи да помогнат. Трябва да се прояви устойчивост. Хората се стремят да заразят вашето съзнание със своите астрални вихри, за да намалят оказваната на общото дело помощ. Все същото противодействие на Светлината, но под други предтексти (друг предтекст; други предтекстове). Вашите врагове са Наши врагове и врагове на Новия Свят - по този признак и съдете. Вехтото съзнание ще върви упорито насреща и ще ви противодейства във всичко. Но вашият залог е върху Нас. Не се отклонявайте от понятието за Учителя. Връзка е нишката на сърцето и освен нея няма нищо! Дръжте се, приятели, приближава крайното време. Не забравяйте за последния вал, деветия. Ще дойде и вашето време, и на вашата улица ще има празник. Сега са все още делници - сиви и мрачни. Животът потиска съзнанието, а тогава ще го възвишава. Храним се с психическите вибрации на обкръжаващата среда. Тя е отровна.

Затова е и непоносимо. Но когато дойдат вашите дни, ще стане радостно, леко и свободно да се диша и съзнанието ще бъде подхранвано с радост. Скъпи Мои, потърпете още малко, още съвсем малко. Обещаната радост ви чака. Вие сте толкова малко и трябва да ви опазя до Моя Ден. Не сте забравени, не сте изоставени. Но и при Нас има минути на нужда и трудности и тогава не Можем да ви отделим обичайното внимание. Тогава са нужни вашите сили, за да Ни помогнете. Да се прояви слабост в това време, ще бъде измяна на Общото Благо. Натоварващите колонии носят според величината и предназначението. Бъдете силни със съзнанието за нерушимост и устойчивост на духа, за да може в час на нужда да получим от вас помощ според силите ви. Само близките и доверени духове могат да я окажат. Но ако вие сте раздирани от съмнения и неувереност в бъдещето, къде е тогава вашата сила? “Проявете мощта на монолита на съзнанието, полагащо всичко свое в Нас. Проявете нужната сила в трудния момент на преддверието, проявете я в Мое Име”, - Казвам Аз.

390. Аз ще се Явя за света, когато настъпи определения срок. По този знак и ще съдиш за бъдещето. А засега, без да обръщаш внимание на нищо, задръж избраното направление, като рулевия – компаса. Стремежът да се отклониш от него е също толкова силен, както и у съда в морето, стига само да изпуснеш шурвала от ръцете. Нужно е постоянно прилагане на упорита и твърда воля, за да не се отклониш настрани. Водещата цел не трябва да се изпуска от поглед нито за минута. Иначе няма да се задържи направлението. Трябва да се знае, че опитният мореплавател умее да се възползва от всеки вятър, даже противния, а също и това, че всичко допускано от Учителя ще послужи като крайна полза. Неприятелите се стремят да ви навредят, но навреждат силно на себе си, удряйки се в защитата на Лъча. Текат окончателните разчети с кармата преди промяната на съдбата. Противодействащите определят по вас своя път. Моите воини служат като ориентир на всички: и на приятелите, и на враговете. Влизайки в допир с тях хората определят своето бъдеще според своята същност. Чрез тях мнозина или са се отдалечили от Мен, или са се приближили към Мен. През вековете това съставлява мнозинство. А сега е време за окончателно отделяне на хората, годни за еволюция, от негодните. И ако Моите врагове и враговете на еволюцията не ви признават, то за кого ще бъде по-лошо това? Техният път е левият. Тъмнината рано или късно все едно ще се устреми към тъмнината. А приятелят, даже преоблечен, все пак ще се върне при вас. Оставете във вашето съзнание място за нерушимото. Това и ще бъде цитаделата на духа. Мястото на Учителя е в него. И нека на никого и на нищо да не бъде позволено да се докосва до забранената зона. Даже и на кораба при завой има ос или център на неподвижност. Цялата грамада на съда се обръща около него във всеки даден момент, макар и той да е устремен напред. Нека Учителят вътре да бъде този център на устойчивост и отстояване, особено когато вълните и вятърът са твърде силни. Настъпва небивало време и до него трябва да се достигне каквото и да става, без загуба на целостта на своята същност. Няма да отдадем най-съкровено на никого и на нищо. Ще съхраним и опазим светая светих от нахлуването на хаоса. Той ще бъде особено яростен преди края. Настъпва краят на стария век. Готови ли сте да влезете в новия?

391. (23 юли). Приятели, ако вие не отдадете своите най-добри мисли на Мен, как ще се получи магнит на притегляне? Мисълта упорито се съсредоточава върху Учителя, който се явява притеглящ фокус. Тогава става съприкосновение с аурата на Учителя и токовете се свързват в контакт. В психомеханиката има явление, наричано

Палория или пълно сливане на съзнанията. То представлява апотеоз на устремената мисъл. На него се основава способността на съзнанието на ученика да черпи знание по пътя на непосредствения контакт с Учителя. Методът е прост и сложен в едно и също време. Прост е, тъй като изисква пълно отдаване на себе си. Сложен е, тъй като самоотричането се удава не на всички. Малките мисли пречат да се улови голямото и да се запомни. Изглежда просто – “отвърни се от себе си”, но къде са те, можеш ли да направят това? Егото като тежка скала тъпо и упорито застава на пътя, закривайки Лъчите на изгрева. Множеството дребни мисли не свършват и всички те са за нищо. Без тях лесно може да се мине, ако се намери сила да се отхвърлят. Но дребното и ненужното закрива главното и неудачният ловец на невидимия улов остава да стои пред разбитото корито. Его, замлъкни, не заставай между мен и Учителя на Светлината. Твоето тържество не ми даде щастие. Преходните сънища на земната очевидност не могат да поставят преграда между Учителя и ученика. Те и затова се дават, за да преминат покрай съзнанието, обогатявайки го с нужния опит. Но сами по себе си те са ненужни. Те са само средство към целта. Целта е да се достигне до Учителя. Да се приемат тези сънища за самата цел, ще бъде страшна грешка. Те ще се разсеят, както се разсейва обикновеният сън, не оставяйки нищо след себе си. Тяхната яркост и привидна реалност само задълбочават измамата. Синове на Майя – така Наричаме тези, които са съблазнени от съновиденията на земния живот. Но за всеки настъпва момент, когато пелената от мъгла се вдига над явленията на живота и очите започват да виждат действителността. Пелената се вдига и изчезва, а действителността остава в цялата своя неотречима явност. Учителят Зове към разбиране на действителността. Ние Сме реалисти-действителници. Очилата на егоизма пречат да се види действителността в цялата ѝ красота. Не приемайте накипа и пяната на живота за реалност. Космосът е прекрасен и пътят на възходящия дух е прекрасен. Стройте върху красотата и вашият земен път ще стане път на неизменността. Майя, отстъпи.

392. (25 юли). Укрепвайте духа. Не прахосвайте своите сили напразно там, където това може да се избегне. С камшик топора няма да прегънеш и срещу кармата е безцелно да се бориш. Насила не можеш да получиш това, което не се полага за даденото възплъщение. Даден е тежък живот, пълен с изпитания, за да се отвори окото на душата от Земята. То няма да се отвърне от приятните и сладки неща, от удобството и благополучието. Значи трябва да се даде опакото на живота, за да може мисълта, несвързана със земните блага, да бъде свободна. И само на свободния дух може да се даде всичко, без опасения, че той ще излезе от пътя. Падението е възможно отвсякъде, до каквато и височина да е достигнал духът. И тогава всичко трябва да се започва отначало. Труден е пътят, преминаван два пъти. Въставането срещу кармата е безцелно. Определената тежест на живота трябва мъжествено да се приеме. Дадено е да се достигне, затова ще се радваме на всичко, което способства за това и, обременявайки с обстоятелства, по този начин облекчава пътя и приближава към Мен.

393. Мой далечен приятелю, ако разглеждаме живота според неговите огорчения и трудности, то и да се живее ще е невъзможно. А да се живее трябва. Значи трябва да се измени отношението към него, тоест да не се разочаровате от огорченията и да не се плашите от трудностите, и да не им придавате много значение. Трудно е? Какво от това? На Учителя е много, много пъти по-трудно и все пак Той не Губи нито бодростта, нито вярата в Своята сила. Нужна е немалка сила да не се прегънеш под тежестта на живота. Много са победените от живота. Така и ги Наричаме – “сломени души”. А ти

стой с гордо вдигната глава под вихрите на тежките нагнетявания и все пак не губи вяра в своята сила. Нали Аз Съм с теб. Трудностите и огорченията ще преминат и Учителят ще остане с теб – победителят на живота. Не е голяма чест да се сломиш духом под ударите на живота. А ти стой. Тъй като работата не е в трудностите, не е в ударите, не е в огорченията, а в това да не се падне духом. Познаваме герои до първото стълкновение с живота. Познаваме и такива, които са се държали дълго и са упорствали в противодействието на обстоятелствата и все пак преди края са се сломили и не са издържали. И целият им труд се е оказал напразен, за нищо. За какво е било нужно тогава да се огражда градината? Не, приятелю Мой, ако ще стоиш, то трябва да стоиш докрай, на смърт, която ще бъде за възкръсване или за освобождаване от властта на Земята над съзнанието. А ти стой. Обстоятелствата изглеждат още по-тежки и още по-безизходни, но ти все пак стой, като знаеш, че духът е несъкрусим и вечен. И трудностите, и лекотата ще отминат, но твоят дух ще пребъде винаги. Утвърждавам те в несломимостта, силата и всепобедимостта на духа пред лицето на вихрите, вълните и сложностите на живота. Стой, приятелю Мой, като знаеш, че ти си непобедим и че Учителят е с теб.

394. (26 юли). Да! Да! Твърде сложните и трудни отрязъци от пътя трябва да се преминат събирайки силите вътре и не изразходвайки ги за нищо външно без крайна необходимост за това. Пътят преминава в съзнанието на човека и се заключава във видоизмененията на съзнанието при реакциите на въздействията отвън и отвътре. Когато съчетанията в личния хороскоп са тежки или когато отрязъкът от спиралата на съзнанието е особено труден, трябва да се прояви цялата възможна бдителност и предпазливост, за да не нанесеш вреда нито на себе си, нито на обкръжаващите с необуздани действия и някак да замлъкнеш външно и вътрешно. Помненето на Лика на Учителя също ще помогне. Пралаите на съзнанието са неизбежни, но не трябва да ги възприемаш като отхвърляне или забравяне от или от страна на Учителя. Пралайята на съзнанието е характерна с това, че набъбналата Майя на очевидността отрича света на тънката действителност. И ако се довериш на нея, на Майя, то от Света на Учителя не остава нищо. Но пристъпът на Майя ще премине, както не един път е преминавал по-рано и отново ще пламнат огньовете на познанието и на устрема. Победата е в това, че, независимо от явленията на пралайя, контактът не се прекъсва и ритъмът на връзката продължава да пулсира. Това е извънредно важно. Трябва да се задържи достижението с всички сили. Животът притиска, съкрушавайки всичко неустойчиво и слабо. Всичко неизживяно се надига от дъното на съзнанието и застава на пътя като препъникамък. Но няма да се смущаваме от нищо. Но твърдо и с вяра ще призовем Учителя на помощ. Поражението е немислимо, затова стойте по-здраво от скала. Тъй като даже “и това ще премине”.

395. Преданият ученик разсича с меч на устремения към Владиката съзнание и най-сложния възел на жизнените заплетени, неразрешими и безизходни обстоятелства. И призрачното плашило на трудностите, и безизходността се разсейват като мъгла под вихъра. Това плашило съществува докато съзнанието не се издигне над него и не се изтръгне от неговите здрави обятия. Похлупакът на егото, надянат върху съзнанието, закрива полето на видимост и зрящият до тогава човек става сляп. Припадъците или пристъпите на егоизма са характерни за рецидивите на лунната същност на човека, която се опитва да си върне загубените права на пълно владение на съзнанието. Но какво може да му даде тази власт на лунния атавизъм? На израсналия дух ще бъде

тясно в тесните рамки на отхвърления пашкул. Духът вече е разпервал своите криле, вече е имало полети. И той не може да издържи дълго на ограничеността на доброволната тъмница на егото. Прокрустовото ложе на предишната малка личност вече няма да задържи възходящото движение на устремения дух. И съзнанието отново ще се втурне напред, оставяйки без съжаление назад износените дрехи на вехтия човек. Не можеш да задържиш орела в клетка, ако той е намерил в себе си сили да я разбие. Затова разкъсвайте, разкъсвайте своите вериги, свързващи вашия дух със Земята.

396. (27 юли). Да се откъснеш в съзнанието си от Делата на Владиката - не е ли това трагедия за духа! Можеш да станеш сляп и глух за пътищата за утвърждаване на Светлината, тоест да лишиш себе си от тънкото разпознаване. Затова и то се нарича способност да се вижда с окото на душата, тъй като когато се затвори светлината за нейните очи, човек наистина потъва в мрак. По-добре е да видиш или даже да си въобразиш повече, отколкото това е в действителност, по-добре е да сгрешиш в изпреварването на събитията, отколкото да пребъдеш в тъмнината на отричането и съмнението. Тъй като краят е близък като никога. И вие, изминалите толкова, ще пребъдете докрай в пълната си готовност да послужите на Делото на Владиката. Мрачно е наоколо и само вътрешната светлина озарява смисъла на явленията и пречи да се потопиш в тъмнината. Озарява и живота, придавайки сили да се живее. А силите трябва да се запазят каквото и да става, за да се достигне до края, който ще бъде и начало на вече свършено друг живот. Ужасно е да ослепееш преди края и да загубиш перспектива. Утвърждавам пълната славна победа на делото на Светлината. Утвърждавам пълното преобразяване на живота. Бъдещите прояви на Светлината зреят под вече тънката повърхност на очевидността. Тя ще бъде пробита и цветята на духа буйно и красиво ще покрият преустроените пространства, а след тях и цялата Земя. Не си струва да се обръщаш назад преди близкото пришествие на Вестителя. Наближава, наближава времето на завършване строителството на Храма. Храмът на Живота ще бъде достроен върху развалините на стария свят. Да! Да! Утвърждавам! Владиката е неизменен и изграждането на стъпалата на еволюцията на живота е неизменно, победно, твърдо и здраво. Тези стъпала може да се строят върху общото, върху всепланетното, върху космическото разбиране на живота, но не върху личното. Личният егоизъм, егоизмът на личността и личното отношение към световните явления трябва да се разтвори и чашата на личното благо да се замени с Чашата на Общото Благо. Иначе няма да се постигне разбиране на събитията. Призовавам към отричане от себе си, за да приемете пълнозвучно Мен и Моето Дело. Най-широкото вместиране ще бъде и знак за успеха. Вие сте Ми нужни като изпълнители на Моята Воля, като посланици, носещи вестта за неизменността и близостта на Пришествието. Пребъдвайте в предусещането на Епохата на Светлината, настъпваща стремително и не се отклонявайте от направлението, указано от Учителя. Мир вам.

397. Сине Мой, трябва да бъдеш силен винаги. Хората не прощават състоянието на слабост на духа. Осъзнаването на силите на духа в себе си винаги е добро. Усещане за своята сила може да се черпи от Учителя, ако силите отслабват. Познаваме слаби и безволни хора, стоящи начело на държави. Познаваме силни духом отшелници и затворници. Познаваме и силни, и слаби, които са били и богати, и бедни. Значи въпросът не е в богатството, не е в положението, а именно в духа. Затова ще утвърждаваме тази сила в себе си, независимо от каквото и да било външно. Тази сила може мощно да се прояви даже пред лицето на смъртта. Само победителят на живота

може да прояви такова безстрашие и Аз, победилият света, ви го Показвам. Утвърждавайте своята сила пред лицето на света, както и да се стече живота. Нека това утвърждаване да се извършва в мълчание и насаме, а дори и да е в присъствието на хора, но мълчаливо и пред себе си. Не показвайте, не показвайте слабост, тъй като слабостта не се прощава от живота. И знайте, че на Мен са Ми нужни силни помощници. Ограничете проявите на слабост и избягвайте хората, когато те все пак се случат. Най-добрият способ да се съберат сили - това е да постоиш сам, но обединил се с Учителя в духа. Силата на духа е абсолютно качество, тоест колкото по-голяма е тя, толкова по-добре. Нека никой никога да не знае и да не узнае за минутите на позорна слабост. Аурното състояние на организма в тези моменти е плачевно. И всеки се стреми да те срита, усещайки пълното отсъствие на защитеност. Обърнете внимание на това колко жестоко бият животът и хората тези, които показват своята слабост. Стойте като победител и в щастие, и в нещастие, в радост и мъка. В духа трябва да бъдеш победител и над едните, и над другите. Вие, Моите, не отдавайте себе си на разкъсване от живота и от обстоятелствата. Вълните яростно пискат и блъскат скалата от всички страни и вихърът бушува, и мълниите блъскат, но тя стои нерушимо. Върху скалата на духа осъзнайте своята нерушимост и бъдете непоколебими като скала срещу прибой. И колкото по-яростно беснеят стихииите, толкова по-рязко и по-пълно проявявайте непоколебимостта на гранита. Утвърждавайте в себе си своята нерушимост под ударите на вълните на стихийната материя, тъй като духът е вечен.

398. (28 юли). Сине Мой, Учението се дава за всички случаи от живота. Всичко не може да се предвиди, но да се даде направление може. При твърдото единение с Учителя нужното решение идва лесно и естествено. Постоянната връзка с Учителя не е чудо, а неотречима действителност. Как да се каже по-разбираемо за жизнеността и практичността на Учението? Небесното и неосезаемото е пренесено на Земята и е превърнато в порядък на деня. И всеки желаещ да се приближи и да се убеди може да направи това. Само за просто любопитстващите няма достъп: те ще се блъскат в глухата стена на неразбирането. И тъй, Учителят Дава възможност да се придвижвате при всякакви условия и при всички Указва как да се устои, и как да се съберат силите, за да не се прегънеш под тяхната тежест. Затова сред избраните от Мен няма отстъпници. Сред призованите може да има и има, но след избирането и утвърждаването веригата на щастиято, която ни свързва, става неразривна. В това е голямата утеха и поддръжка, тъй като животът на избрания ученик не е лесен. Който търси лекота, той няма път с Нас. Тъй като трябва да се изкове мощната броня на духа, можеща да издържи на всеки удар. Тя не може да се изкове и не може да се закали в щастливия живот. Затова да приемем съзнателно трудностите на живота като неизбежно и непременно условие за възход. Искам да озаря съзнанието с разбиране, за да се превърнат тези трудности и изпитания в стъпала на подема и повече не само да не обременяват, но и обратно, да радват съзнанието като показател за това, че напредъкът се извършва законно. Колкото по-голям е духът, толкова по-тежко е натоварването. Стремешът да се освободиш от бремето на света показва само това, че духът не е готов. Проявата на готовност трябва да се разбира дълбоко. Ненапразно се говори за сребърната сълза на готовността за изпитания. Трябва да се покаже готовност на духа в цялата ѝ дълбочина.

399. Пиши, даже ако мисълта не се улавя изведнъж. Важното е да започнеш, за да има към какво да се приложи. Това условие малко се разбира. Помощ се дава когато

има към какво да се придаде, когато е поставено някакво начало. Този начален стадий на самопроизводното действие е съвършено необходим. Енергията се устремява по определеното направление и тогава тя вече лесно привлича към себе си съзвучни елементи. Народната мъдрост казва, че под лежащ камък и вода не тече. Това е вярно. Законът е разбран правилно. Проявете действие, макар и началото му, за да има към какво да се приложи. Законът забранява да се мести гредата, на която се оприличават инертните хора. Затова дошлият или почукалият, тоест проявилият действие, ще тръгне напред, а подтикнатият насила от чуждата воля ще увисне на шията като греда. Не трябва да се чака някой нещо да укаже, трябва да се действа сам или във всеки случай да проявиш първия етап на действието, за да Може Учителят, не нарушавайки свободната воля, да помогне в правилното направление. Очакващите добро време в морето могат да прекарат времето си в чакане напразно. Затова Казвам: “Действайте, избирайки съзвучна сфера”. Ще Помогна, ще Помогна, но ще Помогна в действието, произлизащо от вас. Законите забраняват да се мърда камъка. Вкаменените сърца трябва да се събудят и, отхвърляйки опиянението на съня да се проявят в действие. Затова Повтарям: “Действайте, без да чакате някой да направи това вместо вас”.

400. (29 юли). Приятелю Мой, в приказките се разказва колко трудно е да се намери на Земята щастлив човек. Духът разпънат в материята не може да бъде щастлив. Плътната еволюция е тежка за духа. Родината на духа не е на Земята. И само там, в Света на свободата от проявите на плътната материя той ще познае радостта на битието. Но земното съзнание не може да се примири с това и затова човек цял живот преследва призрачното щастие на земното благополучие. Дали го намира можете лесно да се убедите, внимателно поглеждайки в очите на хората, особено когато те не мислят, че някой ги наблюдава. И тъй като щастие на Земята няма и не може да има, то трябва да се търси в духа, тъй като радостта и щастието могат да се утвърждават само на висшата плоскост и, утвърждавайки го там, да се пренесат неговите искри на Земята. Прелетната птица на надземното щастие може случайно да долети и тук, но тя няма да издържи дълго тежестта на плътните условия. Битието се пренася в мисълта и утвърждаването на желаните явления се осъществява в духа. Кривите условия не могат да се направят прави, но в духа всичко може, ако се отречеш от тях. Искам да подчертая, че съзнанието, устремено към Висшите и Далечни Светове, може да намери там това, което напразно търси човек на Земята. Този, който влага всички свои енергии в земни достижения, с тях и ще си остане, но няма да има дял в живота на духа. Премахвайки по моста пътникът не мисли да остава вечно на него. А животът на Земята е именно мост към надземния живот. Стига само да се разбере неговата преходност. Затова не трябва твърде много нито да се задържате, нито да се спирате в текущия поток на плътните явления, за да не бъде въвлечено съзнанието в този поток. Формулата “в света, но не от този свят” се прилага практически в живота. Вие, децата на Земята, сте гости на тази планета и при това сираци, лишени от наследство. Всичко ваше е по-високо. Затова утвърждавайте своето съкровище, своето достойние не тук, а в Надземното, като знаете, че за човека няма къде даже глава да преклони. Всичко ваше е в духа. И да се премине в Безпределността може само в духа. Затова се утвърждавайте духом и в духа.

401. Да! Да! През нощта Учим. Използваме съня, за да Отпечатаме върху екрана на съзнанието нужните отпечатыци от мисли. Сънят е знаменателно и много дълбоко явление. Духът прекарва време в своята сфера. Това е дотолкова важно и нужно, че без сън и възможността за такъв контакт с източника на жизнени сили и енергии човек не

може да съществува. Сънят може да бъде дълбок и живителен или безпокоен и тревожен. Такъв сън малко възстановява силите. Заспивайки човек прониква в невидимия океан и кой знае къде ще го занесе прищявката на случайната вълна. Но човекът има верен и надежден помощник – това е Йерархията на Светлината. Устремяването към Нея преди сън дава правилното направление. Затова нека последната мисъл преди заспиване да бъде за Учителя. Съзнанието на човека е необузвано. На него не трябва да му се дава свобода. То е като кон без юзда, ще отнесе не там, където е нужно. То се нуждае от ръководство на волята. Затова нека волята да се грижи за това да дава направление на съзнанието. Кормилото трябва да бъде в нейните ръце. У лудите такова отсъства изцяло или е застопорено неподвижно, и съзнанието се носи по волята на вълните, или по направления случайно приети по-рано, като например в случая, че (в случая, когато; в случай, че) човек си се представя като друга личност. Курсът на кораба на съзнанието и насън може да бъде твърд и определен, ако за това е дадена неизменна заповед на волята. Но колебанията на бодърстващото съзнание могат да се отразят и се отразяват и насън. Насън човек действа по приетото през деня направление, освен ако волята преди заспиване не внесе своята корекция. Състоянието на съня изисква грижа и внимание. Може да се заспи със свършено точна и определена задача, за да може след събуждане да се пожънат плодовете от нощния труд на тънкото съзнание. Така може да нараства знанието. Но трябва да се приложат усилия към това и при това систематични. Спазматичните опити няма да дадат резултати. Само мъдрецът може да вложи мисъл в сърцето от вечерта, за да даде решение на сутринта, както и ученикът, ритмично работещ над това. Учителят ще Помогне, но първо трябва да се приложи своето усилие. Много възможности има човекът, само че желанието да се приложат на дело е малко. Но принципът си остава неизменен: искащият получава и достига желаното. Умейте да искате твърдо и пламенно и достижението няма да се забави.

402. (30 юли). Колко вода е изтекла, колко условия са се сменили, колко опасности са ви заплашвали, а вие все си стоите и ще продължите по същия начин да стоите с Мен над реката на живота. Учителят Стои на брега на реката на живота и Съзерцава нейното течение, а с Него е ученикът. Човек яде, пие, движи се, чувства и мисли, и вижда явленията, ставащи в света. И сам в една или друга степен взема участие в тях, но нещо в него неуловимо за окото като неподвижната ос в пумпала е неподвижно и неизменно. Това е и Този, Който Гледа, Мълчаливият Свидетел в теб, неподлежащ на смяната на текущите явления. Съзнанието може да се отдалечи далеч от този център или да се приближи към него. И колкото повече се доближава то до центъра на своето битие, толкова по-малко го завладяват вълните на преходните явления. Но е възможно да се приближиш дотолкова, че да се слееш в едно с него и тогава животът ще стане река, на брега на която ще стои Позналият, наблюдавайки я, но без да става част от нея. Да живее без да е въвлечен в колелото на живота може само този, който е победил света, който е в света, но не е от света, който е в живота, в самата му Среда, но в същото време е и вън от него. Да се постигне същността на тези противоположности ще бъде признак за постигане двойствеността на проявения свят, висшето магическо изкуство да се неутрализират бинарите, както би казал окултистът от отминалите времена. Да владееш и да управляваш събитията е възможно само при достигане на това състояние, когато величайшето спокойствие и равновесие в центъра не се нарушава вече повече от нищо. В Нас цари нерушимо равновесие. Неговото нарушаване би било катастрофа. Ние Направляваме събитията, утвърдили властта над

себе си. Трябва да се застане извън живота, за да се ръководи той и неговите течения. За да действа лостът, той трябва да има точка на опора, точка на равновесие, от двете страни на която се прилагат действащите сили. “Дайте ми опорна точка и аз ще повдигна Земята!” - възкликнал древният учен. Такава точка на опора придобива в себе си този, който е победил света и затова той може да прилага лоста на действието към проявите на живота и да ги движи. Но условието за нерушимо равновесие на центъра се явява основно и неизменно. Така Творим Ние, така Движим делата Ние, така Движим еволюцията Ние и Издигаме човешкото съзнание на ново стъпало. И ако искате поне в някаква степен да Ни подражавате, утвърдете съответната степен на равновесие. Равновесието е непреодолима мощ на познаващия дух, това е мощна сила, незнаеща прегради и поражение. Това е тайната на могъществото на духа.

403. Ще дойде време, когато няма да е нужно да се изразходват неимоверни усилия, за да се задържи духът на висота. Магнетизмът на тъмнината, неутрализиращ подемната сила на Светлината, ще бъде унищожен. Слабите той влачи надолу, силните се стреми да спре, като им отнема силите за по-нататъшен подем. Той притиска сърцето, той лишава живота от радост, той гаси устрема. Той има много съзнателни и несъзнателни помощници. Цитаделата на злото, макар и да е лишена от главата, но енергията на натрупаните черни огньове все още е силна. Те се разпространяват по света, раздухвайки черния пламък в съзвучните сърца и навреждайки на широко пространство. Сърцата съзвучащи на злото служат на тъмнината. Но наближават други времена. За царството на тъмнината на Земята идва отсъдения край. На всепланетния натиск на тъмнината върху съзнанието също ще удари часа и тогава човешкото сърце ще стане свободно от усещанията на подтискащия мрак. В пространството ще звучи радост, насищаща сърцата и умореното човечество ще въздъхне свободно и леко. Сега то се измъчва и терзае от тежестта на психическата атмосфера. Тежестта ще бъде свалена и вършителите на зло ще си отидат от планетата. Ще Премахнем всички несъответстващи и вредящи на новото стъпало на еволюцията, а останалите недорасли ще Поставим в тези условия, в които те сега са поставили хората с добра воля и светляците. Вредящата воля ще бъде поставена в рамки, ограничаващи нейното разпространение и влияние над хората. Това изменение ще стане по думите на Владиците. А сега потърпете, скъпи Мои и чакайте желанието Час. С вас е бъдещето, което стремително приближава. То не може да бъде спряно, не може да бъде задържано и никой, и нищо не може да ви лиши от това, което подлежи да бъде.

404. (1 август). Да се порадваме на условията на тежкия и труден живот като възможности да се достигне до предназначеното. Обичайния поглед на нещата и отношението към тях трябва да се оставят. Трябва просто да се промени гледната точка. Ако искате да влезете в сферата на Висшите Светове, приемоте тежестите на живота като стъпала на неизбежността или се откажете от възхода. Само много високият дух може да издържи изпитанието със земно щастие, изобилие, благополучие, богатство и слава. Соломон е издържал, Аполоний Тиански е издържал, Емпедокъл е издържал, но стотици и хиляди други не са издържали. Трябва върху малкото да приучвате себе си да бъдете еднакво устремени и предани на Делото на Учителя и в щастие, и в нещастие, тоест във всички условия. На земното да се отдаде земното, но в никакъв случай не висшето, тоест да се предпочете земното пред висшето. Затова и ще се учим да не се отвлечаме с нищо от главното и да отделяме първо място в съзнанието именно на него. Добре е да се притежават вещи, но когато те заемат цялото внимание и

закриват най-нужното, те стават отровни. Тяхната измама, лъжа и призрачност се заключава в това, че се дават временно, а човек, отдавайки им цялото съзнание смята, че те ще останат завинаги с него. И когато дойде време да ги остави, а заедно с тях и цялото земно обкръжение, започва трагедията на духа. Привързаността към земното не е в земното, а в съзнанието и напускайки Земята то отнася със себе си своето имане и образите на земните вещи и условия, вратнали здраво и устойчиво в съзнанието. И там, в Света на свободата, несвободният дух продължава да се вкопчва в тези образи и форми, вече нямащи повече основа в плътния свят и съществуващи само в неговото въображение. Получава се най-лошият вид самоизмама и самосъблазняване, същността на което човекът, преминал от робство на земното в Тънкия Свят, не подозира. По този начин се пресичат пътищата за духа, тъй като затворниците на духа продължават да пребивават в доброволните си окови или в самоналожените завръзки. Учителят Зове към свобода от робството на илюзиите на Майя и непритежаващият собственост лесно ги разрушава. Нямащият собственост и не смятащият нищо за свое може свободно да влезе. Но за роба няма вход.

405. Дойде времето, когато мислите, утвърждавани и изпращани от Нас в света, получават своето ярко утвърждаване. Нарастването на процеса на осъществяване и неговото ускоряване ще продължават да се увеличават. Съзнанията ще ги приемат в ускорена прогресия. Едно прието утвърждение с желязна неотклонност ще повлече след себе си друго, още по-силно и ускорено. Това явление не може да бъде спряно. Огненият ритъм на настъпващата епоха се отразява мощно в него. Както лавината лети от височината, ускорявайки своето движение, така и Лъчите, прераждащи човешкото съзнание, което започва да звучи привично на тяхното въздействие. Инерцията на ускорението действа по закона. Трябва да се отчете този фактор в течението на извършващите се световни събития. И животът на утрешния ден да не се определя по вчера. Събитията ще нарастват стремително едно след друго, тъй като зреят невидимо под Нашите Лъчи. Може ли нещо да ги спре? Не. Няма такава сила в света. Всички: и тези, и онези - всички ще очакват тяхната развръзка с нарастващо нетърпение, тъй като времето е дошло. Сроковете обуславят събитията и когато тези срокове настъпят, нужните явления победно навлизат в живота - затова се радвайте вие, знаещите значението на сроковете. Нищо явно и значително не е можело и не може да настъпи преди срока. Но дори и най-невъзможното и невероятно, но предречено от Нас, настъпва леко, свободно и естествено, когато дойде времето. А сега времето е дошло. И трябва да се изпълните с очакване за претворяване в живота на всичко предначертано от Нас. Наистина ще станете свидетели на не малки неща. Волята на отделни хора, даже стоящи на власт, няма да устои срещу Нашите решения. Ще Отстраним противодействащите, буйстващите ще Смирим и нужните и предназначенията ще заемат място на арената на историческия живот. Ще Издигнем съзвучните, когато настъпят сроковете. Те вече са налице, вече са готови изпълнителите на Моите предначертания, съзнателните сътрудници на Светлината и Еволюцията, отговарящи на изискванията на настъпващата Епоха на Огъня, разгръщаща все нови страници с настъпването на сроковете. Дошло е време да настъпи набивалото време. Светлината ще навлезе победно в живота. И вие, знаещите и чакащите, бъдете готови да срещнете съзнателно нейното утвърждаване в земните форми. Аз Говоря.

406. (2 август). Съзнанието притежава склонност да се движи по старите коловози на мисълта. Този подход е обичайният. Ние Утвърждаваме необичайността.

Затова прокарването в пространството на нови канали на мисълта ще бъде правилното разбиране на еволюцията. Еволюцията на мисълта е завоюване на неизвестното. Да се задоволяваш с това, което е вече известно и да не смееш да устремиш мисълта си по-нататък, ще бъде грешка. Не трябва да се плашите от неизвестното. То може да бъде изучавано и изследвано, ако упоритата и остра мисъл се устреми в неговите сфери. Да вземем въпроса за сношението с Далечните Светове - област нова, малко достъпна и малко изследвана от човечеството. За Нас тя е достъпна и от Нас вече е направено много в това направление. И Нашата задача е да предадем в ръцете на хората достигнатите от Нас възможности. Но е нужно и те да помогнат, и да тръгнат насреща ни, отхвърляйки всички отричания и предпоставки за невъзможност на далечните сношения. За мисълта и чрез мисълта е възможно всичко, следователно решението на въпроса трябва да се търси в сферата на проявата на мисълта. Нито на междупланетни кораби, нито даже в астрално тяло Далечните Светове няма да се достигнат. Но в менталното тяло, в тялото на мисълта и чрез мисълта е възможно. Мислейки за близкия или далечен предмет ние незабавно установяваме магнитна връзка с него, тоест съединяваме се с него психически. По този канал на съединение вървят вибрациите на мисълта от предмета към съзнанието и от съзнанието към предмета или обекта на мисълта, било то вещ или живо същество, или растение. Тази магнитна връзка може да се усилва, довеждайки я до степен на видимост, чуваемост и усещане. Мислейки така за далечен приятел може да се почувства състоянието на неговия дух и да се уловят подробности от неговото обкръжение: думи, мисли, обстановка и така нататък. Често ние усещаме настроенията на близките хора, макар те, може би, да са далеч. Ние усещаме и знаем много психически, без да си даваме сметка за това. Трябва да се внесе съзнателност в тази област и, откривайки своите дремещи способности и обостряйки тяхната наблюдателност и чувствителност, да се правят вече далечни опити, устремявани вече в неизвестните области. Далечните Светове съществуват на физическия план. Те се намират на огромни разстояния. За мисълта няма разстояния. За да долети тя до предмет в другата стая и, да кажем, до Венера, се изисква еднакво време. Разликата е само в това, че да се съсредоточиш на познат предмет е лесно, докато на далечна звезда е трудно. Но Фламарион се е съсредоточавал и затова е знаел много повече от другите. Той мислено е живял в Далечните Светове и сред тях. И тъй, за мисълта е достъпно всичко. Мисълта се отделя от съзнанието и лети към обекта, на който се съсредоточава. Това е първата крачка. Втората е по-трудна. Съзнанието заедно с мисълта или съзнанието в мисълта се устремява в пространството и достига обекта на устременост. Менталното тяло заедно със съзнанието може да остави физическото и да донесе далечни впечатления. По-лесно е да се получават те по време на сън. Иначе се изисква пълно съзнателно овладяване на всичките три обвивки и умението да се действа съзнателно във всяка от тях на съответстващите планове. Подготвяме учениците за това и някои от тях вече могат много. Важно е да се разбере, че това е възможно, че успехът трябва да се предшества от мисъл. Първите крачки в това направление ще бъдат дълбокия съсредоточен устрем на мисълта в избраното направление и опита да се удържат в съзнанието получените впечатления и мисли. Нека мисълта да се устремява към Далечните Светове и откликът, и звуците от далечния пространствен живот ще прелетят до вас. Това е възможно. Това е постижимо и можете да започнете съзнателно да се придвижвате към това ново и неизвестно

направление. Учителят Дава гаранция за това, че устремът в областта на неизвестното донася явни следствия и резултати.

407. Откажете се от жалкия жребий да бъдете роб на своите собствени умствени творения. Смелият се намира във властта на своите смели мисли, страхливият – на страхливите, оптимистът – на радостните, унилият човек – на унилите. Всеки е воден от мисълта и над всеки властват неговите собствени мисли. Но мисълта всеки поражда сам и силата на мисълта, и властта на мисълта над човека ѝ дава той самият. И творецът и създателят на мисълта става подчинен на своето творение. И тъй като родената мисъл придобива сила да въздейства явно над съзнанието, то следователно цялата работа е в това какви мисли раждаш и по този начин им даваш власт над себе си. Първото стъпало на освобождаването от властта на нежелателните и вредни мисли ще се заключава в това да се установи строг контрол при техния избор, при самото зараждане на мисълта, което се намира във волята на човека. Мисълта се поражда от волята. Трябва само да не се изпуска момента и да не се допусне раждането на отрицателни мисли. Втората крачка към овладяване на мисълта ще бъде утвърждаването на способността да се изхвърлят от съзнанието вече възникналите в него вредни мисли, ако моментът на тяхното зараждане е бил изпуснат или ако мисълта е долетяла случайно отвън, или е изпратена с цел лошо въздействие. Мисълта се подчинява на волята. Волево може да се управлява всяка мисъл, колкото и силна да е тя, ако волята е достатъчно здрава. Затова човек не трябва да се плаши нито от своите, нито от чуждите мислени творения, тъй като върховната власт над мисълта принадлежи на него. Тази власт, ако тя е осъзната, той може да приложи винаги, но трябва волята, искаща това, да бъде по-силна от волята, породила мисълта. Огънят на волята се влага от съзнанието в мисълта според силата на съзнанието и волята. Но мисълта, заедно с вложената в нея частица кристализирана воля, пусната от съзнанието представлява същество с определен потенциал, да увеличи който тя не може така бързо, а главно, съзнателно и по заповед на волята, както това може да направи човек. Съзнанието на всяка отделна мисъл и съзнанието на човека са явления от различен порядък, при което съзнанието на човека може да напруга своя огнен потенциал безпределно, докато в същото време самостоятелният растеж на изпуснатата в пространството мисъл е ограничен от известни условия. Наистина мислите в пространството растат по своето направление, докато в същото време съзнанието на човека може да напруга огъня на волята и да изменя характера и същността на мислите по свое желание и съзнателно да превиши силата на всяка срещната чужда или своя предишна собствена мисъл. В това е приматът на духа, неговата върховна и суверена власт над всяка плът, а също и над плътта или материята на мисълта. Осъзнаването на своята върховна и окончателна власт над мисълта и мисления Свят човек трябва да осъзнае преди да почувства възможността да я реализира. Именно трябва да се разбере формулата “мога и искам” или “искам, значи мога”. Скъперникът събира съкровища и сам става техен неволен роб. Мъдрият събира съкровищата на мислите и духа, ставайки техен господар и стопанин. В това е цялата разлика. Но и в този, и в другия случай властта над себе си и своята власт човек утвърждава сам. Да утвърдиш своята власт и да отдадеш властта над себе си може само с позволение, осъзнато или неосъзнато, на своята собствена воля. Владиката Призовава към пробуждане на мощта и могъществото на своята собствена воля, към утвърждаване на нейния безграничен огнен потенциал, тъй като Служенето на Светлината без това утвърждаване е невъзможно. Този, който се намира под властта

на каквито и да било мисли: свои или чужди, лоши или добри, не притежава господство над мисълта и представлява скрит или явен роб. Да бъдеш роб на лошата или добрата мисъл е също така недостойно, както да бъдеш роб на добър или лош човек. Тъй като робството си е робство, независимо дали се крепи върху вериги от рози или желязо. Учителят Призовава към свобода, към свобода от всякакво робство, свое или чуждо, или чието и да било. И най-необходимата крачка към утвърждаване на тази свобода ще бъде властта над мисълта. Указвам за срочната необходимост от осъзнаване на това стъпало. И Повтарям: на Мен не са Ми нужни роби.

408. (3 август). Добре е понякога мислено да се откъснеш от земния живот и мислено да пребиваваш в надземните сфери, тъй като ще се наложи да пребиваваш в тях след освобождаването на духа от тялото. Добре е да си представиш ясно условията на другото съществуване и да разбереш законите, които го управляват. Съзнанието трябва да приучва себе си към тези условия в духа, за да не се уплаши и да не се поразии от неочакваностите и своеобразието на извънплътния живот. Там човек живее също както и на Земята в тяло, но тънко тяло, което много прилича на физическото по своя вид, но то е по-малко плътно, необичайно подвижно и леко. Така също, както и физическото тяло, то се привежда в движение от мисълта и със заповед на волята, но това се извършва с далеч по-голяма лекота. Достатъчна е и най-малката мисъл, за да може то, подобно на птица, да се устреми в желаното направление. Говоря за хората, несвързали с нищо и необременили себе си на Земята, тъй като съзнанията нарушили законите на живота могат да пребивават в каменна неподвижност, още по-горчива, отколкото земната, тъй като това се е загнездило в техните съзнания. Но там всичко се движи от мисълта и съзнанието, недопускащо наличието на живот и движение там, по този начин обрича само себе си на неподвижност. Следователно възможностите се съдържат в съзнанието и неговите придобивки, тоест в знанията, придобити на Земята. Свободата или свързаността на съзнанието, полетите или неподвижността, или движението като костенурка зависят от признаването от човека на своите възможности. Ако там всичко се движи от мисълта, значи там всичко зависи от мисълта. Мисълта може да бъде скована от незнанието или невежеството, които лишават човека и от свобода на придвижването. Човекът, мислещ на Земята винаги само за Земята и по земному, ще мисли и постъпва по същия начин и там, и при това във всичко. От това именно ограничено и характерно за Земята мислене трябва да се освободите, за да не бъдат свързани крилете на духа, тъй като каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на небесата, тоест в Надземния Свят, в Тънкия Свят, където човек ще живее след смъртта на тялото. Освобождението се изковава на Земята чрез размишление за Наземния Свят и стремеж да се постигнат неговите закони. И на Земята, и там всичко се твори мислено. Но на Земята претворяването на мисълта или плана в живота изисква понякога невероятни усилия или напрежение, като например озеленяване на пустинята или затопляне на Севера; но в Надземния Свят мисълта отлята в ясни завършени форми получава в тях своето конкретно изражение и съществува там в ярки цветисти образи, без да се нуждае от физически усилия и труд, както това има място на Земята. На Земята това е само първичния стадий на творчеството, там е крайният. В това е разликата. Всички продукти на творческото въображение придобиват там реални форми, видими за окото и заменящи за човека това, което той е виждал и усещал на Земята. Със загубата на физическия свят онзи свят придобива за човека единствена реалност, в която той съществува по същия начин,

както това става с него в земния свят, когато той забравя своите надземни минали съществування. Така Свят на действителността за човека става Тънкият Свят, с цялото своеобразие на своите форми и изражения. Този свят трябва да се опознава и трябва да се изучава още тук, на Земята, за да се отиде в него подготвен. “Трябва да се готвите за смъртта”, - гласи старата формула на човешкото недомислие. “Трябва да се готвите за живот, - Казваме Ние, - за живот след завършване цикъла на земния живот, тъй като живот, а не смърт е отреден на човека”. Отивайки там с мисъл за смъртта, човек умира наистина за живота в онзи свят, тъй като в Надземния Свят животът или смъртта на съзнанието се обуславят от мисълта. Това трябва да се разбере преди всичко. Двигател се явява Агни, натрупан през живота на Земята. Без Агни мисълта ще бъде безсилна. Хората, разхитили го на Земята, обричат себе си на смъртно съществуване в мрачините на духа. Значи да се признае безсмъртието все още е недостатъчно, трябва също и да се умножат талантите[злато], дадени при раждането, тоест да се преумножи Агни, своето съкровище, психическата или огнената енергия, намираща се в разпореждане на всеки човек. Там е трудно за разточителите. И накрая трябва имаш поне някаква връзка с Йерархията на Светлината, за да не се окажеш там като сламка в морето, когато няма да има за какво да се хванеш. Там съществуват мощни течения и водовъртежи, които могат да отнесат надалеч неутвърдилото се върху Йерархията съзнание, което ще усеща ярко своята пълна безпомощност благодарение на новостта на условията. Ето това е най-малкото, което трябва да знае човек преди великия преход в Неизвестното.

409. А Аз Казвам: “Не се съпротивлявайте на кармата–съдба”. Кармата не може да бъде разрушена. Да се измени може, и то лесно, но духом и в духа. Нейните плътни изражения ще останат, но отношението към нея в духа може дотолкова да се измени, че даже тежката карма да загуби своята горчивина и власт над съзнанието. Кармата е властна на съответстващите плоскости, но има сфери, където нейното действие се прекратява. Плътната карма, тънката карма и менталната карма са различни. И математикът, кармически навлязъл в своето наследство, може да има незавидна земна карма, и ученикът от висока степен да бъде необичайно обременен от обстоятелствата. Но трябва да се помни, че нагнетяването, допуснато от Висшите Сили, никога не преминава без полза. Всяко носи своите благи плодове. И тежката земна карма тъче сияеща висша карма за духа - нейният победител. Победител на кармата – това название се дава за първи път от Мен. Да! Да! Да! Можеш да станеш победител на кармата. Победител на кармата е преди всичко духът, непрегънал се под нейните удари и победил я в духа. Не може да се победи кармата в тяло, ако човек се е родил, да кажем, куц или некрасив, но в духа нейното въздействие може да се неутрализира. Затова решението на кармичните проблеми трябва да се търси в духа. Свободата от кармата е само в духа. И тази свобода, веднъж завоювана, става карма на човека. Може да се забележи как връзката на Учителя с ученика продължава извън плътната карма, която се използва от Учителя по най-полезния начин. Затова Казвам: “Пребъдвайте по-добре, по-дълбоко, по-съзнателно в Моята Светлина, тъй като при това условие Мога да обърна всичко в полза”. С Мен не е страшна и кармата, тъй като Уча тя да бъде побеждавана. Пътят на възход на духа се нарича път на победата, тъй като се състои в постоянно преодоляване на нещо и овладяване на нещо, тоест победа над едни или други условия, или явления на живота от различен порядък. На победителя на едно стъпало се дава следващото, на следващото – ново и така без край, тъй като еволюцията на съзнанието е безпределна. Затова и Наричаме вървящия Архат победител на живота.

И победител на кармата. Победността в духа не трябва да се губи. Състоянията на духа винаги и при всякакви условия трябва да бъде победно, тъй като няма сила в света, която може да сломи духа отсъден за победа. Знайте и помнете: Аз Победих света.

410. (4 август). Сине Мой, ще смятаме, че в процеса на твоя растеж е достигнато най-главното, а именно: осъзнаване значението на Учителя като Крайъгълен Камък, положен в основата на фундамента на храма на духа. Векът на Кали Юга е бил век на ярко утвърждаване на земните притегляния и земните явления, сега настъпва епохата на издигане на духа и духовното ще получи превес над физическото и плътното. Агент за утвърждаване на света на духа ще бъде огънят. Човечеството ще достигне до неговото осъзнаване и неговото царство ще бъде утвърдено като основа на човешкото битие. Затова Новата Епоха на духа се нарича Огнена. Към осъзнаване огнената същност на Вселената трябва да се доближите широко, тъй като огънят е двигател на живота и самият живот. Животът на материята, животът на растителния и животинския свят се проявяват в движението. В основата на всяко движение лежи огънят в една или друга форма. Огне-Вселената, тоест Космосът, взет в неговия огнен аспект и представлява Огненият Свят, завършващ със себе си физическия свят, видим за окото. Разбира се, огънят е биполярен. Законът за полярността и магнитните взаимопритегляния действа също така мощно в Света на огъня, както и в плътния свят, тъй като плътният свят и Огненият Свят са само страни на единния Космос. Но физическите форми са временни и неустойчиви, докато в същото време огнените форми са стабилни. Най-високото, най-невидимото, най-неуловимото е най-здро, продължително и устойчиво. Растението може да загине и да смени хиляди форми, но огнената същност на зърното преживява времето. Затова когато Говорим за зърното на духа Имаме предвид нещо неунищожимо от времето и неподлежащо на смърт. Това деление на плътно, временно и огнено, вечно, трябва да се разбере. Огънят лежи в основата на временните форми и явления, но като сила, като енергия, даваща им живот. Проявеният живот е именно огън, проявяващ се чрез плътните форми. Всяко движение в материята се предизвиква от огъня. Елементите на земята, водата и въздуха съществуват, но тяхна двигателна сила представлява огънят. И водата, и земята са тясно свързани с огъня, тъй като кремъкът дава искри, а натрият, съединявайки се с водата – пламък. Но даже и тези примери са вече излишни, тъй като устройството на атома е огнено, независимо от това дали е атомът на водорода или на кислорода, от които се състои молекулата на водата. Важно е да се разбере огнената основа на материята и тогава огненият аспект на Космоса, а заедно с него и на планетите, ще стане логично неизбежна представа за същността на проявения свят. Човекът, бидейки огнено същество, може да акумулира в своя организъм този огън и, натрупвайки го в достатъчно количество, да се ползва от тази сила за управление на подчинените ѝ низши елементи на земята, водата и въздуха. В древните легенди се говори за повелител на водата, повелител на духовете на земята и въздуха, тоест за повелител на стихии и се привеждат примери за укротяване на ветровете, бурите, земетресенията, тоест на подземния огън. Със своята огнена сила, с огъня, акумулиран в него, с натрупаната психическа енергия човек може да твори тези явления. Това не са чудеса, а само умение да се прилагат своите сили и знания. Чудеса няма. Има само това, което човек знае и което не знае. Човечеството вече знае много, ще узнае още повече. Легендите са изражение на достоверното знание, някога известно на хората, но сега забравено. Електричеството, небесният огън, някога намиращ се в разпореждане на

бога-гръмовержец, сега е свален на Земята и служи на човека благодарение на построените огромни хидро- и електростанции. Христос е Искал да свали огъня на Земята, сега частично Неговото желание се осъществява. Но най-мощен акумулатор на небесния или, по-точно е да се каже пространствения огън, най-мощната ходеща електростанция представлява човекът. И Нашата задача е да се доведе той до осъзнаване на своите възможности и своята мощ. Даже и електрическият скат знае как да акумулира огнената енергия. Значи за живия организъм това е напълно възможно. И косите пукат под гребена, и искри се сипят от очите, и искри пламват при докосване на ръката, когато електрическият заряд е висок в тялото - с една дума, всичко показва връзката на организма с пространствения огън. Ние Указваме как може да се натрупа в себе си огнена сила, как да се увеличи огнения потенциал на човека, как да станеш същество съзнателно ползващо се от психическата огнена енергия, явяваща се най-ценното достояние на човека. Наричаме събирач на съкровища този, който прави това съзнателно. Може, може да се натрупва тази ценна енергия. Болшинството я разхищава. Тя расте от осъзнаване, от приложение, от постоянното ѝ упражняване в действие. Основа на нейната сила е събраността, а не разхвърляността. Събраност, съдържаност, владееене на себе си, контрол над себе си, над своите действия, чувства, мисли ще бъдат първите крачки по пътя на овладяване на тази чудесна енергия. В съответното време Учителят ще Укаже как да се увеличи тази мощ. Едно може да се каже: пътят за познаване на Учението на Живота и прилагането му в практиката е в същото време и път за нарастване на огнената мощ в човека.

411. Приятели, ако Моето Учение не е станало за вас основа на живота, значи неговата същност остава неразбрана. Разберете, без Учението не може. Как иначе да се разбере животът и неговото предназначение! Как иначе да се осмисли съществуването на човека на планетата. Човешките измислици са далеч от истинското разбиране на живота. Как може да се примирява съзнанието с вечните мъки на ада за краткия земен живот или с това, че със смъртта на тялото за човека всичко свършва? Хората са измислили много лъжливи учения и много лъжливи концепции. И все пак в много от тях могат да се намерят частици благо и истина. Само фанатизмът и отричането се Отхвърлят от Нас като нещо безусловно вредно. Във всичко добро, даже ограничено, ще търсим доброто и ще отхвърляме злото. Но само пълнотата на Учението на Живота може да удовлетвори съзнанието, тъй като то обхваща всичко и всичко добро, което го има у хората в обичаните от тях доктрини. Лъжата си остава лъжа, Истината – Истина, затова не Смятаме изопачителите на Великите Учения за глашатаи на Истината. Дошло е време да се преразгледа философско-религиозния багаж на човечеството и всичко лъжливо и всички изопачения да се премахнат. На помощ трябва да бъде призована строгата, честна и нелицеприятна наука. Доказателства за Истината и лъжата ще се намерят. Ще се наложи да се отдели едното от другото. Не трябва повече да се храни израстналото съзнание с недоказани приказки или непонятни символи, ключовете от които са загубени. Ще се наложи някой да осъзнае собственото си невежество и непознаване на Основите. Ще се наложи много неща да се очистят и тогава първоосновите на предишните Велики Учения отново ще заблестят с красотата на Космическата Истина, тъй като ще бъдат освободени от боклука на човешките натрупвания и измислици. Най-добрите и знаещите ще трябва да пристъпят към тази неотложна задача, иначе това може да доведе до нови прегради. Ще се наложи някой да се откаже от нещо и да отстъпи от позицията на своята непогрешимост и непризнаване

на вековните заблуди. Настъпва време на всепланетно очистване, когато плевелите, посяти от стопанина на Земята в самото сърце на духовните центрове, ще бъдат отстранени. Лъжата и мракобесието няма да влязат в Новия Свят.

412. (5 август). Устремът към неизвестността се съпровожда с необичайни мисли и впечатления, и задача става да се направи необичайното обичайно. Потапянето в свитъците на Акаша или в бъдещето не може да се съпровожда с обичайните впечатления. Това е също област на неизвестното. А да се съсредоточиш още не значи да съзвучиш. Трябва да се постигне съзвучие с това, към което е устремено съзнанието. Давам пример за необичайност: в пространството на висшите измерения съотношенията на нещата се променя напълно - близкото става далечно, далечното – близко, миналото и бъдещето – настояще, горното – долу, ниското – високо и център на всичко е съзнанието на познаващия. Всички обичайни представи за нещата се нарушават. И трябва да се застане твърдо на краката, за да не се объркаш. Непроницаемостта става проницаема, неподвижното – подвижно и необичайното – обичайни условия на съществуване във Висшите Светове. Вълшебният жезъл на мисълта е в ръцете на човека и стига само да махне с него и да си намисли желание, и желаното незабавно се появява пред очите. И летящото килимче, и шапката – невидимка, и вълшебната лампа на Аладин - всичко се намира в разпореждане на съзнанието, овладяло знанието на висшите закони. Пребиваването в Надземния Свят може да бъде най-чудесна страница в живота на човека: най-невъзможното на Земята там се осъществява. Магическата сила, можеща да твори всички тези явления, ще бъде все този същия вездесъщ и всемогъщ Агни - творческият огън, даден във владение на човека. Човекът намерил съкровище насочва всички свои мисли към това да го запази. Няма по-ценно съкровище у човека от огъня, отлаган като кристали в Чашата. И преумножаването на намереното Съкровище става цел на земния живот на човека. Носителят на Камъка преумножава неговите кристали с нужни и полезни действия. Всяко действие, постъпка, емоция, мисъл или дават кристали от нови отлагания, или изгарят вече натрупаните. Затова хората се делят на събиращи или придобиващи, и на разточители. Притчата за талантите [злато] си остава в сила и сега. Обърнете внимание на това как хората се втурват настрани, отклонявайки се от най-главното, от най-нужното. Добре ли е да натрупаш пари и вещи, а по отношение на запаса от огнена енергия да останеш опустошен? Насъбрания огън във вид на Съкровище на Камъка в Чашата човек отнася със себе си във Висшите Светове и той вярно му служи там, където без огън човекът е нищо. Така, контролирайки всяко свое движение, събиращият може да разбере преумножава ли огнената си мощ или я разхищава. Изчерпващите действия са недопустими, тъй като такива безконтролни, разпуснати и безсмислени действия страшно опустошават съкровищницата. Във всяко действие трябва да бъде съхранен неприкосновен запас от енергия, неподлежащ на отдаване, тъй като в противен случай е неизбежно разкъсването на съзнанието от обстоятелствата или хората. Затова съдържаността в действията, изискващи голям разход на психическа енергия, е извънредно нужна, важна и необходима. Хората опустошават себе си с необузданите действия. Пазете се с всички сили от извършването на изчерпващи действия, когато заградителната мрежа увисва и човек заприличва на изстискан лимон. Дайте на хората част от съкровището от енергия, здраво държейки Камъка в ръце. Дава се светлина от Камъка, но в никакъв случай самият Камък – в това е цялата разлика. И светлина, и топлина може да се дава, но само не кристалите на самите отложения. Не

забравяйте, че събраността на съзнанието, съдържаността и спокойствието ще бъдат пазители на Съкровището на Камъка. Той е много нужен по дългия път във всички светове. Намерете време, което да отделите на най-нужното. Психическата енергия се усилюва и расте даже само при мисълта за нея. Даже споменаването на огъня увеличава неговия приток магнитно. Даже мисълта за Съкровището застава Камъка да сияе и да свети. Носителите на Камъка осъзнават неговата мощ. Няма такива пари на Земята, за които той може да се купи. Заспивайте с мисълта за Съкровището, с нея се и събуждайте и помнете, че вашата задача е да го увеличите.

413. Видях насън очистената от лед река. Реката още не се е очистила съвсем от леда.

414. Да! Да! Да! Потвърждавам, ледът на света е разчупен. Реката на живота се е освободила от оковите. И миналите вериги, наложени на живота и съзнанието, вече няма да се върнат, както няма да се върне и миналогодишния сняг. А нов няма да има, тъй като огънят е разтопил ледените покривки завинаги. Както в Ледниковия период, в Черния Век Земята се е намирала под леда на неразбирането на великите закони на живота. Преминала е и е завършила геологичната епоха на Земята, сега е преминала и завършила историческата – тъмната, кървава история на стария свят. Новият Свят е поел управлението. Скоро, скоро, много скоро противодействието на тъмните сили ще пресъхне. Идва радост. Идва, дългочакана от духа. Идва утвърждаването на царството на победилия тъмнината дух. Вие, призваните от Мен, отзовали се и утвърдени от Мен, радвайте се на възплащаването на думите на Учителя в живота. На вас Указвам да бъдете в последна готовност за настъпване на Великите Дни. Оставете съмненията, оставете неувереността, оставете оплакванията и недоволството от дреболиите на текущия ден, тъй като настъпват Велики Дни. В единение с Мен трябва да ги пресрещнете радостни и в разбиране. Ще ви бъде леко, тъй като знаете смисъла и значението на ставащото. Затова Казвам: “Радвайте се, деца!” Огромна беше вашата скръб, но затова и вашата радост ще бъде свършена. Свършиха, свършиха дните на тъга, очакват ви дни на радост, тъй като имате очи и уши. Вашата радост беше си отишла, за да се върне отново удесеторена, когато удари Часът на Радостта. Имаше час на борба, час на изпитания и дълго време на скръб, за да можете да се доближите още по-близо до Мен. И се доближихте, и с дума за Радостта, забравена на Земята, Посрещам вас, признайте Ме още преди Пришествието. Ловец сега пространственото звучене на радостта, то ще продължи да звъни все по-силно. Помнете, чертогът на радостта очаква вас, изпилите чашата скръб.

415. (6 август). Сине Мой, включи бъдещето в сферата на въздействие на волята. Неговата пластичност позволява да се допускат нужните изменения. Острието на волята сякаш се забива в кристализиращите се шарки на бъдещето, длъжни да се отлеят в плътни форми и извършва в тях желаните изменения, при което ударението се прави не на възможните съчетания, а на образите, създавани от волята за тяхното утвърждаване на Земята. По такъв начин обичайното течение или стечение на обстоятелствата, още не успели да приемат плътна видимост, чрез волята могат винаги да се изменят, ако тя е достатъчно силна и нейната сила превишава силата на енергиите, съчетаващи се за проявата им в условията на плътната видимост. Бъдещето може да се посреща така, както то върви, без да нахлуваш в него с воля, но може, предвиждайки течението на събитията, да се внася в тях своя корекция. Тъмните ложи съзнателно употребяват волята за зло, но това беззаконие на Земята вече е нетърпимо и

скоро ще му бъде поставен край. И тогава ще може да бъде дадено на хората за широко ползване знанието на някои висши закони, което ще им позволи да използват за благо енергиите, намиращи се в притежание на човека. Трябва да се запомни едно: волята, насочена съзнателно към кристализация на желаните тънки форми, които трябва след това да се проявят в плътния свят, винаги оказва на течението на събитията своето определено влияние, силно или слабо, в зависимост от степента на огненост на волята и нейното напрежение. Това напрежение, невидимо и нечуто, се получава в мълчание, при пълно затихване на страстното движение в низшите проводници. Затова неистовото, страстното, изстъпленото желание обикновено не се изпълнява и не донася желаните резултати, а често даже обратно, докато в същото време тихата, мълчалива, но мощна мисъл твори нужните следствия. Колкото по-висока е плоскостта на проява на огнените енергии на духа, толкова по-ефективно е следствието. По този начин формите, създадени от съчетанието на предшестващите ги причини, могат да се заменят със свои, нови и да се получат нови неочаквани съчетания и нови следствия. Но за това старите форми, очакващи изпълнение, трябва да бъдат разрушени. Те могат просто да се изгорят с лъча на огнената мисъл и тогава освободилите се енергии, устремни преди това в тях, ще се отлеят в новите форми, създадени с тази цел от творещата воля на човека. Обикновено явленията на бъдещето текат по привичните коловози. Тези коловози и привичност се разрушават и се създава нов канал, нов коловоз, устремяващ силата на течението по утвърденото направление. Примерът със Савел в това отношение е много поучителен. Да вземем исторически пример. Без Нашата помощ това не би се случило. Тъмните сили биха задушили движението в самото начало. Така се психологизират не само световните събития, но и цели епохи. Лъчите на Йерарха – Водач на планетата действат мощно. Седмостенът е изпълнител на Неговата Воля. Пустините процъфтяват, усвоява се центърът на бъдещата Култура, преражда се съзнанието на хората - всичко това са резултати от огненото въздействие на Седмостена. И в голямото, и в малкото, и в индивидуалното, и в колективното - навсякъде действа този същият закон. Велико бъдеще очаква Водещата Страна, тъй като Ние Сме ѝ Дали най-добрата съдба и Сме утвърдили във веществото на стихийната материя неунищожимите картини и образи на нейното сияйно бъдеще. Те трябва да се утвърдят в живота. Затова Говоря: светло е огледалото на бъдещето, светло и сияещо с великолепието на небивала красота. Тъй като Аз Казах: “Красота” и Дадох свидетелство за нейното утвърждаване на Земята.

416. Велики Агни, Огън творец на Небето и Земята, пламтящ в гърдите на човека и горящ във всичко, което е наоколо. Заради твоето осъзнаване и овладяването на твоята мощ дойдох аз в този свят. Заради постигането ти аз вървя от звезда на звезда по безкрайния път на възхода на духа. Духът е огън, светът е огън, всичко се зачева в огън и завършва в огън. Огньовете, огньовете огньовете! Огън, завършващ със Светлина, безкрайна Светлина, съвършена Светлина, Светлина, увенчаваща Безпределността. Безпределността е огнена и на върха е Светлината.

417. Говоря за всеобщо сведение за това, че мисълта в пространството е неунищожима и че ако е дошло време да се насити то с нови идеи, то рано или късно те ще станат достояние на цялото човечество. Така се движи светът. Движи мисълта. Тя става достояние на масите, както е станала мисълта за въртенето на Земята или електронната теория. Отначало малцина, а после болшинството усвояват идеите на века и човешкото съзнание се разширява. Този процес протича постоянно, но при смяната на

епохите и расите той се извършва стремително. Разпространители на новите идеи стават водещите умове, изпълняващи ролята на възли за предаване. Те носят особено натоварване. В това е тяхната заслуга пред човечеството. Но да пробиват масата на човешкото отрицание и неразбиране са призвани тези, които вървят напред и особено които водят. На тях се пада особено тежката и неблагодарна работа. Преди да приемат, хората трябва и да се усъмнят и да въстанат, и да проявят противодействие, за да признаят после и да го смятат вече за неотречима истина. Често знанието се затъмнява от последващи наслоения и познатата истина се изгубва временно, за да се върне после отново. А често става и така, че общото признание още не доказва истината на признатото и тогава се зараждат лъжливи учения и идеи. Техни сеячи са слугите на тъмнината. Идеите на истината и мислите на злото се борят в пространството и хората избират между тях тези, които са по-близо до съзнанието на всекиго. Ролята на науката в този процес е огромна. Но за да бъде тя благотелна, науката трябва да бъде защитница на достоверното знание, а не на човешките измислици и модни теории. Истинското знание е знание за несъмненото, тоест познаване на действителността. Видимостта и очевидността не е действителност. Действителността лежи в основата на истински съществуващото, а не на предполагаемото или въображаемото от ума на човека. За циркулацията на кръвта в тялото хората са узнали едва преди няколко десетилетия, а до това време не са знаели. Това е идея от времената на Леонардо да Винчи. А дотогава са живели без нея. Много невежество владее още умовете. Много чудовищни и лъжливи изопачавания представляват всеобщи представи за нещата. Например понятието за смърт и идеята за самостоятелния видим плътен свят, без наличието на Невидимия Свят. Огромна е работата по очистване на човешкото съзнание от лъжливите идеи и представи и по утвърждаването на новите и истинските. Днес са разрушени много лъжливи основи и полето за сеитба на нови идеи е широко разчистено. Предстои голяма сеитба. Скоро ще настъпи времето на Великата сеитба. Знаещите трябва да проявят готовност за това, когато настъпят сроковете.

418. (7 август). Сине Мой, не се учудвай на печалната съдба на отхвърлилите Учението, тъй като те сами са избрали своя път. Труден е пътят на избраните Учението, но е безпросветно тежък за отхвърлилите го. Ако няма предателство те отново ще се върнат, но колко удари на съдбата ще им се наложи да приемат върху себе си преди да се случи това. Но главното е в това, че докосвайки се до Светлината вече е невъзможно да се задоволяваш с мрака и чувството на постоянна неудовлетвореност ще съпътства съзнанието, напуснало Светлината. И Нашата Помощ няма да ги съпътства и Лъча - да ги пази, и няма да има към кого да се обърнат за нея в минута на нужда и опасност. Тези, които са отхвърлили Учението на Живота, приличат на сляпо кученце в бурно море. Логиката на очевидността е победила, Майя е заменила действителността и светът на плътната видимост е станал за тях единствената реалност. Много са звани, но малко са избрани. За да станеш избран трябва да имаш решимост да вървиш докрай, поставяйки всичко на карта. Само полагайки цялото си съзнание на Нас може да се устои. Ще възникнат хиляди поводи, хиляди причини, хиляди доказателства - явни, логични и неотречими и водещи към това да се усъмниш. Тъй като съмнението не е въвн, а възниква винаги и винаги донася плодове в сърцето, неутвърдило се в Светлината. Само да има съмнение и доказателства, и факти, които го поддържат или потвърждават, винаги ще се намерят или ще бъдат услужливо подхвърлени от косматата ръка. Затова няма спасение от змията на съмнението за допусналия го в

своето сърце. Непокколебимостта на устойчивостта в Светлината се утвърждава въпреки и противно на еснафската очевидност и логиката на сития стомах, и безгрижното, благополучно съществуване. Кой от тях, тружениците на Общото Благо, се е задоволявал със сития стомах или опиянението на безгрижния и волен живот? Всички са пострадали и всички са мислели не за себе си, а за хората, за това как да им донесат Светлина. Слабото сърце няма да издържи напрежението на самоотвержеността и затова Нашата Помощ, Любов и Грижа е само за решилите да преминат с Мен целия път докрай. Обичаме и тези, бродещите в тъмнината преди срока, но нишките на връзка, нишките на сърцето се коват от цял ред качества. Например Приветстваме твърдостта и устойчивостта като качества, необходими за ученика. Корабът се движи по бурното море, люлеейки се и накланяйки се, издигайки се на гребена на вълните и потапяйки се в падините между тях, но не променя направлението и не се отклонява от него, разсичайки с гръд мощния напор на стихииите и достига твърдо и право до целта. Движи се независимо от всички промени на атмосферните и стихийни условия. И във вълнение, и в безветрие курсът си остава неизменен. Правият и неотклонен път към Владиката, независим от нищо и въпреки всичко, е път на победителя. Слабоумните, малодушните, унилите, сломените от живота, помръкналите духом, морално бедните не са Ни нужни. Накъде ще полетят те, даже и ако им се дадат орлови крила? Само крила не достигат, трябва да имаш и орлово сърце и око, и смелост, и със своя царствен дух да утвърждаваш победата над земната тъмнина. Да! Да! Ние Творим химни на победата на духа - победата над плътта, победата над себе си, победата над света. И Аз ви Казвам това за да знаете, тъй като Аз Победих света.

419. (8 август). И ако ти, независимо от всички свои грешки, отстъпления и заблуждения, упорито и настойчиво се стремиш към Владиката, съблюдавайки ритъма, къде все пак ще стигнеш? Ще стигнеш до Владиката. Плугът не ръжда в движение. Пътеката, по която вървят ежедневно, не обрасва. Можем да се учим от природата доколко неизменни са нейните ритми. Влакът върви по направлението и не е важно какво е настроението на машиниста, ако нужната работа се изпълнява така, както трябва. Доколкото основното движение на духа се съблюдава, преходните настроения и състояния на духа нямат решаващо значение. Грижата не е за настроенията и за преходните чувства, а за най-главното. Така, отделяйки същественото от наносното и временното, може твърдо да се задържиш на пътя. Утвърденият ритъм ще съдейства за това. Ритъмът натрупва и усилва инерцията на движението и когато състоянието на духа не е високо, лесно и свободно пренася съзнанието през полосата на затъмнение. Освен това, плодовете на ритмичната работа обикновено са много обилни. Ако искате вашият творчески път да бъде плодотворен, въведете по него в ритъм. Това ще бъде вярна гаранция за успех. И ако това не се отдава да се достигне във всичко, в най-главното, жизнено нужно и решаващо, това е свършено необходимо. Иначе няма да устоиш и няма да издържиш вълните на постоянно сменящите се явления в живота. Във всичко, което искате да запазите докрай, утвърдете ритъм. А също и в поръчаната работа. Даже в движенията и жестовите ритъмът не износва организма, докато поривистите, нервните, безпорядъчните движения отнасят много жизнена сила. Това е особено приложимо и към устрема. Спазматичният устрем по резултати обикновено се равнява на нула, но постоянството на ритъма, проявено в устрема, уверено движи напред. Даже стоманената машина не издържа прекъсванията, толкова повече такъв тънък апарат като психиката на човека. Ще се учим на умението да съхраняваме

енергиите на духа по пътя на прилагане на ритъма. На безпорядъчните движения и действия не е достатъчна никаква енергия, колкото и голям да е нейния запас. Трябва да се помисли за ритъма в действията и движенията.

420. “Даващата ръка да не обеднее” – такъв е заветът на Висшето Даване. Когато достъпът до него е намерен, потокът от благодат не се прекратява. Но и излъчванията на благодат от получилия я не се прекратяват. Колелото на взаимодействие - получаване и отдаване - тогава действа по закона. Да се наруши законът е лесно, стига само да си въобразиш, че се дава за лична употреба и полза. Това ще бъде и краят на получаването от горе. Колелото на действие на закона, обратно, указва, че обменът е необходим и отдаването обуславя получаването. То протича съзнателно и несъзнателно, тъй като растящият потенциал на светлината при съприкосновението ѝ с обкръжаващата среда постоянно отдава своите излишъци по на принципа на скачените съдове. Да отдадеш твърде малко не е добре, а твърде много е опасно за аурата и заградителната мрежа. Нужна е златната среда. Опустошаването на съкровищницата е много опасно, тъй като отваря достъп на врага. Не трябва да се раздава безумно или дълго да бъдеш в съприкосновение с хората, без да попълваш запасите от разходваната енергия. Енергията на Светлината, макар и невидима за окото, подлежи на същите тези закони за натрупване, съхранение и отдаване, както и всяка друга енергия. Боравенето с огън изисква умение и грижа. При бездействие той гасне. При свръхотдаване, тоест преразход, намалява и отслабва по сила, правейки човека безпомощен и беззащитен. Огненият режим или режимът на правилно съхраняване на психическата енергия е условие за нейното притежаване. В това отношение постоянната бдителност е особена нужна и необходима. Зоркостта ще даде знак, когато отдаването достигне нормата, позволена от закона. Тези, които нямат какво да дават, няма за какво да се безпокоят. Но носителите на Светлина, огненосците са длъжни да помнят това. Мнозина, непогрижили се за охраната, са погубили себе си и са изгорили своето тяло. Не е заслуга да бъдеш разкъсан психически от своите почитатели. Тъй като светлината на огненосеца е нужна не само на тях, но и на другите. Христос се е Отдалечавал от хората в пустинята, когато е било нужно да попълни запаса от изразходвана енергия. Но не навсякъде има пустини и невинаги може да се отдалечиш. Указвам: Мълчанието, самотата и задълбочената съдържаност в изразяването на себе си при съприкосновение с хората може да помогне много. Значи, когато мълчанието и самотата са невъзможни по силата на условията, съдържаността ще бъде защитна броня, под прикритието на която е възможен процесът на натрупване на огнена енергия. Разбира се, тази съдържаност се съчетава с равновесие и спокойствие. Съветвам да се обърне особено внимание на събирачите на психическа енергия. Събирачи Наричаме качествата, създаващи нужните условия за нейното акумулиране. Мъжеството и решимостта вече нагнетяват енергия. Устойчивостта и ярката преданост на Учителя, желанието за Служене, любовта към Владиката и много други - всички те създават магнитно притеглящи условия, привличащи към техния притежател запас от обновена огнена мощ. Същата тази сила дават творенията на красотата и обличията на героите и героичните деяния, примерите на самоотверженост и безстрашие. Има много способности да се нагнети скъпоценната енергия. Наблюдавайте внимателно разточителите и постъпвайте обратно. Грешка няма да има. Дадената тема е неизчерпаема. Въпросът за натрупване на огнена сила е необичайно важен. Можете да се учите как навсякъде и във всичко да събирате

драгоценна сила. Към този въпрос ще се връщаме още не един път, предвид неговото особено значение и жизненост.

421. (9 август). Би било нелепо, изпълнявайки някаква отговорна работа, да забравиш за какво се върши тя и да не знаеш нейния смисъл. Но по отношение на живота човек се намира именно в такова положение. Вършат се много различни дела, но без смисъл. Постъпките и действията не са обединени от единна цел и затова не са осмислени. Получава се нещо алогично и несъстоятелно. От този същия корен произлизат и болшинството вредни и нецелесъобразни постъпки. Как може да се изискват от човека правилни действия, ако той не знае за какво живее, не признава Невидимите Светове и тяхната връзка с видимите и не разбира преходната същност на плътното съществуване, или с други думи ако отсъства синтетична представа за живота. Не Говоря за тъмните - някои от тях все нещо знаят, но въпреки това служат на тъмнината. Говоря за обикновените хора. В това неразбиране на целта и смисъла на земното съществуване се заключава огромната трагедия на човечеството. Живеят, ядат, пият, усилено правят нещо, грижат се, суеят се, безпокоят се - и всичко това напразно, без пряка ръководна нишка. Сега това неразбиране и отричане на Основите е достигнало чудовищни размери. Сякаш някой е сложил на всички тъмни очила, непропускащи светлина и е запушил ушите им. Слепи и глухи (ходещи) мъртъвци е Нарекъл Спасителят хората. Така е и Казал буквално: “Оставете на мъртвите да погребват своите мъртъвци, а вие вървете след Мен”. Колко са били тези последователи, чиито очи и уши са били отворени и умът – непомрачен? И колко са те, зрящите, сега? Не са ли всички почти глухи, слепи и мъртви духом? Не по-добре стои въпросът при последователите и на другите Велики религии. Всички са ослепели, всички са оглушали и всички са загубили разума си. Как може да живееш и да вършиш нещо цял живот, без да знаеш защо или предполагайки, че всичко това ще завърши неотвратимо със смъртта. Чудовищна е несъстоятелността на човешкото мислене. Ако вие умрете и след вас не остане решително нищо от вас, то така също ще умрат и другите, и всички, които живеят и ще живеят някога. Ще умрат всички, а след тях – нищо, тъмната бездна на небитието. Тогава за какво е всичко: целият труд, старания, трудности, изпитания и всичко останало, с което е изпълнен животът на човека? За какво е тогава всичко и не е ли по-просто да унищожиш себе си, ако няма никакъв смисъл в това съществуване. В това е огромната несъстоятелност и непоследователност на човешкото мислене, тъй като несъзнателно, в духа, независимо от своята воля и желание, човек вярва в непрекъсваемостта на живота и държи себе си до известна степен така, сякаш той знае някъде в дълбините на своята душа и съзнание, че със смъртта нищо не свършва. Вземете за пример героя, вървящ съзнателно и безстрашно на сигурна смърт в името на Родината. Нека той да отрича безсмъртието, но отсъствието на страх от смъртта, победата над нея е и победа на духа над плътта; и безстрашният герой, отдал своя живот за другите, получава своята награда, тъй като е победил смъртта. Но това ни най-малко не намалява несъстоятелността на неговото мислене. И още колко такива самоотвержени герои и труженици има, забравили за себе си и за времето, и за тялото, и отдали себе си изцяло в служене на човечеството. Служат в името на доброто, в името на Общото Благо, вършат голямо дело, но мислено, но със съзнанието си още не са излезли от кръга на плътната видимост. Те усещат много и несъзнателно вече признават много неща, но лъжливата концепция за света пречи да отворят очи и да станат зрящи. Мнозина вярват в безсмъртието, но в аспекта

на вечните мъки в ада или на един кратък земен живот с последващото го следсмъртно съществуване. Също нелепо изопачаване на действителността. Мнозина въобще не вярват в нищо. Затова Казвам: настъпва времето на Великата Сеитба, когато на опустошеното човечество трябва отново да се върнат Великите Основи на живота, да се върнат в новото разбиране на разширеното от науката съзнание, но да се върнат все тези същите Основи на все същата тази единна и вечна истина за живота, стара като света и вечно нова. Затова казвам: “Бъдете готови отново да отидете в света, за да му занесете Моето Учение”. Вървете отново, както сте ходили вече не един път и отново носете Моята Светлина. Но сега вашият труд ще бъде широк и плодотворен, тъй като времето е дошло, времето на Великата Сеитба. И Аз, Владиката на Шамбала, Свидетелствам пред вас за това, че времето на окончателната и решителна победа на Светлината вече е настъпило. И вашият труд ще бъде победен и вашите дела ще бъдат успешни, и Моята Ръка ще бъде непрестанно с вас, сеячите на зърната на огненото Учение на Живота. Да! Да! Давам Гаранция за победното утвърждаване на Светлината на Нашето Учение от вас. Под щита на Моята Светлина ще вършите Великата Сеитба, тъй като времето е настанало. Нищо няма да спре Ръката на Събирача на Новата Раса, тъй като сроковете са дошли. Бъдете готови за Сеитбата. Аз Казах.

422. Да! Да! Приятелю Мой, Записът е направен правилно и навреме. И даже ако той не отговори на очакванията на тъмния деец, то делата на изпратените от Мен ще бъдат победни. Времето след прелома ще стане очевидно именно по този признак. Делата на тъмнината ще повяхнат и изсъхнат, но делата на Светлината ще разцъфтят буйно. Бъдете успешни във всичко. И вашите мисли, и вашите желания ще получат силата за пълно осъществяване. Аз ще дам сила за изпълнение на вашите желания и мисли. Аз ще ги Утвърдя. Но ги слейте, но ги съединете с Моята сила. Ние ще творим заедно. Настъпва чудно време. Радостта от осъществяване на заповяданата приказка е неотделима от вашата радост. Аз ви Дадох Гаранция с Моята Мощ за това, че е наближило времето за пълното осъществяване и претворяване в живота на това, което ви е било казано за бъдещето.

423. Ненужни думи, ненужни мисли, ненужни движения, жестове, постъпки - всичко това представлява малки или големи отклонения от пътя. Много ненужно се върши и много излишно се говори дори от тези, които вече са се докоснали до Учението. Това е много лесно да се види, стига само да наблюдаваш своето поведение в течение поне на един ден. Ако човек действително е зает със сериозно дело и изцяло е погълнат от него, той вече не може да се отвлича настрани или да се занимава с дреболии. И това (едното), и другото указва на недостатъчно дълбоко отношение към Делото на Учителя. Еднородът на устрема не може да прояви своята сила. Мисълта се откъсва от главното и се разлива настрани. Всяка излишна и безцелна загуба на енергия е недопустима. Ако се събере всичко, което се пратосва по този начин, то равностметката може да ужаси и най-лекомысленото съзнание. Много енергия се пратосва за глупости. Това се е вратнало в характера и е станало вредна и скъпо заплащана привичка, тъй като за всяка троха огнена енергия, неправилно изразходвана, ще се наложи да се плаща по сметката, тоест за всяка дума, за всяка мисъл, за всяка постъпка. Отговорността за собствените действия не може да се избегне: нито за добрите, нито за лошите. Затова е нужна бдителност и постоянен контрол, и на първо място на себе си и над себе си. Не е толкова важно какво говорят и правят другите: те сами отговарят за себе си, но е важно, необичайно важно какво говорите и вършите вие

самите. Разбирането на отговорността е далеч от нейното практическо приложение. Бъбривостта е разрушителна за огненото тяло, тя нелепо поглъща скъпоценната енергия. Всяко безцелно действие е като бисер, хвърлен в бездната, а вредното действие – още повече. Трябва да се осъзнае своята отговорност пред Висшето. Какво ще кажете, когато Призова да дадете отчет за всичко, извършено от вас? Няма ли да се засрамите от някои дела, вършени тайно? Учителят Чете вашата същност като отворена книга и ако за нещо не Говори, то това съвсем не значи, че не го Знае. От вас се изисква лична, собствена и съзнателна отговорност, а не действия по нечий указания. Действието, внушено от страни, не е ценно. Само самородните действия имат значение. Всичко, извършено под влияние, представлява отговорност на този, който е влиял. Затова оставете волята на другите свободна. Трябва само да се доведе до съзнанието на заблуждаващия се същността на грешката, предоставяйки му свободен избор и действие. Насилието над волята на другия не се прощава, тоест отговорността кармично не се сваля от допусналия това насилие. По този начин може да се разшири и усили осъзнаването на отговорността за себе си и за другите. Строгостта към себе си и търпимостта към обкръжаващите нека да бъде основна линия на поведение. Учителят Проявява висша мярка на търпимост и търпение към ученика. Да приличаме на Учителя в това. Не е лесно да се носи върху себе си тежестта на постъпките на лекомисления пътник по Земята. Проявете съизмеримост във всичко. Това облекчава много неща. Но главното е да проявите събраност на всички сили на духа в устрема към единната цел.

424. (10 август). Стоим пред лицето на настъпващи промени. Те ще засегнат всички. Тяхна основна нота ще бъде подобряване на общото положение и подобряване на много условия на живота. Промените ще представляват преддверие към Пришествието. Вървим към това. Въпросът е в това какво да се прави, за да бъде съзнанието готово. Топлината на Слънцето ще почувстват всички, но е по-добре да го видят. Значи очите трябва да бъдат отворени. Необикновеността и величието на Бъдещето не се вменят в рамките на настоящето. Затова е толкова трудно да си го представиш. Но то ще настъпи. И именно към необикновеността, величието и стремителността на неговото настъпване трябва да приучвате себе си. Нека то да влезе в съзнанието като нещо неотменимо и да постави печата на Светлината върху всички постъпки, мисли и чувства на чакащите го. Бъдещето ще се осъществи. Това бъдеще е Утвърдено от Мен като следващо стъпало на еволюцията. То е обусловено от цикъла на необходимостта или на огнената неизбежност. Всички условия: космически, планетни, кармични лични и общонародни сега се сливат в единен поток за осъществяване в плътните условия на това, което е предначертано от Висшата Воля. Предначертаното ще се осъществи... Затова нека да наблюдаваме внимателно знаците на събитията. Могат да се оставят всички лични съображения, за да се слеете още по-пълно с водещата вълна. Давам Указания за най-близките дни, тъй като в пространството има много енергия. Неприведени в хармония в съзнанието те могат да предизвикат объркване. Значи съзнанието трябва да бъде готово, за да ги посрещне с разбиране. Неочакваността и необикновеността на явленията често поразяват съзнанието, нанасяйки му вреда и сякаш парализирайки го. Огнената неизбежност трябва да се посрещне в готовност. Тази готовност или очакваност ще бъде и заветната броня. Иначе няма да се избегнат хаотичните пламвания и силно разрушителното неравновесие. За настъпващите огнени вълни Предупреждавах отдавна. Сега идва

времето на това. Слабите обвивки ще се гърчат и присвиват като листа от огъня. Ще има случаи на прегаряне на проводниците, тоест на нервната мрежа, парализи и други необясними странни и нови явления. Неподготвеността ще бъде главна причина. Подготвеното съзнание може да посрещне спокойно даже голяма опасност. Но от неочаквания звук се стряска целият организъм. Той трябва да бъде опазен от прегаряне и да се въоръжите с небивало спокойствие. Когато Учителят е наблизо и ние сме заедно, може да се запази спокойствие. Учителят е на стража на вашето благо. И в този час, когато очакваното и желаното настъпва, няма да бъде мъдро да се прояви обърканост и безпокойство или страх. Бъдете спокойни в осъзнаване грижата на Учителя и знайте, че ще ви Опазя. Нашата задача е да се премине невреждимо и твърдо в бъдещето, където ни очакват съвършено нови условия на живот. Ще влезете в него желани и очаквани. Както картините на бъдещето са отлети от Нас в отчетливи и завършени форми за осъществяването им на Земята, така и бъдещето на всеки от вас е определено от Нас. Затова Казвам: “Бъдете спокойни във вярата”. Отреденото ще се осъществи. И вашето лично, и световното ще се слоят в хармонично и щастливо съчетание. Но преходното време трябва да се преживее, без да се губи равновесие във вълните на ставащите събития. Такива ще има много и различни. Ако на всяко се реагира с пълна сила и яркост, сърцето няма да издържи. Затова Говоря за спокойствие. Предоставяйки цялото съзнание на Владиката може спокойно да се премине през всичко. Нека в готовност и разбиране да посрещнем настъпващото време. Залогът е върху Владиката и пълната победа на Светлината.

425. (11 август). Приятелю Мой, преминахме дълъг път заедно. Той беше нелек и сложен, богат на опит. Сближи ни и ни подготви за по-нататък. Животът беше школа. Можем да направим равносметка преди новото стъпало. Постигната е способност за съвместна работа и умението да се възприемат и записват мислите на Учителя. Немалко достижение. Осъзнато е значението на единствено възможния път. Нищо човешко вече не може да прелъсти и да замени ръководството на невидимия Учител, никакви самоутвърдени авторитети. Утвърдени са каналите на новите творчески способности, които са готови да функционират по заповед на волята. Заложена е здрава основа за това да бъдеш ръководител на търсещите истината на Учението. Умът е източен и изострен. Събрана е сила на огньовете и с това е утвърдена силата да се въздейства върху хората. Но собствената сила все още е малко осъзната. Много неща са заложени като зърна за бъдещи кълнове и предстои голяма работа над себе си. Общо взето равносметката е удовлетворителна. Работата над себе си не свършва никога, затова и ако е направено много, то предстои да се направи още повече.

426. Трябва така да се вярва на Владиката, че самата очевидност да не може да разколебае тази вяра. Малко ли неразбиране и противоречие могат да се срещнат по пътя. Всичките те са въвн, а не във Владиката. Трябва да се отдели своето неразбиране и недомислие от величието на Великото Сърце. Иначе могат да се припишат на Учителя своите заблуди и грешки. Помраченият ум и помраченият човек налага печата на своето помрачаване върху всичко, което гледа. Това е и да се гледа и вижда през своята аура. Когато аурата е чиста и неопетнена, образите преминават чисти, тъй като светлината прониква през аурата. Тя трябва да се пази чиста. Изопачаването на достигащите вибрации не трябва да се приписва на тях, а на язвите на духа, налагащи върху всичко своя отпечатък. При възприятието трябва да се погрижите за това личните настроения да не я оцветяват. Личността и егото са разсадници на лъжа и

изопачаване на действителността. Стига само да стъпите върху някой мазол или израстък и безпределният Космос и прекрасният и чуден свят губят всички свои краски. Егото е лош съветник при опита да се разбере световното положение. На него му е нужно лично удобство и лично благополучие, макар и с цената на неблагоприятието на някой друг или на цяла група хора, или даже на цели народи. Така върху неблагоприятието на едни в стария свят изграждат своето благополучие други. Разкошът на дворците и палатите не са служели като признак за благосъстоянието на народа. Чашата на Общото Благо, съзнателно избрана, поставя избралия я в такова положение, когато личното отстъпва на заден план и интересите на колектива заемат неговото място. През победата над личното “аз” трябва да се премине преди да се замени то с понятието “ние”. Култът на себеслуженето се заменя със служене на Общото Благо. Да се служи на двама господари е невъзможно. Много объркване се получава, когато съзнанието се мята между тези два полюса, нерешило твърдо към кой да се присъедини. Но при утвърждаване на съзнанието върху Общото Благо личното благо и Общото са несъвместими. Затова когато съзнанието здраво се е утвърдило в последното, личното се слива с Общото и разделя неговото преуспяване. Но преходната степен е мъчителна, ако изборът не е направен окончателно и съзнанието се колебае между едното и другото. Победа над света не може да има без отричане от него. Овладеяме това, от което сме се отказали и което вече не владее повече нас. В този парадокс е цялата трудност на примиряване полярността на тази двойка противоположности. Този побеждава всичко, който самия себе си съумее да победи. Този притежава всичко, който се е отказал от всичко. Всичко е за този, на когото вече нищо не е нужно. Но докато възжелението за предмети, условия и притежаване продължава да владее човека, той ще бъде техен роб, изпросващ подаяние от масата на благополучието и изобилието на земните блага. Но дори и отказ не е нужен, нужно е вместиране: вместо малкото, личното, трябва да се вмести цялото неизчерпаемо богатство на Безпределността във вид на възможности, стоящи пред човека. Докато предполагахме, че съкровището на света е в земното, съкровищницата на Безпределността ще бъде заключена зад седем печата. По този начин избралият личния път или пътя на Общото Благо сам избира своята съдба и решава своя път. Волята е свободна да реши, но изборът решава необратимо следствията. Себеслуженето е служене на крайното и временното, на това, което подлежи на смърт и унищожение, но Чашата на Общото Благо сияе с огньовете, които духът носи в своето сърце от живот в живот и означава безсмъртие, тоест Чашата Амрита, изпивана от духа като награда за преодоляване на лунния човек в себе си.

427. (12 август). Трябва да се научите да водите Записки при всякакви условия, тоест да се научите да преодолявате със силата на ритъма силата на противните въздействия. И това, което по-рано би било свършено невъзможно, по-късно става възможно. В това е победата. Така още едно завоевание може да се прибави към своите достижения. При утвърждаващия се живот на духа животът и целият му порядък е антагонистичен. Затова висшата съгласуваност между духа и неговите прояви на Земята ще бъде висше достижение. Съгласуваност със земните условия проявяват всички и това е лесно, но да я проявиш с Висшия Свят, независимо от упоритото и силно противодействие на низшата сфера, е присъщо на победилия дух. Затова Приветствам всяка победна крачка по този труден път на възхода на духа във Висшите Сфери. Трудността е в това нищо да не задържа. Един, независимо от своите

недостатъци и слабости, възхожда, на другия и добродетелите му не помагат. Ценим не добротата, а огъня на духа - този истински двигател на живота. Някой път Учителят ще Предпочете разбойника пред благонамерения гражданин, украсен с всички отличия на човешкото признание. Затова Смятаме възхода и напредъка при всякакви условия и недостатъци за по-високо състояние от добродетелната неподвижност и инертност. Издигайки се може да преодолееш и недостатъците, но какво може да застави да се задвижи удовлетвореното от себе си и своите съвършенства съзнание. Затова Казвам на всички, стремящи се да се издигнат по стълбата на живота и признали Учителя на Светлината: “Следвайте Ме, взели върху раменете си своя кръст, своя товар от вашите несъвършенства за изживяването и трансмутацията им в енергии на Светлината”. Силният и решил своя път дух ще намери сили да преотлее своите енергии в енергии за благо. А Аз ще Помогна. По този начин, стъпвайки твърдо, всеки ще достигне до определеното. Няма защо твърде да се тревожите за своите недостатъци, когато пътят е напред и трябва толкова да се направи. Строителите на живота мислят за неговото построяване, а не се тръшкат за своята лошотия, седейки без работа на място. Предоставете на Мен Моята скръб и Моята радост за вас, а вие вървете след Мен, проявявайки се в действие. Съвършени хора няма и ако строителите на живота мислеха и съжеляваха само за своите несъвършенства, нямаше да има кой да строи. Но Новия Свят се изгражда и неговите строители придобиват за себе си заслугата и правото да живеят в него. Всеки се труди според своите способности и според това на кого какво е дадено. Един ще изпълни своето добре, но задачата на другия няма да е по силите му. Така и ти се труди над своите таланти, използвайки ги на предела на напрежението. Животът ще се погрижи за това напрежението да се увеличава от ден на ден. За един живот делото няма да приключи. Замяна за теб е трудно да се намери. Подготвял съм те векове за изпълнение на трудното поръчение. И ето че времето настъпи и поръчението се изпълнява. Да се порадваме на това и да не съжеляваме прекалено нито за горчиво-тежкия живот, нито за своите неизживени, но подлежащи на неизменно изживяване в огньовете на устрема на духа недостатъци. Не измъчено, не насилствено, а законно духът отхвърля изживените наслоения на миналото. Подтискането е безцелно, тъй като предизвиква рецидив и нов взрив, усилвайки изживяването качество. Но властта над проявите на своите енергии не трябва да се изпуска от ръцете при никакви условия - това значи да бъдеш винаги силен. Животът не прощава слабостите на духа. Животът не е ласкав към нищожествата. Животът не щади беднотата и упадъка на духа. Да бъдеш силен и да владееш своите чувства и постъпки, да бъдеш техен господар, а не роб - такъв е Моят завет. Иначе няма да станеш победител на живота. Своята сила трябва да се държи при себе си винаги. С нейното осъзнаване не трябва да се разделяш при никакви обстоятелства и постъпки. Няма съдии - сам си си съдия. Проявата на слабост на духа не се прощава от живота.

428. Ще Дадем знак за началото. То ще бъде неочаквано. Съзнанието няма да поиска да повярва веднага. Твърде дългото очакване ще предаде нереалност на това, което започва да се осъществява. Но след началото ще последва продължение и задълбочаване на започнатото. И самото пространство ще зазвучи с новата песен на огъня, обявявайки това, че небивалото време е настъпило. Търсете признаците и ги отбелязвайте. Всичко, което не го е имало по-рано, говори за промените. Течението на еволюцията се определя от цикъла, не от хората. Хората могат или да приемат, или да отхвърлят, но съдбата се определя от светилата. Изборът зависи от човека, но

условията за избора – от звездите. Трудно е да избираш в тъмнината: пътят не се вижда, но при Светлина много ще се облекчи и заблужденията ще бъдат по-малко. Много неща ще станат просто невъзможни. Така в светлината на деня се определят условията на бъдещето и хората най-накрая ще въздъхнат свободно, тъй като то ще бъде ясно и светло. Човечеството върви към възход, значи предстои ден на нов дълъг еволюционен етап. Вече е близко.

429. (14 август). Няма и не може да има такова положение, когато да бъде невъзможно да се придвижваш напред. Тъй като самият живот при правилно разбиране притежава това движение в еволюцията. Всеки опит придвижва, всяко знание разширява съзнанието. Да се учиш може винаги. Значи може и да се възхожда при всякакви условия. Всякакви оправдания и опити да се покаже невъзможността и трудността на обстоятелствата е просто неразбиране на процеса. Човек е решил да посети в далечни страни мястото, където е живял някога Учителят. Колко различни комбинации от външни условия може да срещне по пътя си, докато достигне. Но целта е достигната, случайностите по пътя са назад. Сами по себе си те са несъществени, тъй като не те, а целта на пътешествието е предизвикала необходимостта да се премине през тях. Така е и в живота на човека. Целта е да се достигне Учителя. Подробностите и случайностите по пътя са неизбежни в един или друг вид, но нямат самостоятелно значение. Но ако човек, забравяйки за тази цел, си въобрази, че тя се заключава в случайността на срещаните явления, то това ще бъде съдбоносна грешка. Увеличавайки се или заемайки се с всички тях и потапяйки съзнанието си в тях, може да се забрави за главната цел, заради която се извършва движението, да се забрави изцяло и да се започне безцелно блуждаене сред станалите безизходни лабиринти от самоутвърдените сложности на живота. Но когато е ясна и осъзната целта и известно направлението, то външните условия, представляващи отрязъци от пътя във всеки даден момент, вече не могат да залепят съзнанието, овладявайки го изцяло. Трябва да осъзнаеш себе си като пътник в живота, пътник на тази планета, пътник навсякъде и винаги, докато не е достигната далечната цел – Отчия Дом. Това осъзнаване ще помогне и да се преодолеят илюзиите на Майя, и да се борите с тях в ежедневието. Пътувайки с параход или във влак знаем за временността на явленията по пътя и не се огорчаваме твърде от неудобствата - така трябва да се постъпва и в живота. Тъй като земният живот е като временен път в Безпределността. Така може да се прибави още една победа към веригата от безкрайни победи, водещи и приближаващи към постигането на Светлината. Всяко приближаване ще бъде вече и победа. Работата съвсем не е в това да се отказваш от нещо, а в това да се разбере временната природа на явленията и да не се привързваш към тях. Човек отделя себе си в съзнанието си от тях и, заставайки сякаш встрани, излиза изпод тяхната власт. Това и ще бъде правилното решение. То е възможно само при осъзнаване на целта и смисъла на земния живот. Така простото осъзнаване на това прави човека необичайно силен и въоръжен за всички случаи на живота. Незабележимо новото разбиране се внедрява в самото същество на човека и започва да оцветява всички негови мисли, чувства и постъпки. Пълното огнено осъзнаване на това е помагало на Великите Духове да издържат тези продължителни и тежки изпитания, които са им били отредени от съдбата. По друг начин духът не може да се примири с непоносимата тежест на живота. Безцелната, лишена от смисъл работа е невъзможна. Това не е работа, а мъчение, на което са подлагали затворниците изобретателните тъмничари. Така също невъзможен може да стане и животът, ако

целта му не е осъзната. Неговите трудности, тежести, преживявания, загуби и радости са безсмислени, ако не е осъзната целта. Трябва ясно да се осъзнае целта и да се помогне на другите да намерят изход от кръга на плътната безизходност. Решението е в духа и изход има, тъй като земният живот не е цел, а само средство за достигане на живота на висшата плоскост, за достигане не на временната, а на вечната му проява.

430. И постепенно и незабелязано за себе си поведението и отношението към живота стават неубедителни. Така става винаги когато стремежът към земното благополучие започва да овладява съзнанието, да побеждава устрема към Учителя. В съзнанието става борба между силите, увеличащи нагоре и силите, дърпащи надолу. Ако равнодействащата на двете сили все пак дава в резултат възходящо постъпателно движение, значи побеждава духът, ако низходящо - Земята. В случай на победа на земното над духовното напредъкът спира и човек се връща отново към това, с което е започнал, за да загуби когато дойде смъртта всичко, заради което е изменил на своето висше "Аз". Така отстъпката на земните привличания губи своя краен смисъл, тъй като да се разделиш с всичко земно все едно ще се наложи, но вече при условията на загуба на всички достижения и на свободата от властта на Земята. Да заминеш на другия Свят, бидейки свързан със земните възжеления и притегляния, значи да обречеш себе си на безпросветно пребиваване в Тънкия Свят, където земните желания и апетити няма с какво да се удовлетворят. Така че волно или неволно ще се наложи да се признае, че друг изход или друго решение, освен да победиш каквото и да става и на каквато и да било цена - няма. Затова победата става задължителен и единствено възможен изход от тупика на плътните условия. Бездомието, лишаването от вещи и тежкия земен живот са благословия на съдбата, тъй като освобождават духа от веригите на материалния свят. Не притежаващият нищо, онеправданият сурово от живота, пострадалият и преследваният при заминаването от живота няма какво да губи, освен страданията и лишенията, и той не е свързан с нищо с обкръжаващата сфера на плътния свят. На него не му е жал да се раздели с нищо и, заминавайки от Земята, няма да се връща към нея в мислите си, тъй като е отгледал за себе си крилата на свободата. Не да тъгуваш, не да се вайкаш, не да се оплакваш, а трябва да се радваш на тежестите на живота, тъй като в това е залогът за освобождаване. Всичко ще бъде дадено и на Земята, и в излишък, но трябва по-напред да победиш Земята в себе си. Нейните притегляния са силни, нейните съблазни са опияняващи и слабият дух не издържа. За да се издържи трябва да се знае и знаейки да не се отстъпва, и да не се отслабва никога охраната от опасността на опиянението от земните съблазни и прелести. Ненапразно подвижниците на духа са преминавали в суров и тежък подвиг своя земен път. Те са били винаги на стража, в постоянно бодърстване, за да не затъмни очарованието на Майя съзнанието. Затова Казвам: "Преминавайки през живота не се съблазнявайте от неговата призрачна привлекателност и помнете, че полярността на явленията крие във всяко от тях шипове под цветовете". И може да късате, но в ръцете остават впилите се в тялото бодли. Затова мъдростта учи на това, че най-доброто решение е да се откажеш в духа от всичко и да нямаш нищо в духа или да не го считаш за свое и да разбереш, че единственото наше достояние представляват духът и неговите придобивки. А всичко останало не е наше. Може да имаш всичко, но трябва да го претеглиш завинаги и здраво върху везните на Безпределността, не забравяйки кръга на обреченост на земните явления. Иначе няма да устоиш, няма да победиш Майя и няма да постигнеш свобода. А тя се достига само на Земята. Да се освободиш от Земята може единствено на Земята. После е късно да се

направи това. Тъй като това, което е свързано на Земята, остава свързано и горе. А Аз Говоря за свобода и се Обръщам към отредения победител. Няма да летиш, ако не си победил сладостта на земните привличания.

431. (15 август). Приятелю Мой, от малките победи се формират големите. Животът, явявайки се поле за преодоляване вълните на насрещните енергии, дава много възможности за това. Трябва да се намерят сили в себе си да се израсне духом дотолкова, че победно да се посреща всяка вълна. И не само победно, но и красиво. Красотата трябва да навлезе във всички дела на човека. Красотата е антипод на безобразието, тоест на Хаоса. Безобразието е винаги дисхармонично и представлява свидетелство за процес на разрушаване. Възможно е да си представяш, че мислите, чувствата и действията на човека са проникнати с красота и я изразяват. И разбира се, думите. Трудно е да се проследи всичко, което прави или говори човек, но ако съзнанието е настроено в ключа на красотата, то нейното отразяване в цялата същност на човека става естествено. Може да се обърне внимание на това, че някои, даже некрасиви лица стават прекрасни в своето изражение. Духовното побеждава материята. Достойнството на духа също изразява неговата красота. Жалкият и дребнав човек не може да съхрани това достойнство. И не е лесно сред безобразието на живота да се утвърждава неговата красота. Тъй като тя трябва да се изразява чрез себе си. По-рано духовността в разбиранията на човека не се е съчетавала с красотата. Малко красота е имало в обкръжението, даже на подвижниците. Сега духовният подвиг не може повече да се съпровожда с отсъствието на красота или пренебрегването на нейните изисквания. Красотата трябва да навлезе в живота като елемент, неотделим от живота. Ние Строим с красота. И вие, вървящите след Нас, я утвърждавайте. Не могат да се забравят основите на проява на живота. И изгревът, и залезът, и цветята, и зеленината, и планините, и звездите - всичко е прекрасно. Природата е красива в своето същество. Безобразието се поражда от силите на разрушението и преди всичко от човека и неговите мисли. Много труд са положили Строителите на Живота преди да утвърдят красотата на планетата. Първите форми на живот са били ужасни. Но еволюцията и красотата са тясно свързани. Крайната форма на завършека на планетния Седми Кръг ще бъде красотата. Затова и вие, следвайки Великия План, започнете да утвърждавате красотата във всичко, което се явява изражение на вашата същност. С красотата, утвърждавайки я, ще преминете там, където без нея може лесно да се спънете. Помнете, с красота ще победите и с нея ще достигнете.

432. Приятелю Мой, предан и постоянен приятелю, знаеш ли ти, че някога ще ти се наложи да осъществиш всичко това, което е записано на тези дълги страници? Рано или късно, тук или там, в този живот или в някой от бъдещите, след сто, хиляда, сто хиляди или повече години, но всичко от началото до края, до най-височайшето, недостъпно и невъзможно днес ти все пак ще осъществиш и ще превърнеш в свой живот и свое достижение. Да! Да! Да. Аз, твоят Учител, Отец и Владика Давам гаранция и свидетелство за това, че наистина това е така. Така и ще бъде. Пътят е дълъг, стълбата на възхода е безкрайна и рано или късно, но всичко ще бъде осъществено. Духът е вечен. Духът расте, издигайки се и придобивайки нови качества. Вървиш заедно с Мен. Свързани сме завинаги. Затова Гарантирам за победата. Това, което Давам, са семена или зърна на Моя Посев във вместилището на твоето съзнание, в неговата дълбочина, в Чашата – посев, извършен во веки веков. Тези неумиращи семена на духовния посев ще дадат своите кълнове и богата и плодородна жътва. Получаваш

близки и далечни зърна. Всяко си има своето време, всяко си има своя уречен срок. Всичко ще даде кълнове в съзнанието, тоест ще бъде твое достояние, осъществено чрез прилагане в живота. В това е гаранцията на дългите срокове. Дава се много, твърде много за един живот или даже за няколко, но за много животи е напълно осъществимо. Защото краят - това е навлизането в Тайната. Защото дори краят на Седмия Голям Кръг все още не е край, а Велик Завършек преди новата Велика Манвантара. Край няма. Посев не върху писани страници, а върху твоята безсмъртна Чаша, посев огнен, запечатан завинаги духом и в духа. И тези Записки не са нищо друго, освен следствие на огнения Запис, запечатан по-рано в неописуемите и невидими глъбини на твоя дух. И това не е само твоят път, това е пътят на човека на планетата и в Космоса. Затова тези Записки са за всички вървящи напред към върховете на духа. Вървят всички, значи за всички. И в тях е дадена сила, сила да се преобрази и да се преобразява временната и растяща същност на обновяващия се човек. И ще ги четат милиони и ще благодарят на теб, приелия върху своите плещи задачата да се облекчи пътят на възход на духа. Владиката си Остава Владика, но ти си човек, също такъв, както и твоите събратя, далеч недостигнал още съвършенството. И твоето слово, звучащо и разпалващо духа, не може да не бъде близко и разбираемо за тези, които ще преминат по същия този път. Вече никой няма право да отправя упрек, че твоят глас звучи от недостъпни върхове на духа, на духа достигнал стъпалото на Великия Учител, че твоята височина е отделена от хората с цял голям Кръг на Еволюцията. Но ти си човек и за тях не може да има оправдание и позоваване на невъзможността на указваните достижения. Ето за какво са нужни близките ученици - да дадат близък пример за възможността за прилагане на Учението в живота. Мнозина биха могли да се уплашат от невъзможността да достигнат всичко, за което се указва в Записките, но нека да разберат, че се дава за хилядолетия на растеж. И тогава няма да упрекват, че се говори за недостижимото. Достижимо е всичко - рано или късно, всичко - при условие на постоянство и неотстъпност. Така и трябва да се гледа на всичко, давано от Учителя, като на нещо подлежащо на осъществяване. Ако се отхвърли елементът време, то и далечното става близко, следователно възможно. Трябва да се разбере реалността и динамичната сила на възможността. Осъзнаването на възможността е приближаване на нейното осъществяване, тоест нейното овладяване. Това е като мост, прехвърлен през потока на времето в бъдещето, осъзнавано в настоящето. Двигателят на бъдещето е могъщ. За всяка произнесена дума човек трябва да дава отговор. Така е казано в заветите на миналото. Ще Кажа: всяка мисъл, утвърдена ярко и горещо и без съмнение и отричане, приета в съзнанието, ще даде своите следствия и човек ще трябва да пожънва нейните огнени кълнове, тъй като зърното на мисълта е негово вечно достояние, тъй като мислите, изпращани от Мен и възприети с утвърждаване в духа, ще дадат добри кълнове. Законът е все същият, само че неговото прилагане може да стане светлоносно и затова, напътствайки за далечния път, Казвам и Утвърждавам: сега е възможно всичко. Вратите на големите възможности се отварят пред човека и навреме. Всичко е достижимо.

433. Сред всичко неустойчиво, колебаещо се, променящо се и неопределено можеш да намериш опора само вътре, да намериш и да се утвърдиш върху нея. Нека тази опора и защита от вълните на живота да бъде Владиката вътре. На нищо външно не можеш да се опреш – ще измами в най-трудния момент. И разчетите на бъдещето трябва да се водят опирайки се не на обстоятелствата, а върху Владиката. Така ще

построим фундамента не върху пясъка, а върху Камъка. Иначе разрушаването е неизбежно. По-рано са изразявали това с инертната дума “упование” но Ние Говорим за активно, действено, волево утвърждаване на скалата на духа вътре. Тъй като всичко външно е нездравно, но духът е непреходен. Затова се утвърждавайте в духа, призовавайки Владиката.

434. (16 август). Качествата са нужни не за това да се лежи с тях върху печката, а за да се прилагат в живота, когато настъпи нужда. Затова те трябва да се държат винаги в готовност. Тази готовност ще покаже съответства ли силата на даденото качество на изискванията, проявявани към него от живота. Ако не, то трябва да се укрепи и усили. Вече може явно да се отбележи, че това, което доскоро би могло да развълнува, да предизвика безпокойство и да наруши равновесието, вече няма власт над съзнанието. Астралът ви се подчинява и не реагира. Това е успех. Резултатите от трудностите и преодолените изпитания дават да се знае за тях. Ще продължаваме да задълбочаваме достигнатото. Чувствата и емоциите са сферата на астрала. Трябва да се научите да не изразявате чувствата си. Да правите всичко като всички, на всички да отговаряте също като всички, но с нищо и по никакъв начин да не проявявате своите чувства, отначало външно, а после и вътрешно. Емоционалният елемент просто се изключва. На вълните на външните въздействия, терзаещи сърцето, се противопоставя това отсъствие на чувства и преживявания. Да предположим, че нещо трябва да се случи и действително се случва, тоест че през нещо се налага да се премине. Как е по-добре: да преминеш през кармично неизбежното предварително и по време на преминаването всячески изтерзавайки себе си с преживявания или пък съхранявайки пълно равновесие и спокойствие. Да се премине трябва неизбежно. Преживяванията са безцелни и безсмислени. По-добре е да се върви през неизбежното в непоколебимо спокойствие. Човек избягва безсмислените действия. Защо да не внесе и в сферата на астралните явления и преживявания същата тази целесъобразност? Тъй като тези безцелни и ненужни емоции не носят нищо, освен вреда и ущърб. Да се действа може, но изключвайки всички излишни преживявания. Ударите са двигатели, ударите на живота укрепват съзнателния дух. Не да се преживява трябва, а да се действа и да се направи всичко възможно, предоставяйки невъзможното на Учителя. Изслушайте, отговорете, но не преживявайте и не се радвайте и не се огорчавайте. Изключете емоциите. Мечът на духа се закалява в огнището на живота и, бидейки закален, става годен за употреба. С добре закаления меч може да се разреже даже желязото на неразрешимите и безизходни жизнени плетеници, да разрежеш, да разречеш и да се освободиш от тези връзки. Искам да ви видя свободни от властта на обстоятелствата над духа. Разберете, че духът е свободен от тях, но астралът е подчинен. Астралът трябва да се подчини на своята воля, на духа, който е над всички обстоятелства именно благодарение на своята непреходна природа. Всичко ще премине, но Учителят ще Остане при вас даже тогава, когато вашият дух се освободи от своята астрална обвивка, без която може да се живее като се съхранява цялата пълнота на съзнанието. По същество астралната обвивка не е нужна, ако нейното еволюционно предназначение е изпълнено, ненужна също така, както не е нужно астралното промеждутъчно състояние. Към освобождаване от астрала трябва да се пристъпи по-рано, тъй като без пълен контрол над него е невъзможно да се действа на Висшите Планове, както и на астралния - съзнателно. Вашите преживявания не са нужни на никого. И най-малко от

всичко на вас самите. Властта над тях се утвърждава при суровия контрол на волята. Учителят ще Помогне да се достигне и това.

435. Какво да се прави? Нищо не е нужно да се прави. Нужно е просто да се чака и спокойно да се среща неизбежното. Има условия, където волята на човека е безсилна срещу кармата. Но каквито и да са насрещните вълни, вярата в невидимия Учител не трябва да се губи. Това ще бъде край. В действителност, освен случайните слухове, все още няма нищо. Моите думи за защита засягат само вас, а не другите и тези, които са ви близки. А до вас нищо няма да се докосне, ако Единението с Мен не бъде нарушено. Затова съветвам: “Пазете спокойствие”. Напрегнатостта на средата показва близостта на промените. Но всичко ще се превърне в полза и по-добро от най-доброто.

436. (17 август). Няма нищо, което да изисква никакви незабавни срочни решения или действия. Ако би имало, Учителя би Дал Указание. Еснафските слухове или разговори не могат да служат като основа за съждение за действителността. Трябва да провериш сам и по чужди думи да не решаваши и на чужди думи да не се основаваш, тъй като човешката слепота и погрешност на съжденията или способността да се изопачават фактите е чудовищна. В резултат виждаме призраците на неуравновесеното настроение, а не това, което е. Сред този хаос на мятаци се съзнания и чувства, които им съответстват, да се разчита може само на Учителя – изцяло, напълно, без съмнение и колебание. Учителят няма да се Забави нито за миг в момент на действителна нужда или опасност. Въображаемите страхове и опасности все още не са основание за това да се чака отговор или помощ. Смятам, че вихрите се създават от неуравновесените мятаци се обвивки, тъй като нагнетяването на пространството е огромно. Но все пак какво да правите вие? Нищо, освен това, което изисква от вас животът и условията. Указът ще дойде навреме и няма да се забави. Ако вие загубите опора, то кой тогава ще устои? В часовете на общо обръкване на Моите подлежи да пазят извънредно равновесие. Спокойствието е нужно не върху печката, а в живота. Следи за опазването на сребърната нишка. Това е по-важно от всичко останало. Ако тя се скъса, е изгубено всичко. Ако е цяла, не са страшни никакви загуби и никакви обстоятелства, даже най-тревожните и заплашителни. Тъй като Казах: ще ви Опазя върху гребена на вълната и ще ви Постава върху крепостта над пропастта като на непристъпна кула. Скоро вълната ще спадне и ще започне да се проявява наоколо. Каквото и да говорят хората, всичко изисква проверка, тъй като в слепота съдят и виждат. Да успокояваме няма защо, тъй като няма нищо, заради което бихте могли да се безпокоите. Ще видиш Силата на Владиката и върху големите, и върху малките явления. Нима продължителният подем е затова, за да трепериш от всяка сянка? Но капитанът на кораба е спокоен, даже по време на буря. Той не би могъл да управлява кораба, ако не управлява себе си. Възможно е съдът да се загуби и той самият да загине, стига само да се обърка в опасния момент. Но вашата опора е Учителят. Не можем да опазим от дребните ухапвания и огорчения и дребната човешка подлост, но действителната опасност ще Отклоним. Затова бъдете спокойни във вярата. Очаквахте промени и събития. Ето те идват. Посрещнете ги достойно. От планината направиението се вижда и вихрите на местните условия не застилат хоризонта. Виждаме приближаване на отсъденото. И вие имайте вяра. По-добре е да се устои при всички условия, отколкото да видиш отсъденото и да го дочакаш, без да си устоял. Състоянието на обръкваност на духа и загубата на увереност в Учителя не подхождат на ученика.

437. Може да се обърне внимание на това как от време на време вълните на външните въздействия яростно настъпват към съзнанието, стремейки се да го изпълнят със своите вибрации и да го погълнат. И много съзнания потъват. Безизходната мъка, отчаяние, ужас и много други явления, обхващайки съзнанието напълно, го потапят в безпросветното. Това е лъжата на Майя. Даже на ешафода знаещият няма да изпадне в отчаяние. Тъй като за него смъртта е освобождение и преход в Свят на по-голяма свобода и на него му е известно, че нищо не свършва, а животът, новият живот, напротив, започва в други условия. Така човек се издига над живота в духа като орел над Земята, когато за него не са страшни никакви вълни. Страшен е страхът, а не вълните на плътните въздействия. Страшно е невежеството. На всичко, идващо отвън може да се противопостави само едно - силата на духа, стремейки се духом да се израсте от всичко, опитващо се да угаси неговия огън. Не трябва да се позволява на каквото и да било да потуши огньовете. Това и ще означава смърт - смърт на духа. По-добре е да се отива на смърт със сърце, горящо с огньовете, отколкото да останеш да живееш като жив мъртвец, угасил своите огньовете. Древният завет "Не угасвайте духа" е дълбок. Не този е победен, когото са победили, а този чиито огньовете са се преклонили и угаснали под ударите отвън. Но този, чиито огън на сърцето победно и мощно гори пред лицето на всички срещани явления, колкото и тежки и силни да са те, е победител винаги. Така се утвърждава отсъдения победител в живота и от живота. С това са полезни изпитанията, помагащи да се осъзнае собствената сила и слабостта и същността на противните явления, неможещи да съкрушат духа, тъй като той е вечен и непреходен и няма сила в света, можеща да го унищожи. Искам тази сила да бъде разбрана по-скоро. Помнете, не света трябва победите, а себе си, утвърждавайки силата на огньовете, тъй като само победилият себе си може да стане победител на света. На всяко въздействие отвън трябва да се отговори със своя вълна, по-мощна, парализираща силата на външната вълна. Това и ще означава "да израснеш духом". А тъй като духът расте, то и силата на противните въздействия през цялото време се увеличава, докато челото на победителя не се украси с огъня на победата, който като строен меч сияе над главата на победилия дух. Да! Да! Да! Утвърждавам победата в тежките дни на предверието на настъпващата Светлина, тъй като Сам Гарантирах за нея.

438. (18 август). Ако краят е един, ако "еднаква е участва и на праведника, и на грешника", ако всичко се увенчава от смъртта, то не е ли по-добре да преминеш живота като герой? Не е ли по-добре, виждайки и знаейки за неизбежността на изпитанията, да се посрещат те весело и победно? Униинето от оскъдицата, безпокойството и страха са лишени от творческо начало и са безсмислени по същество. Ето, преминал е унилият живот и е завършил. Колко безпокойство, терзания, страхове от всичко, винаги и навсякъде. А би могло този същия зловещ живот да се преживее без всичките тези и всички останали позорни, унижаващи достойнството на духа и ненужни му качества. Искам да Науча да се преминава през живота с гордо вдигната глава, като победител на живота, като дух, съзнаващ своята неизтребима, неунищожима природа, като дух, за който няма нито край, нито смърт. На вас, безстрашните, храбрите, смелите, небоящи се от нищо, на вас, преодолелите себе си и разбралите, на вас се откриват писмената на тайното знание. Тъй като песента на живота, недостойна за глухите и слепите, ослепени от шума и бъркотията на материалния свят, става чуваема. Тя звучи над ежедневието, грижите и земните скърби. За да се чуе тя трябва да се отделиш от мъртвия живот и да

се застане над него. Тази отреченост от обичайната обвързаност с плътните условия, тоест своята свобода, може да се утвърждава върху всичко и във всичко. Ежедневието увелича съзнанието като блатна тиня, като тресавище. Трудно е да се измъкне попадналият в нея. Мислите устремени към земното като нишки привързват съзнанието към Земята. Но има други мисли, освобождаващи духа, устремяващи извън Земята. Не може да бъде свободен този, който е привързан към Земята. Прикованият Прометей е символ на духа, макар и намерил огъня, но неосвободил се от Земята. А да се освободиш трябва, и именно духом и в духа. При това не се изисква нито да се бяга от живота, нито затваряне, нито отказване, нито убиване на плътта - нищо не е нужно; изисква се едно - да се осъзнае нерушимата, непреходна, безсмъртна своя същност, която вече е преминала през множество форми и животи и ще преминава още, възхождайки към звездите. Вечното в духа трябва за победи временното и да застане над него. Вечното, което е в духа, трябва да победи. Пред изправилia се дух в цял размах застава тази борба за утвърждаване на своето първородство и властта над случайните и преходни явления на всеки от поредните животи на планетата. Центърът на съзнанието сякаш се пренася от вън и се съсредоточава вътре, тоест дава се превес на вътрешното над външното. Трябва най-после да се разбере и почувства, че всичко външно ще си отиде рано или късно, а вътрешното ще остане. Кое е по-важно? Външното има значение само дотолкова, доколкото то може да разшири, обогати и преумножи вътрешното богатство. Външното не е цел, а само средство към целта. То не е самостоятелно. Затова е невъзможно да се опреш на него. Тонът се задава от духа, тон, в който трябва да прозвучи животът. Музикалната пиеса се изпълнява в определен ключ. Нека вашият живот да зазвучи в определения ключ, задаван от духа. Животът се определя от този ключ. Всеки избира ключ според себе си. Но знаещият – според указа на Владиката. Нека този ключ да бъде преодоляването и победата, победното преодоляване. Тъй като Учителят Говори за победата и Гарантира за победата.

439. (19 август). Ще смятаме, че са наближили небивали времена, именно като преди взрив. Преди спад на напрежението винаги има време на особено нагнетяване. Пространството е нажежено и напрежението на токовете е огромно. Събитията се предизвикват от пространствените условия. Токовете въздействат върху психиката на хората. Оттук и напрежението. И трябва да се държите като при пожар или по време на ураган. Не можете да се успокоите и да изисквате успокоение. Командирът на кораба е спокоен при буря, но не проявява успокоение. Успокоението е загуба на бдителност и охранителното напрегнато-събрано състояние на съзнанието. Не може да има успокоение, когато се решават съдбите на народите. Усещането на необичайното нагнетяване е правилно. Правилно е и това, че и Ние Сме Заети като никога. Кормчията е в необичайно напрежение. Трябва всичко да се види: някой е отслабил бдителността, някъде са се скъсали проводниците. Планетната мрежа на Светлината е в опасност. Всичко трябва да се отчете и навсякъде да се помогне. Труден момент. Има много неустойчивост даже сред близките. Значението на мрежата на Светлината не трябва да се подценява. Духовните битки са по-трудни от земните, тъй като често се налага да се биеш сам. Войнът на духа не напуска своето място даже в най-опасния момент, даже когато наоколо е тъмнина, даже изцяло предоставен, както му се струва, на самия себе си. В тези моменти на привидна самота не е достатъчно само да се устои, трябва да се циментира пространството и да се насища обкръжаващата среда с вибрациите, изпращани от Учителя. За тази цел състоянието на духа трябва да бъде съответно.

Страхливецът или изпадналият в съмнение и униние, или забравилите за Учителя и напуснал своя пост не може да направи това. Изисква се пълна готовност на духа да се пребивава в несменно Служене. И трябва да се учите да не се смущавате от нищо. В час на най-голяма отговорност смущението не е подходящо. Какво ще се случи, ако на мощен буксир кормилото се завърта надясно, а на буксирните барджи - наляво. Въжето може да се скъса, тъй като направлението на водещия и на водените се разминават. В такива моменти е нужно особено единение, единение слято и хармонизирано, единение пълно и напрегнато-бдително, за да не се изпусне Водещия и да не се загуби направлението. Отново се връщаме към сребърната нишка, към нишката на сърцето, тъй като освен нея няма нищо. Значи ще мислим за единението в духа, за пълносърдечното единение и ще го утвърждаваме. Не безпокойство, не терзания, не хаотичност на действията, не съмнение или нервно състояние и неустойчивост, а именно твърдо, съсредоточено, устремено Единение с Учителя трябва да се прояви в дните на обрат на събитията. И не някак по друг начин, а с постоянно помнене, непрекъснато предстоене и с Ликът на Учителя, задържан през цялото време упорито в третото око. Нека отново, но с по-голяма сила, да се въоръжим с Единение. Когато върху океана се издигат вълните - предвестници на промените, се утвърдете в Единението и с него ще устоите.

440. Да разгледаме явлението пиянство. Както и при пушенето, то се предизвиква обикновено от някаква слабост на духа, не можещ да овладее себе си, и вече след това става привичка и се повтаря вече без особени причини и нарушаване на равновесието. Първият стадий може да се лекува, ако се стремиш да потиснеш или поточно, да вземеш под контрол емоциите, които го предизвикват. Вторият изисква друг подход. Работата не е в пиянството или пушенето, а в емоциите, в астралния вихър, тласкащ човека към този порок. Той се предизвиква именно от вътрешно неблагополучие или неравновесие. С него и трябва да се борят. Не трябва да се допуска това астрално състояние да овладява съзнанието, тъй като опасността е в това, че то расте и по-късно вече изцяло поробва волята. Волята, нейната огнена същност се разрушава безвъзвратно. Човек се съпровожда от живот в живот от своите недостатъци. Като ръжда в стомана тези недостатъци на волята се внедряват в съществото на духа, подлагайки го на възвратните удари на кармата. Няма нищо по-страшно от това превъплъщаващо се робство на своите пороци. В закоравелия пияница виждаме ужасното следствие на предишните слабости, които в своя начален стадий не са изглеждали опасни или непреборими. Страстта овладява волята и човек става неин безизходен роб. Но смъртта освобождава роба от робството и веригите, а пияницата тя захвърля в още по-страшно състояние, когато горящият пламък на пожара вече не може да бъде удовлетворен от вино. И мъките на Тантал стават съдба на астралното пребиваване на човека, поддал се на този порок. Затова и най-малкият стремеж към алкохола е съвършено недопустим. Вскичко започва от малкото: и доброто, и лошото. Но лошото трябва да се спира в самия зародиш. По-добре е да пребориш себе си в началото, преодолявайки своето желание, отколкото по-късно да се окажеш пред него съвършено безсилен. А да се пребориш е много лесно, стига само да решиш твърдо, необратимо и един път завинаги. Просто трябва импулсът на волята да се окаже по-силен от импулса на желанието, а огънят на решимостта - по-силен от огъня на възжелението. Битка на огньовете. В нея побеждава по-силният пламък. Разбира се, пияницата пресича своя път, тъй като не Вземаме за ученици пияници и Изгонваме

пияниците от учениците. Нервните нишки стават непригодни за предаване на изтънчените вибрации, тъй като нервното вещество под влияние на пиянството започва да се разлага приживе и започва да губи своята възприемчивост. И само низшите астрални токове започват да имат свободен достъп, явявайки се канали за низшите въздействия. Отваря се вход за обсебване и падението на духа става страшна действителност, отваряйки бездна пред него. Възможно е да се пропадне толкова дълбоко, че да се вдигнеш вече да не се намерят сили. И приятната чашка вино се превръща в страшен символ на падане в бездната. Ученикът трябва да вижда не само началото, но и края на всяко явление и процес, предмета в цялост, неговите две страни. Никакви самооправдания няма да помогнат. Пътят към бездната започва с отстъпление пред своите слабости. Малкото семе ще даде гигантско дърво на злото. Отстранете от процеса елемента време и следствието на явлението ще се изправи с цялата своя ужасяваща голота. Незнаещият може да намери оправдание и извинение за себе си, че не е знаел, но какво може да каже знаещият и виждащият? За този, който знае, няма оправдание. Но даже и оправданието няма да помогне, ако човек върви по пътя към бездната. И не началото е страшно, а краят, за който не мислят слепите. Трябва здраво да се помисли преди съзнателно да се тръгне по пътя на самоубийство на духа. Това самоубийство е още по-ужасно и непоправимо, отколкото самоубийството на тялото. Учителят Предупреди достатъчно.

441. (21 август). Днес, както и вчера, както и по-рано, както и преди хиляди и милиони дни Слънцето изгрява и залязва. Животът извършва своя цикъл. В този живот човек има своя част. Но тези части у хората са различни. Те са толкова различни и разнообразни, че не могат даже и да се сравняват. Но в това многообразие от човешки съдби има едно поразяващо единство: всеки заема върху стълбата на живота стъпало, съответстващо на височината на неговото развитие. Всеки учи от него урок и всеки преодолява себе си, сегашния, в името на себе си, който подлежи да бъде. Стъпалата са различни. Общочовешкото стъпало има свои закони, задължителни за човека, но незадължителни за животните. Но в пределите на общочовешките закони всяко стъпало предявява към човека свои изисквания или морални норми, които той е длъжен да съблюдава, ако иска да се издигне по-нагоре. Това, което е задължително за един, е още недостъпно за друг и не се разбира от него. Но основните закони за всички се дават от Йерарха, стоящ начело на един или друг Цикъл в неговото начало. Общата маса върви подчинявайки се на тези норми. Неподчиняващите се изостават и после се присъединяват към човечеството от низшия цикъл. Особено успяващите се придвижват напред и стават хора даже от следващия кръг. Разбира се, напредъкът, и особено бързият, е свързан с борба. Преодолява се вехтия човек, наследство от миналото, за да даде място на новия, идващ да го смени. И, разбира се, при всички условия и във всички времена човешкият живот е вървял и сега върви под знака на борбата. Всяка борба с външните условия в края на краищата не е нищо друго, освен борба със себе си за утвърждаване в себе си на нови качества, свойства и способности, можещи да отговорят на новото стъпало на съзнанието и новите условия на живот, които му съответстват. Човекът от времето на наколните жилища и съвременните огромни градове не е същия, но същността на живота, тоест борбата и преодоляването си остават неизменни. Така във всичко, изменящо своите форми, виждаме нещо постоянно. Ако вземем понятието мъжество, то може да се види, че макар формите на неговата проява да могат да бъдат съвсем различни, както и условията, но същността

все пак си остава неизменна. Това същото може да се каже и за всички останали качества. Постоянството на пороците и човешките качества е изуимтелно. Стпента на тяхната проява може да се усилва или намалява, но любовта и ненавистта отпреди хилядолетия са същите, както и сега. Затова утвърждаването на качества е дело, което се явява неизменна задача на човека, когато и където и да живее. Неутвърдени по-рано в един или друг живот, те някога все пак трябва да бъдат утвърдени. Строейки дом човек знае, че го строи временно, временно придобива дрехи и вещи - всичко е временно, всичко е за определен срок, но придобитите качества остават с човека завинаги и именно в тази сила, с която са утвърдени, но запазвайки способността да растат и да се усилят, ако за това е приложен нов труд. При това качества по своята природа са безпределни, тоест могат да се усилят безгранично. По такъв начин в най-главното човек не е ограничен от нищо. Едни водят вътрешното строителство на човека под въздействие на кармата – такива са болшинството, други строят съзнателно. Всички сложности на живота и всички негови съвременни форми, при всичките последни изобретения и открития на индустриалния век, имат за цел не това, което се строи от човека, а именно създаване на вътрешния човек и замяна на вехтия с нов. Ако тази цел не се достига и процесът, заради който на човека е даден живот, не се осъществи, неговото съществуване е безцелно и не оправдава себе си, и всичкия негов труд е напразен. Така под всичко, извършвано от човека на планетата, се поставя здравия фундамент на целесъобразността и животът на човека става целеустремен и осмислен. Общото Благо не е цел, а само условие, при което главната цел - усъвършенстване на човечеството - е достижима най-бързо. По този начин растежът на духа и неговото усъвършенстване стоят в основата на еволюцията и представляват скрития двигател на живота. Това трябва да се разбере, защото иначе, загубвайки вярното направление, може да се загуби пътя. Обществото не може да се развива и усъвършенства, ако отделните индивиди, не знаейки целта, не вършат това. Основа на живота представлява еволюцията на битието във всичките му форми.

442. Приятелю Мой, това е вярно: всяко явление може да се разглежда в зависимост от нагласата на съзнанието. Например трудните условия на живота могат да се смятат за изпитание, за заплащане по кармични сметки, задача, дадена от Учителя, изживяване на ненужните слабости, поредния урок на живота, удар на съдбата, отблъскване на тези, които са забравили и оставили Учителя, човешка подлост, отзвук от завършилия Армагедон и так нататък, и така нататък без край. И кой може да каже кое от тях е правилно? Затова е по-добре да се смята за правилна самата постановка или състояние на съзнанието, определяща характера на явлениято. Каквото и да бъде явлениято, ако за него съди преданото на Владиката сърце, необратимо вярващо на Неговите думи, то такава постановка на съзнанието ще бъде правилна. Това съвсем не означава непогрешимост на съждението, но само показва, че в лъчите на предаността и увереността в Учителя отношението към ставащото няма да бъде невярно. Подвигът или подвижническия живот в еснафското сърце предизвиква само роптаене и оплакване, а не огньове и горене на сърцето. Роптаенето срещу живота е недопустимо не защото няма причини за това, а затова че то показва неправилна постановка на съзнанието. Може да се проклинат или да се благославят едни и същи трудни обстоятелства в зависимост от гледната точка. В Лъчите на Владиката, сияещи в сърцето на ученика, в кръга на съзнанието всичко е осветено така, че се установява истинското съотношение между нещата, които го занимават. Дребната вещ няма да

изглежда като планина и незначителният предмет няма да закрие Слънцето: перспективата е спазена. Затова в студ и глад, в довольство и топлина, без покрив над главата и в дома си, в затишие и в буря, навсякъде и винаги той чувства непоколебимата опора, върху която стои. И всички тези течащи покрай съзнанието явления се разглеждат правилно в техния истински смисъл и предназначение. Учението на Живота се стреми да даде на човека тази определена и твърда платформа за нагласа на съзнанието. С нея може спокойно да се върви през живота. Може даже и да сгреша, но това няма да бъде грешка поради невежество. Правилната постановка на съзнанието ще помогне да се намери грешката и да се изправи. Но когато са отхвърлени Учението и Учителя и тъмнината обвързва човека, грешките и заблужденията започват да се трупат като планина, докато духът не се сломи под тяхната тежест. Затова най-страшното не е животът, колкото и страшен да е, а отдалечаването от Учителя и Учението.

443. (22 август). Ако необходимото отношение към Учителя е запазено през целия живот, то, каквито и да са неговите условия, когато той завърши не миналите условия, а връзката с Учителя и близостта до Него ще има решаващо значение. А случайностите или неслучайностите на отминалите преходни условия ще останат назад, освобождавайки съзнанието от себе си. Затова най-главното не са плътните обстоятелства, а запазването на сребърната нишка. Нея и трябва да пазим като най-скъпоценното, което притежаваме. Тя може не само да се пази, но и да се укрепва и усилва нейната здравина. Няма такива условия, които биха могли да я прекъснат, ако това не допусне сам човек. И на кръста на живота, и в огнената пещ на изпитанията, и в земния мрак тя може да сияе ослепително. Освен нишката на сърцето няма нищо. Затова нека да обновим и да укрепим спасителната връзка не забравяйки, че всяка мисъл за Владиката и чувство, изпращано на Него, я укрепват със съответната сила. Тя лесно може да се усилва, трябва само да се помни за най-главното, за най-нужното, без което няма живот. Учителят Допуска много изпитания за изясняване на нейната здравина. Прощава се всичко, ако тя издържа на всички напрежения и става по-здрава. Правилно е казано, че победителя не го съдят. Но участието на победения е тежка. Тежестта на грешките се увеличава стократно и няма къде да се търси спасение. Но на преодоляващия и побеждаващия ще Кажа: “Върви смело, презирайки грешките, тъй като даже и тях ще Обърна в полза, ако връзката не се разколебае”. Така напредъкът и издигането се извършват във връзка с Владиката. Трябва да се разбере, че всичко външно няма значение, ако законът за Йерархията е в порядък. Затова уроците на живота учат на това най-главното да бъде двигател в живота. Наоколо всичко може да се колебае и да бъде неустойчиво, но не и увереността в Учителя. Нека да става каквото ще, но моят Владика е с мен винаги и няма да Измени, и няма да Напусне, и няма да Изостави, и няма да Замлъкне, и Неговата Ръка е над мен. Така мисли преданият ученик и преумножава своите сили. Да се израства духом трябва не само от хората, но и от всичко обкръжаващо. Или животът ще смачка човека, или човекът ще го победи. За победителя са мечта на духа и щита на победата, и венеца на безсмъртието, а за победения - нищо. Затова трябва да се победи, каквото и да става. Поражението е немислимо. Срещу какво външно може да се замени бъдещето и сияйното съкровище вътре, и Близостта на Владиката? Нима срещу това, което днес го има, а утре ще си отиде от живота, както си отива отминалата есен или даже пролетта? Всичко отминава. Само Владиката е неизменно с тези, които завинаги са предали себе си на Неговата

Воля. Не в спокойния и безгрижен живот, а именно в трудностите се изпитва здравината на сребърната нишка. Опасенията, страхът, безпокойствата, неувереността в бъдещето - всички те са от едно гнездо и всичките показват, че увереността в Учителя е отслабнала. Защо да се придава такова голямо значение на външното, когато то се обуславя и решава от вътрешното? Когато Спасителят е Висял на кръста не външното, а вътрешното е решавало съдбата на света, тъй като разбойникът също е висял, но неговата смърт не се е отразила по никакъв начин на бъдещето на човечеството. Но Спасителят е Победил света, утвърждавайки вътре в себе си победата над света. Победил е Галилеянинът. Затова Владиката Показва как да се достигне победата. Заедно вървим и ще победим заедно. И защо на външното все пак се придава такова значение, когато то се определя от вътрешното състояние на духа? Да се порадваме на това, че животът дава непрестанно възможности да се укрепва духа, да се порадваме на трудностите в живота, да се порадваме на Близостта на Владиката и възможностите за неотклонен възход по пътя. Вълна от хаотични външни събития и... сияйна победа, и нов блестящ кристал на растящото Съкровище на Камъка. Нарекох те победител и вървим към победа над всички сложности на външните условия. Докато си с Мен, докато сме заедно, докато е нерушима връзката и е здрава сребърната нишка нищо не може да прегради пътя. Но се пазете от отстъпление в тъмнината, но се пазете от прекъсване на сребърната нишка, но се пазете да забравяте да призовавате Учителя. Ние сме силни само заедно, сам ти си нищо. Никой не е властен над теб. Никой няма да те докосне, Моят щит е прострян над духа, вървящ в пълна готовност. Утвърждавам победата.

444. Тактиката на Учителя се състои в това при грешка на подопечния да се покрие тя с купола на разбирането - все едно, че се издига нова надстройка над зданието, завършваща го правилно. И когато извършената грешка получи своята оценка и заеме необходимото място в съзнанието, тя се лишава от жилото си и вече не пречи да се продължава възхода. Затова Учителят Говори за непрекъснат възход, който при това става възможен. Иначе човекът, прикован към своите заблуди като каторжник към количка, губи свободата на движение. А Аз Говоря за свобода от грешките. Тази свобода не означава, че грешките са невъзможни - по човешки те са възможни винаги, а само създава такова състояние на съзнанието, когато пътят продължава даже без оглед на това, че са допуснати грешки. Грешките са нищо, когато огънят на духа укрепва. Трябва да притежаваш голяма сила на духа, за да напредваш без да се спираш. Без помощта на Учителя това е невъзможно: грешките като камъни на краката ще завлекат на дъното. Свободата от властта на грешките над съзнанието е качество на възходящия дух, прекрачил линията на обичайността. Вече Говорих за властта на духа над своите действия, за това как се извършват те: или на свобода, или в робство. Сега Говоря за свободата на духа от властта на погрешните действия върху съзнанието. Много ще има прегърбени под тежестта на извършените грешки. Къде бродят те, в затъмнение и невиждайки пътя? Учителят Дава крила на духа да се издигне над всичко, вършено от него и да види пътя, преминаващ в плътния свят, от върховете на духа, когато незначителността на земните дела в аспекта на вечното разбиране на живота става видима явно. На Земята в затворения кръг на очевидността това не може да се види. Значи са нужни крила. Но нямащият крила няма да се издигне от Земята, и как да полети духът, незнаещ за свободата и за крилата? Затова Учителят Дава крила и Освобождава духа от властта на грешките. Кармичният дълг си остава, остава и

заплащането на сметките, но крилата на свободата на духа, отваряйки просторите за полет, не позволяват пътят да бъде прекъснат. Значи пътищата на духа не са забранени от земните ограничения. Изразявайки се с езика на миналото може да се каже, че свободата от греха не означава непогрешимост, а показва свободата на изправилия се дух, чиито възход нищо не може да задържи. И тогава стават разбираеми думите: “Този, който споделя с Нас часа на борбата, той знае, че е винаги победител”. Така Ние Разделяме човечеството на роби и на свободни. Свободата и робството са в духа. Свободата е една – свобода от веригите на материалния свят. Тази свобода не е проста. Трябва да се обича Земята, живота и хората, да се разбира ценността на плътната еволюция и в същото време да имаш свободни крила. Соломон, Сергей, Акбар Велики и други са Били свободни духом, свободни в духа и Земята не е имала власт над тях. Учителят Указва как да се върви по върховете. По низините няма да се достигне. Трябва само да се помни, че колкото и да се сгъстват облаците, Слънцето винаги е над тях, даже нощем... в пространството. Трябва само да се помни, че крилата са дадени, за да се издигнеш духом над привидната безизходност на набъбналите плътни условия. На безкрайния звезден път на живота кръгът на призрачната земна безизходност изглежда дребен и жалък. Владиката е Слънцето на Живота. Духом е възможно винаги да се обърнеш към Него, тъй като То винаги е над Земята и да получиш докосване на Неговите светлоносни Лъчи. Не, не са забранени пътищата на духа! Трябва само да се знае. Учителят Дава знание да се утвърди собствената свобода. “Дошлия при Мен няма да Изгоня навън” – така е Казано отдавна. Трябва само да се обърне своя поглед към непомръкващото Слънце на Живота.

445. (23 август). Приятелю Мой, Учителят е Загрижен за това да разчисти сложността на плътните преплитания. Защо толкова много се говори за Охраняващата Ръка? Животът е сложен и неочакваности заплашват отвсякъде. Нашата цел е не само да достигнете, но и да се достигнете цели и невредими. В огнището на живота бушува огън. Той изгаря мнозина. Огънят е опасен, но отроците в пламенната пещ са останали невредими, тъй като не са се уплашили от пламъка. Огнената стихия е опасна за тези, които не са унищожили в себе си страха. Да имаш огъня за приятел е голямо достижение. Защо през повечето време се говори за безстрашие? Не трябва да се боиш никога, не трябва да се боиш от нищо. Магнитът на страха е много силен. Но още по-силен е магнитът на безстрашието. И единият, и другият силно привличат обстоятелства според своя род. Съответствието е пълно. Именно това, от което човек се страхува, го настига ако се страхува достатъчно силно. Не трябва да се страхувате. В страха няма нищо положително. Трябва да се гледа радостно и бодро на бъдещето. И ако животът донесе малко радост, то все пак благите резултати от подобно състояние на духа няма да се забавят. Със страх, безнадеждност и униние могат да се погасят всякакви огънове. Свойствата на творящия и пояждащия огън зависят от състоянието на съзнанието. Характерът на пламъка се обуславя от съзнанието. Ключът или лостът за управление от системата от огънове е в ръцете на човека. Огнената мощ може да бъде насочена както към разрушаване, така и към съзидаване. Стихиите служат на човека само когато са обуздани. Човекът, като съчетание от елементи на различни стихии с преобладаване на една от тях, се явява поле за проява на техните енергии, поле контролируемо от волята или пък неконтролно. Овлабяването на себе си дава власт над елементите и ги поставя в подчинено положение. Овлабяването на своите чувства е овладяване на своите огънове, тъй като всички прояви на човека са свързани с огъня.

Няма предел на степените на овладяване на огньовете. Едно овладяване води след себе си други. Даже малките опити са полезни. Всяко съдържане на себе си вече е добро с това, че приучва към контрол и отваря нови възможности в това направление. Съдържаността показва умението да се владеят своите огньове, разпуснатостта – обратно. Да владееш може всички свои чувства без изключение, отначало чувствата, после усещанията. Първо се побеждава емоционалното въздействие на студа върху психиката, а после и самия студ. Същото е и с другите чувства и усещания. Съзнанието на човека остава лаборатория на всички усещания и стопанинът в нея е той. Трябва да се преминава от обичайното, тоест безконтролното течение на живота в своя микрокосмос, към контролираното. Да се контролира може всичко и можеш да се опитваш да установиш над всички процеси господство на волята. Казват, че някои Махатми столетия Прекарват в едно тяло, без да стареят. Но помислил ли е някой за това каква степен на волята е нужна, за да се контролират жизнените процеси в тялото и да се управляват елементите, влизащи в неговия състав? Но да се учиш все пак някога ще трябва да започнеш и трябва започнеш от малкото. Учителят ще Помогне и тук, Указвайки пътя на подход.

446. Сине Мой, днес ще отбележим необичайността на деня и магнетизма на условията на момента. Живеем сред невидими, но мощни влияния. Животът на човека се направлява от тях. Те му предават радост или скръб от пространството. Пространствената нота звучи със своя тон, настройвайки организма в своята тоналност. Трябва да се вслушвате в пространствените призови: те носят на света своите вести. И цялото човечество вече започва да звучи в нотата на войната или мира. Пространствените лъчи свирят върху човешките души, предизвиквайки в тях ответни реакции. В тях често звучи Повелята на Космоса и Призивите на Еволюцията. Колектив от Водачи-Йерарси Възприема основната мисъл и Предава Висшата Повеля на хората. Твори се Велико Дело, съзвучно с изискванията на епохата и изразяващо същността на настъпващото стъпало на еволюцията на света. Чувствителните духове усещат характера на пространственото напрежение и го отразяват в своите мисли и чувства. Духът започва да звучи в унисон с космичните лъчи. Това и ще бъде космическото сътрудничество. Не хаосът на призрачните настроения, а арфата на духа, съзвучаща на пространството, проявява своята чувствителност. Затова трябва да се вслушвате внимателно във вестите на космическия телеграф. Първи ще видят зората на настъпващото бъдеще и ще чуят първи тези, чиито уши са отворени и окото не е помрачено с отричане. Слушайте, слушайте, слушайте! Слушайте гласа на огнената действителност, стремително приближаваща се към Земята. Някой ще чуе измежду първите и някой ще стане вестител на бъдещето. Да! Да! Провъзвестителите на бъдещето са притежавали този дар на предвиждане и предчуване. Те са предавали на хората беззвучните вести на пространството, призовавайки човечеството да се вслуша в призивите на бъдещето. И те са движели еволюцията, тъй като са знаели същността на идващото стъпало. Те са насищали със своето разбиране и прозрение за бъдещето аурата на Земята, циментирайки пространството и придвижването на човечеството на новото стъпало е ставало възможно. Чувствителните духове, изучаващи тези невидими вълни на пространството, са Наши - на Водещите планетата – сътрудници, тъй като те помагат да се въвлекат масите в мощната спирала на новия строеж на живота. Великото Дело или Великото Служене става съдба на такива чувствителни съзнания. Благодарение на чувствителността на духовната и психофизическа организация се

получава пълно сътрудничество. Но не е лесно да се съчетае духовното с телесното и затова тежестта на нагнетяването е огромна. Плътното не се съчетава с огъня. Да се прояви висша съгласуваност може само при най-голямо напрежение на всички сили на духа. Затова е огромна тяхната, на вървящите преди своето време, заслуга. Обикновено животът на тези пионери, пробиващи пътя на всички, се съпътства с чудовищно неразбиране на обкръжаващите. Но те все пак вървят, тъй като са близки на Водещия планетата. Така разбирането на Призивите на пространството довежда до сближаване със Семейството на Водещите и с Тези, Които Стоят начело.

447. (24 август). Вярата е утвърждаване на чувствознанието за действителността пред лицето на очевидността. Вярваме, че това е така, усещаме със сърцето независимо от това, че всичко обкръжаващо казва “не”, вярваме в нещо, вярваме на нещо или на някого. Учителят е невидим, но сърцето Го признава. Мозъкът вижда не по-далеч от окото, но за знаещия действителността няма разстояние. Бъдещето го няма и в настоящето е мрак, но сърцето, горящо с вяра, ярко го утвърждава. И този, който не вярва в сияйното бъдеще на човечеството, е непригоден за еволюцията. Вярата е двигател на живота, тъй като трябва да се повярва във възможността на нещо преди да започнеш да го осъществяваш. Не вярвата ли е ръководила хората в техните открития и изобретения и не тя ли ги е водила към победа във всичко? Вярата е енергия на сърцето, горящо с огън и проявяваща се в действие. Вярата, доверието, предаността, увереността са явления от един и същ порядък, близки по същност едно на друго. По-рано незначително защо са отнасяли вярата към областта на религията, докато в същото време това явление обхваща всички области на човешкия живот. Без вяра няма да преминеш не само през пропаст, но и през улицата. Човекът, невярващ в това, което прави, е негоден работник. Хипнотизираният не може да се мръдне от мястото си, тъй като е повярвал в това, тъй като не вярва, че той може да действа с крака. Човешкото тяло не потъва във водата. Знаещият това, уверен в това, свободно лежи във водата, а съмняващият се потъва. Съмнението е отсъствие на вяра. И ако вярата е двигател, то съмнението ще бъде спирачка. Пълната вяра в Учителя дава незабавно крила на духа. А съмнението обръзва крилата. Хората са вярвали, че ще могат да летят и тази вяра е станала действителност. Някой ще каже, че това е станало в зависимост от изобретяването на мотора, но планерите летят без мотор и на стотици километри, и техните възможности още далеч не са използвани. Работата обаче не е в това, а в тази сила, която позволява на човека да осъществява това, което изглежда невъзможно за обикновеното съзнание. Няма предел за възможностите на човешкия дух. Затова е заповядано дерзание и е дадена власт на човека над всяка плът, тоест над света на материята. Значи всичко е възможно ако вярата, като двигател довеждащ към успеха, е достатъчно силна. Обърнете внимание на това как в процеса на развитие на човечеството невъзможното става възможно и процесът на еволюция може да се нарече просто осъществяване на невъзможното. Например затоплянето на севера с помощта на ядрена енергия, което е невъзможно сега, след време ще стане възможно, тъй като топло течение може да се създаде изкуствено. Науката въвежда сега човека в областта на чудесата и отнема от религията изключителното право на чудеса. Знанието е направило чудото разбираемо, пояснявайки, че няма и не може да има нищо на света, което да се извършва извън известните или още неизвестни природни Закони. Много чудеса има в света, но най-голямото чудо, още малко разбрано и изследвано, представлява самия човек с неговия най-чуден апарат-лаборатория, наричан тяло.

Радиостанцията на мозъка с неговите ултракъси вълни на мислената енергия, непознаваща прегради и разстояния, както и фотоапаратът на човешкото око и съзнанието, притежаващ не само фоторепродуктивна способност за моментални снимки, но и свойството да твори самостоятелно, без видими външни въздействия - това не е ли чудо? Но и това далеч не е всичко. Способността до се говори - колко милиони години са били нужни на еволюцията, за да заговорят немите раси, или способността за движение и управляване на своето тяло. Всичко това са плодове на продължителна еволюция и нейни дарове. Но къде е нейният край, къде и с какво завършва еволюцията на битието и може ли въобще тя някога да завърши? И кой знае какво ще донесе тя на човека в бъдеще? Какви нови способности ще се развият, какви центрове ще се отворят и къде е пределът за разкриване на всички възможности, които са заложени в човека? Древната формула “Познай себе си” не е разбрана и не е изчерпана. Мъдростта на Учителите на Светлината набелязва пътищата за еволюция на човека и посочва най-сложните дарове на еволюцията. Както и преди човешкото невежество се изпрвя срещу Истината, отричайки сияйните възможности на духа и тялото. Но еволюцията не може да бъде спряна даже с полицейски мерки и особено сега, когато е започнала Огнената Епоха. Мисълта и нейното царство, и нейният господар - човекът ще отворят Нови Светове и Сфери за познаване. Хората ще започнат да изучават най-тънката, сложна структура на човешкия микрокосмос, неотричайки нищо, но събирайки в едно плодовете на огромния и продължителен опит от всички времена и всички народи. Отричането ще се смята за най-голям позор за човека и спирачка за прогреса и еволюцията, а отрицателите ще седнат на скамейката на позора наред с престъпниците, тъй като отричането пресича придвижването и спира растежа на обществото. Не отричане, а строг научен подход и изучаване на всички неразбрани сега от науката явления ще бъдат положени в основата на нейното преуспяване. Изтокът ще отвори съкровищницата на своето знание, толкова дълго и щателно скривана и охранявана от разлагащото отричащо влияние на Запада. Народите ще се обединят в сферата на познанието за света и човека, и всеки ще донесе своето. Възможни са опити за колективни и масови наблюдения, и това, което по-рано се е отричало, ще победи света със своята неотречима убедителност. И вече никой няма да може безнаказано да се бори срещу действителността, незаслужил названието невежа. Човечеството е изправено пред огромни промени. Слънцето на знанието ще заблести над него. Бъдещето на човечеството е сияйно.

448. Ще подхождаме практически към осъзнаване на възможностите. Всяка способност се утвърждава в живота чрез приложение на раждащите се качества. Мускулът се развива в действие - така също и всяка нова способност. Полето за приложение е обширно и не е ограничено от времето. Даже всяко vyplъщение може да се разглежда като поле за утвърждаване на някое или някои качества. Талантите, дадени или давани, ще се умножат. Еснафът върви през живота без кормило и платна, но къде ще го отнесе произволът на стихииите. Но пътят на този, който знае накъде върви и за какво, е твърд и неотклонен. Може да се порадваме на това, че нищо не е в състояние да отнеме от човека възможността да умножава и задълбочава своите способности и качества при всякакви условия. Животът на човека е процес на разкриване на неизчерпаемия потенциал на духа чрез прилагане на разкриващите се способности на практика. Едни работят за заплата, други - за да принесат полза, трети - в името на идеята. Има много различни причини и стимули, но целта на живота е една: да

се упражнява духът, докато не стигне в своето развитие стъпалото на духа-строител или творец, тъй като творчеството е съдба на човека. Най-добре е, разбира се, да се поеме в свои ръце собствената съдба и своето развитие. Съдбата няма да прищипва този, който сам върви по-бързо от нея. Да се подкарват трябва бродещите. Трябва само да се разбере, че целият живот във всичките му прояви е непрекъснато ученичество на духа: навсякъде и винаги, и нощем, и денем. Този, който сам може да управлява себе си и който сам избира пътя за утвърждаване на желаните качества и способности, не се нуждае от управление. Животът няма да се поскъпи да му даде неограничени възможности за това. Така ще разглеждаме понятието ученичество по-широко. Ученикът на Учителя е ученик на живота. Тънкият Свят не е в състояние да даде тези възможности, които дава земният живот. Затова може плодотворно да се използва земното време за изработване в себе си на нужните качества на духа. Трябва да се възпита в себе си постоянен стремеж да се учиш, използвайки за това даденото възплъщение изцяло. Голямото утешение е в това, че придобитият опит остава в Чашата завинаги и трябва само съзнателно да се утвърди той там. Най-притесните условия като правило се оказват и най-плодоносни. Ако целта на живота са удоволствията, покойт и изобилието, животът е лишен от смисъл, тъй като всичко това не дава нищо. Но когато е осъзната истинската цел и нейната необходимост, човек започва по-пълно да цени това огромно богатство, което се придобива чрез тежките уроци, давани от живота. Като безстрашен воин се втурва той на бой с живота, за да изтръгне от него в най-кратък срок това, за което другите изразходват много животи. Той започва да посреща трудностите и изпитанията на живота с радост на духа, тъй като знае, че те ще му донесат това, което по друг път не може да бъде придобито. За опита, знанията и новите способности той е готов да плати всяка цена, стига само да умножи своите таланти. Той иска и чака изпитания, наблюдавайки зорко кои качества на духа укрепват или раждат те в него. Гледната точка към живота се променя съвършено и наистина човек се научава да се радва на препятствията. Какво мога да укрепна в себе си при това изпитание, - се пита той и без да трепне посреща поредната вълна от плътни условия. Така постепенно и упорито в него се изковава огнената сила на духа, можеща да се изправи срещу всякакви условия на живота. Това е вече пътят на Архата. Вътре се разгаря мощен пламък, вече непоколебим и несломим от външните вихри. Той води с опитна ръка кораба на своя дух по страшното море на въстаналите стихии. Той знае, че стихииите не са в сила да го преборят и вярва в своята сила, в неумиращата, неизтребима, неунищожима същност на своя дух. И в това е неговата победа. И Ние го Наричаме победител.

449. Сине Мой, ако искаш да излезеш победител от всяко изпитание на живота, колкото и трудно и непреодолимо да е то, посрещай го с отворени гърди заедно с Мен, като безстрашния воин - врага.

450. (25 август). Как може да се съгласим с крайността на един живот, ако всичко в обкръжаващия ни свят няма край. Всичко което съществува е продължение на това, което е било устремено към Безпределността. Нищо в природата не изчезва и не се ражда отново, а само продължава, променяйки формата на своето изразяване. Енергията и материята, влизащи в състава на завършилите своето съществуване вещи, принадлежат към различни планове и затова продължаването на явлението далеч навинаги е достъпно за наблюдение от човека. Червеят е смачкан с крак и е престанал да съществува. Но ако тънкото зрение беше отворено би могло да се види тънката

форма на червея, продължаваща да пълзи върху по-високата плоскост. Същата такава тънка форма остава след себе си и смляното и унищожено зърно или камък, или каквото и да било, имащо форма на Земята. В Безпределността се отнасят и продължават да съществуват в нея и камъните, и хората. Разбира се, участва на камъка и човека е различна. Но всичко отхвърлило плътната обвивка продължава съществуването. Образците от миналото, показвани от Учителите, служат като доказателство за това. Тези картини на заминалия си от Земята живот се предизвикват от хранилищата на природата с всички подробности, които са ги съпътствали на Земята. Преминаването на един вид явление в друг съвсем не означава неговата смърт. Смърт няма. Има човешко недомислие, виждащо само едната страна на явлениято и отричащо другата, невидима за окото. Кулминация на безсмъртието виждаме в човека, когато вече непрекъсващото се съзнание утвърждава явно нишката на живота, преминаваща през всички форми, в които тя се въплъщава. Достигането на това състояние представлява и венец на победителя, утвърдил своята победа над смъртта. Едни вярват в безсмъртието на духа, други го знаят. Това знание представлява степената на Архата. Има многочислени свидетелства за проникване на обикновеното съзнание в миналите животи, когато неговата нишка се възстановява в паметта на човека. Пънът не може да мисли, но човекът може. В способностите на човека, намиращи се на негово разположение, е отпечатана историята на неговото съществуване с многомилионна продължителност от години във времето. Съзнанието на човека е ярко свидетелство за всички преминати животи, тъй като в него са съсредоточени резултатите от изминалите векове. Трябва само да се помисли, добре да се помисли колко време е потрябвало на художника, за да утвърди своята способност и да се ползва от нея. За да заговори човекът са отишли милиони години продължителна еволюция. Но говорят всички, а художници са малцина. Значи към обичайното течение на еволюцията са потрябвали още добавъчни усилия. По този начин в настоящето на човека някак е кристализирана квинтесенцията на неговите достижения. Човекът е резултат на миналото и семе за нови бъдещи находки, произтичащи от настоящето. Зърното на непреходния дух в него е стълбът, около който се събират наслоенията от опитите на животите - не един, а много. Взет дори само в аспекта на миналото, човекът е нещо толкова по-голямо, че умът не е в състояние нито да го обхване, нито да го вмести. И само свитъците на Акаша помагат да се постигне прозрение в това безкрайно минало на човека и в звездната история на неговия живот. Непрекъснатостта на живота е основа за неговото разбиране. Осъзнаването на дълбините на човешката същност помага за разбиране еволюцията на духа и неговата неизменна същност, затворена във вечно изменящите се форми и растящи наслоения, отлагани през всеки преминат живот във всяка нова обвивка. Човешкият микрокосмос е сложен и дълбок: няма нито начало, нито край, затворен във великия кръг, приел формата на спирала във времето. Затова може да се говори за начало и край на спиралата, а не на самия кръг на живота, тъй като той представлява символ на Безкрайността. Затова правилният подход към постигане на човека ще бъде осъзнаване на неговата безпределна и вечна същност, изразявана в пределни, крайни и временни форми. Над първото сияе пламтящият символ на безсмъртието, над вторите стои знакът на смъртта и унищожението. И вече от волята на самия човек зависи към какво и върху какво да насочи своя поглед и на какво да отдаде силите на своя дух.

451. Сине Мой, истинският облик на човека е скрит под външната форма, като ядката на ореха под черупката. Скрита е мисълта, скрити са чувствата и те трудно могат да се прочетат, ако не се появят на повърхността. Има хора, външната повърхност на които непрестанно се набраздява от тези чувства и те са видими отстрани. Такива хора е много лесно да се четат. Но вътрешния човек за обикновеното око е недостъпен, ако той не иска да прояви себе си. На ученика е нужно пълно овладяване на своите чувства не само с цел за самоконтрол, но и затова, че разкривайки се за страничното съзнание той му дава знание за себе си. Това знание във вид на определена форма или образ съществува в чуждото съзнание и налага един вид рамки или ограничения върху този човек, който е успял така или иначе да се разкрие. И тъй като хората обикновено не винаги показват себе си от положителната страна или се определят вярно, то ограничаващото влияние на чуждата представа може да действа потискащо. Затова колкото по-малко показва себе си ученикът, толкова по-добре и по-свободно ще е за него. Никой от обикновените хора няма да може да прочете своя ближен, ако той не поиска това. Всяко разкриване на себе си е несполучливо. Мълчанието все пак си остава злато. Колкото по-малко нишки от знание за дадена душа я свързват със страничните хора, толкова това е по-добре за нея. Обкръжаващите обикновено имат огромно влияние върху характера на човека и колкото повече те го познават, толкова по-силно е това влияние. По нишките на знанията се предават вълни от невидими въздействия. Йогът наблюдава, но не търпи наблюдение. Малцина се замислят защо това е така. Човешкото внимание, и особено любопитството, е болезнено за чувствителната аура. Практикуването на отшелничество и уединение е предизвикано преди всичко именно от това обстоятелство. И ако то е невъзможно поради едни или други условия, тогава остава самозащитата с други способности. Така че колкото повече ви познават или знаят за вас хората, толкова по-силно е тяхното въздействие по линиите на установените връзки. Значи това знание трябва по възможност да се сведе до нула. Това е възможно, ако не се показват на повърхността собствените чувства и емоции. И това дава особено дълбоки резултати, ако те не се проявяват вътре, тоест ако вътрешното равновесие при контакта с хората не се нарушава от тях. Хората се стремят винаги да предизвикат в другия човек едни или други чувства, тоест да нарушат неговото равновесие. Такова нарушаване не трябва да се допуска. Всяко нарушаване на равновесието отдава допусналия го във властта на нарушителя. Затова е заповядано спокойствие, равновесие и сдържаност. Равновесието на духа е толкова необичайно явление, че хората не могат да се примирят с неговото наличие в своя ближен. И ще се стремят да го нарушават с всички способности. Запазилите равновесие винаги ще бъде по-силен от обикновения човек. Даже самото усещане на тази сила в другия предизвиква в човека чувство на неловкост, недоумение и даже страх. Този, който е запазил равновесие, по силата на закона застава над тези, в които го няма. Оттук умението да владееш себе си и да се защитава вътрешно от чуждите попълзновения има голямо значение за опазването в цялост на защитните свойства на заградителната мрежа. И ако хората обикновено се стремят да излязат себе си и даже понякога да се обърнат наопаки, то ученикът винаги постъпва обратно. За него е напълно достатъчно това, което Знае за него Учителят. Връзката е с Него и за Него е отворено сърцето. Минувачите не се допускат изобщо до сърцето. И даже близките се допускат без право да нарушават равновесието, тоест и на тях не се дава власт да влияят. Индивидуалността на възхода трябва да може да се опазва.

452. (26 август). Прекъсващите се вълни на токовете внасят голяма неустойчивост в състоянието на съзнанието. Както зимата се бори с пролетта, нежелайки да отстъпи своето, така и Новата Епоха среща противодействието на отминаващите енергии, като смяната и приливите и на едните, и на другите се редуват. Новите носят радост и надежда, старите обременяват съзнанието. Колкото и да се съпротивлява зимата, пролетта винаги побеждава, като същото това става и при смяната на Циклите. Но преходното време е тежко. Най-добре от всичко е да се насочва мисълта към бъдещето като се знае, че неговата победа е обезпечена. Може даже да се живее в бъдещето и с бъдещето, пренасяйки съзнанието в неговите сфери. Отреденото трябва да се осъществи. Нищо няма да спре космическия ход на планетния кораб, който се носи към бъдещето по спиралата на времето. Устремяването в бъдещето ще бъде сливане с космическите пътища, над които човешката воля, противодействаща на течението на еволюцията, вече не е властна. Покрай настоящето трябва да се премине, без да се отравяш от неговото зловредно дихание и озонът на бъдещето се явява най-добрата противоотрова. Владиците винаги са Устремявали съзнанията на народите към далечното бъдеще, за да им дадат сила за постъпателно движение. По същия начин и Учението на Живота призовава към бъдещето, в което за човека е съсредоточено всичко. Може ли да се живее с миналото и може ли да се задоволяваш с настоящето? Даже в дребните неща, даже в обичайния живот съзнанието, подчинявайки се на великия закон, винаги мисли за бъдещето, даже това да е утрешния ден. По този начин спасението от гнета и несъвършенствата на настоящето е в бъдещето. Магнитът на бъдещето е мощен. Подобно на Учителя, залагащ магнитите на бъдещето, всеки може да залага в съзнанието си магнитите на бъдещите достижения, под силното притегляне на които растат и се усилват нужните качества и способности на духа. Невъзможното днес става възможно утре под силата на въздействие на заложения в Чашата магнит. Ако обликът на Архатът става водещ в съзнанието, то магнитната сила на този образ действа като сила, съсредоточена и твореща възплъщаването в живота някога и някъде, но в сферата на утвърдения в бъдещето идеал. Самата дума идеал съдържа в себе си понятието идея или мисъл, магнитно влияеща на индивидуалната еволюция на духа. Оттук става разбираемо това огромно значение, което има за растежа на духа залагането на водещи магнити в себе си. Човек трябва ясно, точно, определено и образно да знае какъв именно иска да стане той или на кого да заприлича. Идеалът вече няма да бъде плод на мечтателска отвлеченост, а ярка звезда, водеща през всички тъмни, непонятни и пречещи сложности на живота. Този идеал или водещ образ, ако той е възплътен в личността на Учителя на Светлината, притежава особена непреодолима сила на въздействие, издигаща съзнанието над всички трудности на възплътеното битие. Мнозина вървят безцелно по кръга, като катерица в колело, но духът знаещ своето назначение и устремен към Водещия Облик лети в бъдещето като стрела към целта. Утвърждаването на главния водещ магнит не изключва необходимостта от утвърждаване на магнитите на залаганите качества. Както пътят през бъдещето преминава през години, дни, часове и минути, така и достигането до стъпалото на Архата се състои от придобиването на изискваните за това качества на духа. Те също се утвърждават магнитно чрез внедряването в самата същност на човешкия микрокосмос зърната на бъдещите качества. Посявайки семето градинарят знае точно какво растение ще се получи и какъв плод ще даде то. Това знание прави сеитбата възможна. Същото става и при залагането на магнитните зърна на бъдещите

качества, свойства и способности в съзнанието на човека. Трябва да се обърне особено внимание на залагането на магнити от този род, тъй като по обичайния път е трудно да се влезе в бъдещето невъоръжен с огнени доспехи, а бъдещето - това е Епохата на Огъня и въоръжението или облеклото на духа също трябва да стане огнено, тоест съзвучно с настъпващата Епоха.

453. Приятелю Мой, оранжерийното растение е подходящо за оранжерия, а не за живота. Искам да Видя сила на духа, която вече нищо няма да сломи. В киното или театъра не се отъждествяваш с това, което виждаш. Но защо не следваш този пример и когато лентата на суровата и жестока действителност се разгъва пред съзнанието, преминавайки от настоящето в миналото? Денят е отминал, отрязъкът от лентата се е навил, за да се смени с нов, а ти гледаш... И на новия също ще гледаш, и той също така неумолимо ще си отиде в миналото. Сине Мой, защо отъждествяваш външното със себе си, гледащия, след като ти си само зрител. Отдели съзерцаването от своята непреходна същност и намери в това мощ за противостояне на живота, на неговите жестокости и неговите трудности. Животът е жесток, хората са жестоки, не познават пощада и нямат милост. Знай, че жестокостта ще си отиде от планетата и вече друг филм ще се разгърне пред очите. Но нека и той да не завладява съзнанието. Нищо: нито добро, нито лошо, нито приятно, нито неприятно, нито радостно, нито печално не трябва да завладява съзнанието. То трябва да бъде свободно от властта на обкръжението над себе си. Разбира се, освобождаването трябва да се търси в мисълта и чрез мисълта, когато мислите текат широко и свободно, и всичко, което става наоколо, отстъпва на заден план и не овладява вече съзнанието. Само побеждавайки плътните вибрации духът става крилат. Мидата се скрива в своята раковина от външната среда. И тогава вълните и цялата мощ на океана са безсилни срещу нея. Даже ураганът не е страшен за нея. Така и съзнанието в случай на съгъстяване на непоносимите условия се потапя в своите дълбини, недостъпни за вълните на външните въздействия и там вътре намира сила да издържи деветия вал. Астралът се изключва от процеса, тъй като притежава склонност да буйства и да се люлее под ударите на вълните. Учителят Смята, че причини за отчаяние и безнадеждност няма и не може да има, както и да се стече животът. Всичко е относително и условно. Същите тези условия при промяна на обстоятелствата ще се смятат за щастие. Човек страда в студената стая, но ако внезапно се озове в нея по време на страшна снежна виелица в полето, между нейните четири стени той би бил наистина щастлив. Контрастът обуславя лъжливост на възприятието и въвлича съзнанието в орбитата на призрачната очевидност, но даже мисленото представяне на други обстоятелства разбива пелената на Майя. Трябва да се разбере условността на момента, за да се оцени той по-широко и тогава преходността на природата на жизнената лента става по-осезаема. Контрастите, предизвикани във въображението, ще помогнат да се види явлението отстрани и пред голямото малкото ще стане още по-малко, а голямото ще стане малко. По този начин, рисувайки още по-големи трудности, настоящето може да се смали и неговата горчивина да се намали. Когато е много лошо можеш да си представиш още по-лошо положение и да се порадваш, че в действителност то не е такова. Истинското достижение се заключава в това да се достигне състоянието на нерушимо равновесие, когато вече не плаши нито животът, нито смъртта и нищо, заплашващо плътта и нейните обвивки, тъй като духът не може да бъде заплашван от нищо.

454. (27 август). Образите, творими от мисълта, действат на съзнанието и равнодействащата на тяхната реакция създава света за човека, невидим, но реален по своите следствия. Много зависи от характера на мислите и техните направления, но тъй като тези мисли ги създава самият човек, то и общия характер на вътрешния свят се намира в зависимост от волята на човека. Обикновено това се прави без всякакъв контрол, от само себе си и мислите, които контролират състоянието на съзнанието, се допускат в него без всякакъв контрол. Без разлика дали мисълта е добра или лоша, дали е възникнала без контрол или с позволение, след като тя е допусната в съзнанието нейното въздействие и нейният контрол над него става факт, поради което е нецелесъобразно да се допускат вътре в себе си мисли, действащи отрицателно. По-добре е отначало те да се разгледат щателно, преди да се допуснат за въздействие. Мислите действат на всички, но едно е да се избират те с разбиране, а друго да се посрещат еднакво приятелите и враговете, разплащайки се жестоко за непредпазливостта. В дома си не допускат лошия човек или прокажения, но най-лошите мисли допускат, макар че и проказата се поражда от мисли на разложението. Нежеланите гости могат да бъдат поканени да излязат, но мисълта, утвърдила се в съзнанието, е трудно да се изхвърли. Тя ще пулсира там, вършейки своето черно дело. Хората не мислят за това какво сътворяват и не разбират мощта на въздействието на мисълта. Обекти на въздействие на собствените мисли преди всичко се явяват самите те. Освен това мислите се стремят да облекат себе си в плът, тоест да се отлеят в плътни форми, създавайки видимо обкръжение на човека. Така болшинството от хората могат да се нарекат жертви на собствената си непредпазливост, невнимателно допуснали зловредни мисли. По-добре е да се опазиш в началото, отколкото да се разплащаш после. Простата внимателност към раждащите се в съзнанието мисли може да помогне много на духа. Контролът над мислите е нужен и неизбежен, тъй като в противен случай робството на своите мисли става съдба на човека.

455. (29 август). Всички думи са казани и доводите са приведени, и е известно какво да се прави и как да се постъпва при всякакви условия - остава да се приложи това знание. Но ако все пак то не се прилага, тогава какво? Тогава остава едно: да се търкаляш надолу от планината, тъй като неприложеното знание е разрушително. Знанието изсича огньове, тоест дава енергия за действие и ако то не се извършва, тогава за какво да се използва тя? Стремейки се да се прояви, тази енергия се проявява в обикновените действия или даже отрицателните и тогава може да се говори за падение на духа. Колко може да се чака? Може и трябва да се чака докрай. Други мерки за очакване няма. Хората не умеят да чакат и оттук толкова падения. И често званите се отличават от избраните само по уменията да чакат и упорството да дочакат. Като правило очакването става непоносимо преди края и колкото по-близо е той, толкова непоносим става процесът на очакването и ти се иска да свърнеш настрани или даже назад. Майя ярко рисува своите шарки и тъче паяжината на измамата. Пътникът по Земята, попадайки в нейните мрежи, се оплита безнадеждно в тях. Но Учителят Остава на Своята Кула и с тъга Наблюдава това явление, обичайно за тези, които не издържат изпитанието. Но вече е казано, че да не се издържи изпитанието не може; поражението е немислимо, тъй като тогава остава само пътят в тъмнината. Краят ще бъде такъв, ако се поставя своя напредък в зависимост от каквито и да били външни условия, големи или малки. Защо да отдаваш себе си във властта на тъмнината и преходната природа, където не може да се намери точка на опора и е невъзможно да се разчита на нищо?

Опората е една – Учителят. Той няма да Измени и няма да Предаде. Но ако сърцето се раздира от съмнения, то даже Учителят е безсилен, тъй като се приближаваме към Него с чисто и пълноустремено сърце. Помрачено от съмнения или колебания сърцето не може да задържи връзката. И тъй, трябва да се държите каквото и да струва това. Да се държите въпреки всичко, въпреки най-явната и убедителна очевидност. Миражът на очевидността може да се разсее от едно единствено докосване до действителността, но ако това се случи когато непоправимото вече е станало, тогава какво? Да видиш осъществяването отново на дадена приказка и да нямаш вече право да бъдеш участник в нея - няма ли това да бъде твърде голяма цена за отровата на допуснатите съмнения? Испитанията със съмнения могат да настигнат на всяко стъпало. Те трябва да се победят. Те могат да се победят решително отхвърляйки ги и отказвайки да се слуша техния шепот, колкото и убедителен да изглежда. Неговата сила е в убедителността, неотречима и явна, която е невъзможно да се опровергае. Но стига само да се съблазниш от нея, за да се отвори страшната бездна на падението пред доверчивия мозък и тъмният кръг на безизходността се затваря над помръкналия дух. Затова съмненията трябва да се отхвърлят без да се влиза в спор с тях и не опитвайки се да ги опровергаеш и да убедиш в нещо себе си. Те просто се отхвърлят, както се отхвърля ехидната или скорпиона, стараейки се да ги унищожиш. Но първо трябва да се отхвърлят. По-скоро, по-скоро, за да не успеят да ужилат и да вкарат в организма своята смъртоносна отрова, носеща в себе си флуида на разложението и смъртта. Борбата със съмнението се заключава в това да се отхвърли то, неразсъждавайки и не влизайки в каквито и да било взаимоотношения с него.

456. Правилно, сине Мой, фантомите на съмнението - това не Съм Аз и не си ти. Отминавай ги! Напред към Светлината, натам, където за съмненията вече няма място. Те няма да преградят предукания път. Няма да се смущаваме от лъжата на тяхната убедителна очевидност. Няма да ги вземем със себе си по-нататък. Нека останат назад като вехи на удържаната победа. Няма да им позволим да прилепнат към съзнанието. То трябва да бъде свободно от всякакъв товар. Ти пиши, а Аз ще Бъда с теб. Ние сме неразделни и за ларвите на съмнението няма място между нас.

Сине Мой, победите не се дават даром. Те се постигат понякога на предела на възможността за поражение. Сякаш пътеката на живота преминава по ръба на бездната. Да преминеш и да се задържиш може само с Учителя. Ако се слушат гласовете на призраците може да се увлечеш след тях и да се спънеш. И тогава падението е неизбежно. Гласовете на миража предаваме на Волята на Учителя. Нашият път е напред. “Вървя, Владико и нищо няма да ме спре, даже най-ярката и убедителна очевидност, даже най-ярката Майя”.

457. (30 август). Приятелю Мой, не мислиш ли, че всяко отклонение не остава без последствия? Голямо или малко, то нанася белег върху аурата. Няма да се смущаваме от това. На местата на счупване на кости или разкъсване на тъкани те срастват особено здраво. Оттук ползата от грешките. Стига само тяхното количество да не надвиши законния предел, когато преодоляването им става вече невъзможно. Животът е даден, значи трябва да се изживее. Има неща, които на волята не е по силите да измени. Следователно животът трябва да се приеме такъв, какъвто е, без да се стремиш да промениш цвета на очите или на кожата, или ръста, или това, което кармически е неизменно. На всичко може да се намери най-доброто приложение, но рамките на нерушимото да се разрушат не може. Гърбавият си остава гърбав и

безръкият – без ръце. Но и с неизменените данни все пак много може да се направи и да се преодолеят много ограничения. Говоря за това, че няма такава карма, която не би могла да намери най-добро приложение. Оттук изводът: да се движиш напред може при всякакви условия. Тъй като ако плътните обстоятелства лишават от някакви възможности, то по този начин те отварят възможности в областта на духа, където тяхната власт свършва. Философски трактат може да се напише и в тъмницата. Значи мисълта не е свързана с плътните ограничения. А кой знае къде са пределите на възможностите на мисълта? Затова да запоем твърдо, че кармата, преграждайки пътя за свобода на земните действия, не може да прегради пътищата за действия на духа. Така също и мисълта остава свободна, тъй като нейното царство е над Земята. Има много мисли за земното и свързани със Земята, но областта на духа е ограничена само с това, с което я ограничава самият човек, носител на мисълта. Ограниченията не са в мисълта, а в него самия. Корабът на мисълта не е в състояние да тръгне, ако ледът на неразбирането сковава повърхността на съзнанието. А разбирането се заключава в осъзнаване безграничните възможности на духа, ползващ се от крилата мисъл. Действието се предшества от мисъл, сякаш прокарваща канали за осъществяване в пространството. Даже добрият меч в слабите ръце е безполезен. Така също и мисълта в слабото съзнание е безсилна. Владиката Твори с мисъл. Но еснафът не е творец. Причините за неуспеха търсете не в мисълта, а в съзнанието, породило мисълта. Мисълта лишена от огън не е действена. Мисълта лишена от огън не притежава творческа сила. Лишената от творческия пламък на духа мисъл е безплодна. Огънят невинаги гори. Значи трябва да се намери време за действие и време за мълчание. Времето за мълчание не е бездействие, а натрупване на сили. В тези периоди трябва да се ограничите само с най-неотложни действия, диктувани от живота и да събирате сили до този момент, когато ще дойде време за действие. И ако кармата е поставила в условия на бездействие, значи може да се събират сили. Нарастването на огнените кристали от психическа енергия става във всякакви условия, ако състоянието на духа позволява. Значи работата не е в условията, а в състоянието на духа. За него е и грижата. Така достигае до духа като първооснова на съзнанието и до възможностите да се действа без връзка с непосредственото земно обкръжение. Уча във всички условия и при всички обстоятелства, затова и вие намерете сила в себе си да Ме следвате винаги.

458. Ако искате да се задържите и да не бъдете отнесени от течението, котвата е една – Йерархията. За Нея и трябва да се държите. Собствената неустойчивост трябва да се замени с йерархичната устойчивост, когато се появят вълни. Нерушима е само стълбата на Йерархията. Тази Основа на Учението е лесно да се забрави сред буркотията на живота, но когато се колебае всичко и видимостта започне да се замъглява, без нея може и да не се устои. Учението се дава не за мирно, безоблачно и безгрижно съществуване, а то е нужно, когато налети вихърът. Без Учението няма да преминете и няма да достигнете, даже няма и да устоите. Вие искате да достигнете. Тогава е нужна съгласуваност в действията. Трябва, трябва твърдостта и нерушимостта на основите да се противопостави на нетвърдостта и неустойчивостта на човешката природа. Трябва да се отличава в себе си хриптенето на човешката немощ от духо-основата, отражение на която, несвършено и непълно, представлява земната форма на човека. Разберете че вие, както смятате себе си по човешки за човек, - не сте вие, а слабо отражение на великото и съкровено в вас. Именно върху него, покрито под

външните покривки и можете да се опирате при утвърждаване на Йерархията. Тъй като то е във вас - Лъч от единната Светлина и ще бъде дъската, за която може да се залови съзнанието в бушуващото море на живота. Няма, няма, няма нищо на Земята в обкръжаващата ви видимост, което би представлявало скала на непоколебимостта. Значи опората е на невидимото, на Невидимите и Незнайни, но наистина съществуващи зад далечни планини и морета. Ние Сме и Ние Утвърждаваме Своята Сила, и Показваме Себе Си на тези, които Ни признават. Но не Можем да се покажем докато основните изпитания не са преминати и докато духът не е решил своя път необратимо, когато гласовете и съблазните на Майя вече повече не могат да го спрат. Значи следването на Йерархия ще бъде основно условие за напредъка.

459. В криво огледало действителността дава изкривено отражение. То съществува като отражение, но не като действителност. Именно, може да се каже, че то съществува, но няма битие. Така също и затъмнените обвивки на човека като криво огледало създават видими фантоми и призрци, представляващи лъжливо отражение на действителността, за която по тях не може да се съди. В това е разликата между действителността и очевидността. Истинността на очевидността, истинската същност на очевидността трябва също да се разбере. Очевидността ще представлява изкривена действителност до тогава, докато затъмнените обвивки не се очистят, не засияят, не станат прозрачни и не даващи собствена сянка. Затова и се дават на човека Основите, от неизменната същност на които човек не трябва да се отдалечава. Така Йерархията на Светлината и Владиците Представяват Основата за еволюция на духа и водещо начало. От тази Основа не трябва да се отдалечаваш, каквито и призрци на видимост да създават неочистените и тъмни обвивки на несъвършения дух. Основите на живота се дават от Учителите. От тях не трябва да се отклоняваш. Каквито и образи да се създават от съзнанието то трябва да знае, че пред тяхното лице, независимо от цялата им привидна реалност и убедителност, Основите си остават нерушими винаги. Също така непоколебимо се явява и понятието за Учителя и основите на сътрудничеството. Повтарям: психическите продукти на съзнанието, каквито и да са те, не трябва да имат такава сила и такава власт над съзнанието, че да го отклонят от признаване на Основите и тяхното следване. Яркостта и видимата правдивост на тези образи не трябва да бъде по-убедителна от истините на живота, дадени в Учението, тъй като Основите са неизменни и са несъизмерими с изменчивата преходност на случайните и временни мислени образи. Това са явления от различен порядък и от различни плоскости. Разбира се, най-яркият изопачител на действителността представлява неочистения и необуздан астрал, тъй като той променя минаващите през него вибрации до неузнаваемост и поражда също такива форми. Затова нека яркостта на психическите образувания и тяхната убедителност да не смущава вървящия по пътя. Не са те, изопачителите на действителността, които могат да се състезават с Основите. И не от тях трябва да се смущава и не от тях да се ръководи утвърдилият се в Учението. На тях е достатъчно внимателно да се погледне, за да се види тяхната същност и, виждайки нейната неустойчивост и непостоянство, да станеш още по-устойчив в това, което представлява непоколебимата основа на живота.

460. (31 август). Радваме се, когато Видим победа над поредното изпитание. Съмнението и неразбирането са различни явления. Да не разбереш действията на Учението е едно, да се усъмниш – друго. Всичко неразбрано и неразбираемо се отлага внимателно настрана, за да може или да се попита при случай, или да се чака докато

това обясни самият живот. Но нека съмненията да не се вият над това, което е неразбираемо в дадения момент. Това изисква от ученика известна степен на доверие, когато изглеждащите неопровержими факти вече не са в състояние да го разколебят. Вярвам на Учителя винаги и във всичко. Малко ли всякакви обстоятелства биха могли да се променят, ако не са се изпълнили думите на Учителя. Може би причината за неизпълнението е в поведението на самия ученик. Много от това, което Казва Учителят, трябва да се разбира като възможности можещи да се осъществят при съблюдаване на известни условия. Тъй като даже и пророчествата са условни. Готовата реакция е лесно да се опорочи, внасяйки странични примеси. Непредпазливостта на самия ученик често пречатства изпълнението на желаното от него. Често духът се стреми към Светлината, а обвивките – към тъмнина. И съзнанието, раздирано на части като разделен дом, не е в сила да устои. Човекът тогава не представлява монолит на устрема. Баснята на вашия Крилов за лебеда, щуката и рака е приложима към човешката същност, взета по отделно. Енергиите на съзнанието са устремени в различни и често противоположни направления и равнодействащата на постъпателното движение става нищожна или даже се свежда до нула. Лошо е ако тя е насочена надолу. Затова за разбиране на дадено съзнание трябва да се вземат не отделни прояви на неговите енергии, възможно много силни, положителни и устремени към висотите, а именно равнодействащата. Какво от това, че главата е вдигната гордо нагоре и мислите и погледа са устремени към Светлината, ако човек се търкаля надолу? Това означава, че в крайна сметка събиращите се в него енергии на силите на тъмнината, влачещи надолу, тоест земните притегляния, преодоляват влечението към Светлината. Съмнението непреодолимо увеличава силата на земните притегляния, така че на човека не му достигат сили да се бори вече не със съмненията, а именно с тези притегляния. И изглеждащото безобидно съмнение, притиснало съзнанието със своята неотречима логика и убедителност, показва своя истински и страшен лик на разложение и падение в бездната. Съмнението не е страшно само по себе си, а със следствията, които са разрушителни за същността на човека. Затова съмнението се изгонва от съзнанието на ученика, под каквото и да било покривало и в каквато и форма то да се опитва да проникне в сърцето. Знайте, че съмнението е винаги враг, даже въоръжено с неотречими факти и с най-убийствена логика. В това се крие неговата особена сила. Затова съмнението трябва да се гони и да не се навлиза в никакви дискусии с него. Неговите сили не могат да се преодолеят, тъй като на негова страна са фактическите данни. И едва приемайки ги и съгласявайки се с тях, и изпитвайки падението човек започва да разбира какво струват тези факти в действителност. Фактите, постъпващи чрез несвършените обвивки и проводници, представляват факти на лъжата, а не на действителността. Доверието към Учителя трябва да бъде по-силно от “фактите” на затъмненото с нещо съзнание. Правилното обяснение на всичко предизвикващо съмнение може де си намери, ако се смени ъгълът на подход. Този подход ще бъде доверието, непоколебимо от нищо. А обяснението ще дойде в своето време, когато Учителят сметне това за нужно, ако то е свързано с поредното изпитание.

461. Всяко семе дава кълнове според своя род и достойнства. По плодовете може да се съди за качеството и природата на семето. Невинаги е възможно безпогрешно да се определи качеството на зърното. Но затова по плодовете или следствията това вече се прави безпогрешно, тъй като лошото семе няма да даде добър плод. Изпитанията често се дават, за да може човек по резултатите да определи характера на семето,

даващо едни или други следствия. Така зърното на съмнението според опита винаги дава лоши резултати, резултати разрушителни, водещи към разложение и смърт на този организъм или съзнание, в който то е проникнало. Съмнението, подобно на страхливостта, е явление абсолютно отрицателно или лошо. И опитът от живота винаги потвърждава това. Затова зърното на съмнението или страхливостта в съзнанието винаги води до разложение. Затова това отровно семе се изхвърля от съзнанието незабавно при всички условия. Затова са се давали и изпитанията, тъй като по вида на зърното невинаги могат да се видят следствията, но ако опитът ги потвърждава, значи изводът е само един: съмнението е недопустимо и неговото наличие не може да бъде оправдано с никакви съображения. Към тази същата категория се отнасят и страхът, и злобата, и раздразнението, и завистта, и много други качества. Каквото и да било общуване с тях е недопустимо. Униинето е от същото това гнездо. Учителят Показва качества на духа, водещи в живота и качества на духа, водещи към неговата смърт и Потвърждава Указа с даваните изпитания. Следствията от посева на отровните семена не могат да се избегнат, но посевът може да се избегне, отбирайки добро семе.

462. (1 септември). Болестта е резултат от нарушаване силите на равновесие, съставляващи цялото, било то целия организъм или някой орган, взет отделно като цяло. Равновесието между материята, съставляваща тялото и енергията, която го оживява, трябва да бъде пълно. Елементите на огъня и въздуха са положителни, на земята и водата – отрицателни. Преобладаването на едни над другите нарушава равновесието и предизвиква болест. Процесът на дишане и приемането на храна са противоположни по същество - едното допълва другото, едното не може да съществува без другото. В случай на недостатъчно захранване на единия от тези два процеса, той трябва да се усили. Излишъкът от храна и земни елементи предизвиква болезнена вялост и старост на тялото. Излишъкът на огнено-въздушните – нервност и дезинтеграция на клетките, които няма с какво да се задържат в организма, тоест не достигат плътни елементи за удържане на енергетичните елементи. Равновесието се достига с регулиране на диетата и дишането. Недостигащата част се усилва. Кратка, много кратка пранаяма е необходима. Тя стимулира целия организъм. Отрицателната поляризация е допустима само под ръководството на Учителя, тъй като изисква знание. Всяка емоция поляризира съответно организма. Има емоции, усилващи и сякаш обновяващи енергията и има убиващи я. Праната в тялото се регулира с изпращане на воля в поразеното или заболяло място или орган. Изпратената мисъл усилва кръвообращението, предизвиквайки прилив на кръв към това място, в което е съсредоточена мисълта. При съсредоточаване трябва да се държи в съзнанието потокът енергия или кръвта, оросяваща болните тъкани и възстановяваща нужната поляризация на всяка клетка. В съзнанието се задържа образът на здравия нормално работещ орган, но съвсем не неговото нарушено болезнено състояние и вид. При поразяване на тъканите и лечение на раните трябва да се мисли не за раната, а за това, че нея вече я няма и тъканите бързо са се съединили, раната е зараснала и се е затворила. Материята на тялото, сама по себе си нямаща воля, лесно се подчинява на волевата заповед и клетките и жизнената енергия се отливат във форма, създадена за тази цел от волята. При самолечение на простия цирей или тумор трябва да се мисли не за цирея или за тумора, а за това, че тях ги няма, че енергията на мисълта, изпратена в района на заболяването, ги унищожава и ги е унищожила. Обезателно трябва да се създаде здрава форма или образ на заболялото място, тъкан, орган, за да има в какво материята и

енергията да се влее и да замени със себе си разрушеното. По-добре е изобщо да не се опитвате да се лекувате, отколкото да усилявате хода на заболяването с уплътняване на психическия образ или формата на болестта. Трябва да мислите за себе си винаги като за здрави и да съзнавате своята власт и възможност да изпращате животворни енергии в поразените места. Всички процеси в организма пряко или косвено се подчиняват на волята. Ръката може да се вдигне по волята, но да се приведат в движение червата е по-сложно, и все пак силното съсредоточване върху тях бързо предизвиква ответна реакция и процесът на храносмилане се усилява дотолкова, че резултатите от това ускорение няма да забавят да се проявят. Равновесието в организма се поддържа от волята. Човекът, не признаващ болката, обикновено побеждава болестта. Трябва само да можеш да се напругнеш и да предизвикаш към действие силата на психическата енергия. През време на периоди на силни напрежения, предизвикани от различни външни обстоятелства, хората рядко боледуват, например на фронта. Хремата и простудата там са редки, независимо от твърде неблагоприятните условия. Такива напрежения на енергията, побеждаващи болестта, могат да се предизвикат изкуствено и без да си на фронта, трябва само да се нагнети тя в нужното направление. Месото и мускулите нямат воля, но човекът има и мускулите ѝ се подчиняват. По същия начин ѝ се подчинява и целият организъм. Болестотворни бактерии има във всеки организъм, но в един те не са активни, а в друг предизвикват болест. Условията, както едните, така и другите, се предизвикват от състоянието на психическата енергия. Активното, напругнато, бодро, твърдо състояние убива дейността на бактериите, като лъчите на Слънцето, но и обратно. Човекът, допуснал заразна болест, е виновен за разпуснатостта и недостатъчната дисциплинираност на психическата енергия. Организмът се охранява срещу заболяванията като крепост – от врага. За тази цел преди всичко не трябва да се нарушава равновесието на духа. Неравновесието предизвиква и нарушаване на правилната поляризация и разпределение на енергията в целия организъм или отделни органи. Както резервът се изпраща за защита на слабия или заплашван от врага участък, така и огнената енергия изпраща своите заряди, поляризирани от волята, на мястото, заплашвано от заболяване. С болестта трябва да се борите от началото до края и да не ѝ се подчинявате нито за миг. Това силно облекчава процеса и подпомага организма да се пребори с нея. Животът е борба във всичко. За живота и здравето също трябва да се борите. Даром нищо не се дава. И ако здравето е дадено по рождение, то трябва да се задържи докрай. Материалното тяло е пластично и се подчинява на волята. Трябва първо да поискаш да станеш здрав, преди да оздравееш, ако тялото е посетено от болест. Тренировката на волята в това направление е възможна при всякакви условия. Мисълта се отлива във формата, създадена от волята. Волята твори.

463. (2 септември). Много грешки бяха допуснати в миналото, но сред тях няма непоправими. Непоправимо е оскърбяването на Йерархията. Даже съмнението може да се поправи. Тези гадини са много жизнени. Отсечените глави израстват отново и оживелите гадини отново започват да жият. Възниква въпросът - какво да се прави? Как да се избегнат съмненията, когато очевидността ги благоприятства? Нежелателните и неприятни хора ние просто избягваме, невлизайки в общуване с тях. Прокажените заобикаляме на километър, знаейки вредата, която може да бъде причинена. Знаем вредата от съмнението. Значи трябва само да се приложи същия този способ за самозащита. Трябва само да се осъзнаят размерите на вредата, причинявана винаги от съмнението. От осъзнаването на опасността възниква силата за самозащита и

противодействие. Докато опасността не е осъзната, борбата няма да бъде действена. Първата крачка ще бъде осъзнаване на причиняваните от опасностите следствия. Когато това е разбрано, то и сили за преодоляване ще се намерят.

464. (3 септември). Тези Записки се отличават от обикновените писания не с разсъжденията си, а с живота. Изводите, основани на опита, придават убедителност на страниците. Нужни са, тъй като имат работа с възгледи малко познати и даже съвсем неизвестни на хората, но жизнено важни. Трябва да се продължава. Противодействащите вълни ще спаднат, токовете ще се изменят и ще стане отново леко и свободно да се пише. Състоянието на човечеството зависи от пространствените токове, както и събитията. Тяхната промяна ще означава и световни промени. Настоящото не може да служи като отправна точка за съждение за бъдещето. Затова няма място за отчаяние или безнадеждност. Хората предполагат, но Разполага Бог, тоест всичко се твори по Висшия Закон. В мрака на нощта се вижда тъмнината, а не сиянието на деня. Човекът, отричащ светлината на деня само затова, че е тъмно, допуска грешка. Законът на диалектиката утвърждава полярността на явленията с равна сила, но противоположни по значение, тъй като едното обуславя другото. Тъмно е, но напред няма тъмнина, а Светлина. Преследваният ще получи награда, отчаяният се ще се утеши и всички унижени ще бъдат възвишени, ако са от духа. Духът определя мястото в живота. Няма да има насилие. Утешението не е зад гроба, а на Земята, обновена и възродена в духа. Настъпва време да се осъществи това. Затова е и тъмнината, за да бъде Светлината по-ярка. Говоря все за едно и също, но в съзвучие с момента. Той е тежък и духът стене. Но и това ще премине. А вие, възнесените и очистени със страдания, ще влезете желани и звани в зданието на Новия Свят, тъй като не само сте звани, но и избрани. Така Казва Учителят, когато тъмнината се сгъсти необичайно и огньовете на надеждата погасват. Виждам настъпващото щастие, Чувам победната стъпка на новите събития през тежката тъмнина и Казвам: “Бодърствайте и дръжте светилниците запалени, тъй като отсъденото е близко както никога”.

465.Ще почитаме Водещата Ръка с постъпки. Друго мерило за почитане няма. Почитаме с дела. Други почитат с думи. Но ползата от такива почитатели е малка. Ако думите и постъпките се разминават, значи има нещо неблагоприятно. Вътрешното неблагоприятие непременно се изразява и в нещо външно. Има съгласуваност на хармонията, тоест съответствие и има съответствие на дисхармонията. Например хаотичното съзнание се изразява в хаотични действия и дисхармоничното съответствие се утвърждава. Така и дисонансът, породен от постъпките или простъпките, трябва да отзвучи, донасяйки съзвучно следствие. Когато вътре назрява проявата на дисхармония, по-добре от всичко е да не изявяваш себе си с никакви противодействия. Тук съдържаността е нужна както никъде. Ако не е проявена редица от дисхармонични действия, то веригата на кармата не се обременява. В противен случай опашката на вътрешното неблагоприятие се влачи дълго, задържайки пътника. Важно е да се разбере времето, когато трябва да се прояви действие и кога трябва да се въздържиш от него. Това се отнася също и до думите и мислите. Времето за сеитба и времето на покой трябва умело да се избере. Да се събира може само в уречения час. Гнилите кълнове често се обясняват с неудачните условия на посева. Мрачините на духа не са подходящи за сеитба. Запомнете: човекът е сеяч. Той е и жътвар. Да жънеш се налага сам и трябва да се мисли как да се извършва сеитбата и какво да се сее. Проявете загриженост за вашето бъдеще, което се кове в настоящето. Ковачи са всички и всеки -

на своето щастие, а също и нещастие. Законът на причините и следствията е обусловен от желязната необходимост. Кармата е творение на човешките ръце. Съдбата на човека е в неговите собствени ръце. Отворете очите си. Щраусът заравя главата си в пясъка и се крие от действителността. Но вие бъдете с отворени очи, тъй като сте творци на своето бъдеще.

466. (4 септември). Осъзнаването на Грижата защитава. Защиствам и без това осъзнаване, но разликата е толкова огромна, колкото между съзнателното и несъзнателното действие. По-добре е да се защитава и помага на човек, който се опитва сам себе си и другите да защити и усилва тази защита многократно със съзнателна връзка с Йерархията. Затова е необходимо да се проявят собствени усилия, за да има към какво да се приложи. Даже обръщането за Помощ вече я облекчава. Не смятайте себе си за напуснати и изоставени. Грижата е постоянна, но изпитанията на увереността в Близостта на Учителя не могат да се избегнат, иначе как ще се укрепи това усещане? Огънят не познава колебания и когато той гори, връзката е здрава. Колебанието се предизвиква от това, че по силата на различни причини огънят започва да отслабва. Когато са проявени всички свойства на пламъка и са вместени всички негови качества, пътят на победителя е твърд. По-добре е в тежки времена да се задържи горенето на сърцето, отколкото да се загубят огньовете в щастливи. Без огън няма живот. Огънят е храна за духа. Ако е насъбран кристал от психическа енергия с достатъчна сила, то даже временното затихване на пламъка не е опасно, тъй като натрупаното ще застави пламъка отново да пламне ярко, щом като токовете се изменят. Окончателното угасване на огньовете означава смърт за духа или по-точно смърт за сърцето. Тежко явление. Много са живите мъртъвци. Даже опитният ученик невинаги различава тези носители на разложението. Те усилват редовете на тъмните служители със своята инертна пасивност и непротивене на злото. Армагедон е завършил, но не е свършило злото и неговите последователи са още твърде много. В плодородни години се получава урожай от едни или други зърнени култури, зеленчуци, плодове, мед. Плодородните години за проявите на тъмнината са преминали безвъзвратно, но нейните поля са още широки и посевите – огромни. Само че предишните урожаи никога повече няма да ги има. Сега условията за развитие на злото и на неговото процъфтяване са се изменили и са станали неблагоприятни. Всяко зло начинание ще получава все по-голямо и по-голямо противодействие както пространствено, така и от хората. Пространственото противодействие на злото се изразява в това, че космическите условия за развитие на злото ще противодействат силно. Затова е възможно в борбата против Хаоса и тъмнината да се разчита на пространствената помощ, поддръжка и сътрудничество. Това и ще бъде космическото сътрудничество, когато духът се опира на невидимите сили и Лъчи в своя стремеж да върви срещу вълните на злото. При космическото сътрудничество човек става много по-силен. Може, може да се призове за пространствена справедливост, когато се нарушават безсмислено и жестоко основите на човечността. Справедливост срещу нарушителите може да се намери. Застъпниците на човечеството сътрудничат космически в огромни мащаби, а вие сътрудничете в размера на своето съзнание, обръщайки се за пространствена помощ пряко или чрез избрания Водач. Обръщането може да бъде както към отделни Велики Индивидуалности, така и безлично, но най-добре от всичко – чрез Учителя. Трябва да се разбере явлението застъпничество, тъй като всеки ученик в същото време представлява застъпник пред своя Владика на тези, които са по-ниско от него по

стълбата на Йерархията и на тези, които вървят след него. Когато някой моли някого да се помоли за него, в това несъзнателно се изразява явлението застъпничество. Но тук става дума за съзнателно застъпничество. По линията на Йерархията при наличие на застъпничество помощта идва по-бързо и резултатите са по-ефективни. Всичко вършено съзнателно се увеличава и нараства по своята сила. Вие – за своите, Учителят – за вас, Майката на Света се застъпва за Владиците пред Висшите. Така веригата на Йерархията гори с огньовете на грижата и неограничената помощ. И Грижата на Владиците е за човечеството и застъпничеството – за него. Трябва да се помисли за явлението застъпничество, то трябва да стане реалност. Върху него се основава еволюцията на битието, тъй като даже животните и растенията имат свои застъпници и закрилници по линия на Йерархията. Явлението Йерархия е многообразно и не се ограничава до общоприетите представи. Проявеният свят съществува чрез Висшата Грижа за всичко, което е. И нека всеки да положи своята ръка според силите си в грижата за обкръжаващото. Каин не е пазач на своя брат, но всеки човек е пазач и закрилник на всичко, което е наоколо, включително здравето и благосъстоянието на цялата планета. Така отговорността на човека пред Космоса за всичко съществуващо се разширява. Трябва да се стремим да приличаме на благите творци в Тяхната Грижа за света. Това и ще означава установяването на съзнателно сътрудничество с Тях и утвърждаване на собствената отговорност за Земята.

467. Ако се сравни това, от което човек се е страхувал в своето въображение, с това, което се е случило с него в действителност, то ще се получи чудовищно разминаване. Болшинството страхове и опасения са напразни и съществуват само във въображението. Става съвсем не това, от което се страхуват и събитията в живота вървят в друго направление, често донасяйки неочаквани опасности. Затова често страховете и опасенията са безпочвени и безсмислени. Не стига, че страхът сам по себе си е безцелен и лишен от всякакъв смисъл, но той, освен всичко това е лишен от основание. В добавка той още е и разрушителен за същността на човека. Страхът е абсолютно неполезно явление. В него съвършено отсъства съзидателното начало. Има страх от смъртта, има страх от живота. Кой от тях е по-вреден, е трудно да се каже. Страхът от смъртта е основан на невежеството, но не по-добър е и страхът от живота. Страхът пред живота няма да измени кармата. По магнита на опасенията обикновено по-лесно се привличат нежеланите условия. Затова най-добре от всичко е да се отхвърлят всички видове страх и да се научите безстрашно да посрещате вълните на плътните явления. Аурата на безстрашието преодолява и обезсилва враждебните аури така, че те не са в състояние дълго да ѝ противодействат. Затова безстрашният човек като правило обикновено излиза победител от привидно най-безизходните и отчаяни условия. Ето защо е заповядано безстрашие. Опасността от страха се съдържа в това, че той е многолик и разнообразен, и пропълзва под различни одеяния, обвиняйки съзнанието със сивото си покривало. Но покривалото трябва да се разкъса и да се види притаения се вредител без покритие. Не заслужава пощада и подлежи на незабавно изгонване, веднага щом бъде разобличен. Не трябва да се страхувате от нищо. Дори само магнетизмът на безстрашието вече побеждава. Върху страхливия се струпват всички неприятности, но безстрашния човек зловните ръце, жадно вкопчаващи се във всяко петно страх, не се осмеляват да докоснат. Презирайте опасността, смейте се над страховете, срещайте с усмивка всички сложности на живота и всичко, което ви заплашва. Зад вас е Учителят. За вас никой не може да бъде страшен. От какво да се

страхуваш, когато зад гърба е Йерархията на Светлината. Обичам да наблюдавам сиянието на безстрашното сърце. И страхливият, и героят, и двамата са длъжни да преминат една и съща пътека на живота. Не е ли по-добре да се премине тя като герой? Тъй като страхът само усилва ужасите. Двама човека вървят срещу опасността: единият - треперейки от страх, другият - не познавайки го. Ако двамата я преминат благополучно, то за какво са били тогава всички страхове? Няма по-безполезно занимание, отколкото да се отдаваш на страха. От съдбата не може да се избяга - това не е във волята на човека, но да се посрещне безстрашно може всяка съдба. Така я посреща победителят и победата остава за него, каквато и да е съдбата, която му е отредена. Зова към победа и Уча да се върви победно през живота.

468. (5 септември). Приятелю Мой, как да се съчетае земното с небесното, житейското с духовното? Кесаревото се отдава Кесарю, тоест земното – на Земята. Кесарят има право върху това, което му принадлежи, но не по-нагоре, същото се отнася и за земното. Областта на духа, макар и да се оцветява със земни тонове, все пак не принадлежи на Земята. Съзнанието натрупано на Земята може да се проявява извън нея, тоест извън плътните условия. Тази отделеност на духовния живот от Земята е наследство на човека и дар на плътната еволюция. Хората дотолкова се сживяват със Земята, че даже не си представят условията на извънплътното съществуване. А да си ги представят трябва и не само да си ги представят, но и да живеят в тях. Мисълта е явление от тънък порядък. Сферата на мислите и чувствата е вече извънплътна. Вече в своя вътрешен свят човек се отделя от Земята. Затова Ние Казваме, че човек живее, даже бидейки в тяло, в различни светове и мястото на тяхната среща се явява съзнанието. Този вътрешен свят на мисли и чувства изцяло преминава заедно с човека след неговата смърт в другите сфери. Тялото и низшите обвивки се оставят. Но целият човек с всички свои придобивки, памет и опит остава неизменен. Разбира се, че тънкото състояние се отличава от плътното, но даже ширината, дължината и височината на мястото вече силно променят условията: колкото по-високо е мястото над морското равнище, толкова по-близо е то до условията на Тънкия Свят. И на известна височина земното притегляне силно отслабва, но не гравитацията, а именно притеглянето на съзнанието към земното. Йогите отиват в планините, за да се приобщат там по-лесно към Висшите Светове. Низините не дават тези възможности. Върху водата и Земята е силен отрицателният земен магнетизъм, на височините елементите на огъня и въздуха преобладават. Откъсването от Земята по-лесно се извършва на височините. С това са забележителни условията на планините. Човекът, привикнал към планините на Земята, в Тънкия Свят естествено и свободно се издига в тези същите слоеве, докато в същото време на жителя на низините това се отдава само след известни усилия. Говоря за обикновеното съзнание. Живеещите на височините живеят над низшите слоеве на астрала и не се докосват до тях. На тях им е по-лесно още на Земята, тъй като тънката обвивка се приспособява към висшите слоеве и не тегли съзнанието надолу. Много подробности на Земята могат да облекчат подема. И сред тях условията на планините ще бъде едно от най-значителните. Някога и някъде на всеки напреднал ученик предстои да премине през това, за да облекчи възхода. От земните тежести е по-лесно да се освободиш в планините. Духът в планините диша свободно. Планините са дадени на човека като убежище на духа. Пътят към планинското селение не е затворен...

469. (6 септември). Законът не позволява намесата в човешките карми. Но когато свободната воля на човека е набелязала план за действие и започнала да действа, тогава може да се помогне, ако действието е положително. Хората често лишават себе си от помощ благодарение на инертността на съзнанието. Те не искат да започнат сами и очакват натиск отвън. Ценим самостоятелното действие, тъй като такова действие, излизащо от духа, представлява изражение на неговата свободна воля. Но как да се съчетае постоянното насилие на обкръжаващите обстоятелства над човека със свободната воля? Това въздействие е непрекъснато и много силно. Често то носи формата на явно насилие. От него широко се ползват тъмните. Не е по силите на човека да спре вълните от външни въздействия, но във вътрешния си свят господар е той, а не нещо външно. Над духа никой не е властен. Но [не?] са властни даже над тялото. То се подлага на всички случайности на плътното съществуване. Човекът не е властен над неизменните рамки на кармата, макар и да е властен над своето отношение към тях. Спасителят на кръста в железните условия на кармата е Бил в духа Си свободен от тях - не в тялото, а в Духа. Свободата на духа трябва да се разбира по-дълбоко. Законите на плътния свят може да се нарекат закони на желязната необходимост. Те не са властни над духа, ако той, бидейки в света, съзнава себе си не от този свят. И действително, царството на духа не е от този свят, а от по-горе. Учението зове човека в царството на духа, указвайки му крайността и временността на плътните условия, независимо от това, че те са изразени във формата на необходимост.

470. “Изпрати ми овладяване на себе си, Владико”. Ще Изпратя, но приложете усилие. Да се учиш да владееш себе си може винаги. Животът дава нужните изпитания - значи да се усили това качество е възможно както и да се стече животът. Да ги притежава би искал всеки, но не всеки иска да работи над себе си. Според усилията са и плодовете. Според приложените старания са и резултатите. Следователно остава само да се постараете. Изпитанията ще преминат - опитът ще остане. С него ще продължим по-нататък. Трудно е да се усвои и да се приеме, че животът е даден не за удоволствие, а за придобиване на опита, който представлява негова главна цел. Това не е трудно да се разбере, но е много трудно да се приложи на практика. И все пак някъде в дълбините на съзнанието остава страхът пред бъдещето и пред тези изпитания, които могат да престоят, тоест осъществяването на целта на живота вместо радост и придобивки донася само огорчения. Значи същността на Учението още не е разбрана. Трябва да се научите да оставате силни пред лицето на изпитанията. Какво може да сломи духа? Нищо, изпитанията могат да го направят само още по-силен. Трябва да се отстранят от съзнанието страхът и огорчението от трудностите. И не трябва да съжалявате себе си. Много скръб произлиза от това и много ненужни преживявания. За страничните малко съжаляваме, така също и на самия себе си трябва да се научите да гледате като на страничен. Нека да се учи и да страда малкото “аз” - това е негова съдба. А вие гледайте отстрани. Всякакви методи са допустими, само за да овладеете себе си. Тъй като цялата работа се извършва вътре. И при това победителя не го съдят. Прощава се всичко, ако е достигната победа над себе си. Защо най-главното не се постави над всичко останало, по-малко нужно и често съвсем ненужно? Как може да се загуби нишката на живота, ако необходимият опит се придобива ежечасно. Знание! Знание! Знание! Опит! Опит! Опит - опитното знание, достигнато от опита, става цел на всичко това, което се случва с човека. Някой е измамил, някой е обидил, нещо се е случило, нещо е изгубено - всичко и каквото и да е то, донася съкровището на знанието и

съкровището на опита. Така може да се върви през живота, жадно попивайки даваните от него възможности. Трябва не да се огорчавате, а именно да се радвате на всичко, което дава животът, независимо от това приятно ли е то или не. Да се делят ценностите на получаваното знание на приятни или неприятни ще бъде признак на младенчество на духа. Всичко истински ценно се придобива с труд. Мъченията, страданията и трудът са най-леките пътища за придобиване на опит. Понякога по други пътища той не може и да се придобие. Защо силните и високи духове страдат толкова, докато в същото време нищожествата затъват в благополучие? И често само смъртта- освободителка позволява да се видят натрупаните съкровища. Не вземаме нищо със себе си във Висшите Светове, освен опита и знанията. Тогава какво е най-ценното в живота? На какво да отдадем тогава най-охотно от всичко и радостно своите сили? “Изпрати ми овладяване на себе си, Владико, тъй като зная накъде отивам и зная кое е най-нужно от всичко по този път, от царството на смъртта в царството на живота и Светлината”. Трябва! Трябва да се намерят в себе си сили да се противостои на живота. Трябва! Трябва да се излезе от тази борба с него победител. И каква полза, ако всичко протича добре, а човек си остава нищожество и нищо не е достигнато. За какво е тогава всичко? Пред осъзнаването на вечната, неумираща сила в себе си, на духа в себе си, какво може да предпочетем? Срещу какво, срещу какви призраци на земната Майя можем да заменим своето право на първородство? И ако е придобит целият свят, а е умряло сърцето, каква е ползата тогава за човека, когато вратите на Надземния Свят се отворят пред него. Съкровището на духа не се измерва и определя със земни мерки, тъй като то няма цена.

471. (7 септември). Беше Казано, че ударението се поставя върху мисълта. Сега може да се развие казаното и да се добави, че ударението се поставя върху духа. Духът лежи в основата на всичко съществуващо, даже на материята. Поставяйки ударението върху духа утвърждаваме нерушимата основа, тъй като без основа не може. В света, където всичко тече и всичко се изменя, трябва да се намери нещо, върху което съзнанието може да се опре. Духът се противопоставя на материята, но само в нейната ултимативна форма, достъпна за външните чувства. Колкото по-нагоре, толкова по-близко се събират границите на разделение. И на върха всичко се слива в едно, както всички точки на пирамидата на върха завършват в една, обединяваща всичко. Там е царството на духа. И това царство се намира и в човека, но на върховете на неговото същество, в сферата на неговата неумираща превъплъщаваща се Индивидуалност. Човекът е носител на духа. И духовният свят на човека представлява област, която по своята природа рязко се отличава от сферата на плътните явления. Парчето дърво може да се разреже, претегли, изгори, тоест да се подложи на чисто физически въздействия, но Светът на духа не подлежи на тези преки въздействия. Неговите закони са други. Той съществува независимо от плътните явления, макар в процеса на еволюцията да е образувал наслояването си благодарение на тях. Птичето също зависи в началото от родителите, докато не са му израснали крила и самото то не е пораснало. Но духът, получил криле в лоното на Майката Земя, става независим от земното, когато съзнанието се издигне на определена височина. Разбира се, външният свят влияе на Света на духа и внася в него своите изменения, но този, който е победил света, утвърждава своята власт над него. Стихиите му се подчиняват, тъй като ги е овладял в самия себе си. Управлението на материята затова е и възможно, защото цялата материя е пронизана от духа. Камъкът не е дух, но това, което лежи в основата на материята, съставляващо нейните атоми и молекули, представлява дух. Духът въздейства върху

духа чрез духовното начало, заложено във всичко. Цветето може да бъде откъснато и с това да се предизвика неговата смърт, но може и без да се докосва, духом да му се изпрати воля за унищожаване, пояждащ огън и цветето ще загине. Смъртното око на йога не е приказка, а действителност. Победителят на земното в себе си, подчинил на своята воля елементите на земята, водата, въздуха и огъня, може да изпрати огън за разрушение на това, което подлежи на унищожение. Но човекът не е призван да разрушава, а да съзидава. Двуострият огнен меч на духа се използва с цел унищожаване само в изключителни случаи на крайна необходимост, тъй като целта на еволюцията на съзнанието е творческото строителство, тъй като творчеството е съдба. Първият етап на всяко истинско творчество ще бъде творчеството в духа. В Света на духа, в света на безграничните възможности е възможно всичко. Затова изкуството като поле за творчество на духа се поставя най-високо от всичко. Когато огънят на духа е изкристализирал и е приел устойчива, вече астрална форма, първият невидим стадий на творчеството вече е завършен. Без този стадий плътната форма не може да се осъществи. Замисленото трябва да се осъществи в духа, преди то да се прояви на Земята. В процеса на овладяване на себе си може да твориш себе си по същия този принцип на последователност от тънкото към плътното. Безпокойният човек не може да прояви спокойствие ако не създаде в своя духовен свят отначало огнена, после мислена и после вече астрална - отчетлива и конкретна форма на изразяване на своето спокойствие, което по-късно вече лесно, свободно и естествено ще се прояви в него в плътните условия. Трябва добре да се поработи над тънките форми, като добросъвестен скулптор, за да им се придаде завършен и отработен вид преди да се надяваш, че те ще се проявят в земни форми. Като неограничен господар в своя духовен свят човек може да твори свободно, смело и уверено като знае, че ако законът е спазен и астралната форма е окончателно завършена и кристализирана, проявата ѝ във видимия свят няма да се забави. Мнозина се опитват да творят отведнъж, отхвърляйки невидимия процес и това винаги довежда до неуспех. Съзнателно или несъзнателно, но нарушаването на правилния ход на процеса винаги довежда до съответните резултати. Така към процеса на овладяване на себе си ще добавим необходимия стадий на невидимо творчество на духа, за да стане действително поражението невъзможно. Възможно е този невидим за физическото око духовен последователен процес на кристализация на астралната форма да се доведе до такава яркост, отчетливост и сила, че замисленото явление да се vyplъти в плътните условия с неудържима сила. Творете в своя вътрешен свят желаните форми на изразяване на своите качества и свойства и тогава тяхната проява в живота на практика и в приложение ще бъде осъществено. Бъдете творци отначало на своята личност, а после и на Индивидуалността, прилагайки знанието на закона. Да победиш света може побеждавайки себе си, а победата над себе си изисква борба и усилие. Учителят Дава пътя към победата, въоръжавайки със знание на закона, управляващ процеса на проява на тънките форми в плътни.

472. Всяко утвърждавано качество при всяко негово поредно приложение може да се прилага с по-голяма сила и увереност. То расте естествено и се натрупва в процеса на прилагане на практика, но процесът може да се задълбочи и усили съзнателно чрез волята. По този път протича събирането на опита. Ако твърдо и постоянно се държи целта пред очите, трудно е да се загуби направлението и е трудно да се отклониш и тогава цялото обкръжение, минаващо покрай съзнанието, навлиза в ритъма на постъпателното движение и способства за достигане на целта. С други думи

всички сили: и способстващи, и противодействащи, и враждебни, и дружески започват да служат на духа, непоколебимо и твърдо решил своя път. На чука на волята се подчинява всичко. И враговете, и противодействията си остават, но вече като способстващи възхода. И тогава може да се каже: няма противни условия - всичко отдава своите енергии в полза на победния дух. Даже към врага може да се подхожда с мисъл за това какво може той да даде, с какви енергии да обогати и каква полза да донесе. Обикновено враговете учат по-добре, отколкото приятелите, особено гнилите приятели и много от тях се оказват по-полезни. Изкуството да се извличат нужните енергии от противните и враждебни обстоятелства принадлежи на многоопитния пътник. Признателността към враговете е свойство на високия дух. И измамата, и обидата, и притесненията, и преследванията, и всичко, произлизащо от враговете, е явно полезно, тъй като учи и обогатява опита от живота. И тъй, дапомним: няма противни обстоятелства, ако волята е достатъчно силна. Съответстващата поляризация на съзнанието променя ъгъла на прилагане на враждебната енергия, заставяйки я да работи за себе си. Светът се побеждава по пътя на правилната поляризация на съзнанието. „Аз изгубих дома си” – крещи посивелият пострадал от пожар, - „Аз съм най-нещастният човек”. Но мъдрият ще каже: „Моите коси вече са посивели, съдбата ме освободи от дома-затвор. Е какво пък, толкова по-лесно ще вървя, освободен, към Висшия Свят, където съзнанието няма да бъде вече привързано към въображаемата собственост”. От поляризацията на съзнанието зависи отношението към явленията в живота и тяхната оценка. Мъдростта на Истока учи на това. Мнозина се оплакват от болест преди смъртта, не разбирайки, че болестта е благодение, че тя освобождава духа от тялото и обвързаността с него преди великия преход. Двойствената природа на явленията под видимата едностранчива форма скрива другата страна, полезно-положителната. Изборът коя от тях да види е в ръцете на човека. Усилвайте, усилвайте утвърждаваните качества, възползвайте се от всяка минута за подем на духа. Семена могат да се сеят само в уреченото време.

473. (8 септември). Ако в течение на един живот се утвърди здраво поне едно качество, то това ще бъде голямо достижение, тъй като десет живота ще дадат десет качества, а тяхното по-голямо количество – симфония (от качества). Не забравяйки за симфонията от качества могат да се укрепват най-силно звучащите за съзнанието и с това да се напредва. Няма по-увлекателна работа от събирането вътре на огнени съкровища. Качествата са като факли за проява на постоянно горящите огньове и способстват за по-бързото образуване на кристали от психическа енергия, увеличавайки Съкровището на Камъка. Човек намерил Съкровище – така Наричаме този, който умножава съзнателно сиянието на Камъка. Всеки ден може нещо да се добави към Съкровището, някак да се усили неговата мощ, някак то да се преумножи. Ръце протегнати към Чашата и в нея пламтящо с огньове Съкровище . Какво е светът, какво е всичко, какво са събитията от текущия живот, когато ръцете здраво държат сияйния Камък на живота в гърдите. Тъй като където е вашето Съкровище, там е и вашето сърце. Носители на Камъка, съумейте да го опазите! Няма по-драматично явление в живота на човека от разточителството на Съкровището и намаляване размерите на натрупаното богатство. Кристалът от психическа енергия е истинско богатство и подлежи на непрестанна зорка грижа и опазване. В търсенето му човек е преминал през целия свят, пропътувал е през много животи, прочел е маса книги и срещнал хиляди хора, за да разбере в края на краищата, че това, което търси навън, се

намира в него и че това е Камъкът Алатир, който или ще възкреси, или ще изгори. Да преумножим сияйното Съкровище във всекидневни усилия, натрупвайки зрънца от кристали, отлагани в Чашата. Всичко което прави човек в областта на мисълта, чувствата, думите и постъпките или преумножава съкровището, или го намалява. Колко ли внимателен трябва да бъде човек към всичко, създавано от него. В наситена среда, както и при нагнетяването на обстоятелствата и в напрежение, образуването на кристалите става законно и естествено. Законите са еднакви във всичко. Затова ще се радваме на обременяващите обстоятелства, тъй като те създават благоприятни условия за растежа на кристалите. Не в униние и потиснатост, а именно в радост на духа расте чудния Камък. Трудно е да се радваш на трудностите и тежестите в живота, но нали радостта е особена мъдрост. Но ако се знае какво се придобива благодарение на това чувство, то е възможно да се порадваш и на суровия, тежък и пълен с изпитания живот. Трябва само да се измени ъгълът на отношение към хората, вещите и явленията. Хората намират призрака на удоволствието в игралните домове, в опушената и отровена атмосфера, опиянени от винените пари. Ако е възможно така да се изопачи живота за зло, то във властта на човека е да измени своето обичайно отношение към каквото и да било и да застави себе си да гледа на живота по друг начин, именно така, както той иска в светлината на новото разбиране на живота. Така суровият подвиг в глухите лесове може да стане радост за силния дух. Така умножаването и растежа на Съкровището на Камъка в най-тежки и трудни условия може да стане радост в живота на прозрения дух. Слепите не виждат това. Слепите няма да разберат даже за какво става дума. Но Аз Говоря не на глухите и не на слепите, а на зрящите. Щастливият притежател на Камъка на живота, пламтящ с огньовете на Съкровището, го отнася със себе си цяло и невреждимо от земния свят в другите светове и там живее с него, с него се движи и с него преуспява в по-нататъшния свой възход. И виждаме, и слушаме, и летим, и преуспяваме със силата на Камъка в Надземните Светове. Съкровището, неприкрито от плътните земни одеяния, проявява там своята мощ. Пътнико, помисли за единственото, неотменимо твое Съкровище, принадлежащо ти по право.

474. Животът на човек в духа става дотолкова увлекателен и интересен, че обикновеността изгубва своята власт над него и постепенно се заменя от необикновеност. Обикновеното става необикновено. Тъй като, говорейки по същество, животът в Надземното ще бъде именно необикновен живот и подготовката върви на Земята. Утвърждава се принципът: където съм аз, там е и домът. Всичко мое е с мен. Древното изречение *omnia mea, mecum porto* (Всичко свое нося със себе си) придобива съвършено друг смисъл и то вече указва не на бедност а на богатство на духа. Външно всичко си остава сякаш без изменение, но вътрешната промяна на съзнанието е огромна. Именно човек изгубва своята душа, за да я придобие преобразена и разширена. Вярно е, че низшето в човека ще се опитва да вдига глава и да прави отчаяни опити, за да си върне изгубената власт. Но победителят излиза победно и от тази борба. Борба не на живот, а на смърт, за живот и безсмъртие на духа. Нечуваното и невидимото се утвърждава въпреки видимото и чуваното. В борбата срещу очевидността побеждава действителността. И докато тече борбата и се извършва подготовката, Учителят Чака, за да подаде в нужния момент Ръка за Помощ и да се премине на следващото стъпало на Познание. Малко са вървящите в духа и затова за тях има особена грижа и внимание. Те са разпръснати по света като маяци за спасение на хората. Изпращам ги в света, за да се обърне човешкият свят към Мен. Тяхната

жертва е огромна и натоварването е огромно. Понякога ги Оставям сами, предоставяйки ги на собствените сили, за да изпитат своите сили и мощта на растящите криле. Но сами не ги Изоставям никога, тъй като са в Лъча. Вие се стремите да преуспеете? Пребъдвайте повече с Мен. Неразделеността на обединените съзнания е признак на ученичеството. Формулата “Аз Съм във вас, вие сте в Мен” остава неизменна вовеки. Какво още да ви кажа? Освен това, че когато дойде вашият час и настъпи вашето време, очевидността и действителността ще се слеят в едно в сиянието на Аурите на Владиците на Светлината. Тъй като истина ви Казвам: ще видите и ще чуете и вашата радост ще бъде съвършена. Засега трябва да се вярва и да се чака, да се чака и да се вярва. И нека вашата вяра да носи плодове, а очакването да бъде творческо. По този начин, сътворявайки вашето бъдеще в духа, ще достигнете до определеното. Аз Пазя. Няма да се уплашим от нищо, няма да се спрем пред планините от непреодолими препятствия, тъй като всички постройки на Майя се съкрушават с огъня на духа. Пътят преминава не по Земята, а вътре в човека и всички препятствия са също там. Затова Говоря и Утвърждавам, че победата е в духа. Победилният в духа наистина е победител, тъй като е победил в себе си и себе си. Трябва да се разбере мистерията на борбата и победата, ставаща и удържана вътре. Затова Повтарям: всичко е в духа и от духа. Този, който пренася центъра на борбата отвътре навън, извършва грешка и тогава тази борба приличва на борба с вятърни мелници. Даже и да ги победиш и да спреш движението на колелата, то каква е ползата от това за човека? Колелата на живота не могат да се спрат и смисълът на преодоляването се изгубва. Когато Говоря за душата, която човек трябва да изгуби, или за кръста, който трябва да вземе със себе си, Говоря за вътрешен психологически процес, протичащ в съзнанието на човека за освобождаване от наследството на миналото и преобразяване на духа. Символа на преобразяване на духа Показвах на Планината, за да се очертае прав път. Не се борете всячески, а в духа, тъй като духом и в духа се извършва преодоляването на себе си, тъй като висшето достижение се взема със сила и прилагащият усилия го получава.

475. (9 септември). Грижата на Учиеля се проявява в това, че се дава поправка на курса на кораба на духа, ако Той Забележи отклонение от него. Неправилната нагласа на съзнанието Той Покрива с правилно съждение, за да бъде пътът прав. Той също Намира положителната страна във всяко явление, даже в лошото, за да я утвърди и с това да парализира въздействието на отрицателната страна. В каквото и състояние да се намира съзнанието, винаги може да се намери нещо устремяващо напред и с него да се поддържа разколебалия се дух. Учителят Вижда подножието, за да стъпва твърдо кракът. Без Учителя няма да се удържите и няма да преминете. Сред вихрите и противоречивите течения умът може да се размъти и да загуби усещането за правилното направление. За пример може да се попитат десетки или стотици минавачи накъде отиват. Отговорите ще покажат, че вървят слепешком, без да знаят накъде и защо. Много случайни спътници ще срещнете в живота, временни и до първия завой. Постоянни ще бъдат само тези, които вървят в същата посока и се намират също под Лъча. Обединяването на съзвучните съзнания става под Лъча на Учителя. Старите срещи не са нови, макар и видимо да изглежда, че сте се срещнали за първи път. Общо взето старите срещи не са по-малко, отколкото новите: и сред приятелите, и сред враговете има стари познати. Паметта обикновено в тези случаи мълчи и само сърцето подава сигнал, отбелязвайки притегляне или отблъскване на аурите. На това усещане, особено при първата среща, трябва да се обръща внимание. Последвалите срещи ще го

задълбочат. Понякога сигналът на сърцето е толкова силен, че чувството на симпатия или антипатия пламва ярко. Има срещи предвидени от Учителя. На тях трябва да се обърне особено внимание. Съзвучните съзнания обикновено се съединяват или за двустранно усилване, или за усилване на действието, или за въздействие над обкръжаващата среда. Две обединени хармонични аури са голяма сила, особено ако тя действа съзнателно. Възможно е да се защитавате по-успешно и да защитавате другите, без да сте беззащитни овчици. На войнстващия дух подхожда повече символа на воин, а не на овца. Борбата и победата е във всичко. И там, където обичайните пътища или средства за въздействие са невъзможни, са възможни необичайните пътища. И оръжието е огнената енергия, психическата енергия на духа, винаги намираща се в негово разпореждане и винаги готова за действие при всякакви обстоятелства и при всякакви условия. Струва ли си да се губи време напразно, когато може да се направи много и на мнозина да се помогне. Трябва само да се въведе в действие необичайното. Ние Действаме винаги по необичайни пътища. Затова има дванадесетостени, седмостени и прочие съчетания на обединените съзнания, умеещи да прилагат мощта на обединените енергии. Трябва работата с психическата енергия да се направи порядък на деня. Трябва да съумеете да се обедините в желаните съчетания и да помагате според силите си на хората. Не може да не се пресича твърдо и властно злото, усилващо проявите на тъмнината, хаоса, разложението и отчаянието. Трябва да се помогне. Да се знае и да не се приложат своите сили в борбата с тъмнината там, където това е възможно и достъпно, ще бъде вече пропуск. Въздържалият се от помощ на близките там, където тя би могла да бъде оказана по необичайни пътища, не носи чест. Не бъдете безпомощни овчици, а твърдо и уверено се стремете да приложите своите сила и знания там, където това е възможно и където на другите не е по силите. За вас са отворени пътищата, невъзможни за обикновените съзнания. Ние Действаме невидимо и нечувано. Мощта на въздействието се отразява на резултатите. Обикновеното съзнание не може да противостои на силата на обединената психическа енергия. Умейте да приложите в действие дадената сила.

476. Приятелю Мой, не трябва да се изпуска моментът на съвучие с Моите мисли. Тъй като е неповторим. Трябва непременно да се запише поне началото, за да има към какво да се приложи по-късно, когато това позволят външните обстоятелства. Днес на работа сред хората явно звучеше Моята мисъл, отливайки се леко и свободно в завършени форми. Опитът да се възстанови процесът вечерта не се удаде, тъй като загубеното не се връща. Затова да бъдем внимателни с настроения инструмент, тъй като невинаги звучи еднакво, а в зависимост от космичните условия. Не трябва да се смущаваш от формата на изразяване. Лесно е да се отделиш и да загубиш нишката; за да се избегне това се дава ритъмът на Общуване. Към него и ще се придържаме. Колко труд беше положен за утвърждаване на ритъма, преди той да се осъществи. Но затова и плодовете на ритмичната работа са огромни. За оценка на труда са приложими мерките на бъдещето. Много значителни неща не са изглеждали за съвременниците им такива. Времето и историята вършат своя нелицеприятен съд. Затова може да се трудите не за себе си, а за бъдещето. Учителят няма да Забрави да укаже рамките на труда, извършен в Негово Име. Ще се наложи да разчитате само на себе си, тъй като съзнанието на обкръжаващите невинаги е в състояние да разбере значението на даваното. Ще се наложи мислено да се върви преди своето време. Ще се наложи да се пробива целината на новото разбиране на света. Ще се наложи необичайното да се въведе в сферата на

общочовешкото мислене. Този труд ще смятаме за труд по прокарване на нови канали за пространствената мисъл. Тъй като е нужно мисълта да се отлее в конкретна, завършена форма, за да кристализира преди да навлезе в аурата на планетата и средното съзнание да може да се възползва от нея. Хората вземат готовото, когато пространството вече е плътно наситено. Но кой го е наситил и кой го насища? Ние Насищаме и Циментираме пространството и нашите ученици са Наши помощници в тази огромна работа. Защо новите идеи и мисли чукат в човешкото съзнание на границата на между епохите? Откъде са те? Кой ги е породил? Кой е поел върху себе си неизвестния и неблагодарен труд за пречупване в съзнанията мощта на новите Космически Лъчи, за даде на хората готовите форми на мисълта? Труд наистина огромен и имената на смирените служители на Светлината са неизвестни. Но Ние ги Знаем и техните имена са отбелязани върху неизтриваемите скрижали на пространствените записи. Благословена е съдбата на тези, които водят напред мисълта на човечеството.

477. (10 септември). Посрещам устремите към Мен в Лъча. Лошо е, ако устремът завършва с размазано и разливащо се тъмно петно. Трябва да се пази чистотата на устремите помисли. Чистата мисъл е ценна като условие непрепятстващо проникването на Лъча през аурата на нейния носител. Наистина мисълта създава около човека сфера от материя, състояща се от очистени атоми. Аурата, наситена с тежки неочистени мисли, е плътна. Аурата или възнася, или прегъва и притиска духа към Земята. Значението на аурата е огромно. Чистотата на мислите трябва да се разбира широко. Колкото и да е чист човек в своите помисли, ако неговото спокойствие е нарушено, аурата губи чистотата на отенъците. Говори се за симфония от качества, тъй като всеки дисхармоничен примес от низши вибрации нарушава нейната настройка. Пазете аурите чисти. Лъчът прониква през тях. Всяка нащърбеност, изкривяване, помътняване на аурните вибрации съответно видоизменя структурата на възприемания Лъч. С това е особено опасна психическата разпуснатост, когато човек безнадеждно маха с ръце и се отдава на волята на мътните вълни на тамаса. С това е опасно непротивенето на външните въздействия или, с други думи казано, подчиняването на съзнанието на влиянието на обкръжаващата среда и хора. Силната аура дава своя вълна и оцветява тази среда със себе си. Вибрациите на външната среда не могат никога да сломят силния дух и да го заставят да зазвучи в унисон, и да оцветят неговата светла аура с мътилката на хаотичните низши вибрации, толкова свойствени на хората. Често борбата се заключава в това да се съумее вътрешно да се устои срещу тези тъмни въздействия. Огромна е разпуснатостта и нечистоплътността на човешките чувства и мислене. Човешките сборища обикновено са вредоносни. Никой не следи за себе си, никой не се опитва да владее своите чувства, мисли и емоции. Човешкото дишане е потно и отровно. Възможно е да пребиваваш без вреда за себе си сред хората само заобикаляйки се със защитния пръстен на собствените излъчвания, недопускайки навътре тънката мислена и астрална материя, с която са обкръжени болшинството хора. Обикновените аури обикновено са вредоносни. Печатът на вредоносност често се отразява и на физическия облик на човека. Аурата се отравя от емоциите на астралната обвивка. Такива носители на отрова са вредни и опасни. За щастие силно отровните аури са сравнително малко, но помрачените са огромно мнозинство. Нерадостно е докосването до хората. Светлите аури, носещи радост на хората, са много малко. Работата над себе си в това направление е подвиг, тъй като буквално внасят светлина в

мрачината на живота, в тъмнината на безпросветното еснафско съществуване. Мътни са човешките аури. Затова Приветстваме труда-очистител, напрежението на който заставя да се осветят помрачените аури. Напрегнатата работа, която завладява човека, предизвиква огньове в центровете и аурата започва да свети. Чрез напрегнатия труд прониква светлина. Ценим добрите труженици. Те внасят своя дял в строителството на Новия Свят, особено Приветстваме ентузиазма като подпалвач на огньовете на духа. Вялата инертност на безнадеждността, унинието и отчаянието Смятаме за престъпление срещу обкръжаващите. Такива строители трябва да се изолират и изпращат в ненаселени места. Много беди и нещастия носят тези помрачители на битието. Те са магнити, притеглящи вълните на разрушителни енергии и ветропоказатели на разложението, това са убийци на духа си и на своето тяло, както и на тези, които имат нещастieto да бъдат в съприкосновение с тях. Бедата е в това, че те заразяват пространството и заразата се разнася надалеч. Здравето на духа е нещо на което държавата е длъжна да обърне внимание. Нима е възможно такива хора да се допускат до децата или на обществени длъжности? Вредата от тях е огромна. Стремейки се към овладяване на себе си вършим не лично дело, а общочовешко и пространствено нужно и неотложно. Утвърждавайки Светлината в себе си се трудим в името на Общото Благо.

478. Дойде Моето време и силите са събрани. Плътната материя трябва да пропусне духовен разряд със страшно напрежение, както и обвивките на хората. Подготвихме се хилядолетия за този Час и Часът приближава. Когато Заминавах завесата на Храма се раздра и земната твърд се разтърси, Пришествието ще бъде още по-величествено. Заминах унижен, ще Дойда като имащ власт. Силите на Светлината ще утвърдят своята мощ и това утвърждаване ще бъде явно и при светлината на деня. И ще се разпаднат на прах всички човешки постройки на невежеството, неверието и отрицанието. Устойчивостта на отричащите човешки постройки ще бъде разколебана и разтърсена до основата, а основата – премахната. И знакът на Моята войска ще бъде милиард. Мярката на Моето търпение се препълни и Космическата Воля диктува съдбата на света. Когато страшните космични явления покажат своята сила, саомнението, самонадеяността, невежеството и земната мъдрост немее и помръква: Огънят е мощен. Ще Утвърдя с огън мощта на огъня, свален от Небето на Земята. Космическият часовник отмерва ритъма на неизменността. И на хората ще се наложи да се смирят пред величието на Висшата Воля. Епохата на Майтрейя ще настъпи неочаквано, ненадейно и стремително. Давам предупредителен знак. Имащите уши да слушат нека слушат и имащите очи да виждат нека да видят, тъй като Часът приближи.

479. (11 септември). При тясно съприкосновение с хората състоянията на съзнанията взаимно си влияят. Едни, издигнали се духом, издигат другите, а падналият увлича след себе си надолу и близките. Значи трябва да се устои не за себе си, а за близките и ближните. Състоянието на аурата е заразително, тоест нейните вибрации действат на обкръжаващите. Водещият дух е особено отговорен за тези, които води. Неговото падение и колебание властно влияят върху аурите на вървящите след него. Отговорността за водените трябва да се разбере и приеме. Самооправданието няма да помогне. Думите и делата трябва да съответстват едно на друго. Трябва да се постъпва така, че да не се срамуваш пред никого от своите действия. Да се постъпва така, че в случай ако тайното стане явно това явно да не те кара да се криеш от срам. Трябва да се осъзнават своите грешки и да се признават и никога не трябва да се оправдават. Ако

самооправдаването е недопустимо, то е недопустимо и това простъпките или грешките да потискат съзнанието и да се извършват с робско подчинение на своите слабости. Човекът извършващ грях може да бъде роб на греха и свободен от греха: единият го извършва, защото не може да не го извърши, тъй като е поробен, другият – с разрешение на волята. Границата е тънка и условна, но постъпки могат да се вършат в свобода или робство. И е много лесно да се премине от свобода от грешките в тяхно подчинение, тоест от свободен да станеш роб. Разбира се, грях като такъв не съществува, има грешки от невежество и отстъпка пред своите слабости. Грехът е клерикално понятие, подлежащо на изживяване. Грешници са робите, а Ние Утвърждаваме свободата. Робската терминология е изживяла своя век. Но новите думи не променят същността на явлението. Да бъдеш в робство на своя астрал е позорно. Да увеличаш невидимо след себе си други, свързани от кармата, е престъпно. Ще се наложи да се дава отговор пред Учителя за всичко и за всички. Няма нищо тайно. За Учителя всичко е явно. Бъдещето се формира днес със своите собствени ръце в съзвучие с това, което творим.

480. Приятелю Мой, Учителят Посочва необичайната напрегнатост на антагонистичните токове, представляващи предвестници на готвещите се промени. Промени ще има. Когато средата е наситена образуването на кристалите започва веднага и протича бързо. Така е и със световните събития. Трябва да се достигне състояние на наситеност, след което утвърждаването на Епохата на Майтрейя ще тръгне стремително. По степента на сгъстеност и нагнетяване на пространството може вече да се съди за близостта на момента. Напрежението и сгъстяването на низшите слоеве е небивало. Налягането може да породви взрив, което ще предизвика катастрофа. Катастрофата е напълно възможна. Слабите обвивки също няма да издържат нагнетяването. То се усилва от космическите огнени вълни. Лъчите са двуръки: едни ще изгорят, други ще възкресят. Но даже възкресението се предшества от страдание и смърт на предишния човек. Така е и Казано: “Няма да умрем, а ще се изменим”. Притискащата тежест трябва да се приеме като символ и предвестник на настъпващите изменения. Мъдрият може даже да се порадва, тъй като мракът преди разсъмване е дълбок. Сили да се преживее могат да се вземат от осъзнаването на неизбежността на бъдещето: то ще се осъществи, ако ще всички сили на заминаващия си свят да се обединят срещу него. Ще има и Светлина, и радост и щастие за тези, които са чакали и дочакали. А вие имайте по-голяма увереност в това, което получавате от Учителя. По продължителността на миналото очакване не може да се съди за близостта на планетните срокове. Доближили са се плътно. Събирайки сили трябва мъжествено да се посрещнат последните вълни на заминаващите си енергии. Тежестта е от несъответствието на това, което си заминава, с това, което идва. Това несъответствие е огромно! Учителят Предупреждава за трудността на момента, за да можете да го посрещнете съзнателно и очакващо. И ще преживеем, и ще видим, тъй като Аз Съм с вас.

481. (13 септември). Често хората недоумяват откъде са толкова трудности и усложнения. Болестите могат да бъдат кармични и свещени, така също и сложностите на живота се предизвикват или от кармата, или те нарастват и се усилват, изразявайки се с езика на Евангелието, вследствие на „Словото”, тоест вследствие на това, че човек е стъпил на пътя. Това обременяване с обояелствата не идва изведнъж: отначало върви леко и светло - раздухват се всички огньовете и е проявена особена Грижа. После човек

се предоставя сам на себе си и неговото натоварване през цялото време нараства, за да предизвика вече самопроизводни ответни огньове. Колкото по-висок е подемът и по-бързо придвижването, толкова натоварването е по-тежко. И силният дух вдига огромен товар. По величината на товара може да се съди за калибъра на духа. Най-тежкия и голям товар Носят Владиците, и Водещият се нарича Велика Жертва. Така височината и величието на духа се определят от размерите и степента на натоварване. Не може да станеш или да бъдеш голям духом стремейки се да се освободиш от земния товар. Такъв стремеж е несъвместим с величието на духа. Трудностите се преодоляват, сложностите се разрешават и натоварването се намалява временно, но за да стане след това още по-тежко. Владиците се трудят до кървава пот под бремето на земния Товар. Ако се даде товарът на напредналия ученик на начинаещия, той просто няма да издържи и ще изостави своя път. Товарът не е за слаби плещи. Затова няма да се смущаваме от натоварването, ако не искаме да бъдем или да станем, или да се считаме за нищожество. На Мен са Ми нужни силни духове, които не се страхуват от никакви трудности и които не се прекланят пред тях в отчаяние. Тези явления Смятаме за падение на духа. Равновесието се запазва при всякакви условия. Дават се богати възможности за борба и преодоляване, следователно да се израсне духом върху тях и да укрепнеш може винаги. Трябва само да не се забравя прякото значение и смисъл на тези явления. Дават се за да укрепят и възвисят. И когато сте сами и предоставени на своите сили и условията са особено стеснени, с това се увеличават и самите възможности за растеж, каквито никакви други обстоятелства не могат да дадат. Нужно е бързо и уверено напредване и Учителят Прилага усилия за това и Създава съответното обкръжение. Разбира се, много би могло да се облекчи, но тогава би се наложило да се отложи за неопределено време и достижението в дългия сандък. А времето не чака, сроковете наблизават и са нужни закалени души, можещи да вземат върху своите плещи отговорното Поръчение. На непроверени и неизпитани духове не Мога да се доверя там, където милиони са под попечителство. Затова не се оплаквайте от суровостта на изпитанията вие, които Владиката Очаква, за да им даде Поръчение. За неговото значение можете да съдите по трудностите на настоящия момент. Хората не се оплакват, полагайки труд за да получат обичайния диплом, тоест правото на труд от определен порядък. За да се получи правото на Поръчение също трябва да се потрудите в борбата с живота, за да закалите съответно духа. Трябва да се разбере смисълът и целта на натоварването, за да се носи то съзнателно. Трудно е да се изтърпяват тежести и изпитания неизвестно в името на какво. Но ако целта е ясна, то би могло да се издържи и повече твърдо, уверено и със съзнание за нужността на тези обременености. Хората се мятат, негодуват и страдат, но страдат безсмислено и безнадеждно, без да разбират за какво. Но воинът знае заради какво заостря меч на духа върху студения и твърд камък, когото дори стоманата не превзема. Мечът на духа се заостря върху точилото на живота след закаляване с огън и вода. Когато Виждам бляскащия меч над главата на воина на духа се Радвам, тъй като Зная, че неговият дух е готов за Поръчение. Някои не издържат и отпадат. Някои се стремят да се отклонят. Други се отдават на жалби и недоволство. Но крачката на победителя е твърда и непреклонна. Морето на живота се вълнува, изпращайки насреща една вълна след друга. Посрещайте вълните умело и смело. Те ще преминат покрай вас, разбивайки се в скалата на непоколебимостта, а вие като скала както и преди ще продължавате да стоите твърдо и неподвижно, готови за нови удари на стихииите.

482. Няма да чакаме вдъхновение, а със силата на ритъма ще утвърдим връзката, протягайки ръка към пратката. Едни чакат кога ще ги осени вдъхновение отгоре, други вземат по правото на дерзаенето. Едни очакват подаяние от небето, други се разпореждат волево с полученото наследство. Космическото право или правото на първородство на духа му дава възможност да дерзае и да жъне обилно огнените плодове. Законът действа безотказно. Той е прост, тъй като в духа всичко е просто. Наличието на простота в духовните дела също трябва да се разбере. Хлопайте и ще ви отворят, ако хлопането е достатъчно настойчиво. Нищите също често хлопат, но често не им отварят или отваряйки им ги прогонват. Психологията на молителите е несъстоятелна по същество. Съкровищата на духа му принадлежат по право. Заради тях той е преминал дълга и мъчителна еволюция, влачейки се в тъмнината на невежеството, за да разбере в края на краищата, че Космосът и всичко, което е в него съществува заради неговия венец - човека. Това осъзнаване идва на върховете на духа, когато е разбрано своето предназначение и крайна цел. Ето, ние стоим лице в лице и Усещам насочения устрем - нима няма да Отговоря, когато милиарди мълчат или даже не знаят как да се обърнат? Затова ще поставим знанието над всичко, тъй като на хлопация отворят и знаещият намира къде, как и кога да похлопа. Защо има у хората толкова неувереност и нерешителност, когато психотехниката ясно указва пътищата на устрема и получаването според неговата сила? Но не им достигат силите да се устремят, не им достига увереността и духовните явления все още се отнасят в областта на мистическата мъгла и неопределеност. Казвам: Законът действа неизменно и винаги, и в пълно съответствие с устрема. Разбираме закона за действие и противодействие, но зова и отклика не искаме да разберем. Наистина, съкровищата на Безпределността очакват устремите духове. Но къде са те, устремите? Устремени са много, но в гонитбата за земното. Съкровищата от земния прах са заменили за тях съкровищата на духа и те се влачат в прахта, пълзейки по кората на планетата. За устрема са нужни крила и поглед, обърнат към звездите. Не под краката, а по върховете трябва да се търси. Дерзайте още и още. Ще Увенчая вашите стремежи с огньове в отговор и ще Приложя Ръка към това. Елате вие, които сте разбрали, да приемете богатството от дарове на еволюцията. Не вие, седящите върху печката като хлебарки, не вие гледащите назад, потопени в миналото на свършените времена, а вие, устремите дръзновено към бъдещето и със съзнание за своето право на даровете. Преминавам, но не Ме познават; Давам отново Учението, но го отхвърлят; Призовавам в бъдещето на Светлината, но неприемащите Ме тъпо се устремяват назад и потъват в тъмнина. Сега ще Дам всичко и обилно. Не е имало никога време, когато Учението на Живота така обилно да се е изливало на Земята, за да стигне за всички, но човешкият дух е безмълвен и не вдига погледа си от Земята. Колко тежести трябва да се поставят върху чашата на страданието, за да се устреми духът нагоре и земната чаша да престане да натежава върху везните на живота? Обръщам се към вас, глухи, слепи и все още спящи - докога ще продължавате да спите?

483. (15 септември). Много се говори за силата на мисълта, но тази сила не се разбира. Слабият човек под влияние на афект може да извърши силно действие. Значи всеки може да прояви сила на мисълта. Мислите на едни не са действени, а у други те са силни. В какво е тяхната сила? Ще Кажем, че силна е огнената мисъл, тоест заредената с психическа енергия, еманираща от центровете. Слабият човек, но запалил макар и временно и наситил мисълта с огън, може да я направи много по-силна от

своите обичайни мисли. Съгласуваният микрокосмос поражда мисли с по-голям потенциал, отколкото несъгласуваният вътре. Сякаш цялото същество на човека се напъва в единен устрем и създава монолит на мисълта, неразделена в себе си. Ако човек създаде мисъл за определено действие, но в същото време има редица дребни съмнения и малки мисли, противоположни по значение, равнодействащата на всички тях, благодарение на взаимната неутрализация, ще бъде съответно отслабена. Малкото съмнение може да убие големи дела. Малката мисъл може в корен да пресече голямата мисъл. Монолитът на мисълта не допуска в себе си противоположни начала, унищожавачи неговата сила. В този аспект съмнението е явно разрушително, тъй като все едно че се пробива в сферата на създадената мисъл отверстие и от него като от пробит балон изтича подезната сила на мисълта. Затова даже много силната, но отровена със съмнения мисъл не донася плодове. Това е особено забележимо при лечението с внушение или самовнушение. Технически да се изхвърли съмнението е лесно, просто трябва само да не му се дава място в съзнанието. В този случай освободената от отровата на съмнението мисъл действа чудесно и бързо. Заболелият орган бързо се възстановява. Организмът се подчинява на волята свободно и леко, ако волята не е разделена в себе си, когато към утвърждаването се смесва отрицание, лишавашо го от сила. Мисълта е енергия. Бидейки породена и приведена в действие тя не може да не действа, стига само самият човек да не я заставя със съмнения или неувереност да действа в противоположно направление и с това да отслабва нейната сила. Даже малката, но монолитна мисъл притежава сила. В този случай трябва да бъде проявен пълен контрол, ако се поражда мисъл с определена цел за въздействие върху себе си или върху другите, или върху обстоятелствата. Трябва да се разбере, че материята, стихииите, обстоятелствата сами по себе си не мислят, но се привеждат в движение под въздействие на мисълта и се стремят да се отлеят във формата, определена от мисълта. Разбира се, че мислите на хората и човешките воли се сблъскват постоянно, тъй като хората мислят различно, но силната мисъл винаги побеждава слабата. Всичко това става в човешките сфери несъзнателно. Но този, който знае, може да управлява много явления със своята воля. Запалените центрове или даже пробуждащите се огньове дават на мисълта огнен заряд, на който обикновената мисъл не може да противостои. Еснафът не може да се бори с Архата - поражението е неминуемо. Свободната воля на човека не може да се потиска, но да се пресича злото, разрушението и недобрата воля и може, и трябва. Затова се дава знание. През деня може да се намери много време за мисли, творещи благо. Всяка мисъл от светлината е благо. С всички нежелателни явления и в себе си, и вън трябва преди всичко да се борите с мисъл. Защо да се хаят думи, ако може да се мине и без тях. Учете се да действате с мисъл. Обектът за прилагане силата на мисълта преди всичко се явява самия човек. Досега мисълта е действала в него непроизволно и хаотично. На това трябва да бъде сложен край. Контролът и самоуправлението се въвеждат в собствения микрокосмос и действащата сила се явява мисълта. Овластяване на себе си означава и власт над своето тяло и неговите функции. Рефлексността на физиологичните процеси в случай на тяхното нарушаване също се взема под контрол и се регулира от волята. Волята неразделена в себе си в съюз с мисълта може да твори чудеса. Хаосът вън не се допуска вътре. В случай на неумение да управляваш себе си и да приведеш енергията вътре в себе си в съгласуваност, растящата мощ ще стане разрушителна, а не твореща сила. Овластяването на себе си е неизбежно стъпало при растящи огньове. Затова

умелото управление на мисълта се посочва като неотложна и подлежаща на непременно изпълнение задача. В сферата на овладяване на мисълта граници и предели на растежа на мощта на духа няма. Трябва само умело да се започне и да се усети възможността за безпределното развитие на огнената мощ.

484. Сине Мой, времето на големите промени няма да смятаме за обикновено. Хората не мислят за това защо стават те. Но това не пречатства промените да стават и даже покрай тяхната воля. Може да се отбележи колко лесно и просто върви всичко, когато настъпи времето за това. Говоря за пътищата на кармата. Нейната сила е огромна. Но когато кармите на страните, народите и отделните личности се сливат и събитията се диктуват от звездите, вече не може нищо да ги спре. Когато това се случи съдбата на човека го носи като върху крила в условията, които са му предназначени. И тогава може да не си блъскаш главата над това как именно всичко ще се случи. Ще се случи именно така, както е нужно. В това време трябва особено ярко да се предадеш на Волята на Владиката, тъй като от Него е Предначертано бъдещето на хората и определените срокове. В това е смисълът и значението на Призива. Ще Призова всекиго, когато настъпи срокът и който е в Мойте планове. Съдбата на тези, които са с Нас, е особена. Човешките усложнения не са пречки за тях. За всичко останало е така, както при всички - свои дела, свои грижи. Но в Моето Дело при настъпване на Сроковете за Поръчение Моята Ръка определя набеязания път и способите на неговото осъществяване. Разбира се, това влияе върху всичко останало, но не пряко а косвено. Сега за сроковете. Когато настъпи крайният предел на срока нищо вече не може да задържи неговото осъществяване. Учителят Следи само за това всички и всичко нужно да бъде готово в срок. По-добре е ако всичко е готово предварително. Ние не Смятаме за ущърб да отложим до последния предел, тъй като тогава и осъществяването протича особено напрегнато и бързо. Не Ни смущава също и нетърпението на пасажерите, пътуващи във влака на бъдещето - те не знаят мащаба на ставащото и не си представят цялата сложност на времето. Ако знаеха, нямаше да бързат. Учителят Иска да каже, че нетърпението и прибързаността не са признак на мъдрост. По-добре е да разчиташ на Неговата Воля. Той Знае кога и какво е нужно. При сгъстяване на обстоятелствата връзката с Учителя се усилва. С Него е по-лесно да се премине невредимо. Добре е всяко действие да се предшества от мисъл за Учителя и да се действа сякаш съвместно с Него. Принципът на съвместното действие с Учителя още лошо се осъзнава, макар и той да лежи в основата на явлението ученичество. И ако Спасителят е Казал, че Той Сам по себе си е нищо, то какво остава да каже ученика? Така действието съвместно с Йерарха притежава особена сила за изпълнение. Затова е нужно да се стремите в живота към утвърждаване на действията, провеждани съвместно, особено преди настъпването и в момента на настъпване на сроковете. Такова действие дава защитата и помощта на Учителя. То не може да не бъде достойно. То издига духа и му дава сила. То бързо довежда до целта. Постоянното предстояне не е състояние на съзерцаване или медитация. Това е състояние на действие в живота, но пред Лика на Владиката. Съзнанието дотолкова се слива в Единението, че всяка разделеност изчезва и противните сили вече не могат да намерят пукнатини, за да нанесат, ползвайки се от тях, очевидна вреда. Стремете се да действате винаги заедно с Мен. Съблюдавайте това Указание, тъй като то се дава навреме, защото вървим към победа и тя трябва да се обезпечи с всички мерки.

485. (16 септември). Ако съзнанието беше готово, то би могло да се натовари изцяло с Моите Дела. Но даже сравнително високият дух няма да издържи такова натоварване. Опасността е двояка: или съзнанието ще се умори от постоянното нагнетяване, или ще се отдели от Земята преди времето. За да не се случи това се дават земни условия, усложнени с тежестите на живота, донасящи при това получения и нужен опит. Всички се изпращат в света, включително до Водача на планетата. Но Висшите Духове, Завършили земната еволюция, не Подлежат на обичайните земни притегляния и тяхната жертва е доброволна. Падението на Луцифер е изключение. Земята държи хората с хиляди връзки и това е разбираемо - за човека няма по-добра Земя в пространството. На другите планети има друго човечество и други условия. Земята, такава каквато е, дава на населяващото я човечество това, което му е нужно на даденото стъпало от неговата еволюция. Богатството на Космоса се изразява в огромното разнообразие и неповторимост на условията на всяка звезда. Степента на тяхната еволюция също е различна. Има звезди, населени с хора, всеки от които Ние бихме Нарекли гениален и даже съвършен, дотолкова те са по-високо от вас. Но и те са също така далеч от своя идеал, както и вие – от своя. Няма предел за усъвършенстването на духа, тъй като живеем в Безпределността. Има звезди, които са близки по качество на духа и към тях трябва да се устремявате. Който надрасне своята планета и завърши своя път на нея, продължава по-нагоре, на други планети, издигайки се все по-високо и по-високо. Край няма. Не е възможно да си представиш края на пространството, също така е невъзможно да се твърди, че по-далеч от дадено стъпало духът не може да се развива. На всички планети човекът трябва да овладее материята и енергиите, които я съставят. Материята може да бъде с различни степени на плътност, разреждане и изтъняване. Даже на низшата планета, за да създадеш цвете трябва да бъдеш вече свръхчовек. Възможностите на човечеството на Земята далеч още не са изчерпани. Творчеството на природните явления в приложение изисква огромно знание. Хората са още далеч от него. Синтетичната химия е област, в сферата на която човек широко прилага творческото начало. Но и не само там. Творчеството сред земните жители е широко разлято. Всяко произведение на човешките ръце представлява продукт на духа. Целта на човека е да стане творец. И той твори, спирално издигайки се от стъпало на стъпало. Същността на духа на всеки човек и височината, достигната от него в дадена област, се изразява в творчеството. Творци са всички: и на самите себе си, и на обкръжението, и на своята съдба. По това, което е сътворил от себе си човек, може да се съди по човека. Построяването на храма на духа ще смятаме за творчество на собствената личност и Индивидуалност. Да твориш самия себе си съзнателно, планомерно и издигайки се непрекъснато ще бъде решението на живота. На тази страна от творчеството е обърнато твърде малко внимание. Някой се опитва да възпитава човека, но това рядко прави той сам. Опитите обикновено завършват в юношеска възраст, а по-нататък обикновено никой повече не иска да се затруднява. Много търтеи. Много уроди. Много, много разрушителни на своята съществена същност. Трябва да се мисли за самотворчество. Полето за дейност е широко.

486. Човекът е сфера с център навсякъде и окръжност никъде. Той постига явленията в тяхното отношение към този център. Затваряща окръжност няма, тъй като мисълта пространствено не е ограничена. Където е мисълта, там съм и аз. Да се научиш да летиш духом върху крилето на мисълта - това не е ли достижение?! Апотеоз ще бъде пълното пренасяне на съзнанието в мисълта. Това стъпало Ние Наричаме съзнателен

полет в менталното тяло. Към него водят много предварителни опити и стремежи. Умението да си представяш себе си пространствено в желано място е полезно именно в това отношение. Няма значение ако мястото е непознато. Все едно, частиците на духа го достигат. Учителят винаги Усеща тези частици, устремени към Него. Принципът на делимост на духа допуска това явление. Това именно означава да бъдеш в духа с Учителя. Това усещане или представа може да бъде доведено до крайна степен на изостреност. Един път започнато, то може да се задълбочава. Също и обикновеното земно съзнание явно усеща реакцията на тази извънтриизмерна Близост. В условията на триизмерния свят се усеща следствието от делимостта на духа, отливаща се в редица звучни пратки възприети от съзнанието. Мисълта, устремена към Учителя, се връща препълнена с дарове на духа. Процесът е явен и неотречим, но той трябва да се задълбочи и кристализира до такава степен на ясност, че съзнанието да загуби себе си за плътния свят на непосредственото обкръжение и да се приобщи възможно по-пълно към Света на Учителя. Разбира се, напрежението е огромно и разбира се, такива са и резултатите. Това ще бъде също и действие на духа, въздействащ съвместно. Учителят отначало Подхвърля нужното понятие, после го Задълбочава. Съзнанието се разширява постепенно. Мигновеното разширяване на съзнанието може да предизвика разрыв и тогава е много трудно да се закрепим завоюваното. Духът се издърпва нависоко, нямайки здрава основа или опора под краката. Получава се явлението на идеалист-мечтател, откъснат от живота - проява на отвлеченото знание. Нашите ученици стоят твърдо върху Земята, докосвайки с глава Небето. Затова през цялото време Настоявам за приложение на получаваното знание, тъй като то трябва да се укрепи на Земята. Човекът е троичен. Неговата дейност се проявява в три сфери, но тръгва от Земята, тоест нужното знание се придобива на Земята, за да бъде възможно да се прилага и по-нагоре. Правилно е усещането за растящите натрупвания. Растат законно, ако се утвърждават със земния опит. Не подчиняване, а живот. Не проповед, а завоевания на духа, придобити в жизнено приложение. Така всеки ден може да се прелистват страници от чудесната книга на пространственото знание и според силите да се оформят в Записки. Невинаги те са ясно кристализирали и свободни от примесите на земното мислене, но бисерът на събираните съкровища винаги сияе под наносния слой. Трябва да се стремите да достигнете отчетливо чисто предаване на пространствената мисъл. Трябва напълно да се забрави за себе си. Сияйният Лик на Владиката излъчва еманации на Светлината и те трябва да се възприемат без да се внася личен елемент. Земните условия силно противодействат, затова е толкова по-ценна заслугата и по-високо завоеванието. Без борба и усилия нищо не се дава. Върши се не лично дело, а за Общото Благо, тъй като мнозина ще дойдат да пият от извора на мисълта, появил се в резултат на непосредствената връзка с Учителя. Не за себе си е трудът, а за тях, идващите след вас.

487. (17 септември). Правилно! Замислите на враговете трябва преди всичко да се разрушат на Тънкия План. Враждебните постройки се изгарят с огъня на мисълта. Лишени от астрален корен, те вече не могат да се проявят на физическия план. Трябва само да им се противопостави огнен потенциал с по-голяма сила. Съвместно с Учителя не е трудно да се укротят враговете. Много хитрини има в тъмните недоброжелатели. Те се стремят да нанесат вреда по всички пътища, криейки се зад другите, чрез които могат да се доближат незабелязано. Обграждайки със защитен кръг избрания от тъмните, по този начин пресичаме тази възможност и каналите за въздействие. Тези,

чрез които се води тъмното нападение, сами по себе си обикновено не представляват съзнателни служители на злото, но бидейки сивички лесно се превръщат в примамка, превръщайки се в посредническо оръдие. Това посредничество на сивите, сивичките и сивеещите изисква голяма зоркост. Но щом като е открита дълбоко лежащата причина за нападение, настъпващото зло трябва да се ликвидира твърдо, решително и незабавно. Обикновено вълната на нападение се прекратява мигновено, бидейки пресечена и неутрализирана с огън. С Мен заедно не са страшни никакви нападки, никакви хитрини, никакви опити на тъмните. Трябва да се учите да пресичате корените. Косматите ръце се държат за тях. Много важно е да се разберат замислите, пътищата и нишките за връзка на тъмните вдъхновители. Отрязани от посредниците с чертата на защитния кръг те стават безсилни и вече не могат да вредят. На кръга трябва да се даде продължителност, тоест да се наложи уречено време. Когато защитния кръг се създава съвместно с Учителя, тъмните не издържат на създаваните излъчвания и отстъпват в безсилна злоба. Те затова се крият така старателно зад гърбовете на другите, сивичките, за да не се подложат на удара и да не получат стрела Светлина. Когато те използват посредническо звено, тоест човек, зад когото са се скрили, те са в безопасност дотогава, докато не бъдат открити. Те именно напомпват своите жертви със злоба, раздразнение и други тъмни чувства, за да могат да стоварят тези несъзнателни тъмни оръдия върху вас. И ако вашият удар падне върху посредника, а не върху косматите манипулатори, то се допуска голяма грешка, а те остават ненаказани. Формулата „Господи, прости им, тъй като не знаят какво вършат” се отнася именно за тези несъзнателни помощници на злото. Тъмните винаги знаят какво творят и да им се прощава не се налага, а и молитвата на Спасителя за неговите мъчители не е имала предвид тях. Поразявайте без да се замисляте решително и безпощадно злото и неговите служители, когато имате възможност за това. Но нямайте злоба, но съжалявайте техните жертви и ги защитавайте, ако кармата ги доведе на вашия път. Във всеки случай не допускайте лоши чувства по отношение на тези несъзнателни жертви. Защитата се води в състояние на пълно равновесие и спокойствие, и даже с усмивка. И стрелите се изпращат към враговете също с усмивка. Защо да прегаряте своя апарат с чувства или емоции, които са свойствени на тъмните съзнания? Трябва да умеете да се защитавате, но в пълно спокойствие на духа. Преди да започнете защитата утвърдете равновесието, ако то е нарушено от внезапността на нападението, а после действайте в пълно спокойствие, призовавайки на помощ Владиката. Стълбата на Йерархията е силна със своята обединеност и цялостност. Помощта в действително нужния момент се оказва мигновено. Учителят Защитава винаги, но се Радва, когато защитата се извършва самостоятелно в съзнателно, съвместно с Него действие. Действайте в Моето Име, действайте с Мен. Аз Съм с вас винаги, готов всяка минута да застана в защита. Не се бойте от нищо. Не бойте се, не бойте се, не бойте се: зад гърба ви е Братството. Нищо няма да ви докосне. Много прояви от активността на тъмните ще преминат за вас под знак, за да умножат вашия опит, без да ви подлагат на действителна опасност. Явленията, преминаващи под знак и действителното събитие имат еднаква сила на въздействие. И често с цел ускоряване на пътя Учителят допуска събития (преминаващи) под знак.

488. Сине Мой, да се види Водещата Ръка във всяко достойно за внимание явление ще бъде свидетелство за зоркост на духа. Учим на съзнателно отношение към живота. Изученото, разбрано и дало плодове явление не се повтаря. Вървете, вървете,

вървете, изпитвайки всеки опит, донасящ плодове. Така расте съзнанието. Нека мислите, чувствата и събитията да текат по своя ред, а ти се дръж по-близо до Мен, неразделно, усилвайки степента и напрежението на Близостта. Нека тесните обстоятелства само приближават към Мен. Ако стане трудно да се диша и тъмнината се съгъства, застани още по-близо. Озонът на Близостта ще разсее призраците на Майя. А ти знай: всичко твое е в Мен и с Мен. На Земята нищо не е твое. Идваме без нищо, без нищо и си отиваме. Нищо не е твое, но Учителят е твой и е завинаги с теб. Така и живеете със съзнанието, че нищо не ви принадлежи. Моето Царство не е от този свят и цветята от Моята градина не са земни. Божието Царство се утвърждава на Земята, но в съзнанието и духа. Така се извършва утвърждаване на невидимото във видимото и на плътното в тънкото. Така ще се осъществи и сближаването на световите.

489. Сине Мой, грешката е в това, че търсиш решението вън, докато в същото време то е вътре. Какво те засяга това, което става или може да стане във външния свят, щом Учителят е с теб? Колко пъти си усещал Неговата Близост, колко пъти си получавал помощ. Ние вече сме Утвърдили, че ако придобиеш целия свят, а загубиш Учителя, то това ще бъде равносилно на загубата на всичко, тъй като за какво ти е светът, ако угасне за теб Светлината на света. По този начин нищо ставащо вън не трябва да надтежава на чашата на везните. Опората е вътре. Стълбът на живота е вътре. Преходите вътре могат да бъдат различни. Струва ли си да им се придава толкова голямо значение, че всеки видим отрязък от пътя, свързан с тях, да измества вътрешния живот на духа, приковавайки съзнанието към себе си. Какъвто и да е даденият преход или поредната част от пътя, те са временни. Утехата е в това, че всичко е временно. Но Учителят е постоянен и духът, пребиваващ в теб, който си ти самият, е постоянен. Духът е неплътен. Плътното е извън него. Плътното не може да съкруши духа, тъй като той е недосегаем за плътните явления. Гладува и студува тялото, а не духът. Страда и преживява астралът, менталната обвивка се видоизменя, но ядрото на духа е нерушимо. Отдели съкровената своя същност от яростта на външния свят и разбери, че Нашият Свят, Моят Свят, към който отиваш, е недосегаем за вълните на външните въздействия. В Моя Свят цари мир. Този Мир ви Давам и ви Устремявам да се приобщите към него. Разбери, че ако този Мир е придобит, нищо външно вече няма да има власт над духа. Устреми се в Моя Свят, за да можеш да усетиш този Мир, който е над обичайното разбиране. В света ще имаш скръб, но в Мен ще намериш мир, тъй като Аз Победих света. Затова помни, че всичко твое е във Владиката. За какво е нужно на твоето малко „аз“ това или онова и защо да се плаши за бъдещето? Твоето бъдеще е в Моята Ръка и няма да Дам да падне косъм от главата ти без Мое позволение. Защо се колебае вярата в Мен, когато върху океана се появяват вълни? А ти върви срещу вълната, даже най-огромната и страшна, без да се страхуваш от нищо, тъй като Аз Съм зад теб, с Мен ще преминеш през всичко, даже най-невъзможното и непроходимото. Ще преминеш, за да се срещнем лице в лице. Срещата с твоя Отец е твоя съдба, това е твоето бъдеще, това е твоето щастие и цел. И ако пътят към Мен е труден, то вървящите по лек път не достигат до Мен. Затова гледай на всяко притеснение като на възможност за по-скорошно приближаване до Мен. Просто е: който повече е заплатил, повече и получава. А ти получаваш най-голямото, до което може да достигне човек. Обещавам спасение на всички, които вървят след Мен. И ти си в тяхното число. Носителю на Камъка, бъди подобен на камък в твърдата увереност в Учителя. Как иначе ще се долепиш до Висшето, ако не се откъснеш от низшето. Не може да служиш на двете с еднаква

ревност. Притеглянето към различните полюси на живота нарушава твоето равновесие и ти ще станеш дом, разделен в себе си. И тогава няма да устоиш. Но възлагайки се на Мен и разчитайки на Мен ще преминеш през всичко невредим. Затова върви смело през живота, независимо от всичко, тъй като Аз Съм зад теб.

490. (18 септември). Не това е главното, главното е друго, главното е как да се премине животът. Приемай живота такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто трябва да бъде по твое мнение и се радвай на служенето на живота. Ти не си негов участник, а само Гледащ. Сутратма е актьор, а ти си Този, Който само гледа как изпълнява той своята роля - добре или зле. И няма значение каква е ролята: на цар или бедняк, на вожд или войн, на художник или лекар, но трябва да се изиграе добре. Трябва да дадеш най-доброто изиграване на ролята с наличните данни. Трябва да играеш така, сякаш това не е игра, а самият живот и в същото време да знаеш, че колкото и жизнена да изглежда тя, всичко това е само игра на временна сцена. Ще се спусне завесата на живота, ще бъде свален гримът и временните одежди и безмълвно Гледащият Свидетел ще Може да съди добре ли е била изпълнена поредната роля или зле. Искам твърдо да издигна съзнанието над бъркотията и суетата на материалния свят. Сутратма е актьор, а животът е сцена. Защо се приема толкова ярко всичко това за действителност? И въпросите, и съмнението, и неразбирането произтичат от това, че Майя се приема за действителност. Трябва да намериш сили да се издигнеш над бездната на живота, за да не се окажеш въвлечен в нея. Ето, изпълнява се ролята на цар или на роб, но не е ли все едно за артиста каква роля играе добре, ако Водещият разпределението на ролите е Намерил, че трябва да изиграе именно тази роля, предназначена за Него. Не ние ще съдим защо Владиците на Кармата безпогрешно и справедливо Разпределят ролите на всеки възпътен, тоест ръководят съдбите на хората. Недоволството, оплакването, противодействието на решението на Владиците на Кармата е безсмислено, нецелесъобразно и не достига целта. По-добре от всичко е да изпълниш своята поредна роля добросъвестно, влагайки в нея всички свои способности. Тъй като това е всичко на всичко само роля върху сцената на маявичната очевидност. Всичко е условно, всичко е временно, всичко е нереално. Следващата роля ще бъде друга: друга епоха, друг народ и съвършено друга личност. Добре е да се изпълни ролята, която ще помогне за натрупване на артистичен, тоест жизнен опит. И ако това е така, то трябва да се насочат силите и вниманието не към недоволство от ролята, а към по-доброто ѝ изпълнение. Има много сложни и трудни положения на сцената. Но все пак това е само игра, игра на възпътените върху арената на живота във временни смъртни облекла - своите обвивки. Ти полагаш усилия да се задържиш за непререкаемата, убедителна, но призрачна очевидност на земния живот, а Аз Утвърждавам, че всичко това е единствено само Майя. Колко смени на декорите и сцените е имало вече, даже в този земен живот. Но ти, Гледащият, както и преди си Оставаш свидетел и само свидетел на протичащия пред твоето съзнание живот. Защо трябва тогава да привързваш съзнанието си към кривите условия на земното съществуване? Трябва просто да се върви през живота, без да се обременяваш твърде с неговите сложности. Прегънати души, сломени от живота, така може да се нарекат някои. И сред тях няма победители. Трудностите се трупат като планини! Какво от това? На Владиката е още по-трудно. Колкото по-високо, толкова е по-трудно. Според ръката е и меча, за да разсича с него гордиевите възли на плътните съчетания. Покривам с купола на разбирането всички сложности на живота и безизходицата на обстоятелствата. Всички въпроси и проблеми

са на сцената, зад сцената е действителността, в светлината на която сценичната очевидност губи своето самостоятелно значение и смисъл. И знаейки всичко това все пак ролята трябва да се изиграе добре, все едно, че това е истинският живот. Именно, трябва да се предаде илюзията за действителност. Към това се стреми и самият живот, за да играят актьорите по-добре. Не всички знаят това, но знаещите толкова повече са длъжни да изпълняват всеки – своето. Ти искаш да убедиш Учителя, че животът не е сцена и ти не си актьор, а че всичко това е действителност, тъй като е видима, осезаема и чуваема. Но очевидността е действителност на слепите. А ти си зрящ. Затова трябва да се утвърдиш в психологията на зрящите, тоест на прозрелите в действителността. А аз Казвам, че всичко, което ти създава грижи, тревожи и обременява не е важно. Важно е друго: как достойно, красиво и гордо, с гордост на духа да се премине през живота. Да преминеш през живота като победител на живота, без да преклониш пред него глава и ще бъде решението, достойно за този, който е белязан с печата на Моя Дух.

491. От силния дух трудностите на живота изсичат искри светлина. Колкото повече са трудностите, толкова повече са искрите, сливащи се в грамада от огньове. Погледнете как под тежките удари на чука летят огнени искри от ковящия се меч. Така се закалява и пламенният меч на духа. От всеки удар на съдбата трябва да произлязат искри и пламване на огньове, укрепващи основния метал. Шлаквата и нагарът ще отлетят сами, стига ударите да не се прекратяват. Мъдрите съжаляват, когато им се случи благополучие и богатство. На кого му се иска да затыпява, осъзнавайки процеса на затыпяване. Погледнете живота на силните духове: колко борба, колко трудности, колко преодоляване и колко нетленни достижения, отнасяни със себе си в Невидимия Свят. Приятели, ако искате да преуспеете и да се движите бързо, забравете за безгрижния и лек живот, забравете за сладките мечти. Приемете суровостта на подвига като единствено решение на живота и стъпвайки твърдо и здраво вървете по-бързо към Мен.

492. Сине Мой, Ние Смятаме, че най-доброто изразяване на готовността за Служене ще бъде самоотвержеността. Забравянето на себе си е неотделимо от Чашата на Общото Благо. Какво трябва да се забрави? Своето малко „аз”. То изпълва вътрешния свят на човека с малки мисли, образувайки малката сфера на личността. Тази сфера не може да обхване нито света, нито планетата. Малкото „аз” е затворено в себе си и е заето със себе си. Добре е да се забрави за себе си в труда. Всяко самозабвено действие според силата разкрива и разширява този затворен свят. Всяко действие, извършено в името на Общото Благо, извежда човека в света, обхващан от Общото Благо. Добре е да се живее с широките световни интереси, с интересите на своя народ и страна, с интересите на когото и да е, стига само да не е със своите лични. За себе си също може да се погрижите, но като за страничен, не влагайки в тези грижи ярки лични чувства и емоции. По-добре е душевно да страдаш за другите, отколкото за себе си. Може даже да мислиш за себе си в трето лице, тъй като всичко свързано с личността е временно и всичко е чуждо. Това чувство на отчужденост от своята личност може да се усети от високото съзнание при отхвърляне на материалната и тънката обвивки. Когато духът може действително да каже за своето малко „аз”, че ето, то се е отделило във вид на отделна форма и че то наистина не е „аз” и да го назове в трето лице. Трябва по-често да се разглежда тази временна личност като явление отделено от безсмъртния дух. В младостта това „аз” счита себе си за млад, в старостта - за стар, в болестта - за болен. То счита себе си за руснак, немец, французин, негр. То

може да бъде работник, общар, инженер и който и да било. Но духът няма възраст в обичайното значение, духът няма националност и цвят на кожата, духът няма специалност и род на занятие и на него не е нужен паспорт в пространствата на Надземния Свят. Всичко това е свързано с личността и се отхвърля при прехода на посмъртната граница. Най-добре е да се започне разкрепостяването на съзнанието още на Земята. И най-добрият способ ще бъде Служенето на Общото Благо и разбирането на това, че личността е оръдие или форма на земно изразяване на духа, дадена му в разпореждане като средство за обогатяване и растеж на Индивидуалността или на Безсмъртната Превъплъщаваща се Същност на човека. Да се затвори тя в рамките на малката личност значи да се лиши съзнанието от безсмъртие, тоест от непрекъснатост. Ако съзнанието е затворено в личността, то угасва заедно с нейната смърт. Самоотхвърлянето е път към безсмъртието на духа, път към достигане състоянието на непрекъснато съзнание. Когато са разрушени границите на малкото “аз”, се проявява голямото “Аз”. Да утвърдим самоотвержеността на практика. Да се научим да отстраняваме своите лични чувства, мисли и емоции на заден план, предоставяйки предния на емоциите, мислите и чувствата на хората, които ни обкръжават. Не на всички, но на тези, на които можем да бъдем полезни в духа. Човекът зает със себе си не може да мисли за отдаване - затова трябва да се учи на освобождаване от заетостта със себе си. Малкото “аз” стои като препъни-камък на пътя или като гири на краката тегли към дъното. Трябва да се помисли за връзките на личността, затварящи съзнанието в малкия кръг на живота. Тези кръгове или лични сфери понякога могат да бъдат толкова нищожни и ограничени, че от човека остава само човешко нищожество. Не за тези нищожества е Казано: “вие сте богове”, тези думи са Казани за Човека.

493. (19 септември). Приятелю Мой, улавянето на пространствените мисли също изисква отвърщане от себе си или самозабвение, включително до изключване от съзнанието на личните мисли. В това е трудността на съсредоточаването. Личността постоянно нахлува и нарушава процеса. И тук също е нужно преодоляване. Трябва някак да се излезе извън пределите на собствената аура или да се пробие своето аурично яйце. Малцина са в състояние да направят това. Трите низши обвивки като броня обвиват съзнанието и не му позволяват да излезе от сферата на своите излъчвания, образуващи проявите на земния човек. Както птичето пробива черупката и излиза на свобода, така и духът пробива черупката на плътните излъчвания, свързани с низшата триада, за да излезе в простора на пространството. Изисква се голяма тренировка и напрежение, за да се преодолеят вибрациите на обкръжаващата среда, действащи на съзнанието. Те нахлуват в него и нарушават течението на висшата мисъл. А тя трябва да тече плавно, без да се прекъсва. Стройността на изграждането на възприетите мисли е показател за правилността на процеса на тяхното улавяне от пространството. Съответната настроеност на психическия апарат дава тона и установява ключа, в който протича възприятието. За да възприемеш трябва да настроиш своя приемник на съзнанието на съзвучна вълна. За улавяне на съзвучните вълни се напруга цялото същество. Приемникът на мисли на съзнанието действа. Самият процес на оформяне на мислите понякога протича бързо, понякога бавно: всичко зависи от пространствените условия и състоянието на организма. Направляващата воля на духа задържа потока от мисли в утвърдения канал. Процесът е лек и прост, но изисква пълно отричане от себе си. Простотата и лекотата се достига с продължителен опит, както и при свиренето на цигулка или на пиано. Всичко, което се изпълнява добре, изисква

тренировка. Същият принцип се прилага и в сферата на духовните явления. Затова Приветстваме настойчивостта, упорството и ритъма. Защо има толкова подходи от различни гледни точки и под различни ъгли все към едно и също? За да се въведе твърдо съзнанието в новите сфери на висшите напрежения. На човешкото съзнание се отварят нови възможности за познаване на света. Те трябва да се утвърдят, отчитайки цялото разнообразие от съзнания. Всеки от тези подходи за някого ще бъде най-близък и приемлив. Затова не се смущавайте от привидните повторения. Всяко от тях е задълбочено и обогатено с нови подробности, давани спирално. Всичко е за най-близките, останалото и по съзвучие - за дошлите за Светлина. Даващите са малко - затова толкова повече Ценим носителите на знание. Стремим се да Обясня психотехниката на възприятието докрай, за да разберете, че да черпи може всеки и особено привилегировани няма. Привилегията се изключва също и от духовния живот. Достъпът е за всички, които искат и имат сили. Учението на Живота е отворено за всички и входът не е забранен за никого. Новата Епоха отваря широко вратите към Света на духа. Желаетелите могат да влязат. И никой вече не може да се оплаче, че той е зад борда или не е нужен. Нужни са всички незасегнати от отровата на отричането, съмнението и кощунството. На всички, на всички, на всички се дава Учението на Светлината. Вие, жадуващи, елате да видите Слънцето на Новия Живот.

494. (20 септември). Много ще се изясни, когато дойде време да се изпълнят сроковете, тъй като всичко ще заеме своите места. Голямото преустройство, засегнало променящите се страни, е извадило хората от улегналите места и броженето още не е завършило. Магнитът на кармата разпределя всички по мястото на притегляне, за да бъдат в нужния момент всички на място. Кармите се навиват стремително. Подготовката тече във всепланетен мащаб. Всичко трябва да стигне до равновесие, не само стихии, но и хората, за да започне след това новият Цикъл. Тъй като условията трябва да се изменят така, че за миналото даже и да не им се иска да си спомнят. Колко ли големи в този случай трябва да бъдат настъпващите промени. Досега изменението е вървяло преди всичко в сферата на материалния свят, но при настъпване на сроковете то ще тръгне и в духовната сфера. И когато то се извърши, външното, което представлява отражение на вътрешното, ще стане с друго съдържание. Формата остава, но съдържанието на живота ще тръгне под знака на духа. Савел и Павел са едно и също лице. Но когато е ударил часът, духовното е възтържествувало над физическото и външното. Тъй като Аз Говоря за преобразяване на живота по пътя на преобразяване на духа. Тогава духът ще диктува и направлява течението на живота. Можете да си представите цялата дълбочина на преобразяване на живота ако формите, достигнати от него в процеса на преустройството и промените, останат, а съдържанието се измени по същество. Измененията в променящите се страни затова са имали място, за да съответстват новите форми на духа на настъпващата Епоха на Майтрейя. Жертвите, принесени в името на бъдещето, са огромни, тъй като настъпващата Светлина е огромна. За бъдещето не може да се съди, както обикновено, по настоящето, а само по контраста. Стремителното настъпване на Огнената Ера ще постави човека пред свършен факт. Осъществяването на Космическата Воля ще стане под знака на неизменността. Човешката воля е силна до известни граници, зад известни предели тя трябва да се преклони пред повелите на Висшата Воля. Колкото и да е силен и могъщ човек в земния свят, неговата воля, проявявана на Земята, има предели и завършва изцяло със смъртта на тялото. Пределът на човешкото могъщество е явен и неотречим.

Но даже и в земните сфери психическия апарат на човека се настройва и регулира от пространствените енергии. Някъде ще пламнат нови лъчи и хората ще им отговорят съзвучно. Лъчите ще утвърдят бъдещото щастие на човечеството.

495. (21 септември). Сине Мой, когато вършиш Моето Дело твоите сили се удесеторяват. Най-добре е да се живее в Мое Име - така, че всичко творимо да се извършва в Мое Име. И тогава властта да се действа с Моето Име става твое неотменимо право. “В Името на Отца и Сина и Светия Дух” е била формулата на християните. Синът – това Съм Аз, Отецът – Моят Владика и Светият Дух – Огънят. Така са действали с Огъня или Огнено чрез Мен и Моя Отец, който е Мой Владика. Но Аз Съм в Отца и Огънят, както и преди, си остава творещата мощ. Но тъй като силата на формулата е загубена, отново Давам нова сила да се твори живот в Мое Име на тези, които Ме признават. Моето Име да бъде талисман за теб. Стреми се с всички способности, с всички сили, с всичкото старание да задълбочиш осъзнаването на Моята Близост. Не е достатъчно да се признае истинността на думите “Аз Съм с вас винаги”, но трябва да се направи тази истина реален фактор в живота. Това твърдение трябва да съпътства навсякъде в живота и всяка постъпка и действие да изразяват неговата същност. Това ще бъде и Служенето. Някои служат на хора, или на дело, или на идеи, а ученикът служи на своя Владика. И Образът на Учителя се явява водещ за него. Затова да бъдем още по-близко заедно. Граница на тази Близост с Учителя няма. При постигането на Палория, когато съзнанията са слети в едно, остава все още Мъдростта на Владиката, до върха на която можеш да се издигаш безкрайно. Мъдростта е резултат от натрупвания и знания. Да се черпи знание по пътя на Близостта може неограничено. Значи грижата за още по-голямо сближаване ще донесе и още по-голяма мъдрост. Полученото знание още не се осъзнава и само неговото прилагане в живота според нуждите и при отдаване на хората ще покаже неговата дълбочина. Много е дадено и много е заложено здраво. Осъзнаването на полученото и получавано съкровище е полезно. Много е дадено в Учението, но главното не се съдържа в печатните листове и не може да бъде дадено на всички. Даже много от твоите Записки далеч не са за всички, макар и да могат да ги прочетат. За щастие неподготвеният няма да разбере. Някои ще се уморят от привидните повторения, неусетили спиралата. Тъй като за да се почувства тази спирала трябва и съзнанието да се разгръща спирално в хода на четене на даваното. А това изисква работа и разширяване на съзнанието. Но всеки донесъл ще получи или ще вземе късче според себе си. Който повече донесе, той повече и ще получи. Едно може да се каже: всеки дошъл няма да си отиде ненаситен до пределите на своето съзнание. Това е и разбираемо - Моята мъдрост и знание, давано от Мен непосредствено или чрез най-близките, превъзхожда дотолкова това, което те знаят, че всеки техен устрем може да се напои според неговата сила и способността да поглъща поема, тоест според силата на притегляне на насочените към познание енергии. Върви през живота със съзнанието, че на всеки искрено доближил се можеш да дадеш и си длъжен да дадеш според размера на неговата способност да вмести. Мярката на вместимост ще бъде и мярка на даването. Затова Ние Обичаме въпросите. Те могат да се оприличат на съдини, подадени за наливане. Трябва да се съблюдава съизмеримостта при отдаването, иначе ще се получи разрушение. Не може да се обремени дошлия свръх мярката - няма да издържи. Въпросът показва един вид рамката или направлението, по което можем да се ръководим. Трябва да се отчита постоянно не дълбочината на своето разбиране и знание, а на питация. Растем от разбиране на

чуждата душа. Служенето обогатява съзнанието необичайно. Мнозина ще дойдат и при това неочаквано. А после, когато се изпълнят сроковете – множество. Подготовката за бъдещето показва степента на готовност на духа за Служене. Нито огорченията, нито тежестите, нито трудностите, нито личните настроения вече не могат да пресекат тази постоянна готовност да се дава, щом възникне необходимост от това. Самоотричането се проявява също и в това. Вече Говорих за растящите възможности. Мъжеството и знанието как да се насити духовния глад на човека е голямо достижение. Мнозина ли са способни? Събраните съкровища дават възможност да ги поделите с тях. Радостта от осъзнаване на събраното богатство е най-висшата. Полученото наследство изисква грижата за това как да се разпореждаш с него по най-добрия начин. Давам за умно и мъдро раздаване и се Радвам, когато то се извършва. И ако вие сте получили в пълна и набита мярка, то раздавайте без да се скъпите, но според съзнанието. Способността да се вмести вече дава правото за получаване на знание - това е като пропуск към Сферите на Висшето познаване. Ученико! Когато ти станеш сеяч, благо на теб.

496. Не се смущавайте от обременяващите условия – те се допускат от Учителя. Те ще изсекат искри и ще дадат огньове. Посрещайте поредната вълна весело и смело, макар и тя да заплашва с хиляди привидни опасности или неприятности. С усмивка прогонвайте сенките, с усмивка и ще победите, с усмивка достигайки до края. Нека тази усмивка да бъде поне в духа, но посрещайте смело поредната вълна на живота. Аз Съм щит за смелите.

497. “Там, където двама или трима са се събрали в Мое Име, там Съм Аз сред тях”. Старата формула си остава жизнена и сега. Само че разбиращи и прилагачи я са останали толкова малко. Ако делата, извършвани в Мое Име, се извършват колективно, с обединени аури, Учителят Изпраща Своята Помощ в Своя Лъч. Обединяването на съзнанията около Учителя дава особена мощ на обединените енергии.

498. (22 септември). Животът на човека се изгражда от мисълта. Постройката върху вълнатата на страха, раздразнението, злобата е негодна, тъй като пространственото съзвучие на подобна вълна ще привлече и съответстващи, отначало тънки, а после вече и плътни образувания. Добра е постройката върху нагласата за Близост с Учителя, на вълната на любовта или предаността. Вълните от мисли, наситени с всяко положително качество, ще породят съответствие според своята природа. Пространството е сфера, раждаща отклик според характера на зова. Процесът на отклика е магнитен. Мислите, хвърлени в пространството растат, магнитно натрупвайки родствени по своята същност елементи и увеличавайки се като снежна топка, за да се върнат после към центъра, който ги е породил. Така човек израства от своите мисли. При контакт с Учителя към това творчество се прибавя Лъчът Светлина и магнетизмът на творческата мисъл се усилва. Мисълта винаги е в разпореждане на човека, следователно колелото на получаване и изпращане може винаги да се приведе в движение. Съображението за изпращаната спирала от мисли или спирала светлина е правилно. Спирално летящият куршум лети по-далеч, отколкото от гладката цев. Спиралата по-лесно пробоща пространството. Всяко явление е двуполусно. И освен това, подобно на спиралата на времето с нейните две точки на пролетно и есенно равноденствие, то има своите две неутрални точки. Спиралното движение, както в свастика, се предизвиква от наличието на противоположни полюси. Мисълта е явление, подлежащо на законите за проява на материята, тъй като тялото на мисълта е

тънко-материално. При изучаване на мисълта се допускат грешки, отнасяйки я в областта на абстракцията. Мисълта не е отвлеченост, а материално съществуваща реалност. Не може да бъде отвлеченост това, което предизвиква видими за обикновеното око неотречими следствия. Ярката представа на вкусни ястия от гладния човек предизвиква даже спазми на стомаха и обилно отделяне на слюнка. Мисълта е материална и реална. Не може да се отрича действителността. Особено силна е мисълта, създадена с определена цел и за определено въздействие. Подобно на добре дисциплиниран войник мисълта безпрекословно изпълнява заповедта на този, който я отдава. В нея се съдържа воля. Мислите не са безобидни образувания, изпълващи пространството. Много от тях, бидейки заразени с частици воля, са магнитно натоварени и активни. Злите силни мисли могат буквално да разкъсат слабия, но зъл човек, привлякъл ги благодарение на притеглянето по съзвучие. Трябва да се има предвид, че мисълта, заредена с астрални емоции, е безсилна пред безстрастната, но от по-висш порядък мисъл. Безстрастната мисъл гаси и неутрализира пожара на страстните емоционални мисли. Емоционалните мисли са ужасно заразители, ако в астралното начало на човека се съдържа астрална материя от същия порядък, наситена със съответни елементи. Именно тя автоматично се привежда в движение под влияние на емоционалните мисли, свои и чужди. Тази вълна, на която се настройва човешкия микрокосмос, има много голямо значение именно благодарение на магнитните свойства и особености на мисълта. Да се даде самоизходяща вълна извън зависимостта от външните условия или въпреки тях, вълна от светли и положителни мисли, ще бъде победа на духа над нагнетяването на обкръжаващата го сфера или пък над произвола на собствения астрал. Този, който сам създава свои вълни от светли излъчвания, без да се подчинява на низшите вибрации на мислите, откъдето и да произхождат, се нарича победител. Затова нека преодоляването и победата да бъдат лозунг на всеки ден. Тъй като трябва не само себе си да победиш, но и външните въздействия в себе си. Работата е двойна. Последните са особено силни. Затова и Твърдя за победа, тъй като човешките сфери са силно активни.

499. (23 септември). Когато условията са се съгостили непосилно и кармически не могат да бъдат променени, трябва да се изчака вълната от неизбежност, спокойно оставяйки я да премине покрай теб. Преминава всичко. Ще премине и това. Всичко ще бъде ясно. Затъмнението не е от Светлината. Кое е по-нужно - перото или ръката? Тежко е на всички, но на някого е по-тежко от всички останали.

500. Сине Мой, не трябва да се очаква бъдещето според своите мерки. Миналото показва, че те не са състоятелни. Всяка минута, очаквайки едно, трябва да бъдеш готов за свършено друго, тоест да бъдеш готов за всичко, не ограничавайки бъдещето до личните предположения. Също трябва да се научиш да действаш сам и самостоятелно, разчитайки само на себе си и на Учителя. Отговорността и следствието носите върху себе си сами, затова всичко се върши на лична отговорност. Борбата с живота се води самостоятелно и с единното начало на духа. Привилегировани няма. Също неизбежни са и кармичните възли и равносметки. Би ти се искало в земния живот да разчиташ на някой по-старши и да почувстваш себе си зад седем стени. Но и това няма да го бъде. Ще се наложи през цялото време да стоиш лице в лице с живота, а не да се криеш зад печката. Розовите мечти също би трябвало отдавна да се изоставят. Всички преминават през суровата, изпълнена с изпитания школа на живота. Имате и Любов, и Грижа, и Лъч, но сред студа на живота с притесненията, униженията и привидната самота сякаш

сте предоставени сами на себе си. Трябва да бъдеш готов за всякакви неочакваности и да помниш, че духът не е уязвим от нищо. Всичко останало и всичко, което е наоколо, подлежи на въздействието на външните условия. Целта е именно да се устои, независимо от постоянно променящия се характер на потока на преминаващия наблизо живот. Промените не могат да се отразят на Основите или да ги разколебаят. Ако Основите се колебаят, значи нещо е възприето неправилно и нещо трябва да се укрепи. Трябва да се изостави страхът пред личното бъдеще, страхът пред трудностите, страхът пред неизвестността. Трябва просто да се върви през живота, поставяйки своята неуязвимост вътре в ядрото на своя дух. Трябва да се стои здраво върху Земята и да се ходи твърдо по нея, но в същото време поставяйки всичко свое вътре: да се опираш не на външното, а на вътрешното. Трябва да се съберат силите вътре и навътре, каквото и да става вън. Разбира се, всичко ще се стече някак и не така, както ти мислиш. Когато се изправи неизбежното, то трябва смело да се посрещне. Много недоразумения ще се разрешат от само себе си - животът ще ги разреши.

501. Повтаряйки Името на Учителя, създаваме вълна от сила. На тази вълна може и да се действа. Тя усилва и задълбочава канала на връзката. Връзката с Учителя протича над земните явления и не зависи от техните промени. Тя зависи от състоянието на съзнанието. Ако то е неустойчиво, колебае се и се съмнява, то вълната от дисхармонични колебания я отслабва пропорционално на своята сила. Затова устойчивостта в ученика е качество особено необходимо за здравината на връзката с Учителя. Учителят е неизменяем. В Него ги няма преходните настроения на колебаещия се астрал. На Него можеш и да разчитааш, и да се опреш. Не трябва да се внасят в тези Основи на Нашето битие променливите величини на земните условия, които са преходни. Ще смятаме, че в живота на двата свята има нещо стоящо над тях, като скала, възвишаваща се над морето и стояща над почвата на морското дъно и водата, и достъпна за докосванията на Слънцето на живота. Владиката, като връх на най-висока планина, Докосва Безпределността и Небето. И над нея сияят и блестят Слънцето и звездите на световното пространство. А земният живот пулсира долу, далеч, в подножието на Безпределността. Обхващайки и Небето, и Земята съзнанието на Учителя е отворено и за двете. Затова е нужно и съзнанието на ученика да бъде отворено и за едното, и за другото. Трябва в живота и от живота да се намери път към Висшето и практически да се утвърди Владиката като единствена надежда и непоколебима основа, и негова опора винаги, навсякъде и при всякакви обстоятелства. Нека непостоянството и нездравината на обкръжението да послужат само за укрепване на Великия Облик в сърцето на ученика. Помнете: всичко ще премине, но Словото на Владиката няма да премине. Някога, някъде и някак, но всяко Негово Слово ще се потвърди в действителността. Грешки може да има или в разбирането, или в предаването, или във възприемането, но Словото на Владиката е неизменно. По-добре е да се преувеличи силата му със своята безусловна вяра във Владиката, отколкото, колебаейки се да се съмняваш в силата на Водещата Светлина. Намерили опората и заловили се за котвата ще се държим здраво за нея. Единствената Котва, единственото спасение е Йерархията. Затова се дръжте за Мен още по-здраво. И колкото и да са огромни вълните и силни вихрите, и каквото и да ви заплашва, и колкото и да се сгъсти тъмнината, дръжте се, дръжте се, дръжте се с цялата сила на духа, с всички помисли, с всички желания, с целия устрем на духа. Тъй като трябва да се устои! Тъй като без Учителя няма нищо! Стойте здраво, отхвърляйки в съзнанието си вълните на външните

въздействия. Трябва да се достигне до Мен. Ако всяко усложнение на плътните обстоятелства отклонява от пътя няма да достигнете. Пътят е решен окончателно и завинаги. Не е добре да наподобявате ветропоказател за всеки вятър и особено от чуждите брегове. Да обновим увереността в Учителя и да се утвърдим необратимо. Всяка вълна, нанасяйки удара, изчерпва своята сила и се сменя с падина. Значи се дава възможност да отдъхнеш, да събереш сили и да срещнеш твърдо следващата. Учете се да събирате силите на духа вътре в тези промеждутъци между вълните на живота, за да издържите с чест новите пристъпи на вълните. Животът протича на вълни. Но невинаги в морето има буря. Но и в буря, и в затишие ще стоим като скала, непоколебима за смяната на стихийните явления. Опората е една – Учителят. Без Него няма на какво да се опреш. Така и вървете през живота в слатост на съзнанието с Мен.

502. (24 септември). Сине Мой, не винаги осъществяването на бъдещето става в рамките на човешката мечта. Ограничеността на разбиране и кармичните сили налагат своите ограничения. Ставащото трябва да се разбира в целия му обем, за да се съди за него безпогрешно. Нашето разбиране от днес не може да служи като основа за правилно съждение. Затова е по-добре да се разчита на съзнанието на Учителя и да се възприема и настоящето, и бъдещето според Неговата оценка. Грешките ще бъдат по-малко. Местните съждения на хората са погрешни. Също така ученикът се подлага на влиянието на магнетизма на местните условия и обкръжаващата среда, ограничавайки с това своя кръгзор. Владиката отгоре Вижда повече. Той Вижда целия свят и дребнотта на местния хоризонт не закрива прозрачните далечини. Затова широтата на разбиране на събитията, ставащи на планетата, трябва да се търси в сливане със Съзнанието на Великото Сърце. Трябва да се издигнеш на Неговия връх, за да погледнеш от Неговата Сфера и да се доближиш до Неговото Разбиране както на световното положение, така и на местните условия. Заветът за великото преустройство осветява всички ъгълчета на планетата, но в различна степен - от това и трябва да се изхожда. Много неща ще станат по-ясни, ако за отправна точка на мислене се вземе ставащото преобразяване на света и замяната на заминаващите и измествани енергии с нови. Там, където това заместване става по-бързо, там Моята Ръка е приложила своята сила. Там е Нашата Грижа. На промени ще се подложат всички: и вървящите напред, и изостаналите. Но на изостаналите, даже и в благополучие, няма да завиждаме, тъй като и те няма да избегнат бъдещето. Да куцукаш в опашката на еволюцията е космически нерентабилно. Тези, които са изостанали, ще дойдат последни на масата, за да получат плодовете на даровете на еволюцията и, може би, само остатъците. Мерило за получаване на тези дарове ще бъде ширината, вместимостта и развитието на съзнанието. Но всеки, потрудил се над своето съзнание, ще получи по съответствие. Времето за получаване приближава и никой няма да отнеме това, което принадлежи на всекиго по право, според способността на неговото съзнание да вмести. Човечеството ще се раздели на вместващи, вместили, невместващи и неможещи да вместят и мерило ще бъде количеството и степента на вмествената Светлина. Разбира се, подготовката върви сега и благо на тези, които в преддверието на огнените дни са с отворени очи. Светлината е магнитна. И камъкът, и цветето, и човекът - всички я възприемат, но по различен начин. Цветето черпи от светлината сили за живот, проявявани от него в красота. Светлината на Слънцето всички възприемат според вместимостта си и способността да я асимилират. Така ще се възприема и Светлината в Епохата на Майтрея. Магнитът на съзнанието ще обуслови приемането. Затова грижата на всеки

желаещ да има свой дял нека да бъде за съзнанието. Всеки, положил труд за неговото разширяване, няма да бъде забравен, а ще получи стократно. Вие, избраните пътя на Учението на Живота! Вашето решение е правилно. Не вие трябва да тъгувате за бъдещето и не вие трябва да се опечалявате. Учителят ви Дава Гаранция за това, че ваша съдба ще бъде непомрачената радост на духа. Ще премине отровното време, ще се разсеят мрачните облаци и вие, озарени от Светлината, ще навлезете в нейния чертог като дългоочаквани пътници, желани и звани. Светлината на бъдещето е огромна. Вие сте участници в него. Вие сте сънаследници на духовните съкровища на Владиката. Затова се радвайте с радостта на духа, макар и наоколо да е унило, макар и още да не е настъпил часът, предречен от Великата Жертва.

503. Всеки напрягнат труд е необичайно полезен, ако той не е от тъмнината, тъй като напряжението предизвиква огън. Наричаме такъв труд светлоносен, тъй като човекът, който го изпълнява, започва да излъчва светлина от своята същност. Затова се стремете да постигнете напрежение на аурата, изпълнявайки даже обичайната си работа. Да се разпалят своите огънове съзнателно чрез напрежение в труда, ще бъде разбиране на Основите. В работата, изпълнявана ревностно и в напрежение, се съдържа и радост, и удовлетворение, и дълбок смисъл. Доктрината на напряжението, провъзгласена от Владиците, е доктрина огнена или доктрина за утвърждаване на огъня в същността на човека и път за отваряне на неговите центрове с помощта на осъзнатия, радостен и напрягнат труд. Наричаме светлоноски пламенните труженици. Никакви окултни упражнения, никаква магия, никакви медитации и съсредоточавания, дори и върху върха на носа, няма да дадат тези огънове и отваряне на центровете, които се пораждат от осветления и съзнателен труд. Затова трудът на всички стъпала от огнената стълба на духа, осмисления труд, трудът с разбиране се утвърждава от Нас като път за най-бърз възход на духа. Значението на вдъхновения труд се осмисля в светлината на Учението на Живота. Утвърждаваме труда- светлоносец като основа за преуспяване на човечеството.

504. (26 септември). А да се живее все пак е нужно, добре ли, зле ли, но е нужно. И ако това е така, то не е ли по-добре да се преживее животът с най-голяма полза за себе си и за другите. Въпросът е в това какво е полза? Самоудовлетворението и благополучието на низшите обвивки не представляват критерий за съждения за истинска полза. Студът, гладът, лишенията, преследванията и подвигът са мъчителни и тежки за физическото тяло и астрала. Но често те са полезни за духа, тъй като го укрепват и закаляват, докато в същото време благополучието и изобилието убиват неговите възможности. Следователно трябва да се изхожда от предпоставките, нямащи нищо общо с общоприетите съждения, тъй като ползата може да бъде различна. Каква е ползата за човека, ако той придобие целия свят, а загуби душата си? Каква е ползата за духа, ако животът е преминал в ситост и доволство на тялото и снисхождението към астрала, когато вместо натрупване на огнени кристали психическа енергия е станало тяхното разпиляване. Когато се направи равностойност на даденото възплъщение настъпва момент, когато човек узнава безпогрешно резултатите на преживения живот, за да пожъне плодовете на положения труд. И ето именно тук човекът забелязва, че той е банкрутирал или натрупал достатъчно, за да има с какво да продължи да израства. Ако няма с какво да се върви, то няма къде да се отиде. Значи ще се наложи да бъдеш там, където и да посветиш няма да има с какво, тъй като същността на разхитителя не дава самосветещи огънове. Значи ще се наложи да се озовеш в мрака. Сенките на Тънкия

Свят са мъчителни и бледи, те звучат в ключа на безнадеждността и безпросветността. Вратата в бъдещето сякаш се затваря. И заради кратките години на земните дни и безгрижното съществуване човек обрича себе си на живот в безпросветна дрямка. Затова животът на духа се поставя в главата на тѣгла още тук, на Земята. Затова отношението към всичко ставащо се променя коренно и ползата или вредата на явленията се определя от гледна точка на ползата за духа. И загубите, и униженията, и страданията са необичайно полезни, тъй като умножават огньовете и учат да не бъдеш твърде привързан към живота. Така и се учете да гледате на всичко, което става с вас: полезно ли е то за духа или не, дори да е било в разрез с интересите и чувствата на малкото „аз“. Тъй като при прехода на Великите Граници ще се наложи да се разделите с малкото „аз“. Струва ли си неговите интереси, на дребното и временното, да се поставят по-горе от ползите за другото „Аз“, безсмъртното и превъплъщаващо се. Обърнете внимание на това, че огорченията, страданията, безпокойствата и помраченията произлизат от астрала - седалището на малкото „аз“ и малкото „аз“, затъмнявайки хоризонта на живота, утвърждава своята деспотична, временна и ненаситна власт над висшето „Аз“. Така висшето в човека се принася в жертва на низшето. Чашата на Общото Благо е значителна с това, че освобождава Индивидуалността на човека от оковите на малкото „аз“, заменяйки неговите интереси с общочовешките интереси. Този, който живее с идеите на Общото Благо, престава да бъде роб на малкото „аз“. На мен, за мен, мое - крещи малкото „аз“ и се надува, и набъбва, измествайки от съзнанието всичко останало. Горчиви, бодливи и твърди са плодовете на себелюбивите лични мисли. Духът приема Чашата на Общото Благо като спасение и като изход от затворения кръг на личния свят. Ненапразно отшелниците са измъчвали себе си, носели са власеници, вериги, за да обуздаят някак буйната и непокорна своя астрална същност. За какво са самоизтезанията и самобичуването, ако с единното начало на духа може да се влезе в бой с вехтия човек в себе си. Да се порадваме на всички тежести на живота, тъй като те притесняват малкото „аз“, но не могат да причинят вреда на духа. Трябва да се отдели в себе си яркия деспот на егото и да не му се дава нито пощада, нито съчувствие, нито снисхождение. Нека да се смири под властта на духа и нека да признае своята подчиненост на висшето. Трябва здраво да се държи в ръце сребърната юзда на духа.

505. (27 септември). Ние Утвърждаваме всичко, което така или иначе способства за по-бързото преустройство на света. Всичко изместено крещи за несправедливостта, тъй като иска да съществува в привичната форма. Но промените са неизбежни. Те стават на Земята с човешките пътища, затова и са толкова пострадалите при смяната. Новите форми на живот трябва да се задържат каквото и да става, тъй като връщане към миналото няма. Застоялото съзнание противодейства. Значи борбата на старото с новото е неизбежна. Но ще победи новото, независимо от всички трудности. Желаетелите да се присъединят напълно към новото трябва да отстъпят от личните си интереси, удобства и привични условия на живот, за да вземат също участие според силите си в преобразяване на живота. Суровата действителност диктува заповедта: да се изоставят розовите мечти. Новият Свят идва в работно облекло с навити ръкави при страшно напрежение на всички сили. Коприната и кадифето, и разкошът не го съпътстват. Много неща ще се наложи да се приемат като неизбежност. Не може да се изисква от живота обичайното състояние, когато се решава съдбата на света. Не трябва да се изгубва също и вярата в щастливото утре, както и да се стекат личните

обстоятелства. Трябва да преодолееш себе си - егото също се принася в жертва на Новия Свят. Приелият цялата Чаша на Общото Благо не мисли за себе си, а за света. Но в света ще имате скръб. Така световното и свръхличното се съчетават хармонично в съзнанието, ако егоизма е победен. Кой живее добре и настрана от ставащото? Такива са много, умиващи ръцете си и нежелаещи да приемат отговорност за ставащото. Но Пилат също си е измил ръцете. На него ли искате да заприличате? Кармата на пилатовците е незавидна. Изходът е един: да се отстъпи от личното и радостно и бодро да се приеме Чашата на Общото Благо, пълна и неразделена.

506. Да поговорим за доверието към Учителя. Истинското доверие не може да бъде разколебано от нищо, даже от самата очевидност, колкото и убедителна да ни изглежда тя. Фактите на очевидността не могат да се противопоставят на доверието, тъй като всичко видимо има невидими основи и, за да се съди, трябва да се познават и те. Но те се изплъзват от обикновения поглед и се получава съждение, основано на видимостта, тоест невярно. Трябва да се разбира цялата многостранност на явленията, засягащи съзнанието само с една от своите страни, за да си съставиш правилна представа за тях. А тъй като това обикновено не е по силите на земното разбиране, то се получават и лъжливи изводи и съждения, изопрачени и несъответстващи на действителността. Но на Земята се налага да се живее със земния ум, със земната логика и да се ръководим от това, което виждаме. Какво да се прави тогава? Ето тук именно е нужно и непоколебимото доверие. Всичко неразбираемо се отстранява внимателно настрана, за да се върнеш отново към него в бъдеще, когато условията ще благоприятстват; в съзнанието не се допускат нито подозрения, нито съмнения, нито отричане. Колкото и убедителна да изглежда Майя, вярвам във Владиката! Който не е намерил в себе си сили да победи призраците на Майя и ги е поставил между себе си и Учителя, пресича своя път. Призраците са пред очите, те са неотречими, те представляват факти, които съществуват, но... вярвам във Владиката. И ако цялата очевидност и всички факти се изправят насреща и ви се опълчат, вярвайте не на тях, а на Владиката. Това и ще се нарича истинско доверие, неразколебавано от нищо, даже от очевидността на Майя, даже от най-неотречимите нейни факти, видими явно от земното око.

507. Ще Поведа невредимо. Вървете и вие, разчитайки на Мен. Не може да има устрем без отговор и зов без отклик. В сферата на проява на закона няма неопределеност. Оставете долу всички преживявания и всичко, с което е изпълнена суетата на деня, вървете към Мен свободни в духа от тежестите на Земята. Ако ви овладяват мисли, съмнения, чувства - оставете всичко това в тяхната сфера и се доближете до Висшето, очистени и освободени от земния нагар. Всички представи за Нас са неверни, тъй като за да разбере съзнанието трябва да се разшири до Нашите предели. Терзанията трябва да се оставят. Пътят е дълъг и с терзания няма да се достигне. Ако жадуваш за земното как ще се откъснеш от Земята? Няма да полетиш, ако си привързан. Ще Дадем благо, но в размера на отричането от себе си и желанията на малкото "аз". Принуден съм през цялото време да диктувам условията на подема и преуспяването, вместо да се издигам безпрепятствено. Но не Мога, тъй като товарът е огромен. Товарът на плещите, на вашите плещи е огромен. Необремененият дух крачи леко, свободно и уверено. А те се влачат, прегъвайки се под тежестта на земния багаж. Деца Мои, разберете какво значи свобода от земните притегляния. Вървим, вървим,

вървим към завоюването на нови енергии, оставяйки назад и долу всичко пречещо. Роби не са нужни...

508. (28 септември). Сине Мой, каквито и мисли да ти идват в главата, да живееш все пак е нужно и да изпълняваш всичко, което диктува неизбежността. Човек е властен над себе си, но не над железните рамки на кармата. Не можеш да измениш нито цвета на очите, нито на кожата, а също и много други неща. А да се живее все пак е нужно. Значи ще се наложи да се играе с тези карти, които е раздала съдбата. Значи трябва да се намери най-доброто решение при създалите се обстоятелства. Най-доброто решение ще бъде да се върви напред, поверявайки на Нас цялото съзнание. Тежкият преход ще завърши. Няма вечно изпитание. Но възходът на духа, извършван при всякакви условия, ще бъде непрекъснат, ако връзката с Нас не се нарушава. Особено трудно е да се изтърпи до края. Залогът не е върху хората, а върху Владиката, Който винаги е наблизо. Подвигът е възможен във всякакви условия, даже и най-невъзможните: сред хората и в уединение, в града и в дебрите на горите или планините - Великото Служене е възможно навсякъде, дори и в тъмница. Тъй като подвигът се извършва в духа, външното ще бъде само като акомпанимент, ако духът е силен. Следователно невъзможността да бъде извършен, позовавайки се на някакви външни обстоятелства, е признак за слабост на духа и на това, че той не е готов. Отказът от Служене или Поръчение тежко влияе върху кармата. Никакви уговорки и самооправдания не могат да скрият слабостта на неговия дух. Затова когато дойде време да се приеме Поръчение, проявете пълна готовност да го изпълните. Не мислете, че ще го получите заради приятност или за собствено удоволствие и в розови преживявания. Поръчението е сурово, опасно и необичайно трудно. Човек се предоставя изцяло на собствените сили и го изпълнява единствено със силата на духа. По-късно ще дойде всичко: и успехът, и приятелите, и нужните условия. Но трябва да се победят отначало чудовищата на мрака, които обкръжават героя, имал мъжеството да приеме Поръчението. Чудовищата на страха, съмнението, съблазънта и други ще застанат пред него в целия ръст на своята неизживяност и ще преградят пътя. Трябва да се победи или да се умре, но отстъпление няма, тъй като те ще разкъсат отстъпника. Но защо да се умира, когато духът е нерушим и безсмъртен и героите на духа, даже измъчвани и убивани, са имали победа на тържеството на духа над плътта, утвърждавайки своето безсмъртие. Така сладостта на мечтанията се заменя с осъзнаване суровостта на жизнения подвиг, извършван постоянно, незабележимо, смирено вътре в човека. Говоря за смирение, тъй като трябва да се смири яростта на егото. Но какво ни засяга това, което става вън от нас, когато преобразяването на съзнанието става вътре. Така отново Утвърждавам господството на вътрешното състояние над всички явления на външния свят. Подвигът се твори вътре. И ако началото на духа се утвърждава пред лицето на всички външни препятствия, това и ще бъде победата.

509. (29 септември). Трудно е да се отдели действителността от призраците на Майя в съзнанието, тъй като и едното, и другото се явява на човека под лиците на очевидността. Тук се изисква голямо разпознаване и усет. Но смелостта, предаността, непоколебимостта и увереността в Учителя изгарят постройките на Майя и призраците, заобиколили човека, не могат вече да преградят пътя. Призраците шепнат: Не може, опасно е, страшно е, сам си, Учителят ще Изостави без помощ, по-добре е да стоиш спокойно върху печката”, но мъжеството ще каже: “Върви, върви, без да се страхуваш

от нищо”. И както здравите стени се рушат под ударите на тарана, така се пробива и разрушава кръгът на привидните безизходни плътни уловия. Майя е твърде многолика. Със земната Майя живеят всички хора и се ръководят от нея. Ето защо се дават Основите на Учението. Те са необходими, за да има какво да се противопостави на измамната убедителност на очевидността. Върху тези Основи може да се опреш, от тях може да се ръководиш, за тях може здраво да се хванеш и да се държиш, когато се клати всичко. Затова Казвам: “Повтаряйте Указите, за да се утвърдите още по-здраво върху Камъка на вечната основа на живота. Повтаряйте Основите така, че вече нищо да не може да измести съзнанието от тях”. Хората могат да грешат, но Учението на Живота не може да греши в Основите, давани от него. Затова повтаряйте Основите, докато не изкристализират в съзнанието във вид на неразтворими кристали огън. Огненото Учение дава огнени отлагания в Чашата. Затова Казвам: “Повтаряйте го често, а когато става тъмно и объркано го повтаряйте още по-настойчиво”. Учението се дава за всички случаи в живота. Основата се укрепва с повтаряне. Опитът от живота отваря нови точки за приближаване към този непресъхващ Извор на Слънчева Мъдрост. И става ясно, че разбраното днес придобива нов оттенък и дава съвсем ново, различно от предишното и по-задълбочено разбиране утре. Не трябва да се успокоявате от достигнатото разбиране днес. Съзнанието расте и се разширява и намира нови бесери на знанието при всеки нов подход към прочетената книга. За да се разбере Учението докрай трябва да се притежава разширено съзнание на стъпалото на Учителя. Затова нека духът да не се уморява от привидните повторения. Не е повторение, а утвърждаване и намиране на нови съкровища. Основите трябва да се усвоят така здраво, че никакви случайни и временни съчетания на външните обстоятелства вече да не могат да ги разколебаят. Основите са непоколебими - нека така също непоколебимо да бъдат внедрени те и в съзнанието. Може да се съмнявате във всичко, но не в Основите. Ако се усъмните в тях, това ще е краят. Аз Съм Камъкът на вечната основа на живота. Строящият здраво върху Мен ще бъде непоколебим винаги. Колебанията и клатенето не са в Мен, а в разклатеното съзнание. Клатенето не е подходящо по пътя на Огнената Йога. Не приемайте подвижността на Плана и постоянната смяна на пространствените токове и на планетните условия за непостоянство на Основите. Основите са винаги непоколебими. Утвърждавайте се върху тях и с тях. Разбирането на неизменното постоянство на Основите при постоянната смяна на плътните явления нека да бъде и отправната точка на вашето мислене.

510. (30 септември). За да отидеш и да вземеш книга от библиотеката трябва да си представиш пред очите целия този процес. Тялото няма да излезе от стаята, ако съзнанието не си представи това действие, отнасящо се към бъдещето, дори и най-близкото. Човек осъществява бъдещето като препраща към него мисъл и я съпровожда със заповед на волята. Това осъзнаване на бъдещето в себе си и мисленото му осъществяване преди то да се осъществи в плътния свят е необходимо стъпало към всяко действие. Бъдещето се реализира отначало в мислите, а поле вече в действия. Всеки план, засягащ бъдещето, е конкретна, точна и определена представа за това, какво точно трябва да бъде направено в една или друга област. Няма да се мръдне дори ръката и тялото, ако това не се предшества от мисъл и знание на това, което трябва да бъде направено. По този начин се осъществява бъдещето в голям и малък мащаб. Така Осъществяваме бъдещето за планетата Ние. Мислите за неограничените възможности на духа представляват тези неизбежни и нужни стъпала, които в крайна сметка водят

към осъзнатите от него достижения. Осъзнаването и ярката представа на някаква нова възможност или способност на човека са нужен, неизбежен и предварителен стадий, водещ към нейната реализация. Стъпалата на бъдещите достижения изискват предварително осъзнаване, преди да могат да се осъществят. Пространствения живот, неограничен в рамките на плътния свят, представлява бъдеща съдба на човека. Защо да се смята, че той е привързан към своето физическо тяло и не може да действа извън него? Тялото е само калъф, само обвивка, само физическо облекло на духа, необходимо му за да се проявява в плътния свят. Но духът не е от плътта. Пространството е отворено за човека. Той може да посети всички ъгълчета на планетата, оставяйки своето тяло. Тази възможност за независимо от тялото действие на духа трябва ярко да се осъзнае и да се признае твърдо. Всеки може с мисъл да облети света. Няма забранени пътища за духа. Това не е мечта, а първи опити да се преодоляват земните разстояния в духа. Частици от духа в една или друга степен се устремяват в тялото на устремената мисъл и се извършва явлението делимост на духа. Изпратените частици действат и понякога донасят далечна вест. Тези упражнения могат да се усилят и да се вложи в тях повече съзнателност. Мислейки светло за далечен приятел с мисъл се докосваме до него и му донасяме благодет. За съзнанието и мисълта няма пространствени предели. Мисълта се отделя и действа. Ако съзнанието се пренесе изцяло в мисълта, то това ще бъде вече действие в менталното тяло, когато сякаш цялото същество на човека, тоест неговото “Аз”, излиза от тялото и осъзнава себе си извън него, на друго място, възможно много далечно, възможно на най-близката планета или в пространството. Безпределните сфери на пространството са отворени за човека и той може да ги посещава. Астралът се отделя много по-лесно, но той е свързан с астралното тяло на планетата, с нейната астрална сфера и затова е ограничен в своите действия. В тялото на астрала ни е трудно да отидем далеч. Астралът сам по себе си, бидейки низша и груба обвивка, е подложен на много силни въздействия от Тънкия Свят и, не бидейки очистен, се подлага на много опасности при отделянето. Затова Ние Предпочитаме Нашите ученици да действат в ментала. Гаутама Буда е Притежавал много знания за обкръжаващото човека пространство. Това знание Той е Придобивал непосредствено чрез полети на духа. По този път и Ние Имаме възможност да изучаваме и да познаваме живота на планетите от нашата Слънчева система и го Познаваме. Тези възможности са заложили във всеки човек. Духът не е ограничен в плътните рамки на живота. Мисъл предвестница и предшественица на достижението може и трябва да бъде изпратена предварително към поредното завоевание на духа. С мисъл творите своето бъдеще. Да мисли за бъдещето творчески и съзнателно не е забранено за никого. Хората са привикнали да действат с ръце и мускули, но не и с мисъл. На мисълта се отрежда не самостоятелно, самоопределящо и царствено значение, а само подчинено на мускулите и тялото. Трябва да се осъзнае самостоятелното значение на мисълта. Тялото на мисълта не зависи от мускулите и може да се проявява и без тях. Но мускулите не могат. Те са подчинени и подслужебни на мисълта, а не обратно. Тялото може да лежи неподвижно, докато в същото време освободената от телесната тъмница мисъл може свободно да твори в далечните простори. Съзнанието се пренася в мисълта. Битието се пренася в мисълта. Духът е свободен. Искам да бъде ясно осъзната тази предварителна степен на възможности на духа преди да се придвижите по-нататък. Иначе няма да помръднете. Учете се да действате с мисъл навсякъде и винаги. Избягвайте излишни думи. Тъй като за мисълта няма ограничения и там, където думите са безсилни, е силна беззвучната

мисъл. Действайте твърдо, уверено, с разбиране за това, че мисълта, бидейки енергия и бидейки изпратена, не може да не произведе действие и да няма следствия. Тя дава същите реални резултати, както и физическото действие, разликата е само в това, че процесът е невидим. Великите дела се извършват с мисъл. Ние също Творим с мисъл. Мислете упорито и отчетливо за това, което искате да достигнете. Да излезе в океана на пространството и да действа там самостоятелно е неотменимо и законно достижение на Архата. Но хората предпочитат пазара и изразходват могъщата и чудесна сила на мисълта за дреболии или в най-добрия случай за материални достижения. Но дори и материалните успехи, и всичко, което е достигнало човечеството, също е създадено от мисълта. От мисълта не може да се избяга, тя не трябва да се игнорира, пренебрегва или просто да не се разбира това велико начало. Но Ние Говорим за действителното царство на мисълта, за Мисления Свят, за Невидимия Свят, където мисълта е всичко. Учете се да действате мислено в духа. Няма такива сфери, даже най-висшите, където да не цари мисълта. Енергията на мисълта, огнената енергия стои в основата на явленията. Светът е Създаден с мисъл. И своя свят човек също твори с мисъл. Възможностите на човека са безгранични, но дайте свобода на мисълта да се устреми в Сферите на Висшите достижения и осъзнайте, че за мисълта всичко е достъпно.

511. Сине Мой, да се издигнеш над живота не е просто – нужни са крила. Тялото няма крила но ги има духът и духът, който ги има, може да издигне и тялото след себе си. Трябва да се разбере значението на духа за тялото. Кармата се твори в духа и духом. Ако твоето тяло се оживяваше от друг дух, то и неговата карма би била свършено друга. Властта на духа над тялото е огромна, даже и при обикновения среден човек. Печатът на духа, владеещ даденото тяло, стои върху всичко, върху всяка клетка. През същността на духа като през цветно стъкло се пречупват всички енергии на микрокосмоса. Страхливецът трепери и плашливо се озърта от всеки шум в живота, предизвиквайки съответни реакции в организма и отравяйки го, но безстрашието крачи смело. Страхът се преклонява даже пред болестта, отваряйки ѝ достъп навътре. Но безстрашието и тук защитава. Знаем немалко случаи, когато физически слаби, но силни духом хора са се оказвали по-силни от здравите, охранените и яките и са проявявали чудеса от чисто физическа издръжливост и устойчивост. Не мускулите, а духът проявява геройството. По-добре е да бъдеш силен духом в слабо тяло, отколкото нищожество в силно. Ще приложим към всичко мярката на духа. Тялото е само изпълнител на неговите заповеди. Ще проявим съзнателно силата на духа над всичко. Когато огнената енергия е приведена в действие, тялото не познава умора. Именно самото чувство на умора се побеждава в духа. Така може да се победи всяко нежелано усещане или чувство. Тъй като тялото е лаборатория, а духът – лаборант, можещ ако умее да създаде нужните условия за всяка реакция. В лабораториите за това са нужни химикали, в лабораторията на духа - воля и знание, че това е възможно. Тъй като в действителност едно усещане се заменя от друго, едно състояние - със състоянието, указвано от волята. Сам по себе си процесът е чисто духовен и се регулира от духа. И ако човек реши, че едно или друго състояние на неговия дух е нежелателно, той просто го заменя с друго, желателно. Нужната реакция трябва отначало да се предизвика в духа, за да може тя да замени със себе си в съзнанието реакцията, подлежаща на замяна. Колко често от една и съща причина едни хора са нещастни, а други – обратно, едни се радват, а други тъгуват по един и същи повод. Не е ли решението в духа? Веригата от причини и следствия е предизвикала в човека реакция, преминаваща под

знака на усещането за нещастие. От волята се поражда друга верига от причинности, независима от първата и в друго направление. С това се пресича рефлексността на процеса и волята утвърждава своята власт. От всяко нещастие твърдата воля ще почерпи нови сили и нова устойчивост. Така се преодолява животът. Не трябва, не трябва безволно да се склоняваш под ударите на външните въздействия, тъй като на всичко може да се противопостави духът. Много важно е да се усети тази несъкрушимост вътре! Победителят върви през живота стъпвайки победно и не преклонявайки чело пред нищо. Помнете, че твърдостта трябва да се прояви в духа. Архат може да стане този, когото животът не е бил в състояние да сломи. Дръжте главите вдигнати, тъй като вървим към победа!

512. (1 октомври). Трудно е да се съчетае земното с надземното, видимото с невидимото. На Земята живеем с тялото и с телесните чувства, но мисълта и емоциите са вече на други планове, макар да се отнасят до земното. И мястото на съединяване на невидимото с видимото се явява съзнанието. Мислите и емоциите са невидими за физическото око, но техните следствия или реакции са физически явни. Невидимото и видимото дотолкова са преплетени, че е трудно да се прокара точна граница в съзнанието между тях. Подчертавам, “в съзнанието”, тъй като съзнанието се явява мястото за среща на всички светове. Именно в него влизат в съприкосновение невидимото и видимото. Ако човек отделяше по-голямо внимание на своите тънки усещания и впечатления, гласът на Тънкия Свят би станал по-разбираем. Тънките усещания и възприятия изискват изтънчено внимание. Незабелязани, те преминават покрай съзнанието без следа. Бъдещото обединение на световите трябва да се извърши в съзнанието на човека. Вратите в Надземното се отварят. Еволюцията води към това. Но е нужно очистване и преобразяване не само на човека, но и на планетата, тъй като, ако това не стане, то ще се случи нещо твърде нежелателно: низшите слоеве на астрала ще се устремят през низшите неочистени астрални проводници в човешките съзнания и ще ги залееят с ужасите на астрални явления от най-низш порядък. Нужно е очистване и възвишаване на човешкия дух преди заповяданото да се извърши. Иначе няма да е следващата степен на еволюция, а падане в бездната. Затова при изтънчване на съзнанията и изостряне на чувствителността е необходимо да се въздържате от психизма. Чувствителност на възприятието и психизъм са свършено различни явления. Чувствителността се развива при нарастване на способността да се реагира на токовете на пространството и да се отговаря на човешките мъки и радости. Към това последното води състраданието. Великото качество състрадание е необичайно сложно и е показател за височина на духа. Да проявиш състрадание съвсем не значи да изпаднеш в същото състояние на мъка или отчаяние, в което се намира страдащият човек, тъй като това ще бъде падане и на двамата в ямата: на страдащия и на състрадаващия. Състраданието приема в отвореното си сърце болката на ближния, трансмутира я върху огньовете на своето сърце и в замяна насища срадащото сърце със своите огньове: с огньовете на спокойствието, с огньовете на душевния мир, с огньовете на надеждата и даже на радостта. Огньовете на състрадаващото сърце проникват в сърцето на страдащия и със своята сила трансмутират неговите помрачени излъчвания в огньове светлина. Извършва се огнено действие и дори не е нужно да се убеждава много, дори не трябва да се изразходват много думи, а трябва да се даде огнено сърдечно чувство, неутрализиращо тъмните излъчвания на тъгуващото съзнание. Това и ще бъде огненият процес на трансмутация на чуждата мъка върху

огньовете на своето сърце. Разбира се, за сърцето винаги е болезнено да побира в себе си чуждата болка за преобразуването ѝ в други, по-светли чувства. Но друг способ няма. Това е и пътят на Състраданието или пътят на Бодхисатва. За да се помогне трябва да се притежава мъжеството да се приеме върху себе си чуждата болка или страдание. Разбира се, силното огнено сърце по-бързо и по-лесно трансмутира тази болка със своите огнове, отколкото страдащото сърце, което обикновено е слабо и по-лесно се поддава на тягостните преживявания. За силния човек понякога е достатъчен неголям огнен импулс, за да се освободи от тежестта на мъката. Да страдат могат и силните духове. Но да бъде роб на своите страдания може само слабото и неустойчиво съзнание. На йога е позволено всичко, за йога няма забрани, но няма само затова, защото той извършва всички свои действия и постъпки на свобода, а не в робство на тях. Обикновено страдащите хора се явяват роби на своите страдания и преживявания. Самото понятие безизходна мъка крие в себе си проявата на безизходно робство на духа, намиращ се в плен на своята астрална обвивка. При анализа на чувството на мъка трябва да се разбере това взаимоотношение на съзнанието със своите обвивки. Движението в материята на астралния проводник е дотолкова силно и продължително, че то завлича съзнанието и го поглъща в себе си и пленникът вече не може да се отскубне от вкопчените в него нокти на астралния тиранин. Хватката понякога е толкова силна, че човек умира, както казват, от безнадеждна мъка и отчаяние или пък извършва самоубийство – най-страшното престъпление, възможно за човека. Наричаме огненото сърце даващо благодат, тъй като може и е по силите му да ликвидира тези страшни огнища на тъмнина и на зараза с отчаяние, толкова широко разпръснати в света на човешките страдания. И не за щастливите и затъващите в благополучие, а за тях, страдащите и нещастните и тънещите в бездната на невежеството Идват Владиците в света, носейки Огнената Чаша на Състраданието на света. Разделете и вие, знаещите, бремето на Великото Служене и вдигнете Чашата на Състраданието, за да могат хората да пият от нея. Но пазете огньовете на сърцето, без тях вашата Чаша ще бъде празна и няма да има с какво да утолите жаждата на дошлите. Но главно, пазете се от това да не бъдете притеглени в бездънната фуния на астралните вихри и преживявания на страдалците, дошли за помощ, тъй като тогава ще заприличате на слепеца, водещ слепец, и на тях двамата, паднали в ямата. От ямата на взаимното отчаяние е особено трудно да се измъкне даже и зрящия. Оградете се в духа и с Мен.

513. Духът-победител утвърждава своето могъщество в света на формите и над тях. Това могъщество не трябва да се разбира като потискане на нечия воля. То се утвърждава не над своите събратя, а по-широко и преди всичко над сферата на своя собствен микрокосмос. Утвърждаването на безгранична власт над своята седмична същност е най-увлекателната и най-чудна страница в живота на победилия материята дух. За това на Земята се дава споменатата огнена стълба от триста шестдесет и шест стъпала за дните по Земята и триста шестдесет и шест за нощите в световите. Това могъщество не може да се постигне изведнъж, но всяка частица постижение, всяка победа дава отлагане на чудната енергия на огъня, съхранявана в Чашата. Подчинената мисъл става послушна, обузданият астрал се смирява и от своеволен деспот се превръща в послушен слуга, а тялото става роб на огнената воля. Такъв е пътят на победителя. Всеки би искал да притежава тази власт, но никой не желае да намери в себе си сили, за да постигне желаните резултати. Желанието е вяло и слабоволно. Хората са се отучили да желаят огнено. Силата на желанията е обърната на друга

страна и огнената мощ се разбива на дребно. Малцина прилагат силата на съсредоточеното желание и то само за земни цели. За огнената воля да иска - значи да притежава. Да се иска по такъв начин, властно и непреодолимо, означава умението да се унищожават всички противодействащи мислени фантоми и образи, възникващи в творещото желание на съзнанието. Както действието предизвиква противодействие, както полетът – съпротивлението на въздуха, така и устремената мисъл среща съпротивлението на средата, предизвикано от устрема и равно на него по сила. Това съпротивление или противодействие частично се изразява в противодействащите мислени образи на съмнението, неувереността и неустойчивостта. Силната воля помита тези призрци както вихърът сухите есенни листа и разчиства полето за действие на основната мисъл. Мисълта подобно на стрела се изпраща към целта и я достига. Но неопитното съзнание привързва към тази стрела нишка и държи мисълта привързана около себе си, надявайки се, че привързаната стрела ще долети до предназначението. Разбира се, мисълта ще полети с присъщата ѝ сила, но само на разстоянието на нишката. В това е второто препятствие и обвързаност на мисълта. И трето: важен е крайният резултат, а не междинните стадии на изпълнение. Изразходвайки енергия за тях операторът забравя за най-главното и стрелата на мисълта застива на междинните прегради на детайлите по изпълнение на замисленото, докато в същото време основната, крайна цел се изпуска от погледа и не се поражда от стрелата на волята. Трябва винаги да се има предвид най-последният, най-крайният етап на достигане на поставената пред съзнанието задача. Всички мисли за невъзможност на осъществяването се отхвърлят твърдо и властно от волята. Така също не трябва да си блъскаш главата над това по какъв начин може да се изпълни всичко. Трябва да се изпълни, а как - това е работа на победителката, на огнената психическа енергия, непознаваща нито прегради, нито препятствия и работеща мълчаливо, невидимо и самостоятелно над изпълнението на поръчаната задача. Когато са спазени всички указани условия могат да се чакат спокойно и уверено резултатите като нещо неизбежно, като поредния изгрев на Слънцето. Пламенното желание ще бъде изпълнено, като гаранция за това служи огънят. Мислите, кристализирани от Нас и изпратени в пространството, и насищащи аурата на вашата Земя, сега се осъществяват усилено, независимо от цялата сила на противодействие на стихиите, материята и човечеството. Така побеждава мисълта.

514. (2 октомври). В света има плач и скърцане със зъби, в света ще имате скръб. И ще ви преследват, и ще ви гонят, и ще се гаврят, както винаги са се гаврили с Моите. Но ще бъдете в Лъча и под защита, и дори и косям от главите ви няма да падне без Моята Воля. Кармата ще се прояви в пределите, допуснати от Мен, не повече. Такава е участта на предалите себе си на Моята Воля. Нежеланието или страхът да се вземе своя кръст нарушават възможността да се върви след Учителя. А без кръста няма да се достигне, тъй като и Аз приех кръста. Всеки вървящ след Мен носи своя кръст в размера на своите възможности и съзнание. Ние също Носим кръста на живота, Носим го и сега, и тежестта му е огромна. Тежестта на отговорността за Земята не е по силите на човешките плещи – ще ги смаже. Ние Носим и Натоварваме вървящите след Нас всекиго според силите и съзнанието. Да разделите труда, грижата и тежестта на Владиката смятайте за чест. Тя е по силите на малцина. Но според честта е и славата, според нея е и наградата. Да, да, налага се да се говори за награда, сякаш сътрудничеството с Учителя вече само по себе си не е огромна награда и чест. Трябва

да се разбира, че протичането на вашия живот, извършвано съвместно с Владиката, вече представлява показател за високото доверие към вас и път на избраните сред званите. За какво са терзанията, базпокойствата и объркването, когато Моята Ръка е с вас. Защо са въпросите и стремежа нещо да се поясни или да се дадат подробности за притеснените условия, когато Виждам и Чувам. Изпращайки на подвиг, Предвиждам подробностите. Вие също ще превидите, но диаметърът на окръжността на вашето виждане е малък. Ние Виждаме далеч напред за всекиго от вас. Виждаме и Подготвяме пътя. Той не е постлан с рози, а с тръни и не Ние го Постиламе, а хората. Ние се Стремим да опазим, когато заплашва действителна опасност. Трябва най-после да се научите да отличавате истинските опасности от въображаемите и правия път на подвига от кривата пътека на благополучието. За какво е безпокойството, когато Аз Съм зад теб? Полагайки на Нас цялото съзнание може да се върви спокойно към бъдещето. Но вие се опирате повече на хората, на слуховите и мълвите, когато опората е една – Учителят. Героят не може да се смущава: смущавайки се той се превръща в еснаф. Войнът може да бъде поставен на пост, когато наоколо има опасност, но той не мисли за себе си, а за по-доброто изпълнение на дълга. Така и вие мислете за това как по-добре да изпълните Делото на вашия Владика. Мисленето за себе си не води към това. Отвърни се от себе си е Моят завет. Набъбналото “аз” няма да премине през тесните врата на живота. Ние ви Изпращаме в света, за да предадете на света Нашето Учение. Поръчението се изпълнява духом и в духа, когато устата са запечатани. Но делата на егото поглъщат всички енергии и светлината на аурата помътнява. Егоизмът не може да насити пространството наоколо със светлина и Поръчението остава неизпълнено. Така дори мълчаливото Поръчение не намира изпълнители. Мнозина вървят радостно и охотно, но до първия завой, където започва пътят на самоотвержеността. Гледам с надежда наоколо, но не Виждам изпълнители. Само малцина, само отделни единици приемат Служенето, отхвърряйки оплакванията и оправдаванията. Пусто беше тогава, пусто е и сега, и няма с кого да се раздели трудът. И особено пусто става тогава, когато идва времето на суровия Зов. А звани са много и всички се отзовават радостно и охотно, но до първите и истински трудности и суровата жестока действителност на живота, гледаща в лицето. А вие вървете на подвиг без да разсъждавате и само с желанието най-добре да изпълните Волята на Изпратилият ви. Вървете радостно и в доверие. Готвихте се за този час - часът настана, къде е вашата готовност? И колко думи трябва да Изкажа, за да разберете? На Мен са Ми нужни не думи и разсъждения, а дела. Делото чака изпълнителите. Къде са те? Условното служене е също така несъстоятелно, както е несъстоятелно и непълноценно и условното ученичество. Необходимо е пълно отдаване на себе си, пълно предаване на себе си на Водещата Воля на Владиката.

515. Сине Мой, лекотата на контакта с Мен ще се усилюва и задълбочава с всеки път, докато не стане напълно обичайно явление. Това е напълно естествено и законно - постоянството сближава. Земята се върти при всички условия на течащия върху нея живот. По същия начин чрез постоянния ритъм придобива законност и Общуването с Учителя. Не трябва да се смущавате от това, че Неговият Глас не се чува: чува се мисълта, която се улавя явно и в това е всичко, тъй като да се улови мисълта е по-трудно. Чуването Гласа на Учителя с помощта на тънкия слух ще бъде проява на висш, но все пак психизъм, докато мисълта е дете на Огнения Свят, тъй като представлява продукт на огъня. Наистина характера и степента на огньовете са различни, но все пак

възприемането на мисълта на Учителя е много високо достижение. Ако щете, това е и сваляне огъня на Земята, тъй като неговите кристали се запечатват вече в плътни форми. Кристалите на мислите на Учителя, отляти в завършени форми, стават достъпни вече за всички, вземащи от тяхното съдържание по право. Всеки имащ правото на тях по един или друг път, но ще достигне до възможността да почерпи от тях. Така в тишината на самотата и уединението се твори Делото на Общото Благо. Тези приемници на мислите на Владиката могат да бъдат наречени огнени трансформатори на тънката енергия на мисълта. За извършваната работа може да се порадваш: тя е полезна и нужна. Един от нейните аспекти, малко усещан, е циментирането на пространството. Оформената и неоформена мисъл се различават по степен на достъп за съзнанието. Първата е достъпна за малцина, втората – за всички. Моите трансформатори на Светлината са значителни с това, че местността или даже страната, където те се намират, се насища с огнените мислеобрази, които през цялото време се усилват и уплътняват, и представляват цяло хранилище от високи, нови и нужни за еволюцията мисли, готови за това хората според своето изтънчване и развитие да могат свободно и широко да ги използват за благо. С това циментировчиците на пространството са много ценни. Вършещият Делото на Владиката няма да се превъзнесе от гордост, но ще се радва на своята нужност и ценност за еволюцията. Много големи и значителни неща се вършат невидимо и нечуто и само следствията ще покажат на света къде е бил заложен магнитът на бъдещите столетия или даже повече. Гледайте в същността на явлението и неговата дълбочина ще помогне да се осъзнае цялата значимост на процеса. Творящият Делото на Владиката е достоен за Неговата Грижа. Възлите на мрежата на Светлината, опасваща планетата, в този аспект притежават особено значение - не само като предаватели на Лъчите, идващи от Твърдината, но и като циментировчици на пространството. Кулите на безжичния телеграф за мисли могат да бъдат различни по величина, сила и напрежение, но всяка в пространствено отношение е полезна безусловно.

516. (3 октомври). Има много явления в света, смисълът на които е далеч от човешкото разбиране. Например явлението отсъствие на дом. Земното бездомие означава процес на освобождаване от привързаността към дома-затвор. Разбира се, домът не е затвор, но това е само в земния, еснафски смисъл. В значението на Тънкия Свят земният дом е място за затваряне на съзнанието между четири стени, което, обхващайки съзнанието със своите стени, ограничава неговата свобода. От земния дом е лесно да се излезе на улицата и даже да се премине в друго жилище, но в Надземния Свят да остави своя дом не е лесно за човека, който е преживял без да го напуска в него целия си живот. Ако той никога не е правил това на Земята, то толкова по-трудно ще направи това в Надземния Свят, където изкристализиралата застинала астрална форма на привичното жилище няма да пусне съзнанието от своето обкръжение. Така човекът ще продължава да си въобразява, че живее в привичните условия на Земята, уплътнени ментално. Затова е огромна ползата от пътешествията и всякакви пътувания. Духът, откъснат от привичните условия, по неволя разрушава затвърдените форми на своето психическо обкръжение. Бездомници скитници са хора, свободни в духа от магнитното непреодолимо притегляне на продължително обитавания дом. Магнетизмът на привичното жилище е много силен. Всяка дъска, всяка стена, всяка вещь и всяка дреболия дотолкова дълбоко се връзва в съзнанието, че на човека не е по силите да си представи мислено себе си в друго обкръжение, тоест не е по силите му вече да

разруши илюзията за земния дом, в сферата на който той продължава да живее и в Тънкия Свят. Съдбата - освободителка често помага на хората против волята им да се освобождават от привързаността им към определени вещи и предмети. По-добре е бездомен да отидеш в другия Свят, отколкото да преминеш в Света на свободата предварително осигурил за себе си в него готово затворническо помещение. Ще кажат: добре е да се преселваш в друг дом, при това с комфорт. Но работата не е само в преселването, а в това, че обикновеното съзнание бързо привиква към новите условия, особено ако те му се харесват и създава здрави нишки на притегляне в новото си обкръжение. С това е особено вредно и опасно чувството за собственост. Като буксирен параход баржата тегли след себе си съзнанието в Тънкия Свят придобитата собственост с въжето на магнитната връзка. Всяка вещ, която притежаваме, е свързана чрез тези въжета, конци, връзки и връзници със съзнанието. Яркото чувство за собственост усуква стоманените въжета, за да се ракъсат които вече не достигат сили. Затова собствеността е осъдена. От всички видове робство този вид е най-страшният, тъй като не се осъзнава. Благодарение на него доброволните роби на Земята и в Надземния Свят са огромно число - роби слепи, роби неосъзнаващи и неподозиращи своето робство. В това неосъзнаване на своето робско състояние се съдържа и цялата трагедия на земната собственост и дома-затвор. Трудно е да се говори за свобода на хората, неосъзнаващи своето робство.

517. (4 октомври). Еснафското отношение и мъдрото отношение към явленията на земния живот се отличават едно от друго. Всяка загуба и лишаване от вещи се разглежда от хората като нещастие, но от гледна точка на разбиранията на Тънкия Свят това е благословия, тъй като по същество представлява освобождение. Но истинското освобождение е в духа. Работата не е в това да нямаш, а в това да не бъдеш привличан от вещите със силата на тяхното магнитно притегляне, получаващо се от тях към техните собственици. Отричането от вещите трябва да стане в духа. Имайте всичко, но не се привързвайте към нищо и не привързвайте към нищо съзнанието си. Любовете към вещите не е нищо друго, освен робуване на вещите. Всяка от тях, особено любимата, трябва да се претегли на везните на Безпределността и да се разбере временната, преходна природа на нейната същност. Някога са живели без всички тези вещи, които сега са наоколо и са били не по-малко щастливи. Някога сте живели в друго тяло и всичко наоколо е било също друго, но от това не сте престанали да бъдете самите себе си. Не във вещите е работата, а в това да придобиеш вътре в себе си цялото свое имане и всички свои богатства. Затова и Говоря за ценностите на духа. И колко добре е да се замине в Тънкия Свят, след като си ги натрупал. И колко добре е да се преумножат ценностите на духа. Заветът за спечелените таланти си остава в сила завинаги. Всеки живот във всяка форма по същество представлява натрупване на наслоявания от опит и асимилация на енергиите, отлагани около духо-монадата. Формите на нейното изразяване и физическото обкръжение на всеки етап от живота няма значение. Природата помита и едното, и другото винаги и го заменя с нова форма и ново обкръжение при всяка смяна на обвивките. Водещият закон е мъдър. Той предвижда възможността за застой и я унищожава. Но атавизмът на чувството за собственост е силен даже при животните и затова понякога се налага да се прибягва към особени и даже необичайни мерки. Страхът за своето текущо състояние поражда и опасенията от загуба на привичното обкръжение и е причина за много несъизмеримости. Свободата на необвързания и непривързания към нищо дух е много трудно достижима. Проявете

разбиране на това за какво се дава на човека всичко, което го обкръжава. Средството се превръща в цел и истинското разбиране на материалните предмети, намиращи се в притежание на човека, се губи. Вещите стават самоцел, а човекът – техен роб, роб обречен на това все пак в края на краищата да се раздели с тях. Учителят Утвърждава свободата от робството на вещите и всичко, което временно обкръжава човека. Искам да ви издигна над бездната на живота.

518. Много изтънчени организми не издържат на напрежението на земните сфери и си отиват преждевременно. Но трябва да се издържи. Откъде да се вземат сили? Учителят е далеч, бъдещето е още напред и само тъмнината на настоящето е отворена за съзнанието, с временни просвети в бъдещето. Къде да се намерят все пак сили, за да се устои? Сили ще намерите в отричане от личното и приемане на пълната Чаша на Общото Благо. Да живееш за другите и интересите на колектива, отдавайки на Общото Дело своите най-добри чувства и мисли, ще бъде и правилното решение. Разбира се, това няма да избави от обременените обстоятелства, но ще облекчи силно тежестта на живота. И разбира се, Служенето на Общото Благо е подвиг, а подвигът е жертва, принасяна за строителството на Бъдещето. Пътят на Великата Жертва е постлан със страдания. Такъв е пътят на всяка жертва, която се съпровожда със страдания според нейния размер. Някой стъпва на пътя, мечтаейки за рози и забравя за тръните. В света на двойствеността не могат да се избегнат полюсите. Колкото по-стръмен и висок е подемот, толкова по-тежко е изкачването. Да страдаш за себе си и в свое име е трудно с това, че не достигат сили да се издържи нагнетяването, но за благо на другите може да се приеме и много по-голяма тежест. Колко подвизи извършват хората в името на родината? Отиват на смърт, на непреодолими трудности и често побеждават всичко, което застава като преграда на пътя. Жертвите, принесени в Името на Общото Благо, ще бъдат заделени като съкровища, натрупани в Чашата. Дейците на Общото Благо са черпили своите сили в служенето на хората и са намирали в постоянното отдаване на себе си непресъхващ извор на вечно нова енергия, подхранваща огньовете на сърцето.

519. (5 октомври). Ако изпитанието разкрие незащитено място, то трябва да се укрепи. Иначе се губи смисълът на изпитанието и то не постига целта. И ще се повтаря дотогава, докато не укрепне нужното качество. По такъв начин да не се издържи изпитанието не може, тъй като то ще се връща отново и отново като рояк над кошер, който толкова повече напада мечката, колкото повече тя се старае да го отблъсне. Отхвърлено в една форма, изпитанието се завръща в друга. Виждаме хора, питащи себе си защо животът ги удря толкова по болното място. Разбира се, затова, за да го укрепи. Както болестта поражда най-слабия и незащитен орган, така и ударите на съдбата се усещат остро там, където защитната броня отсъства. Иммунитетът на духа показва, че заградителната мрежа функционира правилно, отразявайки външните удари. А да се издържи трябва. Не може да се отстъпи - хаотичните енергии ще разкъсат отстъпника. Не може да се прояви и ожесточение, тъй като то отделя от Учителя. Формулата “Да бъде Твоята Воля, Владико” - изразява твърдото отношение към кармата, неможеша нито да ожесточи, нито да разколебае духа. И ако нещо е Допуснато от Учителя, значи то трябва да се срещне мъжествено, твърдо и без ожесточение. Могат да се вземат всички мерки и да се бориш, но без колебание, жалби и оплаквания. Съдбата на неустойчивите е незавидна. И не трябва да се възлага на Учителя това, което трябва да направим сами. Сложността и неразрешимостта на външните обстоятелства се

разрушава с меч на духа от този, който знае накъде върви. Неразрешимостта и безизходността на обстоятелствата не е в тях, а в духа. Обединявайки се в съзнанието с Учителя може да се разреши всичко и при това успешно. Периодите на помрачаване на духа не могат да бъдат успешни. Героите и подвижниците не се раждат, а стават такива. Бъдете герои на духа. Бъдете такива в живота, а не само във въображението.

520. (6 октомври). Приятели, ако Учението не е за вас алфата и омегата на вашето съществуване, значи то не е разбрано правилно. Може и без Учението, ако не си го докоснал, но докоснал го без него вече не можеш да продължиш. Всички грешки, всички недоумения, цялото неразбиране се намира във вас, а не в Учението. Естествено и правилно е да се мисли, че Думите на Христа са безпогрешни и представляват самата Истина. Същото е и в Учението - дадена е все тази същата Истина, единна и вечна, но в аспекта на новото разбиране на живота на новото стъпало от еволюцията на човечеството. Къде иначе да се търси решението на живота? Нито науката, нито изкуството не дават синтез на живота, но в аспекта на Учението и науката, и изкуството, и всичко, което притежава и което е достигнало човечеството, придобива своето действително значение и смисъл. В живота има много противоречия и непонятни неща, но Учението покрива всички негови явления с купола на разбирането. Както е Слънцето над Земята, даващо светлина, така е и Учението на живота над морето от човешки съдби. Докосналият се до Учението и отхвърлил го прилича на човека загубил двата си крака, тъй като Учението и Йерархията винаги са били, ще бъдат и са единната Основа на живота. Могат да живеят само тези, които съзнателно или несъзнателно познават тези Основи и ги прилагат в своя живот. Случва се и така, че прочелият книгите на Учението не го прилага в живота, а не виделите ги никога показват със своите постъпки познаване на вечните Основи. Човекът безстрашно отиващ на смърт в името на родината непрочел нито една от книгите на Учението на Живота е по-близо до него от страхливеца, прочел всичките. Натрупванията, отлагани в Чашата, бидейки ценни си остават такива независимо от това какво човек чете или какво не чете. Но натрупванията, озарени със Светлината на Учението, стават достояние на човека, от което той се ползва вече съзнателно. Учението е мост от настоящето към бъдещето. Иначе бъдещето е затворено и отделено със стената на отрицанието. Светлината на Учението е огромна. Новото стъпало на живота върви под знака на синтеза. Синтезът е ключ от вратата на познанието на живота. Към неговото синтетично разбиране трябва да се достигне, ако не искаме цялото многообразие от достиженията на човечеството да остане зад борда на разбирането. Отделното съзнание не може да обхване подробностите на всички знания. Но синтезът на знанията е достъпен. Затова нека да приемем синтеза като начало за обобщаване на разпокъсаните и изглеждащи отделни явления в единното неразделно и неделимо цяло.

521. (7 октомври). Приятелю Мой, разбира се всеки човек обикновено знае кога постъпва въпреки своето висше "Аз" или, както казват, своята съвест. Хората знаят прекрасно как трябва да се държат и се държат, когато смятат това за нужно и изгодно за себе си. Вижте като какъв добър човек се показва еснафът пред имащия власт или пред този, който му е нужен, или от когото зависи. Всеки може да бъде добър и знае как да бъде такъв. Знае и въпреки това понякога постъпва непорядъчно и нечестно. Постъпвайки така хората смятат, че могат да избегнат отговорността. Кого потъпкват те в своето невежество? Не себе си ли? Всяка простъпка срещу себе си и своите близки ще отзвучи според своята природа. Тъй като всичко творимо от човека се извършва от

него в собствения му микрокосмос, вътре в собствената му сфера. Замисля се вътре, оформя се вътре, утвърждава се и излиза отвътре. И “не това осквернява човека, което влиза от вън”, а именно това, което излиза от него; и зародишът или коренът на действието си остава вътре като зародиш на бъдещи действия и реакции към самия себе си. И ако този корен е горчив, то какво ще направи живота на човека сладък, ако посевът е направен с негодни средства и семена. Човек носи своята градина, изпълнена с корени на зли действия, в своето съзнание. От отговорността не може да се избяга. Рано или късно, в една или друга форма, но ще се наложи да се плати, тоест да се пожъне сочно и обилно всичко, посято със собствените ръце в сферата на своя собствен микрокосмос. Едно може да се каже: вършителите на зло са осъдени от самите себе си. И ако не виждате разплатата, то все пак ги съжалете, тъй като носят в себе си неумолимите и неизбежни следствия на кармата. Кармичните закони не могат да се заобиколят, нито да се нарушат. Причината дава следствие. Каиновата психология е основана на самоизмамата, тъй като все пак ще се наложи да се плати. Нямахте да бъдате осъдени, ако не знаехте, но знаейте и затова са осъдени. Всеки в своите излъчвания носи в себе си този неизтриваем печат на оправдаването или осъждането, тъй като всеки е съдия сам на себе си. Всеки има в себе си съдия. Но хората продължават да вървят против действителността, натрупвайки постъпки, изправящи се срещу повелите на тяхното собствено висше съзнание. И това явление особено остро засяга тези, които вече са се докоснали до Учението. Остро затова, защото при допир с Учението на Живота всичко се изостря. И вече няма значение виждат ли другите вредоносните корени на простъпките - кармата се ускорява и обостря автоматично и никой, и нищо няма да помогне тя да се избегне. Животът е много сложен, но законите му действат точно и безпогрешно. Не желайте на никого зло, тъй като го пожелавате на своята глава. Отровата от мислите от такъв порядък, родени в човешкия микрокосмос, преди всичко си остават в него и преди всичко отравят него, привличайки към това съответни пространствени образувания - отравянето е двустранно: и пространствено, и лично. За вредата и последствията от самоотравянето трябва да помисли всеки. Затова е изгодно да нямаш злоба, макар и да се излива такава цели ведра върху главата ви от низкото съзнание. Именно, изгодно е да не пораждаш в себе си и да не се заразяваш от другите с низки емоции и чувства, тъй като тогава е огромна и неизбежна вредата от самоотравянето. И ако хората не искат да мислят за другите, то би трябвало да помислят поне за себе си. Много недомислия има в света. Аурата на Земята е изпълнена с излъчванията на човешките аури. Много отрова има в пространството. Зачестиха случаите на пространствено отравяне. Слънчевите натури носят непосилно натоварване, неутрализирайки със своите излъчвания пространствената отрова. От това е и така тежко, така непоносимо тежко понякога. Изпиването на чашата с отрова изисква нечувано мъжество, тъй като е малко да се изпие, трябва още да се неутрализира и обезвреди заразата върху огньовете на собственото сърце. Тежестта на Атланта може да се издържи само от плещите на силните, самоотвержени духове, твърдо и здраво пребиваващи на пост! Всяко желание за Съзнателно Служене сега е особено ценно и се Поддържа особено от Нас. Не може да се затварят очите за действителността. И помощта сега е особено нужна. Но помощниците са малко и е малко самоотвержеността. Всички са заети със своите работи и да мислят за Делата на Учителя време вече не остава. И както е било винаги, в особена нужда Учителят Остава сам. Много се говори за преданост, любов и служене, но се прави толкова малко. Да

получат искат всички, но къде са тези, желаещи да дадат! Затова Приветстваме всеки, донесъл своя дар и вложил го в Делото за Общото Благо. Отдаването и даването са доброволни. Сърдечният дар сияе в тъмнината. Вие, можещите да дадете и познаващите радостта на отдаването, благо на вас, ако намирате в себе си сили да разделите земната тежест на Владиката и да се приобщите към Неговия труд. Няма да Забравя никого, донесъл даже трохичка.

522. Да, да! Сине Мой, страдали са всички, вървящи след Мен. И колкото по-близко са били до Мен, толкова по-тежък е бил кръстът. Законът за жертвата и кръста е неразривно свързан с възхода на духа. Може да се добави: и подвига. Ако приближаващите се към Учението знаят цялата трудност на пътя, мнозина биха се разбягали. Затова са толкова малко избраните. Кой би станал охотно жертва на проявите на човешките несъвършенства. Такова е бремето на света и затова само малцина го носят. Умират еснафите, умират и носителите на Камъка, но техните участи са различни. И ако е Казано на разбойника - днес ще бъдеш с Мен в рая - то какво ли очаква тях, положилиите своя живот за Моето Дело. Наистина те ще пожънат в Моята Градина плодовете на своите дългогодишни упорити усилия. И в земния живот също имат това, което никой друг няма – Близостта на Учителя, тъй като са сътрудници, разделили Неговия труд. Ще кажем така: законът за равновесието изравнява чашата на везните и пострадалите получават. Вие вече знаете как най-малкото нарушаване на равновесието на единия от полюсите по закона на махалото предизвиква съответстващи изменения на другия. Затова няма ущърб без въздаване и жертва без награда. Загубата в едно означава получаване в друго. И отреклият се от земното получава в духа. Мъдрият ще приеме еднакво и радостта, и мъката, и всяка проява на живота, тъй като не знае като предвестник на какво служи всяко от тях, но знае, че тъмнината се сменя със светлина, а нощта - със сиянието на деня.

523. (8 октомври). Заградителната мрежа защитава от външните въздействия. Психическата енергия има огромно защитно значение. Ученикът не представлява беззащитна овчица. Да се защитава и може, и трябва, иначе ще те разкъсат и стъпчат. Ако Ние не Охранявахме Нашите хора, отдавна биха разкъсали всички. Гнилата идея на непротивенето е породила много заблуди. Ставало е дума за това да не се реагира вътрешно на вълната на злото, а не за това да допуснеш унищожаването на себе си от нея. Ако е проявено мощно равновесие, то настъпващата вълна от тъмнина се разлита в пръски, не причинявайки вреда. В този смисъл само и може да се разбира външното непротивене, когато силният и уравновесен пламък вътре създава непробиваема защита. Ако не се прояви защита, ущърбът и поражението са неминуеми. Вражеският удар по беззащитната аура може да бъде толкова силен, че след него да не се изправиш. Трябва винаги да се защитава. Често говорят за това, че получените знания и сили не трябва да се употребяват за самозащита. Това също е невярно. Човек всеки даден момент проявява със себе си резултата на своите достижения. Тези достижения се изразяват в думите, мислите и постъпките. Отговаряйки на ударите той независимо от волята прилага своите огньовете. Това е законно. Но стрелата се изпраща с усмивка и, разбира се, без всякаква злоба и други низки чувства. Нито чувство на отмъщение, нито на недоброжелателство, нито на злоба не трябва да бъде проявено при защита или при ответен удар. И едното, и другото се извършват при пълно равновесие и спокойствие. Равновесието е страшна сила, неутрализираща непреодолимо всички противодействащи сили. Главното е да не бъдеш засмукан във фуниите на астралните

вихри на своите противници. Главното е да не се позволява на чувствата, които са ги завладели, да се проявяват в собственото съзнание. Тези емоции са много заразни и несправедливостта, предизвикана от тяхна страна, лесно може да предизвика нежелани чувства. Именно те и не следва да се допускат. Трябва да се съхрани спокойствието и равновесието, виждайки творимата несправедливост и то на всяка цена: и да се действа може, и да се отговори може, но в пълно равновесие на духа. Ако в астрала са предизвикани нежелани емоции, то това ще бъде вече поражение, тъй като оставя аурата отворена за по-нататъшни и усилен враждебни въздействия. Но удряйки се в бронята на равновесието, злото съзнание ще се обгори жестоко и вече няма да повтаря враждебните опити. Състоянието на равновесие е велика защита. То трябва да се пази. При всяко стълкновение трябва преди всичко да се мисли за него. Не за това, че е причинена неприятност, за това по-късно, а именно за това да не бъде разколебано равновесието. Тъй като при неговото нарушаване човек остава беззащитен. Трябва да се осъзнае силата на утвърденото в себе си равновесие при удари. Огорчения, помрачения и всички останали чувства показват това, че защитната броня е пробита и вътрешната същност е открита за врага. Защо да го подхранваме със своите собствени излъчвания. Нека по-добре да се подхрани със своите и да почувства резултата от самоотравянето. Силата на обратния удар на енергиите, сблъскали се с бронята на тероса, е много болезнена и изпратилият ги е беззащитен срещу своите порождения, върнали се към него и превърнали го в своя жертва. Ненапразно се говори за горящите въглени над темето на злодея. В този смисъл се разбира и въздаването с добро за злото. Когато енергията на злото от определен човек се устремява към вас, посрещнете я в равновесие и в замяна изпратете спирала от светъл агни, светлина вместо тъмнина, добро вместо зло. Така в мълчание и външно непротивене се поражда злото и врагът, нанесъл удар по бронята на равновесието, заприличва на човек с всички сила стоварил се върху незаклучена врата, която му е изглеждала здраво затворена. Падането и разбитият нос са неминуеми със сила, пропорционална на натиска. Представете си, че вие с всички сила нанесете удар с чук по наковалня, върху която има нещо, което вие искате да разрушите и си представете себе си, ако в момента на удара на чука наковалнята е изчезнала заедно с фундамента под нея. Няма ли да се стовари ударът върху собствените ви крака и няма ли да резултатът бъде собственото падане? Ето, именно подобно непротивене на злото се е имало предвид, когато е било Казано да не се противите на злото. Злото се предоставя само на себе си, а също и неговият породител. Защиатавайки се с бронята на равновесието, човекът не оставя в своята същност нито едно място, по което може да бъде нанесен удар и ударът попада напразно, измъквайки почвата изпод краката на нанеслия го, лишавайки го от равновесие и правейки го съвършено беззащитен и повален в прахта. Не може да има сантиментални чувства към тъмните зложелатели. Тяхната цел е да ви разкъсат. Затова се защитавайте с всички способности, с всички мерки, с цялото знание, с цялото умение, но в Светлината. Нито едно тъмно излъчване, мисъл или емоция не трябва да оцветяват вашата аура. Акбар Велики е казвал на престъпниците: няма да живеете повече от един ден – и те умирали. Но Той е говорил без злоба и без каквито и да било лични чувства. Безстрастието и равновесието на духа дават право за много неща. Със своите огньове се налага да се посрещат вълните, идващи от външния свят и със своите също да ги погасявате, неподчинявайки се на техния тон - психотехника на изтънчването, изискваща голям опит и разбиране на процеса. Пазете равновесието повече от всичко.

То е основата, върху която единствено може да устои човек сред земните вихри и ветрове. Пазете го с цялото внимание, с цялата зоркост, с цялото разбиране.

524. (9 октомври). Да! Да! Да! Само установявайки най-близка връзка с Учителя може с пълна мярка да се черпи от Лъча. Затова и се говори за постоянна устременост и за това Образът на Учителя да бъде в сърцето. Постоянството на Общуването се постига само по този път. Всичко това е известно, но защо не се прилага това, което е най-насъщно в живота? Всички проблеми, всички трудности се разрешават с това нерушимо единение, когато заедно победно вървим през живота. Не е работата в това да няма трудности, а в това да се преминава успешно през тях. Така отново и отново се налага да се говори за единението и да се връщаме към това, което изглежда, че вече отдавна е известно. Ако чувствате как планините от нерешени условия и трудности се тъпчат наоколо, натрупвайки се по-високо и по-високо, призовете Учителя, установявайки с Него най-тесен контакт. Не в жалби, не в оплаквания, не във възлагане, не в молби за помощ, а именно в тесен и непрекъснат контакт с Учителя стои решението на живота. Само тогава Лъчът може да прояви своята сила, когато цялото съзнание се поставя върху Нас. Отхвърлете всички съображения на момента, за да се устремите по този начин по-лесно безпрепятствено. Тъй като Близостта изисква осъзнаване и то е възможно само при пълнота и неразделеност на устрема. Може да се започва и завършва деня с Името на Владиката на устата, а също и всяко дело. Древните християни са действали съзнателно с формулата “В Името на Отца и Сина и Светия Дух”. Действайки в Името на Владиката, действате в Името на Сина. Значи трябва да застанете още по-близко. Нека всичко ставащо - и добро и лошо – всичко, което става наоколо само да приближава към Мен. Защо в лутаницата на деня трябва да се забравя за Учителя, защо да не се направи Неговото Име броня за всяко действие, защо да не се върви заедно с Него победно през всичко, което поднася живота, защо да не се върви, стъпвайки твърдо? Какво може да каже ученикът, забравил за Учителя, в свое оправдание? Жалби, оплаквания, недоволство, раздразнение, страх, злоба и всички останали чувства при установена връзка с Учителя се изключват. Те не са нужни нито на вас, нито на Мен. Боклукът пречи на Общуването. Боклукът пречи на Контактa. Боклукът пречи на Близостта. Как да се намерят още думи, за да достигнат те до съзнанието и да останат в него отпечатани огнено. Учителят Искa да вижда винаги достъпа в съзнанието на ученика отворен и незадръстен от нищо. Опасните преходи могат да се преминат твърдо и в доверие, разчитайки на Водача. Сам няма да преминеш. И нима е възможно да се предвидят всички заплашващи опасности. По-добре е спокойно и в доверие да се върви, изцяло разчитайки на Водещия. Разчитайки, но не възлагайки се - в това е цялата работа. Учителят не е гробар и не е Обещал да пренася мъртви тела. Загубата на доверие към Учителя е равностойна на загубата на връзка. С всички сили укрепвайте спасителната връзка. Хората могат да се заблуждават и грешат, но не Учителят. И ти, който си намерил Обрaза на Учителя в своето сърце, бъди твърд и непреклонен и ще устоиш като скала.

525. Ще Намерим също думи и за предаността. Нима предаността може да се люшка от вятъра като степна тревичка? Говоря за основните качества на духа, без които възходът е невъзможен. Нека да се колебае и люлее всичко наоколо, но предаността към Учителя не може да се люлее. Клатенето и предаността са несъвместими. Следствията на люшканията са тежки и пагубни. Безусловната преданост не зависи от външните явления, само условната преданост се колебае

постоянно от всеки вихър, разлюляващ вехтото мислене. Проявете здрава, безусловна, несломима и непоколебима от нищо преданост. Покажете знак за чудо. За Мен е радост да вода проявилите цялата пълнота на предаността.

526. (10 октомври). Възможно ли е да се налива вода във вече препълнен съд и при това с мътна вода? Не. Тя ще се разлее през ръба, само леко разреждайки мътилката. Може ли Лъчът да изпълни приемника, изпълнен вече със свои мисли и чувства? И ще Изразходва ли Учителят Своята енергия напразно? Не. Затова самоотричането при възприятие се явява непременно условие. Трябва да се очисти своето съзнание от всякакви странични мисли. Съдът трябва да бъде подготвен, измит и чист, за да приеме в себе си нужното съдържимо. Говорещият човек не може да слуша. За слушане е нужна известна степен на пасивност. Точно така стои работата и с възприемането. Съзнанието се настройва за приемане, а не за предаване. Да се извършват двата процеса едновременно е невъзможно. Не е лесно да се прояви самоотричане тогава, когато това е необходимо. Конвейерът на съзнанието продължава да действа, изпускайки своите мисли и с това заглушавайки възприемането и изпращаните мисли. Нима не може обичайните мисли и обичайното мислене, напълно господстващи в съзнанието през цялото останало време, да се отложат поне по време на контакта? Именно, трябва да се забрави за себе си. Тъй като тази самоотверженост или забравяне за себе си са нужни не само при възприемане мислите на Учителя, те са нужни при всяка работа. Самоотвержения труд е необходимо условие за добра работа. И писателят, и художникът, и поетът, и всеки истински труженик забравят за себе си по време на работа. Може даже да се делят периодите на деня на периоди на самозабравяне и периоди на мислене за себе си. Истинските дейци на Общото Благо не мислят за себе си, у тях няма почти никакви лични мисли. Сферата на личното е сведена до нула. Свръхличният живот изпълва съзнанието до пределите на неговата вместимост и за малкото “аз” място вече не остава. Егоистичното лично мислене като кал, добавена в кристално чиста вода размътва чистотата на течността. Чашата на Общото Благо, приета съзнателно, задължава култа към личността постепенно да се сведе до нула. Светът е широк и в него има много дела извън малките лични интереси. Трябва да се израстне духом към голямото, иначе няма да престанете да бъдете джуджета. Какво ви огорчава, за какво сте загрижени, какво ви тревожи и предизвиква страх? Не са ли личните дела на егото? Но малкото “аз” се заменя с голямо, личността - с Индивидуалността. Всеки час, прекаран в труд на самозабрава, ще натежи върху чашата на везните на вашите достижения. Но часовете на самоугажане на егото са безплодни. Стремете се да изпълвате часовете на деня с работа, посвещавана на Общото Благо. Гледайте на тези часове като на време за нарастване на вашето съкровище, за преумножаването на което човек се изпраща в плътния свят. Егоистичната мисъл е малоценна, ненужна на никого и вредоносна. Но всичко творимо за хората в името на Общото Благо е безусловно полезно. По този начин мисълта за себе си и за своите дела се превръща в преграда по пътя. Някои мислят: преди всичко моите лични дела, а после вече делата на Общото Благо, други - обратно. Как смятате, кой е по-прав? Не е ли грижата за Благото на цялото човечество, която по-бързо от всичко ще доведе духа в Обителта на Светлината? “Търсете Царството Божие и Неговата правда, а останалото ще ви се приложи” - е формулата, решаваща личните проблеми. Първо Общото, първо Висшето, а после вече личните дела и личното устройство на живота, което ще ви се приложи като следствие на правилното решаване

на основния проблем, тъй като трудещият се е достоен за прехрана. Съзнанието, потопено в личния свят и неговите интереси, може да изпусне и едното, и другото. Оттук толкова бедстващи в обятията на егоизма, бедстващи и материално, и духовно. Но по-добре да бедстваш материално, приемайки Чашата на Общото Благо, отколкото да бедстваш духовно в материално благополучие. Ние не Оставяме в нужда дейците на Общото Благо. Те се грижат за другите, а Ние – за тях. Но няма такова стъпало, което да освобождава духа от изпитания. Затова, когато е настъпил часът за изпитание, бъдете твърди!

527. (11 октомври). Всичко е ясно и просто. Само обременяването на обстоятелствата дава задълбочена реакция на духа и предизвиква огньове. Иначе застоят е неизбежен. И колкото по-бързо е напредването, толкова е по-силно обременяването. Изключенията от това правило са привидни. Дали са щастливи някои или вече са пострадали, или им предстои живот, изпълнен с изпитания и трудности в следващото възплъщение Законът е един: “чаша сия” няма да отмени никого от вървящите към върховете. Майя плаши с призраците на безизходица и непреодолимост на условията, но няма такива условия и няма такъв живот, през който духът да не може да премине във времето. Времето тече и в него тече и всичко ставащо наоколо. Това течение на живота във времето не може да бъде спряно. Всичко е крайно. Духът е безкраен и извънвременен. Следователно всичко, което сега го тревожи и обременява, ще свърши. С това съзнание и трябва да се върви през живота. И хората, и делата, и обстоятелствата идват затова, за да си отидат и да се заменят с други. Всичко идва и всичко си отива, но духът пребивава вовеки. Затова ако духът, пребиваващ вътре, е приет за неизменна основа и ако се опреш върху него, задачата на живота ще бъде решена правилно. Духът е неуязвим за външните явления, даже ако тялото се подложи на изгаряне. Трябва вътре да се отдели всичко страдащо, измъчвано и терзано от този, който се издига над всичко това и само Гледа. С него и трябва да се обедините в съзнанието си, за да застанете непоколебимо и твърдо над носещия се във времето поток на живота. Само така може да се получи слънчев имунитет на духа. Иначе няма да преминете.

528. Сине Мой, ако твоите постройки се клатят под ударите на живота, значи в тях няма здравина, значи нещо в тяхната структура не е укрепено достатъчно. Само върху здрав фундамент може да се строи. Трябва да се преразгледат всички постройки, за да се открият камъните, люлеещи кулата. Постройката върху пясък е негодна. Ветровете ще задухат задължително и всичко нездраво няма да устои. Рушенето няма да се избегне. В Евангелието се е говорило за великото падение на кулата на духа. По-добре е да се укрепят отрано клатещите се камъни, отколкото да се започне отново цялата постройка след разрушаването. Ще преразгледаме Основите. Йерархията е нерушима. Владиката е Крайъгълният Камък на основата на храма на духа. Владиката е Алфата и Омегата. Бъдещето и движението на човечеството в еволюцията е неизменно. Не може да се живее в Служене едновременно в свое име и в Името на Владиката. На никого ще се оказва предпочитание. Чашата на Общото Благо е неизбежна за избралите Моя Път. Близостта трябва да се достигне и да съумеете да я задържите. Разбирането не е достатъчно, нужно е приложение. Думите няма да заменят действителността и възображението – фактите. Утвърждаването на Учението на Живота трябва да се покаже с постъпки. Къде е това, което е голямо или малко и кой може да каже къде е това, което е закрило Светлината по пътя? Но ето, жадуваме Светлина и не я виждаме.

Тъмното тежко време трябва да се преживее като знаеш, че си под щита. Но думите са безсилни, ако не предизвикват огньовете на сърцето. Огънят не гори винаги. Сине Мой, даже Владиката е Казал: “Отче, Отче, защо си Ме Изоставил”. Тези периоди от живота са неизбежни за всеки устремен дух. Такъв е законът. Преди нови достижения сякаш се наблюдава пустота, когато изглежда, че всичко си е отишло и сте оставени сами. И това трябва да се преживее мъжествено и твърдо. Ритъмът съдържа в себе си редуване на вълните. Но тъмнината се заменя от Светлина. Само не трябва да мислите, че сте изоставени. Майя рисува своите шарки. Може би е нужно да се прояви още малко търпение, за да се преживее и да се види. Светлината не се е спуснала като острие върху измислените представи за бъдещето. Огледалото на бъдещето е светло. Бъдещето не е в човешки мерки, макар и необратимо. Защо да ограничаваш бъдещето със своята представа за него. Реката на живота е по-широка от човешкия ум. Вярвайте на Владиката, течението на живота се насочва в необходимото направление и вие сте в него.

529. (12 октомври). Да! Да! Човек преминава своя път по Земята със своите крака. Сам идва, сам си отива и сам изпитва в своето съзнание ударите на живота върху себе си и болката. Кармата е лична и, даже при много голяма свързаност с близките хора, все пак се изживява индивидуално. Самотата е съдба на човека. Затова трябва да се учите да стоите на собствените крака. Трябва да се учите да черпите сили от вътре, тъй като даже Учителят не Може да направи слабия дух силен, ако няма натрупвания. Той Може да поддържа и да подкрепи, но временно. Даже детето се научава да ходи самостоятелно. Затова Учителят често Предоставя ученика на собствените му сили и Гледа дали ще устои. Тъй като е лесно огънат, предаван от Учителя, да се приеме за свои огнове и да си въобразиш, че си силен. Няма по-лошо явление от въображаемите качества. Изрисуваният герой не е годен за живота. Затова натруфеността се заменя с простота и въображаемите качества – с истински. Забележете, че всичко, което извършва, човек трябва да го извършва самостоятелно. Разбира се, Учителят е опора, разбира се, може да се опреш, но това няма да бъде възлагането, към което безсъзнателно се стремят всички. Заветът на йога е всичко сам, всичко със своите усилия, всичко самостоятелно. На слепия е нужен постоянен водеч, но кой ще поиска да бъде винаги в положението на безпомощен слепец. Трябва да се приучвате към самостоятелност и към това да действате в самота при пълно осъзнаване на отговорността. Давайки Поръчение не Водим за ръка. Подвижниците чакат с години в самота появата на Висшите Сили. Изпитанието със самота също трябва да се премине: сякаш си сам, сякаш си без защита, сякаш си без поддръжка. Героят посреща единствено със силата на духа чудовищата под различни образи и форми, опитващи се да го уплашат, отвлекат и преградят пътя. Ако се опираме твърде, то това обстоятелство ще лиши от възможността да се осъзнаят собствените сили. Трябва да се примирите и да приемете пътя в самота. Трябва да се научите да се борите в самота. Трябва да се излезе от жизнената борба победител. За да станеш господар на своя собствен микрокосмос, трябва да се научиш да действаш решително, смело и мъдро с лична отговорност и самостоятелно. Иначе няма да излезеш от състоянието на младенчество на духа. На завоите и особено опасните места Учителят ще Предупреди и ще Подкрепи, но даже и тези отрязъци от пътя се налага да се преминават със собствените крака, прилагайки собствените усилия. И каква е ползата за вървящия, ако някой направи всичко вместо него. Как ще придобие той нужния опит и ще преумножи

своите сили? Мускулите се нуждаят от постоянно упражнение, в противен случай те атрофират. Точно така атрофират и силите на духа. Аз Съм Алфата и Омегата. От Мен трябва да се започне пътя и до Мен да се достигне, но самостоятелно и с Мен да се завърши. Не Съм Обещал да влача след Себе Си упорстващите или заседналите плътно на Земята, но Моята Светлина е видна за всички вървящи със своите крака и със своето желание. На Небето никого не завличат насила, но всеки прилагащ собствени усилия достига. Изворот на непресъхващи сили трябва да се търси в орбитата на своя дух, когато стане твърде тъмно или твърде трудно и когато изглежда, че Учителят е Изоставил, тъй като Моят престол е в съкровените дълбини на човешкия дух. Когато мисълта и съзнанието се потопят в тях, се получава Висшето докосване. Тогава духът се докосва до Мен, тъй като Аз Съм във вас и вие сте в Мен и ние сме едно, независимо от всички привидни разделения. Присъствието на Владиката вътре е непоколебимо и неизменно. Свидетелствам Сам за това.

530. (13 октомври). Приятелю Мой, “и това ще премине”. Утвърждавайки се още по-здраву върху Основите, може да се преживее и това. Тъй като колебанието не е в Основите на Учението, а в съзнанието. Значи трябва да се отдели това, което се колебае, от неизменната основа и не трябва също да се придава значение на разговорите и слуховите и да се изграждат върху тях своите изводи. Обикновено животът се стича не така, както мисли човек, а по свои пътища. Защо да се безпокоим за това, което не знаем и незнаейки да подлагаме на съмнение самите Основи? Какво да се прави все пак? Да се чака. Много неща ще се проявят от само себе си. Указът ще дойде в необходимия момент и няма да има място за съмнение относно това какво да се прави. Много от казаното по-рано се оправда. И ако не всичко, то причина за това е подвижността на Плана. Трябва да се научите на умението да съчетавате неизменността на основата с подвижността на Плана. Великото Пришествие ще се състои. Нищо не може да измени Висшето Предначертание, но кога ще се случи зависи от съчетанието на планетните и космически условия, които се намират в състояние на постоянно трансформиране. Разчетът трябва да се основава на неизменното, а не на изменчивостта на жизнения поток. И така е във всичко. Владиката е неизменен, но са изменчиви състоянията на човешкото съзнание. Няма да ги приемаме за израз на неоспоримата истина. Тези, които се отзовават на Призива и строят, помагат да се строи Моята Страна. Без тях не би имало строеж. Ако те бяха се отклонили, кой щеше да ги замени? И може ли да се строи без строители? Трудно е, тъй като са толкова малко отзовалите се. Разбира се, действителността е много сурова, но все пак трябва да се строи. Този, който иска да се отклони от участие в Моето Дело, не разбира значението на трансформаторите на Лъчите, изпращани от Нас. Тези трансформатори са нужни, тъй като иначе как ще се предават по широкото пространство идеите, водещи живота. И тях ги има. Можеш да възприемаш и предаваш, ако притежаваш духовна чувствителност. Нужни са съзнателни помощници. Не е добре, когато по време на Зова тях започват да ги овладяват съмнения и цялата предшестваща работа се свежда до нула.

531. (14 октомври). Най-трудното, което предстои да се преодолее, това е стремежаът към лично щастие. Който изгуби своята душа, той ще я придобие. Загубата на душата и личното щастие, с което тя единствено живее, са несъвместими. И през това също ще се наложи да се премине. Много понятия ще се наложи да се преразгледат отново. Личното щастие и личният живот не представляват цел на Архата.

Отказът от личното в името на Общото не е по силите на слабия дух, тъй като всички живеят за себе си. Но сред тях няма щастливи. Вярно е, че на известен етап хората живеят с илюзията за лично щастие, но това е етапът на младенчество на духа. Както детските играчки не могат да удовлетворят възрастния човек, така също и личното щастие – съзрения дух. Мъдростта вижда, че то се строи върху пясък. Зад розовото покривало тя вижда противоположния полюс и чашата на везните, която трябва да се спусне в обратното направление точно толкова, колкото се е издигнала. Усмивката се сменя със сълзи, здравето с болест и старост. Така е устроен човекът. Ако има нещо, което му дава усещането за щастие днес, то не е дълговечно и преминава в разреда на скучното ежедневие. Любовта може да даде подобно щастие, но при условие, че е лишена от егоистичното начало, проявите на което са недълготрайни и особено измамни. Любовта лишена от духовно начало бързо изгаря, оставяйки само земния нагар на низшите чувства. Мъдростта, срещайки началото на явлението, едновременно вижда и неговия край и не допуска сляпото потъване във вихрите на астралните явления. Тежко и болезнено е да се осъзнава този двойствен лик на живота. Единият лик е противоположен на другия. Приемайки единия, по този начин нарушаваме равновесието на стихии над материята, което по силата на закона трябва да бъде възстановено и процесът на възстановяване принуждава да се приеме и другия, противоположен аспект на явлението, скрит зад първия. Законът за равновесието управлява света. И е благо, че другият полюс е скрит от погледите на еснафите. Не биха издържали. Но мъдростта вижда и знае, и бидейки с отворени очи, все пак намира мъжество твърдо да върви през живота. На Нас Ни е задушно от човешкото почитане. Защо? Не затова ли, че след крясъците: “осанна, осанна!” Ние Чуваме другите – “разпни Го”. И знаейки, все пак Приемаме Чашата. Такова е Великото Служене. В многото знание има много печал и тя няма да се премахне от илюзиите за земно щастие. Говоря за виждащите Слънцето, тъй като Слънцето на живота сияе над двойствеността на плътния свят.

532. (15 октомври). Приятелю Мой, животът върви по своя ред и жизненият опит нараства. И лошото, и доброто, и приятното, и неприятното - всичко помага за натрупването. Натрупванията остават, а чувствата, които ги съпровождат, се забравят. Бидейки засегната, нервната система звучи като струна, постепенно затихвайки. Но това звучене, започнало достига висшата си точка, а след това намалява до нула. Затова всички преживявания на човека са временни - и радостта, и мъката. Тяхната острота се изглажда и съзнанието престава да реагира на тях при повторение със същата сила, както в началото. Остротата на впечатленията се притъпява. Може да се привикне към всичко и вече да не се счита то нито за особено щастие, нито за особено нещастие. Всяко нещастие може да се намали с представата за още по-голямо нещастие. Всичко е относително. И ако един човек се чувства доволен в бедната колиба, а друг - нещастен в двореца, то къде е тогава критерият за това какво е нужно на човека, за да е доволен от живота. А този критерий съществува - това е съзнанието. То определя своето отношение към живота, независимо от неговите условия. Едно и също външно обстоятелство при двама различни хора може да предизвика съвършено противоположни чувства. Следователно работата не е в обстоятелствата, а в човека. Трябва да се разбере това и да се научите да реагирате на всичко не така, както диктува това привичният рефлекс, а както иска волята. Рефлексността на мисленето е животинско наследство, атавизъм, лунната същност на астрала. Във всяко явление

може да се намери причина за това да се радваш или да се огорчаваш. Всичко зависи от това в какъв ключ е настроило себе си съзнанието. По-добре е да се говори “колко е прекрасно всичко”, отколкото да се отравя съзнанието с недоволство. Няма явления абсолютно лоши или абсолютно добри. Елементи от едното и от другото начало се намират във всяко. Трябва да се учите да откривате положителната страна на явленията във всичко и да я утвърждавате. По този път се провежда истинското строителство. Само така може да се задълбочава съзидателната работа. Ако се обръща особено внимание на добрите качества в човека и те се утвърждават, те ще започнат да се проявяват и да растат, но виждайки само лошото, дори добрия човек можете да направите лош. Човекът лесно и бързо реагира на едно или друго отношение към него, ставайки по-добър или по-лош. Трябва да се предизвиква, трябва да се апелира към добрата страна от човека и той няма да се забави да отговори в съзнанието на изпратената мисъл. Децата особено ярко реагират на обръщането към по-доброто, което е в тях. И не само хората, но и животните, и даже вещите остро възприемат творещата и съзидателна мисъл или мисълта за разрушение, излизаща от човека. Ако към най-злия пес се доближиш с усмивка и добра дума, той няма да ухапе. Вещите, ненавиждани от нас, се разрушават бързо. Доброто е съзидателно, злото е разрушително по своята природа. Утвърждавайки в своето съзнание около себе си и във външното обкръжение положителните начала във всичко, ще наподобяваме добрия строител. Но и обратно. Този принцип е приложим към всички явления в живота: големи и малки, световни и лични. Към строителите на Моята Страна е съвета: “Приложете принципа на съзидание в строителството на Новия Свят. Увеличавайте всичко добро стократно и намалявайте сенчестата страна, и нека вашето око да бъде отворено за доброто. Иначе няма да станете нови, иначе няма да бъдете призвани за строителството”. Ако в светлото строителство обърнете своето лице към тъмнината, то нищо, освен разрушение, няма да се получи. Има много несъвършенства в построеното, но вървим по върховете и се ръководим от най-доброто във всичко, и се ориентираме по най-доброто и висшето, усилвайки го съзнателно. Ако се признава само лошото и отрицателно, доброто няма за се състои. Но Новият Свят ще се състои, независимо от всичко. По-добре е да се присъедините към него веднага и пълносьрдечно, отколкото да се влачите на опашката с неудачниците.

533. Днес може да се каже това, че няма нищо външно, върху което да се опрете. Опората е една – Учителят. Всичко останало е нездравео и невярно.

534. (16 октомври). Ако знаехте истинското положение на нещата, то бихте се радвали, а не да тъгувате, тъй като всичко се извършва по Плана. Висшата Мъдрост води. Ако се уюмните в нея и я отхвърлите, то ще остане едно: да се потопите в тъмнината на отрицанието и да изгорите корабите. Но по-напред ще премине Луната и Слънцето, отколкото силата на Закона, въплътен в Словото на Владиката. Ще има велики събития и ще има велики промени. Новото Слънце ще изгрее над света. Котелът кипи. Прекипява и постепенно отхвърля всичко, не можещо да влезе в еволюцията. Всеки етап дава своите отпадъци и шлаки. С напредъка в еволюцията те стават не толкова груби, както са били отначало. Общата атмосфера се очиства бавно, но сигурно и необратимо. Животът издига нови условия, изискващи и хора, които им съответстват. Новата Страна върви вече много по-напред от всички и ще дойде време, когато тя ще бъде пред всички във всичко. Да проявим разбиране на ставащото извън зависимостта от личните удобства или неудобства. Ако личното се поставяше преди Общото Благо от

тези, които са движели или движат еволюцията, светът би изпаднал в подивяване и в тъмнината на пълното невежество. Те, дейците на Общото Благо са движели науката, културата и философията, безстрашно приемайки чашата на Служенето и заплатили със своите страдания, а често и с живота за правото на човечеството да се изкачи на нови стъпала на познанието. Старото умира, за да даде място на новото – такъв е процесът на обновяване на света. Сега настъпва векът на всеобщата кооперация, когато тясното лично се принася в жертва на широкото Общо Дело, Делото по преобразяване на цялото човечество.

535. (17 октомври). Свободната воля се заключава съвсем не в това човек да може да прави всичко, което му дойде наум, а в това, че навсякъде и винаги той може и е свободен да бъде лош или добър. За тази цел на всички се дават изпитания. Истинският носител на Светлина при всички условия си остава такъв. Никакви изпитания, даже мъчения и смърт, няма да го заставят да бъде лош и да стане привърженик на левия път. Свободата на избора си остава винаги за човека. Ако под натиска на обстоятелствата той става по-лош, значи в неговата същност доброто още не се е утвърдило както трябва. Става разкриване на ликовите и човекът познава самия себе си не такъв, какъвто той изглежда за себе си или изразява себе си, а такъв, какъвто е в действителност. Необходимо е голямо мъжество виждайки своя истински лик все пак твърдо и уверено да продължиш пътя, тъй като в човека има много несъвършенства. Без да изпиташ себе си няма да се видиш без украса, а ако не видиш себе си е невъзможно да преодолееш скритите свойства на своята природа. А те съществуват, те незабележимо, но мощно въздействат върху човека, пречейки му да напредва. Има много така наречени добри хора, скритата същност на които е лоша. Само суровите изпитания могат да я проявят. Думите не значат изобщо нищо, а също и цялото поведение на човека дотогава, докато не е настъпил моментът на истинско изпитание на даденото качество или качества. Човек се проявява в трудна минута и вижда себе си такъв, какъвто е в действителност. Разкриването на ликовите е печална страница в живота на всеки Учител на Светлината. Това е печална страница в живота на всеки истински носител на Светлина. Има много такива, които се доближават до огньовете с умиление, възторженост и розови мечти. Всички те са звани. Но избраните са много малко. Малко са тези, които в тежкия момент на изпитанията ще изберат правилния път. Лесно преминават през предварителните изпитания, но те стават все по-трудни и по-трудни и когато истинският лик е проявен в цялата си сила, изборът става неизбежен: или с Мен, или без Мен. Но “с Мен” означава отвърсяване от себе си, отвърсяване от своето низше “аз” и принасянето му в жертва на Висшия Зов. И тогава вървящият дух се оказва на кръстопътя между два пътя: единият - към Мен, другият - в тъмнината. До известно време все още може да не се взема окончателно решение и да не се прави изборът, решаващ бъдещето, тъй като духът още не е достатъчно урепнал, но настава времето на окончателния избор за всеки, който е решил да се отдаде необратимо на Служене на Владиците. И тогава вече не може да има колебание. Може да обърнете внимание на това колко тежки са били изпитанията на Високите Духове на съответните етапи. Възходът по стъпалата на духа изисква утвърждаване на всяко от тях в действие, тоест с краката и ръцете човешки. В това е другата трудност. По-добре е да не знаеш, отколкото да знаеш и да не прилагаш в живота. Суров е пътят на приелите Учението на Живота. Розовите мечти отлитат, остава суровата действителност и не

всеки издържа на стълкновенията с нея. Но да не се издържи не може - отстъплението е невъзможно.

536. (18 октомври). Защо да се подлагат близките на опасност, когато много неща могат да бъдат извършени под знак. Често Учителят Провежда изпитание под знака на опасността. В действителност тя не съществува, но обстоятелствата се свеждат така, че ученикът преживява цялата гама от усещания, които се предизвикват от истинската опасност. И той сам може да каже дали е издържал изпитанието или не. Резултатите са достигнати, проверката е извършена и е изяснено доколко ученикът се е укрепил в това качество, на което го е подложила проверката. Преминатото изпитание се отнасяше именно към тях. Страх не беше проявен и това е добре, но беше проявена подтиснатост и нарушено равновесие, а това е вече лошо.

537. В Нас няма място за лични преживявания. Те се заменят с общочовешките грижи, за всички. Личните дела не трябва да нарушават равновесието, колкото и значителни да ни изглеждат. През личното "аз" трябва да се прекрачи. Нека то да се мъчи и страда, тъй като какво общо има Безсмъртният и Вечен дух с временните и случайни преживявания на смъртните и временни обвивки. Някои отшелници, осъзнавали напълно тяхното нищожество, яростно са изтезавали своите обвивки, носейки вериги и власеници. Но това са крайности, тъй като за какво е самобичуването, когато духът може да утвърждава своето превъзходство над тях без да прибегва към фанатизъм. Но по-доре е да носиш власеница и смиряваш себе си с пост, отколкото да се намиращ в безпросветното робство на физическото или астралното тяло. Трябва да се прояви пълно безстрастие към всичко, което става с тях, тоест да не се допуска да се нарушава равновесието на духа вследствие на това, което става с тях или може да стане. Така мисли Архатът. Ако юздите са отпуснати и обвивките, подобно на необуздани слепи коне, се носят накъдето поискат, то не след дълго те ще достигнат и до пропастта. Затова равновесието на духа е преди всичко. Всички ужаси, които се извършват в света, представляват резултат от своеволието на разюзданите и разпуснати обвивки, които увеличат съзнанието след себе си накъдето им скимне. Астралните емоции са лоши съветници и ръководители. Астралното начало е довеждало цели народи до гибел, без да говорим вече за отделни хора. Нека те да бъдат терзани и измъчвани, стига само яростта им да се укроти. Да се смирят низшите обвивки е трудна задача. Но да се смирят по един или друг път все пак ще се наложи. Иначе те няма да пуснат по-нататък.

538. (20 октомври). Приятелю Мой, трябва да се отдели място за нещо нерушимо, можещо да устои непоколебимо при всякакви условия. Разбира се, то трябва да бъде намерено вътре в тези дълбини на духа, където външните бури не могат да го засегнат. И вече не вихри, а ураган да бушува наоколо, но вътре в съкровено святилище на духа цари мир, този мир, който е над човешкото разбиране. Този мир го Давам Аз, тъй като Аз, пребиваващият в теб, Съм Камъкът на Вечната основа на живота. Никакъв ураган не може да го премести или разклати, тъй като той се залага в тези слоеве на битието, където вълните на материалните въздействия не достигат. И ако този мир не е придобит, значи трябва да се търси по-дълбоко, да се търси там, където диханието на Вечността може да докосне съзнанието и Безмълвният Свидетел да утвърди своята мощ - Свидетелят, Гледащ как в мяркащите се дни и нощи се носи потокът на живота пред неговия мълчалив и вечен поглед. Всички ментални постройки са толкова нездрави и временни, както и всичко останало, тъй като са тясно свързани с

явленията на плътния свят. Царството на трите не е от Вечността. Живеещият в трите подлежи на постоянни смени и колебания. Външните вихри се допускат, за да бъде осъзната основата вътре, независеща от външното и необусловена от външното. Говоря за това, че трябва да се строи здраво, а не върху преживяванията и усещанията на астрала, не върху измислиците на ума, а върху вечните непреходни Основи. Трябва да се намери вечното във временното и да се отдаде предпочитание на вечното. Сутратма е актьор, постоянно забравящ за това и приемащ временната сцена на живота и временните свои роли за действителност. Незнаещите може да се съблзнят от илюзиите на Майя, но знаещият е длъжен да посрещне нейните вълни, не забравяйки нито за миг, че всичко това е само игра на голямата жизнена сцена. Защо трябва да се приемат призраците за действителност? И трагедиите, и комедиите, и драмите стават на сцената, но само на сцената на плътния свят на текущите земни условия. Приятелю Мой, не приемай миражите на Майя за нерушима основа на живота, тъй като ще бъде голямо крушението на временната постройка на видимостта.

539. (22 октомври). Ще пазим човешкото достойнство при всички условия на живота. Човекът, загубил достойнство на духа, става по-долу от влечуго. Тъй като в човека има нещо неподлежащо на унищожаване от обстоятелствата и хората. Много неща могат да потъпчат хората, смачквайки ги под краката, но да се отдава своето достойнство на потъпкване от минавачите не трябва никога. Минавачи са всички, тъй като всички влизат в живота, заемат в него място и си отиват от вашия живот, все едно, че никога не са били в него. Колко са влизали и колко вече са си отишли в невъзвратимото минало. Къде са те, тези случайни или кармични спътници в живота, които са ви радвали, огорчавали или са ви измъчвали? Къде са те? Вече отдавна ги няма, а вие все живеете и вашият живот е все така пълен, и новите и новото заемат вашето съзнание. Струва ли си да се отдава на тях, преминаващите, твърде много внимание и сили? Струва ли си да привързваш към тях своето съзнание и да поставяш себе си в зависимост от тях, преминаващите наблизко? Ще си отидат всички и човек ще остане сам. Няма да си Отиде само Учителят. Значи има временни връзки и вечни връзки. Печално е да се гледа рушенето на привычните наложили се условия, но такава е участта на всичко обкръжаващо. За всичко и за всяко явление в частност ще дойде време да се разделиш с него. Затова да се принася достойнството на духа в жертва на каквито и да било обстоятелства е нецелесъобразно. То трябва да си остане с вас като ваше духовно одеяние. Хората се стремят да разкъсат вашите духовни одежди, за да ви пуснат голи по света или в жалки парцали, тоест беззащитни и безпомощни. Но силата е в духа. Тя трябва и да се пази от разтерзаване и от хората, и от обстоятелствата. Правете всичко, което изисква от вас животът, но запазвайте твърдо и здраво своето достойнство. Силата на опората вътре трябва да се придобие, каквото и да става. Как иначе ще се устои? Даже и Владиката трябва да се намери в своето сърце, тоест всичко е вътре: и светът, който Аз ви Давам, и Царството Божие, и всички съкровища на духа. Когато вън се клати и се колебае всичко - това е нищо, но когато разклащанията започнат вътре, то това заплашва с нарушаване цялата постройка на живота. Съкрушени и смазани от живота – така могат да се нарекат тези, загубилите опората вътре в себе си. Духът утвърждава даже Учителя и духът Го и отхвърля, така че всичко е в духа и всичко зависи от духа. Печатът на утвърждаването на духа стои върху признаването на Учителя. Затова даже Учителят е безсилен, ако духът Го отрича. Прерогативата на признанието принадлежи на самия дух, а не на нещо, намиращо се

вън. И Учението е ценно за вас само затова, защото е признато от вас. Властта на утвърждаването е във вас. В човека, а не вън от него се намира всичко, което той търси. Затова не позволявайте, не позволявайте на нищо и на никого да се докосва до неприкосновените, събрани с такъв труд ценности на духа. Светилището на духа е затворено за външния свят и хората. Притчата за бисера и свинята нека да бъде постоянно предупреждение. Искам да подчертая нещо друго, а именно това, че достойнството на духа, проявяващо се в сила осъзнаваща себе си, ще бъде заедно с това и броня, и защита. Тъй като се налага вече да мислим за това как да защитим и как да опазим своята същност от разтерзаване и последващата я дезинтеграция. Тъй като е възможно да се разлетите като пръски, ако отстъпите. Съберете силите си вътре, призовете Мен и заедно ще стоим докрай, до победата. Помислете само дали е възможно да не се устои? И ако целият свят се изправи и опълчи срещу вас, то даже и тогава поражението е недопустимо. В лицето на княза на този свят светът се е стоварил върху Владиката, но нямайки нищо в Него се е оказал безсилен. Така стойте и вие с Моята сила, събрали всички сили в центъра. Тъй като е дошло време за ветровете да задухат и за вихрите да се издигнат. Затова положете мисълта си във Владиката и позволете на Владиката да влезе във вашето сърце. Заедно ще устоим. Помнете! Освен нишките на сърцето няма нищо. Може да се руши всичко, но нишката на сърцето, свързваща с Владиката, вътре е вашето нерушимо достояние. Така и гледайте на живота, и на срещаните, и на преминаващите. Преминаващи сенки - така наречете призраците на живота, обкръжили ви като плътна стена. Но вие ще останете и пребъдете с Мен. Тъй като Аз Съм над всичко. Както върхът се възвисява над Земята и живота на долините, така и духът – над условията на плътния свят. Трябва реално да се усети, че духът наистина не е от този свят. Неговата сила не е във външните обстоятелства или техните щастливи съчетания, а именно в него самия. Не отдавайте тази чудесна сила на нищо външно, колкото и тежки да изглеждат условията на живота. Пазете чудесния огън на осъзнаване на своята сила, на неуязвимостта и нерушимостта на духа от яростния натиск на тъмнината и Хаоса на разюзданите стихии. Светът настъпва срещу вас, за да ви съкруши. С Мен ще устоите и с Мен, ограждайки своята твърдина на духа от всичко външно. Навън да става каквото става, но във вътрешното светилище за нищо външно няма достъп. Така ще издържите битката докрай. Вечното гоподства в духа над временното и преходното в тялото и владиката е духът. Така се учете да преодолявате в духа всичко, което се изправя като непреодолима преграда на вашия път към Единната Светлина, тъй като тази Светлина е във вас. Аз Казах.

540. (23 октомври). Призраците на Майя, приели облика на очевидност, затварят съзнанието на изпитвания в кръга на безизходността, от който няма изход. Така се трудят тъмните и Майя е тяхна вярна помощничка. Чудовищата, тълпящи се пред Прага, могат да приемат различни облици, но целта им е една – да преградят пътя. Драконът пред прага е многолик. Своята сила той черпи от слабостите на изпитвания. И изглежда, че изход няма, и изглежда, че всичко е разпрушено и напред е тъмнина. Но Учителят зорко Следи процеса на изпитание, за да Подаде в нужната минута Ръка за Помощ. Нужна е и собствена зоркост, за да се види от коя страна нахлуват тъмните хитрости. Много добри начинания са били разрушени благодарение неумението да се видят навреме тези канали на тъмни въздействия и да се пресекат с твърда ръка. Тъмните винаги се крият зад сивичките или почти беличките. Толкова по-вредоносен е нанасяният иззад гърбовете им удар. Сега времето е особено благоприятно за тъмна

активност и те са се разпасали предела. Отровената атмосфера ги облекчава много, а хаотичните дисхармонични токове усилват следствията. Огромна е опасността от тези посредници на тъмните влияния, които не осъзнават своята роля и своето посредничество. Те могат даже да смятат себе си за проводници на светлите енергии, но същността от това не се променя. Когато тъмните ви обръжат и затворят в своя кръг, остава само един път – нагоре. Това е направлението, което те не са в състояние да пресекат. Така че всяка безизходност на положението е привидна. Спасението е в Учителя. И ако кармата изисква да се отдаде всичко – отдайте го, или да се лишите от всичко - лишете се и знайте, че неизбежното не може да се избегне. Могат да вземат от вас всичко, но не и душата. Зърното на духа ви принадлежи като форма на вашата висша нерушима проява. Всичко останало не е ваше. Утвърждавайте се на нерушимото.

541. Приятелю Мой, личното се заменя със свръхличното, а свръхличното - с космичното. Личното и космичното са несъвместими. Може да пребиваваш във всяко от тях, но за сметка на останалите. Възможно е все пак да се съвместят свръхличното и космичното, но е трудно служейки на личното да се радваш на висшите плоскости на съзнанието. Когато личното нахлуе в Общуването, то е подобно на мътна вода в кристално чиста струя на извор. Личната мътилка може да размъти цялата вода и да наруши чистотата на възприятието. Не може да се служи на двама господари, не може да служиш на себе си и на Владиката. Домът разделен в себе си няма да устои. Не трябва да се обръщаш към миналото. Някога това е било възможно вследствие на това, че съзнанието още не е било достатъчно израснало, а е трябвало да напредваш. Отговорността расте в хода на придвижването. Проявите на личното начало трябва да се гасят, за да не заглушават висшето начало. Само личното “аз” може да се окаже в тупик. Космосът е безграничен и цялото човечество става сфера на проява на свръхличното съзнание. Отровните времена ще преминат. Тъмнината ще се разсее. В общопланетната радост всеки ще намери своята радост. Да! Да! Да! Личният свят с неговите преживявания и страдания е царство на външната тъмнина, където има плач и скърцане със зъби. Трябва да се напуснат сферите на личния живот и да се свържат те с Висшите сфери. Ежедневната работа и всичко свързано с живота на личността може да се изпълнява без потапяне през глава в блатото на непосредственото обкръжение, а сякаш стоейки настрани от него. Именно, трябва да се съвместят условията да бъдеш в света, но не от този свят. Опитвам се да поясня с всички способности, за да не се допусне съзнанието да се потопи в заразяващите вихри на низшите слоеве. Те са отровени с отровата на егоизма и е невъзможно да се избегне заразяването, ако астралът вибрира в тяхната вълна. Имунитетът е само в духа.

542. (24 октомври). Сине Мой, разкриването на канала на тъмните въздействия и върволицата, зад която те се крият, веднага отслабва тяхната сила и даже пресича техните възможности. Те действат, докато смятат себе си за неразпознати. Да се стоварва гневът върху посредниците е безполезно, тъй като те обикновено не знаят какво вършат. Получава се удар напразно и покрай този, зад когото те се крият. Трябва да се отсича кръгът и с лъчите на унищожението да се разрушават хитро и скрито изградените подходи. Тяхната слабост е в това, че не смеят да се доближат пряко и обичат да действат безнаказано зад чуждия гръб. Много зоркост и опит са нужни, за да се разпознаят техните хитри комбинации. Обиновено на тях им е по-лесно да действат от Тънкия Свят, тъй като са невидими и да се открият е трудно. Считайте, че по-голямата половина от въздействия и удари се насочват от Невидимия Свят. Защитният

кръг е силен и особено когато е построен съзнателно с цел определена защита от определена същност или същности. Тъмните постоянно са нащрек и са заети с това да причинят възможно най-голяма вреда. Щитът охранява. Но те се възползват от всяко слабо или незащитено място, от всяка пунатина, за да пропълзят и ако не намерят такива, ги търсят в хората от най-близкото обкръжение и, разбира се, ги намират, тъй като слаби места има у болшинството, по тях и през тях се нанася и вредата. Вече Съм Говорил доколко малките цепнатини са опасни. Пълната преданост, твърдостта, увереността в Учителя, безстрашието и останалите качества ще бъдат и най-добрата броня. В случай на тъмни въздействия трябва преди всичко да се огледат собствените доспехи, а след това вече да се опитате да откриете канала на въздействие, но не посредниците, а именно първоизточника на тъмната активност. Нападенията се усилват при колебания, съмнения и проява на други слабости. Всяко чувство, мисъл и емоция поражда газове в пространството – отровни или животворни. Отровните газове, породени от тъмните отровители, проникват във всички пукнатини, ако има такива, изпълват дотогава защитената сфера и съответно оцветяват цялата атмосфера на човешкия микрокосмос и неговото непосредствено обкръжение. Те именно са тези, които лишават от сила и затъмняват и потушават ясения Лик на Учителя. Да се защитавате трябва решително и без колебание, отхвърляйки съжалението, тъй като иначе ще ви затрият. Много вреда се получава, ако отсъства разпознаването. Могат да пропълзят по направения канал и тогава е вече лесно да се приеме тъмното нашепване за собствени логични изводи. Много е трудно да се бориш с логиката на очевидността, подхвърляна от тъмните нашепници. Бидейки открити, те веднага отстъпват, тъй като тяхната главна сила е в това да не подозират за тяхното присъствие. Много неразбираеми пламвания и нападения се обясняват с наличието на тези неподозирани нашепници. Тъй като към всеки носител на Светлина са насочени множество невидими, но злобни очи, желаещи да причинят вреда. И когато по установения канал те се вмъкнат между Учителя и ученика, вредата е особено огромна. И ако Учителят Охранява, то задължение на всеки е да охранява близките и да се грижи за съхраняване на защитата. Не са допустими нито пукнатини, нито цепнатини. Смъртоносният газ може да пропълзи даже през дупка от топлийка. Указвам зоркостта като средство за самозащита. Тъмните не познават нито жалост, нито пощада, нито състрадание. Не очаквайте съчувствие нито от тях, нито от техните прислужници. Безчовечността е безпогрешен признак на тъмните. Армагедон е завършил, но хората не са станали светци. Предстои още много работа по очистване на низините от шлаките и продуктите на разложение. Много са обречени на това да изоставят планетата. Трудни времена. Напрегнете цялата си зоркост, ако искате да устоите.

543. (25 октомври). Какво да се прави? Да се чака. Какво? Указаните промени. Увърждавам, че всичко ще бъде от добре по-добре. Досега е било иначе, тъй като не е дошло времето. Ще тръгнете навреме. Когато то дойде, тогава и на слепия ще бъде ясно какво да прави. Всичко ще бъде ясно. Затова чакайте и в търпение, и без тревоги и безпокойства.

544. Деца Мои, нима Съм ви Обещал комфорт и удобства? Великото Служене изключва тези понятия. Трябва да се мисли не за това как ще се наложи да се живее и в какви условия, а за това как да Ми се помогне. За какво са личните удобства, когато изпълнявате Волята на Изпратилия ви? Изпратените от Мен не мислят за себе си, а за това как по-добре да изпълнят Поръчението. Даже простият боец, изпълнявайки

заповедта, прави това даже тогава, когато го грози опасност за живота. Така е на война. А сега времето е по-лошо от войната, тъй като враговете на мира и културното строителство заплашват Основите. Кулите на духа могат да помогнат да се задържи равновесието, но къде са тези, колебаещите се? Затова когато настъпи времето, когато трябва действително да се помогне, се намират малко желаещи. Така е било винаги. Всичко е добре дотогава, докато пътят съвпада с мечтите и желанията на устремилия се. Но стига само те да се разминават, за да се вдигнат облаците на съмненията и колебанията. Представата за бъдещето не съвпада с това, което се оказва в действителност и неразбирането закрива дотогава ясения и видим хоризонт. А тъмните само това и чакат, за да усилят с всички мерки смуцението. Или вие ще победите тях, или те вас. Борбата е не на живот, а на смърт и няма никой, който би могъл да помогне, ако червеят на съмнението е пропъзлял в съзнанието. Трябва да бъде убит, докато не е проял основите. Пазете Основите от разрушение, иначе как ще устоите?

545. (27 октомври). Дръжте съзнанието готово и свободно от лична заетост. Не трябва да има конфликт между Общото Благо и личните стремежи. Личното ще се наложи да отстъпи в името на Общото Благо и борбата между едното и другото не е нова. Всички са преминавали през нея. И докато не бъде казано: “Нека да ме отмине тази чаша” няма нито жертва, нито Служене. Но чашата трябва да се приеме. В това и ще бъде подвигът. Отказът означава, че изпитанието не е издържано и всичко трябва да започне отначало. Много са отклонилите се и не е чест да се окажеш сред тях.

546. (28 октомври). Да проявим разбиране за близостта на сроковете. Не може да се избяга никъде от това, което е набелязано от тях. Ще се сбъдне всичко, включително до Пришествието и горко на отхвърлилите Ме. Да! Да! Нужно е доверие и доверие докрай, въпреки всичко, което вижда окото и чува ухото. Да се усети близостта на бъдещето означава да се прозре огнено в това, което го няма, но което съществува в свитъците на бъдещето. Великите пророци са прозирали напред в далечното-далечно бъдеще и огненото докосване им е помагало да преминат през живота, носейки високо светилниците на духа, горящи ярко, видими за мнозина и указващи пътя. Как иначе би могло да се избере правилното направление, ако не се знае това, към което се върви и до къде трябва да стигне човечеството. Няма да премине нито една йота от закона, докато не се изпълни всичко. Всичко трябва да се изпълни в своето време и в своите срокове и само слепият не вижда накъде е устремено всичко. Трябва да се разшири хоризонтът на видимост, високо издигайки се над това, което е наоколо, което е около, което е близко и което закрива плътно сияйните далечини на определеното бъдеще. През настоящето трябва да се премине, устремили взор не към него, а към това, в името на което то и единствено съществува и с което е оправдано. Всички жертви, принесени от Великите Носители на Светлината, са безсмислени и нелепи, ако се отнеме бъдещето и това, заради което те са се извършвали. Даже Жертвата на Спасителя, умиращ в самота на кръста и оставен от всички, губи цялото си значение, ако се разглежда в аспекта на настоящето, тоест само в разреза на този момент от време, когато се е извършила. Но взета в този момент в аспекта на бъдещето, даже на известното Ни исторически до сегашния момент, тя вече разкрива, макар и само частично, дълбочината на събитието, протекло на Голгота. Хората са лишени от дара на прозрението и затова съжденията им са толкова несвършени. Съденето по настоящето, не насочено в бъдещето, е винаги безусловно лъжливо, тъй като е лишено от перспектива. Представете си човека, използващ своите очи, но лишен от зрителна

перспектива. Неспособността му за разбиране на пространственото съотношение на видимите предмети ще го лиши изцяло от способността за ориентация в обкръжаващия го свят. Същото става и с човека, нямащ чувство за перспектива за бъдещето. Всеки се заблуждава точно толкова, доколкото това чувство страда в него в своето изразяване или развитие. Затова Наричаме мнозина слепи. Без разбиране на бъдещето няма нищо, освен саждите, праха, нагара и тъмнината на настоящето. Затова Устремяваме в бъдещето над настоящето, затова го Утвърждаваме като нещо съществуващо реално.

547. (29 октомври). Приятелю Мой, ще смятаме, че приближаването към Светлината винаги е съпроводено със страдания. Същността на Светлината дотолкова се различава от човешката същност, че е необходимо пълно прераждане на последната, за да може асимилацията на енергиите на Светлината да се извърши. Трудно е да се предположи, че този процес на отделяне от това, което е било и приобщаване на съзнанието към това, което все още само смътно започва да се проявява в него, би протекъл гладко и безболезнено. Старото се разрушава, но новото още не се е оформило. Усещането на този разрыв е тежко: все едно че си между два бряга над бездната. Това преходно състояние е болезнено, мъчително и трудно и особено в тези моменти, когато Учителят оставя сам за утвърждаване. Няма да има нито радост, нито огорчение дотогава, докато противоположния бряг не бъде достигнат и съзнанието не се утвърди върху него. Преходното време е опасно. Почвата се измъква изпод краката. Миналото привлича като бездна. Да се удържиш може само с устрем нагоре. И никой не може да помогне, тъй като явлението е предизвикано от вътрешното състояние на съзнанието, което трябва да преобрази самото себе си. Така процесът на растеж се извършва с ръката и крака човешки, и при това със своите собствени. През това време трябва да се помни особено твърдо, че Основите са непоколебими и тогава може да се надявате, че противоположния бряг ще бъде достигнат благополучно.

548. (30 октомври). Силата на духа се познава в нещастие. Слабият се превръща в нищожество, но силният в самата своя мъка, в нейната неизбежност черпи нови сили. Все едно че духът се покрива с нова мощна броня и умножава своите сили. И ако вече няма никой на Земята, върху когото би могло да се опреш и който би служил като непосредствено звено с Владиката, значи трябва да се намери тази опора в себе си и сам да станеш това звено. Разбира се, загубата е огромна и невъзвратима и Великият Дух няма с кого да бъде заменен, но толкова по-огромна е отговорността на останалия да продължи Моето Дело. Нужни са продължители, които няма да се спрат пред нищо. Великото наследство трябва да се претвори в конкретни форми, достъпни за хората. Мъката, сълзите и болката от загубата трябва да се остави за себе си и да се запази дълбоко в сърцето: те не са за странични очи и даже не за близките. Великата мъка е съкровена. Трябва да се прояви твърдост и адамантът на непоколебимостта. Вярно е, че както винаги събитието с огромно значение ще премине за хората незабелязано. Но вие знаете. Вас, знаещите ще Подкрепя десеторно, но във вашия стремеж да продължите да носите Светлина. Но колко силни трябва да станете, за да вървите без да се колебаете и да достигнете до края. Вътре във вас има огромен потенциал от скритата мощ на огъня. Обърнете се към своите дълбини. Не сте сами, не сте изоставени, а с Мен. Утвърждавайте безпределната мощ на духа от своите дълбини. Наистина ви Казвам: вие сте богове. Загубата в едно се компенсира с друго - законът за равновесието действа. Бъдете достойни за Великата Майка, която ви е благословила за подвиг. Деца Мои, не се предавайте на тъгата, но мислете за това как да опазите Моето Дело от

накърняване. Ако някой опадне, то движението продължава по предишното направление. Отговорността нараства право пропорционално на величината на понесената загуба. Ще Дам силите, нужни за това, на духа. Но се дръжте за Мен здраво, с всички помисли, с цялата сила, с целия устрем. Ще Изпратя огнена сила да се включите във Великото Служене. Затова стойте здраво. Освен нишките на сърцето няма нищо. Давам Поръчение на сина да поеме върху своите плещи част от отговорността на Майката. Не розови мечти, а суров, труден и самоотвержен подвиг на живота. Отсега всяка произнесена дума, засягаща Моите Дела, трябва да се произнася със съзнанието за пълна отговорност за казаното и в пълно съответствие с получените знания, а не да изразява желанието на егото или неговите чувства. Направлението е Дадено - следвайте го. Стремете се да подражавате във всичко на Майката. Осъзнайте ширината на Нейната вместимост. И бъдете като Слънце за тях, невиделите Светлината.

549. (31 октомври). Ще Я считаме (Майката на Агни Йога) като заминала за Светлина на вас. Беше с вас тук, ще бъде и там. Контактът ще бъде установен, но не веднага. Трябва да се прояви упорство и последователност в желанието да се утвърди тази надземна връзка. Любовта ще бъде свързващо звено. Любовта не умира и не се изменя със смяната на обвивките. Свързаният здраво с невидими връзки син ще бъде в атмосферата на Нейната любов. Не сте изоставени и не сте забравени. Трябва да се разбира великата целесъобразност във всичко. Ако Планът е променен, значи е видяна по-добра възможност за неговото изпълнение. А вие, останалите, гответе съдовете за даровете на духа. Проявете съзнание за отговорността си за напредъка на човечеството, тъй като по степента на нейното осъзнаване ще стане и получаването. Застанете още по-близко. Фокусът на устрема беше Майката на Агни Йога. Смятайте Я за толкова жива, както и по-рано, но само по-свободна в изразяването на своя дух. Ще влезете в съприкосновение не чрез физическото, а чрез духовното. На сина беше Казано, че контакт ще има. Значи трябва и да се настроите психически съответно. Но и другите не са лишени от възможността за висше докосване, ако се устремят към него с любов. Сълзите пречат на контакта. Сълзите трябва да се заменят с радостта от общуване на духа. Възможностите на духа се разшириха. Значи тази радост няма да е безпочвена. Нека мъката да се замени с любов. Огънят на принесеното чувство на любов е по-ценен от горестните излъчвания на сърцето. Колкото по-високо Я поставите, толкова повече ще се доближите, тъй като Нашата Доверена е застъпничка за вас. Може да се отбележи как земното съществуване губи крайния си смисъл и центърът на битието се пренася в областта на духа, тъй като всичко е в духа. В Безпределността си отива не само вчерашния и днешния ден, но и всичко, което е наоколо. Истинската родина е там. И Тя ще ви чака там след изпълнението на вашата земна мисия.

550. Трябва да се укрепи духът в утвърждаването на своята сила. Ако Ръководителят напусне Земята телесно, връзката в духа укрепва повече. Заместете привычната представа за земната близост в духа и вашият съюз ще стане по-силен. Утвърждавайте своето разбиране и претворете набелязаните постижения в сила чрез приложение. Ако вече няма опора и авторитет на Земята и няма вече към кого да се обърнете, то всичко се пренася, благодарение именно на това условие, в областта на невидимото битие, в областта на духа. Значи трябва да се усили многократно нишката на единението. Значи трябва да се държите неразделно. Нишките на духа трябва да се умножат. Посредник ще бъде синът, утвърден от Майката в своето синовство.

Получаването ще бъде пропорционално на осъзнаването и укрепването на връзката. За утешение Давам възможност да станеш още по-близък на Майката, но издигайки се в духа. Да оставим сълзите и тъгуването на другите, когато се дават нови възможности за по-съкровена близост с Любимата. Могъщата сила на любовта преодолява всички прегради и даже пределите на смъртта. Духът не умира. Живейте в духа и духом.

551. (1 ноември). Сине Мой, наистина не си изоставен, тъй като си в Лъча. Действието на Лъча ще бъде усилено. Проявете и вие усиляване на устрема и силата на предстоенето, тъй като мостът има устои на двата бряга. Ще живеете със сребърния мост на духа. Пред вас е трудно време. Загубата трябва да се преживее. Няма да Казвам обичайните думи за утешение, тъй като пряката връзка със заминалите с редки изключения се прекъсва. Когато измине срокът на законния отдиш, заслужен със самоотвержения ѝ живот, Майката ще прояви активност. И тогава контактът ще бъде почувстван. Тогава трябва да се покаже чувствителност и да не се приписва усещането на Нейната близост на въображението. С обичайно допускане на възможността на явлението го утвърждаваме за съзнанието и приближаваме самата възможност. Разбира се, сливането става в духа. Затова нека паметта за Майката на Агни Йога да бъде такава, че все едно нищо не се е случило и Тя е такава, каквато е била с вас винаги, когато е Била на Земята. Не Нея, но вас и вашето съзнание засяга това Указание. Мислете Я за толкова жива и реална, както обикновено, тъй като животът е съсредоточен в духа. Не духът, а тялото умира, когато живият дух напуска земната обвивка, която той е оживявал. Обкръжете своя свят, който е от Моя Свят, с плътна защитна стена от нахлуване на Хаоса, противоречията и отрицанията на земните сфери. И там ще бъдем заедно, а с нас и Тя. Невъзможното в плътната материя става възможно в духа. Пренесете в духа, в сферата на духа центъра на своето битие и нека земното да бъде само подножие за духа. И опазете здраво съкровено от разкъсване. Именно сега трябва да се затворите както никога и да заглушите светските гласове. Щитът ще опази от опасни удари, макар че обременените условия на живот все пак няма да се избегнат. Не се тревожете за нищо, с времето ще дойде и Указът, тъй като не сте оставени. Разбира се, Планът се е изменил, кармичните удари в планетен мащаб ще заставят да се вдигнат главите нагоре. Повтарям за вас: “Облечете се в бронята на доверието и сливането с Мен, тъй като иначе как ще устоите?” Подвижността на Плана не е признак на Нашата слабост, а необходимост от целесъобразност. Ако нещо се е изменило, значи е намерен по-добър подход към все тази същата неизменна цел. Трябва да се усили огнената мощ на Близостта и доверието. “Аз Съм с вас, Аз Съм във вас” е формулата на Близостта и сливането си остава неизменно, но изисква удесеторено осъзнаване, тъй като времето е необичайно и тежко за зрящите. Деца Мои, с доверие отваряме вратата на невъзможното. Нека потокът на живота да се стреми по своя ред, а вие пребъдете с Мен. Твърдо и здраво стойте на стража на вашето щастие - възможността за сливане и Близостта с мен. Аз Казах.

552. Има нещо вътре в човека, което остава в него и с него завинаги – това са неговите придобивки. Наричаме ги нетленни. Това е неговото богатство, което е единствено, неотчуждаемо. На придобивките на духа именно може да се посвети съзнателно животът. Каква радост може да се извлече от живота, ако се отдадат изцяло своите сили на тази безсмъртна задача! Светлината в Чашата се събира не за себе си, не за днес, а за бъдещето. Светлината се събира за да светиш на човечеството. Разбира се, имат се предвид само благите придобивки, обхващани от общото понятие Светлина,

тъй като доброто свети. Благото свети и излъчва Светлина, излизаща от сърцето. Затова и Те, носителите на Съкровището, се наричат носители на Светлина. И Той, разпънатиот от хората, е Бил и Е Средоточие на Великата Светлина, донесена и донасяна от Него в Чашата на Земята. Средоточие на Светлината - така ще мислим за Него. На Него, Великия, ще се стремим да приличаме в носенето на Светлина на Земята. Но първо трябва да се събере. Трябва да се заобича този процес на постоянно, упорито, радостно събиране на кристали Светлина-Огън. Те се събират при приложение. Когато енергиите на безсмъртната мисъл се прилагат на практика в живота, тогава тези невидими енергии пламват с особено напрежение, давайки отлагания на кристали състенена Светлина. Процесът е радостен, когато е осъзнат. Учителят се радва да Наблюдава концентрацията на състената Светлина и да Вижда как се разгаря аурата със сиянието на невидимите огънове. Къде е то, нещастieto или щастieto на запалилите огъновете на Светлината? През пространството, през границите на смъртта сияе надземния пламък. Затова Единението с Мен е подобно на Светлината и явно усилено и задълбочено донася на пространството и на обкръжаващата сфера даровете на духа – Светлината. Почитаме даващите носители на Светлина. Сред мрака на настоящето те не позволяват да угасне пламъка на живота. Събирачи на Съкровища, Утвърждавам ви в подвига на съзнателното натрупване на огненото богатство. И Моята Ръка е с вас. Благо е да напуснеш този свят, ако си събрал. Думите за талантите са вечно назидаване за човечеството. Дадени са на всеки различен брой, по-точно от всекиго са събрани различен брой, но да ги умножават могат всички. Така преумножавайки своите таланти може да се стъпи твърдо върху пътя на преуспяването. Законът за зова и отклика е велик. Призованият ще откликне и зовящият ще получи отговор, тъй като Съм Казал: “Няма да Замлъкна”. Затова обръщайки се към Мен с цялото си сърце знайте, че няма да останете без отговор. Отговарям винаги, но според силата и пълнотата на обръщането. Казвам: “Събирайте си съкровища в духа и тогава наистина ще заприличате на Светилник за Света”. Светлина от Светлината. Събралият Светлина я излъчва. Сдържайки своите чувства и непозволявайки им да се проявят външно, концентрирате огнената сила вътре. Затова ще разбираме съдържаността особено. С всички мерки, с всички способности ще преумножаваме огнената мощ. Така и ще преминем през живота, умножили своите сили. И кой или какво може да ви попречи да събирате Светлина? Това ще бъде и пътят на възхода, тъй като състената, кристализирана вътре Светлина като най-лек газ издига сферата на човешкия микрокосмос във Висшите Сфери. Създава се магнит, притеглящ към Най-Висшето. Песъчинка по песъчинка може да се събере планина. Трохичка по трохичка, подобно на трудолюбива пчела, може да се събере в Чашата сияйното Съкровище на кристала от психическа енергия. Така и запомнете: трохичка по трохичка, ежедневно, упорито и неотклонно, използвайки опита на живота. Енергията на мисълта приложена кристализира и дава явни отложения. Проявете ярко приложението на Учението в живота и с това ще преумножите Светлината, която е във вас, тъй като ако светлината, която е във вас е светлина, а не тъмнина, то вие сте деца на Светлината. Да се потрудим в Името на Светлината. Така вървящият в живота в Мое Име побеждава.

553. (2 ноември). Как могат да се проявят енергиите на Учителя и Лъчът, ако ученикът проявява бездействие? Затова помощта се оказва в действие. Трябва да се прояви енергията в действие. Трябва да се прояви енергията в действие, за да има към какво да се приложи. Говоря за действия, водени съвместно. Значението на действието

трябва да се разбере. Заедно вървим и заедно творим делата на Светлината. Вървящият в Мое Име и с Мен не може да не бъде победител. Външният ущърб не е поражение, тъй като са ценни само духовните следствия. Възможно е да преминеш през много тежки изпитания и, загубил земните преимущества, все пак да се окажеш победител. Победата над плътта е в духа. Ако се измерва духовното с плътните успехи, то основата на съждението ще бъде неправилна. И носителите на Светлината, преследвани и лишени от всичко, ще се окажат в лагера на победените, докато в същото време в действителност Светлината не познава поражение. Разбира се, резултатите идват само във вековете. Но това е показател за мощта на проявената в действие енергия, която не се изчерпва веднага, както у обикновените хора, а дава продължителни резултати. Нашите действия са устремени в бъдещето и понякога в много далечното. Не трябва да се съди за действието по непосредствените, видими незабавно резултати. Следствията на деянията на Светлината са често невидими за окото. Съдим по следствията и във времето. Учителят Изпраща благословия. Учителят Вижда колко се е усложнил пътя. Учителят Иска да види, че нищо няма да ви смугне и няма да ви спре. Трябва да се премине останалият път смело, като герои и с чест. Не е чест, ако сърцето пребледнее от страх, не е чест, ако се прелъстите от призраците, не е чест, ако се обвините със змията на съмнението. Пътят на познания Учителя на Светлината е прав. Отроците не са изгорели в огнената пещ, а нима вие ще се овъглите от духането на вихрите в низшите и плътни сфери? Но вие стойте здраво като скала - ще Дам сила да се премине през всичко. Мислете за победа!

554. Сине Мой, нишките на любов към заминалата за Светлина ще смятаме като нишки на Светлината. Ще ги преумножим. Ще привържем себе си към Висшето чрез Висшите. Вие, обичащите Я, сте Ми любими. Висшият Свят се крепи върху любовта. Братството съществува чрез любовта и нишките на Светлината, пулсиращи с любов, тъкат облеклото на Майката на Света. Усилете това спасително чувство до предела на възможностите, ако искате да застанете още по-близо до Нея. Приближавайки се към Нея се приближавате към Мен, тъй като Ние Сме неразделни – Аз и Тя, Моята възлюбена дъщеря. А вие преуспявайте с любов. Нека слънцето на вашата любов да бъде без петна. Почерпете сили от любовта да се изправите срещу живота, вървящ против вас. Ние Побеждаваме с любов. Не е ли чудно да се победи света с любов към Владиката и с това да се приближи неизмеримо заминалата при Него. А Аз Казвам: с чудото на любовта ще победите. Не бъдете като слепци, отричащи това, което не виждат. Ще видите с очите на сърцето. Да! Да! Да! Сърцето въоръжено с любов е непобедимо и не познава прегради. Какво е за нас границата на световите, когато огненият мост на мисълта, наситена с любов, е прехвърлен през послушното на духа пространство. Сине Мой, Управлявам огнено с мощната сила на любовта. Няма да ви Изоставя, няма да ви Остава захвърлени и самотни на Земята, но ще ви Възвиша и ще ви Усиля хилядократно, вас възлюбилите Нея, Моята възлюбена дъщеря. Ние ѝ издигаме неръкотворен храм за почитане. Да почетем светлата Майка на Агни Йога. Извършете поръчаното с любов. Деца Мои, любими деца, болката на сърцето ще разцъфти с чудесни многоцветни камъни от сияйна Светлина. С болката се приближихте повече към Мен. Ще благословим болката, разкъсваща сърцето, но приближаваща чудно към Светлината. Възлюбени Мои, когато ние сме споени с любовта нищо не е страшно за нас и нищо няма да ни лиши от нашия дял. Наистина, не сме лишени от своя дял, когато обичаме и познаваме любовта. Хубаво и светло е в

Лъчите на Великото Сърце. Неведоми са Висшите пътища, но обичайте и Висшето ще бъде отворено за вас. Ако бихте разбрали докрай колко могъща е тази сила, ако бихте се научили да творите с нея! Ще дойде всичко, скъпи Мои. И вашата печал ще ви бъде в радост. Виждам и Чувам, и Изпращам благословия по трудния път на изпитанието с мъка. Аз Съм с вас, скъпи Мои и няма да ви Изоставя. Вярвайте на Владиката. Владиката го Каза Сам.

555. (3 ноември). На нивата господня са нужни предани работници, а те са толкова малко. Но да се подготвят за кратко време е невъзможно: нужни са хилядолетия съвместна работа. Оттук особената ценност на всеки, можещ да дава. Най-трудното раздаване е на даровете на духа. Преди да ги раздадеш, трябва да ги имаш и преди да ги имаш, трябва да ги събереш. Събирайте, за да раздавате: друга цел няма. Всичко за другите в името на еволюцията на духа. Отдаването невинаги трябва да бъде видимо или словесно: излъчването на аурата постоянно насища аурите на хората и пространството невидимо, нечувано и ярко. Всички насищат, но с какво и как? Сивите хора творят задух, пораждащ нощни кошмари. Сред смрадливите излъчвания на тъмните и сиви аури има малко излъчващи светлина. Същността на светлото Служене се заключава в енергиите, излизащи от човешкия микрокосмос в обкръжаващите сфери и поляризиращи ги съответно. Мястото наситено с постоянното дихание на излъчванията, кристализирали се в него, Наричаме Ашрам. Те могат да се нарекат огнища на спасението. Те имат голямо пространствено значение. Действат на принципа на магнетизма, постоянно преобразявайки всичко, което е наоколо. Светите места имат също светло-психо-химическо значение. Когато растящата Индивидуалност поражда лъч, трансмутацията на обкръжаващото се усилва. Лъчът може да действа на далечни разстояния. Затова утвърждаването на самопроизводни лъчи има особено важно пространствено значение. Утвърждавам трите лъча за Служене, което с тяхното утвърждаване става велико. Служенето не трябва да се разбира като ходене и проповядване: най-великото и значително винаги се извършва в мълчание. Наричаме мълчаливо Служене Служенето на достигналите степеня на Архата, утвърдил трите, когато известен отрязък от пътя трябва да се премине мълчаливо. За всичко има време и за всичко уречен час, но Служенето не се прекъсва от нищо и е възможно при всякакви условия: в самота и сред хората, сред уединените планини или в града, в мълчание или с думи. Служенето е не винаги явно видимо, но Учителят го Вижда. Само незнаещите и неразбралите могат да се оправдават с трудността или с невъзможността на плътните условия, а знаещият ще се усмихне на оправданията на невежеството и ще тръгне по своя самотен път на подвига. Няма препятствия, можещи да преградят пътя на Светлината, тъй като тя е невидима и прониква навсякъде. Тъмнината не е препятствие за Светлината, тъй като изчезва под нейните лъчи. Тя е силна само тогава, когато пламъкът на духа се колебае и гасне. И тогава тя побеждава. Но трите утвърдени лъча са като таран срещу настъпващата тъмнина, която се самоунищожава само при едното доближаване до техния носител. Затова утвърждаването на Светлината в себе си е преди всичко. На вас, утвърдилите Светлината, Аз Съм Помощник и Приятел, и Застъпник, и Отец. Вие сте Ми нужни, по-нужни от нужното. Осъзнайте своята значимост в делото на Служенето на Светлината.

556. (4 ноември). (По време на сън видях добре утъпкана пътечка в гората, водеща към Учителите.)

Много явления, свидетелстващи за Нас, стават по света. Те могат да се видят от неотричащото око. Но е нужна чувствителност. Може да гледаш и да не виждаш. Светът на духа е за тези, чиито очи са прозрели. “Нека вашето сърце да бъде отворено и умът непомрачен”, тъй като виждаме с очите на сърцето и чуваме със сърцето. Формулата “Иманият уши да слуша, нека слуша” си остава в сила и сега. Затова дръжте сърцето отворено към Мен.

557. (5 ноември). Давам знаци – вижте ги. Изпращам мисли – усетете ги. Тънкият апарат на възприятията изисква постоянно напрегнато внимание. Стойте пред големи промени: и общи, и във вашия живот. Защо да се очаква само лошо? Вие очаквайте по-доброто. Много е заплачено за бъдещето. Съдбата ще доведе до отсъденото. Не бъдете като наемници, работещи само тогава, когато ги гледа окоето на стопанина. Всичко е ваше. Ваше е и наследството, ваше и делото. Делото на Отца е във вашите ръце, нима ще го оставите пренебрегнато само затова, че Я няма Майката? Нищо не се е изменило и курсът на световния кораб е неизменен. Планът е нерушим, подробностите не променят задачата. Изпълнители ще има. Отговорността на близките е особена. Мрежата на Светлината не може да бъде нарушена поради заминаването на Майката. Напротив, отговорността на всекиго за нейното опазване нараства, тъй като натоварването се е увеличило съответно. Удесеторете осъзнаването на Близостта, тъй като Аз Съм с вас когато е особено трудно. Когато разрушавате ограниченията на пространството и разстоянията, реалността се утвърждава действително. Явленията от Висшия Свят не се поместват в земните рамки. Трябва повече да се разшири разбирането на възможностите и да се издигнете над очевидността. Аз Съм с вас и Съм близко - с това обстоятелство ще преминете трудното време.

558. (6 ноември). Очакването е вечно. Очакването на бъдещето е вечно. Очакването на еволюцията на света е вечно. Очакването на новото, идващо на смяна на старото, ще бъде и правилната постановка на съзнанието. Затова всички Учители са Устремявали в бъдещето, всички са Давали надежда и всички са Подбуждали вървящите след Тях да се надяват и да чакат идващото. Твърдата надежда за бъдещето е мощен двигател, ако тя се съпровожда с действие. Настоящото е добро само като стъпало към очакваното бъдеще, даващо възможност за осъществяването му в желаните форми. Действената надежда става устременост и придобива сила на огнен двигател в живота на духа. Вярата, надежда и любов. Вярата се укрепва с доверието към Учителя, вярата в неизменността на еволюцията на битието и неизбежността на предопределеното бъдеще се усилва с действие и преминава в устременост, давайки криле на духа. Любовта си остава звеното, свързващо Йерархията нагоре и надолу. Старите понятия остават, но задълбочени с ново разбиране на живота. Очакването трябва да се разбира като условие за движението в бъдещето. Който вече няма какво повече да чака, от него няма и да се очаква вече нищо, тъй като неговият огън е угаснал и се е покрил със слой пепел. Очаквайте еволюцията на света. Очаквайте промени, големи и малки и ярко утвърждавайте неизменността на бъдещето. То не може да бъде отречено и според човечеството, тъй като утрешният ден е неотречим. Трябва да се продължи това логично в Безпределността. Настоящото не удовлетворява живота съзнание. Затова Казвам: “Живейте в бъдещето и с бъдещето”. То ще дойде. Следователно бъдещето не е фантазия, а реалност. Бъдещето е двигател на еволюцията на човешкия дух. Него Утвърждаваме. Заради него са отдали живота си най-добрите представители на човешката раса. Заради него те са отивали на смърт и мъчения. Нима

е възможно да отдадеш своя живот за нищо? Но те са го отдавали – значи бъдещето е било за тях по-действително от настоящето, ако за неговото приближаване е била заплатена цената на живота. Затова проявата на Великото Очакване е мистерия на живота. Очакващи! - колко значение е скрито в това понятие. Малко е да се очаква, малко е да се действа, трябва още и да се изострят своите чувства така, че да се усеща това бъдеще, скрито от очите зад завеса. И мнозина са го чувствали и предусещали, прозирайки в огнените далечини на бъдещето. Наричали са ги пророци и ясновидци. И са вървели след тях, тъй като са чувствали огнената истина на неотречимото. Утвърждавайте дълбоката значимост на бъдещето като единствена сфера, където може да се устремява човечеството, тъй като бъдещето е мост към Безпределността. Не миналото, не настоящето, а бъдещето сияе с огньовете на нечувани възможности, тъй като в бъдещето е всичко. Само хора настроили своето съзнание в ключа на бъдещето могат да бъдат истински водачи на човечеството.

559. Архатът устремен към бъдещето живее в особен свят на действителността, напрегната с магнитните енергии на сферите, длъжни някога да станат земна действителност. Това напрежение на сферите запалва съзнанието на доближаващите се до него, придавайки им пламенна устременост към бъдещето и убеждавайки ги в неговата реалност. Около вървящия Архат се извършват особени неща. Магнитът на бъдещето действа напрегнато, давайки сила на Архата да твори в името на бъдното. Възможно е да се умножава съзнателно тази сила чрез ярко устремяване към бъдещето. Проявата на личното отминава Архата, затова в неговото съзнание няма елементи на лични постройки. Това дава на построеното от него особена убедителност. Магнетизмът на убедителността действа мощно. Нишките на бъдещето се сплитат от подръчен материал. Използва се всичко, можещо да се въздига и всичко годно за постройката. Далечните семена на бъдещето огнено цъфтят в пространството, увеличавайки след себе си способните да сътрудничат съзнания. Архатът се движи пламенно напред и в своето движение наподобява Вечно Устремения. Живейте в бъдещето и отровата на настоящето няма да ви засегне. Как може да се премине най-тежкото време? Само с ярко устремяване в бъдещето. По този начин, устремявайки се, се приобщавате към Моя Свят. Влизате в неговата орбита на въздействие, тъй като Моят Свят е от бъдещето. Какво Мога да ви обещаю в настоящето, когато даже вашите центрове не са се събудили и огненото тяло не е оформено? Но в бъдещето това ще е ваше неотменимо достижение. В бъдещето ще имате всичко, към което е устремен духът и към което се устремявате сега. Трябва да се осъзнае мощта на този магнит. Слънчевите системи са вериги от светове, носещи се към бъдещето. Когато духът приема еволюционните закони на устрем към също стремящите се сфери на огъня, Йерархично се присъединяваме към Великото космическо движение и се включваме в световния поток. Трябва да се изостави обичайното мислене, буксуващо на място. Завещана е Безпределността. Целият Космос е устремен към бъдещето. Присъединявайки се към това движение изпълняваме Висшата Повеля и следваме Закона. Никакви местни или даже планетни явления не могат да спрат световното движение. Космическата вълна може да измести не само отделния човек и народ или континент, а даже цяла раса и цяла планета, ако бъде проявена съпротива, задържаща еволюцията. Оттук са и взривовете. Мисленето на Архата достига космически размах и личното потъва в пространствения океан. Във Висшите огнени сфери няма място за личността, няма място за егоизма, няма място за еснафа, но има за човешкия дух, който

е изгубил своята душа, за да я придобие пламенно преобразена в свръхличната Безсмъртна Индивидуалност.

560. (7 ноември). Сине Мой, апаратът на духа трябва да се поддържа в пълен порядък. Тялото, мозъкът и нервната система представляват апарати на духа. Чрез тях той се проявява в света на плътната материя. Когато материята, съставляваща тялото, е достатъчно изтънчена или разреждана, тоест достатъчно одухотворена, тя свободно предава разрядите искри на висшата материя, предавана от Лъча. Не е достатъчно да се изтънчи организма, той трябва да се поддържа на достигнатата степен на изтъняване и да се изтънчва по-нататък. Общата задача на човечеството, както и на всяка жива форма, е да пропуска през себе си земната материя и с това да я преработва в по-тънки форми. Черноземът, варовиковите отлагания, нефтът, каменните въглища, плодоносните слоеве от земната кора, тинята, торта (торфа) и така нататък - всичко това са продукти от преработката или останките на някога живели на Земята форми на животинския и растителния свят. Мисията на човека е по-висока. Тя се заключава в одухотворяването на материята със силата на духа. Милиарди тонове материя, преминали през човешкия организъм и оставени в отхвърлените от човека физически обвивки, влизат в състава на земната кора, постоянно изтънявайки нейния състав. Крайната цел на планетната е да се разрежи и изтънчи до степен на плътна невидимост и да създаде за човека дом на духа в пространството. В последния Кръг, в седмата Раса този процес ще достигне своя завършек. Човешките тела ще станат невидими и планетното тяло ще стане невидимо. Прообраз на това изтъняване имаме в астралното, ментално и огнено тяло на човека. В аспекта на постепенност, достигната на даденото стъпало от еволюцията, всичко се отнася в Безпределността и съществува във вид на най-висшата, достигната в процеса на развитие форма, свойствена за даденото явление. Точката на низшето уравновесяване в процеса на огрубяване и уплътняване на материята е премината отдавна от човечеството и планетата и процесът на всепланетното изтъняване и преобразяване на земната плът напредва, постоянно усилвайки се и ускорявайки се. От тънкото към плътното, от плътното към тънкото и огненото – такъв е преминаваният път. Характерът на преобразяване на материята в значителна степен зависи от духовното състояние на човечеството и висотата, достигната от него. Този процес е космически и изразява Повелята на Космическата Воля. Всичко живо отдава своите обвивки за преобразяване на обитаваната от него планета. И жизненият процес, протичащ в тези обвивки, служи за същата цел. В това се заключава великата жертва на всичко живо, отдаващо своите външни форми за преобразяване на света с енергиите на живот, включени в тях. Лесно е да се открият пластовете каменни въглища или пластовете, съдържащи нефт като натрупване на останки от някога живели организми от двете царства. Но да се видят кристализираните отложения на човешките чувства, емоции и мисли в аурата на планетата вече е много по-сложно. Макар, че целият астрален свят е изпълнен с психическите продукти на човешкото творчество. В природата не изчезва нищо, което създават мириадите мисли, творими от човечеството. Къде отиват тези форми и енергиите, които ги оживяват и какво образуват те в пространството? Каменните въглища са видими, но астралните и ментални грамади и постройки са невидими. Частично те могат да се видят в строителните и други форми, осъществени на Земята и представляващи един вид кристализирана плътна материя, изразяващи създалата ги мисъл или идея. Но колко творения на човешките ръце са разрушени и са потънали в миналото. В

пространствените записи сега съществува всичко, което някога е било и е съществувало на планетата. Невидимият Свят е изпълнен с образи, някога проявени на Земята и навлезли в сферата на невидимото битие. Земята е конвейер от плътни материални форми, непрекъснато отпечатващи се в тънки образи за увековечаване в архивите на природата. Нищо не изчезва. И човечеството представлява могъщ трансформатор на плътното в тънко, провеждащ този процес. Лесно е да си представим мислите и чувствата, потъващи в невидимото; но го няма градът на Златните Врати, няма го Вавилон, няма го Картаген - те също са си отишли в Невидимия Свят и са потънали в записите на пространствените клишета. Изгорялата картина не изчезва, а продължава в своята тънка обвивка да съществува в пространството. Дълбините на пространството са неизмерими и нищо не изчезва.

561. (8 ноември). Сине Мой, решението на всичко е в Нас. С тази мисъл може да се върви през живота, без да се плашиш от нищо. Чудовищата на мрака стоят на пътя, опитвайки се да прекъснат движението. Но крачката на решилия необратимо своя път с Нас е твърда и непреклонна. Няма нищо и нищо не се вижда от духа във видимото, тъй като пътят е в духа. Всичко е в духа и решението е в духа. Видимото могат да отнемат или разрушат, но кой може да отнеме или разруши това, което е в духа и се крепи от силата на духа? И вие стойте със силата на духа, тъй като построеното в духа е нерушимо, макар и невидимо. Невидимо сега, то ще реши и определи цялото бъдеще, когато се извърши великият преход в Света на духа, тъй като тогава земното няма да го има и невидимото ще стане единствена реалност. Построеното в духа е по-здравое от земните постройки и надживява границите на светове. Затова домът на духа, изграждан от вас в духа е по-устойчив от домовете, създадени от човешките ръце. Нека домът на духа бъде вашето убежище от лошото време и бурите, от промените и непостоянството на земните условия и стихийните неравновесия. Светът на духа е богат и с неизчерпаеми възможности. Това е Моят Свят, Светът на Огъня и на безграничните възможности на духа. Когато Призовавам в Моя Свят се Обръщам към боговете, тъй като наистина вие сте богове и във всеки е скрит божествения дух-огън под скриващите го обвивки плътна материя. А Аз Казвам: „Живейте в духа, но мъдро, тъй като кесаревото е на Кесаря, но духовното е на духа”. И богът във вас, който е духът, с огнения меч на духа ще раздели непреходното във вас от преходното и вечното от временното, утвърждавайки с това цитаделата на духа във вас. И тогава вашият дом, домът на духа ще се окаже не върху пясък, а върху Камък. За него няма да бъдат страшни бурите и ураганите, и земните вихри. Вашият дом ще устои. Разбира се, делото се увенчава от края. И когато земната основа си отиде изпод краката, домът на духа ще стои твърдо и непоколебимо. Така ще станете победители на смъртта, която лишава обикновения човек от всичко, даже от тялото - физическия дом за духа. Подготвям за всичко, за да можете в пълно снаряжение да срещнете всички условия на Земята и Небето. Добре е да се извърши Великия Преход подготвен, в пълно въоръжение със знания. Иначе голямата обърканост лишава от заслужената жътва. По този начин земният път трябва да се разбира като съзнателна подготовка към далеч по-продължителното пребиваване там, в Невидимия Свят. В противен случай животът се оказва без смисъл. Ние Строим здраво и за дълго. И вие, строители, следвайте Нашия пример. Какъв е смисълът на всички постройки за днес или даже за десет или двадесет години? Нима само за това, за да се убедите, че всички лични земни постройки се превръщат в купчина прах? Но вие строите в духа и вашата постройка ще бъде

нерушими. Колко градове са разрушени, колко народи са слезли от историческата сцена и са се сменили с нови, колко милиарди хора са умрели за две хиляди години, но Словото Христово, което е от духа, трепти, пулсира и живее живота на огъня и ще живее във вековете, тъй като е от духа: не човешките надстройки над чистото Учение на духа, не измислиците на невежеството или жестокостта, а чистият огън на изкованото Слово на Христа. И вие стройте в духа. И Аз Сам ще Съм ваш помощник в огнените ваши постройки, които изграждате за векове.

562. Живял човек и умрял. Живял, зает със себе си, с мислите за себе си и си е отишъл на другия Свят. Разрушили са дома му и на неговото място са построили друг, нов, така че и следа от предишния не може да се намери. Малцината, които са го познавали, също са умрели, други са заминали и на Земята не е останал никой, който да помни за него. В Тънкия Свят, продължавайки да развива своите енергии по възприетото на Земята направление, той е мислел само за своето и за себе си и също не е бил нужен на никого. На Земята са забравили за него, не са го познавали и там и неговият личен свят е бил равен на главичка на топлийка. Такава е съдбата на егоизма и участието на малкия личен свят. Неговата обреченост е трагична. Няма корени нито в миналото, нито в бъдещето. Знакът на смъртта е в двете. Кръгът на личната обреченост затваря кръга на малката продължителност на неговия живот и той няма дял в нищо нито на Земята, където е свършено всичко, нито в Невидимия Свят, където всичко е унищожено от отрицанието. Така егоизмът обрича себе си на смърт и забвение. Но устремите към бъдещето имат в него своя част в размера на продължителността на устрема и отдалите своите енергии на свърхличните дела и на Общото Благо притежават широк кръг на живота, който не престава да съществува когато тялото на човека умира. Делата живеят и хората живеят, и кръгът на стремежите обхваща широката орбита на настоящето, носещо се в бъдещето, подобно на система от светове. Големите духове и техните дела не умират. И даже отивайки си от Земята и виждайки крушението на личния свят и личните дела, те могат да вземат участие в световните дела, които не се прекратяват със смъртта на отделния човек, а продължават да строят живота на света според своята сила и размах. В Невидимия Свят големите духове, работили на Земята в името на Общото Благо, могат с още по-голяма сила и свобода да прилагат своите енергии за общото дело и да го движат напред. Затова работата за Общото Благо на Земята във физическо тяло не е нищо друго, освен най-изгодно влагане на капитал в устойчиво предприятие, здраво и солидно, неподлежащо на крушение вследствие смъртта на тялото. Зърната на Светлината растат и разцъфват като цветя на безсмъртието. И смъртта става не загуба на нещо, а намиране и придобиване на нови възможности да се твори светлото строителство на живота. Затова гледайте тях и се учете от тях, от загрижените за Благото на цялото човечество: те знаят тайната на безсмъртието. Не е работата в това, че хората не забравят за тях, а в това, че техните дела, на които са посветили своите животи, не умират, тъй като са мислели за другите, а не за себе си. Така човекът, живеещ със свърхлични интереси, разширява пределите на личния свят и обхваща широките сфери, неподлежащи на унищожение със смъртта на физическото му тяло. Делата на Учителите на Светлината живеят дълго. Живеят хилядолетия и Те. Заминали от Земята продължават да ги поддържат и да вземат в тях участие според необходимостта и потребността на тези дела от енергиите на техните съзидатели. Връзките не се прекъсват, тъй като се твори Дело на Светлината. Много свидетелства сме имали за това как Основателите на Великите

Учения не са Оставяли своите пламенни последователи в течение на цели хилядолетия след своето заминаване от Земята. Нека това послужи за пример и предупреждение. Предупреждение за опасността от личните стремежи и пример и придаване на бодрост към това, че със смъртта на дееца на Общото Благо нищо не свършва, а напротив, усилва се и се задълбочава удесеторено, тъй като духът на носителя на Светлината е отхвърлил стесняващата го плътна обвивка и свободно твори в пространството. Затова ще Кажа: „Живейте не с личното, а с общото: общото е устремено към бъдещето на широки криле и това са крилете на Светлината, ако това е Общото Благо”. Така Учителят Утвърждава основата на Общото Благо за всички човешки дела, в които ще се намери място и за личното в хармонично съзвучие с общото.

563. (9 ноември). На духа са дадени огнени крила. На духа е дадено да вижда и чува извън разстоянието и времето. Но когато върху крилата виси земната тежест и притеглянето на непосредственото обкръжение застила сияйните далечини, очертанията на планините се замъгляват и изчезват и крилата увисват безсилно и се отпускат към Земята. Крилата на духа! Без крила няма да полетиш. Най-лесно от всичко се лети върху крилата на бъдещето. Магнитът на висшето притегляне действа безотказно, ако към бъдещето се препраща упорита съзнателна мисъл. Крилата се изковават от мисълта и устремеността и не сами по себе си, а чрез волята. Затова Казвам: „Приложете усилие”. Магнетизмът на настоящето се преодолява с магнетизма на бъдещето, изграждано в съзнанието с упорство и настойчивост, и удържано твърдо в него. Не трябва да се отказвате от бъдещето. Това значи да обрежете своите крила. Не трябва да му се отделя по-малко внимание, отколкото на настоящето. Това значи да се пресече възможността за напредък в преуспяването. Не трябва да се поставят своите дела преди Делата на Владиката. Това значи да се намали своята значимост и нейното планетно предназначение и тя да се сведе до еснафския кръг на нищожните интереси. Кръгът на непосредственото обкръжение трябва да бъде пробит и съзнанието да излезе в пространствения простор. Не може безкрайно да се ходи в кръг като катерица в колело. Мяркащото се ежедневие затъпява съзнанието и го лишава от острота на възприемчивост. Затова Говорим не за лично, а за пространствено Служене. Затова Казваме, че затвореният кръг на личността е като тъмница за духа, тоест сфера на неговата изолация от богатството и широтата на пространствения живот. Защо хората толкова обичат да ограничават себе си във всичко, което се отнася до възможностите на духа. Всичко е дадено, всичко е отворено, елате всички желаещи да разрушите стените на ръкотворните подземия, в които се свиват човешките съзнания, криейки се от правдата на живота.

564. „Където двама или трима са се събрали в Мое Име, там Съм и Аз сред тях”. Тази формула за връзка с Учителя е действителна не от вчера, не за днес и не за утре, а завинаги. Тя е дадена на човечеството за практическо прилагане принципа на Единение в живота и осъзнаване на многократно умножаваната мощ на обединените енергии. Разбира се, за устремяване * на сила и за привличане на сила е нужен фокус. Този фокус на Светлината ще Бъде Учителят, представляващ гаранция за това, че ще бъдат привлечени енергии на благото. Осъзнаването на закона многократно усилва неговото действие. Висшите енергии се привличат съзнателно. С тази обединена сила може да се действа, прилагайки я за благо. Тя придава голяма защитна мощ, отразявайки тъмните нападения. Тя може да бъде събрана върху острието на меч на духа, ако трябва да се нанесе защитен удар. Пространственият огън се събира и концентрира върху острието,

както атмосферното електричество се привлича от гръмоотвода. И тогава ударът на меча на духа е особено мощен. Оръжието на духа трябва да се поддържа в пълна готовност и порядък, за да блести с огньовете. Трябва да се изоставят всички мисли за безсилие и безпомощност, тъй като у никого няма това, което го има у вас. В случай на нужда Учителят ще Добави нужните сили. Сражавайте се с Името на Учителя и в Негово Име. Духовната борба няма да се прекрати дотогава, докато върви възходът на духа. Бъдете готови винаги и дръжте оръжието на Светлината винаги в готовност.

565. (10 ноември). Сине Мой, нишките на сърцето, докоснало се до бъдещето, трептят в очакване. Усещането е правилно, само че то не трябва да се отнася към близкото време. Този огън нека да бъде храна за духа по дългия път. През определено време тези усещания ще се усилят. Те не трябва да се потушават. Те укрепват връзката с бъдещето. Подвижността на Плана изисква голяма приспособимост на съзнанието. Често трябва да успееш да се нагодиш към обстоятелствата, ненарушавайки стройността на постъпателното движение. Затова е нужна голяма подвижност на съзнанието и устойчивост. Когато сте предоставени сами на себе си устойчивостта ще бъде надеждна опора, устойчивостта и мъжеството. Не позволявайте на обкръжението да засмуква съзнанието и да му натрапва своя тонус. Вълната на утвърждаването произлиза от фокуса на съзнанието, представляващ възел от планетната мрежа на Светлината. Той не трябва да губи своя ритъм, иначе неговата светлина ще бъде залята от вибрациите на обкръжаващата го сфера и ще се разтвори в нея като капка вода в океана, изгубвайки се. И тогава няма къде да се изпраща Лъча и фокусът на светлината ще угасне, и мрежата на Светлината ще бъде разкъсана. Затова стойте с цялата си сила, с всички мерки, с всички способности. Трябва да се устои, каквото и да става. Не се смущавайте от нищо: нито от собствените слабости и недостатъци, нито от несъвършенствата на най-близките. Задачата не е в това да станеш изведнъж съвършен, а в това да се запази устойчивост и да се устои при прояви на рязка подвижност на Плана, когато условията се променят изцяло, но главното направление си остава все същото. В тази променливост на временните условия трябва да се види неизменността на основния План и да се намерят в себе си сили бързо да се настрои съзнанието в съзвучие с новата тоналност. В това и ще се отрази тънкото качество за бърза приспособимост на съзнанието към изменилите се условия. Така приспособимостта към определени обстоятелства се заменя с приспособимост на съзнанието към каквито и да било и всякакви условия, когато не са страшни никави промени и неочакваности.

566. (11 ноември). Да! Да! Да! Нашата постройка се утвърждава независимо от и въпреки цялата очевидност, цялото обкръжение и самата логика на мъртвия живот. Лъжата на очевидността и правдата на действителността трябва, след като е разбрана, да се утвърди. Защо тълпата винаги се е изправяла срещу носителите на Светлината? Не затова ли, че те са говорили за това, което е било в разрез с обичайното мислене и общоприетите възгледи на обкръжаващите? Те не са мислели, не са вярвали, не са говорили така, както са правели това хората. Затова земната мъдрост е вражда против Господа. С това положение се е утвърждавала логиката на действителността и се е отричала убедителността на очевидността. Затова е и нужно доверие докрай. Иначе как ще се премине през чудовищата на прага, през фантомите на очевидността, запречващи пътя. Мрежите на Майя се плетат от изкусни ръце. И нейните призраци утвърждават своята власт над съзнанието. Да бъдеш зрящ означава да виждаш действителността. Благо на виждащите Слънцето. Учителят на Светлината Е Слънцето на живота за

прозрения дух. Утвърждаване на невидимото – така ще Наречем пътя на живота. Всички влачат мъртъв живот, иначе биха живяли. Животът е в духа. Има много живи мъртъвци. Не живеят, а бродят в тъмнината на неразбирането сред своите грамади. Тъй като човек живее, обкръжен от менталните образи, създадени от него самия. Те му заместват действителността и представляват сурогат на живота. Затова е и Казано: „Оставете мъртъвците да погребват своите мъртъвци. А вие вървете след Мен”. Тъй като Аз Съм Слънцето на живота и за вас – Пътя, Истината и Живота. Намерете сили в себе си духом да се изправите и да отхвърлите веригите на Майя. А ако не се намерят сили за това, то ще умрете в духа за живота на Светлината. Затова се борете за своята свобода.

567. Кой и кога е достигнал върховете на духа без трудности, изпитания и тежка борба? Напротив, навсякъде се указва как героят побеждава чудовищата и извършва велики дела и подвизи, които не са по силите на обикновения човек. Затова той е и герой, и победител. Гладък, равен и спокоен е само пътят на еснафа и то невинаги. Но всички горящи, всички търсеци, всички достигнали са вървяли по трънливия път на живота. Борби на духа, няма да преминете, няма да спрете стремящия се към блестящите височини. И смъртната тъга, и самотата на духа са известни на вървящия с Нас. Но няма безкрайни изпитания и тежката полоса трябва да завърши, иначе монотонността на явлението може да наруши огньовете. Затова Казвам: „Проявете търпение, проявете търпение, достатъчно да ви доведе до края”. Промени ще има и именно отнасящи се до вашето обкръжение и до външните условия. Можете да не се затруднявате с мисълта какво ще бъде, тъй като енергиите на кармата са непреодолими и океанската вълна издига върху гребена, когато настъпи близкият срок. Очаквайте, очаквайте празник и на вашата улица. Очаквайки празника на духа – колко красиво звучи това. Вечни делници и вечен празник, тъмнина и Светлина, и тъмнина, сменяща се със Светлина. И на Царството на Светлината няма да има край. Заповядал Съм ви радост. Радостта ще дойде. Скръбта не е само у вас. Заминаването на Майката на Агни Йога не е радостно събитие. Неговото ехо се разнася по линия на Йерархията надолу. И сърцето на обичащите Я и очакващите да Я видят е празно. Трябва мъжествено да се преживее вълната от мрак след помръкналата на Земята Светлина. Това е естествена реакция на плътния свят на явлението от духовен порядък. „И завесата в Храма се раздра” – Казва евангелистът за този момент, когато Голямата Светлина е угаснала за Земята временно, за да пламне още по-ярко в Надземното. И вие очаквайте следващото, когато Нейният дух ще се покаже явно на вас, обичащите Я. Напред има радост, нея и чакайте.

568. (12 ноември). Сине Мой, защо няма равна устойчивост в доверието към Учителя и напредъкът върви със скокове? Неравновесието нарушава ритъма и внася прекъсващи се вълни. А сега трябва да се стои по-здрав от здравето, тъй като времето е такова. И ако съмнението победи, тогава какво? Защото това ще бъде рушене на всичко. Затова Казвам: „Утвърждавайте се върху Основите”. Личните съображения и личните постройки трябва да се изземат от бъдещето. Именно трябва да се изгуби своята душа с целия личен багаж, тоест да се остави назад, за да се движиш напред необременен. Вкарвайки личното в бъдещето го лишаваме от неизменност, тъй като великите постройки никога не са се изграждали върху основата на преходния, променящ се личен свят на човека. Тъй като животът на личността е ограничен от земния кръг и смътните откъслечни спомени за астралния свят. Как е възможно да се

строи върху такава клатеща се, неустойчива и къса основа? Говорим за Общото Благо, за утвърждаване на Индивидуалността, тъй като личното благо е свързано с личността и е обречено на унищожение със смъртта на земната обвивка. А сега става въпрос за запазване на съзнанието след смъртта. В личното не може да се съхрани, тъй като личното умира. Значи за съхраняване на съзнанието то трябва да се пренесе от смъртната малка сфера в сферите, обхващащи бъдещето, вече неограничено от живота на отделната личност. Сферата на Общото Благо ще бъде и вратата към безсмъртието. По-рано са наричали това любов, водеща към вечен живот. Сега трябва това понятие да се уточни и да се доближи до Земята, тъй като хората не са съумели да възлюбят своя ближен като самите себе си, но в името на Общото Благо, в името на благого на човечеството мнозина вече са отдали своите животи и мнозина работят в негово, име без да щадят своите сили. В името на човечеството и за неговото благо може да се трудиш, отхвърляйки от себе си пречещите ортодоксални одежди. Така ще бъде по-добре. И ако църквата се е молила неуспешно за мира в целия свят и не е преуспяла, то новото съзнание, свободно от църковността, ще утвърди мира на Земята и благоволенieto в човеците, тоест добрата воля на хората, утвърждаващи строителството, а не разрушението и враждата на всички против всички. Същността на проявите на Новия Свят трябва да се разбере непредвзето и да се усети тяхната съзидателна сила. Много явления на заминаващия си свят не съответстват на етикетите. Тяхната същност говори за друго. Затова стария свят се разрушава като непригоден за еволюцията. Колективното съзнание заема мястото на личното – това е знакът на Настъпващата Епоха. Идеите на Новия Свят ще дадат богати кълнове, когато бъдат осъществени. Защото животът трябва да бъде преобразуван коренно от върха до долу. И това не е лесно. И това става за сметка на личността и личния свят на себелюбие и егоизъм. Личността трябва да влезе в живота не като център на егоизма и егоцентризма, а като част от единното цяло, като част от цялото човечество, хармонично сляла се в единение с него. В частния случай това ще бъде сливане с колектива и неговите интереси. Пътят е един: всички към това същото светло, сияйно бъдеще на новото безкласово общество и новото човечество - гигантски колектив от всички народи на Земята.

569. Утвърждавам спокойствието сред върнението и тишината сред бурята, и равновесието сред разярените стихии. Именно сега, както никога по-рано трябва да се намери този център на устойчивост и неподвижност в себе си. Именно сега се изпитва здравината на основата на дома на духа. Пясъчните постройки и пясъчните фундаменти се разрушават, но скалата на основата ще устои и домът върху нея няма да се разколебае. Разбира се, даже тогава, когато са разпъвали Спасителя, някой някъде, непознавайки грижите и скръбта, е живял в доволство и е бил весел, но на него няма да завиждаме, тъй като сърцата на най-близките до Учителя са се изпълвали с велика скръб и печал. Заминаването на Носителя на Светлината от Земята не е радост за виждащите. Угасването на Светлината в сферата на плътния свят е драматично за Земята. Светлината угасна, да бъде Светлина!

570. (13 ноември). И тъй, всичко земно се разрушава и доказва яростта на неустойчивостта и непостоянството. Задухаха земните вихри, помитайки всичко. Но Аз Съм Говорил за дома на духа. Тъй като той трябва да устои. Какво земно е оставало у първите християни, разкъсвани от дивите зверове на арената? Нищо. Имало е само несломима вяра в Учителя на Светлината и това е било всичко, което те са имали.

Рушенето на земните обстоятелства още не означава крушение и загуба на духовното достойнство. Тъй като семената са съзрели. Нито стъбла, нито класове вече не са нужни, те са изпълнили своето предназначение и семето може да се посее върху друга нива и в нов Цикъл от време. А старата нива може да отдъхне за бъдещи кълнове. И отново ще има сеяч, разпръскващ новите семена и вече без да мисли за миналите посеви. Всичко се променя, всичко си отива. Неизменна е само Стълбата на Йерархията. Сред постоянната смяна на явленията съумейте да видите Камъка на вечната основа на живота, иначе потокът ще увлече съзнанието след себе си. И се утвърдете върху своя Камък. Крайъгълният Камък на основата на дома на духа ще бъде Владиката. Строителите, отхвърлили Камъка на основата, строят за разрушение от вихрите. Нека всичко да се разтърсва, но не и Образът на Владиката в сърцето. Тъй като да се устои може само с Мен.

571. Приятелю Мой, сега обстоятелствата са такива, че, все едно, не се налага нищо да се решава. Трябва да се чака. Решението ще дойде заблаговременно. Било е Казано: не си изоставен. Учителят ще Способства как да се предаде нужната вест. Проводникът на духа на Учителя е достъпен винаги, затова чакайте.

572. (14 ноември). Сине Мой, животът не се скъпи на уроци. По-добре е да се радваш на суровия урок на живота, отколкото да затъваш в розово неведение. Тъй като за всеки възходящ дух идва време за познаване. Да се носи бремето на мъдростта не е лесно. Младенчеството на духа не го познава. Бремето на този свят е огромно. Погрешно е то да се приписва на тежестта на личната карма. Отговорността за Земята не е отвлечено понятие. Разширеното съзнание не може да стои настрана от живота. То остро и тънко попива неговата отрова и я преработва върху огньовете на своето сърце. Изпитването на чашата с отрова е съдба на мъдростта. Напитката на живота, отровена с отровното дихание на хората, се изпива за света, за цялото човечество. Много сили и енергия се изразходват за тази неблагоприятна работа. И тя не е по силите на всекиго. Някои не издържат и прегарят, отровени от смъртоносното излъчване на човешките страсти и пороци. Учителят К.Х. дълго и тежко боледуваше, докосвайки се до атмосферата на низините, заражена с човешките еманации. Не е радостно да се открие с какво е наситена аурата на Земята. Затова много изтънчени духове боледуват. Такъв ужас няма на висшите планети. Но атмосферата на Земята е тежка. Учителят Говори през цялото време за устойчивост и я Утвърждава, тъй като трябва да се създаде защитна броня за духа от пространствената отрова. Грубите организми не я усещат, тъй като сами са наситени с отрови, но тънките са остро чувствителни и страдат тежко, често не знаейки причината. Отравяне с пространствена отрова – така ще Наречем симптомите на тази болест. Разбира се, имунитетът е в духа. Затова Поставям особено ударение върху духа и мисълта. Мисълта е материя, нейните тънки излъчвания могат да обкръжат сферата на човешкия микрокосмос със защитен воал и да обезвреждат действието на отровата. Трябва сутрин и вечер да обкръжавате себе си като с облак от защитна мисъл, чиста и светла и с това да се ограждате от заразените слоеве. Мислено трябва през цялото време да си представяте себе си в това светлоносно обкръжение. Обличайки се сутрин не трябва да се забравя да се облече и укрепи това духовно облекло и в течение на деня също така мислено да не се разделяте с него, както не се разделя човек в съзнанието си с това облекло, което е върху него. Цялата работа е в привычката и вкореняване на нужната представа в съзнанието. Сега това е особено необходимо, тъй като наоколо има много смущения и много отрови. Трябва да се устои

с всички сили, с всички способности, с цялото разбиране. Трябва повече да се изолирате от хората, даже от близките, за да запазите целостта на своята Индивидуалност. Великата самота е съдба на мъдростта. Човек е самотен на Земята. Илюзиите за близост често се разрушават от живота и са малко преданите души. Трябва да се учиш да стоиш сам, поддържайки близките, но не давайки да усетят твоята отделеност, тъй като самотата е съдба на големите духове. Не всеки може да я издържи. През самотата също трябва да се премине, както и през земното бездомие, както и през много друго. Помислете над Думите на Спасителя: „Отче, Отче, защо си Ме изоставил?“

573. Приятелю Мой, нищо няма да измени на самотата и самотата няма кого да губи. Трябва да бъдеш много силен, за да издържиш изпитанието със самота. Самотен можеш да бъдеш и сред хората, сред тълпите и даже сред близките. Много големи духове са преминали живота си в самота. Показателно е това, че всичко, което чувства и преживява човек той усеща вътре в себе си и никакви думи не могат да предадат неговите чувства на другия. Кармата на човека е индивидуална. Двама живеещи цял живот под един покрив могат да имат напълно различни карми. Творец на самия себе си - човекът е неповторим като листата на дърветата, макар и за повърхностния ум всички листа да са еднакви. Тази разлика се изразява в това, че няма две еднакви човешки лица. Печатът на Индивидуалността стои върху всекиго. Затова всеки трябва да знае своя път. Плаването в своята лодка, макар и пробита, е по-добро, отколкото в чуждата, макар и това да не е лодка, а плаващ дворец. Всеки оценява бисера на своето съзнание, тъй като знае, че неговата форма е неповторима и е заплатено за всичко, което е. И завистта е нелепа, тъй като всяка способност е заработена с труд, опит и страдание в течение на дълъг ред въплъщения. Всички срещи са временни, всички спътници са за определен срок и всичко свършва рано или късно. Когато настъпи смъртта, тоест прехода в Тънкия Свят, духът преминава самотен великите граници. И само Йерархичната верига, съединяваща го с Отеца-Йерарх, неотклонно го приближава към познаване на Тайната и познаване на самия себе си. Трябва да се учиш да стоиш самотен, подобно на връх или на Слънцето, неочаквайки нищо от никого, но давайки на всички. Трябва да се научиш в самота, събрал сили, да противопоставиш своята неунищожима нерушима същност на яростните вълни на живота. Очаквам вървящите самотно към Мен, но озаряващи щедро със своята светлина пътя за другите. Не трябва да съжалявате, че никой вече не може да ви даде нищо, нито да отговори на вашите въпроси, нито да ви послужи като авторитет сред въплътените на Земята. Това също е признак на велика самота, когато няма към кого да се доближиш и няма към кого сред хората да се обърнеш за висш съвет. Толкова по-близко ще бъде Учителят и толква по-съкровено ще бъде чувството за самота на духа в света, на духа, който не е от този свят. В тази самота ще намерим сили да преминем през живота докрай, гордо опазвайки достойнството на духа от потъпкването му от живота.

574. (15 ноември). В Лъча на утрото Изпращам всичко, което е нужно за подхранване същността на духа. Но е нужна съзнателна асимилация. Малко е да се превърне изпращаната Светлина във форми и да се кристализират те, трябва още и да се приложи изпратеното в живота. Насъщния хляб се дава като храна за духа, за да не обеднее той. Наистина не си оставен без грижа. В процеса на прилагане става възможно пълното усвояване на елементите на Лъча. И поредният ден от живота става стъпало за възход. Това е и стъпалото на явното ученичество. Малко, много малко са тези, които могат да кажат, че Лъчът на Йерарха се възприема от тях съзнателно. Лъчът е в

пространството и би могло да се почерпи от него, но съзнанието не позволява. Затова благо на тези, които са превърнали силата на Лъча в своя мощ. Съкровищата на Лъча са неизчерпаеми, трябва само да се научите да ги вземате, потапяйки изцяло съзнанието в него. По-рано в началните откъслечни Записки беше отбелязано: “Какво предстои? Лъчът.” Три кратки думи в кратка Записка и сега тези думи са се претворили в действителност и Лъчът на Владиката е станал явна храна за духа, ритмично и постепенно усвоявана, неразрушаваща организма, усилваща се в своя състав и степен на въздействие. Въздействието на Лъча е мощно. Организмът трябва да се приучи към асимилация. Разривите между силата на Светлината на Лъча и обкръжаващото създават усещането като на пустота и предизвикват остра мъка. След пълната асимилация на Лъча мъката се заменя с чиста радост. Не е лесно да се съчетае плътта със Светлината. Не трябва да се смущаваме от пристъпите на тъга, но трябва да знаем нейната причина, за да вървим още по-твърдо и уверено към целта. Необходимо е да се отбележи едно: не сте Изоставени, не сте Захвърлени, не сте Забравени, но сте в Лъча на постоянната Грижа. Обременяването с обстоятелства е като акомпанимент към сложната и тънка мелодия на духа. Наричаме я песен на живота. Тя не е по силите на всички. Немного са силни духом дотолкова, че да издържат нейното напрежение при съществуващите условия на разрыв между материята и духа. Но толкова по-славно е достижението на тези, които могат да издържат това постоянно напрежение, ритмично усилващо се от ден на ден. Това означава не само че са били позвани, но и че са встъпили в числото на избраните, тъй като званите са много, но са малко достигналите до стъпалото на избраничество. Изпращам Благословия и Утвърждавам състоянието на съзнателно пребиваване в Лъча. Аз Казах.

575. Сине Мой, крилата на любовта отнасят към този, когото обичаме, отнасят мигновено, съединявайки с любимия с огнените нишки на връзката. Невидимите, но мощни енергии действат, непознавайки прегради. Любовта е силна като смъртта. Нейните стрели са огнени. Трябва да се разбере безсмъртието на човешките чувства. Астралните чувства и емоции са недълговечни, тъй като е недълговечен и самият астрал и обичайните форми на неговите прояви не са високи. Но висшите чувства и най-силното от тях – любовта не умират даже за хилядолетия. Астралните чувства или движенията в астрала се проявяват и могат да се проявят само тогава, когато е жива тази обвивка. Дори ненавистта, преминаваща през няколко превъплъщения, може да се прояви само върху низшите планове на битието, прекратявайки се за времето, когато се отхвърля астрала. Но любовта от чист порядък духът отнася със себе си в най-високите сфери. Такава висока любов достига от Земята до духовете, заминали във Висшите сфери също така свободно, както е достигала до тях и на Земята. Увеличащата, обединяваща и съединяваща магнитна сила на любовта трябва да се разбере като могъща сила на живота, активно действаща на духовния план и неограничена от пределите на трите свята и бариерите между тях, непреодолими за грубите или плътни явления. Смятайте заминалите си от вас за живи и свързани неразрывно с вас с живите нишки на Светлината-любов. Когато обичате духом и в духа, излъчвате светлина от своята същност устремена към този, когото обичате. При достатъчно напрежение на чувствата може да се усети ответна реакция и това усещане може през цялото време да се усилва, напъгайки още повече любовта. Любовта е енергия на Светлината, горяща в сърцето с огньовете и като такава тя може да се изпраща съзнателно към всички сфери на пространството. Необходимо е само едно условие за усилване на нейното

всепроницащо качество - това е нейната височина и чистота. Отсъствието на лични егостични чувства прави тази енергия особено лекокрыла, тъй като чистият огън притежава свойството всепроницаемост. В ръцете на изтънчения дух тези енергии представляват послушни изпълнители на неговата воля. Спомнете си какво е Говорил Христос за любовта към Йерархията. Това е най-могъщата сила за връзка с Висшето. А вие преуспявайте с любовта. Когато Образът на любимия Учител възникне в съзнанието, каналът на връзка се установява мигновено и през пространството се прехвърля мост от Светлина, предаващ вибрациите на аурата на Висшия Дух. Всяка, даже и кратка представа на изображението на Учителя в сърцето автоматично съединява съзнанието с Учителя и го озарява със Светлина според силата на съсредоточаване. Психомеханиката е невидима и тънка, но явна и действа мощно. Всичко е отворено за преданото сърце, пламтящо с любов към Владиката и Неговата Възлюбена Дъщеря, Огнената Посланичка на Светлината. Наистина е заминала за Светлина за вас и със Светлина за вас и ще се върне, но в духа. В духа и вие ще се устремите да утвърдите връзката, когато настане уреченото време. А засега се утвърждавайте в любовта.

576. (16 ноември). Сине Мой, Утвърждавам те в проявите на Светлината. Твърде много мрак има наоколо и светилниците на духа са нужни като озонатори на земните сфери. Не е ли чудно, че всеки процес, ставащ в организма на човека, се съпровожда с отделяне на газове в обкръжаващото пространство. Тези фотогазообразни излъчвания насищат човешките сфери с енергии, притежаващи цвят, миризма, вкус и всички свойства на тънки газообразни съединения, които по своя характер биват или отровни, или животворни, или неутрални. Понятието процес се взема в най-широкото значение на тази дума, започвайки от най-изтънчените мисли и усещания и завършвайки с всички физиологични процеси. С една дума, животът в човешкия микрокосмос се съпровожда с излъчвания в пространството. Зловоние или благоухание, излизащи от човека, могат да служат като показател за висотата на неговото духовно състояние. Обикновените болести са обикновено зловонни, с изключение на някои. Свещените болки не се съпровождат от зловоние. Обикновените болести представляват проява на дисхармония, хаос и разлагане на материята и затова миризмите им са неприятни. С дишане може да се спира този процес на дезинтеграция, въвеждайки в излишък количество огнени енергии в заболелите тъкани чрез съсредоточаване на съзнанието върху болния орган. Носителят на Светлина, излъчвайки животворни огнени благоухаещи енергии, оздравява отровената атмосфера около себе си на значително разстояние. Към местата, особено заплашвани от прорив на хаотични енергии, Насочваме Своите Посланици. Мощната аура на носителя на Светлина със своите излъчвания може да спре земетресенията и другите бедствия. Тяхното взаимодействие с пространствения огън е мощно. Психофизическата батерия на човешкия организъм, притежаваща тънки огнени енергии, ярко въздейства върху цялото обкръжение. Да очисти, изтънчи и усили своите излъчвания и да облагодетелства с тях човечеството е задача на възхождащия дух. Това ще бъде и подвиг, особено труден, особено самоотвержен и особено нужен за света. Разбира се, този подвиг е невидим и хората не разбират и не ценят тези, които го извършват. Борбата с Хаоса и разложението е най-трудната задача на Архата, тъй като не се прекратява никога. Необходимо е постоянно състояние на напрегнато равновесие, което твърдо регулира излъчванията и обуславя правилното функциониране на

заградителната мрежа. Когато Моите избраници, поставени на стража на света проявяват необходимото равновесие, планетната мрежа на Светлината трепти, играе и пулсира с огньовете на тънките енергии, разбиващи вълните на Хаоса и неутрализиращи кафявия газ на разложението, обвиващ като покривало някои части на Земята. Това е велик подвиг и велика кооперация с огньовете на пространството. Нито едно светло чувство, нито една добра мисъл не пропада, но донася своите резултати според своята сила. Великият Дозор не е отвлеченост, а огнено явление, служещо за спасение на планетата. Трябва да се осъзнае своето огнено психопропространствено значение и отговорност за здравето на Земята и за състоянието на обкръжаващите сфери. Тази гигантска работа не е по силите на един човек. Но хиляди биха могли да извършват огромно и полезно дело. Обаче съзнателните работници са малко и затова тежкия товар ляга на плещите на малцината, които изнемогват под непосилното бreme. Затова е толкова важно да се събират колективи за служене на Светлината. Всеки принася своето и всеки в някаква степен облекчава бремето на Владиците, разделяйки част от техния труд. Учителят Зове на труден подвиг и слабите е по-добре да не се доближават. Да проявим разбиране на значението на подвига, творим невидимо в духа и да задълбочим процеса на съзнателно сътрудничество с Йерархията на Светлината. Космическото Служене ще бъде и вратата за приближаване към пространствения живот. Съзнанието излиза в океана на пространството и се кооперира с Висшите сфери.

577. Учителят Иска да ви види победно вървящи през живота. Човек не е властен над своята карма. Често не е по силите му да измени това, което става в света и около него и когато Говоря за победа, Имам предвид това, че във властта на човека е да устои в духа и да не се поддаде, и да не се преклони, и духом да не помръкне пред лицето на тези изпитания, които дава животът. Значи най-важно от всичко е вътрешното състояние на духа. Значи трябва силите да се насочат към запазване на равновесието. Победата вън, даже над целия сват, не струва нищо, ако човек не е постигнал победа над себе си. Борбата със света вън може да се оприличи на борбата с вятърни мелници, тъй като значение, ценност и смисъл има само полбедата вътре. Колко често и безполезно човек насочва своите енергии към явленията на външния свят и се бори с тях, когато в същото време неголямо усилие, неголяма борба и необходимата поляризация на съзнанието би му донесла победа над външните обстоятелства. Знаем примери за сурово укротяване на стихииите. Как се достига този апотеоз на волята? С външни действия, с мускулна сила? Не. Духът твори огнената мощ, запазвайки пълно равновесие и даже външно оставайки неподвижен. Най-великите действия се извършват в тишина и мълчание при пълно спокойствие на духа. Действието в тишина, действието в мълчание, действието в спокойствие и действието в равновесие трябва да се разбере, тъй като то се извършва в духа. Действието на мисълта е невидимо, но тя, безшумна, беззвучна и мълчалива предшества всички човешки дела и ги ръководи. Затова Ние Поставяме ударение върху мисълта. Затова Ние Указваме: “Творете делата в тишината на мълчанието с мисъл”. Това е най-мощното оръжие и най-надеждната защита. По-добре е да претърпиш най-жестокото поражение вън, но да запазиш нерушимо равновесие на духа, отколкото обратното. Центърът се пренася от външното във вътрешното и от неговото състояние се определя състоянието на победа или поражение. Когато е запазено равновесието, не е загубено нищо, но ако то е нарушено и лостовете на управление се намират във властта на

външните енергии, е загубено всичко и при всякакви външни успехи,. Не давайте на нищо власт над духа. Духът, вашият дух е върховен съдия и вършител, и господар на цялата сфера на вашия микрокосмос. На него и отдайте властта над себе си. Разберете неизразимата с думи мощ на равновесието и знайте, че победата над външните условия се достига вътре. С поляризация на собственото съзнание могат да се поляризират и другите съзнания в нужното направление. Пример за това са Водачите на човечеството, след които са вървели цели народи. Равновесието е силата на огъня, събран вътре и готов за приложение. Тя разбива натиска на всяка вълна от противни енергии, като скалата – яростта на прибоя. Вълните бушуват и беснеят и се разлитат на пръски в пълно безсилие, но скалата е неподвижна и здрава. Така стойте и вие пред яростта на живота върху скалата на равновесието на духа и нищо няма да ви причини вреда, и ще вървите от победа към победа.

578. (17 ноември). Невинаги може да се улови звучащата нота на Лъча. Причините за това са много - и външни, и вътрешни. Невинаги е възможно да се преодолеят пространствените условия и тогава съзнанието сякаш замлъква временно. Не трябва да се смущавате от това. Токовете ще се променят и възприятието ще се обостри отново. Даже радиовълните са подложени на пространствените колебания - влияят магнитните бури. Атмосферните условия силно действат на електромагнитното състояние на възприемащия апарат на съзнанието и колебанията на неговата възприемчивост са неизбежни. Забележете колко различно звучи всяко утро далечната заводска свирка. Понякога заради влажността на атмосферата или сгъстилите се слоеве тя почти не се чува. Често може да се види как гъстата лепкава мъгла надвисва над града, а понякога въздухът живее и пее, остро и ясно предавайки звуците. Всичко това действа и върху приемника на съзнанието, както и много друго, невидимо за окото и неуловимо за физическото ухо. В такова време е най-добре от всичко да се укрепва връзката с Учителя, мислено разбивайки нагнетяванията. Може би нещо и ще замре. Чрез волята се преодолява напрежението на антагонистичните токове. Днес денят е особено неблагоприятен за възприемане.

579. Да! Да! Да! Утвърждавам спокойствието сред вълнението и бурите. Не е чудо да се покаже спокойствие сред тишината, доволството и благополучието. Но да се прояви то в действие сред напрежението и във вихрите на урагана, ще бъде достижение на Архата. Огньовете на спокойствието, непоколебими от вихрите на низшите слоеве, нито от космическите бури и битки, показват мощта на Творящия Логос на Създателя. Проявите на огненото спокойствие достигат до четиринадесета степен. Неизказана е мощта. Неизказано е величието на Огъня-Отец - Съзидател. Планетните Духове Творят във величието на спокойствието. Спокойствието на Владиката е мощна сила. Ще се учим на спокойствие и ние, помнейки за безпределността на качествата.

580. (18 ноември). Приятелю Мой, космическият поток на Висшата мисъл постоянно мие основите на планинската Твърдина. Твърдината е отворена за световите. Огънят, натрупан през хилядолетията, проявява силата на магнитната мощ и привлича пространствения пламък. Със силата на тези комбинирани огньовете съществува планетата. Твърдината е регулатор на планетните огньовете и силите на напрежение на подземния огън. Мощта на обединените сърца на Братята на човечеството, която е огнена мощ, позволява да се управляват огньовете и да се задържат те от прорив. Трудността е в това, че човечеството, което също представлява трансформатор и регулатор на пространствените и подземните огньовете, изпълнява лошо своето

назначение и с хаотичното си мислене и действия нарушава хармоничното състояние на огненото равновесие на организма на Земята. Както в тялото на човека, така и в тялото на планетата тези нарушения предизвикват болест. Планетата е болна от неравновесие. Причината за това е човекът. Този процес е извел стихии от състояние на равновесие. И в резултат планетата е заплашена от възможността за пълен или частичен взрив. Трудно е да се избегне катастрофата при съвременното положение на човешките сърца. Силата на въздействие на милиардите сърца е огромна. И тя е страшно опасна, когато действа аритмично. Хората трябва да постигнат съгласуваност и кооперация. Кооперацията между народите ще предизвика и кооперация със силите на природата и ще помогне да се установи общото равновесие. Трябва да се приветстват всяко желание, всеки стремеж, всеки опит да се установи мир на Земята. Мирът трябва да бъде постигнат на всяка цена, иначе планетата няма да устои. Гълъбът е символ на Йерархията. Трябва да се разбира откъде идва Призива за мир на целия свят. И всеки приложил своята мисъл и своето сърце към Висшия Зов ще бъде Наш сътрудник. Така всеки човек в зависимост от направлението на мислене може да стане противник или сътрудник на еволюцията. Не са нужни никакви особени действия или решения, за да станеш враг на Светлината или неин защитник. Трябва просто да се проверят своите мисли и чувства и да се направи окончателния избор. Колебаещите се съзнания само усложняват положението, внасяйки още по-голям хаос. Сега трябва да се постигне съгласие в главното, подробностите сами ще заемат своето място. Знамето на Мира е в ръцете на строителите на новия живот, на Новото Небе и на Новата Земя. Космическата воля има своите пътища за изпълнение на Висшите Предначертания. Гълъбът на Мира е Нашият символ. Неведоми са пътищата.

581. А вие очаквайте бъдещето, в което и за вас ще има място. Да! Да! Ще има и при това неизменно. Затова се говори да се претърпи до края, който ще бъде и начало. Значи трябва да се изтърпи до началото на новия цикъл на своята индивидуална карма. Свързаното с Мен не се откъсва, а служи като мост към бъдещето. Водещият магнит на бъдещето трябва да бъде винаги в действие. Веднага щом той прекрати своето действие започва разложението, тъй като само устремът държи в едно всички части на устременото тяло, както планетите от нашата слънчева система устремени в пространството се носят към бъдещето, запазвайки своята цялост. Спирането би означавало неминуемо разрушение. Затова магнити, устремяващи в бъдещето, са заложили във всяко истинско Учение. Без бъдещето означава смърт. Затова утвърждавайте бъдещето с всички сили, с цялото си разбиране и въпреки цялата и всякаква очевидност, която го замъглява. Наричаме строители на бъдещето тези, които са устремени. А безкрили - които го нямат. Утвърждавам магнита на бъдещето.

582. (19 ноември). Не може да има устременост, не донасяща плодове. Такава е магнитната сила на мисълта, привличаща към своя творец обекта на устременост. При мисълта за нещо или за някого мигновено се установява магнитна връзка между мислителя и това, за което той мисли. Тази връзка точно съответства на силата или огнеността на мисълта. Тя не се прекратява никога, а продължава да живее в подсъзнанието, съединявайки съзнанието, както и преди, с обекта на мисълта. Затова обмисленото и помисленото остава като психически багаж на човека. По линиите на връзка всичко това така или иначе въздейства на човека, съставлявайки неговия вътрешен свят. Добре е да бъдеш винаги в полет. Устременото тяло много по-малко се подлага на влиянието на миналите векове, излизащи от бившите обекти на мислене и

човек става по-свободен от тях. Човек живее в плен на своите мисли. Човек е лишен психически от свобода. Той е затворник на своите творения. Когато отпаднат веригите на физическия свят и съзнанието се проясни, този психически свят и всичко, което някога е помислил и допуснал човек в своето съзнание се изправя пред него в цялата си сила и видимост и изисква право на живот в неговия микрокосмос, заемайки по-интензивно своето съответно място в неговото мислене. Печатът на последното утвърждаване стои върху всеки обект на мисленето и в аспекта на това утвърждаване породеното се завръща към своя породител, носейки му проклятие или благословия. Всичко добро и хубаво, даже неправилно помислено и утвърдено, принася плод според своя род. Но отровата ще отрови микрокосмоса на породителя. Мъките на ада не са нищо друго, освен астрално-ментално преживяване на човека в огньовете на собствените му мисли. Затова печатът на последното утвърждаване, с което дадена мисъл се потапя в паметта на човека, има решаващо значение. Човекът, който е разбрал със сърцето си, че нещо извършено от него не съответства на достойнството на духа и е решил твърдо никога повече да не се поддава на влиянието на даденото явление при среща с неговата обективизирана същност, след смъртта ще го посрещне защитен от неговото пагубно въздействие. Затова печатът на последното утвърждаване, налаган върху дадена мисъл, ще бъде решаващ фактор в последващия процес на въздействие на тази мисъл върху човека. Затова Говоря за съзнателно освобождаване от робството на мислите. Затова Изисквам съзнателно и бдително отношение към своите мисли, тъй като това, с което напускат нас, при нас и си остава, докато не намерим в себе си сили да мислим по друг начин. Мислите, отишли в паметта продължават да обагрят със своя цвят цялото същество на човека. Печатът на всичко, за което той е мислил, стои върху него и се проявява в неговата походка, жестове, в цялата му същност. Тъй като човекът е изразение на своите мисли. Трябва винаги да се мисли за следствията от своите мисли, тъй като мисълта се усилва във времето и расте. За мислите трябва да се мисли.

583. Словата и делата човешки. Много добри слова се говорят и много зло се върши. Словата са като течащи води. Кой им придава значение? Единствено много неопитният пътник. Съдим само по делата. Рядко думата представлява точно и пълно изразение на същността на човека. Само този, който проявява чрез себе си истината, я изразява в своите думи. Следете за това вашите думи да съответстват на вашите действия. Лъжата дотолкова е навлязла в живота, че словото е станало параван, зад който хората крият своите истински намерения и мисли. Не Говоря за грешките. Да сгреша може всеки, но съзнателното изопачаване на действителността е престъпно и разрушително, и то преди всичко за същността на лъжеца: по-добре е да мълчиш, отколкото да превръщаш великия дар на речта в оръдие на злонамерения. Вярвайте не на думите, а на делата. Ако лъжливото слово убеждава, то каква ще е мощта, излизаща от сърцето и изразяваща със себе си това, което то предава? Затова думите на истината не умират във вековете. Несъответствието на съдържанието с формата носи в себе си елементи на разрушението - все едно, че са две сили, стремящи се да се унищожат една друга. Тези сили са облечени в невидима форма. Небидейки органически свързани в едно цяло, те при освобождаване от тялото се нахвърлят върху своя създател, стремяйки се да разкъсат неговата същност. Затова обратният удар на енергиите на лъжливите думи е много болезнен. По-изгодно е да се говори истината или просто да се мълчи. Съзнателната лъжа налага тежка отговорност на лъжеца. Лъжата е породител на

безобразие и разрушение. По-добре е съвсем да не се родиш, отколкото да умножаваш злото.

584. (20 ноември). Ще Дам знак за началото на момента на промяна на вашата съдба. А сега чакайте. Кармата се движи на цикли, завършвайки единия кръг и започвайки следващия. На вас Указвам да проявите търпение до настъпването на сроковете, засягащи вашата лична карма. Те още не са настъпили, но приближават. Деца Мои, Учителят Проявява загриженост да бъде светъл вашият път към Него. А вие знайте: не е радостно да гледаш сърцето помрачено от мъка и загубило надежда. Вярно е, че еволюцията на света е свръхлична. Но човекът е част от света и трябва да намери за себе си място в общата схема на нещата. В сложната машина всяко, даже и най-малкото винтче, има своето предназначение. Толкова повече - човекът, като неотменима част на единното цяло. Само космическият боклук в световен мащаб се оказва излишен и ненужен и отива за преработка. Всичко останало има своето място и е нужно. Нужни сте и вие. Ще бъде даден знак за времето на прилагане на вашето знание за Общото Благо явно и неотречимо. И натрупаното знание ще потрива насъщно и всяка трохичка ще бъде много нужна. Ще почувствате и своята полза също неотречимо. Ще Дам и доказателство за това. А също и за това, че този Запис е направен вярно. Оставете съмненията. Аз Съм опора за верните и щит за твърдо крачещите. Давам направление на мислите извън зависимостта от условията на световния момент. Еволюцията на света върви по своя ред, но вие сте в Моите Ръце и на вас се дава осъзнаването на бъдещето извън рамките на настоящето и неговите ограничения, застилащи бъдещето с тъмнина. И тъй, проявете търпение до Указа. Ще дойде вашето време.

585. (22 ноември). Всеки опит да се свържете с Мен в духа е полезен и благотелен. Така се извършва подхранването на същността на човека със Светлина. Дори и физическото тяло не може да бъде живо без подхранването с еманациите на обикновената светлина и още повече тялото на Светлината - без подхранване с еманациите на Невидимата Светлина. С това е и добра молитвата. Подхранването в Лъча обезпечава жизнено нужния процес и той се усилва, когато се извършва съзнателно. Най-добре от всичко е да си представяш себе си постоянно пребиваващ в Лъча и възможно по-често да обновяваш тази представа с повторно задълбочаване на явлението. Все едно че поливаш цветето на духа в безводната пустиня на живота. Има много живи мъртвци. Те са умрели в духа без животворното подхранване със Светлина. Духовният глад и отсъствието на Светлина довеждат до угасване огъня на духа и тогава започва разложението. Няма по-лошо явление на планетата от разлагащото се съзнание. Затова Казвам: ако за храненето на тялото се грижите усилено, то толкова повече трябва да се погрижите за постоянното и ритмично подхранване на духа със Светлина. В това е животът и неговият съкровен смисъл, тъй като тогава духът расте и преуспява непрестанно в Светлината.

586. Приятелю Мой, къде е увереността в Учителя, ако всяка преминаваща сянка помрачава хоризонта на духа? Ти знай своето, а чуждите думи и чуждите мисли и мнения не трябва да влияят върху твоето, тъй като тези, които ги говорят, не знаят нищо. А на теб е известно много. Затова обосновавай своето мислене върху думите на Учителя, а не върху тях, не знаещите нищо. А ти знаеш и бъдещето, и пътя към него. Не са важни подробностите на Плана, а самият План. Всички пътеки и пътища водят към един връх, за да се слоят в неговата висша точка. Така трябва да се има предвид

крайната цел, необременявайки себе си със случайностите, срещани по пътя. Всички те ще останат назад и когато целта бъде постигната, не случайностите на настоящия час, а достигнатите височини ще имат значение и ще открият безкрайните далечини за нови полети на духа. Знай своя път. Той е неповторим. Никой не може да го прекъсне, тъй като печатът на индивидуалните достижения стои върху находките на всяко стъпало. Всеки си има път, и особено ти, тъй като Съм те Поставил в Лъча. Свети със своята светлина и шарката на твоя дух ще бъде неповторима. Пред чужди врати не се спирай: защо да се натоварваш с отломките на чуждото незнание. Твоят път е решен: завинаги с Мен. И даже твоите грешки няма да бъдат укор към теб, тъй като нито грешките, нито заблудите и никой, и нищо няма да бъде в състояние да отклони твоя дух от навеки решения път. Магнитът на Духа на Учителя е мощен. Когато е премината чертата, след която връщане назад вече няма, притеглянето на Земята вече няма сила да преодолее този магнит и да върне съзнанието назад. Затова бъди спокоен във вярата. Нищо няма да прегради твоя път и нищо няма да те отвърне от Мен. Дори настоящето има власт над твоето съзнание само дотолкова, доколкото кармата поставя пред теб неизбежността на външните условия. Достатъчно е те да си отидат от живота и твоето съзнание повече няма да се върне в мислите си към тях, тъй като не е свързано с тях, защото е свободно от тях. И ако сега ти бъдеш пренесен в други условия на живот, в друго обкръжение, то всички нишки, свързващи те с настоящето, ще бъдат прекъснати тутакси, тъй като твоят ден е свободен от него, макар това още да не се осъзнава ясно от теб. Обкръжаващото е изживяно и духът е готов да се откъсне от всичко, което те обкръжава. Това е и свободата, завоювана с тежък живот и непрекъснати изпитания. И това е добре: толкова по-близо си до Мен. Ненапразно те Нарекох победител. Огнището на живота е изковало блестящото острие на духа. Приветствам победителя, макар и неосъзнаващ още своята победа.

587. (23 ноември). Трябва още повече да се усили доверието към себе си. Доверието към себе си и самоласкаенето са явления от различен порядък. Доверието към себе си се основава на знанието на духа, самоласкаенето – на измамата на себе си. Говорим за стадата самозалъгани, тъй като такива, попаднали в мрежите на Майя, са много. Близостта на Учителя и Неговият Лъч ще бъдат гаранция за знанието на духа. Търсете самозалъгващите се сред тези, които смятат, че сред самоутвърдените земни авторитети могат да се намерят хора, олицетворяващи със себе си истината. Трябва да се разбере, че да се говорят истински думи и да олицетворяваш самата истина далеч не е едно и също. Смесвайки тези две съвършено различни явления човек неизбежно се оказва в числото на самоизлъганите. Но още по-печално е когато докосналият се до истината дух започне да си въобразява, че самият той олицетворява тази истина със себе си. Това и ще бъде самоизмама. Много по-добри са суровите знания за своите недостатъци и безпристрастният анализ на себе си. Критерият е един – степента на практическо приложение на указите на Учителя в живота. Само приложилият Учението в живота в целия размер на своето разбиране на Великите Закони може по право да каже, че някаква степен от истината е проявена от него в действителността. Останалите разсъждения и повтаряне мъдростите на Учението и даже на цели сраници наизуст не могат да служат като свидетелство за това, че говорещият разпалено за истината я проявява със себе си. Затова се пазете от думите, неутвърдени от вас със действия, постъпки и приложение. Трябва да се изостави и убеждението като метод за разпространяване на Учението на Живота. Убеждава само личният пример, но увърден

със собствения живот. Но главната убеждаваща сила - това е излъчването на аурата на носещия Светлината на Учението в средата на живота. Така силата на собствените излъчвания, силата на светлината, горяща в сърцето с непобедим огън, ще бъде и победната сила, привличаща сърцата, готови да приемат Учението. Думите излизащи от мозъка ще си останат на езика и докоснали мозъка на слушателя, няма да оставят следа. Но докосналият с огъня на сърцето си сърцето на готовия даже без много думи, може завинаги да запали искрата, която с времето да се превърне в пламък. Учението на Живота се разпространява с огън. Невидим, но мощен, непознаващ прегради. Но трябва сърцата да бъдат готови, иначе енергията ще се пролее напразно. Затова Казвам: “Не търсете последователи, а гледайте зорко в очите на идващите няма ли да блесне някъде огънят на духа”. Думите са добри само за готовото съзнание. В противен случай се получава обратен резултат: приелият външно и съгласил се днес толкова по-яростно и непримиримо ще се стовари върху вас утре. Затова грижливо посрещайте новодошлите. Достойнството на Учението не допуска нито настояване, нито натрапване, нито уговорки. Оставете всичко това на проповедниците, тъй като редиците на докарани с уговорки последователи са се разрешили. Разбира се, обръщането е допустимо, но само при наличие на развитото качество на разпознаване, тъй като трябва да се знае към кого може да се обърнете. Даже големи духове са злоупотребявали с прекаленото обръщане. Твърде много са глухите. Светлината се разпространява по своите пътища и думите могат дори и да пречат.

588. Смятам, че най-доброто решение ще бъде да се приеме, че нищо не се е случило. Планетите продължават по своя път в пространството, а някъде там, на мъничката Земя, на някого нещо се е случило. Разбира се, във великото течение на Живота личните мъки и трагедии нямат актуалност. Затова се предава на миналото всичко, което става с човека в неговия личен живот. Затова според указа на Учителя човек се устремява в действителността на космическия живот и свръхличното битие от личното временно съществуване на настоящия час. За да се излезе в просторите на пространствения океан, където няма място за личното, трябва да се издигнеш над личното върху крилата на свръхличния дух, за който преходните и кратки одежди на личността не са нищо друго освен поредните листа върху клоните на столетния дъб - изцяло сменящи се ежегодно и отнасяни от вихъра на времето. Но дъбът продължава здраво и твърдо да живее, отново покривайки се със свежи листа всяка пролет. Именно космическият живот е вечният живот. Духът е длъжен да се приобщи със съзнанието си към този друг живот, ако иска да притежава Чашата с Амрита, Чашата на Безсмъртието. Мисълта непознаваща ограничениято на земните предели ще бъде предвестница на пространствения живот. Личното съзнание може да угасне, но мисълта е безсмъртна и е безсмъртен духът – носител на безсмъртната мисъл. Личното съзнание и самосъзнание не е едно и също. Парзарният търговец, имащ лично съзнание, няма място в Космоса извън това петно от кал, върху което живее и то именно само в дадения момент, в даденото място, епоха и така нататък. Но планетният дух осъзнава себе си като индивидуална, вечна и нерушима същност, притежаваща свръхлично съзнание, непрекъсващо се никога. Непрекъснатостта на съзнанието е награда за Адепта на съкровено знание. Говоря за свръхличното съзнание, неограничено от условностите и времето на даденото възплъщение, но протягащо сияйна нишка от Светлина в Безпределността. Вечният живот е в Безпределността, в безпределните космически простори, а Земята е единствено само стъпало към бъдещето.

589. (24 ноември). Давам време да се очисти съзнанието от излишната смет. Сметта пречи на възприятието и е трудно да се съсредоточваш. Освен това, колкото и да е лек той, върху крилата на мисълта е като олово. Защо са нужни повторни усилия да се освобождаваш от боклука, когато е достатъчно да го направиш един път, но из основи. Енергията трябва да се пази, и своята, и чуждата. Казвам: “Съблюдавайте мисълта, за да можете да се доближите по-близо”. Видяното насън указва за връзката на духа със събитията и причастност към тях. В световната схема на нещата духът знае своето място. Когато настъпят сроковете, кармата издига хората, преназначени от нея, на съответното място. Човек не може да знае пътищата за изпълнение на висшите предназначения, но им се подчинява безпрекословно. Изречението “Няма друга власт, освен тази от Бога” указва на кармичната неизбежност за подчиняване на Водещата Воля, на Космическата Воля. Господния Промисъл води световния кораб към определената цел и даже изпълнителите често не я знаят или я тълкуват в своето ограничено разбиране. Но знаещият Нашия План няма да се обърка даже сред най-сложните условия, тъй като знае и целта, и направлението. Подробностите не са съществени, жертвите са неизбежни. Подвижността на Плана се предизвиква от неговата жизненост и необходимост от нови съчетания, но Великият План, изсечен от Нас в сияйното вещество на стихийната материя, сияе с всички огньове на достиженията на човешкия дух и е прекрасен с красотата на Висшите Светове. Трябва да се слее в съзнанието си с Прекрасния План, за да премине по-лесно и по-бързо тежкото време на преддверието от настъпването на светлата Епоха на Майтрейя. Не трябва да се задоволявате с настоящето, когато напред има толкова прекрасно и най-добро. Участи на Земята е решена: тя преминава от цикъла на мрака в Цикъла на Светлината, Огнения Цикъл. Но преходното време е тежко. Трябва да се прояви цялото търпение, за да не се обезсилиш. Но сроковете се оповестяват навреме за тези, които са им предназначени. Даже по време на сън бъдете нащрек, тъй като Вестителят може да се яви във всеки час. Чакайте.

590. (25 ноември). Сине Мой, учението тече непрекъснато и денем, и нощем, и се натрупва жизнен опит. И е добре ако към това е приложено съзнателно усилие да се отпечатат колкото може по-дълбоко даваните знания. Осъзнаването усилва процеса. Човек е постоянно в школата на живота и ако обучението в него преминава покрай съзнанието, то земното възплъщение губи своя смисъл. Затова се учи, изпитвайки всеки опит. Заради него именно живееш. Всяко явление има учебна цел. Записването на получения опит е ценно за другите, вървящи след теб. Лесно и свободно е да се върви по прокарания вече от някого път. И вървящите не мислят колко труд е положено за това техният път да бъде облекчен. Толкова по-огромна е заслугата на вървящите напред. Да се вземе готовото е лесно и да се ползваш от готовото е много просто. И никой няма да помисли за това какво е струвало то на първия, прокарал просеката в живота. Но с него е Моят Лъч и подвигът се извършва в Лъча на Учителя. Строителите вървят по Моя път, прокарайки пътя за другите.

591. (26 ноември). Висшата мисъл не може да звучи сред шума и лутаницата на живота. Трябва да се издигнеш над тях преди да я уловиш. Суетата на живота е свързана с личността и нейното малко светче. Космическият живот не се съчетава със съзнанието, потопено в суетата на личния свят. Суетността е враг на висшата мисъл. Не може да се съедини несъединимото: няма страни на съприкосновение между тях. Невъзможно е да живееш във Вечното, бидейки раздиран от хаоса на суетните

житейски мислички. Ненапразно подвижниците са се отдалечавали в уединение. Но сега времето е друго. Сега трябва да се утвърдиш във Висшето, без да напускаш обикновения живот. И в това е особената трудност. Може да се забележи как вълните на житейската суета упорито, повторно и настойчиво се стремят да отмият построенията на духа. Опитват да отмият Дома на духа, въздигнат с такъв труд. И ако го отмият, то тогава какво? Къде ще се върви и за какво? И какво ще си каже останалият върху отломките, когато дойде неговият час да се раздели със земния живот? С какво ще тръгне към Надземния Свят? С разбитото корито? С опустошеното съзнание? Светът на личната суета не влиза в плановете на Учителя. Борете се с нея като с най-опасен враг. Много най-добри стремежи са разрушени от суетата и много находки са сведени до нула. Правете това, което е нужно. Решавайте своите жизнени проблеми, но съхранете тържествеността и доверието към Учителя. Безумният танц на суетливите сенки не може да бъде съдба на ученика. Над суетата на пазара тече реката на Живота и в своето величаво течение отнася в забвение света на суетата. Съумейте да победите нищожеството на суетата. Тя е свалила много великани, тъй като са стояли върху глинени крака. Нужни са крила, за да се издигнеш над нея. Но завладяла съзнанието, тя незабележимо подрязва крилата и лишава от възможност да се издигнеш над нея. Кавото и да се случва запазете тържественост и невидимата нишка на връзката с Учителя. Може да се приеме всяко решение, но защо трябва да е непременно в услуга опитват да смият (отмият) на суетата, безпокойствата и вълненията? Запазете спокойствие при всякакви условия. И ако трябва да се тръгне направо или наляво, или да се тръгне на север или на юг, вървете или тръгвайте, но в пълно спокойствие. Защо да отдаваш себе си във властта на суетата? Правете всичко, което смятате за нужно, но го правете спокойно. Суетливото безпокойство няма да даде нищо, освен загуба на най-главното - равновесието на духа. Какви облици на Майя ще ви заставят да забравите, че над равновесието на духа не могат и не трябва да стоят никакви гърчове на очевидността? Опазвайте достигнатото спокойствие с цялата сила на духа и не се поддавайте на очевидната измама на Майя.

592. (27 ноември). Сине Мой! Изкуството за съсредоточаване изисква много внимание и усилия, и продължителен, системен и упорит труд. Мисълта се управлява от волята - не е добре, ако волята се управлява от мисълта. На човека е дадена власт над менталната сфера на материята, коагулация на която представлява мисълта. Мисълта е сгъстена от волята субстанция, приела определена форма. Създателят на менталния образ притежава върховна власт над своето творение. Малко е да се осъзнае това. То трябва да се почувства в живота и да се превърне в работна формула на деня. Трябва твърдо да се усвои, че човек е властелин над своите мисли, че в сферата на неговия микрокосмос върховната власт принадлежи на него. Всяка мисъл, всяко чувство, всяко преживяване веднага напуска човека, стига той, като имащ власт над тях, да заповяда да го оставят. Мисълта не притежава своя воля и своя инициатива, освен тази, която е вложена в нея от човека. Като същност от Тънкия Свят тя ще действа съзнателно в рамките на съзнанието и волята, вложени в нея от създателя ѝ. Но свободно пораждащ волеви център на съзнание, подобно на човешкото, мисълта не притежава. Това е като автомат, действащ по линия на направлението, вложено в него от човешкото съзнание. Трябва да се разбере тази разлика между съзнанието, пораждащо мисълта и мисълта, проявяваща известна степен на съзнание, вложено в нея от човека. Мислите могат да овладеят човека, мислите могат да парализират неговата воля, мислите могат да го

обезсилят и да въздействат върху него. Но само до този момент, докато той не започне рязко и съзнателно да утвърждава първенството на върховната своя власт над всяка мисъл. Именно трябва да се осъзнае, че крайното решение се съдържа във волята на човека, а не в мисълта, породена от волята. Разбира се, има мисли заредени с голямо количество волева енергия, но това само означава, че на тях трябва да се противопоставят още по-високи напрежения на съзнаващата своята сила воля. Човек може да напруга своята воля огнено и то до много големи предели. Мисълта сама по себе си, отделена от съзнанието, не може самостоятелно да повиши своя волеви потенциал при стълкновение със съзнанието на човека, както това може да направи той. Разбира се, мислите растат магнитно в пространството, но това явление е от малко по-друг порядък. И колкото и да е силна пространствената мисъл, човек със съзнателно усилие на волята може да ѝ противопостави своя мисъл с по-могъщ потенциал. Разбира се, когато центърът на съзнанието насочва енергията на волята чрез мисълта с цел въздействие на друго съзнание, да се противостои на чуждата воля е по-трудно, но да се защитиш може винаги, тъй като чуждата мисъл може просто да не бъде приета. Важно е да осъзнаеш сам процеса на самозащита и как се влива враждебната мисъл, за да можеш дори само единствено с осъзнаването ѝ вече значително да я отслабиш. В собствения свят господар и владика на своите и на чуждите, възприемани от съзнанието мисли е самият човек. Трябва да се разбере, че чуждата мисъл, а също и собствената мисъл носят в себе си известен заряд на волева енергия и този заряд не може да бъде повишен самостоятелно от самата мисъл. Затова човек, имайки възможност да усилва огненото напрежение на своята воля, почти безпределно, винаги е в състояние да противопостави на всяка мисъл, оформена или родена от него самия или от друг човек, своя по-мощна противодействаща волева енергия, неутрализираща или парализираща силата на своята или чуждата нежелана мисъл. Неголямо съсредоточаване и твърда заповед на волята - и силата на страничната мисъл е погасена. Трябва също да се учите да управлявате своите мисли, изключвайки пречещите от съзнанието. Мислите могат да бъдат в съзнанието, но с позволение на волята. Натрапчивите и нежелани мисли са по същество недопустими като явление, тъй като кой може да се разпорежда във вътрешния свят на човека, освен него самия и с негово собствено разрешение. Нека всичко ставащо вътре, даже лошото, да става със санкцията на волята, а не срещу нея, тъй като в противен случай става разрушаване на волята. Лошият, но силен човек може да стане добър, но слабото и безволно същество - само нищожество. Волята е най-висшето огнено явление в Космоса. Човекът, лишен от воля не е човек, а ветропоказател за всеки вятър или жертва на всякакви въздействия от страна на обсебителите от всички степени. Пазете и опазвайте своята воля като най-висш израз на огнената ценност на духа и неговата свобода.

593. Волята напруга мускула на ръката. По същия начин волята напруга енергията на мисълта. Трябва да се учите да напругате волята. Физическото напрежение и мисленото напрежение са различни. При мисленото напрежение, при напругане на психическата енергия физическото напрежение трябва да се остави. Втрънените очи и намръщеното чело не представляват свидетелство за огнена сила. Колкото по-незабележима е мисълта на повърхността, толкова е тя по-дълбока и толкова по-силна е мощта на нейното действие. Най-силните мисли се раждат в най-дълбока тишина. Това е твърде бързо движение, невидимо за окото. Затова се учете да действате в тишина и покой. Не вън се изисква спокойствие, а вътре - вън може да

бушува ураган. Спокойствието в действие и тишината в напрежение могат да дадат поразителни резултати. Учителят никога не Маха с ръце. Махането с ръце и всички излишни движения служат като израз не на сила, а на слабост и показват неумението да се владее своята психическа енергия. Всяка нейна частица се насочва съзнателно и нейното управление е съзнателно. Непроизволните нервни движения са особено вредни и разрушителни. Като опитен пълководец Архатът разпределя своите сили и всяка се движи по заповед. Умението да се съберат своите сили и да се действа с тях по волята принадлежи към най-високото изкуство на психотехниката. Тук се отнася и умението да се владее себе си и своите чувства. Нужна е най-строга и сурова самодисциплина. Дисциплината на духа е азбука за Адепта на съкровено знание. Животът дава най-широки възможности да се упражняваш и да преуспяваш в нея. По-добре е да ръководиш сам себе си и живота, отколкото да бъдеш ръководен от него. Властта над себе си не давайте на никого и на нищо.

594. (28 ноември). Приятелю Мой! Когато Учителят Изразява желание или Дава указ, трябва да се изпълнява незабавно. Стоим върху гребена на събитията. Отдавнашната столетна мечта се изпълнява. Моята древна страна навлиза в период на възраждане и нов небивал разцвет. Народът на Севера и народът на Юга се обединяват върху останките на стария свят и началото на Епохата на Майтрейя. Събитията са от необичайна, планетна важност. Планът на Учителя се осъществява в съзвучие с Великия План. Немалко труд е положен от Братята на Светлината, за да се сбъдне древното пророчество. Погрешно е да се смята, че ако нещо е предсказано, то се осъществява без всякакви трудности. Не, навсякъде и всякога осъществяването се извършва от ръката и крака човешки. Наблизихи Моето време. У Нас е радостно. И вие, изоставяйки своите лични дела и грижи, се присъединете към Нашата радост, тъй като кой знае колко труд сте положили и вие във великото дело по обединяване на човечеството. Нощем работите в Невидимите Планове и творите Делото на Владиката. Затова можете да се порадвате двойно. Великият План се изпълнява на етапи в известна последователност и враговете са принудени да признаят факта на своето поражение и пълно безсилие да попречат на неговото осъществяване. Съсредоточавайки се върху едно, те изпускат от поглед друго, по-важно, и търпят поредното поражение. Срещу Нас никой не е силен. И победените не знаят, а поедителите не подозират, че за победата е била Приложена Ръката на Владичите. Значението на ставащото е скрито от хората до определения срок, но победните срокове настъпват, съзидавайки стъпалото на Еволюцията. Радвайте се на възплъщаването в живота на заповяданата приказка. Радвайте се на успехите на вашата Родина.

595. (29 ноември). Деца Мои! Любими деца. Защо смятате себе си за напуснати и изоставени? Нима грижата на Учителя се проявява в това, че Той е Длъжен да осигури безгрижен и фриволен живот? Грижата се осъществява за друго. Ще Опазя, когато срещнете опасност, ще Отстраня нуждата, но напреженията няма да се избегнат и осъзнаването на опасностите, съпровождащи живота във възплътеното битие, е неотделимо от земния живот. Само не трябва да им се придава прекалено значение. При правилно отношение зоркостта се напруга и способностите се обострят. По-лошо е да заспиш в сънната омая на безгрижния и безпечен живот. Очакването е чувство, устремяващо в бъдещето и приближаващо го. Не е важно ако очакването не идва или се осъществява не в тази форма, която се е очаквала: динамиката на очакването е донесла своите плодове, утвърждавайки нужните качества. Очаквайте много Учителя и тези,

които са ви близки и с които ви е разделила съдбата. Среща ще има, само че не в тези условия, както се е очаквало. Магнетизмът на очакването създава канали за приближаване. Защо очаквате възможности само в една плоскост, когато те са много по-близки и по-достъпни в друга. Отдалечеността на Учителя не е пречка за Неговата Близост. Поддържайте зоркостта и отнесете казаното към най-близкото време. Заминаването на близките не смятайте за нещастие, може би те ще станат по-близки и по-достъпни, отколкото са били на Земята. Не се плашете от живота: вие сте в Дланите на Учителя. От изпитание не Мога да ви освободя, тъй като Искам да ви приближа към Себе Си. А друг път за сближаване няма, тъй като в света ще имате скръб. Бъдете мъжествени и бодри и пазете аурата в хармонично състояние, тъй като Моята Светлина прониква във вас чрез нея. Мятащите се аури, убити от мъка, загубили надежда и преизпълнени с плач и отчаяние са затворени плътно за Светлината и за тях е недостъпен Моя Лъч. Пазете радостта от мъжеството и безстрашието винаги, даже пред лицето на смъртта и нека вашият път да бъде светъл.

596. И все пак някога трябва да се премине от пътя на слабостта към пътя на силата. Просто някои неща не се съгласуват с постъпателното движение на духа. Те трябва да се изземат от своя арсенал. Отстъплението не довежда до желаната цел, но лишава от много ценни достижения. Човек незабележимо за себе си ограбва самия себе си и пресича пътя си към по-нататъшно преуспяване. Въпросът се решава така: или – или. Но ако бъде избран пътят на удовлетворение на своите слабости, то и очите трябва да се държат отворени, не мамейки себе си със самооправдания. Трябва да се събере цялата решимост, за да се изкорени растящата привичка на астрала.

597. (1 декември). Когато всички думи са казани, остава само да се приложат те на дело. А ако прилагане все пак не последва, тогава какво? Тогава остава или да се подпишеш под собствената несъстоятелност, или с нова сила, стискайки зъби отново и отново да се опитваш да затвърдиш под краката си изплъзващата се почва. Човек не може да стои твърдо върху краката си, ако не потвърди със своя живот, със своите действия, със своите мисли това, в което вярва и не е отпечатал думите на Завета със своите ръка и крак: с крак - вървейки по пътя, с ръка - прилагайки ги в живота. И това е възможно винаги, тъй като нещо някак и някъде може винаги да се приложи, тоест няма такива условия, при които да не може да се приложат в действие никакви качества и указания на Учителя. Учението е написано така, че то отговаря на всички въпроси на възходящото съзнание. Във всеки даден момент някакво качество е най-близко - то трябва и да се прилага. Ще бъде грешка да се опечалявате и да падате духом за това, че е проявена някаква слабост или отстъпление. Грешки са възможни винаги, но даже грешейки в едно може уверено да се укрепва друго. И ако при две куцащи качества двадесет други се укрепват и растат, то двете закуцали също ще трябва да се стегнат. Ако изплашилият се ученик усилва ярко любовта и устрема към Учителя, то макар и непряко, а косвено, но страхът ще бъде победен. По този същия принцип може да се действа във всичко останало, без да се смущаваш нито от грешките, нито от слабостите, нито от своите недостатъци. Трябва да се движиш напред при всякакви условия и линията на най-малкото съпротивление и движението по нея ще помогне да се преодолее и линията на най-голямото. Затова трябва не да се отчайвате и да оставяте оръжията, а да утвърждавате всяко звучащо качество и в това утвърждаване да намерите сила за непрекъснат възход. Мнозина, спънали се в нещо, в отчаяние сядат на пътя, биейки се в главите, докато в същото време точно в тези моменти е нужно

неспирно движение. Лесно е да се спреш, а после да започнеш и да се връщаш назад. Не трябва да се пада духом. Призовете на помощ другите свои добри качества и вашата крачка ще бъде твърда.

598. (2 декември). Сине Мой! На когото е Дадено много, от него много се и изисква. И няма друг изход, освен да се следва Съвета на Учителя.

599. “С поведението си насаме показваме знание на Основите” – така е Казано. И висшият съдия за човека се явява вече не мнението на другите, а той самият. Но това е възможно само тогава, когато човек насаме пред самия себе си върши своя съд. Даже напредналият ученик често поставя на мястото на съдията други, по-високи духове или своя Гуру, предполагайки, че съдията трябва да бъде вън. Но все пак в най-висшето разбиране над човека няма друг съдия, освен него самия, тъй като всеки има съдията в себе си. Съдете себе си със своя собствен съд и съдът на околните няма да има за вас значение. И нека вашият съд да бъде строг и нелицеприятен. Какво могат да знаят хората за най-съкровенията ваши мисли, чувства и преживявания? Но вие знаете и затова можете да съдите. И какво означава човешкото мнение, забравено от неговите почитатели едва ли не на другия ден? Много несправедливост има в съжденията на хората. И нека вашият съд над близките да не бъде прибързан и спешен. Но по-добре е съвсем да не съдите. Най-добрият съдия е кармата. Тя ще оцени всяка постъпка по достойнство и според оценката ще породи съзвучно следствие. И съдът, и наказанието, или обезщетението и наградата, като пряк резултат от постъпката, са в надеждни и справедливи ръце. Човек е свободен от зависимостта от чуждите мнения, ако има свой съд над себе си. Затова не осъждайте другите и се учете винаги и навсякъде да стоите на собствените си крака, даже в присъствието на Учителя. Решавайте сами, постъпвайте сами и не поставяйте себе си в зависимост от чужди решения. За своето решение ще плащате вие. Как може някой или нещо да решава вместо вас? Сам, сам, сам, на своя пълна лична отговорност - така решава мъдрият. Учителят Може да подсказва едно или друго решение, но изборът принадлежи на вас, по правото на свободната воля. Учителят Може в случай на необходимост да укаже пътеката или веригата от следствия, за да може изборът да бъде направен безпогрешно и с отворени очи, но върховното право на свободен избор не може да бъде отнето от човека. И в най-безизходното положение винаги има възможност за решение. Даже отивайки на сигурна смърт може да се върви с гордо вдигната глава, запазвайки устойчивост на духа или извивайки се и треперейки в силните гърчове и неистовите конвулсии на страха. Утвърждавайте отвътре своята сила на своята власт над себе си.

600. (3 декември). Ще Дедем знак за изпълнение на Нашия Указ, когато настъпи срокът. И тогава като със силата на вълшебен жезъл ще се отворят вратата към бъдещето. И няма да трябва да се мисли какво и как трябва да се направи, за да се влезе в него. Събитията ще понесат като върху крила към отсъденото и кармата сама ще положи нужната шарка. И тогава духът няма да се противи, а ще се радва на отреденото щастие. Когато Говоря за отреденото, с това го Утвърждавам. То ще се осъществи. Но сроковете зависят от много условия и от свободната колективна воля на хората. Отреденото бъдеще очаква кога съзнанието ще бъде готово да го приеме. Електричеството е съществувало винаги, но колко милиони години са потривали за това хората да станат готови да използват тази сила. Така е във всичко. Затова най-важното е да се подготви съзнанието. Даровете на еволюцията очакват готовността на човечеството да ги приеме. И когато в индивидуалната съдба настъпи дългоочакваното

време, Учителят Казва: “Ето, дойде време за изпълняване на сроковете. Има ли готовност и нужната степен на зоркост и разбиране?” Слепият преминава покрай това, което само зрящият ще види. Трябва да бъдете зрящи и да не приемете благоприятстващата ръка на съдбата за ръка на врага. Зов ще има, но всички ли ще откликнат и ще тръгнат по зова? Мнозина ще намерят различни уговорки и оправдания, за да се отклонят. Тъй като зовът няма предвид много изгоди и удобства, а Общото Благо. Защо на мен, а не на него е определен подвигът? Не затова ли, че печатът на избраничество е върху челото на избралия най-трудния път? Защо на мен? - пита егото и човешкото казва: “Да ме отмине тази чаша”, но: “Да бъде твоята Воля, Владико – на Висшето, което е в човека, на Отца, Пребиваващ вътре” - казва духът и избира подвига.

601. (4 декември). Приятелю Мой! Маякът свети и указва пътя. Но сам не взима непосредствено участие в движението на кораба по морето на живота. Иначе той трябва да престане да бъде маяк. Така давайки Светлина на хората и изпращайки Лъчи Архатът стои сякаш настрана от живота. Необходимо е известно отричане от живота и уединение. В противен случай, бидейки увлечен от силите на външното движение, духът няма да може да стане светилник, указващ пътя, светилник, стоящ върху здрава неподвижна основа. Говоря за устойчивост на съзнанието върху скалата на мъжеството, предаността, доверието и любовта към своя Владика. Ако тези Основи се разкъсат, устойчивостта се губи и светилникът не може да изпълнява своето предназначение. Вече Съм Казвал: позволено е всичко. Казвам: всяко действие или решение е оправдано, ако е извършено с любов и преданост към Учителя. Може да се движиш във всяко направление, но в неразривна слятост с Мен. Да се откъснеш от Мен в съзнанието значи да изгубиш всички плодове на дългогодишния труд и усилия. Затова ще се държим по-близо, освен нишките на сърцето няма нищо. Трябва да се удържим. И когато всички средства са изчерпани, остава едно: отхвърляйки всички странични мисли, разсъждения, доводи и колебания да се съсредоточиш върху Лика на Учителя и със силата на вибрациите, изхождащи от Него, да задържиш равновесието на духа. Силата на Лъча преодолява мятаните се енергии на обкръжаващата среда и напрежението на хаотичните токове на пространството и съзнанието ще усети явно това благодетелно въздействие. Именно тъй и трябва да се борите с убедителността на логиката на очевидността, не встъпвайки в полемика. Трябва да се забележи, че кривото мислене винаги отвежда в задънена улица, от която няма изход. Могъщата и спасителна сила на излъчванията на сияйния Лик винаги е в услуга на сърцето, утвърдило се върху Владиката. В древността у някои това явление се е изразявало с формулата: “Земната мъдрост е вражда против Господа”. В съвременно разбиране това означава, че очевидността и действителността са явления от различен порядък. Че по очевидността не трябва да се съди за действителността и че мозъкът без прозрялото сърце не може безпогрешно да съди за явленията от живота. Оръдия на мозъка са очите и ушите. Но нима окото вижда всичко, което съществува наоколо, а ухото - чува? Огромна сфера от действителността не е достъпна нито за окото, нито за ухото. Но науката вече е проникнала далеч отвъд пределите на възможностите на чувствата, намиращи се в разпореждане на човека. За да проникне са били нужни апарати, но Учението казва, че в същността на човека се крият всички апарати за дълбоко познаване на действителността. Даденото ограничение на мозъка и безграничността на възможностите се разрешават от сърцето и центровете, и може да се започне твърдо и уверено задълбочаване в разбирането на действителността. Но е нужен Учителят – без

Него няма да се премине. И трябва да се държиш през цялото време за Учителя, независимо от всички измислици на мозъка, не можеш да улови същността на ставащото. Дръжте се здраво за Мен винаги и във всичко и вашата крачка ще бъде твърда, и стъпката – победна. И особено здраво се дръжте при възлови събития, свързани с вас и засягащи вашата съдба. Значи трябва да се обедините с Владиката над всички мисли, чувства и усещания, над всичко, ставащо вън. Това и ще означава да се достигне до Нас извън личните усещания и преживявания. Това значи и да се обединим в духа над всичко. В това и ще бъде спасението в тежките минути на натиск на плътните слоеве и стихийните хаотични енергии.

602. Да, сине Мой, истина е, Аз Съм Отец и Застъпник, и Приятел. С това разбираме и продължавай. Според осъзнаването на Близостта ще получиш и близък отговор. Когато връзката е здрава, наистина може да се преместват планини. Има чисто механични прийоми за удържане на тази Близост. Те трябва да се избягват, по-добре да се използва проводникът на сърцето. Но когато сърцето мълчи и неговият огън помръква, тогава може да се прибегне и до механика. Но нека това да бъде психомеханично усилване напрежението на сребърната нишка, макар и тази нишка да излиза право от сърцето. Яркото представяне в третото око на Образа на Учителя може да поддържа сърдечния огън, повтарянето на Името ще го усили, а съответните аромати ще прогонят нежеланите съседи от Тънкия Свят или ще намалят възможността от вреда. Тази механика не е толкова нужна, когато ярко пламти огънят на сърцето, но огънят невинаги гори и тогава трябва да се прибегне до помощта на спомагателни средства. Впрочем, указаните методи са желателни при всякакви условия. И тъй, няма да се смущаваме от нищо, а настойчиво ще призовем Учителя да прояви своята Близост. Условията на непосредствена Близост на Учителя трябва винаги да се съблюдават. Учителят е винаги пред вашите врати, така че осъзнаването на Близостта зависи не от Учителя, а от ученика. Разбира се, Учителят я Усилва в случай на необходимост, но много неща зависят от самия ученик. Главното е, че трябва да се разбере, че няма нищо в света, което би могло да застане като преграда между нас, ако волята на ученика не допуска това. Затова и Казвам, че тази Близост се утвърждава над всичко. И ако нещо застане меду нас, трябва да се издигнеш още по-високо, където за това „нещо“ вече няма място. Така при всички условия на живот и при всички обстоятелства, и където и да било, нека Учителят да Бъде в сърцето най-горе и най-напред, и най-близко от всичко.

603. (5 декември). Сине Мой, най-главното, най-важното, най-насъщното е да се запази Близостта на Учителя, утвърждавайки я постоянно, упорито, настойчиво и непрекъснато. Всичко останало е мираж на преходните чувства. Ето защо се говори за крайъгълния Камък на основата на живота. Аз Съм Камъкът на вечната основа на живота. Построилият върху Мен храма на духа си ще устои. Тези, които са построили върху Камъка и съзидаващи върху Камъка, са истински строители. Техните постройки ще останат нерушими във вековете. Но нищо, даже спомен няма да остане от тези, които са строили в свое име и за себе си. Личните миражи са най-бързопреходните. Да съберем мислите си около Учителя, тъй като духовният магнит действа по притеглянето на сърцето. Магнитът на сърцето действа по зададеното от любовта направление. Неговата мощ може да се усилива безпределно. Любовта е всепобеждаващ принцип. По този начин във властта на човека е да устреми в нужното направление магнитната сила на своя микрокосмос.

604. (6 декември). Приятелю Мой, изпращаният Лъч се приема от възприемащото съзнание по съзвучие. Това условие за съответствие е необходимо. Без него е невъзможно да се приеме богатството от светлинната гама. Всяко съзнание, даже много доброто и чисто, все пак приема само частично. За пълнота на възприятието е нужно пълно съответствие, тоест ниво на съзнание, приближаващо се до лъченосното съзнание на Учителя. Но разстоянието, разделящо висотата на духа, достигната от Учителя, от съзнанието даже на високия ученик, е огромно. Затова силата на Лъча се използва само частично, но даже и това е добре, тъй като болшинството са лишени от дара на съзнателно улавяне на Висшите Лъчи. Разбира се, този дар е заработен в резултат на вековни усилия и затова е особено ценен. Не трябва да подценяваме неговото значение. Тъй като може да се получи подчиняване на най-висшата способност. Изпращаният Лъч трябва да се предпази от профанацията му в живота. Имам предвид не само бисера, стъпан и смачкан от невежите крака, но и частичната неутрализация на неговата мощ от еманациите на обкръжаващата среда. Пространствената отрова действа, поглъщайки силата на Лъчите. Изолацията на съзнанието от обкръжаващата сфера подпомага опазването на индивидуализираната сила на Лъча, запазвайки неговата продължителност. Лъчите се борят в пространството с мощта на тъмата. Добре е да си представяш себе си постоянно в Лъча и да фиксираш този образ в пространството. Това облекчава приемането на възприятието. Изпратеният Лъч ще бъде постоянно постижение, но напрежението на неговото възприемане ще се изменя в зависимост от състоянието на съзнанието. За състоянието на съзнанието трябва да се следи бдително. Не може да има безразличие към плодовете на хилядолетния труд. Осъзнаването на особената ценност на достигнатата способност усилва нейната степен. Така напрегвайки качеството на възприятие съзнателно усилваме неговата мощ. Даровете на духа се наричат съкровища и се дават на малцина. Дават се по право, а не по желание или молба. И това право ще наречем Космическо Право, неотнимаемо от хората, записано в звездния свитък на Светилата. Това Право не е резултат от незаслужен фаворитизъм, а плод на собствения труд и усилия. Космическото Право е висше Право, Право пространствено, давано на хората не по своя произвол, а по Лъча... „И над Него имаше Лъч” – така е разказвал съвременник за Спасителя. Значението на Лъча е в неговата неизчерпаемост, но при съответстваща височина на възприемащото съзнание. Трябва да се ценят даровете на духа, тъй като няма такова злато, срещу което те биха могли да се купят и няма на земята такива богатства, за които би могло те да се заменят, тъй като Лъчът остава с духа и след смъртта на физическото тяло. Но земните съкровища не могат да се вземат със себе си в Тънкия Свят. Даровете на духа не могат да бъдат отнети нито в живота, нито в смъртта, ако е проявена пълнота на осъзнаване на полученото съкровище. Трябва да съумеете да удържите надземната птица на щастieto, спуснала се на Земята върху крилата на духа.

605. (7 декември). Пространственият живот предполага пълно отричане от своето малко “аз”. Съзнанието и индивидуалността на придобивките се запазват, но малкият личен свят на човека представлява почти непреодолимо препятствие за приобщаване към пространствения живот. Личното и пространственото не се съчетават. Къде в световите може да си представиш спекулант или борсов агент? За тях просто няма място във Величието на Космоса. Подземята, ямите, цепнатините и тесните лични сфери, в които пребивават хората, преминали в Тънкия Свят, представляват хула на Мирозданието. Те са продукт от яркото отразяване в

затъмненото лично съзнание на неговите отживелости, съхранили се от земния живот. За да живееш в Надземното трябва да се откажеш от Земята, но свръхличното и общочовешкото има своето място и в Надземния Свят. С това е и значително понятието Общо Благо. То и плодовете му не умират със смъртта на човека. По същия начин както на Земята великите цели живеят хилядолетия, така живеят и в пространството, надживявайки с много векове личния живот на човека. Всичко лично е кратковременно и завършва с личността. Но Общото Благо и неговите плодове не умират. И затова Чашата на Общото Благо е символ на безсмъртието.

606. (8 декември). Животът отделя въображаемите качества от действителните и става ясно кое качество куца. С това са нужни изпитанията. Илюзиите на самоизмамата са най-вредни. Такъв човек живее в призрачния свят на несъществуващи качества, които се разлитат на пръски при стълкновение с живота. По-добре е сурово да знаеш своите недостатъци, отколкото да се самозаблуждаваш с въображаеми качества. Проверката на самия себе си в живота е необходима, за да може куцащото качество да се укрепи. Но качеството, съществуващо само във въображението на човека, е безнадеждно. Затова трябва да се радвате на изпитанията, разкриващи слабите страни на вашата същност. Иначе как ще ги изправите и укрепите? При всички условия усъвършенстването, тоест растежа на духа, си остава единствена цел на еволюцията. В това е смисълът на живота, за това трябва да се помни винаги.

607. (9 декември). Не действайте така, както ви се иска, а по Лъча. Да действаш по Лъча значи да действаш в пълно съзвучие със съзнанието на Учителя. Трудно е да се отличи своеволието от волята на Учителя, тъй като съзнанието е сфера на проява на двете. Вътре в човека тече непрестанна борба между волята на висшето „Аз” и низшата воля. Когато низшето надделее, домът става разрушен в себе си, тъй като тогава земните притегляния започват да действат особено ярко. Разбира се, гласовете на обвивките звучат постоянно и теглят човека към своите сфери, но когато висшето натежава, тогава постъпателното движение се запазва. В това е цялата работа: да се движиш, независимо от всичко, да се движиш напред, а не назад. Лъчът помага да се съхрани това възходящо движение на духа, но при условие, че действате по Лъча. В случай на неувереност трябва да се усили Близостта, задълбочавайки осъзнаването на нужното Присъствие и да се държите неразделно. Правилното решение ще дойде. Не трябва светът на нереалното, светът на Майя да се превръща в твърде реален. Всичко това, което сега безпокои, вълнува и терзае ще си отиде: и хората, и делата, и условията. Ще остане само това, което е свързано в духа със Света на Учителя. Към Него и да приложим устремено своето сърце.

608. Пътят е един – към Владиката. Друг път няма. И не е ли все едно как и къде той ще се извърви? Нима мястото е важно? Йогите, уединени в недостъпни планини и пещери, са пребивавали във Велико Служене на хората и са облагодетелствали света. Цялата работа е в състоянието на съзнанието и направлението на неговите мисли. Човек служи с мисълта си на света, ако неговата мисъл е за света, а не за себе си. Ако е само за себе си, къде е мястото тук на Общото Благо? Нека да извършим нелицеприятен съд на себе си, за да видим къде Служенето на хората страда. Много несъстоятелности могат да се крият зад прекрасните думи и много самоизмама. Кого искат да измамят, себе си или Учителя? И какъв ще е резултатът от такава измама? Великото Служене протича във връзка с Учителя. Тя трябва и да се пази. А къде и как, в крайна сметка няма самостоятелно значение. Само възможностите на добрия план

временно сякаш се пренасят на друго място, оставяйки същността на плана неизменена. Нима е важно на кой паралел се осъществява служенето на Благото, ако то действително се осъществява? Така нека целият свят да стане наистина Храм на Служене. Така нека волята да остане свободна. Поръчение се дава при особени условия и изискват пълна готовност на духа. Учителят ще Помогне по всички пътища, вървящи към Светлината. Учителят не Забравя нито една трохичка енергия, изразходвана в Негово Име. Гледайте спокойно, безстрастно и светло в бъдещето. Ако вие пребъдете с Владиката в духа, какво може да ви заплашва? Съветът не е насилие, а указване на пътищата. Задръжете Моята Близост. Може би Висшето решение вече е записано някъде. Не се терзайте за бъдещето. Учете се да стоите върху своите собствени крака.

609. (10 декември). Приятелю Мой, има две логики: земна и надземна. Първата е проста, разбираема и убедителна, тъй като се намира в пълно съответствие с разбирането на низшето “аз” на земния човек. Но висшата логика е трудна: тя върви в разрез даже с личните интереси на човека. Колко хора са загинали в борбата за висшите идеали, за науката, за Светлината, давана от тях на своите братя. Техните деяния са противоречали на интересите на тяхното общество, логиката на техните постъпки не се е вместила в тесните рамки на еснафското мислене и грижата за себе си. Но те са утвърждавали Светлината. Логиката на Светлината се отличава от логиката на тъмнината и невежеството, тъй като земната мъдрост враждува против Господа. Земята мисли по земному. Търсачите на подвиг нека да не се страхуват да мислят, подчинявайки се на законите на висшата логика.

610. (11 декември). Разколебаната вяра е като разклатена кула - може да рухне внезапно. Вярата и доверието се изграждат върху Основите. Основите са непоколебими. Не върху детайлите, не върху подробностите, не върху случайностите на временните условия, не върху личните съображения и мечти, а именно върху непоколебимите Космически Основи се издига храмът на духа вътре. Да се строи не върху Основите значи да се строи за разрушение от случайностите. Затова се налага от време на време да се връщаме от неустойчивостта и несигурността на преходното време към Основите за да ги утвърдим здраво в съзнанието. Тяло и дух, смъртно и безсмъртно, живот тук и там, еволюция и превъплъщение - ето върху какво се изгражда животът на човека. Може ли да отрече това този, който вече е бил в Надземния Свят? Вътрешният свят се изгражда върху неотречимото, а не върху вечно сменящите се условия на земния живот. Нека това, което е вън, да върви по своя ред, но вътрешното състояние на съзнанието е извънредно важно. Трябва да се отдели вътрешното от външното. Външното често не е по волята на човека, но царството вътре в него е сферата, където той е стопанин. За него, за душата е и грижата. Нека да буйства неистово Хаосът навън, но ако вътре е добре и спокойно, стихииите са безсилни да сломят духа. Трябва да се укрепят Основите и да не се смесва тяхната нерушимост с променливия поток на живота. Трябва твърдо да се стои върху Основите, държейки се за тях. Тъй като всичко ще премине - и Луната, и Слънцето, и Земята, но нито една йота от Закона няма да премине.

611. Основите са нужни като фундамента на строеж. Ако Основите са подкопани, как ще се задържи строежът? Затова се дават Основите като нерушимо основание на живота, върху което единствено е възможно изграждането на живота. Основанието трябва да легне здраво и завинаги. То трябва да се опази от възможни разрушения, тъй като без основа цялата постройка, колкото и добра да е, се оказва

върху пясъка. Повтаряйте и укрепвайте Основите. Ще има вихри и ще задухат ветрове, и трябва домът на духа да устои. Цялата здравина на постройката зависи от здравината на основанието и даже ако нагоре се наложи нещо да се измени, подобри или зазdrави, то това може да се прави само върху здрав фундамент. Смъртта, тоест смяната на обвивките, е неизбежна - Тънкият Свят е неизбежен като следваща степен на съществуване и това не може да бъде изменено от нищо на света. Следователно каквото и да е положението в настоящия момент, моментът на прехода в другия свят е неизбежен. Така трябва и да се разполага животът, че да бъде той съизмерим с действителното положение на нещата в условията и при наличието на двата свята. Правото на съзнателно съществуване никой не може да отнеме от човека, освен него самия. Космическото Право е неотменимо. Хората са властни понякога над физическата страна от живота на своите близки, но не и над областта на духа и мисълта. Могат да влияят, но само до известни предели. Колкото по-силен е духът, толкова по-малко зависим е от външните условия. И предаването на духа на Владиката освобождава от тиранията на външните обстоятелства. Тази свобода е възможна само тогава, когато Основите са непоколебими. Затова пазете Основите. Църквата е заменила Основите с догми. Но догмите са положения, установени от хората, а Основите са непоколебими и неизменни принципи на живота или Начала, базирайки се върху които е проявено и се проявява всичко, което съществува в света. Законите са рамките, в които се проявява всичко, което съществува. Всичко се проявява в рамките на своите закони, известни или неизвестни на хората. Законите на физиката или химията са съществували и преди хората. Законът, изразяващ се в плътни явления, сам не представлява плътно явление. Рушенето на материалните явления не може да разруши закона. Космическите Закони ще бъдат и основата, нерушимата основа на живота, подчинявайки се на които човек се проявява на Земята. Затова нерушимото трябва да се търси в Космическото, а не във временното и не в личното. Рушимо е всичко, даже слънчевите системи. Нека да отделим вечното от временното, нерушимото от рушимото и върху първото да строим и нерушимия дом на духа.

612. (12 декември). Защитната сила на Единението е огромна, от нея и трябва да се ползвате, иначе ще пропълзят и ще подхвърлят вреда. Сблъскали се с вибрациите на кръга, ще отскочат изгорени. Със заминаването на Майката Единението е особено нужно. Пълно Единение и нагоре, и надолу. Тъй като където двама или трима са се събрали в Мое Име, там Съм Аз сред тях. Отражението на тъмнината от колектива се осъществява с далеч по-малка загуба на енергия, отколкото еднолично. Не забравяйте, че множество очи следят за това как да се нанесе ущърб на делото на Светлината. И тъй като въздействието идва от Тънкия Свят, то да се борите с него пряко е невъзможно, тъй като не се вижда как пълзят злите намерения. За да се види, трябва да се притежава зоркостта на Учителя и способност за ясновиждане. Затова Единението е нужно като защитен доспех. Така също трябва да се съгласите и с Учителя за Основите, но не за детайлите, зависещи от подвижността на Плана. Лъчът осветява вдигнатите глави. Няма да видиш Лъча, ако си се навел към Земята. Така в Единението и чрез Единението ще устоите.

613. (13 декември). Когато е много трудно, мислете за Владиката. Трябва да се разбие нагнетяването на пространствени токове. Не трябва да се мисли както обикновено. Привичният ход на мисли трябва да се измени. Откъде да се вземат сили? В мисли за вечното. Атмосферата на вечната мисъл отмива накипа на живота и може да

се диша. Нека мислите за вечното да се съчетаят с мислите за бъдещето, приближаващо към човека океана на Безпределността. Спасението е във Висшето, за него и мислете.

614. (14 декември). Ще Дадем свидетелство за Нашето Пришествие и ще бъдат показани знаци. Много от тях вече се дават: и небивалата тежест на времето, и неуравновесеността на природата, и напрежението на пространствените енергии. Но човешкият дух мълчи. Явленията ще се усилят, тъй като трябва да строшат кората от израстъци на духа. Колкото по-голямо е съпротивлението, толкова по-голямо е въздействието. Катастрофите се предизвикват от противодействието на човечеството като цяло. Вместо асимилация на новите енергии те се отблъскват и обратният удар става неминуем. Напрежението и борбата на противодействие са особено силни там, където се извършва промяна. Промяната в страните се извършва под действието на Космическия Магнит и от него се обуславя преобразуването, така или иначе, пряко или косвено засягащо цялата планета. Никой не може да смята себе си настрани. Принципът е такъв: колкото повече е предназначено за дадена страна, толкова по-голямо е и плащането за великолепието на бъдещето. И тази, която върви напред, носи и най-голямото натоварване. Точно така е и в живота на отделните хора. Високите Духове и здраво прикрепили се към еволюцията носят най-голямата земна тежест - като плащане в името на бъдещето, което те утвърждават и ако това бъдеще е космично, то и плащането носи планетен размах. Който иска личен и спокоен живот е по-добре да не се докосва до бъдещето. Борците за утвърждаване на духа не са имали покой. Спокойствието не е покой, а огнено напрежение, проявено в равновесие. Покой и благополучие на никого не Съм Обещавал. Отвърналите се от себе си, загубилилите своята душа, забравилите за себе си са наистина Мои. Но тези, съблюдаващи своите интереси, своя покой и прелистващи страниците на Учението, усещат ли, че не Мен обичат и не Учението, и не самоотвержения подвиг, а своя егоизъм и тяло, и удобството му. Така стремежите на духа се претеглят върху везните на живота и тяхната същност получава полагащата се и справедлива оценка. И не думите, а същността на стремежите проявява своята природа. Затова ви Казвам: “Проявете разбиране на подвига, тъй като само той ще бъде свидетелство за огнеността на вашите стремежи и гаранция за преуспяване”. Няма подвиг сред страха, безпокойствата и боязънта, няма подвиг сред ситото и безгрижно благополучие, няма подвиг там, където огнят на духа е угаснал. А Аз Казвам: духът се утвърждава на Земята с подвига на живота, сред трудностите и притесненията, за да засияе в Надземното с великолепието на събраните през живота огньове. Надземните огньове се зараждат в земния живот и се утвърждават с ръката и крака човешки. Така са вървели всички, отбелязани с печата на духа, прегъвайки се под тежестта на земния Товар. Но този, който не иска да вземе кръста си, как може да тръгне след Мен? Аз Вървя приведен под тежестта на Кръста, а те искат да вървят след Мен във великолепен и удобен екипаж с всички удобства и комфорт, без да обременяват и затрудняват себе си. Това съизмеримост ли е?

615. (16 декември). Сине Мой, тежко е в света. Когато източникът на светлина се скрие, става тъмно. Майката на Агни Йога беше ваша Светлина: чудно ли е, че с Нейното заминаване се е усилил мрака. Може да се разбере колко огромно е значението на такива Кули или Ашрами, ако около тях се хранят със Светлина мнозина. Съзнателно хранещите се от техните излъчвания са малко, а несъзнателните - множество. В това е значението на Великите Духове, всеки от които представлява магнитен център, излъчващ вибрации Светлина за насищане с тях на пространството и

хората. Така Великото Служене се заключава в носенето на Светлина сред обкръжаващата тъмнина. Може да не се затруднявате с мисли как и какво да правите, достатъчно е да носите светлина в своята аура, излъчвайки я наоколо. И това ще бъде основната форма на Служене: без нейното наличие всички останали видове служене няма да бъдат пълноценни, тъй като признакът на готовност за Служене ще бъде запаленото сърце. По този признак и съдете.

616. (17 декември). Когато се разсипят личните постройки да се укрепите може само върху Основите. Пазете основанието. И не за личната съдба трябва да се мисли тогава, а за Великия План. Ако се осъществи той и на вас ще бъде добре. Ако не се осъществи, няма да има нищо, към което да се устреми сърцето. Но Планът ще бъде изпълнен в живота и изпълнен победно. Значи трябва да се чакат сроковете на времето и своите срокове. Вие сте предназначени за сроковете, тоест имате място за себе си в бъдещето. Художниците, живописците, декораторите и градинарите се извикват тогава, когато зданието е завършено. А после идват тези, които трябва да живеят и да работят в него. Всичко с времето си. Трябва да се прояви търпение докрай. Нима Съм Проявявал толкова Загриженост за нищо? Нима енергията е изразходвана напразно? Не, в своите срокове всичко ще си намери мястото. Следователно трябва да се чака. Можете да се терзаете от нетърпение, но това нищо няма да промени, а може да се загуби надежда и с това да се отреже проводникът към бъдещето. Много грешки могат да се направят, но останалият с Мен докрай ще достигне до определеното.

617. (18 декември). Без наличието на съответна настройка на съзнанието Лъчът не може да бъде възприет. Той се плъзга по повърхността на аурата, не предизвиквайки ответна реакция. Възприемчивостта, тоест настроеността на съзнанието на съзвучната вълна е най-необходимото условие за възприемане енергията на Лъча. Какво да се прави, ако съзнанието мълчи? Песъчинката спира машината. Трябва да се намерят песъчинките в себе си, за да се отстранят възможно най-скоро. Съмнението ще бъде вече не песъчинка, а цяла скала. Така несъстоятелността или неустойчивостта в нещо прекъсва тока. Законът за съзвучието управлява света и той също ръководи живота на възходящия дух. Да се наруши той - значи да се разрушат своите възможности.

618. (19 декември). Непосредствено Общуване означава, че всичко посредническо, всичко стоящо по средата, тоест между нас, всичко разделящо ни се отстранява от съзнанието и заставаме лице в лице. Не условията пречат на Общуването, а мислите и чувствата. Неизменността на Владиката указва, че стига само човек да намери в себе си сили да се отвърне от себе си, да се отдалечи от себе си, за да се обърне пълнозвучно и пълносърдечно към Него, Владиката не се Забавя с отговора. Притежавайки увереност в неизменността на Учителя, можеш да бъдеш спокоен за бъдещето и може да вървиш неотклонно, ако съзнанието позволява. Колебанията на съзнанието са неизбежни, тъй като се обуславят от вълните или ритъма. Но ритъмът на съзнанието и редуването на вълните съвсем не означава съмнение, колебание на доверието или отстъпление в тъмнината. Ритъмът на съзнанието е нещо друго. Всичко съществуващо се придвижва в еволюцията също ритмично и в циклите на времето. Годишните времена са показател за ритмите на природата, както и всички останали космически явления, включително до приливите и отливите. И е необичайно важно постъпателното движение на съзнанието да върви напред по вълните на ритъма, както корабът по вълните на океана, издигайки се от една върху друга и не забавяйки хода. Тогава денят и нощта, зимата и лятото, радостта и мъката ще се слоят в единното

усилие да станат подножие, по което твърдо да стъпва кракът на победителя. Всичко служи на този, който е придобил извор на непресъхваща сила в неизменността на Владиката. Тогава човек може да бъде спокоен за своето бъдеще. Владиката няма да Предаде и няма да Измени, и няма да Изостави никога. Хората са тези, които могат да предадат на забвение, но не Владиката. Затова Казвам: “Бъдете спокойни във вярата, тъй като Аз Съм с вас винаги”.

619. (20 декември). Видяният сън е символичен, съобщението за указаното лице трябва да се провери и тогава сънят ще придобие особено значение. В сънищата трябва да можете да отделите случайните мисли от основните идеи. От сънищата може да се ръководите, но при особена твърдост на съзнанието и умението да се възприемат те по необходимия начин. Сънищата могат да бъдат много знаменателни. Сънищата са прозорец към Тънкия Свят. Понякога е трудно да се отделят своите мисли и мечти от тънките съобщения. Трябва да се обърне внимание на тази страна на живота. Тя може да се разшири и задълбочи.

620. (21 декември). И все пак висшата власт в човешкия микрокосмос - да приеме или да отхвърли, да вярва или да не вярва, да обича или да ненавижда, да утвърждава или да отрича принадлежи на самия човек. И никой няма силите да го застави да приеме нещо или някого, ако самият той не поиска и не наложи своето върховно решение върху явлението, застанало пред неговото съзнание. В своето далечно време едни са приели Христа, други са Го отхвърлили. Кой е решавал въпроса за приемане или отричане? Всеки сам за себе си. И Спасителят не е имал вина за това, че Неговата Светлина е била отхвърлена от някого. Затова въпросът за признанието или отричането на Учението и всичко, свързано с него, не зависи от Учението, а от готовността или неготовността на духа. Тази своя власт в собствения микрокосмос трябва да се разбере в цялата ѝ неограничена сила. Никой не е съдия, а всеки сам на себе си. Никой не е властен над вътрешното решение, а единствено самият човек. Затова така наречените факти се подчиняват така охотно на съзнанието на човека и се оцветяват в неговия цвят. Не самият факт се подчинява, а отношението към него и оценката му, тъй като оценката е вътре. И даже Спасителят не е Можел да застави да се вярва насила. Затова е безполезно да се убеждава и доказва, когато вътрешното решение е съзряло и е износено. Затова когато вътрешното разложение е започнало, да се помогне е вече трудно. Процесът може да бъде спрял, но при пълно напрежение на цялото съзнание, ако собствената воля поиска това. Опасността е в това, че разложението започва незабележимо и с малко и когато неговите продукти умъртвяват нервите, вече е късно да се мисли за спасение, тъй като тъканта на нервите вече не е способна нито да възприема, нито да предава вибрациите на Светлината. И незабележимо за себе си човек се спуска все по-ниско и по-ниско в мъглата на самооправдаването, докато бездната не се разтвори пред него в целия си ужас. Затова Казвам: “Пазете се от съмненията и колебанията: те не са страшни сами по себе си, а със следствията си”. Започвайки с малко, завършват с голямо и непоправимо зло. Пътят се пресича и напред остава тъмнината. Затова се дръжте здраво за Мен. Освен Мен няма нищо, тъй като Аз Съм Алфата и Омегата.

621. Приятелю Мой, само пълната устременост дава усещане за възприятие. Половинчатостта винаги ще бъде безплодна. Ние избягваме половинчатите хора и половинчатото общуване. Преди да се устремим с мисъл към Мен, трябва да напегнеш сърцето си в пълна неразделна устременост. Да помислим за пълнотата на

предаността и любовта, безусловната преданост и безусловната любов. За тях и Светлината ще бъде безусловна.

622. (22 декември). Устремеността, доверието и предаността ще бъдат магнитите, привличащи мисълта на Учителя. Тя е достъпна при наличието на тези здрави Основи. Нищо не вреди така на контакта, както нарушаването на едно от тях. Построеното за дълги години може да бъде нарушено мигновено, ако те са разколебани. Бъдете много бдителни и пазете нишката на сърцето. Без нея няма нищо.

623. (23 декември). Ще Дадем знаци за Пришествието, ще ги Дадем в преддверието на Часа, за да знаете, че времето е настъпило. Ще свидетелства сърцето, което сега носи непосилното бреме, за да може да се изтънчи и да стане зрящо. Страданието изтънчва сърцето, затова е и тежко, затова са и страдали всички приближаващи се към Светлината. Ако всичко живо представлява храна един за друг, значи жертвата е всеобщо явление и Великата Жертва увенчава пирамидата на земното човечество. Пътят за изтънчване на тялото на Земята е постлан с телата на живите форми, които са я населявали. Пътят на еволюцията е път на всеобщо принасяне на всички живи форми в жертва на бъдещето. Не отдал своето тяло на Земята, духът не може да се освободи от Земята. Така се формира пътят на живота.

624. (24 декември). Пространственото Служене може външно да не се проявява никак и може да бъде съвършено незабележимо. То се извършва в план, невидим за физическото око. Никой не знае как Пребивава във Велико Служене Владиката, как Стои на Велик Дозор през цели еони от време. Редките проблясъци на случайното Висше Общуване не дават възможност да се състави пълна картина на процеса на Великото Правене. Не е за земния човешки ум да съди за Служителите на Светлината. Даже близкият ученик не може да съди за това. Често не знаят нищо даже за своето собствено надземно пространствено служене. Могат единствено да се досещат за невидимата работа, извършвана по време на сън, когато земното съзнание е безмълвно. Пространственото служене, незабележимо външно, може да се извършва и в бодърстващо състояние, когато здравата връзка с Учителя позволява на съзнанието да акумулира напрегнатата сила на асимилирания Лъч и на свой ред да го излъчва в пространството, насищайки сферите с висши вибрации. Тази част се извършва несъзнателно, без всякакви особени и нарочни усилия - просто висшата мисъл, родена от Близостта на Учителя, слиза от конвейера на съзнанието и циментира сферите наоколо, оцветявайки ги с по-изтънчени тонове, разреждайки плътността на слоевете. И никой не може да каже колко благо е принесено от служителите на Светлината на човечеството, което се храни със Светлината на пространствените мисли, макар и да отрича и да не разбира явленията от подобен порядък. Но мислят всички и всички дишат, и в процеса на дишането поглъщат или отрови, или животворни продукти вследствие на човешкото мислене. Затова е огромна заслугата на тези, които мислят ясно и ясно. Мисълта изпълва атмосферата на Земята със Светлина или тъмнина, образувайки кристали от свои отложения и с тези отложения се храни човекът. Даже влизайки в обикновеното жилище може лесно и веднага да се почувства радост или угнетяване от мислената атмосфера, която го насища и която е породена от неговите обитатели. Това усещане ще бъде показател и за това, че усетилият го е погълнал, приел го е в себе си, все едно че е попил или асимилирал, възприел основния тонус на психическата атмосфера на обитаваното от тези хора помещение. Тези продукти в течение на неговото пребиваване в дадената атмосфера са се явили като храна,

астрално-ментална храна за него за даденото време. Хората неусетно за себе си се хранят духовно с атмосферата на градовете и домовете, където живеят, незабележимо подлагайки се на тяхното мощно влияние. И само много силните духове създават своя вълна на въздействие, неподдавайки се на низшето ниво на обкръжението. Затова да съхрани и задържи своя ключ и своята настроеност, независимо от обкръжаващите местността или града натрупвания, ще бъде по силата само на устойчивото и твърдо съзнание, което знае своя път. Затова опазването на своята същност от разтваряне в обкръжаващия сумрак сиви обикновени мисли ще бъде огромна заслуга пред себе си, пред Учителя и пред пространството. И ако нечия светлина гасне под влияние на средата, значи става поглъщане на собствените мисли от мислите на масите, а не обратно. С това се и отличава носителят на Светлина от еснафа, чиято светлина не може да преодолее вълните на обичайните въздействия. Трябва да се пази своята светлина над всичко, трябва да се звучи в своята вълна, а не да се разтваря тя в обкръжаващото. То, обкръжението, е много силно. То подчинява на себе си съзнанието, то го обезсилва и задушавя, лишавайки го от принасяната от него в света Светлина. Затова да се задържи завоеването представлява въпрос на живот или смърт за съзнанието, тъй като угасването на Светлината вътре означава смърт за духа. Затова трябва да се напрегнат всички сили, за да се задържи Светлината. Затова на вълните от външни въздействия трябва да се противопостави силата на своите, удесеторена от Лъча и осъзнатата Близост на Учителя. Против такава обединена мощ никой не е силен и никой не може да я подави, но е нужно напрегнато бодърстване, зоркост и разбиране, че в противен случай ще настъпи край. Нека да съберем мислите и силите си около Учителя, тъй като освен сърцето няма нищо. Да проявим разбиране на процеса на Служене и да осъзнаем това, че освен Учителя никой няма да помогне. За удържането на огнения светилник вътре трябва да се приложат нужните усилия, като може да се помисли за това какво ще бъде, ако не ги приложите.

625. (26 декември). Човек рядко завършва своя земен път на тази височина на полети, до които понякога е достигал през живота. Затова е вече добре, ако това ниво не е по-ниско от това, с което е започнал живота. Да се върнеш към тази същата отправна точка ще означава, че животът е преживян напразно. Оттук и борбата за бърз напредък на духа. Има духове, които се понижават с всяко ново възплъщение - това са тези, които са избрали левия път. Има буксуващи на място. Но да се стои на място дълго е невъзможно: потокът ще отнесе или нагоре, или надолу. Пътеката на инволюция на духа е ужасно явление. Обратният път е мрачен. Оттук отстъпниците от Учителя отиват в обятията на тъмнината. По-добре е съвсем да не се приближаваш, отколкото приближил се, отново да се върнеш назад. Никакви съображения не могат да оправдаят връщането в низшите състояния на съзнанието. По-добре е да летиш и не е ли все едно каква мечта дава подемната сила. Добро е всичко, което издига духа над обичайното ниво и го увеличава в бъдещето, тъй като да се движиш може само към бъдещето. Без надежда за бъдещето напредъкът в каквато и да била форма става невъзможен. Съзнателната еволюция се изгражда от бъдещето. В него трябва да намериш място за себе си и по-близко до Учителя, тъй като бъдещето се строи от Йерархията на Светлината.

626. (28 декември). Ако се приеме Учението не в обичайния аспект, а в световния, то може да се види неговото утвърждаване в планетния живот. И успехът на Великия План често няма никакво отношение към личните успехи в личния живот на

читателя на Учението на Живота. От това следва, че заслугите на личното мислене и осъществяването на Плана на Еволюцията са явления от различен порядък. От крушението на личните постройки не трябва да се прави извод за това, че Планът на Владиците не се осъществява. Той върви над личните постройки. И можеш да се влееш в него само издигайки се над себе си, над света на личните илюзии. Еволюцията върви без да пита отделните хора искат ли или не. По същия начин и планетите се въртят в Световното Пространство без съгласието на човечеството за това. Затова остава или да се присъединиш към течението на Космическия Закон, или да останеш настрана. Животът в Космоса пулсира извън рамките на личността. И да се приобщиш към него е нужно не с личното, а с космичното съзнание. И каквото и да става в сферата на личното съзнание на човека, тя е твърде малка, твърде ограничена и изкривена, за да бъде изразител на действителността. Призовавам в Моя Свят, Света на истината и действителността, Призовавам духовете, готови да напустнат светчетата на личните, егоистични и дребни истини, създавани върху очевидността и потопени в илюзията на Майя. Човешките съзнания се крият в тези ъгълчета на самоизмама и призраци и заменят с тях света на Космическата Правда. Планетните катастрофи, не един път посещавали Земята, са разрушавали до основи тези лъжливи грамади на духа, но човечеството е продължавало и продължава да упорства в създаването на все нови и нови грамади, вървящи в разрез с потока на Космическия Живот. Никой не търси нито Царството Божие, нито Неговата Правда. Всеки търси своята правда и я утвърждава, но собствената минутна правда е лъжа и поругаване на действителността. Йерархията прилага всички усилия, за да придвижи човечеството по пътя на Космическата Правда. Променят се цели страни. Старият свят е разрушен и обречен, за да слезе от историческата сцена. Но човешкият дух упорства и противодейства яростно на Висшето Решение. Даже знаещите се стремят да се обърнат обратно към миналото, макар зората на Новия Живот вече да се вижда явно на небосклона. Но те се стремят да приложат своята ръка не към новия, а към стария живот, макар че Новият Свят очаква нетърпеливо строителите. Личният свят закрива света на правдата и егоизмът иска да възтържествува. Но Великите Духове Стоят на Пост. Новият Свят ще се състои, независимо от всичко.

627. (30 декември). Изпитанието преминато под знак постига двойка цел: първо, то разкрива състоянието на съзнанието на изпитвания в дадения момент, второ, то не го подлага на действителни удари на живота, а създава само илюзия за момента. И въпреки това то беше ефективно, толкова ефективно, както и фактическите жизнени явления. Защо да се подлага ученикът на действителна опасност или удари, когато същата тази цел може да се достигне провеждайки изпитанието под знак. А и самият изпитван няма да забележи различието дотогава, докато всичко не свърши. И той не знае, че в действителност не е имало нищо и всичко е преминало само под знака на заплашващото явление. Важен е резултатът. Учителят няма желание да измъчва хората, но да изпитва се налага по необходимост; ако не в едно, тогава в друго трябва навреме да се разкрие куцането, иначе как ще се излекува? Да бъдем благодарни на всяко изпитание, свалящо от очите превръзката на самозалъгването. По-добре е да познаваш себе си такъв, какъвто си, отколкото да пребиваваш в мъглата на самоизмамата или заблудението за истинското състояние на своето съзнание. Затова ще приветстваме всяко изпитание.

Край на Записките от 1955 година.